BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

TAMARA McKINLEY este una dintre cele mai apreciate autoare contemporane din Anglia, romanele ei figurînd pe primele locuri în topurile britanice. S-a născut şi a crescut în Australia, de care a rămas puternic legată.

Jennifer Sanders, protagonista cărţii de faţă, decide să ia totul de la capăt, după o teribilă lovitură a sorţii: moartea soţului şi a fiului său, într-un accident.

Vestea primirii unei neaşteptate moşteniri o ajută să se rupă de prezentul încărcat de tristeţe. Undeva, în îndepărtatele ţinuturi australiene, o aşteaptă o fermă izolată – promisiunea unui alt început.

Odată ajunsă acolo, descoperă, pe lîngă asprimea şi frumuseţea sălbatică a locurilor, existenţa unor secrete legate de *Matilda Thomas*, fosta proprietară. Nimeni nu vrea să vorbească despre ea, dar Jenny îi simte permanent prezenţa, mai ales după ce găseşte jurnalele acesteia.

Fascinată de viaţa Matildei, se adînceşte în trecut, încercînd să-i afle tainele. Însă, cu cît se implică mai mult, cu atît începe să se întrebe dacă moştenirea este o binecuvîntare sau un blestem…

EDITURA LIDER
EDITURA ORIZONTURI

Lei .153.000

TAMARA McKINLEY

ULTIMUL VALS AL MATILDEI

Un bestseller în stilul celebrului roman
PASĂREA SPIN

I.S.B.N.: 973-629-024-7

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipar executat la **S.C. TIPARG S.A.**
Pitești, B-dul N. Bălcescu, nr.93
Tel.: 0248-221 275; Fax: 0248-221 348
E-mail: tiparg@geostar.ro

PROLOG

Churinga. Pînă și boarea care legăna arborii de piper în suspinul ei părea să-i șoptească numele. Churinga. Loc de magie, de taină sacră, desțelenit dintre tufe și arbori pitici de către bunicii ei. A frînt inimi și a încovoiat trupuri chinuite, însă Matilda se arătase pînă acum dornică să plătească, oricare ar fi fost prețul. Căci nu voise niciodată să știe de nimic altceva, nu-și dorise nicicînd altceva.

Simți nodul acela de lacrimi înăbușite privind dincolo de cimitirul familiei, departe, în sălbăticie. Nu trebuie să plîngă, oricît de mare ar fi durerea, oricît de grea ar fi pierderea – pentru că amintirea mamei, femeie puternică, tenace, nu-i îngăduia să o facă. Da, însă de treisprezece ani – vîrsta ei de acum – nu trăise nimic care să poată fi asemănat cu acest sentiment al abandonului, sentiment că se desprinsese de copilărie și că o aștepta un drum lung, solitar în locul acesta atît de măreț, frumos, miraculos care era propria casă.

Strălucirea orizontului adunase în ea ocrul pămîntului și albastrul incredibil al nemărginirii cerești și peste tot, în jur, se auzeau sunetele cunoscute ei din ziua în care deschisese ochii. Tot acest ținut întins, aparent pustiu, era plin de viață, avea un glas al lui care pentru ea era acum singura mîngîiere.

Neliniștea oilor din țarcuri, gîlceava neobosiților cacadu, rîsul îndepărtat al gălăgioșilor kookaburra și clinchetul clopoțeilor de la hamurile cailor îi păreau la fel de intime precum bătăile inimii. Pînă și acum, în cel mai întunecat moment al vieții ei, vraja Churingăi nu o părăsise.

– Merv, vrei să rosteşti cîteva cuvinte?

Glasul celui care se ocupa în zona lor cu tunsul oilor rupse tăcerea şi o readuse brusc în prezentul de care mintea ei se rătăcise. Îl privi pe tatăl său, dornică să-l audă vorbind, să-l vadă trăind măcar puţin emoţia momentului.

– Fă-o tu, prietene. Dumnezeu şi cu mine nu prea ne avem bine.

Mervyn Thomas era un uriaş, un străin care se întorsese în urmă cu cinci ani din Gallipoli, cu trupul şi mintea rănite în urma a ceea ce-i fusese dat să trăiască – lucruri despre care nu vorbea niciodată, în afară de nopţile cînd visele îl trădau sau atunci cînd băutura îi slobozea limba şi mînia. Acum stătea acolo, într-o atitudine solemnă, sporită de cenuşiul hainelor, sprijinindu-se în bastonul pe care şi-l cioplise dintr-o ramură de copac. Faţa lui era umbrită de borul pălăriei, dar Matilda ştia că ochii îi erau injectaţi, iar tremurul mîinilor nu avea nimic de-a face cu remuşcările, ci doar cu nevoia de a bea.

– O să vorbesc eu, zise ea încet în liniştea stingheritoare.

Păşi în faţă din cercul cunoscuţilor îndoliaţi, strîngînd în mîini cartea de rugăciuni ferfeniţită şi se apropie de moviliţa de pămînt care avea să acopere curînd sicriul de lemn al mamei. Nu avusese mult timp să jelească. Moartea se produsese brusc, iar căldura nu le îngăduise să-i mai aştepte pe vecinii şi prietenii care ar fi trebuit să călătorească sute de mile ca să ajungă acolo.

Sentimentul singurătăţii deveni şi mai acut cînd simţi ura tatălui. Ca să nu-şi piardă curajul, privi chipurile familiare ale negustorilor de vite, ale oierilor, ale tuturor celor care lucrau pentru Churinga.

Băştinaşii se adunaseră lîngă pîrîu şi se uitau, curioşi, de la distanţă. Pentru ei, moartea nu era prilej de jale, ci doar întoarcerea în pămîntul din care se născuseră.

În cele din urmă îşi opri privirea asupra pietrelor funerare încovoiate care atestau istoria acestui colţ de lume din New South Wales. Îşi trecu degetele peste medalionul primit de la mama ei şi, prinzînd curaj, privi către cei adunaţi lîngă groapă.

– Mama a venit la Churinga pe cînd avea doar cîteva luni, înghesuită într-o traistă pe spinarea calului bunicului meu. A fost o călătorie lungă, începută tocmai în ţara veche, dar bunicii mei erau dornici să aibă pămînt şi libertate ca să-l muncească.

Matilda observă încuviinţările tacite şi zîmbetele de pe chipurile arse de soare din jurul ei. Cunoşteau cu toţii povestea – era şi povestea lor.

– Patrick O'Connor ar fi fost mîndru de Mary a lui. Şi-a iubit pămîntul tot atît cît îl iubise şi el, şi datorită ei Churinga este astăzi ceea ce vedem.

Mervyn Thomas începuse să-şi piardă răbdarea, iar privirea lui ameninţătoare o făcu să şovăie.

– Dă-i înainte, mormăi el.

Fata înălţă bărbia. Mamei ei i se cuvenea un rămas-bun aşa cum trebuie, iar Matilda era hotărîtă să nu se dea bătută.

– Cînd tata a plecat la război, oamenii spuneau că mama nu se va descurca, însă ei nu ştiau cît de ambiţioşi pot fi cei din neamul O'Connor. Din cauza asta este Churinga una dintre cele mai grozave proprietăţi din zonă, iar tatăl meu şi cu mine avem de gînd să o păstrăm aşa cum este.

Vru să vadă în privirea lui Mervyn confirmarea spuselor ei, dar nu primi în schimb decît o căutătură furioasă. Asta nu o miră. De cînd se întorsese din război, mîndria lui nu se vindecase, căci îşi găsise soţia independentă, iar proprietatea înfloritoare. Atunci a căutat mîngîiere în băutură şi ea se îndoia că moartea mamei avea să-l schimbe.

Paginile cărţii de rugăciuni erau mînjite şi la fel de zdrenţuite ca şi coperta. Matilda clipi, alungînd lacrimile care stăteau să i se rostogolească pe obraji, şi citi cuvintele pe care le-ar fi rostit părintele Ryan dacă ar fi avut timp să ajungă. Mama muncise atît de mult. Îşi îngropase părinţii şi patru copii în acest mic cimitir înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani. Acum pămîntul o chema pe ea, să devină parte a Visului. În sfîrşit, se va odihni.

Matilda închise cartea în liniştea care se aşternu şi se aplecă să ia un pumn de ţărînă. Îl strecură printre degete şi-l lăsă să cadă peste sicriu.

– Odihnește-te în pace, mamă, șopti ea. O să am eu grijă de Churinga.

Mervyn simțea efectul căldurii și al whiskyului direct în stomac, în vreme ce calul se legăna greoi sub el, îndreptîndu-se către Kurrajong. Piciorul zdrobit zvîcnea, iar cizmele începuseră să-l strîngă. Toate astea nu-l ajutau să se calmeze, dimpotrivă. Trecuseră două săptămîni de cînd o îngropase pe Mary, dar încă îi simțea peste tot prezența și mustrările.

De fapt, ea continua să trăiască prin Matilda și, cu toate că a încercat să o învețe minte cu o lovitură de curea în urma spectacolului jenant de la înmormîntare, fata asta încă îl privea cu ochii disprețuitori ai mamei sale. A lăsat apoi să treacă două zile de tăcere absolută înainte să trîntească ușa în urma lui și să plece de la Churinga către Wallaby Flats, la cîrciumă. Acolo, orice bărbat putea bea în tihnă cu tovarășii lui. În plus, putea să stea la taclale nestingherit, se putea bucura de înțelegerea tuturor, de whisky primit gratis și chiar de „serviciile chelneriței".

Nu că ar fi cine știe ce de capul ei, recunoscu el. De fapt, chiar era cam trecută, însă lui nu-i mai păsa prea mult cînd îl îmboldea nevoia și, la urma urmelor, nici nu era obligat să se uite la ea atunci cînd o făcea.

Se plecă cu greu în șa ca să închidă ultima dintre cele patru porți ale proprietății vecinului său. Soarele ardea, băutura îi forfotea în stomac, iar din hainele lui simțea ieșind un miros acru. Calul nu-și găsea astîmpăr și lovi piciorul bolnav al lui Mervyn de un stîlp de lemn, făcîndu-l să strige de durere și aproape să-și piardă echilibrul. Nu se mai putu stăpîni și vomită.

– Stai locului, corcitură, bombăni el, trăgînd de hățuri.

Se aplecă apoi peste oblîncul șeii, ștergîndu-și gura cu mîneca și așteptînd să se mai domolească durerea. Capul i se mai limpezise acum și, după ce își îndreptă pălăria, îndemnă calul să pornească înainte. În zare se vedea gospodăria, iar el venea cu afaceri de pus la punct.

Kurrajong se înălța mîndră pe creasta unei coline, adăpostindu-se de soare la umbra unor arbori de ceai, cu

veranda ei răcoroasă și îmbietoare de sub acoperișul metalic ondulat. Era o oază de liniște în agitația și zgomotul unei ferme animate. Caii pășteau iarba grasă pe cîmpul îngrădit al casei, irigat cu ajutorul sondei făcute de Ethan în urmă cu cîțiva ani. Dinspre fierărie se auzea ciocanul potcovarului. Oile erau tunse pe rînd și slobozite apoi în țarcul lor, unde făceau mare tărăboi, însă erau adunate de cîini și împinse către margini.

Mervyn privi la toate acestea în vreme ce se îndrepta agale către stîlpul unde avea să-și lege calul, dar nimic din ce vedea și auzea nu-l făcea să se simtă mai bine. Poate că, într-adevăr, pămîntul Churingăi era bun, însă casa părea un depozit părăsit pe lîngă locul acesta. Dumnezeu știe de ce îi dăduse atîta importanță Mary, iar acum și Matilda; poate numai pentru că aveau în vene sîngele blestemaților O'Connor. Se credeau mai buni decît toți ceilalți pentru că fuseseră printre primii veniți, ceea ce în ținuturile astea le conferea un rang regal.

Ei bine, își zise el mînios, *om mai vedea noi. Femeile trebuie să-și cunoască locul. Eu, unul, m-am săturat. Doar nu sînt proprietatea lor.*

În starea aceasta de revoltă, alimentată și de băutură, se lăsă să alunece din șaua spaniolă, bogat ornamentată. Luîndu-și bastonul neșlefuit, porni împleticindu-se către ușa din față. Nici nu apucă să bată, că ușa se și deschise.

– Ziua bună, Merv. Chiar te așteptam.

Ethan Squires era curat îmbrăcat, ca întotdeauna, cu pantaloni de bumbac albi ce contrastau cu negrul cizmelor de călărie, cu o cămașă deschisă la gît care îi punea în evidență umerii lați și abdomenul plat. Părul lui negru nu începuse să încărunțească. Mîna pe care i-o întinse lui Merv era arsă de soare și solidă, însă cu unghiile îngrijite, iar verigheta îi străluci orbitor în soarele dimineții.

În comparație cu el, Mervyn se simțea gîrbovit și bătrîn, deși era o diferență de doar cîteva luni între ei. Își dădea seama că ar fi trebuit să facă o baie și-i păru rău că nu profitase cînd se afla încă la hotel.

Însă acum era prea tîrziu pentru păreri de rău. Ca să-și

ascundă stînjeneala, începu să rîdă zgomotos şi-i strînse mîna lui Ethan cu bucurie exagerată.

– Ce mai faci, amice?

– Ocupat ca-ntotdeauna, Merv. Ştii şi tu cum e.

Mervyn aşteptă să se aşeze Ethan mai întîi, după care îi urmă exemplul. Felul în care îl primise Ethan îl uluise. El nu anunţase că ar avea intenţia să facă vreo vizită, atunci de ce îl aştepta omul ăsta?

În vreme ce slujnica le servi băuturile, cei doi păstrară cîteva momente de tăcere. Briza care se simţea pe verandă era răcoroasă şi, pentru că nici nu se mai afla călare, stomacul i se mai liniştise. Întinse piciorul bolnav, odihnindu-l pe îngrăditura verandei. Nici nu avea rost să se frămînte atît pentru primirea pe care i-o făcuse Ethan, el vorbise întotdeauna în cimilituri. Probabil se credea isteţ.

Berea era rece şi-i alunecă uşor pe gît, dar nu îi alungă amăreala la gîndul că Ethan era într-adevăr norocos. Nu cunoscuse masacrul de la Gallipoli, fiindcă rămăsese în cantonamentul ofiţerilor, la mare distanţă de front. Nu avea un picior zdrobit, nu avea coşmaruri, nici amintiri ale tovarăşilor de luptă desfiguraţi, nici nu îl bîntuiau zi şi noapte strigăte de agonie.

Nu, Ethan Squires dusese întotdeauna o viaţă fascinantă. Se născuse şi crescuse la Kurrajong, se căsătorise cu Abigail Harmer, care nu numai că era cea mai frumoasă văduvă din zonă, ci şi una dintre cele mai bogate. Îl adusese cu ea pe fiul ei, Andrew, şi-i mai dăruise lui Ethan trei copii înainte să se prăpădească în acel accident de călărie. Trei fii sănătoşi. Mary nu se învrednicise să-i lase decît o copilă sfrijită – pe ceilalţi îi pierduse.

Cîndva Mervyn visase să aibă şi el o femeie cum fusese Abigail, dar pentru că nu era decît un administrator, nu şi-a putut permite. Banii au tras întotdeauna tot la bani, aşa că atunci cînd Patrick O'Connor a venit cu oferta lui, nici nu a mai stat pe gînduri. De unde era să ştie că Mary era bogată în pămînturi, dar fără bani lichizi – şi că, prin urmare, promisiunile lui Patrick fuseseră găunoase?

– Îmi pare rău pentru Mary.

Vorbele îl smulseră brusc pe Mervyn din gîndurile lui întunecate. Ethan părea să citească în minţile oamenilor.

– Cred, totuşi, că a suferit mult. Atîta suferinţă nu duce la nimic bun.

Ethan rămase cu privirea pierdută în gol, ţinînd ţigara de foi între dinţii lui atît de albi şi de uniformi.

Mervyn mormăi. Lui Mary îi trebuise multă vreme să moară, dar nu se lamentase nici măcar o dată şi nici nu renunţase la hotărîrea ei. Se gîndea că poate s-ar fi cuvenit să o admire, însă puterea ei de a îndura îl slăbise. Curajul ei umilise încercările lui firave de a uita ororile războiului şi durerea de la picior. Se simţise înşelat de tîrgul pe care îl încheiase cu Patrick, prins ca într-o capcană într-o căsnicie care nu avea nimic de-a face cu iubirea şi care nu i-a adus nici pe departe respectul după care tînjise. Nu era de mirare că-şi petrecea mai tot timpul în Wallaby Flats.

– Cum suportă Matilda situaţia, Merv?

O clipă, Ethan îşi opri ochii cu privirea albastră asupra lui, apoi se uită din nou în zare, iar Mervyn se întreba dacă i se păruse sau dacă nu cumva chiar surprinsese o nuanţă de dispreţ în privirea aceea trecătoare.

– O să se descurce. E ca şi maică-sa.

Ethan trebuie să fi simţit iritarea din răspunsul lui Mervyn, căci se întoarse spre el şi-l privi ceva mai insistent.

– Nu cred că ai bătut atîta drum ca să vorbim despre Mary şi Matilda.

Şi asta era tipic pentru el. Nu pierdea niciodată vremea discutînd nimicuri cînd putea profita altfel de un om. Dacă ar fi fost după Mervyn, el ar fi stat şi două ore pe verandă, bînd bere şi privind la munca ce se desfăşura în jurul lui înainte să deschidă discuţia despre motivul vizitei sale. Dădu paharul peste cap şi coborî piciorul de pe îngrăditură. Acum că Ethan tot adusese vorba, putea să-i dea drumul.

– Lucrurile au început să cam scîrţîie, amice. De cînd m-am întors, nu prea mă mai interesează Churinga şi acum, că s-a dus şi Mary, mă gîndesc să renunţ la ea.

Ethan își mestecă trabucul, urmărind fumul cu privirea. Cînd se hotărî să vorbească, se simțea că încă era cufundat în gînduri.

– Mervyn, tu nu știi nimic în afară de pămîntul ăsta. Ai o vîrstă prea înaintată ca să mai înveți de-acum încolo noi șmecherii, iar Churinga este o fermă chiar frumușică după toată munca lui Mary.

Tot la asta s-a ajuns. Laude pentru Mary. Oare anii lui de muncă nu contau deloc? Mervyn își încleștă pumnii și-i vîrî în buzunarele largi. Ar mai fi vrut încă o bere, dar paharul lui era gol, iar Ethan nu îi oferi un altul.

– Nu, nu, în comparație cu Kurrajong. Avem nevoie de o sondă, acoperișul cade pe noi, termitele mănîncă de tot barăcile lucrătorilor, iar seceta ne-a ucis aproape toți mieii. Banii pe care o să-i luăm pe lînă nu o să acopere datoriile.

Ethan își stinse trabucul, ridică paharul și-l goli.

– Și atunci ce vrei de la mine, Mervyn?

Devenise nerăbdător. Ethan știa prea bine ce voia. Chiar voia să pună sare pe rană, să-l vadă pe Mervyn umilindu-se?

– Vreau să cumperi Churinga.

Reuși să-și stăpînească vocea, pentru că nu voia ca celălalt să știe cît era de disperat.

– Aha.

Ethan zîmbi satisfăcut și, știind cît îl disprețuia de fapt, Mervyn nu putea să nu-l urască.

– Ei bine?

– O să mă gîndesc, bineînțeles, la propunerea ta. Dar poate ajungem la o înțelegere...

Mervyn se îndreptă în fotoliu, gata să înceapă negocierile.

– Ție mereu ți-a plăcut pămîntul Churingăi și, cum proprietatea ta e lipită de a mea, ai putea să-ți faci cea mai mare fermă din New South Wales.

– Aici ai dreptate.

Ethan ridică dintr-o sprînceană, fără să clipească.

– Dar nu cumva ai uitat un amănunt?

Mervyn înghiți.

– Ce amănunt? întreba el nervos, evitînd privirea pătrunzătoare a lui Ethan.

– Pe Matilda, desigur. Nu cumva ai uitat pasiunea pe care o are fiica ta pentru Churinga?

Se liniști dintr-o dată și răsuflă ușurat. Era bine, Ethan nu știa nimic despre testament.

– Matilda e prea mică să se amestece în treburile oamenilor mari. O să facă ce-i spun eu.

Ethan se ridică și se sprijini de îngrăditura frumos ornamentată a verandei. Soarele strălucea în spatele lui, așa că cu greu îi puteai citi expresia.

– Ai dreptate, Mervyn. E mică, dar pămîntul este la fel de important pentru ea ca aerul. Am văzut-o muncind, am văzut-o cum aleargă călare cînd trebuie să strîngă vitele. Dacă ar pierde pămîntul acela ar muri sufletește.

Răbdarea lui Mervyn ajunse la limită. Se ridică de pe scaun și-l privi pe Ethan de sus.

– Uite ce e, amice, eu am o proprietate pe care tu ai pus ochii de ani de zile. Mai am și niște datorii mari. Nu mă interesează dacă Matilda ține sau nu la pămîntul ăsta. De vîndut tot îl vînd, iar dacă tu nu vrei să cumperi, găsesc pe altcineva dornic să pună mîna pe Churinga.

– Cum ai de gînd să vinzi pămîntul cînd de fapt nu-ți aparține, Mervyn?

Nu-și mai putu înăbuși mînia. Știa! Ticălosul știuse tot timpul.

– Nu e musai să se afle, mîrîi el. Putem face tîrgul acum și am plecat de-aici. Eu, unul, n-o să spun nimănui.

– Da, dar eu o să știu, Mervyn.

Ethan îi vorbi pe un ton glacial, iar pauza pe care o lăsă îl făcu pe Mervyn să se abțină cu greu să nu-l lovească.

– Acum cîteva luni, chiar după ce i-a spus doctorul că nu mai are mult de trăit, Mary a venit la mine. Se temea că ai putea să vinzi Churinga și să nu-i lași nimic Matildei. Eu am sfătuit-o cum e mai bine să protejeze moștenirea fetei. A lăsat pămîntul pe mîna Matildei. Banca ține toate documentele pînă cînd va împlini ea douăzeci și cinci de ani. Așa că vezi tu, Mervyn, nu ai cum să vinzi ca să-ți achiți datoriile făcute la jocuri.

Mervyn simți cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Auzise niște zvonuri, dar pînă acum nu vrusese să creadă nimic.

– Legea spune că proprietatea soției aparține soțului. Așa mi-a promis și Patrick cînd m-am însurat cu ea, iar acum e dreptul meu să vînd. Și pînă la urmă, ridică el glasul, de ce ți-a cerut nevastă-mea ție sfatul?

– Am ajutat-o, ca un bun vecin, cu serviciile avocatului meu.

Fără să i se clintească nici un mușchi de pe față, Ethan luă pălăria lui Mervyn și i-o întinse.

– Poate că într-adevăr vreau Churinga, dar nu atît de mult încît să-mi încalc cuvîntul dat unei persoane pe care o respect. Și cred că te vei lovi de același lucru la toți vecinii din jur. La revedere, Mervyn.

Ethan își îndesă mîinile în buzunare și se rezemă de stîlpul alb al verandei, privindu-l pe Mervyn cum cobora șchiopătînd treptele, îndreptîndu-se către calul său. Smuci hățurile și porni furios prin praf spre bucătăria de vară, iar Ethan se gîndea dacă nu cumva își revărsase furia asta și asupra lui Mary – sau, Doamne ferește, asupra Matildei.

Mai aruncă o privire către adăpostul oilor înainte să se întoarcă în casă. Sezonul era pe sfîrșite, așa că banii de pe lînă erau bine veniți. Lipsa ploii însemna hrană scumpă, iar cerul prevestea o secetă prelungită.

– Ce voia Merv Thomas?

Ethan se uită la fiul său vitreg, în vîrstă de douăzeci de ani, și zîmbi mai mult cu amărăciune.

– Tu ce crezi?

Cînd intrară în birou, cizmele lui Andrew răsunară pe podeaua lustruită.

– Îmi pare rău pentru Matilda. Gîndește-te ce înseamnă să trăiești sub același acoperiș cu ticălosul ăsta.

Andrew se trînti pe un fotoliu tapițat cu piele și își aruncă un picior peste braț. Ethan îl privi cu drag. Avea, într-adevăr, aproape douăzeci și unu de ani, însă înfățișarea lui solidă, bine legată și părul lui ciufulit, castaniu-auriu, îl făceau să

pară mai tînăr. Deși băiatului nu-i păsa de pămînt, Ethan era mîndru de el ca și cînd ar fi fost al lui. Educația lui Andrew în Anglia meritase toți banii investiți. Acum se descurca bine la universitate și, după absolvire, avea să se alăture unei celebre firme de avocatură din Melbourne.

– Prea multe nu putem face, așa-i, tată?

– Nu e treaba noastră, băiete.

În ochii albaștri ai lui Andrew se citea îngîndurarea.

– Cînd a venit Mary Thomas aici nu ai spus același lucru.

Ethan își întoarse scaunul către fereastră. Mervyn se îndrepta către prima poartă. Îi mai trebuia încă o zi și o noapte ca să ajungă la Churinga.

– Atunci a fost altceva, mormăi el.

În încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ceasul bunicului pe care Abigail îl adusese cu ea de la Melbourne. Ethan se lăsă furat de gînduri, plimbîndu-și agale privirea peste pămîntul său. Da, Mary fusese altceva. Și totuși, cu toată tenacitatea ei nu a putut să lupte împotriva răului care o măcina dinăuntru. O vedea limpede. O vedea atît de limpede în minte, de parcă ar fi avut-o chiar atunci în fața lui.

Spre deosebire de frumusețea blondă, glacială a lui Abigail, Mary era scundă și slabă, cu un păr roșcat foarte bogat pe care îl ținea strîns sub o pălărie ponosită. Avea nasul plin de pistrui și îl fixase cu ochii ei mari și albaștri, umbriți de gene întunecate, în timp ce încerca să-și strunească armăsarul care nu-și găsea astîmpăr. Se înfuriase grozav atunci cînd dăduseră pentru prima oară ochii unul cu celălalt, după ce se întorsese ea la Churinga. Gardurile fuseseră dărîmate și turma ei se amestecase cu a lui.

Zîmbi cînd își aminti temperamentul ei de irlandeză. Ochii ei aruncau scîntei și își ținea mîndră capul sus cînd strigase la el. Durase aproape o săptămînă să despartă turmele și să repare gardul, iar între timp încheiaseră un fel de armistițiu care nu se transformase chiar într-o prietenie.

– Ce e atît de amuzant, tată?

Glasul lui Andrew risipi amintirile și Ethan se strădui să revină în prezent.

– Nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji în privința Matildei. Dacă seamănă cu maică-sa, atunci de Merv ar trebui să ne fie milă.

– Ți-a plăcut Mary, am dreptate? Cum de nu ai…

– Era soția altui bărbat, îl repezi el.

Andrew fluieră, distrat.

– Măi să fie! Te-am atins, așa-i?

Ethan oftă, amintindu-și vremea cînd avusese, într-adevăr, o șansă pe care o pierduse.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, cine știe ce-ar fi fost? Dacă Mervyn nu s-ar fi întors atît de schilodit de la Gallipoli, atunci…

Lăsă fraza neîncheiată, mintea lui reînviind imaginile și vuietul războiului. Încă avea coșmaruri, chiar și după șase ani, însă el era dintre cei mai norocoși. Mervyn fusese eliberat din spital abia după doi ani de la încheierea războiului, dar era un om total diferit de cel care urcase nerăbdător în tren în 1916. Plecase cu zîmbetul nepăsător și cu farmecul pe care ți-l dă lipsa grijilor și se întorsese o epavă care, după o convalescență îndelungă, nu mai găsise alinare decît în băutură.

În ceea ce privește viața de familie, Merv devenise doar un surogat de soț și tată. *Și eu sînt de vină*, își zise Ethan, adunîndu-și gîndurile. Cîtă vreme Merv zăcuse la pat, Mary putuse să țină în frîu înclinația lui spre băutură. Dar de cînd se ridicase și fusese din nou în stare să încalece, dispărea cu săptămînile de acasă, lăsînd-o pe ea să conducă singură ferma. Fusese mai puternică decît o crezuse el și, cu toate că nu se alesese nimic de planurile lui, Ethan nu putuse să nu-i respecte forța.

– E adevărat, am admirat-o. A făcut tot ce s-a putut mai bine într-o situație foarte dură pentru ea. Cu toate că rareori a cerut ajutor, am încercat să-i ușurez, pe cît am putut, greutățile.

Își aprinse un trabuc și deschise registrul cu socotelile în legătură cu vînzarea lînii. Avea multă treabă de făcut și irosise deja o jumătate de zi.

Andrew coborî piciorul de pe brațul fotoliului și se depărtă de spătar.

– Dacă Merv face și mai multe datorii, Matilda nu va mai avea ce să moștenească. Am putea să-i facem ei o ofertă în cîțiva ani și să obținem pămîntul chiar ieftin.

Ethan zîmbi.

– Am de gînd să-l luăm gratis. Ce rost are să plătești, cînd nu trebuie.

Andrew lăsă capul ușor într-o parte și-l iscodi cu privirea.

– Și cum vrei să faci asta? E greu să-i cîștigi încrederea Matildei. În nici un caz nu o să-l dea așa, degeaba.

– Am și eu planurile mele, băiete. Dar trebuie să avem răbdare și nu vreau să vorbească gura fără tine.

Andrew tocmai ar fi vrut să mai spună ceva, dar tatăl lui îl întrerupse:

– Lasă totul în seama mea și-ți garantez că în următorii cinci ani Churinga va fi a noastră.

Matilda nu-și găsea locul. Liniștea se lăsa tot mai grea în casă și știa că tatăl ei avea să se întoarcă în scurt timp. Nu dispărea niciodată mai mult de cîteva săptămîni la rînd și deja ar fi trebuit să se întoarcă.

Căldura era sufocantă, și înăuntru, iar praful roșu pe care abia îl măturase începea să se așeze din nou pe podea. Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac lungă pînă la glezne și simțea cum pe spate i se rostogolesc picături de sudoare. Își dezlegă șorțul de la brîu și-l lăsă pe spătarul unui scaun. Din cuptor venea aroma de friptură de iepure și cîteva muște dădeau tîrcoale tavanului. Hîrtiile de muște pe care le lipise de lampa cu petrol erau negre de-atîtea gîze, în ciuda obloanelor și a sitelor fixate de mama ei cu vreo doi ani în urmă.

Își dezlipi firele de păr de pe fața transpirată și le prinse într-un coc dezordonat în creștetul capului. Își ura părul. Era prea lung și nu se lăsa deloc îmblînzit. Mai mult, era o palidă imitație a părului castaniu-roșcat al mamei sale.

Matilda împinse sita la o parte și ieși pe verandă. Căldura venea parcă dintr-un furnal, se izbea de pămîntul fără copaci

din faţa casei şi tremura, strălucind, în zare. Arborii de piper din cîmpul îngrădit nu mai aveau vigoare, iar sălciile de pe malul pîrîului se încovoiaseră de tot, plecîndu-şi în zadar ramurile către canalul în care nu mai rămăsese decît o mlaştină verzuie.

– Ploaie, zise ea, mai mult pentru sine. Ne trebuie ploaie.

Cele trei trepte care duceau în curte şi la stîlpul de care se priponeau caii trebuia refăcute. Chiar şi casa avea nevoie de o zugrăveală proaspătă, iar reparaţiile pe care le făcuse tatăl ei la acoperiş începeau să cedeze. Dar, dacă stătea în mijlocul curţii şi privea printre gene, îşi putea imagina cum ar arăta Churinga dacă ar avea bani pentru reparaţii.

Casa nu era impunătoare, însă locuinţa aceea din Queensland era zdravăn construită pe piloni de cărămidă şi era adăpostită către sud de arborii de piper. Acoperişul acoperea veranda care împrejmuia trei laturi ale casei şi se termina în partea de sus cu grilaj metalic. Din peretele dinspre nord se înălţa un horn masiv, iar obloanele şi sita erau vopsite în verde.

Izvoarele subterane menţineau păşunile roditoare. În apropiere se zăreau nişte cai care păşteau nestingheriţi, fără să ia seama la norii de muşte care le dădeau tîrcoale. Adăpostul oilor şi hambarul cu lînă erau cufundate într-o linişte deplină acum, cînd se încheiase sezonul, iar lîna luase calea pieţei. Turmele aveau să fie ţinute la păşunat, aproape de apă, pînă la venirea ploilor, dar dacă seceta dura, puteau pierde mai mult decît pînă acum.

Traversînd curtea, Matilda începu să fluiere şi-i răspunse deodată de sub casă un schelălăit prea bine cunoscut. Atunci se ivi un cap lăţos şi negru, urmat de un trup care venea legănîndu-se şi dînd din coadă.

– Vino-aici, Blue. Aici, băiete.

Îl ciufuli bine şi-l trase de urechile lăţoase. Blue avea aproape şapte ani şi era mai bun decît toţi oierii. Tatăl ei nu era de acord să-l ţină în casă. După părerea lui, era un cîine ca toţi ceilalţi, însă pentru Matilda era cel mai bun prieten.

Blue mergea săltînd pe lîngă ea cînd trecură prin dreptul cantinei şi al ţarcurilor. Rezerva de lemne era depozitată în

spatele magaziei, iar sunetul ascuţit al unui topor îi spunea că unul dintre lucrătorii negri muncea din greu să o sporească.

– Ce faci tu, iubire? E cald tare, aşa-i?

Peg Riley îşi şterse faţa înroşită de soare şi zîmbi.

– Ce n-aş da să mă bălăcesc puţin în pîrîu.

Matilda izbucni în rîs.

– Eşti bine venită oricînd, Peg. Dar nu prea are apă şi ce-a rămas e verde. De ce nu dai o fugă pînă la iazul de sub munte? Acolo apa e rece.

Femeia dădu din cap.

– Cred că o să mă lipsesc de asta. Pînă mîine, Bert şi cu mine trebuie să ajungem la Windulla, iar dacă el mai stă mult pe-aici, o să-şi piardă leafa jucînd rişca în spatele barăcii.

Bert Riley muncea din greu şi traversa cu căruţa lui tot centrul Australiei, dar cînd era vorba de jocuri de noroc, pierdea mereu. Matildei îi părea rău pentru Peg. An de an venea la Churinga şi muncea în cantină, iar Ben tundea oile. Şi totuşi, puţin din ce cîştigau le ajungea pînă la următoarea slujbă.

– Peg, nu ai obosit să vă tot mutaţi de colo-colo? Mie nici prin minte nu-mi trece să părăsesc Churinga.

Peggy încrucişă braţele la piept şi, cîteva momente, căzu pe gînduri.

– Poate o fi greu să pleci dintr-un loc, dar uiţi repede şi abia aştepţi să ajungi la următorul. Da, dacă Bert şi cu mine am fi avut copii, ar fi fost altceva, dar nu putem face, aşa că o să tot mergem pînă o să moară unul dintre noi.

Şi începu să rîdă cu poftă, trupul ei zguduindu-se sub rochia de bumbac. Probabil că observă îngrijorarea Matildei, pentru că veni la ea şi o luă în braţe, drăgăstoasă.

– Să nu te superi pe mine, iubire. Tu să ai grijă de tine şi la anu' ne vedem iar.

Apoi se întoarse la căruţă şi urcă. Luînd cu nădejde hăţurile în mîini, dădu un strigăt puternic.

– Bert Riley, eu plec şi dacă într-o secundă nu eşti aici, plec fără tine.

Plesnind caii cu biciul, porni către prima poartă.

Bert apăru şi el tîrîndu-şi picioarele din spatele barăcii, cu mersul acela ciudat, asemenea tuturor tunzătorilor de oi, şi se grăbi să o ajungă din urmă.

– Ne vedem la anu', strigă el peste umăr, urcînd în căruţă.

Churinga păru brusc pustie. Privind căruţa care se pierdea într-un nor de praf, Matilda mîngîie urechile lui Blue, şi cîinele îi linse mîna, vrînd parcă să o consoleze. După ce cercetă magazia cu lînă şi închise generatorul, se întoarse spre cantina pe care Peg o lăsase curată, apoi spre baracă. Pagubele făcute de termite erau şi mai mari, dar ea nu prea avea ce face, aşa că mătură în grabă, aşeză puţin un pat, închise uşa şi ieşi din nou în căldură.

Băştinaşii se întinseseră pe jos, pe lîngă locuinţele lor, alungînd muştele şi pălăvrăgind de zor, în timp ce femeile amestecau ceva în ceaunul negru de pe foc. Făceau parte din tribul Bitjarra şi erau legaţi în acelaşi timp de Churinga aproape la fel de mult ca şi ea – însă ei i-ar fi plăcut mai degrabă să-i vadă muncind pentru pîinea şi tutunul lor în loc să stea degeaba sau să se plimbe de colo-colo.

Se uită spre Gabriel, şeful lor. Era un om în vîrstă, şiret, cu o oarecare ştiinţă de carte, fiind crescut de misionari. Şedea lîngă foc, cu picioarele încrucişate, cioplind o bucată de lemn.

– Ziua bună, domnişoară, zise el pe un ton solemn.

– Gabriel, este multă treabă de făcut. Te-am rugat să te uiţi la gardurile care împrejmuiesc păşunea dinspre sud.

– Mai tîrziu, domnişoară. Mai întîi să se rupă.

Şi rînji, arătîndu-şi cei cinci dinţi galbeni pe care-i mai avea şi de care era foarte mîndru.

Matilda îl mai privi cîteva clipe, ştiind că nu avea nici un rost să se certe cu el. O va ignora pur şi simplu şi va face treaba cînd va crede el de cuviinţă. Se întoarse acasă şi urcă treptele verandei. Soarele era sus pe cer, iar căldura devenea insuportabilă. Se va odihni vreo două ore, apoi va verifica socotelile. Cît timp fusese mama ei bolnavă, lucrurile îi cam scăpaseră din mînă.

Matilda ridică uriaşul cazan din aramă de pe plită şi turnă apă în albie. Bucătăria se umplu de abur şi picături de sudoare

îi alunecau în ochi, dar nici nu le luă în seamă. Se lupta cu greutatea cazanului, iar mintea îi stătea la socoteli, la cifrele care nu creşteau oricît de mult se străduise. Dormise prea puţin cu o noapte înainte, iar toată dimineaţa stătuse în şa, supraveghindu-l pe Gabriel ca să repare gardul. Toate acestea o istoviseră.

Registrul rămăsese deschis pe masa din spatele ei. Sperase ca dimineaţa să găsească o soluţie – dar, cu toată truda, nu se alesese decît cu dureri de cap şi cu certitudinea că încasările pe lînă nu îi vor ajunge să plătească datoriile şi să le mai şi rămînă ceva pînă la sezonul următor.

Mînia ei crescu atunci cînd împunse pantalonii lui Mervyn în apă cu un băţ.

– Trebuia să fiu cu ochii pe cheltuielile lui, aşa cum mi-a zis mama, murmură ea. Trebuia să ascund banii.

Pantalonii pluteau şi formau vîrtejuri cînd îi împingea cu băţul, iar ochii ei erau plini de lacrimi gîndindu-se cît de nedrepte erau toate astea. Ea şi cu mama ei se descurcaseră foarte bine, reuşiseră chiar să obţină un mic profit în anii de război, dar de cînd se întorsese tatăl ei totul se dusese de rîpă. Luînd în mîini hainele de lucru, începu să le frece cu o energie în care îşi descărca, de fapt, toată mînia şi supărarea.

Îşi amintea întoarcerea lui de parcă s-ar fi petrecut ieri. Probabil că se cuvenea să-i pară rău pentru el, dar cum să-i pară rău cînd el nu făcuse nimic ca să-i cîştige nici respectul, nici mila? Trimisese doar cîteva scrisori din război şi numai una din spital, în care îşi descria rănile. Fusese adus acasă într-o căruţă, aproape doi ani mai tîrziu, iar ea şi mama ei chiar nu ştiau la ce ar fi trebuit să se aştepte. Şi-l amintea ca pe un bărbat puternic, care mirosea a petrol şi a tutun şi care o înţepase cu barba cînd o sărutase să-şi ia rămas-bun. Însă pe-atunci ea avea doar cinci ani şi o interesa mai mult fanfara care cînta zgomotos pe peron, decît bărbaţii îmbrăcaţi cu haine cafenii care urcau în tren. Nu înţelesese atunci ce însemna războiul şi ce avea să însemne pentru ea şi pentru mama ei.

Rămase cu mîinile nemişcate cînd se gîndi la acei doi ani cît zăcuse ţintuit la pat. Îşi aminti chipul extenuat al

mamei, care nu stătea o clipă într-un loc şi care nu primea în schimb decît vorbe de ocară şi cîte o palmă grea atunci cînd bandajele erau prea strîmte sau cînd voia să bea. Venirea lui acasă schimbase cu totul atmosfera de la Churinga. Magia devenise suferinţă, lumina – întuneric. Se simţise uşurată cînd îl văzuse încălecînd şi plecînd la Wallaby Flats şi chiar şi mama ei arăta mai puţin obosită în zilele următoare.

Dar, cum era de aşteptat, el s-a întors şi viaţa li s-a schimbat definitiv.

Matilda se plecă peste albie şi privi afară pe fereastră în curtea pustie şi mai departe, spre ţarcuri. Cei trei ciobani duceau turma către Wilga, unde încă se mai găsea apă şi iarbă. Gabriel şi ceilalţi nu se vedeau nicăieri şi ea se gîndi că plecaseră probabil să se plimbe acum, că se isprăvise cu tunsul oilor. Era linişte, în ciuda papagalilor care se certau pe insecte în eucalipţii roşii şi a ţiuitului greierilor din iarba uscată. Ar fi vrut să rămînă totul aşa cum era în momentele acelea. Dar, cum zilele treceau fără să primească vreun semn de la Mervyn, ştia că nu avea cum să dureze.

Terminînd de spălat, luă coşul cu rufe şi se duse în spatele casei, să le agaţe pe frînghie. Aici, la umbra copacilor, era mai răcoare şi vedea bine cîmpul îngrădit şi cimitirul. Gardul alb de ţăruşi care îl împrejmuia trebuia vopsit din nou, iar cîteva pietre funerare erau în întregime acoperite de iederă. Pe tulpina unui copac se încolăcise o tufă de bougainvillaea în care mişunau albine şi fluturi. Undeva, în depărtare, se auzea o pasăre cîntînd şi, întinsă la soare pe o buturugă, o privea fără să se mişte o iguană. Apoi, cu o mişcare bruscă a ghearelor, dispăru printre arbuşti.

Matilda se aşeză pe prima treaptă a verandei, cu coatele pe genunchi şi cu bărbia în palme. I se închideau ochii în mireasma pămîntului încins şi a ierbii uscate.

Cu toate că era atît de cald, Mervyn se simţea răcorit. Furia în urma umilinţei suferite în faţa lui Ethan Squires şi duplicitatea soţiei sale nu-i mai ardeau sufletul; se obişnuise cu gîndul şi se lăsă pradă unei răceli şi a unei răutăţi care îl îndemnau acum către Churinga.

Petrecuse noaptea în aer liber, într-un sac de dormit şi cu şaua drept pernă, încălzindu-se la un foc prăpădit care abia făcuse faţă frigului din timpul nopţii. Stătuse întins, privind Crucea Sudului şi arcuirea Căii Lactee care trimitea raze palide spre pămînt, îngheţînd parcă peisajul, sporind cenuşiul şi iluzia de fantomatic a arborilor uriaşi – fără ca el să vadă nimic din frumuseţea naturii. Nu aşa îşi imaginase viitorul în anii aceia petrecuţi în tranşee. Nu aşa trebuia trataţi eroii. Şi îşi jurase că nu va lăsa o puştoaică să-i fure ceea ce Patrick îi promisese că va fi al lui.

Se ridică îndată ce se crăpă de ziuă, fierse ultima bucată de carne şi o mîncă cu pîinea pe care i-o dăduse bucătăreasa de la Kurrajong. Acum era după-amiază tîrziu, iar soarele îl orbea pe cînd se lăsa după muntele care îi dădea şi numele Churingăi.

Scuipă scîrbit pe pămîntul arid. Băştinaşii îl numeau locul fermecat, îl vedeau ca pe un talisman din piatră cu puteri miraculoase – un Tjuringa. Ei bine, îşi zise el cu amărăciune, pentru el nu mai avea nici un farmec, gata. Şi cu cît scăpa mai repede de el, cu atît mai bine.

Dădu pinteni iepei cînd zări prima dintre porţile proprietăţii. Venise timpul să-şi ceară drepturile.

Cînd închise ultima poartă, văzu şi gospodăria. Pe coş se vedea ieşind fum, iar în curte se zăreau umbre sîngerii, din pricina soarelui care apunea în spatele copacilor. Părea pustiu. Nu se auzea nici toporul, nici forfota oilor sau a cîinilor, nu-l iscodea nici un chip de negru din bordeiele lor. Însemna că se terminase tunsul oilor, iar lucrătorii plecaseră la o altă fermă.

Răsuflă uşurat. Trebuie că Matilda avusese mulţi bani puşi deoparte ca să-i plătească. Se întrebă unde putea fi noua ascunzătoare; el crezuse că le cunoştea pe toate, dar, oricum, după seara asta nu va mai conta. Venise timpul să-i arate care îi era locul şi să nu se mai amestece în treburi care nu o priveau. O va face să-i spună. O va face să priceapă că el era stăpînul – şi după aceea îi va lua o dată pentru totdeauna Churinga.

Descălecă și scoase șaua de pe cal, după care îl duse pe pajiștea din spatele casei. Punîndu-și desagii pe umăr, urcă apăsat treptele verandei și intră în casă dînd sita la o parte. Pe plită fierbea niște carne de iepure și toată casa se umpluse de mirosul mîncării, stîrnindu-i o foame grozavă.

Tăcerea era apăsătoare. Acolo unde lumina lămpii cu kerosen nu ajungea, întunericul era de nepătruns.

– Pe unde ești, fetițo? Vino și ajută-mă cu desagii ăștia.

O mișcare a umbrelor îi atrase atenția. Iată unde era. Stătea lîngă ușa camerei ei – uitîndu-se la el. Ochii albaștri străluceau în lumina slabă, iar părul ei părea și mai roșu în soarele care apunea și ale cărui raze pătrundeau, firave, printre obloane. Parcă împietrise acolo – condamnîndu-l cu tăcerea și privirea ei.

Îl trecu un fior de neliniște și teamă. Vreme de cîteva clipe crezu că în fața lui era Mary, venită să-l bîntuie. Dar cînd fata ieși în lumină, își dădu seama că era doar imaginația lui.

– Ce te tot furișezi?

Vocea lui răsună puternic în liniștea care se lăsase și mult mai aspru decît intenționase, în strădania de a alunga propria teamă.

Matilda luă desagii fără un cuvînt și-i trase pe podea, în partea cealaltă a bucătăriei. Desfăcu sacul de pînză cu făină și pachetul de zahăr, și le duse în cămară. Pe o policioară de deasupra mașinii de gătit erâu lumînările și chibriturile, iar cana cu ceai se afla lîngă ceaunul afumat.

Mervyn își turti pălăria de picior, după care o aruncă spre cuierele de la ușă. Trase un scaun de la masă, tîrîndu-l intenționat pe podea fiindcă observase că fusese curățată de curînd.

Matildă nu reacționă nicicum, iar el, urmărind-o robotind în bucătărioara aceea, își aminti din nou de mama ei. Mary fusese o femeie frumoasă înainte ca boala să o răpună. Puțin cam prea slabă pentru gustul lui, dar ce îi lipsea în înălțime și greutate se compensa cu forța morală. De n-ar fi fost atît de arogantă, ar fi fost chiar o soție bună – iar Matilda era făcută să devină o astfel de femeie. Poate nu la fel de

puternică, dar cu siguranță la fel de sigură pe ea. Blestemații de O'Connor, își zise el. Aveau aroganța în sînge.

– Încetează odată, se enervă Mervyn. Vreau să mănînc.

Simți o plăcere diabolică cînd o văzu fîstîcindu-se, gata să risipească sarea pe care se căznea să o răstoarne din săculeț într-o cutie veche de ceai. Ca să dea și mai mare greutate ordinului, izbi cu pumnul în masă, apoi începu să rîdă cînd Matilda, repezindu-se să pună mîncare într-un castron ciobit, vărsă puțin pe podea.

– Acum o să trebuiască să cureți din nou, așa-i? comentă el, răutăcios.

Matilda aduse castronul și i-l așeză în față. Își ținea bărbia ridicată, iar obrajii i se îmbujoraseră, însă Mervyn băgă de seamă că, în ciuda stăpînirii de sine, nu avea curajul să-l privească în ochi.

O prinse de încheietura slabă a mîinii cînd îl văzu pe Blue străbătînd bucătăria și lingînd mîncarea risipită.

– Ce caută animalul ăsta blestemat aici? Ți-am spus să nu-l mai lași în casă.

Matilda îl privi în cele din urmă fără să-și poată ascunde teama din privire.

– Cred că a intrat după tine. Mai devreme nu era aici.

Glasul ei era calm, dar se simțea un tremur stăpînit care-i trăda teama.

Mervyn nu-i dădu drumul și, cu ea de mînă, vru să-l lovească pe cîinele care se și repezi afară, scăpînd ca prin minune de lovitură.

– Matilda, norocul tău e că nu ești cîine, altfel ai fi primit și tu o cizmă în fund, mormăi el, dîndu-i drumul.

Se săturase de joacă, iar mirosul rasolului îi stîrni și mai tare foamea.

Luă o lingură și începu să mănînce, muind pîinea proaspătă în sos. După un timp, observă că ea nu mănîncă.

– Nu mi-e foame, zise Matilda încet. Am mîncat mai devreme.

Mervyn întinse și ultima bucată de pîine, adunînd tot sosul din castron, apoi se lăsă pe spate, rezemat de spătarul

scaunului, și începu să se joace cu monedele din buzunar, analizîndu-și cu luare-aminte fiica. Avea figura prelungă, dar își pierduse neastîmpărul trăsăturilor copilărești. Bărbia și pomeții aveau cîndva o rotunjime delicată; acum, însă, căpătaseră fermitatea liniilor specifice unui adult. Soarele îi întunecase pielea, punîndu-i în evidență pistruii și albastrul ochilor, iar părul lung și rebel părea acum ușor îmblînzit și adunat în creștetul capului. Observă că unele șuvițe se desprinseseră din strînsoare șerpuind pe lîngă obraji, mîngîindu-i gîtul.

Îl surprinse să descopere toate acestea. În fața lui nu se afla un copil slab, ușor de manipulat și supus, ci o femeie în toată regula. O femeie care părea să aibă aceeași tenacitate ca a mamei sale. Va trebui să schimbe tactica și chiar repede. Dacă ea s-ar căsători, el ar pierde Churinga pentru totdeauna.

– Cîți ani ai? o întrebă, în cele din urmă.

Matilda îi aruncă o privire directă, provocatoare.

– Astăzi împlinesc paisprezece.

Mervyn o măsură cu privirea.

– Ești aproape femeie, mormăi el admirativ.

– Am crescut cu mult timp în urmă, îi răspunse ea tăios, apropiindu-se de masă. Trebuie să dau mîncare la pui și să mă ocup și de cîini. Dacă ai terminat, aș vrea să strîng masa.

Cînd vru să ia castronul, Mervyn o prinse de mînă.

– Ce-ar fi să bem amîndoi cîte-un pahar ca să-ți sărbătorim ziua? E timpul să ne cunoaștem mai bine. Mai ales acum, cînd mama ta nu mai e.

Matilda își trase mîna și se grăbi spre ușă.

– Am treabă.

Trînti sita în urma ei, iar el îi ascultă pașii îndepărtîndu-se pe verandă, apoi coborînd treptele. Căzut pe gînduri, se duse și luă sticla de whisky.

Inima îi bătea cu putere cînd străbătu curtea, ducînd găleata cu lături. Văzuse în tatăl ei o schimbare care o speria mai mult decît furia lui, totuși nu știa cum să explice schimbarea aceea. Era ceva în ochii lui și în felul de a se

purta. Ceva greu de înțeles, însă ea avea sentimentul că această nouă amenințare era mult mai periculoasă decît pumnii lui.

Ajunse la țarcul cîinilor și deschise poarta, dar, pentru prima oară, nu se mai opri să se joace cu ei înainte să-i hrănească. Lătratul și zarva din țarc săgetară deodată tăcerea care înconjura Churinga, însă nu putură alunga neliniștea care o chinuia pe ea.

Cu un gest mecanic, goli găleata și umplu jgheaburile. Soarele se lăsase dincolo de muntele Tjuringa, pe cer zărindu-se acum doar o strălucire portocalie. Noaptea venea acolo pe neanunțate și, de obicei, ea o aștepta cu nerăbdare pentru liniștea pe care o aducea. În seara aceasta, însă, apropierea nopții o înspăimînta; nu putea scăpa de sentimentul că lucrurile se schimbaseră. Și nu în bine.

Păsările începură să se îmbulzească la mîncarea pe care o împrăștie ea, iar Matilda cercetă îngrăditurile în căutarea eventualelor găuri. Nimic nu era mai gustos pentru cîinii dingo decît puii bine hrăniți. Și în ultima vreme pierduseră destul de mulți. Șerpii erau și ei o problemă, dar în privința lor nu prea avea ce face.

Întorcîndu-se fără tragere de inimă spre casă, luă găleata și se strădui să-și stăpînească tremurul care făcea să-i bată inima atît de tare. Tatăl ei o urmărea de pe verandă. I se vedea țigara aprinsă.

– Ce tot faci acolo? E timpul să intri-n casă.

Matilda auzi vorbele rostite bolborosit și își dădu seama că băuse.

– Sper că ai băut suficient ca să adormi mai repede, zise mai mult în sinea ei, foarte tulburată.

Rări pașii, cutremurîndu-se cînd își dădu seama că rostise exact vorbele mamei.

Mervyn se întinsese în șezlong, cu picioarele puse de-a curmezișul verandei și legănînd pe piept sticla de whisky. Era aproape goală. Cînd Matilda se apropie de intrare, ridică un picior și-l lipi de tocul ușii, împiedicînd-o să treacă.

– Stai să bei cu mine.

Inima îi bătea gata să-i sară din piept.
– Nu, tată, mulţumesc, bîigui ea.
– Nu era o invitaţie, mîrîi el. De data asta o să faci cum îţi zic eu.
Lăsă un picior pe podea şi o cuprinse pe după mijloc.
Matilda îşi pierdu echilibrul şi-i căzu în braţe. Se zvîrcoli şi împinse cu picioarele în picioarele lui, încercînd să se elibereze, însă strînsoarea lui nu slăbi deloc.
– Stai locului! strigă el. O să verşi băutura.
Matilda încetă să se mai împotrivească. Va aştepta momentul potrivit şi atunci poate chiar va scăpa de pumnul care ar fi ameninţat-o dacă s-ar fi eliberat.
– Ei, aşa da. Acum pune mîna şi bea.
Matilda ţinu buzele strînse, refuzînd să înghită băutura amară pe care el o silea să o bea. Nu putea nici să respire, dar nici nu îndrăznea să scuipe lichidul. În cele din urmă împinse sticla la o parte.
– Tată, te rog, nu mă obliga. Nu-mi place.
Mervyn se uită la ea, simulînd uimirea.
– Matilda, da' e ziua ta. Trebuie să primeşti şi tu un cadou de ziua ta.
Şi rîse pe înfundate, zgîriindu-i obrazul cu faţa lui ţepoasă cînd se apropie de urechea ei.
Avea respiraţia greu mirositoare, iar miasmele împrăştiate de hainele lui murdare o îngreţoşară. Trase aer în piept, dar braţul care o strîngea de mijloc îi dădu stomacul peste cap. Înghiţi o dată, apoi încă o dată. Însă avea capul tulbure şi i se strînse stomacul. Îl apucă zdravăn de braţ, încercînd cu disperare să se elibereze.
– Dă-mi drumul. O să...
O singură dată icni şi tot whiskyul pe care fusese obligată să-l înghită se împrăştie pe amîndoi. Mervyn scoase un strigăt de dezgust şi o aruncă de pe genunchi, iar sticla se prăvăli pe podea. Matilda căzu peste cioburi, însă nu simţi nici o durere. Avea senzaţia că se învîrteşte toată lumea cu ea.
– Uite ce-ai făcut! Tîrfă netrebnică! Toate sînteţi la fel.
Şi o lovi cu cizma peste şold, făcînd-o să se tîrască departe de el, căutînd uşa ca să se poată adăposti în casă.

– Eşti exact ca mamă-ta! strigă el, clătinîndu-se spre ea. Voi, blestemaţii de O'Connor, aţi crezut mereu că sînteţi prea buni pentru unul ca mine.
Şi o lovi din nou, izbind-o de perete.
– A venit timpul să înveţi să mă respecţi.
Matilda bîjbîi în căutarea uşii, cu ochii mereu la el. Mervyn se întoarse pe scaun cu o altă sticlă în mînă.
– Dispari de-aici! mormăi el. Nu-mi eşti de nici un folos. La fel ca maică-ta.
– Nu trebuia să-i spună de două ori. Ridicîndu-se cu greu în picioare, porni spre uşă.
Mervny luă o înghiţitură zdravănă. Îşi şterse gura cu mîneca şi o privi duşmănos. Apoi începu iar să chicotească.
Nu eşti deloc prietenoasă, aşa-i?
Matilda se strecură în casă. Închise uşa în urma ei şi se lipi de ea, respirînd greu şi tremurînd. Durerea pe care o simţea la şold o stînjenea mai puţin decît cea de la picior şi, uitîndu-se atentă, înţelese ce se întîmplase. I se înfipsese în coapsă un ciob de sticlă.
Şchiopătă pînă la cămară, trase afară trusa medicală şi îşi curăţă repede rana. Soluţia antiseptică o ustură, făcînd-o să-şi muşte buza de durere, însă după ce scoase ciobul şi puse un bandaj curat peste tăietură, durerea se mai domoli.
Speriată că Mervyn se ridicase de pe scaun, îşi scoase repede rochia murdară şi o puse la muiat într-o găleată, apoi se spălă. Continuau să se audă scîrţîitul şezlongului pe scîndurile podelei şi mormăielile lui de neînţeles.
Matilda străbătu bucătăria şchiopătînd şi intră în odăiţa în care dormea ea. Blocă uşa cu un scaun şi se trînti, sfîrşită, pe pat, rămînînd cu ochii larg deschişi, atentă la orice zgomot. Prin ferestrele cu obloanele trase ajungeau pînă la ea sunetele nopţii şi miresmele de eucalipt, de iarbă uscată şi de pămînt răcoros.
Se chinui să rămînă trează, însă fusese o zi lungă şi grea, aşa că pleoapele îi căzură, grele. Ultimul gînd, înainte să adoarmă, a fost la mama ei.

*

Atunci se auzi un zgomot străin şi se trezi brusc.

Clanţa de la uşă se mişca. Uşa era zgîlţîită. Matilda se ridică în capul oaselor şi-şi strînse aşternutul pînă sub bărbie, privind îngrozită la scaunul care se legăna.

Strigă speriată cînd o greutate fu împinsă în uşă, despicînd-o şi aruncînd scaunul cît colo pe podea. Balamalele ruginite scîrţîiră dureros cînd uşa spartă fu izbită de perete.

În prag apăru Mervyn, cu înfăţişarea lui mătăhăloasă, ţinînd în mînă o lumînare care arunca umbre în jurul ochilor cu privirea rătăcită.

Matilda se retrase în colţul cel mai îndepărtat al patului. Se lipi cu spatele de perete şi îşi strînse genunchii la piept. Poate că dacă se făcea mică de tot, putea trece nevăzută.

Mervyn intră în cameră şi ridică lumînarea mai sus cînd se aplecă să se uite la ea.

– Nu.

Fata întinse o mînă, gata să se ferească.

– Tată, te rog, nu mă lovi.

– Dar eu am venit să-ţi dau cadoul, Matilda. Şi porni împleticindu-se spre ea, desfăcîndu-şi cureaua.

Matilda îşi aminti ultima bătaie cu cureaua, cînd agonizase zile în şir.

– Nu vreau, suspină ea. Fără curea. Te rog, fără curea.

Mervyn aşeză cu grijă lumînarea pe masa de-alături. Apoi rîgîi cînd îşi scoase cureaua fără să ia seama la spusele ei.

– N-ai să mai primeşti curele de data asta, zise el, sughiţînd.

Matilda îşi înghiţi suspinele şi se uită cu ochii măriţi de groază cum începuse să-şi descheie nasturii pantalonilor.

– Nu, zise ea pe nerăsuflate. Asta nu.

Pantalonii îi alunecară pe podea şi îi împinse cu piciorul într-o parte. Gîfîia şi ochii îi sticleau din cauza băuturii.

– Ai fost întotdeauna o tîrfă nerecunoscătoare, mîrîi el. O să-ţi dau acum o lecţie ca să te înveţi minte, şi a doua oară să nu mă mai duci de nas.

Matilda sări din pat cînd Mervyn urcă după ea. Însă el era între ea şi uşă, iar fereastra era bine închisă din pricina

ţînţarilor. Nu avea unde să fugă, nu avea pe cine să cheme – iar cînd puse mîna pe ea, începu să strige.

Strigătele se opriră în acoperişul metalic, pierzîndu-se în nemărginirea deşertului.

O negură deasă îi învăluia capul. Matildei i se păru că pluteşte într-o gogoaşă de mătase. Nu simţea nici durere, nu o speria nimic, se cufunda doar într-o mare de întuneric care îi liniştea sufletul zbuciumat.

Totuşi, în întunericul acela începeau să pătrundă sunetele altei lumi. Auzea cîntatul cocoşilor şi ciripitul păsărilor, cum făceau în fiecare dimineaţă. Întunericul se topea şi primele raze de lumină îl alungară în străfundurile minţii ei. Matilda ar fi vrut ca negura să se întoarcă. Nu voia să fie smulsă din coconul acesta ocrotitor, nu voia să fie iar aruncată într-o realitate atît de inumană.

Soarele pătrunse de-a binelea printre nori, încălzindu-i chipul, obligînd-o să se trezească. Mai rămase o clipă cu ochii închişi, întrebîndu-se de ce simţea atîta durere. Apoi îşi aminti şi deschise brusc ochii.

Plecase – dar acolo, pe saltea, rămăsese urma ticăloşiei lui. Ca un trandafir sălbatic, sîngele înflorise pe faţa saltelei, lăsînd să se împrăştie petale pe aşternut şi pe ceea ce mai rămăsese din cămaşa ei de noapte.

Matilda încremeni ghemuită pe podea. Nu-şi amintea cum ajunsese acolo, dar îşi închipui că s-a tîrît singură în colţ după plecarea lui. Alungînd din minte amintirile nopţii care trecuse, se ridică cu grijă şi se sprijini de perete.

Picioarele îi tremurau şi o durea tot corpul. Era şi ea murdară de sînge. Era uscat şi închis la culoare, iar mirosul lui se mai amesteca cu ceva. Uitîndu-se la ea, goală cum era, Matilda înţelese. Erau miasmele lui, ale corpului lui murdar şi ale mîinilor lui lacome şi dure; ale respiraţiei pline de duhoarea băuturii şi a greutăţii lui.

Strigătul unui cockatoo o făcu să tresară, dar o şi determină să se mişte mai hotărît. Nu, în veci nu îi va mai face aşa ceva.

Stăpînindu-şi tremuratul, îşi luă o cămaşă curată şi începu să-şi adune puţinele lucruri care îi aparţineau. Scoase

medalionul din ascunzătoarea de sub podea, luă șalul mamei de pe stîlpul patului, adăugă cele două rochii ale ei, o fustă și o bluză și lenjeria peticită. În cele din urmă, luă și cartea de rugăciuni pe care bunicii ei o aduseseră tocmai din Irlanda. Le împachetă pe toate în șal, lăsînd afară doar pantalonii, cizmele și cămașa pe care avea să le îmbrace după ce se va fi spălat.

Tîrînd picioarele pe lîngă scaunul sfărîmat, se opri cîteva clipe, cît să se asigure că Mervyn dormea încă, apoi traversă cu greu bucătăria.

Fiecare sunet pe care îl producea podeaua i se părea aproape asurzitor și se temea ca zgomotele să nu întrerupă sforăitul ce se auzea din odaia alăturată.

Se opri din nou, simțind sîngele zvîcnindu-i în urechi, apoi în tot capul. Sforăitul continua să se audă ritmic, fără întrerupere, pînă cînd ajunse la ușă. Matilda își ținu respirația. Avea palmele umede cînd luă din cui traista pentru apă. Era grea, dar bine că era plină. Acum nu mai trebuia decît să deschidă ușa.

Balamalele scîrțîiră – sforăitul încetă – arcurile gemură – Mervyn mormăi ceva prin somn.

Matilda înghețǎ. Secundele următoare i se părură o eternitate.

Cu un mîrîit morocănos, sforăitul începu din nou și Matilda răsuflă ușurată. Strecurîndu-se pe ușă afară, deschise și sita și coborî în fugă treptele. Aruncă o singură privire către bordeie și înțelese că Gabriel și tribul lui nu se întorseseră încă, nici păstorii. Era singură și nu știa cît va mai trece pînă se va trezi Mervyn.

Mergea cu picioarele goale prin praf, grăbindu-se spre pîrîu. Malurile erau abrupte și adăpostite de sălcii, așa că își dădu drumul către apa puțină din albie, știind că nu putea fi văzută din casă.

Apa era rece – soarele încă nu o încălzise de-ajuns, însă Matilda spălă repede urmele netrebniciei lui, lăsîndu-și pielea curată, fără a scăpa însă de senzația că încă purta mirosul lui; știa că era ceva de care nu va scăpa niciodată. Se freca de zor, tremurînd. Oricît de curată ar părea la suprafață, sufletul ei va rămîne mereu pătat.

După ce se șterse bine cu cămașa, se îmbrăcă repede. Nu îndrăzni să străbată curtea pînă la hambarul în care țineau harnașamentul, pentru că s-ar fi trezit cîinii și l-ar fi trezit pe Mervyn. Nu avea ce face, trebuia să ignore durerea și să călărească fără șa. O dată luată hotărîrea, înșfăcă șalul și, cu cizmele în cealaltă mînă, merse prin apă pînă ajunse în spatele casei, la pășunea îngrădită.

Privi înapoi peste umăr. Nu se mișca nimic dincolo de obloanele închise și sforăitul lui se pierdea în liniștea zorilor.

Respirînd agitată și încă tremurînd, Matilda se cățără pe gard și își dădu drumul pe pășune. Majoritatea cailor erau pe jumătate sălbatici și ar fi scăpat repede de acolo, dar ea alese iapa cea mai bătrînă dintre ei. Matilda o știa de cînd se născuse și, spre deosebire de ceilalți, se putea bizui pe ea că se va întoarce acasă cînd o va elibera.

Caii începură să se agite și să-și scuture capetele, învîrtindu-se de colo-colo cînd se apropie de calul murg al lui Mervyn.

– Șșș, Lady. Fii cuminte, fetițo. Mergem la o plimbare, atîta tot, șopti ea, mîngîind-i botul moale.

Lady roti ochii și dădu încet din picioare cînd Matilda se prinse de coama ei și săltă, în ciuda durerii, în spinarea calului.

– Gata, fetițo. Gata, o liniști ea.

Și rămase cu obrazul apropiat de grumazul calului, șoptindu-i mai departe la ureche, dar cu mîinile înfipte zdravăn în coamă. Lady era obișnuită cu duritatea lui Mervyn și cu greutatea lui, neștiind cum să reacționeze la noua atitudine, iar Matilda nu voia să riște să o arunce jos.

Ducînd în spate traista cu apă și cu șalul agățat de braț, îndemnă calul să pornească înainte și deschise poarta pășunii. Adunîndu-i pe ceilalți cai, așa cum făcea cu turma de oi, pierdu cîteva momente bune încurajîndu-i să lase iarba și-i scoase afară, pe pășunile întinse ale Churingăi.

Cînd dădură de gustul libertății neașteptate, caii o luară din loc și Matilda zîmbi, îndemnînd-o pe Lady să pornească în urma lor. Greu i-ar mai fi adunat acum cineva la un loc, dar ăsta era un avantaj pentru ea. Fără cal, Mervyn nu avea șanse să o ajungă din urmă.

*

Visa că cerul se cutremura de tunete şi Mervyn se încordă în aşteptarea fulgerului şi a ploii răpăind pe acoperiş. Dar pentru că nu se auzi nimic, se întoarse pe partea cealaltă şi se afundă mai comod între perne.

Somnul, întrerupt acum, îi dădea o stare confuză. Era ceva în neregulă cu imaginea aceea a tunetului. Ceva care nu găsea o explicaţie în mintea lui.

Abia deschise un ochi şi încercă să privească, fără să-l închidă la loc, patul gol. Şi aici era ceva care nu-i venea la socoteală – însă durerea de cap şi neputinţa de a gîndi coerent îi sporiră nevoia de a bea. În gură simţea un gust acru şi, cînd îşi trecu limba peste buzele uscate, tresări simţind usturimea unei tăieturi adînci de care nu-şi amintea.

– Cred că am căzut, mormăi el, trecînd din nou cu limba peste rană. Mary! Unde naiba eşti? strigă el.

Îi zvîcnea capul de durere şi se lăsă din nou între perne, gemînd. Femeie blestemată, niciodată nu era acolo cînd avea nevoie de ea.

Rămase acolo, întins, cu mintea rătăcind de durere.

– Mary! strigă din nou. Femeie, treci încoace!

Nu se auzeau nici paşi grăbiţi, nici zgomot de vase în bucătărie, nici vreun semn de activitate în curte. Era o linişte nefirească.

Mervyn se rostogoli în pat şi se ridică cu greu. Piciorul îi zvîcnea în acelaşi ritm cu durerea din cap, iar muşchii slăbiţi ai coapselor începură să tremure cînd se lăsă cu toată greutatea pe ei. Unde naiba dispăruseră toţi? Cum au îndrăznit să-l lase în halul ăsta?

Porni clătinîndu-se spre uşă şi o deschise violent. Uşa se izbi de perete, provocînd în mintea lui amintirea unei secvenţe care nu avea nici un sens. O alungă şi intră împleticindu-se în bucătăria pustie. Simţea nevoia să bea ceva.

După ce ultima înghiţitură de whisky îi alunecă pe gît, potolind bubuiturile din cap, Mervyn privi nedumerit în jur. Pe plită nu fierbea ceaunul cu terci – nici urmă de abur, nici urmă de Mary. Deschise gura să strige din nou după ea – şi

deodată îşi aminti. Mary era în pămînt. De mai bine de două săptămîni.

Simţi că nu-l mai ţin picioarele şi se prăbuşi pe un scaun. Îl trecu o sudoare rece şi tot whiskyul din lume nu ar fi putut şterge în clipa aceea amintirea care renăscu în mintea lui.

– Ce-am făcut? şopti el în liniştea apăsătoare.

Scaunul se răsturnă cînd Mervyn se ridică brusc de la masă. Trebuia să o găsească pe Matilda. Trebuia să-i explice – să o facă să înţeleagă – că băutura îl făcuse să facă ticăloşia.

Camera ei era pustie. Uşa sfărîmată, care se mai ţinea doar într-o balama, patul plin de sînge îi amintiră şi mai limpede ce se întîmplase. Lacrimi i se rostogoleau pe faţă.

– N-am vrut, fetiţo. Am crezut că era Mary, suspină el.

Ascultă nemişcat tăcerea, apoi îşi şterse lacrimile şi intră în cameră. Poate că se ascundea, dar trebuia să o vadă, să o convingă că nu fusese decît o greşeală ceea ce se întîmplase.

– Molly, unde eşti? o chemă el blînd. Vino la tata.

Folosi intenţionat numele cu care o alinta Mary cînd era mică – sperînd că aşa va răspunde mai repede.

Dar nu primi nici un răspuns, nu se auzi nici un foşnet care să trădeze locul unde se ascundea. Dădu la o parte aşternutul murdar şi se uită sub pat. Deschise uşa dulapului şi bîjbîi prin întunericul dinăuntru. Nimic. Îşi şterse nasul cu mîneca şi încercă să gîndească limpede. Trebuie să se fi dus în hambar sau într-una din clădirile celelalte.

Se întoarse şchiopătînd în bucătărie, văzu sticla pe masă şi o aruncă pe podea unde se sparse în mii de cioburi.

– Niciodată, mormăi el. În veci nu mai pun gura pe aşa ceva.

Apoi porni către uşa de sită, tîrînd după el piciorul schilodit, dar, cînd să iasă pe verandă, ceva îi atrase atenţia. Nu era ceva ce se afla acolo – dimpotrivă ceva ce ar fi trebuit să fie.

Mervyn se opri şi se uită la cuiul gol şi, în timp ce se gîndea că dispăruse traista cu apă, lucrurile începeau să capete sens. Dulapul era gol. Cizmele Matildei nu erau sub pat, iar şalul lui Mary nu mai era pe stîlpul patului.

Lacrimile se uscară, iar milei și remușcărilor le luă locul teama. Unde naiba era? Și de cînd plecase?

Soarele nu răsărise chiar de tot, dar razele lui firave îl orbeau și-i făceau capul să zvîcnească din nou. Își trase pălăria pe ochi și se îndreptă către hambare. Trebuia să fie pe-acolo, pe undeva. Matilda nu putea fi atît de nesăbuită încît să fugă, mai ales că cei mai apropiați vecini erau la o distanță de aproape o sută de mile.

Se gîndi în treacăt la păstorii care plecaseră cu turma în urmă cu cîteva zile. Poate că se va întîlni cu ei, însă ei vor ști să-și țină gura dacă țineau la slujba lor. Totuși, ideea că într-adevăr a plecat spre Wilga și gîndul la nesuferitul de Finlay și la nevastă-sa îl iritau la culme. Ar fi destul de rău – dar dacă a pornit către Kurrajong, la Ethan?

Groaza îl cuprinse ca o cămașă de gheață și atunci grăbi pasul. Trebuia să o găsească – și cît mai degrabă.

Cîteva clipe mai tîrziu se apropia de pășunea îngrădită din spatele casei, cu șaua și frîul în mînă, ducînd în spate o altă traistă cu apă. Era speriat și furios în același timp. Dacă Matilda ajungea fie la Wilga, fie la Kurrajong, atunci viața lui la Churinga se va isprăvi. Vorbele aruncate în viteză și minciunile nu aveau cum să-l mai salveze și de data asta.

Străbătu curtea, apoi se opri brusc. Pășunea îngrădită din spatele casei era pustie. Dincolo de ea nu se zărea nimic. Trînti șaua de pămînt, cuprins de o furie oarbă. Spre deosebire de Ethan Squires, nu avea nici un folos de pe urma banilor, iar fără cal, în veci nu va pune mîna pe ticăloasa aia mică.

Își aprinse o țigară, luă apoi șaua de jos și străbătu întreaga pășune fumînd și frămîntîndu-și mintea în căutarea unei soluții. Dacă nu voia, ea nu trebuia să bea whisky, și nici nu trebuia să i se așeze pe genunchi. Dacă era destul de mare pentru asta, atunci era destul de mare și pentru altele. Și nici nu ar fi trebuit să semene atît cu maică-sa sau să-l trateze așa cum a făcut-o dacă nu voia să fie pedepsită.

Și, la urma urmelor, își zise el cînd ajunse la celălalt capăt al pășunii, *s-ar putea nici să nu fie fata mea*. Era clar că fusese ceva între Mary și Ethan – iar dacă zvonurile erau adevărate, se întîmplase mult înainte ca Mary să devină soția lui Mervyn. Asta ar explica și oferta pe care i-o făcuse Patrick – îi dădea Churinga dacă primea să se căsătorească cu fiica lui –, și complotul lui Mary și al lui Ethan împotriva lui.

Convins acum că nu făcuse nimic rău, își dădu pălăria pe spate și se uită în zare. Trebuia neapărat să o găsească pe Matilda. Nimeni nu trebuia să afle ce se întîmplase. Nimeni nu ar înțelege. În plus, nici nu era treaba altcuiva.

Mintea i se opri, încinsă, în loc și toată atenția i se încordă. Se vedea ceva mișcîndu-se în depărtare, însă distanța era prea mare ca să-și dea seama ce era. Își făcu mîna scut deasupra ochilor și privi cu atenție punctul negru care abia se zărea în căldura tremurînd strălucitoare. Calul ciuli urechile cînd fluieră Mervyn și, după ce se trase speriat înapoi de cîteva ori, curiozitatea îl îndemnă să se apropie în galop.

Mervyn rămase nemișcat, așteptînd ca animalul să ajungă lîngă el. Calul era tînăr și părea să se fi rătăcit de restul hergheliei. Singurătatea îl uluise și atunci se întorsese la singurul loc care îi era cunoscut.

Mervyn abia își mai putea înfrîna nerăbdarea cînd calul tot ezita să se apropie, sărind tot timpul în lături, nelăsîndu-l să-l atingă. Știa din experiență că zgomotul brusc sau apropierea prea dură îl putea speria, făcîndu-l să fugă, așa că îi vorbi pe îndelete, calm, liniștindu-l, după care îl înșeuă. Ajuns călare, cercetă urmele celorlalți cai și porni după ele. Pămîntul păstrase bine semnele trecerii lor, dar după o oră de mers observă că de restul urmelor se despărțeau cele ale unui singur cal, care plecase mai departe în linie dreaptă.

Se îndrepta spre sud – către Wilga.

Matilda îi dădu frîu liber lui Lady și primele cîteva mile le străbătură repede. Acum, însă, iapa începuse să obosească și continuară drumul la trap. Nici un cal, mai ales bătrîn, ca Lady, nu ar fi putut galopa pe căldura aceea. Era mai bine să încetinească decît să riște să o rănească.

Orele dimineții erau înaintate, soarele era sus pe cer și ardea cu putere. În depărtare se zăreau miraje tremurînde, iar iarba argintie foșnea sub copitele calului. Pustiul îi înghiți

în tăcerea lui şuierătoare. Dacă Matilda nu ar fi fost atît de disperată să scape de ceea ce lăsase în urmă, nu ar fi avut de ce să se teamă. Splendoarea pămîntului care o înconjura era parte din sufletul ei.

Măreţia ţinutului o fermeca şi toate culorile acelea vii vibrau în adîncul firii ei, făcînd-o să-şi dorească o contopire nestingherită cu pămîntul. Ţinutul domolea, în acelaşi timp, sălbăticia nuanţelor cu frumuseţea gingaşă a frunzelor, a florilor în culori pale şi a scoarţelor cenuşii, cu mireasma dulce a pinului şi a salcîmului şi cu trilul vesel al ciocîrliei.

Matilda se foi pe spinarea calului. Poziţia era din ce în ce mai incomodă pe măsură ce se îndepărta de Churinga, dar nu avea timp să se odihnească. Îşi şterse picăturile de sudoare de pe faţă şi îşi potrivi pălăria veche de pîslă. Apa din traistă era caldă şi sălcie şi, cu toate că-i era sete, ştia că trebuie să bea cu măsură. Primul ochi de apă se afla la multe mile distanţă.

Privi din nou cu atenţie în urmă, însă tot nu zări la orizont nici un semn care să anunţe apropierea lui Mervyn. Se aşeză mai bine pe spatele lat al iepei şi se concentră asupra drumului, privind printre urechile lui Lady. Ritmul molcom al mersului greoi avu efectul unui cîntec de leagăn, iar căldura o îmbrăţişa ca ţesutul moale şi ocrotitor al gogoşii de mătase.

Şarpele stătea încolăcit într-o despicătură îngustă a pămîntului, la umbra unei tufe. Vibraţiile care anunţau apropierea calului îi atraseră atenţia. Colacul stacojiu se desfăşură atunci într-o spirală care se tîra pe pămînt cu limba despicată, ochii fixînd, fără să clipească, fata şi calul ei.

Matilda se odihnea cu bărbia în piept, cu ochii aproape închişi de somnul ademenitor. Degetele nu mai strîngeau la fel de puternic coama calului, iar ea se lăsase, sfîrşită de oboseală, peste grumazul lui Lady.

Copitele loviră surd pămîntul pietros. Tufa se rupse. Şarpele se tîrî cu încolăciri iuţi, descoperindu-şi colţii şi ţintind prada cu ochii lui galbeni. Lovi năprasnic, fără să irosească nici o secundă.

Cînd veninul se împrăştie, iapa se opri brusc şi se ridică pe picioarele dinapoi. Lovi aerul cu copitele şi necheză

speriată. Smuci capul, privind în jur cu ochi sălbatici, nările dilatîndu-i-se de spaimă şi mişcîndu-se agitată în două picioare.

Matilda se prinse din nou cu putere de coamă, strîngînd cît putu de tare genunchii, să nu fie răsturnată.

Iapa lăsă jos picioarele din faţă şi Matilda slăbi strînsoarea, lipindu-se de gîtul asudat al calului. Lady se cabră din nou şi îşi reluă mişcările zbuciumate, luptîndu-se să se elibereze, aşa că strădania Matildei de a rămîne călare nu-i mai fu de folos. Pămîntul roşcat o primi în clipa următoare.

Lady rămase pe picioarele dinapoi, rotind ochii şi descoperindu-şi dinţii, frămîntînd speriată pămîntul. Matilda se chinuia să-şi recapete suflul şi se rostogoli departe de copitele care o puteau strivi – întrebîndu-se întruna unde putea să fi plecat King Brown.

Sforăind şi smucind din cap, Lady se întoarse şi o luă la goană pe drumul pe care veniseră. Ridică praful în goana ei nebună şi tot pămîntul se cutremura de tropotul copitelor ei, iar Matilda rămase în urmă, ghemuită şi plină de răni.

– Întoarce-te! îi strigă ea. Lady, întoarce-te!

Dar nu se mai zărea decît un nor de praf în direcţia în care plecase calul – şi într-un tîrziu, nu se mai văzu nici atît.

Matilda îşi atinse cu grijă braţele şi picioarele. Nu părea să i se fi rupt nici un os, însă printre fîşiile cămăşii văzu că pielea îi era zdrelită. Închise ochii, încercînd să-şi revină din şocul prăbuşirii atît de violente, însă ştia că şarpele pîndea de undeva din apropiere, aşa că nu avea mult timp ca să se adune.

Se ridică în picioare, luă de jos traista cu apă şi legătura cu haine şi rămase cîteva clipe pe loc, ascultînd. Şarpele nu se mai vedea, dar asta nu însemna că nu stătea la pîndă.

– Hai, adună-te, îşi zise ea. Cred că e mai speriat decît Lady după tot zgomotul pe care l-a făcut şi a dispărut de mult.

Îşi trase hotărît pălăria pe frunte, îşi aruncă lucrurile pe umăr şi cîntări situaţia. Creasta cenuşiu-albăstruie căreia băştinaşii îi spuneau muntele Tjuringa nu mai era atît de departe. Wilga se afla de partea cealaltă a muntelui acoperit

cu pini şi eucalipţi, dar ştia că va avea multe ore de mers pînă va ajunge să o zărească.

Oftînd şi cuprinsă de un fior de deznădejde, scrută în urmă orizontul. Lady era departe acum, dar tot nu se zărea nici urmă de Mervyn. Matilda înălţă bărbia şi porni. La poalele Tjuringăi putea găsi apă şi adăpost. Dacă ajungea acolo pînă la lăsarea nopţii, atunci se putea odihni.

Mervyn era înnebunit de teamă şi nesiguranţă, neştiind cît de departe se afla de ea. Dădu pinteni calului şi acesta mări pasul, gonind pe pămîntul arid, neîndurător. Soarele se ridicase de-a binelea pe cer şi după ce trecură cîteva ore bune de cînd porniseră în goană, îşi dădu seama că armăsarul era sfîrşit de oboseală. Călărise repede, dar tot nu zărea vreun semn cum că s-ar apropia de ea. Opri calul şi descălecă.

I-ar fi prins bine o băutură zdravănă, dar se mulţumi şi cu apa din traistă. Îşi clăti bine gura cu apa clocită, o lăsă să-i înmoaie limba care i se uscase şi abia după aceea înghiţi. Îşi umplu apoi pălăria cu apă şi adăpă calul. Animalul bău pe nerăsuflate, încă respirînd cu greu în urma alergăturii şi cu grumazul scăldat de sudoare. După ce băuseră suficient cît să-şi poată continua drumul, Mervyn îşi îndesă pălăria udă pe cap şi porni, ducînd calul de frîu. Avea să meargă o bucată de drum, la umbra calului şi, o dată ajunşi la iazul de la poalele Tjuringăi, se puteau răcori şi puteau bea pe săturate.

Muştele se adunau în roiuri, iar căldura se izbea de pămîntul uscat şi de pietrele ascuţite, întorcîndu-se şi mai istovitoare asupra lor. Un şoim se vedea plutind deasupra ţinutului acoperit cu iarbă – pasăre de pradă pîndindu-şi, nestingherită, victima. Mervyn gîndea înverşunat – nici nu putea vîna fără bătaie de cap, nici nu avea ochii şoimului care vedeau pînă departe; el se tîra prin soarele arzător, urmărind o fugară care îl păcălise. Gîndul la pedeapsa pe care avea să i-o dea cînd o va găsi îl ajuta să meargă mai departe. Gîndul acesta şi teama că s-ar putea afla.

Mintea îl duse înapoi la Gallipoli. Îşi aminti noaptea în care se tîrîse afară din groapa aceea puturoasă în care mulţi

dintre tovarăşii lui pieriseră. Noaptea în care reuşise să nu fie descoperit datorită abilităţii şi vicleniei.

Stătuse luni de zile în întuneric, iar detunăturile obuzelor turceşti îi răsunaseră în minte mult timp după încetarea focului. S-a smuls de-acolo, scăpînd de imaginile şi zgomotele măcelului prin care trecuseră. Însă mirosul de cordită şi de sînge nu-l părăsise – şi nici groaza. Îl făcuse să transpire, să tremure şi să se ghemuiască în noroi. Îl înnebunise cu o spaimă sufocantă pe care nu o putea controla.

Mervyn îşi aminti cum se furişase de-acolo la adăpostul întunericului, în vreme ce tovarăşii lui care supravieţuiseră bîiguiau în somn vorbe de neînţeles, cu puştile lipite de piept, simţindu-se astfel în siguranţă. Izbutise să se furişeze printre tranşee, fugind cît mai departe de linia frontului şi de moarte. Ca o sălbăticiune vînată, căutase un adăpost, unul cît de mic unde obuzele să nu-l ajungă, iar moartea să nu-i mai dea de urmă.

Ocolind postul de comandă care se afla la cîţiva metri de zona cucerită de la inamic, pe plajă, găsise în cele din urmă ce căuta. Se tîrîse pe lîngă un cadavru pe care medicii nu-l văzuseră şi pătrunsese într-o văgăună îngustă, umedă, unde se prăbuşise la pămînt, acoperindu-şi capul cu mîinile şi strîngîndu-şi genunchii la gură.

Cînd şi cînd mai auzea focurile de armă, ecourile lor răsunînd în pereţii care îl adăposteau, făcîndu-l să tresară şi să se ghemuiască înspăimîntat. Voia să nu mai audă – voia să fie lăsat în pace. Nu mai putea suporta.

Nici nu auzise hîrşîitul cizmelor pe podeaua grotei, nici nu-l văzuse pe soldatul care se apropiase de el.

– Ridică-te, laşule!

Mervyn ridicase speriat privirea. La cîţiva centimetri de faţa lui se afla vîrful unei baionete.

– Lasă-mă, se rugă el. Nu mă pot întoarce acolo.

– Jigodie ce eşti! Ar trebui să te-mpuşc pe loc şi să te las să putrezeşti aici.

Şi împunse aerul cu baioneta.

– În picioare!

Mervyn era ameţit şi simţea cum îi frige capul. Teroarea tranşeelor era mai puţin înspăimîntătoare decît primejdia pe care o înfrunta acum. Avea să fie dus în faţa curţii marţiale, apoi, cu siguranţă, în faţa plutonului de execuţie. Era încolţit. Nu-i rămînea decît să atace şi – înainte să-şi dea bine seama ce face – puşca pe care o ducea cu el se descărcă în trupul tovarăşului său de luptă.

Bubuitura se izbi de pereţi şi-i zdruncină creierul. Zvîcnetul pe care îl simţi în genunchi îl făcu să se prăbuşească la pămînt şi, preţ de cîteva momente bune, rămase acolo, jos, întrebîndu-se năucit ce se întîmplase. Cînd mintea i se mai limpezi şi reuşi să se adune puţin, privi în jurul lui.

Celălalt om zăcea la pămînt, cu puşca alături. Nu se mişca, nu se auzea respirînd şi, cînd se tîrî lîngă el, Mervyn înţelese ce se întîmplase. Omul nu mai avea faţă. Glonţul lui Mervyn i-o zdrobise.

Îşi privi rana de la picior, groaza a ceea ce făcuse alungîndu-i teama şi durerea, determinîndu-l să se gîndească cu sînge rece ce avea de făcut mai departe. Glonţul celuilalt îi zdrelise genunchiul şi îi atinsese şi coapsa înainte să-i găurească şoldul. Curînd durerea avea să devină copleşitoare şi pierdea prea mult sînge ca să mai poată rămîne acolo.

Se uită din nou la soldatul mort. Era mic de înălţime şi destul de slab. Nu era o problemă să-l care. Se hotărî într-o fracţiune de secundă şi ridică trupul uşor al soldatului pe umăr. Sprijinindu-se de puşcă, se îndreptă şchiopătînd către ieşirea grotei. Încă se auzeau arme descărcîndu-se pe frontul turcesc, în cortul infirmeriei licăreau lumini, iar la centrul de comandă era agitaţie mare, răsunînd comenzi de pretutindeni.

Mervyn mută cadavrul de pe umăr pe spate, înlănţuind mîinile lipsite de viaţă de gîtul lui. Făcuse din trupul mort al soldatului un scut bun care l-ar fi apărat de un glonţ rătăcit de pe deal.

Coborîrea către infirmerie fusese o adevărată agonie, însă apariţia lui în haosul care se crease acolo avu efectul pe care îl aşteptase şi pe care se bazase. El nu era nici mai mult, nici

mai puţin decît eroul întors din focul luptei. Rănit, îşi riscase viaţa pentru un camarad. Era să pufnească în rîs cînd i-au spus că tovarăşul lui era mort şi toţi îl priviseră cu milă.

Mervyn se întoarse din rătăcirea amintirilor în prezent şi privi către soare. Îi dăduseră o medalie şi, după multe luni petrecute în spital, primise biletul de drum spre casă. Norocul şi viclenia îl salvaseră în noaptea aceea, la fel cum o vor face şi acum – pentru că la orizont se vedea Lady.

Zîmbi cînd iapa veni galopînd spre el. Apucînd hăţurile, încălecă din nou şi-i dădu pinteni calului. Dacă Matilda fusese aruncată, nu-i va lua mult să o găsească.

O dată cu apusul soarelui se lăsară şi umbrele lungi, răcoroase şi Matilda porni prin pădure, căutînd adăpost sub ramurile copacilor. Respiraţia, mişcarea, pînă şi efortul de a gîndi îi provocau dureri. Era sfîrşită.

Tufele fremătau pretutindeni în jur cînd se rezemă de trunchiul unui copac, îngăduindu-şi o clipă de răgaz, însă clipocitul apei o îndemnă să pornească mai departe. Nu avea timp de odihnă, însă putea să se spele şi să-şi umple traista cu apă înainte de a continua drumul, iar gîndul la cascada aceea rece şi curată de munte o învioră.

Cascada venea de sus, din munte, revărsîndu-se la vale şi adunînd pe drum alte izvoare, căzînd în cele din urmă în valea pietroasă de jos. Dar, cînd ieşi de sub poala pădurii, Matilda observă cu mîhnire că aproape secase din lipsă de ploaie. Apa se prelingea într-un fir subţire peste stîncile scînteietoare şi abia reuşea să umple bazinul din vale. Rădăcinile uriaşe ale copacilor ieşiseră şi se încîlciseră la suprafaţă, ferigile deveniseră scorţoase şi frînghii groase de iederă veştejită atîrnau în sălbăticie de salcîmii şi pinii uscaţi.

Matilda coborî pînă la o stîncă netedă care ieşea dintr-un bazin şi îşi scoase cizmele. Nu se mai osteni să se dezbrace; era murdară toată, şi murdare erau şi rămăşiţele hainelor ei. Îşi dădu drumul în apa rece şi tremură de plăcere. Curînd, băşicile de pe tălpi aveau să se vindece, iar soarele îi va rumeni braţele.

Închise ochii, se apucă cu mîna de nas şi se scufundă. Praful şi sudoarea dispărură. Durerea dintre coapse se potoli sub mîngîierea apei. Părul ei plutea, iar pielea înfierbîntată şi uscată se înmuie.

Ieşi apoi la suprafaţă, luă apă în mîini şi bău însetată, după care îşi umplu din nou traista. Păsările care tăcuseră cînd apăruse ea îşi reluară cîntecul şi Matilda privi în sus, la coroanele copacilor din jur. Acesta fusese mereu un loc special. În locul acesta Mary îi povestise despre unicorni şi zîne, despre nişte făpturi minuscule cărora le spunea spiriduşi. Privind în jur, aproape că ar fi fost gata să creadă că toate acelea existau, însă realitatea crudă se pricepea dureros de bine să facă din poveşti lucruri absurde.

Ieşi cu părere de rău din apă şi îşi trase cizmele. Tresări cînd pielea dură a încălţămintei îi atinse rănile, însă durerea nu o descurajă – nu după cîte trăise în ultimele ore –, îşi luă şalul şi traista şi se adînci din nou în pădure. Ajungea mai repede dacă mergea drept înainte decît dacă ar fi ocolit, iar dacă se îndrepta continuu către sud, va ajunge în vîrf chiar deasupra Wilgăi.

Cînd ieşi din umbra şi umezeala pădurii în lumina palidă a soarelui care apunea, transpirase din nou. Dar simţi o mulţumire adîncă privind în jos, către păşunile Wilgăi şi zărind în depărtare fumul care ieşea pe coşul gospodăriei. Mai avea puţin.

Copacii începeau să se rărească, soarele se lăsa şi mai jos, în umbra pămîntului, şi Matilda porni la vale, printre stînci, către poalele Tjuringăi. Traista cu apă era grea, legătura o încurca şi ea în coborîrea aceea alunecoasă şi de multe ori se împiedica în pămîntul înşelător; dar nici nu se gîndea să renunţe la vreuna dintre greutăţile care o stînjeneau atît de mult – amîndouă erau la fel de preţioase. De sub stînci se tîrau sau fugeau speriate tot felul de creaturi cărora ea le stingherise somnul, iar de undeva se auzi un măgar care părea să rîdă de înaintarea ei bolovănoasă. În cele din urmă ajunse jos şi se opri cîteva clipe să-şi tragă sufletul şi să bea o înghiţitură de apă.

Amurgul se lăsase aproape de tot şi pînă la gospodăria Wilgăi mai avea de mers cel puţin trei ore, dar ea trebuia să-şi adune toate forţele ca să continue. Era posibil ca Mervyn să fi dat de mult de Lady şi putea fi chiar la doar cîteva mile în urmă.

Închizînd bine traista cu apă, porni înainte pe terenul întins, în direcţia fumului pe care îl zărea în depărtare.

Mergînd fără întrerupere, pierdu măsura timpului. Îşi dădea seama numai că umbrele deveneau tot mai lungi, tot mai întinse, iar lumina Wilgăi era undeva, în zare. Cizmele străbăteau singure pămîntul uscat şi iarba argintie, în vreme ce gîndurile ei se îndreptară către Tom şi April Finlay.

Familia lui Tom Finlay stăpînea Wilga de ani de zile. Finlay bătrînul murise la cîteva luni după soţia lui. Acum Tom se căsătorise şi stăpînea proprietatea împreună cu soţia lui. Matilda nu-l mai văzuse de multă vreme – de cînd se îmbolnăvise mama ei, iar Mervyn îi interzisese să mai vină în vizită. Ştia, însă, că va găsi adăpost la Wilga, căci ea şi Tom crescuseră împreună şi, deşi Tom era mai în vîrstă cu cîţiva ani, Matilda ştia că o priveşte ca pe o soră.

Şi-l amintea ca fiind un băiat slăbuţ care rîdea mereu de ea fiindcă mama ei îi spunea Molly. Ce mai nume! rîdea el şi o trăgea de păr. Dar, cînd crescuseră, nu o mai necăjea şi chiar recunoştea că alintul i se potrivea. Pentru că Matilda era un nume potrivit oamenilor foarte serioşi, şi nu ştrengarilor care se căţărau în copaci şi se jucau în praf, cu părul în ochi.

Matilda zîmbi, în ciuda temerilor şi a oboselii. Cîtă dreptate avea, îşi zise ea. Mătuşa Matilda fusese o femeie rigidă şi ordonată, cel puţin portretul ei aşa o înfăţişa. Nici nu era de mirare că mama ei se răzgîndise, văzîndu-şi copilul pus pe joacă şi mereu murdar.

Un zgomot bine ştiut îi întrerupse gîndurile şi, cu nerăbdarea unei îndelungi aşteptări, privi în jur.

Se auzea tropot de copite şi în urmă, la o distanţă nu prea mare, se distingeau siluetele unui cal şi a călăreţului său. În sfîrşit. O văzuse cineva şi venea să o ajute.

Flutură din mîini.

– Aici! Aici sînt! strigă ea.

Striga fără putere, însă calul venea spre ea.

Apoi, brusc o străbătu un fior de groază. Erau doi cai și un singur călăreț. Făcu un pas înapoi. Apoi încă unul. Nu, nu se înșelase. Siluetele prinseră contur tot mai clar și recunoscu îndată pe omul mătăhălos de pe calul murg, ca și înfățișarea greoaie a lui Lady.

Începu să alerge.

Tropotul copitelor se auzea tot mai aproape, în timp ce Wilga rămînea acolo, departe, greu de atins.

Inima îi zvîcnea năvalnic, pe cînd alerga nebunește prin iarbă. Cizmele îi alunecară și se poticni de movilele ridicate în pămîntul scorțos. Pălăria îi zbură și-i căzu pe spate. Dar ochii se agățau disperați de făclia care licărea în depărtare; acolo era adăpostul. Viața ei depindea de lumina aceea.

Tropotul se potoli și caii veneau la pas în urma ei.

Nu îndrăzni să întoarcă privirea, dar își dădea seama că Mervyn era la cîțiva metri în spate, jucîndu-se cu ea, ca pisica cu șoarecele, sîcîindu-l, provocîndu-l, amenințîndu-l tot timpul. Un suspin de deznădejde îi scăpă cînd se împiedică din nou. El aștepta să o vadă căzînd. Pîndea momentul. Și știau amîndoi la fel de bine că ea nu avea cum să-l depășească.

Cîmpia se întindea nesfîrșită înaintea ei, iarba crescută mult încetinindu-i goana, pămîntul însuși părînd hotărît să o împiedice. Însă reuși să rămînă în picioare și să meargă mai departe. Nu avea de ales, pentru că alternativa era cumplită, peste puterea ei de îndurare.

Tropotul molcom al copitelor era acolo, în urmă – fără să se apropie prea mult, dar mereu prezent. Îi auzea rîsul reținut, răutăcios și zornăitul frîului. Alerga mai departe.

Se apropiase mai mult de gospodărie, chiar zărea o fereastră luminată, iar Mervyn nu ar fi îndrăznit să-i facă rău cînd ar fi ajuns în zona defrișată din jurul casei.

Alerga și căuta în disperare un semn de viață – ceva care să o încredințeze că era cineva afară care ar putea să o vadă. Oare unde era Tom? De ce nu venise nimeni să o ajute?

Tropotul se apropia din ce în ce mai mult, mai mult, pînă cînd Matilda nu mai auzi nimic altceva.

Respirația îi era tot mai răvășită. Inima îi bubuia în piept ca un ciocan cînd calul ajunse chiar în dreptul ei. Îi vedea pieptul și coastele scăldate de sudoare, și deodată iuți pasul și veni în fața ei.

Matilda se întoarse.

Calul o urmă.

Se feri de picioarele care ar fi putut să o zdrobească și porni împleticindu-se prin iarbă.

Lovitura pe care o primi peste cap o făcu să se împiedice, brațele i se zbătură neputincioase în aer, încercînd să se prindă de frîul calului, să nu-și piardă echilibrul. Și-atunci căzu. Se prăbuși pe pămîntul care se grăbea înaintea ei, învăluind-o într-un nor de praf, cînd ea se izbi, învinsă, de pietrele dure.

În lumina roșiatică a cerului văzu aplecîndu-se asupra ei umbra greoaie a lui Mervyn.

– Cît de departe credeai că ai s-ajungi?

Matilda se uită printre firele de iarbă spre gospodăria pustie, cufundată în liniște. Dacă nu s-ar fi oprit să se odihnească, ar fi ajuns.

O prinse brutal de mînă și o ridică în picioare. Avea o satisfacție diavolească în privire cînd o apucă de păr și o sili să-l privească. Matilda știa că ar fi vrut să o audă strigînd, implorîndu-l să nu o lovească, dar nu avea de gînd să-i facă pe plac, oricît de mult rău i-ar fi făcut.

Își apropiase fața de a ei și Matilda îi simți respirația rău mirositoare. Îi vorbi cu glas scăzut, amenințător:

– Ce s-a întîmplat la Churinga nu e treaba nimănui. Ne-am înțeles? Mai fugi o dată și te-am curățat de pe fața pămîntului.

Matilda știa că nu e doar o amenințare. Coborî privirea și se chinui să nu tresară de durere cînd el înfipse degetele și mai tare în părul ei.

– Uită-te la mine! se răsti Mervyn.

Cu ultima fărîmă de curaj ridică ochii spre el.

– N-o să te creadă nimeni. Eu sînt erou, pricepi? Și am și medalie ca dovadă.

Matilda se uită adînc în ochii lui şi i se păru că distinge şi altceva în afară de ameninţări – să fi fost teamă? Imposibil. Ce spunea el era adevărat şi înţelese îndată cît de singură era.

I

Sydney-ul era scăldat în aburi înăbuşitori, iar aripile albe, pline de graţie ale Operei străluceau pe fundalul podului înalt de fier care străjuia portul. Cheiul circular era un caleidoscop de culori cu mulţimea lui de oameni, iar pe apă se aflau tot felul de ambarcaţiuni, de forme şi mărimi diverse. Australia era în sărbătoare şi toate străduţele capitalei, care abia acum înflorea, erau pline de zgomot şi de agitaţie. Jenny se dusese din curiozitate să o vadă pe regină inaugurînd Opera. Căuta să-şi umple timpul şi aştepta să mai treacă o zi. Deşi cheiul însorit fusese plin de lume, nu simţise nici o ameliorare a sentimentului singurătăţii şi, de îndată ce se sfîrşise ceremonia, se întoarse în casa ei din cartierul nordic, în Palm Beach.

Acum stătea pe balcon, strîngînd în palme balustrada cu aceeaşi disperare cu care în ultimele şase luni de doliu se agăţase de viaţa ei zdrobită, sfărîmată. Moartea soţului şi a copilului ei fusese năprasnică; nu le lăsase timp să se pregătească, să-şi ia rămas-bun – ci venise pe neaşteptate, luîndu-i tot şi lăsînd-o pustiită. Casa părea acum prea mare, prea goală, prea tăcută. Şi în fiecare cameră se afla ceva care îi amintea de viaţa de dinainte. Dar nu mai exista cale de întoarcere, nu mai putea obţine nici o amînare. Ei nu mai erau.

Pacificul oglindea sclipirile soarelui şi le reflecta apoi în ferestrele frumoaselor vile de pe dealul ce se înălţa pe ţărm, iar zidurile albe ale casei sale erau îmbrăcate în vegetaţie bogată, în care tremurau, legănate de vînt, flori minuscule, violete. Peter le plantase pentru că aveau aceeaşi culoare cu a ochilor ei. Acum îi era greu să le privească. Singura imagine

care părea să o mai înviorezе era aceea a copiilor care se scăldau, zglobii, la malul apei. Ben, care avea numai doi ani, adora apa.

– M-am gîndit eu că o să te găsesc aici. De ce-ai plecat aşa, pe neanunţate? Jen, să ştii că m-ai speriat.

Se întoarse cînd auzi glasul blînd al lui Diane şi o văzu pe prietena ei stînd în prag. Era îmbrăcată ca de obicei într-un caftan, iar buclele ei negre erau strînse cu o bandană de mătase.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii, dar după şase luni de izolare, zgomotul şi aglomeraţia oraşului erau prea mult, trebuia să plec.

– Bine, dar ar fi trebuit să-mi spui. Aş fi venit cu tine.

Jenny clătină din cap, împotrivindu-se:

– Diane, am vrut să fiu puţin singură. Voiam să fiu sigură...

Nu putu să ducă la bun sfîrşit ideea, nu putea mărturisi dureroasa speranţă pe care o trăia ori de cîte ori ieşea din casă. Fiindcă cunoştea adevărul, doar văzuse sicriele coborîte în pămînt.

– Am greşit. Acum ştiu asta.

– Nu e o greşeală, Jen. Doar confirmarea celor mai rele temeri ale tale. Dar va fi mai bine. Îţi promit.

Jenny îşi privi prietena cu drag. Veşmintele exotice, bijuteriile ţipătoare şi machiajul strident ascundeau o blîndeţe pe care ea nu ar fi negat-o vehement. Însă Jenny o cunoştea pe Diane de prea mult timp ca să se lase înşelată.

– Cum se face că ştii atît de multe?

Prin ochii căprui ai lui Diane trecu de o umbră de amărăciune.

– Douăzeci şi patru de ani de experienţă, zise ea sec. Viaţa e nedreaptă, într-adevăr, dar pînă la urmă am supravieţuit amîndouă, aşa că să nu îndrăzneşti să mă laşi tocmai acum.

Se îmbrăţişară, şi secvenţe din viaţa lor se împletiră ca într-un caleidoscop în mintea lui Jenny. Se cunoscuseră într-un orfelinat la Dajarra – două fetiţe care nădăjduiau să-şi

găsească părinții, iar cînd visul acesta se spulberase, își făcuseră altul. Apoi altul.

– Îți amintești cînd am venit prima oară la Sydney? Aveam atîtea planuri. Cum de s-au năruit toate?

Diane se trase ușor din îmbrățișare și brățările de argint zăngăniră melodios, cînd îi îndepărtă lui Jenny părul de pe față cu un gest delicat.

– Jen, nu ni s-a promis niciodată nimic. Nu are rost să te tot gîndești acum la ce soartă ne-a fost dat nouă să trăim.

– Dar este nedrept! izbucni ea, furia învingînd în cele din urmă nefericirea.

Expresia lui Diane era enigmatică.

– Este adevărat, dar din păcate nu mai putem face nimic.

O apucă hotărît de brațe pe Jenny.

– Jen, treci peste asta. Fii furioasă – plîngi – țipă la lume dacă asta te face să te simți mai bine. Pentru că nu-ți este de nici un folos să te lași măcinată de suferință.

Jenny făcu un efort să-și stăpînească zbuciumul interior și întoarse privirea dinspre ființa aceea transparentă în sinceritatea ei, uitîndu-se din nou spre golf. Ar fi fost mai ușor să se înfurie, să plîngă și să acuze, însă trebuia să-și controleze viața; calmul acesta pe care și-l impunea era tot ce-i mai rămăsese neatins.

Diane își ridică mînecile lungi, își aprinse o țigară și studie încrîncenarea care se citea pe chipul prietenei sale. *Aș vrea să pot face sau spune ceva care să dărîme zidul acesta de rezervă pe care îl ridică de cîte ori suferă*, își zise ea. Dar, cunoscînd-o bine pe Jenny, știa că atunci cînd își va reveni, îl va dărîma singură. Așa se întîmplase întotdeauna și Diane nu vedea ce rost ar fi avut să schimbe ceva acum.

Gîndurile o duseră înapoi la orfelinat și la fetița singuratică și tăcută care plîngea rareori, oricît de mult ar fi suferit. Dintre ele două, Jenny se arătase întotdeauna mai puternică. Nici nu-și pierdea cumpătul, nici nu plîngea, nici nu se arăta furioasă pe viață – însă Diane știa că dincolo de aparența aceea de forță morală se afla un suflet fragil, de

multe ori speriat și sensibil la durere. Altfel cum ar fi putut Jenny să o încurajeze și să o sprijine pe Diane atunci cînd i s-a spus că nu poate avea copii? Cum altfel ar fi putut îndura agonia prin care trecuse Diane cînd David o părăsise pentru o neisprăvită care putea face copii și pe care o cunoscuse la birou?

Diane își stinse țigara, simțind cum înăuntrul ei renaște vechea suferință. Îi trebuiseră doi ani de muncă intensă în studio ca să depășească furia asta, însă nu fusese cruțată de lacrimi amare. Lacrimile o ajutaseră întotdeauna să se vindece și, dacă Jenny voia să-și continue cumva viața, ar trebui să le accepte.

O neliniștea neputința de a pătrunde în intimitatea sufletului prietenei sale. Acum ar fi trebuit să fie la galeria pe care o dețineau amîndouă, ajutîndu-l pe Andy să așeze sculpturile pentru expoziția care avea să se organizeze, dar nu voia să plece înainte de a fi sigură că Jenny era în regulă.

Jenny reveni de pe balcon cu ochii ei violeți inexpresivi, pe chipul palid.

– Bănuiesc că vrei tablourile acelea, nu?

Nici glasul nu trăda nimic din frămîntările care nu-i dădeau pace.

– E mai puțin de o lună pînă la deschidere și m-am gîndit cum vreau să le așez. Vor sta ceva vreme acolo.

Dumnezeule, cum de poate fi atît de calmă? se întrebă Diane. *Dacă soțul meu ar fi murit de curînd și l-ar fi luat cu el și pe copilul meu, cred că mă urcam pe pereți acum. În nici un caz nu mi-ar fi stat mintea la expoziții de artă.*

– Am împachetat deja pînzele. Sînt în atelier.

Jenny se uită în grabă la ceasul de la mînă.

– Trebuie să plec acum.

Diane o privi înmărmurită.

– Să pleci? Unde să pleci? Nu e deschis pe nicăieri azi.

– La biroul avocatului. John Wainwright ar vrea să discutăm mai pe îndelete unele aspecte legate de testamentul lui Pete.

– Dar atestarea s-a făcut acum aproape șase luni. Ce, Doamne iartă-mă, mai e de discutat aici?

Jenny ridică din umeri.

– Nu a vrut să-mi spună la telefon, dar are legătură cu faptul că ieri am împlinit douăzeci şi cinci de ani.

– Vin cu tine.

Alarmată de calmul nefiresc al prietenei sale, Diane vorbise pe un ton cam aspru.

– Draga mea, chiar nu e nevoie. Dar poţi să faci altceva pentru mine: ia cu tine tablourile. Deocamdată nu pot da ochii cu Andy şi nici nu pot să văd expoziţia.

O fracţiune de secundă, Diane avu imaginea managerului galeriei lor. Andy, aşa lipsit de vlagă cum părea, se dădea peste cap cînd un lucru nu era perfect; dar, trecînd peste ieşirile lui, omul era indispensabil. El era cel care se îngrijea de bunul mers al galeriei, îngăduindu-le lui Jenny şi lui Diane să creeze în tihnă.

– Jen, e ditamai omul acum. O să se descurce, declară ferm Diane.

Jenny clătină din cap şi părul ei negru, strălucitor i se undui pe umeri.

– Prefer să fac asta singură, Diane. Te rog să înţelegi.

Şi îşi luă poşeta. Nu avea rost să încerce să mai spună ceva cînd Jenny se arăta atît de hotărîtă.

– Aş vrea să-mi dai voie să te ajut mai mult, murmură Diane.

Simţi pe braţul ei mîna rece a lui Jenny, cu unghiile ei roase şi degetele pătate de vopsea.

– Ştiu, draga mea, şi crede-mă că m-ai ajutat. Dar, ca şi Andy, sînt şi eu un om mare şi e vremea să stau pe picioarele mele.

Jenny porni în josul dealului la volanul Holden-ului ei vechi şi ieşi pe şoseaua principală. Palm Beach se afla pe coasta de mijloc a ţărmului din partea de nord, în zona urbană a Sydney-ului, dar cu toate că era la numai o oră distanţă de port, reprezenta o cu totul altă lume faţă de agitaţia şi strălucirea oraşului. Corăbiile se odihneau în golfuri liniştite; pe străzile străjuite de arbori erau magazine scumpe şi restaurante mici, dar cochete. Grădinile desfătau privirea cu

varietatea de culori şi jocuri de umbre, iar casele cu vedere spre golfuri erau de un rafinament aparte, condiţionat doar de puterea banului. În ciuda stării sale, aici nu putea să nu se simtă oarecum împăcată, liniştită. Nu-i displăcea zumzetul oraşului, dimpotrivă, însă adierea care mîngîia doar acest cartier de pe ţărmul nordic era ca un leac pentru rănile ei.

Windsor dormita în căldura din Hawkesbury Valley, la treizeci şi cinci de mile de Sydney. Casele erau acoperite mai toate cu şindrilă sau cu ţiglă, umbrite de uriaşi eucalipţi roşiatici. Era unul dintre primele oraşe ridicate pe continent, întemeiat în vremea guvernatorului Macquarie, iar moştenirea sa era evidentă în arhitectura de la Courthouse şi a bisericii St. Matthew.

Jenny parcă la marginea oraşului şi preţ de cîteva momente rămase în maşină, privind pe geam. Nu se uita la ceva anume, doar că avea nevoie de puţin timp ca să-şi adune gîndurile înainte să-l întîlnească din nou pe John Wainwright.

Citirea oficială a testamentului se făcuse fără ca ea să înregistreze în ce măsură o va afecta. Pierderea era atunci prea recentă, iar ea trăise apoi ca într-un glob de sticlă unde nimic nu o putea atinge. Aflase despre soţul care murise lucruri pe care nu voia să le accepte şi pe care le dădea la o parte, sperînd că după mai multă vreme va putea reveni asupra lor.

Acum, era de presupus că le putea înfrunta. Trebuia să analizeze ce făcuse el, să înţeleagă pentru a le putea face faţă.

Ieşind din starea aceea ca de transă, se miră că viaţa îşi continuase cursul firesc în ciuda tragediei petrecute. Peter fusese temelia pe care ea îşi construise propria viaţă. Fusese un om inteligent, ingenios, care crezuse în talentul ei şi care o încurajase să-şi expună picturile. Cu toate acestea, visul lui de a se întoarce pe pămîntul său a rămas neîmplinit. Fusese prea ocupat cu banca şi cu achiziţionarea unei locuinţe pentru familia lui ca să-şi mai facă timp pentru vise.

Şi iată că testamentul revela o altă faţa a lui. Una care nu părea să fi fost a omului pe care îl cunoscuse şi îl iubise ea.

Jenny oftă. Ar fi vrut să nu fi fost atît de siguri că timpul era de partea lor. Ar fi vrut ca Peter să fi fost cinstit față de ea și să-i fi spus despre suma imensă de bani pe care o strînsese și cu care ar fi trebuit să-și împlinească visele pe care le împărtășeau amîndoi. Ce rost mai avea acum o avere dacă nu se puteau bucura împreună de ea?

Privi în gol, în depărtare. Diane nu știa nimic despre testament. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi stat de vorbă cu ea, să afle dacă prietena ei îl văzuse pe Peter într-o altfel de lumină și dacă nu cumva avusese vreo bănuială despre ce punea el la cale. Dar de unde ar fi putut ea să știe? admise ea. Toate căsniciile se conduceau din interior, iar dacă ea, care trăise lîngă el, nu izbutise să cunoască adevărata fire a lui Peter, Diane nici atît nu ar fi putut.

Jenny se uită la ceas și coborî din mașină. Era vremea să plece.

Birourile Wainwright, Dobbs & Steel își aveau sediul într-o clădire victoriană, asupra căreia vechimea lăsase urme adînci. Se opri cîteva clipe și inspiră adînc. Nu trebuia decît să se stăpînească. Altfel toată viața ei s-ar face fărîme și ea ar fi pierdută.

Urcînd cele cîteva trepte cu pași măsurați, deschise ușile grele și intră. Clădirea era aproape lugubră, în ciuda candelabrelor mari și a soarelui de vară australiană care se răsfrîngea în ferestrele clădirilor din jur. Podeaua de marmură și coloanele de piatră ofereau o răcoare plăcută și bine venită după căldura din parc.

– Jennifer?

John Wainwright, un englez scund, aproape rotund și atins de o calviție timpurie, purta ochelari fără rame, așezați cam la jumătatea nasului său alungit. Mîna pe care i-o întinse era moale, ca a unei femei, cu degete subțiri, fără verighetă și cu unghii perfect îngrijite. De ani de zile era avocatul familiei lui Peter, însă Jenny nu-l plăcuse niciodată.

Îl urmă în biroul întunecos și se așeză pe un fotoliu de piele. Era foarte agitată și ar fi vrut să se poată ridica și să iasă de-acolo. Nu voia nici să audă, nici să creadă că Peter ar

fi avut, într-adevăr, un secret ascuns față de ea. Dar dacă voia să ajungă să înțeleagă ce se întîmplase, trebuia să rămînă pe loc.

– Draga mea, îmi pare rău că trebuie să fiu atît de insistent. Cred că toate acestea te fac să suferi cumplit.

Își șterse ochelarii cu o batistă albă, imaculată, privind-o cu ochii lui miopi, cenușii.

Jenny privi costumul lui gri cu dungi subțiri, gulerul scrobit și cravata fină. Numai un fanfaron de englez putea să poarte astfel de haine în miezul verii, și în Australia. Afișă un zîmbet formal și își împreună mîinile în poală. Simțea cum rochia ei de bumbac i se lipise deja de spate. Încăperea nu avea nici aer condiționat, nici ferestre deschise, iar deasupra capului ei dădea tîrcoale o muscă. Se simțea ca încuiată într-o celulă fără aer.

– Jennifer, nu o să dureze mult, zise avocatul, scoțînd un dosar și desfăcînd șiretul roșu. Dar vreau să fiu sigur că ai înțeles toate implicațiile testamentului lui Peter.

Și o privi pe deasupra ochelarilor.

– Am impresia că pînă acum nu ai înțeles pe de-a-ntregul despre ce este vorba, iar acum, pentru că ai împlinit douăzeci și cinci de ani, sînt și alte aspecte care trebuie discutate.

Jenny se foi în fotoliu, negăsindu-și locul și, văzînd cana mare cu apă de pe birou, îndrăzni:

– Aș putea să beau un pahar cu apă? E foarte cald aici.

El rîse scurt, trădînd o oarecare nervozitate.

– Și eu care credeam că voi, australienii, sînteți imuni la căldură!

Dobitoc încrezut, își zise ea în sinea ei.

– Mulțumesc. Puse paharul pe masă. Îi tremura mîna atît de tare, încît era să-l scape. Putem începe?

– Sigur, draga mea, murmură el.

Își ridică ochelarii pe nas și își duse degetele la bărbie, verificînd, sobru, documentul.

– După cum ți-am mai spus, soțul tău și-a întocmit testamentul acum doi ani, cînd s-a născut fiul vostru. Ulterior au fost adăugate cîteva codicile, influențate acum de tragedia

prin care ai trecut, însă esenţa testamentului rămîne neschimbată.

Atunci ridică privirea spre ea, îşi scoase ochelarii şi începu iar să-i şteargă.

– Cum te descurci, draga mea? Ce tragedie, să-i pierzi pe amîndoi deodată în felul acesta!

Jenny se gîndi la poliţistul care venise la uşă în dimineaţa aceea cumplită. Se gîndi la accidentul vascular suferit de Peter şi care îi fusese fatal. Îi distrusese familia într-o fracţiune de secundă, lăsînd doar rămăşiţele maşinii pe care o scoseseră din şanţ, pe drumul de coastă care ducea acasă.

Fuseseră la douăzeci de minute distanţă – iar ea nu ştiuse nimic, nu presimţise nimic înainte de sosirea poliţiei. Cum a fost posibil aşa ceva? se întrebă ea pentru a suta oară. Cum se poate ca o mamă să nu simtă moartea copilului, cum se poate ca o soţie să nu presimtă că ceva nu era în regulă?

Răsuci inelul de logodnă pe deget şi privi răsfrîngerea razelor soarelui în el.

– O să mă descurc, răspunse ea cu glas moale.

Avocatul o privi grav, dădu din cap şi se întoarse la documente.

– După cum ştii, Peter a fost un investitor abil. A avut mare grijă să-şi ţină ascunsă averea, fără ştirea rudelor, şi a stabilit nişte credite şi o serie de asigurări.

– Mi-e greu să înţeleg toate treburile astea, îl întrerupse ea. Peter a lucrat într-o bancă şi a avut cîteva acţiuni, dar în afară de casă, care este şi ipotecată, şi în afară de statutul de colaboratori la galerie, noi aveam prea puţine bunuri propriu-zise – ca să nu mai vorbesc de banii investiţi la bursă. De unde au apărut toţi banii ăştia?

– Asigurarea a desfiinţat ipoteca, parteneriatul vă revine ţie şi lui Diane, cît despre capitalul riscat la bursă, acesta se justifică prin acţiunile pe care le-a cumpărat şi le-a vîndut cu pricepere.

Jenny se gîndi la numărul mare de proprietăţi care îi reveniseră. Cît timp se implicase pe piaţa acţiunilor, se pare că Peter cumpărase terenuri pe toată coasta de nord; îndată

ce preţurile creşteau, le vindea – fără ca ea să fi avut cea mai mică bănuială.

– Bine, dar trebuia să fi avut bani de la bun început, se împotrivi ea.

Wainwright aprobă tacit, dînd din cap, apoi reveni la dosar.

– A făcut un împrumut masiv, girînd cu casa din Palm Beach, şi a cumpărat primele proprietăţi; după aceea le-a vîndut şi, cu profitul obţinut, a cumpărat mai departe.

Jenny se gîndea la suma uriaşă pe care o avea în cont şi la anii în care se chinuise să facă economii cu o stricteţe absurdă, de multe ori ca să-şi poată plăti datoriile.

– Niciodată nu mi-a spus nimic despre toate astea, spuse mai mult pentru ea.

– Bănuiesc că nu a vrut să te împovăreze cu grijile financiare, răspunse avocatul cu un zîmbet distant.

Jenny îl privi cu răceală şi schimbă subiectul:

– Şi care e legătura cu ziua mea de naştere?

John Wainwright căută printre hîrtiile de pe birou şi luă încă un dosar.

– Acesta este testamentul special al lui Peter. E o moştenire pe care ţi-a lăsat-o doar ţie. Ar fi vrut să-ţi spună despre ea de ziua ta, dar...

Jenny se aplecă înainte cu un amestec de teamă şi nerăbdare.

– Ce este?

– Sînt actele unei ferme de oi.

Vorbele lui o năuciră şi Jenny se rezemă din nou, şi mai confuză, de spătarul scaunului.

– Cred că ar fi bine să-mi explici mai pe-ndelete, zise ea în cele din urmă.

– Ferma a fost abandonată cu mai mulţi ani în urmă de către proprietari. Soţul tău a văzut în asta împlinirea unui vis pe care cred că îl împărtăşeaţi amîndoi, aşa că a luat-o. Zîmbi. Peter era extrem de încîntat. Urma să fie o surpriză pentru ziua cînd aveai să împlineşti douăzeci şi cinci de ani. L-am ajutat cu actele şi am încheiat un acord cu administratorul să

rămînă și să îngrijească de proprietate pînă ce tu și Peter veți intra în posesia ei.

Jenny era pierdută în speculații și se chinuia să înțeleagă tot ce auzea. Ticăitul ceasului făcea ca tăcerea să fie și mai sonoră, în vreme ce ea încerca din răsputeri să-și pună ordine în idei. Încet-încet, lucrurile începeau să capete sens. Peter îi spusese că următoarea aniversare va fi una pe care nu o va uita niciodată. Îi dăruise medalionul pe care ea îl purtase neîncetat de la ultimul lor Crăciun petrecut împreună și, e drept, făcuse o aluzie: îi dăduse de înțeles că medalionul avea legătură cu următoarea surpriză, însă refuzase să mărturisească taina și planurile pe care le făcea. Dar chiar să fi ajuns pînă aici? Greu de îndurat o asemenea revelație.

– De ce nu mi-ai spus imediat după ce ai citit testamentul?

– Pentru că soțul tău mi-a cerut în mod expres să nu spun absolut nimic pînă ce nu vei fi împlinit douăzeci și cinci de ani, o lămuri el pe un ton solemn. Iar Wainwright, Dobbs & Steel se mîndresc cu respectarea dorințelor clienților.

Jenny căzu din nou într-o tăcere adîncă. Era mult prea tîrziu. Nu avea cum să trăiască ea singură un vis care fusese al amîndurora – nu, nu singură. Însă recunoștea în sinea ei că era curioasă să afle mai mult.

– John, spune-mi ce este cu locul ăsta. Unde se află?

– În partea de nord-vest a regiunii New South Wales. Sau cum spuneți voi, australienii, „în spatele lui Bourke". În orice caz, e o zonă izolată, periferică. Proprietatea se numește Churinga și, din cîte mi s-a spus, denumirea înseamnă în limba băștinașilor „talismanul sacru".

– Și el cum a găsit locul ăsta? Și ce l-a determinat să-l cumpere? Ce este atît de special la această Churinga?

Avocatul o privi îndelung și, cînd se hotărî în cele din urmă să-i explice, Jenny avu sentimentul că nu-i spunea tot ce știa.

– Churinga se afla, din întîmplare, în dosarul cu proprietăți al firmei noastre. Proprietarii au lăsat-o în administrarea noastră pînă cînd vom găsi cui să o dăm. Peter a fost omul potrivit la locul și momentul potrivit. Zîmbi din nou.

Recunoștea o afacere profitabilă dintr-o ochire. Iar Churinga este o proprietate valoroasă.

Tăcerea se lăsă și mai grea, iar ticăitul ceasului anunța, obsesiv, scurgerea timpului, în vreme ce Jenny aștepta să audă mai multe.

– Jennifer, îmi dau seama că pentru tine este un adevărat șoc să afli atîtea dintr-o dată și îți cer iertare că nu ți-am spus mai înainte. Dar îi eram dator lui Peter să fac așa cum și-a dorit.

Jenny nu simți nici o urmă de ipocrizie în părerea lui de rău și dădu din cap. Era limpede că mai mult de-atît nu-i putea spune, însă o lăsase la fel de curioasă și nemulțumită.

– Îți propun să te gîndești o vreme la ce ți-am spus și să ne întîlnim din nou peste cîteva săptămîni ca să stabilim ce vei face cu moștenirea primită. Zîmbi din nou, reținut. Dacă te hotărăști să nu o păstrezi, putem, bineînțeles, să aranjăm și asta. Cunosc cîțiva investitori care ar da năvală îndată ce ar apărea pe piață. Prețul lînii este foarte ridicat în momentul ăsta, iar Churinga este, cum ți-am mai spus, extrem de profitabilă.

Lui Jenny încă îi era greu să se obișnuiască cu noua situație – însă nu i se părea deloc potrivit să renunțe la fermă, fără să o fi văzut măcar. Dar amînă răspunsul. John avea dreptate, avea nevoie de timp să se gîndească.

Avocatul își scoase ceasul din buzunarul vestei.

– Jennifer, eu te-aș sfătui să vinzi Churinga. Marginea aceea de lume nu e un loc potrivit pentru o femeie tînără și mi s-a spus că ferma este izolată. Femeilor nu le este ușor să supraviețuiască acolo, în special celor care sînt obișnuite cu orașul.

Și-i privi cu subînțeles sandalele cu toc subțire și înalt și rochia scumpă de bumbac.

– Cît despre creșterea oilor în Australia, tot bărbații sînt făcuți pentru așa ceva, dar bănuiesc că știi și tu.

Îi veni și ei să zîmbească. Anii petrecuți la Dajarra și Waluna nu lăsaseră urme.

– O să mă gîndesc, zise ea.

– Te-aş ruga să semnezi actele astea prin care confirmi că ţi s-a adus la cunoştinţă ultima moştenire. Ne sînt necesare la dosar.

Aruncă o privire fugară peste termenii juridici din care nu înţelegea prea mult. Nici nu se uscase bine prima semnătură, că îi mai înmînă un dosar.

– Este copia dosarului cu acţiuni al soţului tău şi am încheiat un acord cu banca prin care îţi revine ţie dreptul de a încasa venitul. Dacă vei semna aici, aici şi aici, mă voi ocupa eu de facturi.

Jenny făcu întocmai cum i se spusese. Acţiona mecanic, îşi dădea seama că situaţia o depăşeşte şi că mai avea puţin pînă să clacheze. Trebuia să iasă cît mai curînd din biroul acela sufocant, trebuia să iasă la lumina soarelui. Avea nevoie de timp să gîndească şi să analizeze în tihnă revelaţia acestei după-amieze.

– Îţi voi stabili încă o programare peste trei săptămîni. Pînă atunci ar trebui să-ţi formulezi o idee despre ce vrei să faci cu Churinga.

Cînd ieşi în stradă, sentimentele ei erau amestecate. Uluire, tristeţe şi curiozitate era o mixtură greu de digerat. Întorcîndu-se în parcare, încerca să-şi imagineze cum oare arăta ferma aceea. Probabil că era la fel ca toate celelalte – însă pentru ea era specială, căci Peter o cumpărase pentru ei.

– Churinga, şopti ea, parcă pipăind cuvîntul cu mintea.

Era un nume frumos. Vechi de cînd lumea, enigmatic şi plin de vrajă. Luă în palmă medalionul şi simţi trecînd-o un fior de nelinişte, dar şi de nerăbdare. Magia nu exista, nu în realitatea trăită de ea, însă acolo, la margine de lume, poate că avea să-şi găsească alinarea.

De cum o văzu pe Jenny intrînd în galerie, Diane îşi dădu seama că se întîmplase ceva. Un privitor oarecare ar fi observat doar picioarele lungi şi bronzate, talia subţire, graţia mişcărilor şi ochii de un violet strălucitor. Însă Diane o cunoştea prea bine şi sesiza mai mult de-atît.

Se întoarse spre Andy care ştergea nepăsător praful de pe o sculptură.

– Poţi să pleci. Am făcut destul pentru astăzi.

Privirea lui se îndreptă, şireată, către Jenny, apoi se întoarse spre Diane.

– A, discuţii între fete? Bine, îmi dau seama cînd prezenţa mea stinghereşte, aşa că... pa!

Diane îl urmări cu privirea pînă ce dispăru vijelios în camera din spate, apoi se întoarse către Jenny şi o sărută pe obraz. O simţi rece şi văzu că tremura, însă ochii îi ardeau.

– N-ai să ghiceşti în veci ce s-a întîmplat, îi spuse ea pe nerăsuflate, rostind cuvintele mai mult pe jumătate.

Diane duse arătătorul la buze, atrăgîndu-i atenţia.

– Draga mea, pereţii au urechi.

Şi se întoarseră amîndouă cînd Andy apăru din camera unde intrase în urmă cu cîteva secunde. Îşi pusese haina pe umeri, însă cămaşa lui roz şi pantalonii largi erau impecabili, ca de obicei, iar pe pieptul bronzat îi strălucea medalionul de aur. Le privea pe cele două femei cu ochii mijiţi, arzînd de curiozitate.

– La revedere, Andy, îi ziseră amîndouă deodată.

Ridicîndu-şi dispreţuitor bărbia, trînti uşile galeriei şi coborî în fugă treptele, ieşind grăbit în stradă. Diane o privi din nou pe Jenny şi chicoti.

– Doamne, este enervant! E mai rău decît dacă am avea o menajeră prin preajmă.

– Cum nici una dintre noi nu a cunoscut aşa ceva, nu am de unde să ştiu, zise Jenny, tot mai nerăbdătoare. Diane, trebuie neapărat să stăm de vorbă. Trebuie să iau o hotărîre foarte importantă.

Diane se încruntă, cînd Jenny scoase din poşeta de umăr ceva care semăna cu un document legal.

– Testamentul lui Pete? Credeam că s-au lămurit o dată lucrurile.

– Şi eu am crezut la fel, dar situaţia s-a schimbat.

Diane o conduse în camera din spate şi turnă pentru amîndouă cîte un pahar de vin. Îşi aprinse o ţigară şi se trînti pe o pernă mare de pluş din cele pe care le adusese din Maroc.

– Ce s-a întîmplat, Jen? Sper că nu te-a lăsat cu datorii?

Gîndurile lui Diane o luaseră la goană. Din cîte îl cunoscuse ea pe Peter, acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. În viața ei nu mai văzuse un bărbat atît de organizat, atît de cerebral, însă multe se puteau întîmpla cînd ajungeai pe mîna avocaților și perceptorilor, iar ea știa cît de delicată fusese situația lor financiară.

Jenny clătină din cap și zîmbi trist. Apoi scoase din poșetă dosarul, documentele și testamentul.

– Citește ce-i aici, Diane. Apoi putem sta de vorbă.

Diane își ridică mînecile lungi și spicui primele paragrafe ale testamentului. Erau redactate într-un stil juridico-administrativ greu de înțeles. Cînd în sfîrșit începu să priceapă despre ce era vorba, Diane rămase cu gura căscată.

Jenny îi înmînă tăcută dosarul și Diane, care învățase cîteva noțiuni de la bursă de la un fost prieten, se arătă uluită de investițiile făcute.

– Aș vrea să fi știut că Pete se implicase în așa ceva – l-aș fi putut ajuta cu niște ponturi. Să știi că a făcut treabă bună.

– N-am știut că și tu joci la bursă. De cînd faci asta?

Diane ridică privirea de pe hîrtii, ținînd între degete țigara aprinsă.

– De cînd am vîndut prima sculptură. Prietenul meu de atunci lucra în centru. Am crezut că știi.

Jenny dădu din cap, în semn că era prima oară cînd auzea acest lucru.

– Ce ciudat, nu-i așa? Crezi că știi absolut tot despre cineva, apoi se întîmplă ceva și ies la iveală tot felul de lucruri.

– Eu nu-ți mărturisesc amănunte vulgare despre viața mea intimă, dar asta nu înseamnă că nu am o astfel de viață sau că am ceva de ascuns.

Diane era furioasă pe sine, dar și pe Jenny. Nu avea nici un rost să se simtă vinovată, dar exact așa se simțea – și asta o deranja.

Jenny se întinse, îi luă țigara din mînă și o stinse.

– Di, nu te acuz de nimic. Pur și simplu am făcut o constatare. Nu am știut că și tu, și Pete jucați la bursă. Habar

nu aveam că dispunem de o asemenea sumă. Asta mă neliniștește cel mai mult. Cum a putut să țină secretul cînd eu nu i-am ascuns niciodată nimic? De ce am trăit strîmtorați cînd erau atîția bani în bancă?

Diane nu știa ce se cuvenea să răspundă. Îi plăcuse Pete Sanders pentru că vedea că o adora pe Jenny și pe micuțul Ben. Îi fusese devotat soției sale, spre deosebire de ticălosul de David care era lipsit de orice principii morale. Însă recunoștea în sinea ei că întotdeauna simțise o distanță, o barieră între ea și Pete peste care nu a reușit să treacă niciodată, și din pricina căreia și sentimentele ei fuseseră destul de reținute.

Era gata să-i spună ceva lui Jenny, ceva ca o consolare, însă prietena ei îi mai dădu un document. Ultimul.

– Ăsta ce mai este?

– Cadoul-surpriză pe care Pete voia să mi-l facă de ziua mea, răspunse ea cu glas stins. Iar eu nu știu ce să fac acum.

Diane citi cu atenție fiecare filă a documentului și, după ce termină, amîndouă tăcură o bună bucată de vreme. Era de-a dreptul fantastic și Diane putea înțelege uimirea lui Jenny. În cele din urmă, își drese glasul și își mai aprinse o țigară.

– Nu știu de ce trebuie să te îngrijorezi atît. Ai bani la bancă, o casă neipotecată și o fermă undeva, departe. Jen, care e problema? Nu cumva asta ți-ai dorit întotdeauna?

Jenny se repezi și-i luă documentele din mînă, apoi izbi perna moale pe care stătuse pînă atunci.

– Of, aș vrea să aduci aici scaune ca lumea, mormăi ea, trăgîndu-și rochia scurtă să-și acopere coapsele. Este lipsit de eleganță ca o doamnă să se chinuiască așa pe podeaua asta afurisită.

Diane zîmbi. Cel puțin era bine că reacționa așa și se bucura să o vadă astfel după atîta vreme.

– Jen, nu evita subiectul. Aș vrea să știu...

– Te-am auzit, o întrerupse ea. Dar am avut un șoc din care încă nu mi-am revenit. Sînt bogată. Am fost bogați. Atunci de ce conduc un Holden vechi și hodorogit? De ce

trebuia Peter să lucreze nopţile şi la sfîrşit de săptămînă? De ce nu am plecat niciodată în concediu şi nici nu ne-am cumpărat mobilă nouă?

Se întoarse, cu chipul palid şi încordat de tristeţe şi furie.

– Am fost căsătorită cu un străin, Diane. A făcut împrumuturi girînd cu casa, a jucat la bursă, a cumpărat şi a vîndut proprietăţi despre care eu nu am ştiut nimic. Oare cîte alte secrete a mai avut?

Diane se uita la ea cum căuta din nou prin poşetă, scoţînd încă un teanc de hîrtii pe care i le vîrî sub nas. Era bine. Toate acestea însemnau că Jenny se întorcea de pe tărîmul întunecat în care stătuse ascunsă vreme de şase luni.

– Diane, uită-te numai la catalogul ăsta de investiţii, şuieră ea printre dinţi. Un şir de case în Surry Hills... un complex cu două etaje în Koogee şi încă unul în Bondi... Iar lista nu se sfîrşeşte aici. Cumpărate, renovate şi apoi vîndute, cu profituri imense pe care le investea în acţiuni. Tremura de mînie. Şi în timp ce el era ocupat să facă avere, eu mă luptam să plătesc blestemata de factură pentru energia electrică!

Diane adună hîrtiile împrăştiate şi mototolite şi le netezi.

– Care va să zică, Pete lucra cu capital privat. A făcut doar ce a crezut că este cel mai bine, chiar dacă nu te-a pus şi pe tine în temă – iar ferma aceea era visul vostru, al amîndurora.

Furia i se stinse la fel de repede cum izbucnise şi Jenny se aşeză iar pe perna de pe podea, rozîndu-şi o unghie.

– Ia mai bine o ţigară, o îndemnă Diane, oferindu-i cutia fină, subţire de Craven.

– Nu.

– Aveai unghii nemaipomenite înainte să te laşi de fumat.

Jenny dădu din cap, întărîtată.

– Dacă mă apuc din nou, nici n-o să mă mai las vreodată. Şi, în orice caz, unghiile sînt mai ieftine decît ţigările.

Zîmbi fără tragere de inimă şi sorbi din paharul cu vin.

– Mi-am cam pierdut cumpătul, aşa-i? Dar simt cum îmi scapă toate printre degete şi uneori mă întreb dacă nu cumva o să şi înnebunesc.

Diane zîmbi. Brăţările de argint zornăiră.

– Artiştii nu sînt niciodată în toate minţile, cu atît mai puţin noi două, fetiţo. Dar îţi spun că atunci cînd o s-o iei razna de tot, o să fiu lîngă tine şi o să ne rostogolim împreună în nebunia cea mai cruntă!

Atunci începu Jenny să rîdă şi, deşi era o nuanţă de isterie în glasul ei, Diane se bucură să o audă.

– Ia spune, ce-ai de gînd să faci cu ferma?

Jenny se încruntă puţin şi îşi muşcă buza de jos.

– Nu ştiu. Deocamdată există un administrator care are grijă de locul acela, însă John Wainwright mi-a propus să o vînd.

Îşi privi degetele, iar părul bogat, de culoarea castanelor, îi acoperi faţa, aşa că Diane nu îi văzu expresia.

– Fără Pete nu va fi acelaşi lucru, iar despre oi nu ştiu mare lucru, ca să nu mai vorbesc despre ce înseamnă a conduce o fermă.

Diane se aplecă spre ea. Cine ştie, poate că Churinga era tocmai ce-i trebuia lui Jenny ca să o scoată din starea ei de suferinţă, poate că ar ajuta-o să se concentreze asupra altor lucruri.

– Dar noi am fost crescute la Waluna, iar ţie ţi-a plăcut acolo la nebunie. Iar la urma urmei, ai putea să-l păstrezi pe administrator, iar tu să fii stăpîna moşiei.

Jenny ridică din umeri.

– Ştiu şi eu, Diane... Mă ispiteşte gîndul să merg şi să văd locul, dar...

– Nici un „dar".

Diane îşi pierduse răbdarea. Îi era străină această Jenny tristă, neputincioasă, care ezita şi se eschiva.

– Nu eşti nici măcar puţin curioasă? Nu vrei să vezi ce surpriză îţi pregătise Pete?

Se strădui să se stăpînească.

– Ştiu că nu va fi acelaşi lucru acum, cînd el şi Ben nu mai sînt, dar ar putea fi o şansă să te desprinzi măcar pentru o vreme, să pleci departe de casă şi de Palm Beach şi de toate amintirile. Priveşte totul ca pe o aventură, ca pe un fel de vacanţă.

– Şi cum rămîne cu expoziţia şi cu peisajul din Parramatta pe care nu l-am terminat?

Diane trase adînc din ţigară.

– Expoziţia se va organiza pentru că am investit deja multă muncă. Andy şi cu mine o să ne descurcăm. În plus, peisajul tău este aproape gata. Şi o privi pe Jenny cu toată seriozitatea. Aşa că, după cum vezi, chiar nu ai nici o scuză. Trebuie să te duci acolo. Asta ar fi vrut Pete.

Pînă la urmă, Jenny se lăsă convinsă să ia cina în Kings Cross. Nu era departe de galerie, însă chiar în inima regiunii celei mai boeme din Sydney, un loc care le era amîndurora pe plac. Luminile viu colorate licăreau cu întreruperi, din baruri şi din cluburile de noapte se auzea muzică, iar trecătorii ofereau o imagine la fel de bizară şi de pestriţă ca întotdeauna; numai Jenny era altfel, căci nu mai simţea dorinţa de a sta nepăsătoare şi de a privi spectacolul străzii, aşa cum făcea de obicei. Luminile îi păreau prea strălucitoare, muzica mult prea sonoră, iar trecătorii în culori prea stridente. Hotărînd să nu se întoarcă la galerie cu Diane, Jenny conduse pînă acasă.

Era o casă frumoasă, cu trei etaje, ridicată pe un deal şi cu vedere spre golf. Fuseseră norocoşi să o găsească la un preţ atît de mic. În primii ani, înainte să apară Ben, investiseră toţi banii în renovarea ei. Acum, cu acoperişul cel nou, cu aer condiţionat, cu ferestrele care ofereau imagini panoramice şi zugrăvită de curînd, casa valora mult mai mult decît cheltuiseră ei. Palm Beach devenise dintr-o dată un cartier rafinat, la modă şi, cu toate că acest lucru implica week-end-uri pline de amatori de surf şi plajă, nici unul nu voise să se mute de acolo. Lui Ben îi plăcuse plaja, începuse să înveţe să înoate şi făcea mare tărăboi cînd venea vremea să urce din nou dealul către casă.

– Aş da orice să-l văd iar făcînd tărăboi, şopti Jenny, introducînd cheia în uşa atelierului ei din pod. Aş vrea… Aş vrea…

Descuie uşa şi o trînti în urma ei. Oricît de aprigă era dorinţa ei, nu îi mai putea aduce înapoi, însă casa era plină

de amintiri greu de îndurat. Poate că Diane avea dreptate susţinînd că ar trebui să plece măcar pentru un timp.

Luminile atelierului erau orbitoare, pentru că de multe ori ea picta şi pe timp de noapte, cînd soarele nu se mai zărea prin cupolă. Acum însă, simţea nevoia unei lumini blînde, aşa că răsuci comutatoarele. Aprinse cîteva lumînări şi un beţişor parfumat, îşi scoase pantofii şi începu să-şi relaxeze picioarele rotindu-şi gleznele. Degetul care îi crescuse în plus, deasupra celui mic, se înroşise şi o durea, însă vina era doar a ei. Doctorii refuzaseră să-i trateze cumva suferinţa aceasta – destul de veche, de altfel –, iar ea se hotărîse să o ignore pe cît posibil. Însă din cînd în cînd încăpăţînarea de a purta pantofi atît de eleganţi şi incomozi îi provoca dureri destul de mari.

Îşi scoase hainele şi rămase doar în lenjeria de corp, îndepărtă bijuteriile, păstrînd la gît medalionul, şi se ghemui pe şezlong. Era vechi şi catifeaua începuse să se destrame, însă era confortabil; în plus, încă îi era greu să vadă patul dublu din camera de jos. I-ar fi părut pustiu.

Prin fereastra deschisă ajungea pînă la ea zgomotul mării, iar ţipătul îndepărtat al unui kookaburra care îşi apăra teritoriul răsună sfîşietor în tăcerea nopţii. La lumina jucăuşă a lumînărilor şi în mirosul familiar de vopsea şi terebentină, Jenny începu să se liniştească în cele din urmă.

Îşi lăsă mintea să rătăcească prin cei patru ani trăiţi lîngă Peter, oprindu-se ici-colo asupra unor momente de fericire deplină, momente pe care nu avea să le uite niciodată: Ben pe malul mării, rîzînd bucuros cînd apa îi ajungea la picioare, gîdilîndu-l; Peter urcat pe o scară şi reparînd streaşina în urma unei furtuni, cu trupul lui frumos bronzat, suplu şi atît de senzual în pantalonii lui scurţi.

Se cunoscuseră la o petrecere, la puţină vreme după ce ea şi Diane veniseră în Sydney. El lucra deja la bancă, însă venea de la o fermă de vite din nord, moştenită de cei doi fraţi ai lui mai în vîrstă. Era deştept şi cu un simţ al umorului foarte fin, iar Jenny se îndrăgostise de el aproape din prima clipă. Îi amuzau şi îi pasionau aceleaşi lucruri, iar cînd el îi

vorbise despre pămînt şi despre dorinţa lui de a avea într-o bună zi un loc al lui, cuvintele lui rezonaseră în inima ei în modul cel mai firesc. Anii petrecuţi la Waluna îi lăsaseră o amintire de neşters, entuziasmul lui Peter îl aprinsese şi pe al ei.

Jenny se ghemui mai bine în şezlong. *Doamne, cît îmi lipseşte*, îşi zise. *Mi-e dor de mirosul lui, de căldura lui, de zîmbetul lui, de cum mă făcea să rîd. Mi-e dor de felul cum obişnuia să mă sărute pe gît atunci găteam, mi-e dor să-l simt în pat, lîngă mine. Dar cel mai mult mi-e dor de momentele în care vorbeam despre tot felul de nimicuri, oricît de banal ne-ar fi trecut ziua, cînd ne minunam cît de repede creştea Ben şi împărtăşeam mîndria de a avea un băieţel atît de minunat.*

În cele din urmă, lacrimile i se rostogoliră pe obraji şi se alese praful de rezistenţa ei. Suspinele izbutiră să spargă zidul de durere mută şi, pentru prima oară din ziua aceea cumplită Jenny se lăsă copleşită de neputinţă. Diane avea dreptate, recunoscu ea în sinea ei. Soarta era crudă, iar ea nu avea nici o putere în faţa ei. Visul de a avea o familie îi fusese spulberat, întocmai ca şi celelalte vise pe care ea şi Diane le împărtăşiseră în toţi acei ani petrecuţi la Dajarra. Însă după valul de mînie veni conştiinţa faptului că Peter îi dăruise un vis pe care ea putea să-l împlinească. El nu-i va fi alături, să se bucure împreună de împlinirea dorinţei acesteia, însă darul lui putea să fie un alt început pentru viaţa ei.

Soarele răsărise deja cînd Jenny deschise ochii. Acum se strecura în atelier şi în razele lui se vedeau fire de praf dansînd şi reflectînd lumini colorate, din pricina cristalelor pe care ea le agăţase de tavan. O durea capul şi îşi simţea ochii umflaţi, însă era mult mai liniştită şi chiar încrezătoare. Ca şi cînd lacrimile din noaptea trecută îndepărtaseră barierele pe care singură le ridicase, amăgindu-se că ele o vor ocroti, şi o făcuseră să înţeleagă ce avea de făcut mai departe.

Rămase întinsă acolo, savurînd momentele de trezire, de renaştere. Apoi privirea îi alunecă spre şevaletul de lîngă fereastră şi spre peisajul care era aproape terminat. Omul

din Parramatta îi dăduse o fotografie a unei ferme şi a gospodăriei aferente. Cîndva soţia lui trăise acolo, iar tabloul trebuia să fie un cadou pentru ziua ei.

Jenny privi pînza cu ochi critic, căută neajunsuri ale liniilor şi observă o oarecare neglijenţă pe care trebuia să o remedieze. Trecuse ceva vreme de cînd nu se mai atinsese de el, însă acum, în lumina noii dimineţi, simţi revenindu-i vechiul entuziasm şi pofta de a lucra. Se dădu jos din pat, traversă încăperea şi luă paleta. Îşi va isprăvi tabloul şi după aceea va face planuri.

Amestecînd culorile, Jenny simţi din nou fiorul acela de nerăbdare şi de curiozitate. Churinga. Părea să o cheme. O ispitea din zarea albastră a Pacificului, trimiţînd parcă răcoarea depărtării spre inima încinsă a continentului.

Trei săptămîni mai tîrziu, Diane se întindea pe vechiul şezlong, cu multele ei inele strălucind în lumina soarelui care pătrundea prin cupolă şi pe ferestre. Cerceii îi sunară lin la urechi cînd îşi potrivi perna ca să o poată privi mai bine pe Jenny lucrînd.

Tabloul mai avea puţin şi era gata. Ar fi vrut să-l aibă la expoziţie. Nimic nu le plăcea mai mult australienilor decît să-şi admire propria moştenire, ceva care să le amintească de inima ţării lor adorate. Cei mai mulţi nu trecuseră niciodată de Blue Mountain, iar aici, izvorînd din penelul lui Jenny, se afla adevărata Australie.

Diane lăsă capul pe un umăr şi analiză tabloul cu luare-aminte. Se simţea pasiunea pe care o pusese Jenny în pînza aceasta, emoţia cu care zugrăvise întinderea nesfîrşită a ţinutului şi izolarea casei – pe care pînă acum nu le observase.

– Cred că e cea mai bună lucrare pe care ai făcut-o în ultima vreme, murmură ea. Este foarte expresivă.

Jenny se îndepărtă cu un pas de şevalet, înclinînd şi ea capul pentru a-şi examina opera. Era îmbrăcată cu un şort şi cu sutienul de la costumul de plajă; avea părul strîns într-un coc în creştetul capului, prins doar cu o pensulă. Era desculţă – lucru pe care şi-l îngăduia doar cînd era cu Diane – şi singura

bijuterie pe care o purta era medalionul vechi dăruit de Peter de Crăciun.

– Sînt de acord cu tine, zise ea, cam cu jumătate de gură. Cu toate că nu-mi place să lucrez după fotografii.

Diane urmărea atenția cu care Jenny adăuga ultimele detalii. Știa din proprie experiență că în felul acesta fie se putea desăvîrși opera, fie se putea distruge. Venea un moment cînd trebuia să-ți dai seama că nu era necesar să te mai apropii de lucrare – instinctul era singurul care îți spunea cînd să te oprești.

Jenny se îndepărtă din nou de pînză, rămase multă vreme privind-o, apoi începu să-și strîngă uneltele. Înmuie pensulele în terebentină, curăță paleta și spatula și le așeză pe masă, alături de șevalet. Apoi își desprinse părul și-l scutură, eliberîndu-se de încordarea care pusese stăpînire pe gît și umeri întinzînd brațele spre tavan.

– Gata, oftă ea. De-acum înainte pot începe să fac planuri.

Ce bine e să o văd din nou plină de viață, își zise Diane. *Ce bine că mi s-a întors din suferința aceea care o făcuse aproape neom.* Și se ridică de pe canapea, tropotind cu sandalele ei aurii pe podeaua din lemn cînd traversă încăperea.

Jenny se întoarse și zîmbi.

– Ești sigură că nu te deranjează să ai grijă de casă cît timp eu o să mă sălbăticesc?

Diane dădu din cap, zăngănind iar cerceii.

– Bineînțeles că nu mă deranjează. Casa asta va fi ca un liman pentru mine, unde nu mă poate găsi nimeni și unde voi avea puțină liniște. E tocmai ce-mi trebuie acum cu expoziția care se apropie și cu Rufus care nu mai contenește cu jurămintele.

Jenny zîmbi.

– Doar nu vrei să spui că încă îți dă tîrcoale! Eu am crezut că s-a întors în Anglia.

Diane se gîndi la criticul de artă de vîrstă medie, dar care emana energie și vigoare, care purta cămăși viu colorate și cravate chiar mai stridente, pe măsura vocii și a gesturilor sale exuberante.

– Aș vrea să plece o dată, zise ea sec. Mă obosește cu prelegerile lui despre primitivismul artei australiene în comparație cu rafinamentul școlii engleze.

– Nu vrea decît să te impresioneze cu multele lui cunoștințe. E doar un englez fanfaron și-atît.

– Poate că așa este, dar nu mai suport să-mi tot vîre pe gît atîtea laude la adresa Angliei.

Și se uită în gol, pe fereastră. Plaja se aglomerase deja și, de la un radio aflat undeva, în depărtare, se auziră acordurile ultimei melodii a formației Beatles.

– În ciuda celor ce ți-am spus, să știi că îmi place mult. Mă face să rîd și cred că ăsta este un lucru important. Nu crezi?

Jenny se apropie de fereastră, privind nostalgic.

– Ba da, spuse ea încet.

Apoi se întoarse către Diane cu ochii strălucind.

– Dar să-mi promiți că nu faci un lucru nesăbuit și să te căsătorești cu el cît sînt eu plecată, da? Îl cunosc destul pe Rufus ca să-mi dau seama că poate fi foarte convingător, și în același timp este înnebunit după tine.

Diane simți un fior de bucurie care o surprinse.

– Chiar crezi?

Jenny încuviință dînd din cap, apoi se întoarse din nou către fereastră.

– Gata, am vorbit suficient despre el. Hai jos. O să pregătesc o gustare și apoi vreau să mă ajuți să-mi fac un plan și un traseu către Churinga înainte să mă întîlnesc cu John Wainwright.

Diane privi ochii aceia violet plini de viață și înțelese că, în sfîrșit, prietena ei începea să se vindece. Poate că noua aventură avea să fie un alt început al vieții ei – și chiar de nu ar fi așa, îi era recunoscătoare lui Peter că prevăzuse nevoia lui Jenny de a se întoarce acolo unde simțea că îi este locul.

John Wainwright era îmbrăcat la fel, ferestrele nu erau deschise nici de data asta și singura concesie făcută căldurii era un ventilator pus pe birou, care nu făcea altceva decît să amestece aerul din încăpere.

Jenny se uita la el în vreme ce avocatul își așeza cu grijă hîrtiile pe birou. Se simțea la largul lui acolo, înconjurat de pereții lambrisați și de cărțile legate în piele. Părea prins într-o capcană a timpului – o frîntură din Anglia, luată pe sus și adusă într-un loc nepotrivit. Jenny îi zîmbi, iar el îi răspunse cu căldură. Astăzi se arăta mai prietenos și ochii lui nu mai aruncau priviri glaciale.

– Te-ai hotărît ce vei face cu moștenirea ta?

Jenny încuviință, dînd din cap. Deși acceptarea darului lui Peter și conștiința faptului că rămăsese singură, pe picioarele ei o îngrijorau.

– Da, spuse ea ferm, înainte să apuce să se răzgîndească. Am hotărît să păstrez Churinga. De fapt, chiar mi-am propus să mă duc acolo pentru o vreme.

Wainwright ridică instinctiv degetele la bărbie, tulburat.

– Jennifer, te-ai gîndit bine? E o călătorie prea lungă pentru o femeie și poți da peste mulți neciopliți pe drumurile acelea izolate.

Era întocmai reacția la care se aștepta ea și, chiar cînd era pe punctul de a-și apăra hotărîrea, Wainwright se grăbi să-și cerceteze agenda, împiedicînd-o să mai spună ceva.

– Aș putea să-mi schimb programul și să te însoțesc. Dar asta abia peste o săptămînă, dacă nu chiar două. Și o privi pe deasupra ochelarilor. Nu cred că e înțelept din partea ta să te aventurezi singură prin locurile acelea.

Toată răbdarea și buna dispoziție a lui Jenny se năruiră. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie însoțită în călătoria ei de omulețul acesta îmbrăcat impecabil și cu unghiile lui atît de îngrijite. Parcă îl și vedea, nedespărțit de umbrela neagră, de pălăria lui rotundă și de servietă, mergînd prin drumul plin de praf al vreunui orășel de la marginea țării. Își mușcă buzele ca să nu pufnească în rîs. Nu voia să-l jignească – la urma urmelor, omul nu dorea decît să fie amabil. Însă ei nu-i putea fi de nici un folos; fără îndoială, la cea mai mică problemă, el s-ar fi pierdut cu firea.

Zîmbi, pentru ca vorbele ei să nu sune prea aspru.

– Ești foarte amabil, John, dar am mai fost și altă dată în sălbăticie și știu la ce trebuie să mă aștept. Nu va fi atît de

rău cum crezi. Să știi că lumea e destul de civilizată și în părțile acelea.

Răsuflă ușurat, chiar dacă mai avea o oarecare îndoială, iar Jenny continuă repede, înainte ca el să se mai poată împotrivi:

– Am făcut deja pregătirile pentru călătorie și, din cîte poți vedea, nu o să fiu singură.

Și puse pe birou biletele de tren și de autobuz.

– Voi călători cu trenul pînă la Broken Hill, apoi voi lua un autobuz pînă la Wallaby Flats. M-am gîndit că, dacă tot am atîta timp, e bine să văd cît mai multe din țara asta. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea să iei legătura cu administratorul Churingăi și să-i spui să mă aștepte la Wallaby Flats.

John se uită la bilete.

– Jennifer, văd că ești foarte organizată.

Ea se aplecă și se sprijini cu mîinile de birou. Era cuprinsă de entuziasm și chiar îi părea rău pentru omul acesta care în viața lui nu s-ar fi aventurat mai departe de biroul său, mai ales acum, cînd se transferase din Anglia.

– O să plec mîine după-amiază la ora patru. Îmi va lua cel puțin două zile să ajung la Wallaby Flats, dar nu am de ce să mă grăbesc. De acolo sper să prind o cursă sau să închiriez o mașină dacă administratorul nu poate trimite pe nimeni să mă ia.

Ochii goi ai lui John Wainwright se vedeau și mai mari prin sticla ochelarilor.

– Jennifer, Wallaby Flats nu este un oraș. E un tîrg uitat de lume în care sînt vreo două hanuri, niște cocioabe în loc de case și o cîrciumă la care se strîng muncitorii plătiți cu ziua, ciobanii și căutătorii de aur. Se află la capătul lumii. Ai putea să rămîi blocată acolo zile în șir pînă să găsești pe cineva care să te ducă la Churinga.

Jenny observă fiorul de dezgust care îl străbătu. Avusese dreptate să-l vadă ca pe o povară, dacă numai gîndul la locul acela îl determinase să se neliniștească pînă într-atît.

– În cazul acesta va trebui să te asiguri că administratorul va avea grijă să mă aștepte cineva acolo, zise ea hotărîtă.

Poate că o credea nesăbuită şi încăpăţînată, însă aceasta era aventura ei, iar ea avea de gînd să o trăiască.

– Cum vrei.

Glasul lui era plin de îndoieli.

– John, nu mă tem să călătoresc singură în zone mărginaşe. Eu am crescut într-un orfelinat din Dajarra şi toată viaţa a trebuit să mă apăr singură. Am cunoscut oameni dintre cei mai duri în locurile cele mai sălbatice în anii cît am stat la o fermă din Queensland. Sînt oameni ca mine şi ca tine. Cinstiţi, muncitori, cărora le place să bea, dar care nu mi-ar face nici un rău. Crede-mă, John. Aici, în oraş, sînt mult mai multe riscuri.

Tăcu cîteva clipe, lăsîndu-l să rumege bine informaţia.

– Peter mi-a lăsat Churinga ca să mă pot întoarce la pămînturile cărora le aparţin, John. Acolo nu am de ce să mă tem.

Vorbele ei atît de pătimaş rostite părură să-l hotărască.

– Atunci o să iau legătura cu Churinga şi o să-l anunţ pe Brett Wilson că eşti pe drum. Dacă aştepţi o clipă, o să încerc să-l sun chiar acum. Nu vreau să pleci înainte să fiu sigur că eşti aşteptată.

Ridică dintr-o sprînceană şi Jenny dădu din cap, semn că primea să aştepte. Cel puţin îi păsa de ea, aşa că îi era recunoscătoare.

După trei sferturi de oră şi după ce ea bău două ceşti de ceai slab, avocatul reveni în birou. Arăta mulţumit şi îşi freca palmele.

– Am vorbit cu domnul Wilson şi o să facă în aşa fel încît cineva să vină să te ia peste trei zile. Este posibil ca tu să ajungi seara, devreme, aşa că e de părere să te cazezi la hotel, pentru eventualitatea în care ar apărea o schimbare de ultimă oră. M-a asigurat că nu este deloc nepotrivit sau nesigur pentru o tînără să-şi petreacă singură noaptea acolo.

Jenny zîmbi şi se ridică. Wainwright îi strînse mîna cu căldură, dar fără vlagă.

– Îţi mulţumesc că ai fost atît de amabil, John, şi îţi sînt recunoscătoare pentru aranjamentele făcute în vederea călătoriei mele.

– Jennifer, îţi urez numai bine. Şi pot să spun că îţi admir curajul. Să mă anunţi cum merg lucrurile şi, dacă ai nevoie de mine… ştii unde mă găseşti.

Jenny ieşi cu paşi siguri din clădirea întunecoasă şi porni pe Macquarie Street. Privea în sfîrşit înainte, către viitorul său.

2

Jenny trecea prin tot felul de emoţii cînd îşi luă rămas-bun de la Diane, care, ca de obicei, era înveşmîntată într-un caftan exotic, avea pleoapele strident machiate şi prea multe bijuterii care zornăiau.

– Sînt entuziasmată, am emoţii şi nu sînt sigură deloc că e bine ce fac, îi zise Jenny cu glasul uşor tremurînd.

Diane rîse şi o îmbrăţişă.

– Ba sigur că faci bine. Nu trebuie să rămîi acolo dacă nu-ţi place, iar eu promit că nu o să dau petreceri sălbatice în casa ta.

Şi o împinse încet pe Jenny cînd uşile trenului se deschiseră cu zgomot, răsunînd în gara centrală din Sydney.

– Hai, pleacă o dată, înainte să încep să plîng şi să mi se întindă rimelul pe faţă.

Jenny o sărută, îşi aranjă mai bine rucsacul pe umeri şi porni spre tren. Gara era plină de oameni care se grăbeau să plece din oraş la sfîrşit de săptămînă, mulţi dintre ei fiind îmbrăcaţi ca şi ea, cu şort, cămaşă, şosete şi ghete solide. Pălăria ei de fetru era îndesată în bagaj, laolaltă cu soluţia împotriva insectelor, cu plasturele, materialele pentru desen şi cu cele trei rînduri de haine. În locurile spre care pornise nu avea nevoie de prea multe şi, în orice caz, nici nu-şi închipuia că va sta prea mult. Era doar o recunoaştere pentru a-şi satisface curiozitatea şi nevoia de a se întoarce puţin în sălbăticie ca să-şi amintească frînturi din viaţa ei anterioară.

Îi mai făcu un ultim semn cu mîna lui Diane, apoi urcă în tren şi îşi găsi locul rezervat. Economia era un obicei vechi,

iar locul ieftin pe care şi-l rezervase însemna că tot drumul avea să stea în capul oaselor, fără să se bucure de avantajul cuşetei. Cu toate acestea, nu se simţea stingherită. Va avea astfel prilejul să cunoască şi să stea de vorbă cu ceilalţi călători şi nu se va mai simţi singură.

Cînd trenul porni, o cuprinseră o bucurie şi o nerăbdare necunoscute pînă atunci. Oare cum o fi Churinga – se va simţi acolo, aşa cum se simţise în copilărie? Era mai sofisticată acum, mai vîrstnică şi nădăjduia că şi mai înţeleaptă; anii petrecuţi în oraş o mai temperaseră; se obişnuise cu aerul condiţionat, cu magazinele, cu apa din belşug şi parcurile răcoroase.

Sydney-ul rămînea în urmă şi Jenny privi pe geam spre cartierele mărginaşe. Vechiul ei Holden nu ar fi făcut faţă unei astfel de călătorii, aşa că se bucura că alesese trenul. Acum însă, lăsînd în urmă locurile familiare, ar fi vrut să o aibă lîngă ea pe Diane.

Trenul înainta vertiginos dincolo de oraş, pătrunzînd în Blue Mountains. Pentru Jenny, totul semăna cu o carte ilustrată magică, deschisă înaintea ochilor ei şi oferindu-i o panoramă uluitoare. Uriaşe defileuri, abrupte în înclinarea lor, lăsau să cadă cascade spumegînde în văile verzi-albăstrii. Stînci ascuţite, îmblînzite de aburul albastru al uleiului de eucalipt, ţîşneau nesfîrşite către cer, strălucind în zarea luminoasă. Printre copaci se zăreau căsuţe de vacanţă risipite ici-acolo şi case mai vechi, ridicate aproape unele într-altele, pe platourile puţin înclinate; însă nimic nu putea umbri frumuseţea acestei privelişti impresionante.

Turiştii scoseseră aparatele de fotografiat, iar ceilalţi călători nu conteneau să se minuneze de peisaj. Furioasă, Jenny regretă că nu-şi luase cu ea aparatul, însă pe măsură ce trenul şerpuia printre şirurile de munţi, îşi dădu seama că imaginea aceea avea să rămînă veşnic în amintirea ei.

După cîteva ore trecură de la un lanţ de munţi la altul. Trecînd prin Lithgow, Bathrust şi Orange, trenul ieşi din lanţul Herveys Range şi porni mai departe către Gondobolin, oprindu-se doar pentru cîteva minute să mai ia călători de pe prăfuite, izolate peroane.

Jenny nu se mai sătura privind oile împrăştiate pe pămînturile acelea, păscînd iarba aspră şi dură. Deşi munţii erau copleşitori cu înălţimea lor, imaginea arbuştilor şi a pămîntului roşcat trezi în ea un sentiment apropiat instinctelor primare. Un grup de canguri care săltau de-a lungul cîmpiei produse strigăte de entuziasm în rîndul călătorilor, iar ea se bucură în tăcere de plăcerea pe care le-o făcea ţara ei atît de încîntătoare.

Noaptea se lăsă repede, iar Jenny auzea cîntecul roţilor pe şină şoptindu-i, adormitor: *Mergi acasă. Mergi acasă. Mergi acasă.*

Ziua explodă într-o lumină roşiatică şi portocalie care se revărsa pe pămîntul pe care îl încălzea. Jenny se uită pe geam şi îşi savură în tihnă cafeaua. Pămîntul părea să rodească sub atingerea căldurii. Cît de frumos era şi în acelaşi timp pustiit şi trist! Totuşi, ce emoţii puternice evoca. Cît de bravi se înălţau arborii, neclintiţi în bătaia soarelui, doar frunzele lor fremătînd, iar scoarţa primea din lumina astrului, căpătînd străluciri argintate. Simţea cum se îndrăgosteşte din nou de ţinutul acesta în care se născuse.

Încă o zi şi o noapte. Trecînd prin Rezervaţia Naţională, dincolo de Mount Manara şi de Gun Lake, zonele cu populaţie restrînsă se întindeau la infinit, de-o parte şi de alta a căii ferate. Cătune pitice şi păşuni deşerte, lacuri liniştite şi munţi maiestuoşi treceau într-o cavalcadă maiestuoasă.

Veni din nou dimineaţa, iar Jenny îşi simţea acum gîtul şi spatele înţepenite după atîta şedere. Cu cît se apropia de destinaţie, cu atît somnul era mai sporadic, dovadă că aproape întreaga noapte jucase cărţi şi băuse bere cu nişte turişti englezi, porniţi şi ei cu rucsacul în spate. Trenul încetini cînd ajunse în deşert, în oaza numită Broken Hill. Acolo trebui să schimbe trenul şi să-şi continue călătoria cu un altul.

Jenny îşi strînse ghidul de călătorie şi se pregăti să coboare. Silver City, aşa cum fusese denumit cîndva, se afla de o parte şi de alta a rîului Darling, iar vegetaţia lui pitică şi florile viu colorate răzbeau printre clădirile construite acolo la începutul secolului şi prin norii de praf.

Imaginea bizară a unei moschei discrete, datînd din secolul al nouăsprezecelea, produse uimire generală printre ceilalți turiști, care povesteau că vizitaseră și Silverton, orașul fantomelor, aflat la vest de Broken Hill și folosit în ultima vreme pentru filmări. Lui Jenny i-ar fi plăcut să-i însoțească și, luîndu-și rămas-bun de la excursioniștii care îi țineseră companie, regretă că nu putea continua călătoria pînă în capătul celălalt al țării, la Perth. Erau atîtea de văzut și de trăit, atîtea locuri care pentru ea fuseseră pînă acum simple denumiri pe hartă. Însă autobuzul aștepta, iar călătoria ei continua spre o altă destinație. Poate că altă dată, își făgădui ea.

Slăbind chingile rucsacului, Jenny porni în josul drumului. Broken Hill era o împletire insolită de sat și oraș. Clădiri impunătoare, ridicate în vremea cînd minele de argint fuseseră în plină dezvoltare, stăteau laolaltă cu mici case de lemn și cu magazine străjuite de colonade. Catedrala catolică era vizavi de un mare centru comercial, iar ceasul din turnul oficiului poștal funcționa în special ca reper pentru cei nou-veniți, cărora orașul le punea la dispoziție hoteluri și moteluri ajunse aproape în paragină.

Autobuzul aștepta în fața hotelului Prince Albert care se înălța mîndru în mijlocul unei grădini cu vegetație bogată. Jenny fu dezamăgită. Spera să aibă timp să cerceteze zona sau să facă un duș și să-și schimbe hainele, poate chiar să mănînce ceva. Dar dacă pierdea autobuzul, trebuia să aștepte o săptămînă pînă la următorul și, cum se știa așteptată de Brett Wilson la Wallaby Flats, hotărî că nu era posibil.

– Eu sînt Les. O să iau eu astea, iubire. Tu urcă și fă-te comodă. Vezi c-ai să găsești în frigider bere rece și niște gustări; poți să lași banii în cutie.

Șoferul îi luă rucsacul și îl îndesă la bagaje. Purta pantaloni scurți, cămașă albă, ghete și șosete lungi, albe, răsucite cu grijă sub genunchi. Părea foarte prietenos, cu chipul lui ars de soare și cu zîmbetul larg umbrit de mustață.

Jenny îi zîmbi în loc de răspuns și urcă. Își luă o sticlă de bere, dădu din cap și răspunse la salutul celorlalți călători,

îndreptîndu-se către locul ei. Spațiul era destul de restrîns, se respira greu din cauza lipsei de aer, iar muștele bîzîiau de zor. Le îndepărtă cu mîna – un automatism pentru orice australian, ca însuși clipitul– și luă o înghițitură bună de bere rece. Entuziasmul ei sporea. După opt ore avea să ajungă la Wallaby Flats.

Cînd autobuzul porni, lăsînd în urmă un nor de praf roșu, muștele se făcură nevăzute și prin geamurile deschise pătrunse o adiere răcoroasă, binefăcătoare. Călătorii începură să-și facă vînt cu pălării și cu ziare și, cu toată lipsa de confort, Jenny se simțea mulțumită.

Căldura se înteți, berea se isprăvi, însă Les se pricepea să-i delecteze pe toți cu pălăvrăgeala lui și glume deocheate. La Nuntherungie se aprovizionaseră din nou cu bere, umplînd apoi frigiderul la fiecare oprire. Jenny era obosită, din lipsă de somn, căldura, bere prea multă și surescitarea crescîndă. Masa de prînz a constat dintr-o gustare frugală, într-un hotel de niciunde, dar nici de data asta nu a avut timp să facă duș și să se schimbe.

Era aproape întuneric și, slavă Domnului, se mai răcorise cînd autobuzul ajunse la Wallaby Flats. Jenny coborî împreună cu ceilalți tovarăși de călătorie și își îndreptă spatele. Cămașa și pantalonii erau cenușii de transpirație și, după felul cum o privea lumea, își dădu seama că arăta îngrozitor. Cu toate acestea, era în culmea bucuriei că isprăvise călătoria și era la un pas de destinația finală.

Rămase pe loc, în amurgul aflat și el pe sfîrșite, și adulmecă nedumerită aerul.

– Ce e cu mirosul acesta îngrozitor? întrebă ea, abia respirînd.

Les zîmbi.

– Cred că vine de la izvoarele de sulf, iubire. Da' o să te obișnuiești repede. Nu-ți face probleme.

– Sper să mă obișnuiesc, răspunse ea cam cu jumătate de gură, luîndu-și rucsacul.

Hotelul Queen Victoria nu era lipsit de prestanță, în ciuda firmei care atîrna într-o parte deasupra intrării. Cu ani în

urmă trebuie să fi fost un hotel pe cinste, se gîndi ea. Acum, însă, era o clădire ponosită, tristă, cu două etaje și împrejmuită de un balcon și o verandă. Zugrăveala se ștersese de pe ziduri, iar ornamentația de metal ruginise și, în multe locuri, era ruptă. Ferestrele înguste prevăzute cu storuri greoaie și site de sîrmă împiedicau muștele și țînțarii să pătrundă înăuntru. Legați de un stîlp, niște cai prăfuiți se tot apărau cu cozile de insectele supărătoare și își țineau capetele plecate în jgheabul din beton de la picioarele lor. Veranda era lungă și părea răcoroasă, adăpostită cum era de balcon și se pare că aici se și adunau localnicii la taifas. Ședeau tolăniți în șezlonguri sau pe trepte, urmărindu-i pe turiști pe sub borurile pălăriilor, vechi de ani de zile.

Jenny îi privi și-i analiză pe toți cu ochi de artist. Cei mai în vîrstă aveau bărbii țepoase, iar fețele lor, pe care vremea lăsase brazde adînci, și ochii micșorați din pricina soarelui care le arsese privirile stăteau mărturie pentru greutățile îndurate. *Aș vrea să-mi pot scoate uneltele de pictat*, își zise ea urcînd scările. Unii dintre bătrînii aceștia, viguroși încă, ar fi niște modele minunate. Se opri și își dădu jos rucsacul.

– Ziua bună. Ce mai căldură a fost și azi!

Își plimbă privirea de la un chip împietrit la celălalt.

În cele din urmă, un moșneag cărunt răspunde:

– Ziua bună, și ochii lui o priviră curioși doar cîteva clipe, întorcîndu-se apoi către pămîntul peste care se lăsa întunericul.

Jenny își dădu seama că ei erau cei care se simțeau stingheriți și se întrebă dacă nu cumva nu priveau venirea atîtor oameni deodată ca pe o invadare a vieții lor atît de liniștite. Poate că izolarea orașului lor îi făcea să-i primească atît de bănuitori pe noii-veniți.

Își tîrî bagajul înăuntru și-i urmă pe ceilalți la bar. O băutură, o baie și ceva de mîncare era tot ce-i trebuia ca să se poată culca liniștită.

La bar erau cîțiva bărbați, cu sticlele de bere în mîini și cu ochii urmărindu-i, pe sub borul pălăriilor, pe cei care abia

sosiseră. Se sprijineau cu cîte o gheată tocită de piciorul de alamă lipsit de luciu al scaunului care era bine înfipt în podea; cămășile și pantalonii lor purtau urmele muncii de peste zi; dialogul – dacă existase vreun dialog pînă atunci – fusese întrerupt, însă în privirile lor nu se putea citi animozitate, ci mai degrabă o curiozitate amuzantă.

De tavan era prins un ventilator care se rotea leneș prin aerul umed și de fiecare grindă și ramă de tablou erau agățate hîrtii de muște. Barul propriu-zis era de fapt o bucată de lemn care se întindea pe toată lungimea încăperii, prezidat din spate de un bărbat uscățiv și cu nas acvilin, bretele peste flanelă și o curea în jurul pantalonilor lăbărțați. Lîngă pereți se vedeau aliniate o mulțime de sticle prăfuite, radioul hîrîia fără să prindă frecvența căutată, și singurele elemente care mai înveseleau atmosfera mohorîtă erau niște decorațiuni de Crăciun, uitate de vreme.

– Femeile se pot odihni în spate, spuse proprietarul cu un accent baltic.

Și făcu un semn destul de vag cu capul către o ușă de la capătul barului.

Jenny porni în urma celorlalte femei. I se părea umilitor și enervant să fie tratată ca și cînd nu ar fi avut aceleași drepturi ca toată lumea. Ce mai era și asta, doar erau în anii șaptezeci! Totuși, așezîndu-se pe un scaun din trestie împletită, dînd drumul rucsacului lîngă ea, știu că era mai bine să nu facă prea mare caz. Nici măcar Sydney-ul nu era chiar luminat. Bărbaților australieni nu le plăcea să-și vadă femeile în baruri – pentru ei, era un semn al prăbușirii unui sistem care la convenise de-a lungul anilor, așa că nu vedeau de ce s-ar schimba lucrurile. Însă schimbările se produceau continuu și – se gîndea ea – cu cît se produceau mai repede, cu atît era mai bine: adică... oare avea cineva de gînd să le ia și lor comanda? I se uscase gîtul.

În încăperea în care se aflau femeile intră la un moment dat o blondă, lovind ritmic podeaua cu tocurile ei subțiri. Se vedea că își dăduse de curînd cu ruj pe buze, însă culoarea nu se potrivea deloc cu cerceii roz din plastic și cu fusta strîmtă, portocalie. Bluza cu volănașe multe avea un decolteu

destul de îndrăzneț, iar la încheieturi își pusese numeroase brățări – lipsite de gust – care zăngăneau supărător. Părea să aibă aproape treizeci de ani, aprecie Jenny, și era prea tînără ca să fie nevasta proprietarului, dar se arătă destul de prietenoasă și, în orice caz, adusese puțină lumină și culoare în camera aceea atît de mohotîtă.

– Mulțumesc, dar am băut deja prea multă bere, răspunse Jenny cînd i se oferi ceva de băut. Un sandviș sau o cană cu ceai ar fi numai bune.

– Bine. Nimic nu înmoaie prafu' mai bine ca un ceai, este?

Tînăra zîmbi luminos, iar genele îi fluturară discret.

– Apropo, eu sînt Lorraine. Ce mai faci?

– O să fac foarte bine dacă beau ceva, dacă fac o baie și dacă mănînc, zîmbi și Jenny la rîndul ei.

Aroma de friptură de miel îi spori pofta de mîncare, mai ales că prînzul era de mult uitat.

După cîteva minute își sorbea ceaiul. Era tare și fierbinte – numai bun ca să o învioreze puțin. Lorraine se întoarse în bar și Jenny îi auzi tocurile plimbîndu-se de colo-colo, punctînd rîsetele aspre și zeflemiste al mușteriilor. Privi în jurul ei, în încăperea cufundată în tăcere. Majoritatea femeilor erau pe jumătate adormite; cele care nu ațipiseră încă, rămăseseră cu privirea pierdută în gol, prea ostenite ca să mai stea de vorbă, fie și despre nimicuri. Lui Jenny i-ar fi plăcut să fie acum în compania lui Lorraine; în bar părea să fie o atmosferă mult mai plăcută.

Trecu în jur de o jumătate de oră pînă se întoarse și, după ce o urmară în bucătărie, iar ea le servi porțiile cu friptură și legume, Jenny intră în vorbă cu tînăra femeie.

– Aveți cumva vreun mesaj pentru mine? Mă așteptam să vină cineva cu care trebuia să mă întîlnesc.

Lorraine ridică din sprîncenele pensate abuziv.

– Cum ai spus că te cheamă, iubire? Stai să verific.

– Jenny Sanders.

Reacția lui Lorraine o luă prin surprindere. Zîmbetul îi înghețã pe buze, iar ochii scăpărau scîntei și o privirã cu ferocitatea animalului de pradă.

– Brett încă n-a venit.

– Dar aveți o rezervare pe numele meu, nu-i așa?

– Asta-i bună, nu știu, doamnă Sanders! Nu vedeți că localul e plin de cînd a venit autobuzul?

Jenny îi privi cu luare-aminte figura naivă și ochii inocenți. Mințea – dar de ce?

– Domnul Wilson a spus că a rezervat o cameră, zise ea ferm. Am aici confirmarea.

Și îi înmînă telegrama trimisă lui John Wainwright.

Lorraine nu se arătă impresionată și nu schimbă nimic din atitudinea ei. Aruncă o privire fugară asupra telegramei și ridică din umeri.

– Să văd dacă tata poate face ceva, dar va trebui să împărțiți camera cu altcineva.

Și îi întoarse brusc spatele, balansînd expert într-o mînă o tavă cu pahare goale, fără să le scape.

Celelalte femei începură să comenteze, vădit intrigate de atitudinea fetei, însă Jenny ridică din umeri și rîse.

– Nu e nici o problemă. La cît sînt de obosită, aș putea dormi oriunde.

– Ei bine, după părerea mea e urît ce se întîmplă, șuieră nemulțumită o femeie cam între două vîrste, al cărei mijloc gros era încins cu un cordon albastru. În timpul călătoriei, Jenny aflase că femeia se numea doamna Keen și că era în drum spre regiunile din nord ca să-și viziteze nepoții.

– Dacă ai plătit pentru o cameră, atunci ar trebui să o și primești.

Un murmur de încuviințare se auzi de jur-împrejurul mesei, făcînd-o pe Jenny să se simtă stingherită. Nu dorea să facă atîta caz și nici să se pună rău cu Lorraine, pe care era evident că o supărase cu ceva. Cu toate că numai Dumnezeu știe cu ce, se gîndi ea.

– Sînt sigură că pînă la urmă o să se rezolve, spuse, dar cu jumătate de gură. E prea cald ca să mai pun și eu paie pe foc, să vedem ce spune Lorraine cînd se întoarce.

Doamna Keen, femeie plină, durdulie, puse palma pe brațul lui Jenny și, făcîndu-i cu ochiul, se aplecă și-i spuse confidențial:

– Stai liniştită, draga mea. Poţi să stai cu mine în cameră. E clar, Lorraine crede că umbli după omul ei – ai spus că trebuie să te întîlneşti cu un anume Brett?

Jenny o privi cu ochii mari. Poate că tocmai ăsta era răspunsul. Lorraine se purtase normal pînă cînd pomenise numele domnului Wilson. Doamne, cît de obosită era dacă nu şi-a dat seama mai devreme. Dar toată treaba asta era absurdă şi cu cît lămurea neînţelegerea mai repede, cu atît era mai bine.

– Brett Wilson este administratorul fermei mele. Nu văd de ce aş fi eu o ameninţare pentru Lorraine.

Femeia mai în vîrstă începu să rîdă, zguduindu-se din tot trupul.

– Draga mea, n-am mai văzut niciodată o femeie atît de geloasă cum s-a arătat ea, cînd a pus ochii pe tine. Cît despre faptul că eşti sau nu o rivală pentru ea – ei bine...

Şi îşi şterse ochii.

– ... îmi dau seama că în ultima vreme nu prea te-ai mai uitat în oglindă.

Jenny rămase fără cuvinte, aşa că femeia continuă:

– Pun rămăşag că Lorraine a pus mîna pe administratorul tău şi face deja planuri serioase. Ţine minte ce-ţi spun, continuă ea, pe un ton solemn, trebuie să fii atentă la ea.

Îi dădu sfatul înfigînd cu nădejde furculiţa într-o bucată de friptură şi un cartof.

Lorraine reveni în bucătărie chiar cînd conversaţia începea să se încingă.

– Toate locurile sînt ocupate, aşa că va trebui să împărţiţi patul cu altcineva, zise ea sec. Sau puteţi să dormiţi în spate, pe verandă, pe o saltea. Sînt site, aşa că aveţi intimitate.

Doamna Keen înmuie o bucată de pîine în sosul din farfurie.

– Eu am o cameră cu două paturi. Jenny poate veni cu mine.

Lorraine îşi plimbă privirea plină de resentimente de la Jenny la doamna Keen, dar nu mai zise nimic.

Jenny îşi termină cina şi o ajută pe doamna Keen la bagaje. Ieşiră pe uşa din spate afară, pe verandă. Aici se afla o scară

care ducea la camera de deasupra barului. De tavan atîrna un ventilator zgomotos care mişca aerul în încăperea atît de mică şi de întunecată. Mobila era puţină – două paturi de campanie, un scaun şi o masă. Obloanele erau bine închise pe timp de noapte de teama ţînţarilor. Baia era jos, afară, şi singurele accesorii pentru spălat erau un lavoar şi un urcior cu apă călîie, colorată ca drojdia rămasă din ceai.

– Nu prea e ca la Ritz, am dreptate? observă doamna Keen, lăsîndu-se pe un pat. Dar ce mai contează. După ce călătorie am făcut noi, orice pat e ca raiul pe pămînt acum.

Jenny se întoarse la bagajele ei cînd femeia se dezbrăcă şi se spălă, pregătindu-se de culcare. Cel puţin lenjeria era curată, îşi zise ea, şi găsiseră prosoape curate şi săpun.

Curînd, doamna Keen începu să sforăie între perne, iar Jenny, după ce se spălă puţin, îşi trase pe ea un tricou şi se întinse în întunericul tot mai apăsător, desfătîndu-se cu liniştea şi pacea binemeritate după călătoria atît de lungă. După o vreme, nerăbdarea, frămîntările o îndemnară să iasă afară din cămăruţa aceea sufocantă, pe balcon.

Se sprijini de balustradă şi privi către cer. Noaptea părea de catifea, iar Calea Lactee revărsase puzderie de stele pe fundalul negru-albăstrui al cerului. Orion şi Crucea Sudului străluceau intense deasupra pămîntului adormit şi, o clipă, Jenny regretă că nu putea dormi acolo, pe o saltea. Dar ţînţarii nu i-ar fi dat pace.

Cît de frumos este, îşi zise. Apoi zîmbi. În tăcerea adîncă răsună limpede chicotitul unui kookaburra. Va trebui să facă din nou cunoştinţă cu acest ţinut al stepei mărginaşe, însă ştia că ea făcuse întotdeauna parte din lumea asta.

3

Primele raze de lumină pătrunseră printre crăpăturile obloanelor şi-i încălziră faţa. Jenny se trezi alene dintr-un somn adînc şi rămase nemişcată încă o vreme, cu ochii închişi în lumina soarelui. Pentru prima dată în ultimele luni dormise

fără să viseze nimic, dar cu toate că se simțea un om nou, trăia cu aceeași senzație că Pete și Ben se îndepărtau, fără ca ea să-i poată ajunge. Zărea siluete palide, tot mai greu conturate, apoi durerea pierderii lor părea să se stingă încet, în spațiu și timp – și astfel rănile din suflet începeau să se vindece.

Scoase de sub pernă fotografiile lor și le privi chipurile dragi. Le sărută, apoi le puse deoparte. În amintirea ei vor rămîne mereu vii, oricît de mare ar fi distanța dintre ei.

Doamna Keen, care pînă atunci continuase să sforăie, se trezi dintr-o dată, cu ochii tulburi, cu părul ciufulit.

– S-a și făcut dimineață?

Jenny încuviință, dînd din cap, și începu să se pieptene.

– Aici se luminează mai repede de ziuă.

– Ai mare dreptate, e abia cinci dimineața.

Doamna Keen se întinse și pocni din toate încheieturile.

– Oare la ce oră or servi micul dejun?

Jenny își prinse părul în creștet cu agrafe de bagă. Pînă să se întoarcă doamna Keen de la toaletă, se spălase și se îmbrăcase, gata pentru explorare.

– Ne vedem mai tîrziu, îi zise și trecu grăbită pe lîngă bătrîna doamnă.

Era o zi prea frumoasă ca să rămînă închisă în casă.

Toaleta se afla într-o baracă din cel mai depărtat colț al curții din spate, la distanță de bucătărie. Înăuntru era întuneric, mirosea îngrozitor, în orice caz nu era un loc unde să poți zăbovi prea mult. Pe Jenny o trecură fiori la gîndul păianjenilor și al șerpilor și ieși degrabă la lumina soarelui.

Era deja cald și se anunța căldură mai mare. Cerul era zugrăvit roz și portocaliu, iar în zare se vedea căldura ridicîndu-se tremurînd din pămînt. Cînd trecu pe lîngă hotel, Jenny auzi zgomot de cratițe și glasul strident al lui Lorraine. Îndesîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor, înregistră vechea stăpînire de sine care o părăsise de atîta vreme. Era o zi minunată și nici măcar Lorraine nu ar fi putut-o strica.

Drumul șerpuia pe lîngă hotel și se pierdea în deșert. Casele care se aflau de-o parte și de alta a șoselei erau

permanent arse de soare și bătute de vîntul plin de praf. Zugrăveala era crăpată și se cojea, iar obloanele din lemn erau scorojite acolo unde ruginiseră balamalele. Paralel cu drumul curgea la vale rîul, ajuns acum doar un pîrîiaș, însă era evident că în anotimpul ploios ieșea din albie, producînd inundații, căci toate clădirile erau înălțate pe piloni de piatră.

Jenny porni către izvoarele de sulf. Les avusese dreptate, acum abia dacă mai simțea mirosul, însă cînd văzu apele gălbui, hotărî să renunțe la verificarea calităților terapeutice ale izvoarelor și porni să exploreze minele.

Nu erau decît niște gropi adînci săpate în pămînt, mărginite sus de niște vagoane care funcționau ca barăci. Cartea ei de călătorie spunea că, odată, cîndva, afacerile cele mai profitabile în zonă erau cele cu opal, însă minele păreau să fi fost părăsite de ani de zile. Se aplecă asupra uneia și era să-și piardă echilibrul cînd auzi o voce explodîndu-i în ureche:

– Domniță, aveți grijă ce faceți.

Se întoarse și dădu cu ochii de un om mărunțel. Mic și slab, cu nasul strîmb și ochi albaștri, vioi, omulețul o privi aprig pe sub sprîncenele stufoase și albe.

– Ziua bună. Să înțeleg că e a dumitale?

Jenny își reveni cu greu din sperietură.

– Exact. De doi ani sap aici.

Și zîmbi, arătîndu-și dinții puțini și mîncați de carii.

– Care va să zică aici încă se află opale?

– Da. Și ce frumusețe mi-a căzut în mîini zilele trecute.

Apoi privi peste umăr și se aplecă spre Jenny.

– Da' să nu spuneți asta în gura mare, că poate să vină vreo matahală care să mă ciomăgească zdravăn. Pot să-ți povestesc niște lucruri care or să-ți facă părul măciucă, domniță dragă, și nu te păcălesc.

Jenny nici nu se îndoia. Precum majoritatea australienilor, era limpede că și el avea darul închipuirii și nimic nu era mai nimerit pentru trecerea timpului ca o poveste fabuloasă.

– Vrei să arunci o privire?

– Acolo jos?

Jenny ezita. Groapa era prea adîncă şi înspăimîntător de întunecoasă. Şi în plus, era posibil să nu fie chiar nimic de văzut acolo.

– Da, n-o să se întîmple nimic. Nu mai sînt şerpi acolo, aşa cum erau odată, pe cînd minerii trebuia să se ferească de ei. Hai să-ţi arăt.

Avea mîna aspră şi Jenny simţi pe braţul ei puterea degetelor lui care o conduceau pe calea cea mai scurtă, către scară. Poate că era mic de înălţime şi bătrîn cît lumea, însă avea o forţă uimitoare. Clătinîndu-se pe treptele şubrede, Jenny nu era deloc sigură că e bine să coboare în groapa aceea.

– Aşteaptă, îi zise el cînd ajunseră jos. Ne trebuie lumină.

Şi, cu un chibrit, aprinse lampa care alungă îndată întunericul.

Acolo, sub pămînt, era răcoare şi, privind în jur, Jenny uită de presimţirile ei negre. Nu era o simplă groapă, ci un întreg labirint de tuneluri; pămîntul fusese înlăturat şi modelat ca să pună în lumină culori şi îmbinări felurite, născute de-a lungul secolelor.

– Nu-i aşa că-i o frumuseţe?

Piticul rîse mîndru şi clipi.

– Dar adevărata frumuseţe e ascunsă adînc în pămînt.

Se întoarse şi vîrî mîna într-o despărţitură îngustă săpată în peretele tunelului. După cîteva minute, desfăcu o traistă de piele, legată trainic, şi vărsă conţinutul în palmă.

Jenny uită să mai respire. Lumina lămpii căzu asupra opalelor şi trimise în jur străluciri roşii, albastre şi verzi pe fundalul albului cremos. Unele dintre ele erau foarte rare. Opalele negre. Strălucind şi răspîndind vrajă în jurul lor, pietrele erau stropite cu urme fine de aur.

Bătrînul aventurier alese un exemplar frumos şlefuit şi îl aşeză în palma ei.

– L-am lustruit cît de bine am putut şi cred că aş lua bani frumoşi pe el în oraş.

Jenny apropie piatra de lumină, o întoarse uşor pe toate părţile pînă ce se văzură strălucind şi dansînd în ea flăcări roşii.

– E de necrezut! exclamă ea, uimită de ce-i era dat să vadă.

– Ba bine că nu! se mîndri omuleţul. Dacă vrei să-l cumperi, ţi-l las la un preţ mai mic.

Jenny se uită cu luare-aminte la opal. Mai văzuse aşa ceva în magazinele cu bijuterii din Sydney şi ştia cît costă.

– Nu cred că-mi pot permite, spuse ea cu părere de rău. Şi apoi, opalele nu aduc ghinion?

Bătrînul îşi lăsă capul pe spate şi rîse cu poftă, făcînd să răsune şi cele mai depărtate colţuri ale labirintului.

– Las-o baltă, domniţă! Ai plecat urechea la netoţii care habar n-au ce vorbesc. Aduc ghinion doar amărîţilor care nu le găsesc.

Jenny îi zîmbi la rîndul ei cînd omuleţul dădu drumul pietrelor în traista pe care o legă strîns şi o îndesă înapoi în ascunzătoare.

– Nu ţi-e teamă că ar putea coborî cineva aici şi ţi le-ar fura?

Omul dădu din cap şi întinse mîna după o colivie mică, toată numai sîrme.

– Cînd plec din mină, dau drumul scorpionilor. Nici un ticălos nu se poate încurca cu aşa ceva.

Şi eliberă scorpionii, acoperindu-i cu o traistă în spatele unei lespezi.

– Cred că e vremea mesei. Lorraine se pricepe să gătească micul dejun, chiar dacă arată ca un accident produs la o fabrică de vopseluri.

Rîse cu poftă de gluma lui şi porni în sus pe scară.

Se întoarseră tăcuţi, dar buni amici, la hotel. Jenny ar fi vrut să-l întrebe despre Lorraine şi Brett Wilson, dar ştia că într-un loc atît de mic curiozitatea ei ar fi dat naştere la interpretări. În plus, îşi dădea prea bine seama că nu era problema ei, atîta vreme cît el îşi vedea de treabă.

În bucătăria imensă era forfotă mare. Mese lungi, aşezate pe capre de lemn, erau acoperite cu muşamale, peste care tronau farfuriile; băncile erau pline cu turiştii care sosiseră cu autobuzul, cu păstorii nomazi şi cu muncitorii care înnoptaseră acolo.

– Hei!

Şi glasul doamnei Keen acoperi toată larma din încăpere.

– Aici, iubire. Ţi-am păstrat loc.

Abia se strecură Jenny lîngă colega ei de cameră, cînd Lorraine aproape că îi aruncă în faţă o farfurie cu friptură, ouă şi cartofi prăjiţi. Jenny se uită îngrozită la porţia din dreptul ei.

– Eu nu mănînc nimic la micul dejun. Aş vrea doar nişte cafea, te rog.

– Nu avem decît ceai. Ăsta nu-i un hotel modern din Sydney.

Şi-i luă la fel de smucit farfuria din faţă, trîntind în locul ei vasul cu ceai.

– Poţi să o mai spui o dată, i-o întoarse Jenny.

Dar imediat îi păru rău, căci se lăsase dintr-o dată tăcere în toată încăperea şi toţi ochii se întoarseră de la ea la Lorraine. O auzi pe doamna Keen ţinîndu-şi respiraţia.

– Şi-atunci de ce nu te întorci de unde ai venit?

Lorraine înălţă capul, evident jignită, şi, zăngănindu-şi brăţările, întoarse spatele şi ieşi.

Jenny rîse ca să-şi ascundă stînjeneala de a-şi fi pierdut cumpătul atît de uşor.

– Şi să mai fac o dată călătoria aia infernală cu autobuzul? Nu, mulţumesc, se adresă ea tuturor, în general.

Se auzi un oftat de uşurare, apoi rîseră împreună cu ea. Curînd încăperea era din nou toată numai larmă, sporită şi de zgomotul tacîmurilor. Însă Jenny îşi dădu seama că luase un start greşit. Erau puţine femeile care trăiau în sălbăticie, iar ea chiar se dovedise nesăbuită înstrăinîndu-se de prima care îi ieşise în cale.

După o oră, doamna Keen plecă la autobuz şi, după ce îşi luă rămas-bun, Jenny se aşeză în faţa uşii, pe verandă, cu blocul pentru schiţe în braţe. Era nerăbdătoare să înceapă odată, căci erau prea multe lucruri pe care ţinea neapărat să le pună pe hîrtie. Culorile erau primare, însă unele erau mai suave, altele mai intense, împletindu-se într-o armonie desăvîrşită de roşu şi brun, portocaliu şi ocru. Imposibil de

surprins cu exactitate în pastel sau cu creioanele colorate. Îi părea rău că nu adusese uleiurile şi pînzele.

Se pierdu în munca ei, umplînd pagini după pagini cu culori şi linii în mişcare, după cum soarele, care atunci răsărea, transforma panorama pustie de dinaintea ei.

– Doamna Sanders?

Nu-l auzise apropiindu-se, dar nici nu tresări cînd ajunse lîngă ea. Ridică privirea şi-i întîlni ochii albaştri cu sclipiri aurii şi ape verzi, umbriţi de gene lungi şi negre. Soarele îi săpase cute la colţuri, iar chipul care se uita la ea arăta aspru, colţuros, umbrit de pălăria de păstor. Avea bărbia despicată de o dungă nu foarte adîncă, nasul drept şi lung, iar gura primejdios de senzuală, schiţînd un zîmbet amuzat. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, însă era greu să apreciezi vîrsta unui bărbat în zona aceea după ce soarele punea stăpînire pe el.

– Brett Wilson. Îmi pare rău că am întîrziat. Am fost reţinut de nişte treburi la proprietate.

– Bună ziua, reuşi ea să bîiguie după ce trase aer în piept.

Care va să zică bărbatul acesta înalt şi frumos era administratorul Churingăi? Nu era de mirare că Lorraine ţinea să-l ferească de femei nou-venite.

– Eu sînt Jenny, adăugă ea repede. Îmi pare bine să te cunosc în sfîrşit.

El îşi retrase mîna, dar privirea lui zăbovi o clipă mai mult decît se cuvenea.

– Cred că ar fi mai bine să vă spun „doamna Sanders", zise în cele din urmă. Oamenilor le cam place să vorbească pe-aici, iar dumneavoastră sînteţi şefa.

Jenny nu se aştepta la asta. Era chiar neobişnuit pentru australieni să nu se adreseze pe numele mic chiar şi atunci cînd relaţia era aceea dintre angajat şi stăpîn. Dar ceva din privirea lui o împiedică să mai spună ceva. Îşi strînse repede lucrurile.

– Bănuiesc că te grăbeşti să te întorci.

Wilson clătină din cap.

– Nu chiar, nu vă faceţi griji. Mai întîi aş bea vreo două

beri. Să-i spun lui Lorraine să vă aducă una şi dumneavoastră, cît aşteptaţi?

Nu prea avea poftă, însă dacă tot o făcea să aştepte, măcar să-i facă cinste cu o bere.

– Sigur, domnule Wilson. Dar să nu stăm prea multă vreme pe-aici. Aş vrea să văd Churinga.

Îşi dădu puţin pălăria pe spate şi, înainte să o coboare din nou pe frunte, Jenny îi zări părul negru şi inelat.

– Staţi liniştită, răspunse el tărăgănat. Churinga nu pleacă nicăieri.

După care intră în hotel.

Jenny se lăsă din nou în scaunul ei şi îşi luă blocul de schiţe. Va trebui să se obişnuiască mai repede cu ritmul acesta lent al scurgerii vieţii, chiar dacă pe ea o nemulţumea.

Glasul surescitat al lui Lorraine fu urmat, după cîteva minute bune, cu ropotul ascuţit al tocurilor, apropiindu-se de ea pe verandă.

– Poftim. O bere. Brett te anunţă că nu o să întîrzie prea mult, zise ea triumfătoare.

Apoi trînti sita în urma ei.

– Prostănaco, mormăi Jenny, ducînd paharul la gură.

Berea era la fel de rece ca şi ochii lui Lorraine. Spre binele lui, Brett Wilson ar fi trebuit să se pregătească mai repede. Ea nu avea de gînd să aştepte toată ziua ca el să-şi petreacă vremea cu o chelneriţă. Ar trebui să-i ajungă cîteva beri, după care ea dorea să plece.

Jenny termină de băut berea, apoi urcă în cameră să-şi aducă bagajul. După ce se spălă pe mîini şi pe faţă, începu să-şi perie părul. Întotdeauna o liniştea treaba asta şi, pînă să isprăvească, buna dispoziţie îi reveni. Se va întoarce la parter şi se va bucura de peisaj. Brett avea dreptate. Churinga nu pleca nicăieri – ca şi ea însăşi, de altfel, dacă nu pornea împreună cu el.

Paharul de bere era tot pe braţul scaunului, acolo unde îl lăsase. Clar, Lorraine era evident ocupată altundeva. Jenny zîmbi în sinea ei, lăsă paharul jos şi-şi luă uneltele de desenat. Încă îşi amintea de primii ani petrecuţi alături de Pete. Furau clipe de răgaz ori de cîte ori prindeau ocazia. Se rostogoleau

în pat şi nici unul nu se îndura să-şi desprindă mîinile de celălalt.

Oftă. Era bine cînd făcea dragoste cu Pete şi-i lipsea mult intimitatea aceea, atingerea unui trup gol de al ei, bătăile inimii lui lîngă inima ei. Clătină din cap, alungînd gîndurile şi întorcîndu-se în prezent. Nu avea rost să stăruie asupra unor astfel de lucruri. Nu făceau decît să reînvie durerea.

Îi atrase atenţia bătrînul căutător de opale care se legăna acum într-un şezlong, la capătul celălalt al verandei. Cînd creionul începu să alerge nerăbdător pe hîrtie, Jenny uită de Brett şi de Lorraine. Bătrînul era un model excelent, stătea aproape nemişcat, privind în gol, cu pălăria largă dată doar puţin pe spate, atît cît era necesar să i se zărească profilul înăsprit de vreme.

– E chiar bun. N-am ştiut să ştiţi să desenaţi, doamnă Sanders.

Jenny ridică privirea spre Lorraine şi zîmbi. Cine ştie, poate că era pregătită să încheie pace acum, cînd pusese mîna pe Brett.

– Mulţumesc.

– Ar trebui să încercaţi să vă vindeţi desenele la galeria din Broken Hill, dacă tot aveţi de gînd să rămîneţi mai mult pe aici. Turiştilor le plac asemenea lucruri.

Jenny ar fi vrut să-i spună că operele ei erau deja bine cunoscute în Australia, dar se răzgîndi. Nu era cazul să strice încercarea de a face pace, arătîndu-se îngîmfată.

– Fac asta doar ca să treacă timpul mai repede.

Lorraine se aşeză pe braţul scaunului şi o privi atent cum termina desenul.

– Exact aşa arată bătrînul Joe, zise ea admirativ. Pînă şi felul cum îşi răsfrînge buza de jos cînd se gîndeşte ...

Jenny desprinse foaia din blocul de desen.

– Ce-ar fi să-l păstrezi tu, Lorraine? E un dar de la mine.

Femeia făcu ochii mari, uluită.

– Sînteţi sigură? Măi să fie! Mulţumesc. Se îmbujoră de emoţie. Îmi pare rău pentru… ştiţi la ce mă refer. De obicei nu-mi ies aşa din pepeni, dar pe-aici sînt atît de puţine femei şi ar fi ruşinos să ne certăm. Îi întinse mîna. Prietene?

Cu toate că se cam îndoia de sinceritatea ei, Jenny îi strînse mîna şi dădu din cap aprobator.

– Prietene.

Lorraine se arătă mulţumită şi se întoarse la desen.

– Te deranjează dacă i-l arăt lui Joe? Are să fie tare încîntat!

– Sigur că nu mă deranjează, răspunse Jenny zîmbind.

– Îţi fac cinste cu o bere pentru desen. Brett nu mai întîrzie mult.

Lorraine sări de pe braţul scaunului şi porni în grabă spre Joe ca să-i arate desenul.

Bătrînul rîse şi privi spre capătul verandei.

– Ai făcut treabă bună, domniţă. E mai bună decît orice oglindă.

Şi ridică un pahar gol în semn de salut.

Jenny înţelese imediat aluzia.

– Lorraine, ai putea să-mi aduci berea? Joe merită din plin o răsplată pentru că a fost un model atît de bun.

Brett părăsi întunecimea barului şi, deschizînd sita, ieşi pe verandă. Doamna Sanders se aşezase lîngă Joe şi-i asculta poveştile fabuloase despre căutarea opalelor, fără să-l observe şi pe el, aşa că o putu studia în voie preţ de cîteva momente.

Era mult mai tînără decît se aştepta se el, şi era chiar frumoasă cu părul ei strălucitor şi cu picioarele lungi şi bronzate. Îi păru rău că îi vorbise atît de tăios. Însă bătrînul Wainwright îi spusese doar că e văduvă – nu-l pregătise pentru o asemenea surpriză. Dar ceea ce îl tulburase cel mai mult erau ochii ei. Din clipa în care ridicase privirea spre el, Brett se recunoscu vrăjit de felul în care îşi schimbau nuanţa de la violetul intens pînă la paloarea ametistului.

Îşi dădu pălăria pe spate şi-şi şterse picăturile de sudoare de pe frunte. Îi părea prea fragilă pentru Churinga. Era posibil să nu reziste acolo mai mult de cîteva săptămîni, după care va da fuga înapoi la Sydney. Lorraine avea dreptate. Toţi orăşenii erau la fel. Se credeau în stare să înfrunte sălbăticia, dar cînd dădeau piept cu realitatea – lipsa apei curente, incendii, inundaţii şi secetă – plecau la fel de repede cum

veneau. *Ducă-se!* îşi zise el. *Nici prin minte nu-mi trecea că o să ajung să primesc ordine de la o femeiuşcă nepricepută!*

Văzu cum soarele se împletea cu firele castanii din părul ei, se uită la ea cum gesticula de zor, explicîndu-i cine ştie ce lui Joe, şi îşi schimbă părerea. Nu era nici urmă de durere pentru pierderea suferită de curînd. Trebuie să fi ascuns durerea în adîncul sufletului – iar pentru asta era nevoie de forţă şi curaj; fără a mai pune la socoteală faptul că făcuse singură toată călătoria şi că nu se arăta istovită de drum. Înfăţişarea ei era tot atît de exotică precum a unor păsări fabuloase care trăiau în tufişuri, iar acum se avîntaseră pînă aici. Poate că femeia asta era mai tenace şi mai puternică decît îşi închipuise el.

Chiar în clipa aceea Jenny se întoarse spre el şi Brett nu putu să-şi ascundă tresărirea cînd ochii ei frumoşi îi întîlniră pe ai lui. Îşi lăsă pălăria din nou pe frunte şi se urni din loc. *Ea este stăpîna şi de ea depind toate. Dacă nu-i va plăcea Churinga, atunci probabil că o va vinde. Dar dacă rămîne... lucrurile s-ar putea complica.*

– Mai întîrzii o clipă, domnule Wilson. Joe îmi spune o poveste.

Brett observă cum ochii i se întunecaseră în umbra verandei şi îşi dădu seama că îl va face să joace după regulile lui – ironia ei nu trecu neobservată. Ar fi vrut să-i spună că o va aştepta în camionetă, însă istorisirile lui Joe erau neîntrecute şi, în plus, îi plăcea felul cum doamna Sanders îşi lăsa capul într-o parte cînd asculta. Aşa că se sprijini de balustrada verandei, arborînd un aer plictisit, şi îşi aprinse o ţigară.

Cînd în cele din urmă povestea se termină, Jenny se ridică. Nu putea să nu-i observe picioarele lungi şi zvelte, dar se strădui să privească hotărît la jumătatea distanţei. Era înaltă, dar nu depăşea un metru şi şaptezeci; era numai bine. *Brett Wilson*, se admonestă el, *adună-te odată şi nu te mai uita ca un nătărău.*

– La revedere, Joe. Ne mai vedem.

Apoi se aplecă şi-i luă bagajele.

– Haideţi, îi zise din nou tăios. E mult de mers.

Îi auzi pașii venind în urma lui pe verandă, dar nici nu se întoarse, nici nu-i vorbi. Nu se pricepea la conversații și, în plus, se îndoia că ea i-ar fi putut spune ceva care să-l intereseze.

Camioneta stătea în soare, în spatele hotelului. Brett aruncă în spate rucsacul lui Jenny, apoi luă din mîinile lui Lorraine cutia cu alimente și le băgă sub prelată. Voia să dispară cît mai repede de-acolo, înainte ca fata să spună sau să facă vreun gest nechibzuit. În ultima vreme devenise prea pretențioasă, iar el tot evitase să vină în oraș. *Asta e problema cu femeile*, își zise el morocănos. *Zîmbește-le și ține-le puțin de urît și gata, cred că au și pus stăpînire pe tine.* Urcă în mașină și trînti imediat portiera.

Lorraine se aplecă pe geam și parfumul ei umplu toată cabina.

– Pa, Jen. Sper să ne revedem curînd.

Brett răsuci cheia în contact și apăsă cu putere accelerația, acoperindu-i glasul. Tresări cînd Lorraine îl prinse ferm de braț, iar hotărîrea din privirea ei îl făcu să înghețe pe loc.

– Pe curînd, Brett. Și nu uita că mi-ai promis că mergem la picnic de ziua armatei.

– Ba bine că nu. Pa, se grăbi el să încheie conversația.

Își trase mîna și porni în marșarier. Preț de o clipă crezuse că zăpăcita aia avea să-l sărute chiar de față cu doamna Sanders. Lorraine devenea mult prea posesivă, iar lui nu-i convenea chiar deloc. Băgă în viteza întîi; cu cît ajungea mai repede la Churinga, cu atît era mai bine. Cel puțin acolo știa cum se rezolvă treburile. Animalele erau mult mai ușor de înțeles decît femeile.

Jenny luă parte fără să vrea la această scenă și se amuză în sinea ei. Biata Lorraine avea mult de furcă dacă voia să-l prindă în mrejele ei pe individul ăsta capricios. Oare toți localnicii aveau aceeași atitudine cînd aveau de-a face cu o femeie? se miră ea. Sau poate că Brett se jenase de prezența ei? Posibil, hotărî Jenny. Lorraine i se adresase insistent și trebuia să se intimideze știindu-se lîngă șefa lui.

Jenny privi pe geam, căci în fața ei se întindea deșertul în

toată splendoarea lui și curînd îi uită pe cei doi. Pe marginea drumului străjuiau movilițe stacojii făcute de termite. Albia rîului, uscată și cu gropi la tot pasul, făcea mașina să se zguduie zdravăn și amenința să-i răstoarne la fiecare cotitură. Din iarba galbenă, rămasă verde doar pe alocuri, se înălțau fără vlagă arbori cu trunchiuri argintii și cu frunze ofilite. Pămîntul avea culoarea zgurii, și din loc în loc era brăzdat cu negru, dar cerul era de un albastru uimitor.

Într-o bună zi, își făgădui ea, va împrumuta camioneta și va veni aici, în sălbăticie, să picteze. Dar înainte va trebui să ia legătura cu Diane și să-i spună să-i trimită uleiurile și pînza.

Merseră în tăcere, gîndurile fiindu-le întrerupte doar de vaietul motorului și de scrîșnetul chibritului cînd Brett își aprindea cîte o țigară. Lui Jenny chiar îi plăcea cum decurgeau lucrurile. În felul acesta avea vreme suficientă să privească împrejurimile. Conversația politicoasă și, pînă la urmă, absurdă ar fi întinat perfecțiunea clipei.

Deasupra copacilor se roteau stoluri de păsări exotice, viu colorate, strălucind pe fundalul cerului. Cockatoo, păsările cu creasta ca de sulf, se ciorovăiau de zor, kookaburra făceau mare haz, iar zumzetul veșnic din apropierea pămîntului se intensifica datorită agitației greierilor atunci cînd Brett trecea de pe un drum – greu de descifrat – pe altul.

Călătoreau de aproape zece ore cînd zăriră în depărtare un șir de arbori de ceai și o boltă lungă, teșită, din piatră.

– Muntele Tjuringa. Băștinașii i-au dat numele acesta din cauza formei – seamănă cu o „churinga" sau cu un talisman din piatră. Muntele este unul dintre locurile lor sacre, pline de o magie doar de ei știută.

Jenny se prinse de bară cînd roțile din față se izbiră de o zonă cu fisuri mai pronunțate.

– Și casa cînd o să se vadă?

Brett zîmbi crispat.

– Cam peste o oră și jumătate. După ce trecem de copacii aceia ne mai rămîn de străbătut vreo cincizeci de mile.

Jenny se uită la el.

– Dar cît de mare este proprietatea? Cincizeci de mile dincolo de copaci? Păi trebuie să fie imensă!

– Are doar o sută șaizeci de mii de acri. E chiar mică pentru zonele acestea, răspunse el nonșalant, ținînd ochii aproape strînși din pricina soarelui și cu atenția îndreptată asupra gropilor.

Jenny regretă că nu-l ascultase cum trebuie pe John Wainwright. Cu siguranță că îi spusese toate acestea, însă ea tot uluită era, cu toate că era conștientă de vastitatea fermelor industriale australiene.

– Domnul Wainwright mi-a spus că ai fost desemnat să conduci Churinga acum doi ani. Pînă atunci unde ai fost?

– Churinga. La Crăciunul acesta se împlinesc zece ani de cînd ne-am mutat aici, soția mea și cu mine. Am preluat totul de la bătrînul care urma să se pensioneze. Atunci m-au angajat la bancă.

Jenny îl privi înmărmurită. Nu mai pomenise nimeni de o soție, iar ea era convinsă că nu era căsătorit. Atunci de ce pierdea timpul cu Lorraine? Nici nu era de mirare că îl jenase purtarea celeilalte. Se rezemă din nou de banchetă și privi mai departe, cufundată în gîndurile ei. Apele liniștite erau mai adînci decît își închipuise ea. Avea să fie o experiență interesantă să o cunoască pe femeia acestui bărbat.

– Chiar în față e gospodăria Churingăi, spuse Brett în cele din urmă, pe cînd soarele se pierdea încet în spatele muntelui.

Jenny simți emoția din glasul lui și înălță capul să vadă bine clădirea care se profila pe fundalul unui pîlc de eucalipți înalți. Iar cînd locul i se înfățișă în toată splendoarea, înțelese ce însemna Churinga.

Casa era tipică pentru Queensland. Construită din piatră albă, acoperită cu tablă ondulată și sprijinită pe piloni din cărămidă, era adăpostită în partea dinspre sud de imenși arbori de piper care acum, din cauza căldurii de peste zi, își plecaseră ramurile din care se auzea un zumzet neîncetat de albine. Clădirea era înconjurată de o verandă a cărei balustradă era înveșmîntată cu bougainvillea. Sitele erau vopsite în roșu, iar pășunea îngrădită din spate făcea ca verdele ei crud să contrasteze minunat cu ocrul pămîntului din curte.

Brett opri mașina și arătă spre pășunea îngrădită.

– E irigată prin sondă. Trebuie să captăm izvoarele subterane – ele asigură aprovizionarea, dar sîntem norocoși – Churinga nu e în pericol să rămînă fără apă pentru că avem aproape muntele și apele lui. Se zice că în vremea războiului Churinga a rezistat bine în cei zece ani de secetă.

Jenny coborî din mașină și se întinse. Călătoriseră toată ziua, iar acum se simțea înțepenită și o durea tot corpul. Se uită la caii de pe pășune și îi invidie pentru umbra copacilor de care se bucurau nestingheriți. Cu toate că soarele era la apus, căldura era încă înăbușitoare.

– Și clădirile de-acolo ce sînt?

Proprietatea era mult mai mare decît Waluna – părea mai degrabă un orășel decît o fermă.

Brett i le arătă pe fiecare în parte.

– Aceea este pentru crescătorii de vite și lîngă ea e cantina. Adăpostul acela mare de-acolo este pentru oamenii care tund oile, iar cel mai mic este pentru argați. În curtea din spate se află abatorul și stiva de lemne.

Apoi se întoarse și arătă spre partea dinspre răsărit a casei.

– Acolo e hambarul pentru lînă, porumbarul și cisternele. De multe ori este nevoie și de douăzeci de oameni la tuns. Alături sînt hambarele pentru provizii și cotețele cîinilor. Mai departe urmează adăpostul puilor, cocina porcilor și lăptăria. Fiecare clădire își are generatorul ei.

– Nu mi-am închipuit că sînteți chiar independenți, murmură ea. E pur și simplu uimitor.

Brett scormoni cu gheata în praf și își dădu pălăria pe ceafă. Nici nu încerca să-și ascundă mîndria din privire.

– Da, ne descurcăm singuri în majoritatea privințelor, însă tot trebuie să ne bizuim pe Royal Mail pentru provizii, benzină și petrol lampant. Dacă seceta ne afectează prea mult, sîntem nevoiți să cumpărăm fîn, porumb și făină. Uneltele, mașinile trebuie comandate după catalog, dar din fericire avem un mecanic priceput, așa că mașinile noastre merg bine pînă în ultima clipă. Sînt adăpostite în hambarul de acolo, iar alături este fierăria și, la capăt de tot, tîmplăria.

Jenny încă privea cu luare-aminte toate cîte îi arăta el, cînd glasul lui deveni grav:

– Rezervoarele acelea conțin apă potabilă, doamnă Sanders. E numai de băut.

Apoi se întoarse și arătă spre un canal în care apa curgea alene pe sub sălciile plîngătoare, în partea stîngă a pășunii.

– De la pîrîul acela se ia apă pentru spălat și pentru treburile din gospodărie.

Jenny se hotărî să-l lămurească:

– Domnule Wilson, eu nu am trăit mereu în civilzație. Știu cît de importantă este apa aici.

El îi aruncă o privire, vag interesată, dar imediat își preluă monologul. Parcă repetase îndelung discursul acesta și nimeni nu-l putea opri să-l susțină:

– Cînd pîraiele ies din albie, curtea se inundă. Din cauza asta, toate clădirile sînt înălțate pe piloni. Pilonii sînt din cărămidă din pricina termitelor.

– Nu e de mirare că iubești atît locul acesta, zise ea oftînd. Este minunat.

– Da, dar poate deveni și foarte dur, adăugă el aspru. Să nu vă faceți doar idei romantice în legătură cu el.

Jenny își dădu seama că nimic din ce-ar zice sau din ce-ar face ea nu i-ar putea schimba părerea – pentru Brett Wilson ea nu era decît o orășeancă ignorantă, așa că îl văzu întorcîndu-i spatele fără să-i mai spună nimic, se duse la camionetă și o descărcă. Avea un corp desăvîrșit, bine legat, musculos. Ar fi fost un model nemaipomenit pentru o sculptură a lui Diane, însă nu-l vedea făcînd așa ceva. Și alungă îndată gîndul.

– Domnule Wilson, soția dumneavoastră este înăuntru? Abia aștept să o cunosc.

Brett se opri lîngă ea, cu brațele pline cu provizii, cu fruntea încruntată.

– E în Perth, îi răspunse cu glas răspicat.

Jenny își duse mîna la frunte din pricina soarelui și ridică ochii spre el. Văzu în privirea lui și în felul cum își strînsese buzele că întrebarea ei răscolise o suferință mai veche. Nu, ceva nu era în regulă – poate că soția plecase cînd aflase de Lorraine?

Brett se sprijini pe un picior.

– Nu e plecată în vacanță, dacă la asta vă gîndiți, se apără el. A rămas acolo pentru totdeauna.

Și porni spre ușă, desprinse un cîrlig, deschise sita și năvăli în casă.

Jenny se grăbi să îl urmeze și îl găsi în bucătărie.

– Îmi pare rău, nu am vrut să mă amestec.

Brett continuă să despacheteze proviziile, fără să se întoarcă spre ea.

– Nu vă faceți griji. Sînteți străină de locurile acestea, așa că nu aveați de unde să știți ceva despre mine și Marlene.

Apoi se întoarse brusc, cu zîmbetul pe buze.

– Nu i-a plăcut aici. A zis că se simte pierdută în spațiul acesta atît de mare. Așa că s-a întors la Perth, la barul în care am cunoscut-o.

Se lăsă o lungă tăcere, moment în care Jenny ar fi vrut să-l consoleze cumva, dar nu știa cum.

– Nu am vrut să mă mînii acum, zise el, scuzîndu-se astfel. Dar nu-mi place vorba pe-ascuns și m-am gîndit că e mai bine să vă spun eu înainte să aflați de la altcineva. Acum spuneți-mi dacă mai aveți nevoie de ceva. În curînd se vor întoarce oamenii și mai am multe de făcut înainte să se întunece.

Jenny primi scuzele lui zîmbind.

– Cine gătește aici pentru toți oamenii? Aveți o menajeră?

Momentul de încordare se spulberă și Brett își îndesă mîinile la spate, în curea, iar fața i se lumină dintr-o dată de un zîmbet care îi adînci și mai mult cutele de la ochi, făcîndu-l și mai chipeș.

– Ei, Doamne! Dumneavoastră, orășenii, aveți idei tare ciudate. De cele mai multe ori ne gospodărim singuri aici, dar în perioada tunsului oilor – acum, de exemplu – vine soția unui lucrător și se ocupă de mîncare.

Își îndesă mai bine pălăria pe cap și porni spre ușă.

– Vă spun mai multe despre locul acesta mai tîrziu. În jumătate de oră se ia masa și, pentru că e abia prima noapte pe care o petreceți aici, cred că ar fi bine să mîncați în cantină. Ma Baker este de serviciu. Vine aici în fiecare an cu bărbatul

ei, aşa că e posibil să ştie tot atît de mult ca şi mine despre Churinga.

Jenny nu mai avu vreme să-i mulţumească. Plecase deja.

Rămase în picioare în bucătăria tot mai întunecată, ascultînd sunetele care veneau de pretutindeni. Zgomotul ascuţit, răsunător al unui ciocan izbit de nicovală, behăitul oilor şi strigătele oamenilor se amestecau cu zarva păsărilor şi cu lătratul cîinilor. Se aştepta să găsească linişte aici, însă încet, încet îşi aminti cum era cînd era copil. Cînd amintirile reveniră, Jenny începu să se relaxeze. Se întorsese la ţară după prea mulţi ani – însă ecoul lumii de aici îi răsuna acum tot mai familiar.

Ferma Waluna era cuibărită în inima ţinutului Mulga, în Queensland. Casa era mai mică decît la Churinga, dar era construită în acelaşi stil, cu acoperiş din tablă şi cu verandă umbrită. Păşunile se întindeau pe o suprafaţă imensă în jurul gospodăriei şi încă simţea mirosul ierbii arse de soare şi adierea vîntului printre arborii de ceai.

John şi Ellen Carey veniseră la orfelinatul din Dajarra la cîteva luni după ce Jenny împlinise şapte ani. Îşi amintea dimineaţa aceea de parcă toate se petrecuseră abia ieri. Măicuţele îi scutiseră pe ea şi pe ceilalţi copii de treburile gospodăreşti şi le ceruseră să se alinieze în salon, sub privirea aspră a maicii stareţe. Erau cu toţii cuprinşi de entuziasm, căci sosirea unor oameni la Dajarra însemna că unul dintre ei va fi luat în grijă, sau chiar adoptat dacă avea noroc, şi avea să scape pentru totdeauna de sora Michael.

Jenny o ţinea pe Diane strîns de mînă. Făcuseră un pact să nu se despartă niciodată – şi în ciuda dorinţei de a se elibera de sub autoritatea severă a măicuţelor, ştiau că dacă plecau de la Dajarra, părinţii lor adevăraţi nu le-ar mai fi găsit niciodată.

Jenny zîmbi cînd şi-i aminti pe Ellen şi pe John trecînd încet prin faţa şirului de copii. Ellen se oprise o clipă în faţa ei, însă maica stareţă clătină din cap şi o îndemnă să treacă mai departe. Jenny nu reuşise să desluşească murmurele lor,

dar îşi dăduse seama că nici de data aceasta ea şi cu Diane nu aveau să fie alese.

În cele din urmă li se spusese copiilor să părăsească încăperea şi se grăbiseră cu toţii în bibliotecă să isprăvească de şters praful. Jenny îşi amintea că se simţise dezamăgită, dar şi bucuroasă, însă cum pentru ea nu era ceva nou, făcu ce făcuse şi altă dată – nu se mai gîndi şi îşi văzu de treabă.

Surpriza venise o dată cu sora Michael, care le anunţă că vor pleca amîndouă la familia Carey. Se uitase atentă în ochii lipsiţi de emoţie ai maicii, întrebîndu-se dacă nu cumva era şi acesta un mod de a o pedepsi. Cu toate acestea, după cîteva zile ea şi Diane porniseră pe un drum nou, către o casă nouă, cu promisiunea maicii stareţe că le va aduce înapoi de îndată ce vor apărea părinţii lor naturali.

Jenny rămase cu privirea pierdută în gol, vechile îndoieli renăscînd în mintea ei. Ceilalţi copii de la Dajarra au fost adoptaţi cu toţii, însă ea şi Diane au avut alt destin. Se întrebase întotdeauna de ce. Oftă. Ellen şi John erau atît de bătrîni că le puteau fi bunici, însă le oferiseră o viaţă bună şi numai datorită lor au fost ele în stare să înfrunte lumea cu sentimentul că fiecare om are valoarea lui. Crescuseră la Waluna şi, cu toate că cei doi părinţi atît de cumsecade muriseră, ea încă îşi amintea cu drag locurile şi oamenii de acolo.

Se trezi în cele din urmă din visare şi privi în jur. Era timpul să exploreze Churinga.

Bucătăria era simplă şi dotată cu tot ce era necesar. De-a lungul peretelui se afla un şir de dulapuri pline cu tot felul de oale şi cratiţe, laolaltă cu un serviciu de masă complet. Lîngă bufetul cam şubred, chiar sub fereastră, se afla o chiuvetă din porţelan, decolorată şi cu rezervoare din lemn, iar mijlocul încăperii era dominat de o masă mare de lemn, bine curăţată. Într-un colţ – acum tăcut – era un radio cu frecvenţă dublă, singura legătură cu lumea din afară.

Jenny se opri lîngă masă şi privi în jur. Bucătăria fusese mărită şi într-un colţ se aflau mai multe scaune acoperite, cu

fața spre ferestrele înalte care dădeau în spatele casei. Pe pereți erau rafturi cu cărți și tablouri chiar frumoase.

Cînd se uită cu mai multă băgare de seamă, observă că toate tablourile înfățișau sălbăticia, doar unul zugrăvea Churinga și acela îi atrase în mod special atenția. Cu siguranță că fusese făcut cu mulți ani în urmă, deoarece casa era mai mică și aproape ruinată, iar copacii erau mai puțini și nu atît de umbroși ca acum. Dincolo de curtea din față se vedeau doar cîteva adăposturi dărăpănate, iar sălciile de lîngă pîrîu erau tinere și ramurile lor abia dacă atingeau apa.

Jenny privi pictura cu ochi critic. Nu se vedea nici o semnătură și era evident că fusese făcută de un amator, însă nu era lipsită de un oarecare farmec. Artista – era convinsă că trebuia să fie o femeie – era îndrăgostită de subiect. Dar cine era femeia aceasta atît de sensibilă? Să fi fost soția vreunui lucrător nomad care mai cîștiga și ea ceva ca să înmulțească banii aduși de soț, sau vreo artistă călătoare care primise adăpost la fermă?

Jenny ridică din umeri. Pînă la urmă nici nu conta – cea care pictase lăsase în urma ei un crîmpei incontestabil din trecutul proprietății.

Revenind la cercetările ei, descoperi o baie mică, dotată cu lavoar și duș. Era cam rudimentar, dar ce mai conta! Un duș tot un duș rămînea, iar ea nu rezistă tentației. Își scoase hainele în care transpirase o zi întreagă, se vîrî sub apa care abia curgea și începu să curețe urmele călătoriei. Apoi, înfășurîndu-se într-un prosop curat, porni desculță de-a lungul coridorului, căutînd dormitorul.

Deschise prima ușă și își dădu seama că se aventurase pe teritoriul lui Brett. Pe podeaua camerei văzu un talmeș-balmeș în care se distingeau ghete și diverse haine de lucru. Patul era nefăcut și se simțea un miros puternic de gaz, amestecat cu aroma spumei de ras și cu mirosul grajdului. Se uită puțin la dezordinea aceea și se întrebă dacă ei chiar îi convenea să-l știe atît de aproape pe omul acesta imprevizibil și irascibil.

Închise ușa și intră alături. Camera avea vedere spre pășunea îngrădită și spre spatele casei, fusese de curînd măturată și curățată și cineva pusese pe pervaz un borcan cu flori de cîmp. Un gest frumos, dar părea făcut mai degrabă de către Ma Baker decît de Brett, își zise ea.

Capetele patului erau din aramă împletită, iar cuvertura era din petice în care se îmbinau culori calde. O carpetă cam zdrențuită acoperea podeaua din lemn, iar decorul era completat de un scaun, un dulap vopsit alb și o masă de toaletă. Rămase cîteva clipe în picioare, în amurgul care se lăsa tot mai greu, încercînd să și-i imagineze pe oamenii care trăiseră cîndva aici, dar nu vedea decît patul gol. Nu auzea decît zgomotele vieții care se desfășura nestingherită afară, în curte. O cuprinse brusc conștiința propriei suferințe și se lăsă să cadă pe pat.

– Of, Pete, suspină ea. Aș vrea să fii aici, cu mine.

Lacrimi începură să i se rostogolească pe obraji, dar le șterse repede și începu să-și despacheteze lucrurile. Își scoase o cămașă curată și o altă pereche de pantaloni scurți și se îmbrăcă.

– Ești obosită, ți-e foame și încă nu-ți găsești locul aici, murmură ea. Dar nu are rost să te lași doborîtă.

Ceva mai hotărîtă decît se simțea, își strînse lucrurile și încercă să se simtă ca acasă. Cînd deschise dulapul, o asaltă un miros violent de naftalină și de levănțică. Nu se afla acolo nici o haină și se gîndi că probabil Ma Baker le luase pe toate de acolo, eliberînd dulapul pentru ea. *Păcat*, își zise. *Aș fi putut găsi ceva interesant.*

O cuprinse neastîmpărul. După ce văzuse tot ce era de văzut în casă, ieși, atrasă de pășunea din spate și de micul cimitir pe care îl zărise mai înainte.

Cînd coborî de pe verandă, observă că înserarea alunga umbrele. Porni prin iarba înaltă, uitîndu-se la caii care moțăiau la adăpostul copacilor. Alături, un lot mic de pămînt luxuriant fusese îngrădit cu țăruși albi. Cruci din lemn marcau movilițele mormintelor, îmbrățișate de crini sălbatici. Era un loc de odihnă liniștit, în care fusese îngropată familia care

trăise cîndva acolo. Mult mai intim decît un cimitir public de pe un deal din afara Sydney-ului, își aminti ea cu tristețe.

Deschise poarta și băgă de seamă că balamalele fuseseră unse de curînd, iar iarba fusese tunsă.

– Cel puțin e cineva căruia încă îi pasă, murmură ea, înaintînd în cimitir.

Mai erau acolo opt cruci încă drepte. Celelalte erau aproape înghițite de vegetația sălbatică. Jenny citi fiecare epitaf de pe crucile care purtau pecetea timpului. Familia O'Connor se stinsese pe la sfîrșitul secolului XIX și trebuie să fi fost dintre primii veniți din țara veche. Mary și Mervyn Thomas muriseră la scurt timp unul față de celălalt și curînd după primul război mondial.

Epitafurile de pe pietrele funerare mai mici erau mai greu de descifrat. Scrisul se deteriorase, lemnul se subțiase. Crucile micuțe erau apropiate una de cealaltă, ca îmbrățișate, iar Jenny se văzu nevoită să dea la o parte plantele agățătoare ca să poată citi ce era scris pe ele. Toate aveau aceeași tristă inscripție: „Băiețel. Mort la naștere."

Înghiți dureros. Brett avea dreptate – ținutul Churingăi putea fi dur.

Porni mai departe către două din cele mai recente pietre funerare. Cioplit în aceeași piatră închisă la culoare, scrisul se distingea încă bine printre lichenii care apăruseră și aici – numai că epitaful de pe mormîntul femeii nu avea nici o noimă, iar Jenny se trase puțin înapoi, încercînd să găsească o explicație.

– Este gata masa.

Jenny ridică privirea, tresărind la auzul glasului care îi întrerupsese gîndurile.

– Să însemne asta ce cred eu că înseamnă? întrebă ea, arătînd spre piatră.

Brett își dădu puțin pălăria pe spate și vîrî mîinile în buzunare.

– Nu știu, doamnă Sanders. S-a petrecut înainte să ajung eu aici. Se zvonește că în urmă cu mai mulți ani a avut loc aici o tragedie. Dar sînt zvonuri și atît, așa că nu trebuie să vă îngrijoreze.

– Zvonuri? Ce fel de zvonuri?

Jenny se ridică și-și scutură palmele de praf. Adora misterul.

– Nu e nimic de care să faceți caz, zise el nepăsător. Haideți. Nu o să mai găsim nimic de mîncare dacă nu ne grăbim.

Jenny se uită la el cu luare-aminte, însă Brett își feri privirea. Știa ceva, dar era limpede că nu voia să împărtășească nimănui secretul. Îl urmă afară din cimitir, apoi străbătură curtea, simțind cum pofta de mîncare îi sporește la gîndul că de istoria Churingăi se legau mistere tulburătoare.

4

Brett nu se miră să o găsească în cimitir; la urma urmelor, cimitirul făcea parte din specificul locului și, mai ales că și ea rămăsese văduvă de curînd, era firesc să meargă acolo. Îi păru totuși rău că adusese vorba de zvonuri. Doamna Sanders părea o femeie insistentă și foarte curioasă și, ca toate femeile pe care le cunoscuse el, cu siguranță că îl va cicăli pînă ce va accepta să-i spună ce știa.

Gînduri tulburi începură să-l frămînte pe cînd se îndreptau către cantină. Aflase suficient de multe să știe că era mai bine ca trecutul Churingăi să rămînă îngropat.

Își trase pălăria aproape pe ochi și merse în tăcere pe lîngă ea. Era mult mai obișnuit cu mirosul lînii decît cu esențele exotice ale Sydney-ului. Doamna Sanders îl tubura. Cu cît se va întoarce mai curînd în locuințele lucrătorilor, cu atît era mai bine. Ar fi trebuit să-și mute lucrurile de noaptea trecută, și chiar ar fi făcut-o dacă iapa lui nu și-ar fi pierdut o potcoavă, obligîndu-l să meargă pe jos cale de cinci mile.

Brett deschise sita și-i făcu loc să intre, apoi își agăță pălăria într-un cui de lîngă ușă. Ma avea o regulă strictă în privința pălăriilor purtate în casă. Era multă zarvă în încăpere,

oamenii se amuzau, însă la vederea doamnei Sanders amuţiră cu toţii.

– Fraţilor, dumneaei este noua voastră şefă, zise Brett zîmbind cînd ei o măsurară uluiţi din cap pînă-n picioare, insistînd asupra picioarelor ei lungi şi a părului strălucitor. Apariţia ei îi tulburase de-a binelea, şi pe bună dreptate, gîndi Brett. Dă-te mai încolo, Stan, băiete. Lasă-mă să mă aşez.

Ma veni repede din bucătărie, ştergîndu-şi mîinile pe şorţul de la brîu. Lui Brett îi plăcea Ma. Era o plăcere să stea de vorbă cu ea, iar mîncărurile ei erau delicioase. Tresări cînd ea îl apucă destul de tare de-o ureche.

– Asta pentru ce-a mai fost, Ma?

– Nu mai ştii să te porţi cuviincios, Brett Wilson, îi răspunse ea, şi toţi cei de la masă începură să rîdă.

Apoi se întoarse spre Jenny cu un zîmbet luminos.

– Nimeni nu mai ştie să fie cuviincios aici, iubire. Eu sînt doamna Baker şi mă bucur să te cunosc.

Brett o privi pe furiş pe Jenny cînd îi răspunse la salut lui Ma, după care se aşeză la masă. Ochii ei jucau veseli la umbra genelor şi el ştia prea bine de ce – rîdea de el. Femei nesuferite. Mereu se uneau împotriva unui biet om atunci cînd el numai la asta nu se aştepta.

Ma îşi puse mîinile în şolduri şi se uită nedumerită la ei, cum rămăseseră cu toţii cu gurile căscate şi cu ochii iscoditori.

– Ce-aveţi, oameni buni? N-aţi mai văzut o doamnă pînă acum?

Ca şi ceilalţi, Brett lăsă capul în jos şi atacă farfuria plină din faţa lui. Pe Ma nu trebuia să o supere cu nimic. În plus, drumul lung cu maşina îi stîrnise foamea, iar dacă stătea cu nasul în farfurie putea să evite privirile pline de subînţeles ale celorlalţi şi înghiontirile lor şirete. Nu aveau decît să creadă ce pofteau. Ea nu era decît noua şefă. Stăpîna. Nimic special.

Jenny se bucură să vadă zîmbetul prietenos al lui Ma. Îi amintea de Ma Kettle din filmele vechi pe care le urmărea sîmbăta dimineaţă. Era o femeie fără vîrstă, cu zîmbet larg, amuzantă, dar care nu tolera bădărăniile oamenilor pentru care gătea şi spăla.

Ma îi puse şi ei în faţă o farfurie plină.

– Pofteşte, draga mea. O friptură sănătoasă de miel. Se vede că ai nevoie să fii hrănită cum trebuie. Eşti prea subţirică, adăugă ea îngrijorată.

Jenny roşi, căci ştia că, în ciuda aparentei preocupări pentru mîncarea din faţa lor, bărbaţii ascultau. Fusese o greşeală să vină la masă alături de ei. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi rămas în casă. Brett adusese provizii cît să-i ajungă o lună.

Cînd ea se apropie de mîncare, hotărîtă să nu lase farfuria neatinsă, bărbaţii păreau să nu-i mai dea atenţie şi, după vreo două încercări timide, pînă la urmă îşi reluaseră conversaţia. Oile păreau subiectul principal al dezbaterii şi, cum în ultimii zece ani ea nu avusese de-a face decît cu carnea din prăvălia măcelarului, Jenny tăcu şi studie, preocupată, încăperea.

Cantina era formată din locul în care se gătea, bucătăria propriu-zisă, şi încăperea asta spaţioasă. Masa de lemn nelăcuit, aspru, ocupa toată lungimea camerei, iar de-o parte şi de alta se aflau bănci. Tavanul înalt era din tablă ondulată, sprijinit pe piloni masivi de lemn. Pretutindeni se simţea amestecul de mirosuri tari: aroma mîncării, lanolina, mirosul grajdurilor şi sudoarea pricinuită de munca asiduă de peste zi.

În timpul cinei, Jenny se simţi tot mai stînjenită văzîndu-se înconjurată de mai bine de treizeci de bărbaţi care, supravegheaţi de doamna Baker, se străduiau să aleagă cuvintele şi încercau să facă o atmosferă cît de cît plăcută. Tensiunea din încăpere era aproape palpabilă. Ea nu era la largul ei şi bănuia că şi ei se simţeau la fel.

După ceea ce păru o eternitate, bărbaţii se grăbiră să iasă pe uşă, bucuroşi că pot să scape de-acolo. Se gîndi că poate oamenii aceştia erau obişnuiţi să mai rămînă cîteva ore bune după masă, bucurîndu-se în tihnă de o bere şi o ţigară şi stînd de vorbă despre ce lucraseră peste zi, motiv pentru care se simţi chiar ca o nepoftită.

După ce ieşi şi ultimul dintre ei, ducîndu-şi mai întîi farfuria în bucătărie, Ma apăru cu două căni cu ceai şi o cutie de tutun.

– Să nu le dai prea mare atenţie, o sfătui ea, făcînd semn cu capul în direcţia de unde se auzea acum larma. Sînt băieţi de treabă, dar nu ştiu să vorbească decît cu o chelneriţă. N-au nici un pic de educaţie.

Jenny îşi reprimă zîmbetul şi refuză să-şi răsucească o ţigară, cu toate că se simţea ispitită. Fusese o zi plină.

– Totuşi, simt că le-am cam dat peste cap masa. Cred că de data viitoare o să mănînc în casă.

Ma se uită gînditoare peste muşamaua de pe masă.

– S-ar putea să fie mult mai bine, doamnă Sanders. La urma urmelor, dumneata eşti acum stăpîna aici.

– Spune-mi Jenny. Nu sînt obişnuită cu atîta formalitate. Aici aşa este obiceiul?

Ma rîse şi închise capacul cutiei cu tutun.

– Ei, Doamne, nu, draga mea! Numai că aşa ne arătăm noi respectul. Mie poţi să-mi spui Simone. M-am săturat să mi se tot spună Ma, mă face să mă simt de parcă aş avea o sută de ani.

Jenny se uită la ea cu luare-aminte şi zîmbi.

– Ce mai nume, nu-i aşa? Dar maică-mea a citit şi ea odată o carte şi pe eroină o chema Simone – aşa că... m-am pricopsit cu numele ăsta. Uită-te la mine...

Şi începu să rîdă, zguduindu-se din tot trupul ei zdravăn.

Jenny zîmbi, bucuroasă că într-un loc dominat de bărbaţi găsise pe cineva cu care putea sta de vorbă.

– Întotdeauna i-ai însoţit pe oieri?

Ma încuviinţă, dînd din cap.

– Stan şi cu mine sîntem împreună de nici nu mai ştiu cînd. Pe atunci eu aveam grijă de copiii unui fermier, în Queensland, iar el venise cu tovarăşii lui să tundă oile.

Mai luă o înghiţitură de ceai, cu ochii împăienjeniţi de amintiri.

– În vremea aceea era un bărbat tare chipeş. Era înalt şi drept, cu braţele ca frînghia – numai fibră. O străbătu un fior la gîndul timpurilor de-atunci. Acum, cînd îl vezi, n-ai zice, aşa-i? Tunsul oilor îl face pe om să se încovoaie şi îl îmbătrîneşte înainte de vreme. Dar Stan al meu e încă mai vrednic decît toţi ceilalţi.

Simone oftă zgomotos şi îşi sprijini coatele pe masă.

– Mi-a luat ceva vreme să pun mîna pe nesuferitul ăsta. Era tare alunecos. Dar îmi pare bine că am reuşit. Am cumpărat un cal şi o căruţă şi de-atunci şi pînă astăzi tot pe drum sîntem. Cîteodată este foarte greu, dar n-aş face schimb cu un fermier şi cu casa lui arătoasă. Cred că am văzut Australia cum n-a văzut-o nimeni.

Jenny simţi din nou cum nerăbdarea şi curiozitatea nu-i dădeau pace. Oare Simone ştia ceva despre taina celor care trăiseră înainte aici? Ştia ce însemnau cuvintele din epitaf?

– Tu trebuie să fi văzut multe schimbări de-a lungul anilor. Atunci, la început, aţi venit şi pe aici?

Femeia clătină din cap.

– Am mers doar prin Queensland. Doar de cinci ani am început să ne îndreptăm şi-ncoace.

Pe Jenny o dezamăgi grozav răspunsul, dar îşi dădu seama că nu avea rost să insiste.

– Nu ţi-am mulţumit pentru flori şi pentru că ai făcut ordine în camera mea. Tare bine a fost să fiu astfel întîmpinată după o călătorie atît de lungă.

– Pentru puţin, iubire. Am făcut-o bucuros.

Şi continuă să-şi fumeze ţigara în tăcere.

– Dar cu hainele din dulap ce s-a întîmplat? Mi-am dat seama că au fost acolo nişte lucruri, pentru că mirosea a naftalină.

Simone păru absorbită de modelul de pe cutia cu tutun.

– M-am gîndit că nu vă trebuie toate vechiturile acelea şi le-am luat de-acolo.

Însă curiozitatea lui Jenny nu se putea potoli aşa, cu una, cu două. Aceeaşi atitudine. O privire piezişă, aerul de indiferenţă studiată.

– Aş vrea să le văd. Ştii, eu sînt artistă şi una dintre cele mai mari plăceri în anii de colegiu era să reconstitui istoria veşmintelor. Dacă au aparţinut celor care au trăit aici, atunci...

– Jenny, nu trebuie să-ţi pierzi vremea cu trecutul. N-o să-ţi facă nici un bine. În plus, erau doar nişte zdrenţe.

Ia te uită, Simone devenise foarte prudentă şi nu se putea uita în ochii lui Jenny.

Jenny păstră tonul calm, dar stăruitor:

– Dacă-i aşa, nu e nici o problemă să mă laşi să le văd, am dreptate? Haide, Simone. Cu cît încerci să le ascunzi, cu atît mă faci mai curioasă. Hai să rezolvăm asta mai repede, ce zici?

Simone oftă, necăjită.

– Lui Brett nu o să-i placă treaba asta, să ştii. Mi-a spus să le ard.

– Şi de ce-ar vrea el să faci una ca asta? întrebă ea uluită. În plus, continuă Jenny, foarte bătăioasă dintr-o dată, nici nu sînt lucrurile lui ca să le ardă.

Şi inspiră adînc, înciudată.

– Pentru Dumnezeu, Simone. Dacă nu e decît o grămadă de vechituri, de ce atîta mister?

Simone se uită la ea preţ de cîteva clipe, apoi se hotărî:

– Draga mea, asta este. Eu fac doar ce mi se spune. Hai să mergem, sînt în spate.

Jenny o urmă în bucătărie, unde chiuveta era plină cu vase care trebuia spălate. Era o încăpere plăcută, cu draperii în carouri la ferestre şi o masă din lemn de pin. Pe podea se aflau grămezi de legume proaspete, iar de cîrligele care atîrnau din tavan erau agăţate tot felul de cratiţe şi tigăi.

– Le-am pus pe toate în cufărul ăsta vechi. Mi-ar fi părut rău să le ard.

Simone avea o expresie îndărătnică, dar roşeaţa din obrajii ei nu avea nimic de-a face cu căldura din bucătărie.

Jenny se lăsă pe vine lîngă cufărul ponosit şi desfăcu chingile de piele. Îi bătea inima cu putere, dar nu-şi putea explica de ce. Pînă la urmă, îşi zise ea, nu erau decît nişte haine vechi.

Dădu capacul pe spate, lipindu-l de perete, şi îşi ţinu răsuflarea. Spre marea ei surprindere, în cufăr nu se afla nici urmă de zdrenţe, ci o grămadă de rochii şi perechi de pantofi care se purtaseră demult, în secolul trecut.

Simone îngenunche lîngă ea şi-i spuse cu toată sinceritatea:

– Sigur, dacă aş fi ştiut că te interesează lucrurile astea, niciodată n-aş fi...

– Simone, lasă, o întrerupse Jenny cu blîndeţe, neputîndu-şi dezlipi ochii de comoara peste care dăduse. Mă bucur că nu le-ai ars.

Şi începu să scoată una cîte una hainele împăturite cu grijă, studiindu-le vrăjită. Găsi acolo cămăşi de noapte din cea mai fină pînză, lucrate de mînă şi păstrate în condiţii foarte bune în hîrtie de mătase. Dantela în stil victorian de la gulerul şi manşetele unei rochii era la fel de albă ca în ziua în care fusese făcută rochia. Desfăcu o rochie de mireasă foarte frumoasă, din mătase, care trebuie să fi fost adusă din Irlanda, şi îşi cufundă faţa în materialul fin. Se simţea încă mirosul de levănţică. Găsi şi rochii de bumbac care păreau să fi fost purtate de un copil în prima jumătate a secolului, apoi dădu de nişte hăinuţe de copil mic, lucrate tot de mînă, care nu păreau să fi fost îmbrăcate vreodată. Văzu rochii cu talia joasă, aşa cum se purtau la începutul secolului al nouăsprezecelea, şi rochii care apăruseră după război, lucrate dintr-un bumbac nu la fel de bun şi cu gulere care se puteau schimba.

– Simone, zise ea pe nerăsuflate, acestea nu sînt vechituri. Ar putea fi articole de colecţie.

Femeia roşi din nou.

– Dacă aş fi ştiut că le vreţi, nu le-aş fi scos din casă. Dar Brett mi-a zis că precis nu veţi vrea să vă împiedicaţi de ele.

Şi tăcu.

Jenny o privi atent şi înţelese ce avusese de gînd cu lucrurile acelea deosebite, dar nu-i spuse nimic. O bătu uşor pe mînă.

– Sînt încă aici. Asta e tot ce contează.

Scoase din cufăr nişte pantaloni de călărie şi nişte cizme roase, scofîlcite de atîta purtat, şi un şal minunat, de mătase, dar care începuse să se roadă pe margine. Îşi afundă faţa în el şi inspiră adînc mireasma levănţicăi. Oare toate aceste lucruri vor fi fost purtate de femeia a cărei fotografie o ţinea încă în medalion? Apoi privirea îi fu atrasă de un colţ verde

care se întrezărea printre cutele unui cearşaf din pînză. Era o rochie de bal, dar ce căuta printre hainele de lucru? Fină, elegantă, aproape strălucitoare, căptuşită cu batist şi pe deasupra cu satin, împodobită la talie şi la umeri cu trandafiri lucraţi din acelaşi material.

– Ţi s-ar potrivi culoarea asta, observă Simone. Ce-ar fi să o probezi?

Pe Jenny o ispitea ideea, dar ceva în legătură cu rochia o făcea să ezite, şi preferă să o lase deoparte.

– Ia te uită! exclamă ea. Are şi pantofi asortaţi. Trebuie să fi fost făcută pentru o ocazie specială.

Pe Simone nu păreau să o impresioneze toate acestea şi încercă să încheie momentul destul de brusc.

– Asta-i tot, draga mea. Mai e doar o ladă plină cu cărţi vechi şi diverse lucruri.

Jenny îi opri mîna care era pe cale să închidă capacul.

– Cărţi? Ce fel de cărţi?

– Par să fie nişte jurnale, dar majoritatea dintre ele sînt zdrenţuite tare.

Jenny o privi sever.

– Ce e cu locul acesta de vă determină pe toţi să fiţi atît de secretoşi – şi de ce se face atîta caz în legătură cu hainele astea? Au vreo legătură cu ciudata piatră funerară din cimitir?

Simone oftă.

– Iubire, nu ştiu decît că mai demult s-a întîmplat ceva foarte rău aici. Brett s-a gîndit că ar fi mai bine să nu te îngrijorezi din cauza asta, mai ales că şi tu ai trecut de curînd printr-o tragedie.

Şi se opri puţin.

– Mi-a părut tare rău cînd am auzit de soţul tău şi de băieţel.

Brett Wilson ar face bine să-şi vadă de treaba lui!

– Mulţumesc, Simone. Dar să ştii că nu sînt atît de fragilă cum mă credeţi voi.

Şi se aplecă din nou peste cufăr, scoţînd afară cărţile. Ce palpitant – erau, într-adevăr, jurnale şi Simone avusese dreptate, unele erau aproape distruse. Cele mai noi erau

învelite în piele fină; celelalte, care nu erau la fel de recente, erau îngălbenite şi arătau de parcă fuseseră udate. În total erau douăsprezece: unele groase şi grele, acoperind unul sau chiar doi ani; altele erau doar nişte caiete care cuprindeau fapte petrecute în cîteva luni.

Pe cînd Simone o privea mustrător, Jenny le aşeză pe fiecare cu grijă pe podea, în ordine cronologică. Cuprindeau perioada dintre 1924 şi 1948. Le răsfoi puţin, remarcînd felul în care scrisul de copil, neformat devenise cu vremea matur, sigur.

Şi totuşi, ultimul dintre jurnale o contrarie. Rîndurile erau strîmbe, aproape ilizibile, de parcă erau scrise de altă mînă.

– Asta-i tot. Vrei să te ajut să pui totul la loc?

Jenny rămase cu ultimul caiet în mînă, închis. Avea senzaţia că simte prezenţa femeii care scrisese acolo, iar sentimentul era atît de puternic, încît nici nu auzi ce-i spusese Simone.

– Jenny? Iubire, s-a întîmplat ceva?

Se desprinse cu greu din gîndurile ei.

– Nu, nu s-a întîmplat nimic. Hai să împachetăm hainele la loc şi să ducem cufărul în casă. Caietele le iau eu.

În cîteva minute chingile fură închise şi cele două femei străbătură curtea pustie. Murmurul vocilor abia se auzea din locuinţele lucrătorilor şi luminile erau mai toate stinse. După ce lăsară cufărul pe podeaua din bucătărie, Simone spuse noapte bună.

– Sînt gata de culcare. Aici începem munca de dimineaţă, înainte să se facă prea cald.

Jenny se uită la ceas. Era abia zece, dar se simţea şi ea foarte obosită.

– Pari sfîrşită, nu te supăra că-ţi spun, îi zise Simone. Ţi-am pus aşternut curat pe pat. Dacă la noapte ţi se face frig, vezi că sus, pe dulap, sînt pături. Să ţii obloanele trase, altfel ţînţarii te mănîncă de vie.

– Mulţumesc, Simone. Rezolv mîine dimineaţă treaba asta cu Brett. Nu vrei să te ajut cu spălatul vaselor?

– Nu, mă descurc. În plus, tu eşti şefa aici. Nu tu trebuie să mă ajuţi pe mine la treabă.

Jenny îi zîmbi.

– Bine, noapte bună atunci. Şi-ţi mulţumesc încă o dată.

– Noapte bună, draga mea. Tare bine a mai fost să stau de vorbă cu o femeie. Băieţii sînt cumsecade şi ei, dar m-am cam săturat să aud vorbindu-se numai despre oi.

Jenny o conduse pînă la uşă şi o privi îndepărtîndu-se prin întuneric către cantină. Aerul era cald, îmbietor, adierea uşoară a vîntului purtînd mireasma tare a florilor. Deveni dintr-o dată conştientă de ceea ce-i fusese dat să moştenească şi se lăsă pe un scaun, cu privirea pierdută. Dinspre locuinţele muncitorilor ajungeau pînă la ea vocile înăbuşite ale bărbaţilor şi văzu lumină în clădirea argaţilor şi la cantină. Toate acestea îi aparţineau ei. Pămîntul, animalele, casa – totul. Moştenise un oraş. O comunitate care se bizuia pe ea pentru mijloacele de trai şi pentru bunăstare.

Era greu de purtat imensa povară. Ştia atît de puţine despre felul acesta de viaţă – puţinii ani petrecuţi în copilărie la Waluna o învăţaseră doar chestiunile esenţiale – pe cînd responsabilitatea era copleşitoare.

Căscă lung, acceptînd darul pe care i-l făcuse soarta şi hotărînd să nu îşi mai facă griji în seara aceea în legătură cu evoluţia lucrurilor. Plecă de pe verandă şi se întoarse în casă.

Era linişte şi se gîndi că Brett adormise probabil. Apoi observă pe masă un bilet. Se mutase în camerele lucrătorilor.

– Asta chiar că e o uşurare, oftă ea. O grijă mai puţin.

Cufărul se vedea ca o umbră întunecată în obscuritatea încăperii. Parcă îi făcea semn, parcă o trăgea cu forţe nevăzute spre chingile de piele, îndemnînd-o să le desfacă şi să ridice capacul. Rochia verde strălucea suav în lumina lunii, ispitind-o să o scoată şi să o îmbrace.

Pliurile bogate din batist şi satin foşniră cînd Jenny se dezbrăcă de hainele ei şi trase rochia pe cap. Răcoroasă şi mîngîietoare, rochia îi alinta picioarele, parcă dansînd în jurul lor cu fiecare mişcare pe care o făcea. Închise ochii şi apucă faldurile cu mîinile, auzind cum, din alte vremuri, ajungeau pînă la ea acordurile unui vals. Apoi începu să se legene,

lăsîndu-se purtată de muzică. Se roti prin cameră, desculţă, fără ca paşii ei să se audă. Rochia o luase parcă din lumea aceea şi o dusese departe, unde era aşteptată de cineva drag.

Simţi cum braţe străine îi cuprind talia, pe gît îi alunecă o suflare caldă şi îşi dădu seama că el sosise. Însă nu vedea lumină, nimeni nu o întîmpină cu bucurie, valsul se transformase în nişte acorduri grave, sumbre, iar cînd sărutul lui îi îngheţă pe obraz, simţi un fior zguduindu-i tot trupul.

Jenny deschise repede ochii. Picioarele i se opriseră din plutire. Inima îi bătea cu putere. Muzica se stinsese, casa era pustie, însă ea putea să jure că nu fusese singură. Cu degetele tremurînde, desfăcu nasturii micuţi şi rochia alunecă, şoptind ceva de neînţeles, pe podea. Stătea acolo jos, scăldată de razele lunii, cu faldurile răsfirate, prinse parcă în mijlocul unei piruete.

– Dar, adună-te odată, pentru numele lui Dumnezeu! se mustră ea. Te laşi furată de închipuiri.

Însă vocea ei nu îndepărtă cu nimic sentimentul că nu era singură şi, tremurînd, strînse rochia şi o îndesă înapoi în cufăr. Închise bine chingile, îşi luă de jos hainele pe care le lepădase şi jurnalele şi plecă în camera ei. După ce se spălă în grabă, intră în aşternutul răcoros şi bine apretat, încercînd să se liniştească.

O durea spatele şi umerii îi erau încordaţi, dar oricît de mult s-a străduit să-şi aşeze pernele, să le facă mai pline şi mai moi, întorcîndu-se neîncetat de pe o parte pe alta, somnul nu voia să se apropie de ea. Amintirea muzicii, a partenerului ei fantomatic care o condusese în ritmul dansului nu-i ieşea din minte.

Cum stătea întinsă pe pat, în lumina aceea difuză, se uită spre jurnalele lăsate pe scaun. Şi ele o chemau. Cereau să fie citite. Încercă să reziste, să nu răspundă chemării. Însă melodia îndepărtată nu-i dădea pace... atingerea mîinilor lui, sărutul lui lipsit de căldură care o făcuse să tremure... Nu de teamă, altul era sentimentul, însă era greu de explicat... El era dornic ca ea să deschidă acele jurnale şi, după puţină vreme, se recunoscu învinsă.

Caietul cel mai de demult era zdrenţuit şi legat în carton.

Paginile erau îndoite și aproape destrămate, iar scrisul era al unui copil.

Acesta este jurnalul intim al Matildei Thomas, în vîrstă de paisprezece ani.

Cînd Jenny începu să citească, muzica încetă.

5

Jenny se desprinse încet din lumea Matildei, cu chipul scăldat în lacrimi, și înțelese că cealaltă fată o purtase prin noapte, umbrind farmecul Churingăi, arătîndu-i cum aceasta fusese cîndva o temniță. Lui Jenny i se părea că aude tropotul calului venind tot mai aproape cînd ticălosul de Mervyn o prinsese pe biata Matilda și o adusese înapoi. Părea să simtă și ea spaima copilei, știind că nu era nimeni să-i audă strigătele și să-i vină în ajutor.

– Prea tîrziu, șopti ea. Am ajuns prea tîrziu aici ca să mai pot face ceva.

Dar, pe măsură ce lacrimile i se uscau pe obraji și pe măsură ce imaginile își pierdeau din acuitate, Jenny se gîndi că Matilda învățase să lupte la rîndul ei – pentru a supraviețui grozăviei care fusese viața alături de Mervyn –, altfel nu ar mai fi existat nici un jurnal. Și privirea i se îndreptă spre caietele încă necitite. Ele erau dovada, paginile lor cuprindeau răspunsurile la toate întrebările pe care i le provocase lectura din noaptea asta.

– Gata! Micul dejun!

Și Simone dădu buzna în cameră, cu un zîmbet care îi înghețá îndată pe buze cînd dădu cu ochii de Jenny.

– Ce s-a întîmplat, iubire, ori n-ai dormit bine?

Jenny clătină din cap, mult prea tulburată ca să-și poată ascunde emoțiile. O vedea încă pe Matilda alergînd pe cîmp, luptîndu-se pentru viața ei.

Simone lăsă tava cu micul dejun pe podea și rămase pe loc, cu mîinile în șolduri, uitîndu-se îngîndurată la caietele împrăștiate prin pat.

– Știam că așa o să se întîmple. Ai citit toată noaptea, nu-i așa? Și acum uite cît ești de tristă.

Jenny era goală sub cearșaf și se simțea oarecum vulnerabilă și stînjenită sub privirea îngrijorată a femeii.

– N-am pățit nimic... Serios, se bîlbîi ea.

Simone cloncăni ca o găină supărată și adună îmbufnată jurnalele, punîndu-le grămadă pe măsuța de toaletă.

– Eu n-am înțeles nimic din toate cuvintele acelea, zise ea, continuînd să facă ordine. Dacă află Brett, o pățim amîndouă. Mi-a zis să am grijă să te odihnești cum trebuie.

Interesant, își zise Jenny. *Nu mi-am dat seama că e atît de atent cu privire la nevoile mele.*

– Simone, lasă-l pe domnul Wilson în seama mea, spuse ea ferm. Sînt om mare acum și pot să-mi port singură de grijă.

Femeia pufni nemulțumită, ridică tava de jos și o așeză pe pat.

– Ai să te simți mai bine după un mic dejun bun.

– Mulțumesc, murmură Jenny, privind ouăle prăjite și bucata de șuncă cu un tremur.

Cum ar putea ea să mănînce, știind că Matilda fusese captivă în casa asta? Cum putea să fie atentă la sporovăiala lui Simone, cînd nu voia decît să se întoarcă mai curînd în 1924?

Simone ieși din cameră și în cîteva clipe se auzi zăngănitul oalelor în bucătărie. Clipi nedumerită cînd i se păru că o orchestră îndepărtată interpretează un vals, iar un miros de levănțică pătrunse în cameră. Cețurile trecutului o învăluiau, împingînd-o prin culoarele vremii, într-un somn adînc, dar neîndurător, în care visele îi erau bîntuite de umbre întunecate și tropot de copite din ce în ce mai asurzitor și mîini puternice, agresive.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd deschise ochii, Jenny se trezi transpirată. Rămase întinsă în pat, cu mintea încețoșată, pînă ce găsi destulă putere să redescopere realitatea și să se agațe ferm de ea. Lumina soarelui topi ițele încurcate ale coșmarului, iar tumultul din curtea Churingăi înăbuși strigătele.

– E de-a dreptul ridicol, bombăni ea, înfășurîndu-se cu cearșaful și dîndu-se jos din pat. Mă port ca o nesăbuită.

Cu toate astea, cînd văzu grămada de caiete pe care Simone le pusese deoparte, își dădu seama că va reveni asupra lor.

– Dar nu acum, spuse ea hotărîtă.

Strîngînd și mai bine cearșaful în jurul ei, Jenny porni desculță pe culoar, către baie. Zgomotul din bucătărie încetă brusc și Simone apăru îndată de după colț.

– Nu ți-ai mîncat micul dejun, comentă ea sever.

– Nu mi-a fost foame, se apără Jenny.

De ce o făcea Simone să se simtă ca un copil năbădăios?

Femeia o cercetă cu o privire îngîndurată, apoi oftă neputincioasă.

– M-am gîndit că nu ți-e bine și ți-am făcut o supă.

O conduse pe Jenny în bucătărie și arătă spre castronul cu carne și legume și spre bucata de pîine caldă pe care le pregătise și le lăsase pe masă.

Jenny își strînse și mai tare cearșaful, stingherită de goliciunea ei.

– Stai liniștită, Simone. N-am nimic, numai că sînt cam obosită după călătoria pe care am făcut-o.

Și se strădui să zîmbească.

– Dar supa arată excelent.

Simone se așeză la capătul celălalt al mesei ținînd o cană mare și albă, din care ieșeau aburi de ceai. Nu o slăbea pe Jenny din priviri și o văzu luînd trei linguri zdravene de supă.

– E delicioasă, spuse Jenny cu sfială.

Și chiar așa era. Bogată în legume, consistentă – exact ce-i trebuia ca să alunge amintirea coșmarului. Curînd castronul era gol.

– Acum trebuie să fac un duș și să mă îmbrac.

Se uită la ceas.

– E chiar așa tîrziu? exclamă ea.

– Sigur e totul în regulă? o întrebă Simone, deloc convinsă, însă își privi și ea ceasul și-i dădu de înțeles că mai avea o mulțime de treburi de făcut. Dacă ai nevoie de

ceva, mă găsești în curte. Trebuie să dau de mîncare la păsări. Mă strigi și am și venit.

Jenny o privi coborînd treptele care dădeau în curte, apoi dispăru după colț. Cînd nu-i mai auzi pașii, plecă spre duș.

După cîteva minute, gata îmbrăcată, ieși pe verandă. Părul încă ud îi dădea o senzație plăcută de răcoare în căldura amiezii și inspiră adînc, umplîndu-și plămînii de mirosul pămîntului încins de razele soarelui. Îi privi pe oamenii care dădeau zor prin curte după treburi. Era în plin sezon al tunsului oilor și ea era nerăbdătoare să vadă cum evoluaseră lucrurile de cînd era ea copil, la Waluna.

Staulul în care se desfășura tunderea oilor, cea mai mare construcție de pe proprietatea Churinga, era sprijinit pe piloni din cărămidă și înconjurat de plăci înclinate. Aerul era încărcat de praf, iar glasurile oamenilor se amestecau cu cele ale oilor. În spatele clădirii era labirintul țarcurilor.

Cînd o oaie era gata, în sus, pe pantă, era trimisă o alta. Argații, majoritatea tineri și de culoare, adunau animalele la un loc, strigînd cu îndîrjire comenzi cîinilor care se repezeau cu colții rînjiți spre oile rătăcite, obligîndu-le să rămînă în turmă.

Jenny privi cîteva clipe scena, amintindu-i de o alta, petrecută cu ani în urmă, cînd ea stătea întocmai ca acum lîngă țarcurile de la Waluna. Aici nu se schimbaseră prea multe, își zise. Metodele vechi rămîn cele mai bune. Se îndreptă spre partea cealaltă a staulului, unde oile tunse coborau pe pantă către locul unde le aștepta soluția pentru deparazitare. Brațe puternice le ridicau, le însemnau apoi cu vopsea, le înmuiau și le injectau, după care le dădeau drumul, lăsîndu-le să se plîngă în țarcurile lor. Munca era istovitoare sub soarele care dogorea nemilos, însă oamenii păreau veseli, în ciuda sudorii și a încordării la care îi silea grija pentru animalele îndărătnice; unii chiar se opriră o clipă să o salute, după care se întoarseră la strădania lor.

Jenny dădu din cap și zîmbi. *Cel puțin, nu mă ignoră*, se gîndi ea. *Dar cred că se întreabă nedumeriți ce-oi fi căutînd eu aici. Altfel s-ar fi ocupat Pete de toate. El ar fi știut ce se*

cuvine să facă și să spună. Și-ar fi dat seama ce e în mintea lor și ar fi procedat în consecință. Și Jenny oftă. A fi femeie conta foarte puțin aici! Sydney-ul și cariera ei înfloritoare îi păreau în urmă cu sute de ani.

Porni la întîmplare și se trezi în fața staulului unde se tundeau oile. Își amintea că, în anii petrecuți la Waluna, pe cînd era copil și apoi adolescentă, ajutase și ea la căratul grămezilor de lînă și la așezarea lor în camionete. Tunsul producea mare încîntare, erau angajați oameni noi, oile erau strînse în turme pe pășune, în fine, peste tot plutea un aer de așteptare și mulțumire. Pe ea o uimise și o captivase întotdeauna locul acesta unde se tundeau oile și unde se depozita lîna. Aici oamenii trudeau și de multe ori lăsau să le scape înjurături, însă erau mereu plini de voie bună. Stătu puțin pe gînduri, apoi se hotărî să urce treptele.

Și își ținu respirația. Cupola staulului lăsa să pătrundă lumina, iar spațiul era de două ori mai mare decît la Waluna. Mașinile electrice de tuns și strigătele oamenilor se amestecau, umplînd clădirea în toată imensitatea ei. Mirosurile de gaz și de lînă, de sudoare și catran erau înțepătoare, însă o trimiseră îndată cu ani în urmă, în vremea copilăriei ei, făcînd-o să se gîndească la toți cei pe care îi pierduse plecînd la Sydney. Vîrî mîinile în buzunare și rămase tăcută lîngă ușă, privind la munca oamenilor.

Erau douăzeci de lucrători, toți goi pînă la brîu, aplecați asupra oilor care behăiau neputincioase și pe care le țineau strîns între genunchi. Băiatul care ținea în mînă găleata cu catran, slab, cu ochi căprui și mari, dinți albi și pielea ciocolatie, nu avea mai mult de zece ani. Găleata părea prea grea pentru brațele lui încă firave, însă cînd îl văzu repezindu-se să cauterizeze o tăietură pe care o suferise o oaie, Jenny își dădu seama că se înșelase. Deși părea slab și lipsit de putere, băiatul era, de fapt, voinic și își făcea treaba cu dîrzenie.

Trei bărbați adunau grămezile de lînă, la aruncau pe o masă lungă de la capătul celălalt al staulului, alegeau lîna bună de cea care nu era chiar de soi, o bătuceau și o făceau

baloturi, după care o așezau deasupra grămezilor deja făcute și care așteptau să fie transportate în camioane la cea mai apropiată gară. Jenny știa că asta era munca cea mai importantă. Era nevoie de pricepere ca să poți aprecia adevărata calitate a lînii, așa că nu se miră să-l vadă printre cei trei și pe Brett.

Se sprijini de tocul ușii și îl privi cum muncea. Ca și ceilalți, era gol pînă la brîu. Umerii lui largi și pieptul puternic străluceau de sudoare în lumina fierbinte a soarelui. Coapsele lui zvelte erau strînse în pantaloni albi, iar de data asta nu mai purta pălăria de care nu se despărțea niciodată. Bucle negre și dese îi acopereau în neorînduială fruntea și ceafa, reflectînd străluciri negre-albăstrui de fiecare dată cînd se mișca.

Era genul de bărbat înalt, brunet, chipeș, adorat de autorii de scrieri romantice, însă bărbații aceștia care emanau atîta forță și care alegeau să rămînă închiși în ei puteau da mari bătăi de cap. Niciodată nu puteai ști cu precizie ce era în mintea lor și un dialog firesc cu ei era imposibil.

Bine că nu e Diane aici, își zise Jenny. *S-ar fi îndrăgostit pe loc de virilitatea bărbatului ăsta și în cinci minute l-ar fi și culcat pe Brett pe pernele ei marocane.* Gîndul acesta o făcu să rîdă și renunță să-l mai privească.

Nu-i trebui mult ca să-și dea seama că atmosfera din staul se schimbase, că încetaseră chicotelile. Jenny observă că lucrătorii tăcuseră brusc și întorseseră privirile către ea. Cercetă pe rînd chipurile acum ostile și o cuprinse neliniștea. De ce o priveau așa? Ce făcuse?

Mersul apăsat al lui Brett făcu podeaua să se zguduie cînd străbătu întreaga lungime a staulului, venind spre ea cu chipul înnegurat și cu pumnii strînși. Tăcerea devenise asurzitoare și zeci de ochi îi urmăreau pașii.

Jenny nu mai avusese timp să spună ceva. Nici să se mai gîndească la ceva. El îi prinse brațul cu o mînă ca de fier și o trase în jos, în curte.

Smulgîndu-se din strînsoarea aceea, Jenny simți și mai acut durerea provocată de mîna lui.

– Cum îndrăzneşti să faci una ca asta? îi şuieră ea printre dinţi.

Brett o străfulgeră cu o privire tăioasă.

– Femeile nu au ce căuta în staul. Aduc ghinion.

– Poftim?

Era atît de năucită, încît nu-şi mai găsea cuvintele.

– Aşa cum aţi auzit, răspunse el furios. Să nu vă mai apropiaţi de clădirea aceea.

– Îngîmfatule... Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

Mînia ei era şi mai aprinsă cu atît mai mult cu cît oamenii din staul şi din curte se opriseră din lucru şi ascultau curioşi.

– Eu sînt administratorul şi ce spun eu e literă de lege, indiferent cine e şeful. Iar staulul în care se tund oile nu e un loc pentru femei. Provoacă accidente, adăugă el fără să şovăie.

Cînd Janny vru să-i spună vreo două vorbe pe care să le ţină minte toată viaţa, Brett îi întoarse spatele şi dispăru din nou în staul. Dîndu-şi seama că lucrătorii erau încă ochi şi urechi, îşi înghiţi replica tăioasă. Ticălosul! Cine s-o fi crezînd?

Se gîndi să se întoarcă în staul şi să-l pună la punct chiar acolo, dar ştia că asta ar umili-o şi mai mult. Aşa că porni spre păşunea din spatele casei, cu călcîiele scormonind praful şi cu pumnii strînşi în buzunare. Dintre toţi bărbaţii nesuferiţi, încăpăţînaţi şi necioplţi pe care avusese nenorocul să-i cunoască, el îi întrecea pe toţi. Şi chiar se pricepea grozav să o întărîte.

Caii o priveau cu ochi curioşi, dar blînzi, după care se întoarseră să pască iarba. Jenny se sprijini de gard şi rămase acolo, uitîndu-se la ei, liniştindu-se încet şi lăsînd să treacă mînia pe care i-o stîrnise ruşinea îndurată. *Ce s-o fi întîmplat cu mine?* se întrebă ea. *De obicei sînt atît de calmă, ştiu atît de bine să-mi controlez emoţiile. Ce mi-o fi venit să-i îngădui să mă facă să-mi ies din fire?*

O adiere caldă se furişă printre firele de iarbă, ca al unor paşi în ritm de dans. Jenny se cutremură. Vraja aceea a

Churingăi avea în ea ceva întunecat şi pătrunzător. Îi simţea prezenţa, auzea iar muzica pe care o aducea cu ea.

Gîndurile îi zburară din nou la jurnale şi la taina nedezlegată a cimitirului. Ca şi Matilda, la început fusese entuziasmată. Acum era mai neliniştită – sau poate chiar se temea. Venise din curiozitate, din nevoia de a-şi redescoperi rădăcinile de care se desprinsese cînd pornise în viaţă să caute o altă împlinire. Acum, însă, îşi dădea seama că alta era raţiunea – era aici din pricina Matildei. Venise pentru că o fetiţă de paisprezece trebuia să-şi spună povestea cuiva care să o şi înţeleagă.

Jenny oftă. Totuşi, era mai bine dacă nu ar fi venit. Sperase prea mult, aşteptase ca Churinga să o îndrume, să-i dea un sens vieţii ei acum, cînd Peter şi Ben nu mai erau – iar Churinga nu făcea decît să o tulbure şi mai tare.

Lăsă caii să pască în tihnă şi dădu roată celorlalte clădiri ale proprietăţii. Găsi hambare pline de fîn, magazii cu maşini, unelte şi butoaie cu petrol, îi văzu pe oameni aplecaţi asupra muncii şi auzi oile behăind şi făcînd mare zarvă în ţarcurile lor. În cele din urmă, se opri la coteţele cîinilor.

Puii erau minunaţi: aveau ochii strălucitori şi jucăuşi, picioarele încă li se împleticeau, iar codiţele erau, de fapt, nişte smocuri de puf. Luă unul şi-şi vîrî faţa în blăniţa lui. Căţeluşul scoase limba şi o linse pe faţă, bucuros, iar Jenny începu să rîdă. Nimeni nu reuşea să alunge mîhnirea aşa cum o făcea o vietate atît de jucăuşă.

– Lăsaţi-l jos!

Jenny rămase nemişcată şi căţeluşul începu să se zbată în braţele ei. Se săturase în ziua aceea de Brett Wilson.

– Aici nu e staulul unde se tund oile, domnule Wilson. O să-l las jos cînd o să vreau eu, i-o întoarse ea.

Tăcerea devenea tot mai încordată pe măsură ce ochii cenuşii îi înfruntau tot mai aprig pe cei violeţi.

– Cîinii aceia nu sînt mascote. Tot ce vedeţi aici îşi are rostul său – inclusiv puii. Dacă nu devin paznici buni, sînt eliminaţi.

– Sînt convinsă de asta, îl repezi Jenny. Păcat că nu se întîmplă la fel şi cu administratorii lipsiţi de maniere.

Ochii lui fulgerară, iar colțurile buzelor i se mişcară spasmodic, dar abia perceptibil.

– E o măsură cam prea drastică să-l împuşcăm pe administrator, doamnă Sanders.

Jenny îşi vîrî din nou fața în blana mătăsoasă a cățeluşului. Omul acesta rîdea de ea, iar ea nu voia să-l lase să vadă că ea face haz.

Brett îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Am impresia că am cam pornit cu stîngul, doamnă Sanders. Ce-ar fi să încheiem un armistițiu?

– Nu eu am declarat război, replică Jenny, stăpînă pe ea cînd ridică ochii spre el.

– Nici eu, răspunse Brett oftînd. Dar într-un loc ca ăsta trebuie să existe nişte reguli. Într-un staul în care se tund oile se pot întîmpla tot felul de accidente dacă oamenii nu sînt atenți. Şi, credeți-mă, dumneavoastră chiar le-ați distrage atenția.

Şi o privi stăruitor, preț de cîteva clipe lungi, fără să-şi ascundă amuzamentul.

– Cît despre cătei...

Încă un oftat.

– E mult mai greu să-i ucizi dacă îi îndrăgeşti prea tare.

Şi iar se lăsă tăcere, moment în care Brett îi luă cățeluşul din brațe şi îl înapoie mamei lui. Apoi îşi îndesă mai bine pălăria pe cap şi plecă.

Jenny îl privi străbătînd curtea, recunoscînd în sinea ei că nu-i displăcuse deloc disputa cu el. *Cel puțin bine că are simțul umorului*, îşi zise ea. Păcat, însă, că nu se manifesta mai des.

După ce-i mai privi o dată îndelung pe cățeluşi, porni înapoi spre casă. Nu se pricepea să dea o mînă de ajutor la administrarea proprietății, dar ar fi vrut să facă şi ea ceva util. Şi îşi dădu seama că o invidiază pe Simone. Uite o femeie care se supunea regulilor şi gătea, neobosită, pentru zeci de muncitori, acum, în miezul verii. Îşi cunoştea locul, contribuia la treburile gospodăriei şi îşi cîştiga existența.

– Doamne, oftă Jenny, mă simt atît de inutilă aici. Nu se poate să nu fie ceva ce pot face şi eu.

Urcînd treptele cîte două odată, intră în bucătărie şi îşi pregăti un ceai. Alături, pe farfurioară, puse cîțiva biscuiți, apoi ieşi pe verandă şi se aşeză în leagănul lung, prins cu cîrlige chiar de grindă. Scîrțîitul molcom al frînghiei care trecea prin inelele de metal îi amintea de verile de demult şi, legănîndu-se domol, începu să se desprindă, fără să bage de seamă, de larma din curte şi din țarcuri. Canicula se simțea chiar şi acolo, la umbra verandei. Nici o boare de vînt nu mişca frunzele copacilor sau petalele florilor. În eucalipți, păsările se ciorovăiau neobosite, iar doi oposumi alergau de colo-colo pe acoperişul verandei.

Ceaiul i se răci, soarele ajunse la amiază, iar gîndurile ei se întoarseră la Matilda. Churinga fusese mai mică atunci, dar dacă ar fi ca ea să se întoarcă acum, multe nu i-ar fi străine.

Jenny privi tremurul îndepărtat al căldurii şi i se păru că vede o siluetă firavă, înfăşurată într-un şal colorat, alergînd desculță prin curte şi îndreptîndu-se către rîu. Tresări cînd ființa aceea se întoarse şi se uită la ea, făcîndu-i semn să o urmeze. Încerca să-i transmită ceva – voia să o aducă pe Jenny în vremurile acelea întunecate şi să o facă martoră la grozăvia care se petrecuse acolo. Dar de ce? De ce o alesese pe Jenny ca să-şi destăinuie povestea secretă?

Uită de ceai şi rămase cu privirea pierdută în depărtare. Se simțea atrasă într-un mod bizar de copila aceea. I se părea că erau într-un fel suflete pereche, că viețile lor se împleteau cumva – şi înțelese că oricît de anevoios ar fi fost drumul, nu o putea abandona pe Matilda în călătoria pe care o începuse.

Întorcîndu-se în casa umbroasă, Jenny luă al doilea jurnal şi se aşeză în pat. Suspinînd tulburată de presimțiri sumbre, deschise caietul şi începu lectura.

Viața la Churinga se schimbase. Matilda se mişca printre umbre, devenind una cu ele. Curajul nu o părăsise însă, iar mintea ei se căznea să ticluiască răzbunarea cea mai cruntă pentru chinurile îndurate de cînd Mervyn o silise să se întoarcă.

Pe măsură ce trecuse timpul, mintea i se ascuțise și înțelepciunea ei sporise. Băutura și momentele lui de beție erau salvarea ei și, cu toate că asta însemna secarea veniturilor de pe lînă, ea îl încuraja. O dată îndobitocit de băutură, el nu mai reprezenta o amenințare. Dar tot nu însemna că putea dormi liniștită. În fiecare noapte, sfîrșită de truda din timpul zilei, Matilda rămînea trează, cu fața întoarsă spre ușă și într-o încordare chinuitoare a simțurilor, așteptînd să-i audă pașii.

Ca să se apere își făcuse și o armă – un bețigaș ascuțit pe care îl ținea dîrz în mîinile ei mici și agile –, dar nu o dată arma se întorsese împotriva ei. Căutase fructe și frunze otrăvitoare pe care i le pusese în mîncare, dar în zadar. Părea că nimic nu-l putea doborî. Curajul ei începu să slăbească atunci cînd lunile de abuzuri începură să umple paharul. Simțea că nu va mai ajunge la un liman, lăcomia lui nu putea fi stăvilită în nici un fel. Trebuia să-l ucidă.

Toporul era bine ascuțit și lama îi strălucea în lumina lunii ce se strecura prin crăpăturile storurilor. Sîngele îi zvîcnea în urechi în vreme ce sta încremenită în liniștea casei. Visase zile în șir momentul acesta, îl plănuise în amănunt, iar acum aștepta ca îndrăzneala ei să o salveze pentru totdeauna. Stătea în bucătărie cu toporul în mînă, iar pe brațe și pe față se distingeau, livide, ultimele vînătăi.

Podeaua scîrțîi sub apăsarea ușoară a pașilor ei, și își ținu respirația. Mervyn continua să sforăie nestingherit dincolo de ușa închisă.

Întinse mîna spre ivăr și îl ridică încet, milimetru cu milimetru; apoi împinse ușa, pînă ce auzi tînguirea balamalelor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, capul îi vuia, iar mîna începu să-i tremure. Oare el nu auzise zgomotul?

Acum îl putea vedea. Zăcea întins pe spate, cu gura deschisă, iar pieptul i se înălța și cobora, mișcat de furia sforăiturilor.

Matilda se tîrî aproape pînă ajunse la marginea patului. Privi în jos, la chipul acela pe care îl ura mai mult decît orice, la mîinile puternice și crunte, la trupul acela greoi – și ridică toporul.

Lama străluci cînd lumina căzu asupra ei. Matilda își ținu respirația. Bătăile inimii erau năvalnice, iar ea rămase nemișcată, cu toporul ridicat.

Mervyn mormăi ceva în somn și deodată o fixă cu ochi tulburi.

Matilda șovăi. Frica o paraliză, iar curajul o părăsi fulgerător. Alergă plîngînd înapoi în camera ei, recunoscîndu-se definitiv înfrîntă.

Vara se consuma treptat și își făcea drum către Crăciun și Anul Nou. În depărtare se adunau nori pe cer, negri și învolburați, grei de ploaia așteptată de-atîta vreme. Matilda porni călare împreună cu Meryvn și cu Gabriel să aducă mai aproape de casă turma sleită de puteri. Oile murdare, mițoase, se înghesuiau, se împungeau dinaintea lor, iar Blue alerga dintr-o parte într-alta ca să le țină la un loc. Praful scormonit și de copitele cailor se ridica de pe pămînt, orbindu-i pe călăreți și oprindu-se, înecăcios, în gît.

Dădu pinteni calului, îndemnîndu-l să urce malul abrupt după o oaie care căutase să scape pe-acolo. O ajunse din urmă și fluieră la Blue să vină și să o gonească înapoi la turmă. Oile se năpustiră de-a lungul cîmpiei și Matilda le privi deznădăjduită. În anul acela pierduseră mulți miei din cauza cîinilor dingo și a secetei. Nu-și mai permiteau să plătească lefurile muncitorilor și proprietatea era prea întinsă pentru ca doi bărbați și o copilă să poată face față tuturor muncilor.

Mervyn se ducea tot mai des la cîrciumă și zăbovea din ce în ce mai mult și, cu toate că Matilda răsufla ușurată pentru răgazul de care se bucura, știa că mai devreme sau mai tîrziu aveau să ajungă faliți. Casa era dărăpănată, iar hambarele – cîndva atît de rezistente – acum erau mîncate de termite. Canalele trebuia desfundate, gardurile îndreptate, cîmpul avea nevoie să fie prășit. Apa se împuținase și un nou puț era mai mult decît necesar.

Matilda oftă neputincioasă și își îndemnă calul spre pășunea din spatele casei. Ethan Squires nu făcea un secret din dorința lui de a pune mîna pe Churinga, iar Mervyn

încercase să-i forțeze mîna ca să vîndă. Însă ea ține la moștenirea ei ca la ochii din cap. Ethan Squires nu avea să i-o ia – și nici fiul lui vitreg.

Matilda zîmbi furioasă în spatele batistei pe care o ținea apăsată pe față ca să se apere de praf. Poate că Ethan se credea deștept, dar ea îi înțelesese planul ascuns. Andrew Squires era, într-adevăr, un tînăr frumos și școlit, însă ea nu simțea nimic pentru el și nici nu ar fi putut să simtă ceva vreodată. N-ar fi avut minte să se vîndă numai ca să scape de tatăl ei. Churinga însemna prea mult pentru ea, iar căsătoria cu Andrew echivala cu pierderea proprietății.

Pășunea îngălbenise sub cerul necruțător și, după ce turma fusese adusă înăuntru și porțile închise, se îndreptă către casă. Nu se mai gîndea la casa aceea ca la un cămin protector, își zise ea tristă. Nu era decît locul în care izbutise să supraviețuiască încă o zi.

Mervyn alunecă din șa și își duse calul ostenit în țarc. Apoi o luă pe Lady și îi puse frîul cu zăbală. Iapa roti ochii cînd el încălecă.

– Asta-i. Am plecat la Wallaby Flats.

Matilda își deshămă calul și-i dădu drumul în țarc. Răsuflă ușurată în sinea ei, dar se strădui să nu-l lase să-i citească bucuria din ochi și se arătă preocupată să strîngă harnașamentul.

– Uită-te la mine, fetițo. Cu tine vorbesc.

Simți pericolul din glasul lui neobișnuit de calm. Își impuse să-și păstreze cumpătul, să nu-și trădeze tulburarea și se întoarse spre el. În sinea ei, însă, tremura.

– Ethan și coteiul ăla al lui nu au ce căuta pe pămîntul nostru. Știu ce urmărește – dar n-o să pună mîna pe nimic. Și se uită la ea. Ne-am înțeles?

Matilda încuviință, dînd scurt din cap. Era singurul lucru cu care erau amîndoi de acord.

Cravașa lui Mervyn îi atinse ușor obrazul, apoi îi ajunse sub bărbie, silind-o să ridice capul și să-l privească. Mervyn se aplecă în șa și-i zise, cinic:

– Nu mă săruți de bun-rămas, Molly?

Ura ei căpătă rădăcini tot mai adînci cînd făcu un pas spre el și-i atinse obrazul țepos cu buzele nemișcate, reci.

Mervyn rîse fără nici un haz, ba chiar adăugă cu sarcasm:

– Ce mai sărut! Sau poate te păstrezi pentru Andrew Squires.

O privi cu ochi ca de gheață, făcînd-o să încremenească locului, apoi îi dădu pace.

– Ține minte ce ți-am spus, fato. Tu îmi aparții mie, ca și Churinga.

Și, dînd pinteni calului, ieși în galop din curte.

Matilda privi dîra de pulbere pînă ce se topi în depărtare. Tăcerea Churingăi o învălui, aducîndu-i din nou liniștea și o energie proaspătă, renăscută. Privi în sus, spre cer. Ploaia amenința încă, dar dacă nu era decît o făgăduială deșartă? Norii păreau să se împrăștie și se îndreptau către Wilga.

După ce hrăni purceii și puii, după ce îi închise în cotețele lor pentru înnoptat, Matilda străbătu curtea ca să stea de vorbă cu Gabriel.

Bătrînul ședea lîngă un foc care fumega, păzind ceaunul în care fierbea carne de cangur și legume.

– Vine ploaia, domniță. Spiritele norilor vorbesc cu vîntul.

Matilda inspiră adînc. Omul avea dreptate. Vîntul își schimbase direcția și începea să miroasă a ploaie.

– Ar fi bine să-ți muți adăpostul. Cînd o să iasă pîrîul din albie, o să te inunde.

Bătrînul zîmbi, ițindu-și dinții galbeni, și dădu din cap.

– Mai întîi să mănînc. E destul timp.

Și avea dreptate. Mai trecură încă două zile de căldură mistuitoare și vînturi uscate, pînă să se descătușeze norii. Picături grele izbiră apoi furioase în acoperișul vălurit și șfichiuiră în ferestre. Apa umplu canalele și pîraiele, revărsîndu-se bogată, în torente, pe pămîntul pîrjolit. Fulgerele luminau împrejurimile ca noaptea, țîșnind ca niște împușcături din cerul întunecat. Tunetul bubuia apoi ca o furie a naturii, făcînd să se cutremure casa din temelii.

Matilda ședea ghemuită lîngă focul care mocnea în vechea mașină de gătit. Nu avea ce face. Caii erau la căldură, în grajd, Gabriel și familia lui se aflau în siguranță în porumbar.

Turma fusese lăsată afară – singurul risc pe care se văzuse nevoită să și-l asume –, însă celelalte animale erau închise în adăposturile lor. Nici un semn de la Mervyn.

– Sîntem doar noi doi, Blue, murmură ea, mîngîind blana mătăsoasă din creștetul cîinelui.

Blue păru să înțeleagă nevoia de tovărășie sinceră, nestingherită a stăpînei și-i linse afectuos mîna.

Matilda se înfășură mai bine cu șalul. Casa fusese construită în așa fel încît în verile toride să păstreze aerul răcoros. Acum era chiar frig înăuntru. Focul care fumega în vatră împrăștia prea puțină căldură, iar lampa dădea lumină cît să se zărească umbre firave în ungherele bucătăriei. Și totuși se simțea în siguranță. Ploaia îi era prietenă. Îl ținea pe Mervyn departe și făcea ca Churinga să renască. Curînd deșertul avea să se umple de vegetație, de anemone albastre, iarbă deasă și copaci tineri.

Se lăsă pe spate, cu pleoapele îngreuiate. În noaptea aceea avea să doarmă fără teamă.

Bătăile violente în ușă o treziră și Matilda se și ridică în picioare, repezindu-se la pușcă. Blue mîrîi cu colții rînjiți, gata să sară la oricine ar fi intrat pe ușă.

– Cine e? strigă ea, acoperind ropotul ploii pe acoperiș.

– Terry Dix de la Kurrajong. Dă-ne drumul, iubire.

Matilda se apropie de fereastră, însă rîurile de apă care curgeau o împiedicară să distingă ceva. Se zăreau doar niște umbre pe verandă.

– Ce vreți?

Încărcă pușca și trase piedica.

– L-am adus pe tatăl tău. Lasă-ne să intrăm.

Matilda se încruntă. Dacă era Mervyn, atunci de ce atîta tărăboi? Ceva nu era în regulă. Se apropie și mai mult de fereastră. Umbrele se mișcară, se vedeau două siluete și se distingeau tot mai bine acum, cînd se apropiară de geam. Păreau să care ceva greu. Mervyn trebuie să se fi făcut din nou pulbere și amicii lui îl aduceau acasă.

Oftă. Cel puțin nu îi va face necazuri, nu în halul în care era.

Ținea pușca într-o mînă și cu cealaltă descuie ușa care se dădu brusc de perete, băgînd înăuntru apă, frunze și bucăți de lemn smulse din copaci. Cei doi oameni trecură vijelios pe lîngă ea, ducîndu-l între ei pe Mervyn. Îl trîntiră pe masă cu un zgomot surd și nici unul nu spuse o vorbă preț de cîteva clipe.

Matilda își mută privirea de la grămada plină de noroi de pe masă la cei doi păstori din pelerinele cărora picura apă. Ceva se întîmplase, pentru că Mervyn stătea prea nemișcat.

Terry Dix își scoase pălăria care mustea de apă și își trecu mîinile prin păr. Ezită să privească în ochii Matildei, iar vocea lui, de obicei voioasă, era ezitantă acum.

– L-am găsit printre rădăcinile unui copac la granița cu Kurrajong. De urma calului nu am dat.

Matilda se gîndi la Lady și nădăjduia ca bietul animal să nu fi pățit nimic. Se uită din nou la Mervyn.

– Înseamnă că e mort, zise ea fără să șovăie.

Terry o privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă că este atît de nepăsătoare. Se uită apoi spre celălalt și lăsă privirea în jos.

– Nici nu se putea altfel, pentru că l-a prins inundația pe cîmp.

Matilda dădu din cap și se întoarse lîngă masă. Hainele lui Mervyn erau rupte și pline de noroi. Rădăcinile copacului îi lăsaseră urme pe pielea vînătă acum, ca urmare a decesului. Nu mai părea atît de puternic și atît de amenințător cum fusese odată. Însă cînd privirea ei se opri asupra ochilor închiși, Matilda se cutremură. Se aștepta să-i vadă deschizîndu-se brusc, fixînd-o fără să clipească.

– O să te ajutăm să-l îngropi, iubire, da?

Matilda se mai uită o dată la omul pe care îl ura din toată inima și primi ajutorul.

– Da. E prea greu ca să mă pot descurca singură.

Străbătu apoi bucătăria și se opri lîngă mașina de gătit, punînd pe foc ibricul înnegrit de-atîta fum.

– Să beți mai întîi o cană cu ceai ca să vă încălziți. Cred că ați înghețat.

Ațîță focul și tăie cîteva bucăți de pîine și de friptură rece de miel, fără să se mai întoarcă nici măcar o dată spre cadavrul care zăcea în mijlocul bucătăriei.

Cei doi ciobani mîncară și băură ceaiul în tăcere. Hainele lor ude străluceau în lumina focului, iar ei schimbau priviri pe furiș.

Matilda se așeză lîngă foc și privi flăcările. Nu-i păsa ce credeau cei doi. Ei nu-l cunoșteau pe Mervyn așa cum îl cunoscuse ea – și nici nu ar fi înțeles că așa ceva a fost cu putință.

– Ar fi bine să mergem. Stăpînul o să trimită după noi, iar caii au și ei nevoie de hrană.

Matilda se înfășură cu șalul și se ridică.

– Atunci haideți. Lopețile sînt în hambar. Îl chem și pe Gabriel să vă ajute.

Și luă sacii în care fusese făina, gîndindu-se că se potriveau ca lințoliu.

Păstorii aduseră lopețile în vreme ce Matilda îl trezi anevoie pe somnorosul Gabriel. Cei trei bărbați ridicară cadavrul de pe masă și, cu greu, ieșiră pe ușa îngustă a bucătăriei direct în ploaie. Abia se puteau face auziți din pricina tunetelor înfricoșătoare, însă Matilda le făcu semn către cimitir și îi conduse pînă acolo. N-ar fi vrut să-l vadă înmormîntat lîngă mama ei, nici lîngă bunici, însă ar trezi prea multe bănuieli dacă l-ar îngropa undeva în cîmp.

Rămase descoperită în ploaie, cu rochia de bumbac lipită de ea, făcîndu-i-se frig și tremurînd cînd apa îi pătrunse în pantofi prin tălpile subțiri. Se uita cum lopețile scormoneau pămîntul reavăn. Văzu apoi cum îl coborîră pe Mervyn Thomas în groapa adîncă și cum îl înveliră cu sacii de făină. Numără grămezile de pămînt care fuseseră aruncate cu lopata peste el. Apoi, fără nici un cuvînt, se întoarse spre casă.

Păstorii o urmară la scurtă vreme, iar ea se întrebă de nu li s-o fi părut bizar faptul că nu îngînase măcar o rugăciune pentru Mervyn – că nu-i făcuse o înmormîntare creștinească. Ridică bărbia și privi cum cădea ploaia pe acoperișul verandei. Dumnezeul părintelui Ryan nu avea decît să hotărască singur ce voia să facă.

Gabriel se grăbi înapoi în porumbar, la femeia lui grasă și caldă. Cei doi păstori își luară rămas-bun și porniră către Kurrajong. Matilda mai zăbovi puțin pe verandă, după care se întoarse și închise bine ușa în urma ei. Ar fi putut pleca împreună cu ei, dar nu mai era nevoie să încerce să scape de acolo. Gata – acum era liberă.

Ploile durară două luni, timp în care Matilda căută și cîntări în mintea ei moștenirea lăsată de Mervyn. O înzestrase cu o fermă în prag de prăbușire. Un testament care îi impunea să reușească acolo unde eșuase el. Și-i mai lăsase în pîntece un copil care avea să-i amintească întotdeauna de anii cei mai întunecați.

6

Stan organizează o rișcă în spatele barăcilor. Intri și tu, Brett? îi șopti cu glas înfundat muncitorul.

Brett aruncă o privire către bucătărie. Dacă Ma ar ști că Stan se implicase iar în așa ceva, atunci ar da cu toții de necaz. Dădu din cap, primind propunerea.

– Dar mai am cîte ceva de făcut mai întîi.

– Are vreo legătură cu noua stăpînă?

George îi făcu cu ochiul și-l înghionti cu cotul.

– E chiar frumoasă, așa-i? Eu zic că ai ales bine, amice.

Brett rîse foarte amuzat.

– Ar trebui să ieși și tu mai des în lume. Uită-te la tine, a fost de-ajuns puțin parfum ca să-ți pierzi mințile.

George ridică din umeri fără să-și piardă buna dispoziție.

– Păi, e mult mai plăcut decît nesuferitul miros de lînă din fiecare zi.

Și oftă.

– Să fi fost eu mai tînăr cu douăzeci de ani și să nu fi fost cocoșat de-atîta muncă, cred că îmi încercam și eu norocul.

Brett îi privi nasul coroiat, bărbia încărunțită și părul moale, împuținat. Zilele lui George de mare cuceritor erau de mult apuse.

– Ai fi riscat mult, frate. E tare aprigă femeia asta. Şi e tăioasă la vorbă ca o lamă de cuţit.

George ridică din sprîncene, dar nu mai zise nimic.

Brett se întoarse la cina pe care nu o terminase, în vreme ce tovarăşul lui îşi luă farfuria, o duse în bucătărie şi ieşi. *Trebuie să-mi măsor bine cuvintele*, îşi zise el. *Lucrătorilor ăstora nu le place nimic mai mult decît bîrfa pe care să o poarte cu ei peste tot pe unde ajung.*

– Unde-i Stan? întrebă Ma, arătîndu-se din bucătărie şi ştergîndu-şi mîinile pe şorţ.

Brett ridică din umeri şi se prefăcu preocupat de mîncarea din farfurie. Nu avea de gînd să-şi dea în vileag prietenul, cu toate că, după părerea lui, Stan era un nesăbuit.

Ma oftă şi se aşeză pe scaunul din faţa lui. Deschise cutia cu tutun şi începu să-şi răsucească o ţigară.

– Cum se face că băieţii ăştia se fac nevăzuţi atunci cînd ai mai multă nevoie de ei? Mi-a promis că mă ajută să repar masa din bucătărie.

Brett isprăvi şi ultimul dumicat şi îşi linse buzele.

– Te ajut eu, Ma. Nu-ţi face griji.

Femeia îşi aprinse ţigara şi-l fixă cu privirea prin norii de fum.

– Sper că nu joacă iar rişca, zise ea calm. Omul ăsta nu ştie cînd să se oprească.

Brett împinse la o parte castronul şi îşi luă ţigările.

– Nu cred că o să aibă probleme, murmură el.

Privirea femeii era pătrunzătoare, însă nu mai adăugă nimic; rămaseră amîndoi la masă şi îşi fumară ţigările în tăcere. După cum i se îmbinau sprîncenele la mijloc, într-o încruntătură gravă, Brett îşi dădu seama că o mai preocupa şi altceva, în afară de Stan.

– Doamna Sanders a stat de vorbă cu tine? întrebă ea în cele din urmă.

Brett se smulse din gînduri şi îşi aminti de ochii violeţi şi de gura gata să izbucnească în rîs. Fusese cam dur cu ea astăzi, dar nici ea nu se lăsase mai prejos.

– În legătură cu ce?

Se vedea că Ma nu se simţea la largul ei, privind în lături şi bătînd cu degetele pe cutia de tutun.

– S-a întîmplat ceva, Ma?

Gata, acum era ochi şi urechi la ce voia ea să-i spună. Nu-i plăcea să o vadă neliniştită.

Ma clătină din cap.

– Mă întrebam doar dacă ţi-a spus ceva despre hainele acelea vechi... şi despre celelalte lucruri.

Brett se încruntă la rîndul lui.

– Şi de ce mi-ar fi spus? Doar tu le-ai luat de-acolo şi le-ai ars.

O văzu, roşind, ruşinată.

– N-ai făcut-o?

Ma roti nervoasă cutia cu tutun, încăpăţînîndu-se să privească fix, într-un punct de pe masă.

– Oarecum.

Brett inspiră adînc şi-şi muşcă buza. Fir-ar să fie, femeia asta nesăbuită a lăsat-o pe Jenny să citească jurnalele!

– Asta ce vrea să însemne, Ma?

Glasul lui era blînd, mai degrabă mustrînd-o decît învinuind-o, însă în sinea lui era furios şi-i trebui multă stăpînire de sine ca să nu răbufnească.

Ma încetă pînă la urmă să se joace cu cutia de tutun şi-l privi din nou în ochi.

– Nu ştiu de ce tot faceţi cu toţii atîta caz, se apără ea. Nu erau decît nişte haine vechi, iar ea s-a bucurat grozav cînd le-a văzut. M-am gîndit că nu-i nimic rău să le păstreze.

Brett îşi stinse ţigara.

– Ai auzit şi tu zvonurile, continuă ea. Şi după toate prin cîte a trecut, n-am vrut să...

– N-ai vrut să ajungă să urască locul ăsta şi să-l vîndă? îndrăzni femeia. Tu şi nepreţuita ta Churinga, continuă Ma cu dispreţ. Locul ăsta e blestemat şi tu ştii prea bine.

Brett dădu din cap, împotrivindu-se.

– Nu, Ma, nu despre asta e vorba. Nu înţelegi.

Femeia îl privi furioasă.

– Ba da, îl contrazise ea. Înţeleg foarte bine. Ai o situaţie foarte bună aici. Dacă vinde, probabil că vei rămîne fără

slujbă. Cu atît mai bine, zic eu. E mai bine să scapi de-aici.

Disprețul ei îl amuți, ca și intuiția ei. Cît de aproape era de adevăr! Churinga însemna totul pentru el. Fusese lăsat să conducă proprietatea ca și cînd ar fi fost a lui și se mîndrea cu ce făcuse. Churinga devenise una dintre cele mai bune ferme din New South Wales. Dar dacă Jenny s-ar hotărî într-adevăr să vîndă, atunci el ar putea fi nevoit să plece – și-l durea gîndul a pleca departe de tot ce realizase el.

Mîna durdulie a lui Ma se lăsă ușor pe brațul lui.

– Iartă-mă, iubire. Dar mai devreme sau mai tîrziu tot ai să te lovești de asta. Ce-ar putea face o tînără ca ea într-un loc ca ăsta? Nu are bărbat, nu are rădăcini aici, în sălbăticie – și cu siguranță nu știe ce înseamnă să conducă o fermă de oi.

– Și tu crezi că o să vrea să vîndă?

Era foarte mîhnit.

– Ei bine, nu pot să spun că i-ai făcut o primire prea călduroasă, am dreptate? îl înțepă ea. Am auzit și eu de tărăboiul din staul și despre cățel.

Și lăsă să-i scape un oftat adînc.

– Bărbații ăștia, adăugă apoi, înciudată.

– Lasă, că nici ea nu s-a lăsat mai prejos, se apără el.

– Așa o fi. Dar ține minte că ea e singură aici. E normal ca treburile să-i pară bizare. Tu n-ar trebui să fii atît de aspru cu ea, Brett.

O privi fără să-i răspundă. Ma avea dreptate. N-ar fi trebuit să o bruscheze pe Jenny.

Glasul lui Ma se auzi de data asta împăciuitor:

– Dragule, știu că ți-e greu. Dar locul tău nu e aici. Și nu a fost niciodată. Nu trebuia să te atașezi atît de el.

Brett își trecu mînios degetele prin păr.

– Ba da, Ma. Întotdeauna am visat la locul ăsta. În plus, nicăieri nu mi-aș permite acum să trăiesc nici pe jumătate la fel de bine – nu după ce i-am plătit lui Marlene atît de mult din economiile mele.

– Atunci nu crezi că dacă te-ai arăta mai prietenos, mai cumsecade, s-ar putea simți și ea mai bine? Brett, asta e o vizită de probă, iar prima impresie e foarte importantă.

Brett o aprobă, dînd din cap.

– Mi-am cerut scuze, Ma. Și am încercat să-i explic și ce e cu staulul și cu cîinii. Cred că a înțeles, pentru că ultima oară cînd ne-am văzut, am încheiat pace.

– Și-atunci de ce nu a trecut în seara asta pe-aici? îl întrebă ea direct. De ce stă singură în casă?

Brett își vîrî mîinile în buzunare și o privi cu răceală.

– Probabil că citește jurnalele alea blestemate, șuieră el.

Ma ridică din umeri.

– Și ce-are a face? Trecutul nu-i poate face nici un rău și, în plus, are dreptul să știe ce s-a întîmplat aici.

– Tu nu le-ai citit, o repezi el.

Se gîndea la Matilda și la primii ani ai Churingăi și-l trecu un fior.

– Dacă o va determina ceva să plece, să știi că jurnalele acela vor fi de vină.

Ma îl privi fără să clipească.

– S-ar putea să ai o surpriză. Jenny nu mi se pare genul de femeie care dă bir cu fugiții din orice. Uită-te cum a plecat din Sydney și a venit singură aici – și după ce pierdere!

Și dădu din cap, gînditoare.

– Să știi că pare o femeie puternică și deșteaptă, care ia singură hotărîri.

Brett rămase pe gînduri, în vreme ce Ma începu să strîngă masa și se retrase, cu mersul ei legănat, în bucătărie. Jenny Sanders era, fără îndoială, un mister. În sinea lui recunoștea că îi admiră curajul și umorul. Poate că era cazul să nu-l mai preocupe ce gîndesc ceilalți și să caute să o cunoască mai bine. Pentru că dacă ea citea jurnalele, era necesar ca cineva să-i arate că lucrurile se schimbaseră de pe vremea Matildei – că fantomele trecutului dispăruseră de mult și că nu avea de ce se teme.

Dar nu în seara asta, hotărî el, uitîndu-se la ceas. *Pînă îi repar masa lui Ma, se face prea tîrziu.*

Jenny ridică ochii de pe textul aproape șters al jurnalului. Tăria și curajul Matildei răzbăteau prin mîzgăliturile

creionului, făcînd-o să se jeneze de propriile slăbiciuni. Cum o vlăguise viaţa modernă!

Închise ochii şi încercă să-i vadă chipul acelei copile a cărei poveste se desfăşura dinaintea ei. A fetei care avusese atîta tărie cît să-şi cumpere o rochie de culoarea mării şi să valseze, lăsîndu-se purtată de muzica diafană. Prezenţa ei părea aproape reală – ca şi cum Matilda s-ar fi întors la Churinga şi acum o privea întorcînd paginile.

Uitînd unde se află şi vremea în care trăia, Jenny se întoarse la jurnal. Pătrunse mai adînc în trecut, cînd viaţa fusese mult mai grea, într-o vreme cînd numai o femeie puternică, asemenea Matildei, ar fi putut supravieţui.

Iapa lui Mervyn se întoarse după două săptămîni, într-o zi cînd ploaia se domolise, iar soarele timid transformase cerul plumburiu într-o mare de lumină albă, palidă. Zgomotul copitelor o făcu pe Matilda să iasă repede în curte şi, minunîndu-se şi bucurîndu-se în acelaşi timp, îi prinse frîul şi o duse în grajd.

Lady slăbise mult, era murdară şi îşi pierduse o potcoavă – dar părea mulţumită că ajunsese acasă. Matilda o hrăni bine şi o adăpă, apoi, după ce se sătură, luă o ţesală ca să-i redea strălucirea. O mîngîie pe coama încîlcită şi coborî pe grumaz, simţindu-i bătăile puternice ale inimii. Îşi lipi chipul de pieptul osos şi-i respiră mirosul de praf amestecat cu umezeală.

– Deşteaptă fată. Bravo, Lady, o alintă ea. Bine-ai venit acasă.

Urmele ploii dispărură cu totul şi cerul deveni din nou albastru. Păşunile înverziră, invadate de iarba grasă şi de flori viu colorate şi o ceată de canguri se aciuară pe lîngă pîlcul de eucalipţi. Păsări cu penaj strălucitor zburau de colo-colo, iar aerul era curat şi răcoros după ploile îndelungate. Era vremea să verifice ce rămăsese din turma de oi, să facă un bilanţ şi să vadă ce mai putea salva de pe urma potopului.

Se pregătea să plece călare cînd auzi în curte tropot de copite. Matilda îşi luă puşca, verifică dacă era încărcată şi ieşi pe verandă.

Ethan Squires se apropia călare pe calul lui negru, animal nărăvaş care scurma noroiul cu copita şi fornăia; calul ciuli urechile cînd stăpînul lui trase de frîu şi-l opri. Haina de ploaie îi ajungea lui Squires pînă la glezne şi o pălărie cafenie, pleoştită, îi umbrea faţa. Rămînea însă la vedere bărbia care trăda firea neînduplecată şi ochii aprigi. Asta nu era o vizită de curtoazie.

Matilda ridică puşca şi ţinti, fără să şovăie.

– Ce vrei?

Squires îşi scoase pălăria.

– Am venit să-ţi adresez condoleanţe, Matilda. Aş fi venit mai curînd, însă vremea nu mi-a îngăduit.

Ea se uită cu dispreţ la hainele lui elegante şi la calul scump. Rîdea de ea sau ce era cu omul ăsta? Doar nu bătuse atîta drum ca să aducă omagiu unui om pe care îl detesta.

– Ar fi bine să-mi spui exact de ce-ai venit, Squires. Am o grămadă de treabă.

Omul zîmbi, dar ochii lui nu păreau să spună că se amuza.

– Îmi aminteşti de mama ta. La fel de aprigă şi tenace. Nu e nevoie să mă ameninţi cu puşca.

Matilda o strînse şi mai bine în mînă.

– Asta hotărăsc eu.

Squires ridică din umeri.

– Bine, Matilda. Dacă aşa vrei tu...

Se opri şi cîteva clipe privirea lui trecu de la puşcă la chipul ei.

– Am venit să te rog să te mai gîndeşti în legătură cu vînzarea Churingăi.

Şi ridică mîna, fără să o fi scos din mănuşă, cînd văzu că Matilda se pregătea să-l întrerupă.

– Îţi dau cuvîntul meu că preţul va fi avantajos.

– Churinga nu e de vînzare.

Puşca rămăsese îndreptată spre pieptul lui.

Hohotele de rîs ale lui Squires spintecară liniştea dimineţii, iar calul lui se agită şi smuci nervos capul.

– Draga mea, dar tu ce-ţi imaginezi că poţi face aici? o

întrebă el, arătînd în jurul lui cu mîna pășunile înglodate și hambarele decrepite. Toate se năruie în jurul tău și acum, că s-a terminat cu ploile, creditorii lui Mervyn o să vină să-ți ceară datoriile. Va trebui să vinzi porcii, caii și s-ar putea și restul oilor.

Matilda îl ascultă pînă la capăt, fără un cuvînt. Era un om puternic – iar ea avea doar cincisprezece ani. Dacă l-ar lăsa să creadă că poate fi o pradă ușoară, atunci chiar ar pierde totul. Știa însă că ce spunea el era adevărat, doar stătuse de veghe nopți la rînd gîndindu-se la datoriile pe care nu știa cum avea să le plătească.

– Și de ce te frămîntă pe tine treaba asta? îl repezi ea.

Inima începu să-i bată năvalnic cînd, deodată, îi veni în minte un gînd primejdios.

– Ție nu-ți datora nimic, nu-i așa?

Asprimea de pe chipul lui se mai îndulci și dădu din cap mustrător.

– I-am promis mamei tale că voi avea grijă de tine și că nu-i voi împrumuta nimic lui Mervyn.

Și se plecă puțin în șa.

– Molly, în ciuda suspiciunilor tale, să știi că sînt un om de onoare. Am admirat-o pe mama ta și din pricina ei sînt azi aici. Dacă va fi ca Churinga să devină a mea, o voi obține în mod corect.

Deși era gata să-i sară inima din piept, Matilda îl privea fără să clipească, stăpînă pe sine.

– Chiar dacă asta ar însemna ca eu să mă căsătoresc cu fiul tău?

Tăcerea lui era cît se poate de grăitoare.

– Squires, nu sînt proastă. Știu că Andrew nu face decît ce-i spui tu – din cauza asta nu o să am niciodată de-a face cu el. Spune-i să nu-mi mai trimită invitații la petrecerile lui, nu mă interesează așa ceva, iar Churinga nici nu e de vînzare, nici nu o să fie dată la schimb.

Chipul lui Squires se întunecă, iar ochii lui o sfredeleau, dînd semne că și-a pierdut răbdarea.

– Copilă nesăbuită ce ești! șuieră el printre dinți. De unde crezi că o să primești o ofertă mai bună? Fiul meu vitreg e gata să-ți ofere o viață la care nici n-ai visat, iar Churinga ar rămîne tot a ta.

– Va fi înghițită de Kurrajong, îl corectă ea, tăindu-i vorba. Nu încheiem nici o afacere, Squires.

– Cum îți închipui că poți conduce locul ăsta singură și fără bani?

– O să mă descurc.

Gîndurile ei alergau nebunește. Trebuia să existe o cale ca să scape de creditorii lui Mervyn. De asta depindea supraviețuirea Churingăi.

Ethan dădu din cap ca un părinte care își dojenește copilul.

– Matilda, fii rezonabilă. Îți ofer șansa de a lua totul de la capăt, fără datorii. Hai să intrăm și să stăm de vorbă despre propunerea mea. Ai să fii surprinsă să afli cît de mult valorează locul ăsta, chiar în starea în care se află.

Se ridică în scări gata să descalece.

Matilda ridică pușca.

– Domnișoara Thomas pentru tine, Squires. Și nu sînt o copilă nesăbuită, îi zise ea aprig. Încalecă cum trebuie și dispari de-aici.

Ethan, furios, strînse buzele și aruncă fulgere din ochi cînd se lăsă pe spinarea calului. Smuci frîul, făcîndu-l să se miște neliniștit în loc, în noroi.

– Spune doar cît timp crezi că ai să supraviețuiești aici singură? Poate te crezi la fel de tare cum a fost maică-ta, dar nu ești decît o puștoaică.

Matilda privi de-a lungul țevii, cu degetul pe trăgaci.

– Sînt mai mare decît îți închipui. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ți-ai mai lua aerul ăsta de superioritate în fața mea. Acum dispari mai repede de-aici, înainte să-ți trimit un glonț în pălărie.

Bărbatul își struni calul nărăvaș fără să-și desprindă privirea de pe chipul ei.

– O să-ți pară rău, domnișoară Thomas.

Sarcasmul era la fel de dur ca şi strînsoarea în care ţinea, iritat, frîul.

– Pun rămăşag că mai mult de o lună nu o să rezişti. Apoi ai să te rogi de mine să te scap de fermă. Dar preţul va fi mult mai mic.

Matilda îl privi întorcînd calul din faţa verandei şi pornind în galop către Kurrajong. Erau mai bine de o sută de mile între cele două ferme, însă fata nu se îndoia că avea să-l revadă. Squires era un adversar viclean. Nu se dădea bătut atît de uşor.

Lăsă puşca jos şi îşi şterse palmele ude de sudoare, uitîndu-se lung în urma siluetei care dispărea treptat în zare. Tremura, însă era încrezătoare, în ciuda ameninţărilor. Trebuia să-l supravegheze atent pe Squires – însă ea cîştigase prima bătălie pentru Churinga.

Cînd fluieră scurt, Blue veni în goană, cu urechile ciulite şi cu ochii strălucind, aşteptînd nerăbdător să fie pus la treabă. Ţopăind la picioarele ei, o urmă în grajd şi aşteptă ca Matilda să o înşeueze pe Lady.

Cînd ieşi pe cîmp împreună cu Gabriel pentru a aduce animalele lîngă casă, aşa cum făceau în fiecare primăvară, Matilda ştia că turma era mult sărăcită. Însă erau animalele ei – iar ea era hotărîtă să izbutească acolo unde tatăl ei dăduse greş.

Jenny închise jurnalul. O durea spatele şi pleoapele i se îngreuiaseră. Cînd se uită la ceas îşi dădu seama că trecuseră mai bine de douăsprezece ore de cînd evadase în lumea Matildei. Se făcuse noapte, iar Churinga dormea, însă Jenny, în ciuda oboselii, simţi primul fior al speranţei renăscute. Matilda era pe cale să experimenteze aventura, necunoscutul. Curajul şi hotărîrea luaseră locul disperării şi deznădejdii de odinioară.

Se dădu jos din pat şi plecă desculţă în bucătărie, direct la cufăr. Îl deschise şi scoase afară rochia verde ca marea. O ridică şi o privi puţin gînditoare, apoi se strecură printre faldurile ei de mătase.

Închise ochii şi dansă în ritmul muzicii de departe, întrebîndu-se dacă partenerul ei misterios avea să i se alăture din nou. Totuşi, nu-i păsa prea mult dacă va dansa singură în noaptea asta; Matilda îi dădea o lecţie despre ceea ce însemna cu adevărat supravieţuirea, o lecţie pe care nu ar fi putut-o învăţa niciunde altundeva.

7

Jenny se trezi în strigătul păsărilor care se ciorovăiau în copacii de lîngă fereastră şi în chicotele unui kookaburra care îşi apăra, neobosit, teritoriul printre eucalipţi. Se simţea, în sfîrşit, odihnită şi relaxată, în ciuda nopţilor mai mult nedormite din ultima vreme; se întinse cu voluptate, apoi coborî din pat.

Astăzi, hotărî ea, va învăţa mai multe despre Churinga şi îşi va petrece timpul în compania lucrătorilor, ascultîndu-i şi urmărindu-i în pregătirile lor pentru muncă. Era sîmbătă şi, din cîte înţelesese de la Ma, orele de lucru se reduceau la jumătate, aşa că se puteau ivi multe ocazii să stea de vorbă şi cu păstorii, şi cu cei care tundeau oile, şi poate chiar cu băştinaşii. Era decisă să înveţe cum decurg lucrurile acolo, să înţeleagă care fuseseră problemele şi riscurile cu care se luptase Matilda.

Se îmbrăcă, îşi pregăti o cană cu ceai şi se gîndi că primul lucru pe care trebuia neapărat să-l facă era să încalece din nou. De ani de zile nu mai călărise; îi plăcea grozav, însă pe cînd avea cincisprezece ani şi era la Waluna, căzuse rău din şa, ceea ce îi cam zdruncinase încrederea; acum era atentă cînd calul rotea ochii, ciulea urechile şi bătea aerul cu copitele. Dar singura cale pentru a înţelege mai bine lumea Matildei era să pătrundă adînc în inima ei – nu să se ascundă în casă, lăsînd ca viaţa fermei să treacă pe lîngă ea.

Îşi prinse părul în creştetul capului şi luă o pălărie veche de fetru dintr-un cuier de la bucătărie. O privi cîteva clipe, gîndindu-se dacă nu cumva fusese a Matildei, dar pînă la

urmă își zise că era, probabil, o pălărie mai veche a lui Brett și și-o îndesă pe frunte. Ar fi luat-o cu el dacă i-ar fi trebuit.

Afară atmosfera era plăcută, soarele nu răsărise încă de-a binelea, iar cerul era de un albastru înghețat. Curtea era deja plină, cu toate că încă era foarte devreme. Cîinii lătrau, iar oamenii și caii se pregăteau de muncă. Se simțea în atmosfera aceea – așa cum observase cu ani în urmă la Waluna – nerăbdarea cu care lucrătorii așteptau să reia tunsul oilor. Era o zi care îi apropia cu încă un pas de ziua vînzării lînii și de primirea simbriei.

Inspiră adînc, bucurîndu-se de aerul proaspăt și rîzînd de niște papagali care se agitau de colo-colo, încercînd să-și înmoaie penele în roua dimineții. Ce prostuți, își zise ea. Dar pînă la urmă dușul improvizat nu era o idee rea. Își îndesă bine cămașa în pantaloni și își răsuci mînecile, apoi porni către cantină. Cîțiva bărbați duseră în grabă mîna la pălărie și plecară grăbiți mai departe. Jenny le răspunse la salut cu un zîmbet pe care și l-ar fi dorit încrezător.

Pe măsură ce se apropia de locuințele lucrătorilor își dădu seama că cel ce se bărbierea la pompa de apă, pe jumătate dezbrăcat, era Brett. Încetini pașii. Poate era mai bine dacă îl ocolea, cel puțin pînă după micul dejun. Pentru că, deși păstrau distanța, episodul din ziua precedentă era încă viu în mintea ei și nu știa cît de conciliant putea să fie el acum.

Se pregătea să o ia pe un alt drum către cantină, cînd privirile li se întîlniră în oglinda pe care Brett o sprijinise de mînerul pompei. Astfel surprinsă, Jenny nu mai avu cum să evite un schimb de cuvinte. Dar era hotărîtă să nu-i mai permită să o supere.

– Bună ziua, domnule Wilson. E o dimineață superbă, zise ea veselă.

– 'Neața, răspunse el țîfnos, repezindu-se să-și tragă pe el cămașa și să-și încheie nasturii.

– Nu te obosi să te îmbraci din cauza mea, îl opri ea pe același ton politicos și binevoitor.

De fapt, era chiar foarte bucuroasă că îl surprinsese în dezavantaj și, în plus, imaginea care i se înfățișa nu era deloc neplăcută.

Mîinile lui Brett se opriră. Cu ochii ațintiți pe fața ei, își scoase cămașa cu mișcări leneșe și continuă să se bărbierească. Se privea în oglindă și fiecare mișcare a briciului era fără greș.

– Aș vrea să călăresc, îi spuse Jenny, reușind cu greu să-și adune gîndurile și evitînd să-i mai privească spatele atît de frumos bronzat. Pot să împrumut un cal după micul dejun?

Brett trecu prudent lama peste gropița din bărbie și abia apoi îi răspunse:

– Doamnă Sanders, nu sînt cai obișnuiți. Unii abia au fost îmblînziți.

Și din nou se lăsă tăcere, iar Brett își concentră toată atenția asupra bărbieritului.

Jenny recunoscu strălucirea din ochii lui, cînd o privi în oglindă. Îi văzu colțurile gurii ridicate pe cînd Brett își curăța lama. Iar rîdea de ea. Jenny inspiră adînc, hotărîtă să nu-și mai piardă cumpătul. De data asta nu mai înghițea momeala.

Ținînd în mînă lama curată în care se reflecta soarele, Brett o privi gînditor.

– Sînt sigur, totuși, că o să găsim ceva potrivit pentru dumneavoastră. Avem cîteva iepe mai potolite și cred că una dintre ele ar merge. O să-i spun unuia dintre băieți să vă însoțească.

Jenny îi zîmbi.

– Nu este necesar, domnule Wilson. Sînt sigură că o să mă descurc.

Își ștergea ultimele urme de spumă cu un prosop, iar ochii îi străluceau din pricina soarelui care îi ardea pe față cînd se întoarse cu fața spre Jenny.

– Nu plecați nicăieri singură, doamnă Sanders. Poate fi prea riscant.

Jenny înălță capul și se uită la el.

– În cazul ăsta, domnule Wilson, ar fi bine să mă însoțești chiar dumneata, zise ea ferm. Fără îndoială că-mi va fi de folos înțelepciunea dumitale și pari destul de puternic ca să mă aperi de orice pericol.

– În cazul în care nu ați observat, să știți că ne aflăm în toiul muncii aici. Sezonul de tuns este abia la mijloc, iar eu nu pot lipsi.

Și își propti mîinile în șolduri. Sub o ureche îi rămăsese un strat subțire de spumă.

– E de-a dreptul minunat să fii atît de necesar, murmură ea, privind fără să clipească scînteia din ochii lui. Dar azi e sîmbătă și se lucrează doar jumătate din zi, așa că nu mă îndoiesc că veți putea lăsa deoparte responsabilitățile cele multe, măcar pentru puțină vreme.

Îi venea să rîdă și ochii lui licăreau.

– În cazul ăsta, doamnă Sanders, plăcerea va fi de partea mea.

Și făcu o plecăciune, după care se întoarse la pompă și își vîrî capul sub apă.

– Mulțumesc, murmură ea, privind stropii de apă care se rostogoleau pe spatele bărbatului. Apoi se întoarse, conștientă că el o urmărește cu privirea – știind că nu-i era străin efectul pe care îl avea asupra ei.

Fir-ar să fie, gîndi ea, furioasă. Omul ăsta era chiar o pacoste. Dar, pe cînd se apropia de cantină, își recăpătă buna dispoziție și zîmbi. Putea fi interesantă o zi petrecută cu el.

Brett rămase pe loc, în soarele care începea să dogorească; părul îi aluneca pe frunte, iar tăietura din bărbie îl ustura. De ani de zile nu se mai tăiase în timp ce se bărbierea, dar fusese aproape imposibil să-și stăpînească mîna cînd se căznea să nu îl pufnească rîsul.

Vrea să călărească, își zise el cu dispreț. *Dar unde s-o fi crezînd – la vreo fermă pentru turiști? Dacă doamna vrea să călărească, o să-i găsesc un cal, dar pun rămășag că mîine n-o să-i mai ardă să dea ordine pe-aici. Nimic nu te aduce mai bine cu picioarele pe pămînt ca o ședere prelungită în șa.*

Și o privi apropiindu-se de cantină, admirîndu-i arcuirea frumoasă a fundului în pantalonii strîmți. Apoi se repezi la un prosop și se șterse înciudat. Femeia asta putea să-i aducă

necazuri și, cu cît afla mai repede ce punea la cale, cu atît mai bine.

Își trase cămașa pe el și recapitulă ce avea să-i spună. Întrebările la care aștepta răspuns. Dar nici una nu suna cum trebuie. Nu părea genul de femeie care să poată înțelege dragostea unui bărbat pentru pămînt. Era doar o orășeancă răsfățată care privea Churinga ca pe o aventură și care se va sătura repede de locul ăsta după ce îi va trece entuziasmul.

Privi furios către cantină. Doamna Sanders ținea în mîinile ei mici viitorul lui. Noii proprietari poate că nu erau dispuși să cheltuiască cu un administrator, dar chiar dacă ea ar hotărî să rămînă, nu avea garanția că îl va păstra pe el. Gîndul de a părăsi Churinga îi provoca o suferință cumplită și își dădu seama că Ma avea dreptate. Singura modalitate de a-și spori cît de cît șansele era să se poarte amabil cu ea – lucru care nu ar fi fost atît de dificil în altă împrejurare –, dar ea părea hotărîtă să-l zăpăcească. În plus, el cunoscuse prea puține femei din oraș, așa că nu știa cum trebuie să se poarte. În cele din urmă își îndesă pălăria pe frunte.

– Las-o baltă, mormăi el și intră în cantină, să-și ia și el micul dejun.

Jenny fu prima persoană pe care o văzu. Era și greu să treacă neobservată, mai ales pentru că își prinsese părul în așa fel că i se vedea gîtul suplu, iar acolo unde cobora decolteul cămășii i se ghiceau, ascunși, sînii. Se grăbi să mute privirea cînd ochii ei violet îl zăriră, și se așeză în cel mai depărtat capăt al mesei. Luă ceainicul uriaș și își turnă o cană, adaugă patru linguri cu zahăr și amestecă bine. Avea nevoie de multă energie dacă va trebui să-și petreacă ziua cu ea.

– Bună dimineața, Brett.

Ma îi așeză în față o farfurie cu friptură, ouă și cartofi prăjiți.

– Asta ar trebui să te întărească dacă pleci călare cu doamna Sanders. Și v-am pregătit și prînzul să-l luați la pachet.

Conversația se întrerupse brusc, căci zeci de ochi se întoarseră spre el.

– Probabil că ne întoarcem pînă la prînz, bombăni el, concentrîndu-se asupra fripturii.

Ma se făcu că ignoră stînjeneala lui, de parcă intenţiona să înrăutăţească situaţia.

– Dacă zici tu... Dar e păcat să vă grăbiţi să vă întoarceţi cînd nu e nevoie.

Murmure vesele se auziră în jur, iar Stan Baker îl înghionti cu cotul.

– Ai dat de necaz, fraţioare. Ascultă-mă bine. Cînd femeile încep să facă planuri fără să ne întrebe, atunci e musai să punem piciorul în prag.

Şi vorbele lui atît de înţelepte îşi şi găsiră ecou în zarva care se produse pe loc.

– Stan, încetează cu aiurelile, mormăi Brett. Şi lasă-mă să mănînc liniştit.

– Şmecheria e să nu le laşi să te prindă, continuă Stan, rîzînd pe înfundate şi aprinzîndu-şi pipa, după care se întoarse spre ceilalţi ca să facă împreună haz de gluma lui.

Brett privi în partea cealaltă a mesei, către Jenny. Nu citea nici urmă de compasiune în privirea ei pentru felul în care i se dăduse lui peste cap întreaga dimineaţă; ba chiar, cînd ea se ridică de la masă, luîndu-şi farfuria şi ducînd-o în bucătărie, mai avusese şi îndrăzneala de a-i face cu ochiul.

Pofta de mîncare îi dispăru îndată şi împinse farfuria din care abia gustase. Îşi aprinse o ţigară. Jenny şi Ma îl făcuseră să pară un prostănac şi, cu toate că era obişnuit să fie tachinat, fiind cel mai mic dintre cei patru fraţi, îşi dădea seama că de data asta nu putea să iasă ceva bun. Ma era răspunzătoare pentru multe şi, cînd se va ivi ocazia, o va lua deoparte şi-i va cere să se stăpînească şi să nu mai facă pe peţitoarea. În fiecare an proceda la fel. Aşa s-a şi trezit încolţit de Lorraine.

Îşi fumă ţigara şi îşi mai turnă o cană cu ceai. Cel puţin Lorraine era departe şi, atîta vreme cît rămînea acolo, nici nu-şi putea vîrî nasul în treburile de aici. Iar el nu avea de gînd să sporească hazul tovarăşilor săi grăbindu-se să o urmeze pe Jenny, ci îşi va bea ceaiul în tihnă.

Stan pufăi din pipa lui, cu pieptul costeliv încă zguduit de tusea provocată de hohotele de rîs. Brett se uită la el cu

luare-aminte, întrebîndu-se cîte sezoane va mai apuca bătrînul ăsta mucalit. Avea cel puţin şaizeci de ani, dar încă era unul dintre cei mai îndemînatici tunzători de oi din New South Wales. Ciudat, însă trupul acela slab şi cocoşat nu părea să obosească niciodată.

– E timpul să mergem la muncă, spuse Stan, îndesîndu-şi pipa în buzunarul jachetei şi ridicîndu-se de la masă. Ma m-a alergat peste tot prin Queensland pînă să mă prindă şi m-a prins numai pentru că am lăsat-o eu.

Şi zîmbi.

– Ţine minte, băiete, o femeie să nu ştie niciodată că vrei să fii prins – asta s-ar putea să-i dea idei.

Brett se uită la buzunarul din care ieşea fum.

– Într-una din zile o să iei foc din cauza pipei ăsteia.

Bătrînul scoase pipa fumegîndă şi scutură restul de tutun într-o farfurioară.

– Stai liniştit, frate. Eu am de gînd să mor în patul meu cu nevastă-mea lîngă mine.

Preţ de cîteva clipe păru preocupat de ceva, sugîndu-şi gingiile.

– Totuşi, eu zic că e vremea să laşi şi tu o femeie să pună mîna pe tine. Ai să te cocoşezi de bătrîneţe singur aici, şi nu e bine.

– Stan, nu-mi purta tu de grijă. Mie îmi convine situaţia asta, i-o întoarse Brett.

Apoi se ridică şi îşi trase pe frunte pălăria. Conversaţia începea să se apropie de o zonă pe care el ţinea cu tot dinadinsul să o ocolească.

Stan rîse cînd dădură sita la o parte şi ieşiră, apoi se opri ca să-şi aprindă din nou pipa. O dată treaba făcută, trase fumul cu voluptate, stinse chibritul şi porni către staul.

Brett privi lung în urma lui. Nimeni nu stingea un băţ de chibrit sau o ţigară cu mai multă înverşunare decît o făcea un locuitor al tufişurilor. Fuseseră cu toţii martori ai puterii focului şi ai dezastrelor pe care le putea produce. Plecă şi el de la cantină, cu gîndul la ce-i spusese bătrînul – şi, cu toate că îi venea greu să recunoască, Stan avea dreptate. Era într-adevăr singur. Nopţile nu mai erau la fel de cînd plecase

Marlene, iar casa părea pustie, nemaiavînd cu cine să schimbe o vorbă despre altceva în afară de oi. În plus, de cînd se mutase în locuințele muncitorilor, simțea lipsa intimității în care asculta muzică sau citea în liniștea serilor lungi. Bărbații erau o companie plăcută, dar din cînd în cînd tînjea după parfumul și după mîngîierea pe care o putea aduce o femeie într-o casă.

Ridică ochii spre soarele care se înălțase bine pe cer. Gîndurile nu-l ajutau cu nimic, așa că, pierzîndu-și răbdarea, porni cu pas apăsat spre grajd ca să-i înșeueze doamnei Sanders iapa murgă.

Jenny se cățărase pe gard și se uita la Brett cum înșeua acum iapa. Asemeni celorlalți bărbați de la Churinga, făcea și el parte din decorul locurilor, și ei îi era greu să și-l imagineze altundeva. Era dur și ars de soare și vînt ca pămîntul însuși, aspru ca iarba și misterios cum misterioasă era prezența atîtor păsări și flori exotice, delicate, în ținutul acela arid.

Îi păru rău pentru stinghereala pe care o simțise la micul dejun și ea i-ar fi pus capăt dacă ar fi fost, într-adevăr, de folos. Însă nu știuse că Simone avea să spună în gura mare ce planuri aveau ei și, în plus, își dădea seama că intervenția ei ar fi dat naștere la și mai multe interpretări. Avea o vagă bănuială că Simone încerca să cam facă pe pețitoarea pe socoteala ei și își propuse ca după orele de călărie să stea de vorbă cu ea între patru ochi. Brett era, ce-i drept, diferit de toți bărbații pe care îi cunoscuse. Stilurile lor de viață se ciocneau de fiecare dată, iar ei nu aveau nimic în comun. În afară de Churinga. Și chiar și-așa, pe acest temei nu putea clădi mai mult decît o prietenie. Era prea curînd – mult prea curînd.

Jenny se dădu jos de pe gard, luă desaga cu merinde și străbătu pășunea. Bărbatul și cei doi cai o așteptau și, cu toate că ofereau o priveliște încîntătoare, avînd ca fundal muntele Tjuringa, ea nu putu să nu se gîndească ce bine ar fi fost dacă Peter ar fi așteptat-o cu frîiele în mînă. Acesta era visul lui – acesta era viitorul pe care și-l dorise pentru ei

amîndoi –, iar ea nu era deloc sigură că era drept să se bucure doar ea de el.

Se pare că nu-și putu tăinui bine nostalgia care o cuprinsese. Zîmbetul de pe chipul lui Brett se topi cînd se uită la ea cu mai multă luare-aminte.

– V-ați răzgîndit cumva, doamnă Sanders? Dacă vreți, putem amîna.

Jenny își alungă din minte gîndul la Peter și Ben și își puse mănușile de călărie.

– Nici vorbă, domnule Wilson. Ai putea să mă ajuți?

Brett își împreună palmele și, cînd ea sprijini piciorul, o săltă în șa. Zîmbetul îi reapăru pe buze cînd încălecă și el.

– Mai întîi o să ne îndreptăm spre sud. Apoi o să ne oprim să luăm masa la umbră, la poalele muntelui. Și o privi întrebător. Sînteți de acord?

Jenny încuviință dînd din cap și apucă frîul. Iapa rupsese un smoc de iarbă și mesteca, mulțumită. Era bătrînă și blajină, iar Jenny răsuflă ușurată și îi păru rău pentru gîndurile deloc binevoitoare la adresa lui Brett. Se temuse să nu-i fi pregătit vreo sălbăticiune de cal numai ca să o pună la punct, însă el se dovedise mai puțin pizmaș decît îl crezuse. Dar pentru ea, pînă și iapa asta bătrînă însemna o adevărată aventură după un timp atît de îndelungat și trebuia să se concentreze ca să nu cadă și să se facă de rîs.

Se îndepărtară de casă, picioarele cailor făcînd iarba să foșnească. După ce ieșiră din pășunea casei și porniră înainte, de-a lungul cîmpului, caii porniră la galop.

– Dar vă țineți chiar foarte bine în șa, doamnă Sanders, îi strigă Brett. Sînteți puțin încordată, dar era de așteptat cu un cal străin.

Jenny strînse din dinți și încercă să zîmbească, să dea de înțeles că e sigură pe ea. Surpriza pe care o manifesta el fața de îndemînarea ei nu era nimic pe lîngă strădania sa epuizantă de a rămîne în șa. Începuse să și tremure din pricina încordării genunchilor și a mîinilor. Îi lipsea condiția fizică, îi lipsea și exercițiul și ar fi vrut să călărească o vreme singură înainte de a ieși cu el.

Dar, uitîndu-se înainte, spre muntele Tjuringa, și văzînd cît era de întins și de pustiu ținutul acesta acoperit de iarbă argintie, se bucură că venise Brett cu ea. Ar fi fost o nebunie să plece singură călare pe-acolo, pentru că de-ar fi căzut sau s-ar fi rănit, ar fi putut trece ore pînă să o găsească cineva.

Își aminti de Matilda și de goana ei disperată după eliberare. I se părea că aude zgomotul ghetelor ei pe pămîntul uscat și tare și ecoul strigătelor ei după ajutor. Pe aici trebuie să fi venit copila aceea cu mulți ani în urmă.

– Ne îndreptăm spre munte, îi strigă Brett peste umăr. Ați vrut să aflați mai multe despre Churinga, ei bine, asta e șansa dumneavoastră.

Și dădu pinteni calului, pornind într-un galop mai alert.

Jenny se desprinse de trecut și se întoarse brusc în realitatea prezentă. Își îndemnă și ea iapa să grăbească pașii. Trupul animalului era scăldat de sudoare, dar Jenny prinse mai bine frîiele și se grăbi pe urmele lui Brett. Se ridică în șa și se aplecă aproape de grumazul calului, ținînd genunchii strînși. Avea să fie un test dur al nervilor și mai că își dorea să nu fi făcut ea propunerea. Dar nici prin minte nu-i trecea să-i dea lui Brett prilejul să afle cît de tare se temea.

Apoi, ca prin minune, teama dispăru și nici nu se mai simțea încordată. Se îndreptă și dădu frîu liber iepei. Pălăria îi căzu pe spate, rămînînd agățată de gît cu șnurul subțire de piele. Părul îi flutura în vînt și se simți cuprinsă de bucuria libertății. O încînta peste măsură să simtă adierea caldă a vîntului pe față și stabilitatea calului de sub ea.

Brett se depărtase destul. Trupul abia dacă i se mișca, deși calul lui alerga, de parcă nici nu atingea pămîntul, cei doi – omul și calul – într-o armonie desăvîrșită pe fundalul accidentat al muntelui Tjuringa. *E minunat*, își zise ea. *Aș putea merge așa întruna*.

Cînd se apropiară mai mult de munte, Jenny observă că era doar parțial acoperit cu vegetație pitică. La poale, arbori seculari formaseră o adevărată oază și, apropiindu-se și mai mult, se auzi distinct curgerea apei și cîntecul păsărilor. S-ar putea ca Matilda să fi ajuns pînă aici – însă Jenny era hotărîtă

să nu mai lase gîndurile negre să-i strice ziua aceea încîntătoare.

Îl urmă pe Brett în răcoarea de sub bolta verde a copacilor, pînă ce ajunseră la bazinul săpat în stîncă și la cascadă. Opri calul și se uită la Brett zîmbind. Abia mai respira și știa că a doua zi va fi înțepenită de febră musculară, dar acum nu simțea decît bucuria de a fi călărit.

– A fost nemaipomenit, zise ea pe nerăsuflate. Îți mulțumesc că m-ai însoțit.

– Stați liniștită, mormăi el, sărind din șa și venind lîngă ea.

– Nu m-ai înțeles, zise ea. Nu credeam că o să mai pot călări vreodată după accident. Dar am făcut-o. Chiar am făcut-o. Și se aplecă pe gîtul iepei și o bătu ușor cu palma. Bravo, fetițo, îi șopti ea.

Expresia lui Brett era indescifrabilă.

– Ar fi trebuit să-mi spuneți. V-aș fi lăsat mai mult timp să vă obișnuiți cu Mabel. Nu mi-am dat seama.

Jenny ridică din umeri.

– Nici nu aveai cum. Aveam cincisprezece ani, iar calul nu era încă suficient îmblînzit. S-a speriat, eu am căzut și nu m-am dat la o parte din calea lui la timp.

Vorbea degajat, însă nu uitase durerea provocată de copita grea care o lovise în umăr și în coaste. Luni de zile trecuseră pînă i se vindecaseră oasele rupte.

– Ar fi bine să ne odihnim puțin, doamnă Sanders. Ați călărit mult, iar apa este acum bine venită.

Jenny dădu drumul frîului și își trecu un picior peste șa, gata să sară. Atunci, înainte să-și dea seama ce se petrece, două brațe vînjoase o ridicară și o lăsară jos. Simți bătăile inimii lui și căldura palmelor pe mijlocul ei, înainte să-i dea drumul pe pămînt. Se întoarse spre el, copleșită de emoție.

– S-a întîmplat ceva, doamnă Sanders?

Îngrijorarea din privirea lui dispăru îndată și Jenny nu își dădea seama dacă roșeața din obrajii lui se datora stînjenelii de a fi fost atît de aproape de ea sau efortului fizic.

Se trase un pas înapoi.

– Nu, nu s-a întîmplat nimic. Mulțumesc. Doar că mă dezobișnuisem de mersul călare. Cred că mi-am cam pierdut condiția fizică.

Privirea lui o cercetă în treacăt de sus pînă jos, apoi se opri asupra chipului ei. Figura lui vorbea de la sine, însă el nu mai zise nimic. Se întoarse și o conduse printre trunchiurile copacilor către bazinele de apă.

– Dar cu caii ce facem? N-ar trebui să-i priponim?

– Nu e nevoie. Caii din herghelie sînt obișnuiți să rămînă pe loc dacă frîiele sînt lăsate jos.

Luară apă în pălării. Era rece ca gheața, stingînd arșița din gîtul ei, răcorindu-i fața și trupul dureros. După ce își potoliră setea, rămaseră în tăcere în timp ce caii se adăpau.

Brett își aprinsese o țigară și se uita în gol, absent, pe cînd Jenny își frămînta mintea cam ce-ar putea discuta cu el. Conversația banală, politicoasă l-ar fi plictisit, iar ea știa atît de puține despre slujba lui, încît ignoranța ei ar fi putut-o face să pară proastă.

Oftă și privi lung în jurul ei. Muntele Tjuringa era format din piatră închisă, colorată ici-colo cu portocaliu, și se înălța în neorînduială, de parcă cineva ar fi aruncat stîncile la întîmplare una peste cealaltă. Cascada venea dintr-o fisură adîncă, ascunsă aproape cu totul privirii de către vegetația bogată, iar în apa din bazine se oglindeau desenele vechi de secole făcute de băștinași pe pereții muntelui.

– Ce s-a întîmplat cu tribul care a trăit în ținutul ăsta? întrebă ea în cele din urmă.

– Bitjarra? Brett își privi capătul țigarii. Încă își mai fac din cînd în cînd apariția pentru niște întruniri tradiționale, fiindcă ei consideră locul ăsta sacru, însă majoritatea au plecat în orașe.

Jenny își aminti de băștinașii rătăcitori care se hrăneau și se îmbătau pe străzile din Sydney. Pierduți în așa-zisa civilizație, uitîndu-și cultura străveche, ținuturile natale fiind ocupate cu forța de fermieri, ei trăiau de pe o zi pe alta din pomana oamenilor.

– E trist, nu-i așa?

Brett ridică din umeri.

– Unii dintre ei au rămas credincioși Visării, însă li s-a dat și lor de ales, ca tuturor. Viața lor aici a fost destul de dură, așa că de ce-ar rămîne?

O privi pe sub borul pălăriei.

– Bănuiesc că te gîndești la Gabriel și la tribul lui.

Jenny dădu din cap. Nu o mira faptul că și el citise jurnalele – altfel nu ar fi fost atît de hotărît să-i interzică ei să le vadă.

– Au plecat cu mult timp în urmă. Dar chiar acum mai sînt cîțiva argați Bitjarra care lucrează pentru noi, probabil rude îndepărtate. Foarte pricepuți la cai acești Bitjarra.

– A fost bine pentru Matilda Thomas să-i aibă în preajmă atunci. Trebuie să-i fi fost greu după ce a murit Mervyn.

Brett își stinse țigara.

– Oricum ar fi, viața aici este dură. Fie o înfrunți, fie te doboară ea pe tine.

O privi pătrunzător preț de cîteva clipe, apoi întoarse capul.

– Bănuiesc că peste puțin timp o să vă hotărîți să vindeți și să vă întoarceți la Sydney. Aici e prea greu pentru o femeie – mai ales cînd e singură.

– Se poate, murmură ea. Dar nici Sydney-ul nu e o sărbătoare. Sîntem, într-adevăr, în anii șaptezeci, dar mai e pînă cînd femeile vor fi considerate egale bărbaților.

Brett pufni nemulțumit, iar Jenny se întreba ce remarcă tăioasă avea să-i mai dea acum, dar văzu că se răzgîndise.

– Să știi că eu nu am trăit întotdeauna în oraș, declară ea hotărît. Pînă la șapte ani am stat la Dajarra, apoi m-am mutat la o fermă, în Waluna, unde am locuit împreună cu John și Ellen Carey pînă cînd am împlinit cincisprezece ani. Abia atunci am plecat la Sydney, la colegiul de artă. Pe soțul meu l-am cunoscut în oraș, așa că am rămas acolo, însă amîndoi am vrut mereu să ne întoarcem într-o bună zi aici, la țară.

Brett o privi gînditor.

– La Dajarra nu e decît un orfelinat catolic, atît.

Jenny încuviință, dînd din cap.

– Întocmai. Pentru o vreme a fost casa mea, dar nu am de gînd să mă duc acolo nici măcar în vizită.

Brett se ridică în picioare și luă în gură un fir de pai pe care îl mestecă, tulburat.

– Doamnă Sanders, să știți că îmi pare rău pentru impolitețea de ieri. M-am gîndit...

– Te-ai gîndit că nu sînt decît o bogătașă care a venit să-ți facă zile fripte, continuă ea ideea. Brett, eu nu ți-am povestit despre trecutul meu ca să ți se facă milă de mine. Nu am vrut decît să nu mai fie neînțelegeri, asta e tot.

– Punct ochit, punct lovit, răspunse el zîmbind.

– Perfect.

Și se întoarse, uitîndu-se uimită cum un stol de papagali viu colorați alcătuiră un curcubeu printre ramurile copacilor. Cînd privi înapoi spre Brett, îl văzu întins pe spate și cu pălăria trasă pe ochi. Era limpede, conversația lor luase sfîrșit.

După cîteva minute, Jenny își pierdu răbdarea și se hotărî să privească mai de-aproape picturile băștinașilor. Culorile erau atît de intense de parcă abia ieri fuseseră pictate și înfățișau păsări și animale sălbatice care fugeau îngrozite de oameni care le vînau cu sulițe și bumeranguri. Erau niște cercuri și spirale, și presupuse că ar fi totemuri tribale; printre arbuști descoperi urme de palme, mai mici decît palmele ei, care marcau o trecere.

Își croi drum printre tufișuri, minunîndu-se de fiecare nouă descoperire. Dădu de o grotă care ducea în inima muntelui, pe ale cărui ziduri erau înfățișate creaturi fabuloase. Era gravat acolo un Wanjinna, spirit al apei, care părea să se ridice dintr-o crăpătură a stîncii în sus, spre cascadă. Înaintă și mai mult printre tufișuri și începu să urce. Ajunse pe un fel de platou, unde găsi mușuroaie de pămînt galben așezate în formă de cerc în jurul cenușii unde fusese aprins cîndva un foc și unde rămăseseră acum doar oasele și penele de pe urma festinului. Se lăsă pe vine și privi printre vîrfurile copacilor către cîmpie. Aproape că putea auzi muzica fluierelor de bambus. Aceasta era inima vechii Australii. Moștenirea ei.

– Ce naiba faceți? Unde-ați plecat de una singură?

Brett apăru dintre tufișuri și se opri lîngă ea gîfîind din pricina urcușului.

Jenny ridică privirea către ochii aceia care scăpărau fulgere și se ridică de jos fără să se grăbească.

– Domnule Wilson, înțelege odată că nu sînt un copil, îi răspunse ea calm. Știu să-mi port singură de grijă.

– Zău? Atunci cum de n-ați văzut scorpionul de pe cizmă?

Jenny se uită îngrozită la creatura minusculă care era gata să o înțepe acolo unde se termina cizma și unde șoseta era singura apărătoare. Rămase stană de piatră, apoi, cu o mișcare fulgerătoare, îl îndepărtă, lovindu-l cu mîna apărată de mănușă.

– Mulțumesc, zise ea înciudată.

– Nu zic că nu ați crescut la Waluna, dar încă mai aveți multe de învățat. După care bodogăni: Am crezut că aveți atîta minte ca să nu urcați singură pînă aici.

– Poate nu mi-a plăcut compania pe care o aveam jos, lîngă bazin, îl repezi Jenny la rîndul ei.

– Dumneavoastră ați insistat să vă însoțesc.

Jenny își îndesă pălăria pe cap și trecu vijelios pe lîngă el.

– Am greșit. Dar a doua oară n-o să se mai întîmple.

– Foarte bine. Pentru că am altceva mai bun de făcut decît să fiu dădaca unei femei fără minte care se amuză plimbîndu-se pe lîngă cuiburile de scorpioni.

Jenny se întoarse, mînioasă că fusese luată prin surprindere de scorpion și cu orgoliul rănit.

– Nu uita cu cine stai de vorbă, domnule Wilson, șuieră ea printre dinți.

– Nu am cum să uit – credeți-mă. Dar dacă nu v-ați purta ca o copilă neastîmpărată, nu ați fi tratată astfel, i-o întoarse el.

– Cum îndrăznești? întrebă Jenny cu un calm care nu prevestea nimic bun.

Brett prinse brusc palma care era gata să-l lovească și o trase mai aproape de el.

– Îndrăznesc, pentru că dacă vi s-ar întîmpla ceva, eu aș fi cel învinovățit.

Şi-i dădu repede drumul.

– E timpul să plecăm. Am treabă acasă.

Jenny porni după el, furioasă încă.

– Ce-i cu tine? Întotdeauna eşti atît de necioplit?

Ajunseră la bazin şi Brett apucă frîiele cailor. Se întoarse spre ea cu o privire stranie în umbra întunecată a copacilor.

– Uitaţi care e treaba, doamnă Sanders. Dacă vă jucaţi cu focul, să fiţi pregătită să vă şi ardeţi.

Jenny se calmă brusc, acum jenată. Îl privi în ochi, dar nu mai văzu acolo nici urmă de umor, nici în fermitatea bărbiei nemişcate. Îi smulse frîul din mînă şi, fără să mai aştepte ajutorul lui, încălecă.

Călăriră tăcuţi înapoi spre casă, cuvintele lui răsunînd necontenit în mintea ei. Ce-a vrut să spună şi de ce a devenit atît de irascibil? Ea nu făcuse decît să cerceteze un loc străvechi al băştinaşilor. Să fi fost acesta – şi episodul cu scorpionul – un motiv întemeiat ca el să devină atît de nepoliticos, chiar belicos?

Janny se tot foia în şa. Nu era deloc în apele ei, o făcea să se simtă atît de... Cum? Tulburată? Vinovată? Stînjenită? Oftă, abătută. Nu ştia cum să caracterizeze efectul acesta pe care Brett Wilson îl avea asupra ei şi o agasa grozav faptul că nu înţelegea ce simţea.

Cînd ajunseră la păşunea din spatele casei, Jenny alunecă din şa. O dureau spatele şi braţele, iar degetul acela pe care îl avea în plus se frecase de cizmă şi o rodea îngrozitor. Data viitoare se va încălţa cu cizmele cele vechi, hotărî ea amărîtă. Şi va pleca împreună cu altcineva. O dimineaţă petrecută în compania lui Brett Wilson fusese mai mult decît suficientă.

– Mulţumesc, îi zise ea pe un ton glacial. Sper că nu ţi-am răpit prea mult din preţiosul dumitale timp. Acum te poţi întoarce la treburile gospodăriei.

Răutăcioase cuvinte, şi îi păru rău chiar în momentul în care le rosti – dar ar fi fost chiar nesăbuită dacă s-ar fi scuzat după cît de grosolan se purtase el.

Brett luă frîiele, deşeuă caii şi plecă. Primi mulţumirea ei doar cu o înclinare scurtă a capului.

Simone era în bucătărie, cu o cană de ceai şi o farfurie cu salată şi brînză în faţă. Chipul ei se lumină de curiozitate şi nerăbdare.

– Ce devreme v-aţi întors! Cum a fost?

Jenny îşi aruncă pălăria pe masă şi se aşeză. O dureau şi muşchii de existenţa cărora habar nu avea, iar piciorul îi zvîcnea.

– Călăritul în sine a fost formidabil, dar despre companie nu pot spune acelaşi lucru.

Simone rămase cu ceainicul în mînă, nedumerită.

– Adică... tu şi Brett v-aţi certat?

Jenny încuviinţă dînd din cap.

– A fost nepoliticos – şi zău că nu înţeleg ce l-a apucat.

– Iartă-mă, draga mea, dar nu-mi vine să cred ce aud. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, îi răspunse Jenny îmbufnată.

Acum tot ce se petrecuse i se părea pueril şi nu avea rost să mai insiste.

– Poate că tocmai asta e şi problema.

Şi Simone zîmbi, turnînd ceai în căni.

Jenny se uită curioasă la chipul femeii care trăda o ciudată satisfacţie.

– Asta ce vrea să însemne?

Simone începu să rîdă şi o bătu protector pe mînă.

– Nimic, draga mea. Chiar nimic. Totuşi mi se pare ciudat să spui despre Brett că e nepoliticos. De obicei Brett e un băiat foarte de treabă. Multe fete ar da orice numai să se bucure de o plimbare călare cu el.

– În cazul ăsta, Lorraine şi toate celelalte sînt bine venite. Eu am şi altceva de făcut decît să-mi petrec dimineaţa cu Brett Wilson.

– Jenny, ia stai puţin. Între Lorraine şi Brett nu e nimic mai mult decît ce-şi imaginează ea. El nu s-a mai apropiat serios de o femeie de cînd l-a părăsit soţia lui.

Furia din privirea femeii nu trecu neobservată şi Jenny se întrebă ce făcuse, oare, Marlene de-o supărase atît de tare.

– Iar nevastă-sa asta nu a fost nici ea vreo comoară, încheie Simone. L-a dus de nas pe bietul Brett.

– Cum adică?

Era clar că Simone ținea mult la Brett și era convinsă că el nu putea face nimic rău, că nici o femeie nu era suficient de bună pentru el.

– Cînta într-un bar din Perth, din cîte am auzit eu, începu ea, încrucișînd brațele la piept. Dar am impresia că bărbații nu veneau acolo doar pentru vocea ei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Se opri și-și strînse buzele enervată.

– Bietul Brett. A crezut că s-a ales cu o soție drăgălașă care îi va fi credincioasă și care îi va umple casa de copii. A provocat o mulțime de necazuri pe-aici nesuferita aia. Nu-și putea ține mîinile acasă și pace.

Și oftă necăjită.

– Nu e de mirare că e atît de irascibil cu femeile. Crede că sîntem făcute toate din același aluat. Dar cu Lorraine cum de s-a încurcat? Din cîte îmi dau eu seama, ea și Marlene au chiar multe în comun.

Simone ridică din umeri.

– E tînără, frumoasă și disponibilă. Iar un bărbat are și el nevoile lui, Jenny – și Brett e, la urma urmelor, bărbat –, dar nu cred că a înnebunit într-atît încît să rămînă cu ea. Fătuca asta se înșală dacă-și închipuie că poate pune mîna pe Brett. După cîte a pătimit cu Marlene, el caută acum ceva cu adevărat stabil.

Jenny își aminti figura nerăbdătoare a lui Lorraine și veselia care o cuprinsese de îndată ce sosise Brett la Wallaby Flats.

– Biata Lorraine, oftă ea.

Ma pufni, nemulțumită.

– E cu dus și-ntors aici. Nu te amărî prea mult pentru fata asta. A avut mai mulți bărbați decît am văzut noi două la un loc, adaugă ea disprețuitor.

Jenny mestecă în ceai.

– Noi doi pur și simplu nu ne putem înțelege. Față de Peter, răposatul meu soț, Brett este atît de morocănos, atît de greu se poate apropia cineva de el. L-am supărat cu ceva – este?

Simone începu să rîdă.

– Nu e ceea ce-ți imaginezi.

Jenny o privi încruntată.

– Asta ce mai vrea să însemne?

Simone lăsă la o parte voia bună și deveni serioasă.

– Nimic, draga mea. Doar că... Brett se teme că vei vinde locul ăsta și-l vei lăsa fără slujbă și casă. De zece ani muncește pe rupte ca să facă proprietatea să arate așa cum o vezi astăzi, și i s-ar frînge inima dacă ar trebui să plece.

– Bine, dar în cazul ăsta nu a găsit deloc metoda cea mai bună ca să mă impresioneze, răbufni Jenny.

Simone făcu un gest de negare cu mîna.

– Așa înțelege el să-și ascundă sentimentele. Ce să-i faci, băieții ăștia de pe-aici sînt mai necopți la minte. Ei sînt convinși că trebuie să pară duri, puternici, și-atît. Stan al meu vine de la staul rîzînd și glumind de parcă n-ar avea nici o grijă. Dar cîteodată, cînd crede că nu sînt atentă, ar urla de durere de spate.

Jenny își termină ceaiul în liniște. Începea să înțeleagă purtarea lui Brett. Asprimea trebuia să camufleze teama. Încerca să-i dovedească cum că Churinga era o proprietate care merita să fie păstrată. Era un loc pe care el îl putea administra cu pricepere și înțelepciune. Sosirea ei îl tulburase – era tînără, era femeie și viitorul lui depindea de ea.

Își aminti căldura mîinilor lui pe spatele ei și bătăile inimii atît de aproape de inima ei atunci cînd o trasese lîngă el după ce ea vrusese să-l lovească. Observase la el în clipa aceea ceva ce fusese gata să-i străpungă apărarea – ceva ce ea recunoscuse. Și totuși... era greu de crezut.

– Simone, sînt frîntă după călătoria asta. Îți mulțumesc pentru ceai și pentru lămuriri. Ne vedem mai tîrziu.

– Bine. Oricum, e vremea să încep să pregătesc cina.

Jenny străbătu curtea și se îndreptă spre casă, gîndindu-se mereu la felul în care petrecuse ziua. Churinga își aruncase vraja asupra ei, iar ea trebuia să hotărască ce era de făcut. *Dar nu încă*, își zise ea. *Sînt aici doar de cîteva zile și n-o să-l las pe Brett Wilson să-mi influențeze judecata.*

Storurile erau trase şi bucătăria o întîmpină cu răcoarea şi umbra ei binefăcătoare. Privi către cufărul deschis, la rochia care strălucea suav în lumina puţină şi, deşi era sfîrşită de oboseală, îşi dădu seama că trebuie să citească următorul jurnal.

Îşi scoase îndată cizmele din picioare, îşi masă puţin degetele înainte să urce în pat şi după cîteva minute evadă din nou în lumea Matildei.

Turma fusese adusă pe păşunea casei. Oile erau murdare şi ude, slabe şi mai puţine la număr, iar mieii de primăvară erau mai puţini decît se aştepta Matilda. Încasările de pe lînă nu aveau cum să acopere datoriile făcute de tatăl ei. Trebuia să găsească o altă modalitate de a plăti.

Privind la turma care păştea nestingherită iarba proaspătă, îndestulătoare acum, Matilda simţi pruncul mişcînd în pîntecele ei. Într-adevăr, fusese o hotărîre înţeleaptă aceea de a aduce oile atît de devreme. Churinga era pustie, îi avea doar pe Gabriel şi familia lui şi curînd ea nu va mai putea străbate singură cîmpul. Tunderea oilor se putea face şi acolo şi în felul ăsta ea putea supraveghea toate lucrările.

Simţea cum îi creşte pîntecele, dar nu putea urî copilul acela. Conceput în păcat, el nu avea totuşi nici o vină – iar Matilda era hotărîtă să-i ofere tot ce avea viaţa mai de preţ.

Zilele se măriră, devenind tot mai călduroase, iar iarba începu să-şi piardă verdele de primăvară şi prospeţimea. Matilda ieşea călare în fiecare zi, însoţită de Gabriel şi de Bluey, ca să repare gardurile şi să cureţe pîraiele de aluviuni. Nopţile le petrecea rătăcind printre socoteli şi bilanţuri. Cînd aveau să apară creditorii, ea trebuia să fie pregătită.

Grădina de zarzavat asigura tot necesarul pentru hrană, la fel şi vacile de lapte şi purceii. Ceea ce era pe terminate erau proviziile de petrol lampant, făină, zahăr, sare şi lumînări. Perioada de tundere a oilor se apropia şi, dacă reuşea să se descurce fără să le vîndă, nu rămînea decît să găsească bani ca să-i plătească pe lucrători.

Atinse cu mîna medalionul primit de la mama ei. Matilda îl purta zi de zi acum – nu mai avea de ce să se teamă de

Mervyn. Era foarte valoros, ar fi putut lua mulţi bani pe el, dar nici prin minte nu-i trecea să-l vîndă. Mai bine să dea nişte arme din colecţia lui Mervyn în schimbul seminţelor şi al unei cantităţi bune de făină. Profeţia sumbră a lui Ethan răsuna în tăcerea casei şi, în ciuda hotărîrii ei de a-i dovedi că se înşelase, simţea că e pe cale să piardă Churinga.

Veniseră după ea cam la o lună după ce încetaseră ploile. Nu se vedea că e însărcinată pentru că se îmbrăcase cu o cămaşă largă şi o salopetă veche a lui Mervyn, iar cînd ei intrară în curte, o văzură urcată pe scară şi ajutîndu-i lui Gabriel să repare acoperişul.

Matilda ştia cine erau oaspeţii şi ştia şi de ce veniseră. Se uită la ei de sus şi se întrebă dacă îi vor da măcar şansa să le prezinte, în linii mari, propunerea ei. Era limpede că ceva puseseră şi ei la cale – dovadă că veniseră împreună. Pe măsură ce cobora de pe scară, se pregăti sufleteşte pentru bătălie.

Pînă să ajungă ea, ei descălecaseră şi acum o aşteptau pe verandă. Matilda băgă de seamă că îi evitau privirea şi că îşi frămîntau, neliniştiţi, pălăriile în mîini. Hotărî să nu irosească timpul făcînd conversaţie.

– Nu am bani, le zise fără să ezite o clipă. Dar într-un fel sau altul am de gînd să plătesc datoriile tatei.

– Ştim ásta, domnişoară Thomas.

Hal Ridgley era proprietarul băcăniei din Lightning Ridge şi, deşi era om în vîrstă, păru că se sfieşte să-i înfrunte privirea.

Matilda se uita de la unul la celălalt. Mai încolo de Ridgley aşteptau Joe Tucker de la cîrciumă, Simmons de la bancă şi Sean Murphy de la Woomera. Matilda inspiră adînc şi se întoarse spre Sean. Era plăcut de toată lumea din zonă şi părerea lui era apreciată şi respectată. Dacă l-ar cîştiga de partea ei, ar avea şanse să-i convingă şi pe ceilalţi să-i primească oferta.

– Tata ţi-a rămas dator pentru berbecul acela şi pentru cele două oi. De berbec încă am nevoie ca să-mi măresc turma, dar amîndouă oile au cîte doi miei zdraveni, sănătoşi. Îi accepţi ca plată?

Omul cu părul cărunt, în care străluceau razele soarelui, căzu pe gînduri.

– Berbecul acela e bun de prăsilă. Pe mine m-a costat o grămadă de bani, domnişoară Thomas, spuse el într-un tîrziu. Nu ştiu ce să zic.

Matilda luase în calcul ezitarea lui.

– Sean, îţi dau atunci şi cele două oi, îi zise ea fără să-şi piardă cumpătul. Dar berbecul trebuie să mai rămînă aici încă un sezon dacă e să supravieţuiesc.

Murphy se uită la ceilalţi bărbaţi care aşteptau să-i audă răspunsul, apoi dădu afirmativ din cap.

– Domnişoară Thomas, mie tîrgul mi se pare corect.

Matilda simţi că îi creşte inima. Se întoarse apoi către Hal Ridgley şi-i zîmbi.

– Ploile au venit înainte ca eu să pot folosi toată cantitatea de furaje aduse de tata. Poţi să iei înapoi tot ce a rămas şi ai să primeşti şi şaua spaniolă, ca să fim chit.

Observă imediat satisfacţia din privirea lui şi insistă asupra avantajului de a încheia un asemenea tîrg.

– Ţi-a plăcut întotdeauna şaua asta şi cu siguranţă valorează mai mult decît îţi datorăm.

Hal roşi auzind-o.

– Sînt sigur că furajele sînt pline de gărgăriţe, dacă n-or fi şi roase de şoareci în întregime.

– Nu, asta nu se întîmplă în hambarele mele, i-o întoarse Matilda. Le-am depozitat în lăzi de metal şi capacele se închid etanş.

Îşi îndreptă spatele şi privi fix spre pieptul lui.

– Batem palma?

Cînd Sean îl înghionti, bărbatul încuviinţă dînd din cap cu un gest scurt, reţinut, iar Matilda zîmbi, mulţumită în sinea ei. Rîvnise întotdeauna la şaua frumos lucrată şi împodobită a lui Mervyn – şi, cu toate că ar fi obţinut mai mult dacă ar fi vîndut-o la oraş, ştia că nici Hal nu o putea refuza.

Joe Tucker făcu un pas înainte şi-i înmînă un teanc de chitanţe.

– Uite poliţele lui Mervyn. Unele sînt vechi.

Matilda îşi simţi pulsul luînd-o la galop. Spre deosebire de celelalte datorii, pe cele faţă de proprietar nu le cunoştea prea bine. Răsfoind hîrtiile semnate de tatăl ei, Matilda se posomorî. Mulţi bani. Multe pariuri pierdute. Mult whisky. Suma depăşea posibilităţile ei.

– Îmi pare rău, Matilda. Dar şi eu am o mulţime de facturi de plătit şi nu-mi pot permite să renunţ la banii ăştia. Treburile nu merg prea bine acum nici pentru mine.

Matilda îi zîmbi trist. Bietul Joe. Era un om cumsecade. Şi lui îi era la fel de greu să-i ceară ei despăgubire pentru datoriile lui Mervyn. Privi dincolo de curte, către păşunea îngrădită unde caii păşteau în tihnă. Avea calul ei, roibul care era doar pe jumătate îmblînzit, alţi doi care erau încă sălbatici şi iapa sură a tatălui său.

Tăcerea se prelungea tensionată, întreruptă la răstimpuri de scîrţîitul şezlongului de pe verandă în care se legăna Simmons, bancherul. Matilda se simţi zguduită de un fior. Tatăl ei părea să se fi întors din mormînt şi o pîndea, gata să o prindă.

Se smulse din gînduri şi se concentră asupra lui Joe.

– Uite cum facem. Iei cei doi cai sălbatici şi-i vinzi. Dacă ai să-i îmblînzeşti mai întîi, poţi să iei bani frumoşi pe ei. În plus, amîndoi sînt armăsari, aşa că ai putea să încerci la Chalky Longhorn, la Nulla Nulla. El caută cai pentru curse.

Tucker se posomorî.

– Matilda, nu mă pricep la îmblînzit caii. Dacă mi-ai da roibul şi cei doi armăsari, aş fi sigur că-mi recuperez banii.

Matilda se uită spre roibul ei. Era o iapă superbă, alerga repede şi era zdravănă şi sigură pe picioarele ei. Păstrase o doză de sălbăticie, atît cît să uimească la cursele de cai. Data trecută Mervyn îl învinsese pe unul dintre argaţi care părea favorit şi cîştigase o mulţime de pariuri. Dar Matilda nu putea să o piardă şi pe ea, şi pe cei doi armăsari. Însemna să rămînă fără nici un cal dacă Lady ar păţi ceva. Era bătrînă şi curînd nu va mai putea face faţă la muncă.

– Fie roibul, fie armăsarii, spuse ea hotărît. Nu ţi-i pot da pe toţi trei.

Din ce în ce mai încrezător, Joe deveni mai bătăios, mai neînduplecat.

– Tatăl tău îmi este dator de multă vreme şi să ştii că doar din respect pentru tine nu i-am dat poliţele astea lui Squires. Abia aşteaptă să pună mîna pe Churinga.

Matilda îi văzu ochii licărind acum, cînd scosese asul din mînecă. Înţelese că asta era o bătălie pierdută.

– Îţi mulţumesc că ai venit întîi la mine, îi zise ea calm. Poţi să iei toţi caii dacă doar aşa îl pot ţine departe pe Squires de pămîntul meu.

Simmons se ridică de pe şezlong, făcînd să scîrţîie scîndurile verandei cu greutatea lui.

– Domnişoară Thomas, nimic din toate astea nu îţi va fi de ajutor, zise el pe un ton solemn. Banca nu poate fi cumpărată cu cai, furaje sau şei. Iar dacă nu poţi plăti împrumutul făcut de tatăl tău, cu părere de rău va trebui să chemăm executorii judecătoreşti. Nu va fi o probemă să vindem. Avem deja oferte.

Figura lui nu trăda nici urmă de părere de rău. Matilda luă poliţele de la Joe şi le îndesă în buzunar. Era sigură că Squires se oferise să cumpere Churinga. Îi văzu pe ceilalţi coborînd de pe verandă şi plecînd să-şi ia fiecare bunurile obţinute, dar atenţia ei era îndreptată asupra omului din faţa ei. Ştia de ce venise, găsise documentele după înmormîntarea lui Mervyn.

– Eu zic să intrăm puţin. Chestiunea asta trebuie discutată pe îndelete, zise ea hotărîtă. Şi nu doresc să audă şi ceilalţi ce vreau să vă spun.

Simmons se uită la ea pieziş, însă o urmă înăuntru fără să se împotrivească. După ce îi puse înainte o cană cu ceai, Matilda se aşeză şi îşi întinse mîinile pe masă.

– Arătaţi-mi condiţiile împrumutului, domnule Simmons, îi ceru ea cu glas scăzut.

Bancherul îşi desfăcu servieta de piele şi scoase un teanc de documente, apoi se întoarse la ceaiul din faţa lui. Ochii lui o fixară, nemişcaţi, amintindu-i de cîinii dingo care pîndeau momentul în care se puteau arunca asupra mielului.

Matilda citi documentele şi, după ce isprăvi, le împinse înapoi spre el.

– Nu sînt legale. Nu vă datorez decît împrumutul pe care l-a făcut mama acum cinci ani.

Simmons îşi îndreptă spatele pe scaunul de lemn.

– Ba să ştiţi că sînt chiar legale, domnişoară Thomas, se împăună el. Documentele au fost întocmite chiar de către avocatul meu.

– În cazul ăsta, ar trebui să-l concediaţi, domnule Simmons, îi sugeră ea, sarcastic. Pentru că nu-şi face datoria cum trebuie.

Bancherul îşi pierdu răbdarea.

– Domnişoară Thomas, nu cred că eşti dumneata în măsură să pui la îndoială una dintre cele mai luminate personalităţi juridice din Australia.

– Ba da, atunci cînd se face un împrumut şi se ipotechează proprietatea mea fără acordul meu, replică Matilda tăios.

Lăudăroşenia şi aerul solemn pe care îl adoptase bărbatul pînă atunci pieriră, lăsînd loc confuziei.

– Dar am văzut actele... Cînd tatăl tău a făcut împrumutul, el era proprietarul pămîntului.

Matilda clătină din cap.

– Avea dreptul să trăiască aici şi să lucreze pămîntul toată viaţa lui, dar nimic mai mult. Uitaţi-vă la restul documentelor. Citiţi-le şi dumneavoastră. Şi dacă nu sînteţi de acord cu ce vedeţi acolo, vă propun să staţi de vorbă cu avocatul domnului Squires. El a semnat testamentul mamei mele.

Simmons îşi scoase din buzunar o batistă imaculată şi începu să-şi şteargă nervos creştetul atins de calviţie, cercetînd contrariat documentele. Îi tremurau mîinile şi cămaşa i se udă pe piept de sudoare.

Matilda aşteptă pînă ce termină el de citit. Inima începu să-i bată tot mai tare, cînd îşi aminti ce prevedea documentul acela atît de important. Mama ei îi explicase detaliat ce plănuise şi ea cunoştea pe dinafară conţinutul actelor.

– Domnişoară Thomas, trebuie să mă sfătuiesc cu un specialist în privinţa asta. Se pare că tatăl dumitale nu a fost chiar cinstit faţă de noi.

– Nu a fost corect față de multă lume, domnule Simmons, adăugă ea sec.

– Datoria va trebui totuși plătită. E vorba de o sumă substanțială și împrumutul nu poate fi anulat pur și simplu.

Matilda se ridică.

– Atunci dați-mă în judecată. Domnule Simmons, nu o să obțineți Churinga fără luptă.

Bancherul se uită puțin la ea, îngîndurat.

– Cîți ani ai?

– Cincisprezece. Dar nu vă lăsați înșelat de vîrsta mea.

Matilda încrucișă mîinile la piept și-l privi de sus.

– Mai avem de lămurit împrumutul făcut de mama dumitale. Cum ai de gînd să-l achiți?

Matildei nu-i scăpă nuanța de sarcasm din glasul lui. Aduse cutia de tutun pe care o ascunsese atîta vreme de Mervyn și în care depozitase de mai bine de un an tot ce găsise prin buzunarele lui, tot ce putuse aduna prin economii drastice și minciuni. Pentru clipa asta strînsese tot ce se afla acolo, dar era tot ce avea. Restul avea să fie achitat la încasarea cîștigurilor pe lînă.

Răsturnă monedele pe masă și ele sclipiră ademenitor în lumina soarelui.

– Tot ce este aici acoperă jumătate din datorie. Jumătatea cealaltă, așa cum a stabilit mama, va fi achitată după ce luăm banii pe lînă.

Simmons se încruntă și rămase cu privirea la grămada de monede.

– După cum arată turma dumitale, domnișoară Thomas, mă îndoiesc că vei obține cine știe ce bani în sezonul ăsta – atunci să te văd ce-ai să faci. Asta e tot ce ai?

Matilda numai de compasiunea lui nu avea nevoie. Nici nu mai voia să-l vadă acolo, în bucătăria ei.

– Asta mă privește pe mine, domnule Simmons. Acum, dacă nu mai aveți nimic de spus, aș vrea să mă întorc la treburile mele.

Și îl conduse afară, pe verandă. Îi privi apoi pe cei patru oameni umplîndu-și traistele cu apă și încălecînd. Joe era în fruntea lor și se îndrepta către porțile aflate în ruină, urmat

de roib și de cei doi armăsari pe care îi ducea de frîu. În fața cailor mergeau oile și mieii. Matilda așteptă pînă cînd nu se mai văzură decît ca o pată mică în depărtare și se întoarse la reparația acoperișului.

Gabriel era sus de tot, cu spatele rezemat de horn. Nu făcuse nimic de cînd apăruseră oamenii aceia.

Matilda își ținu răsuflarea ca să-și mai domolească durerea de spate și urcă pe scară pînă în vîrf. Nu se mai putea mișca la fel de repede, căci copilul creștea și-l simțea tot mai greu sub hainele care îl ascundeau vederii.

– Gabe, hai să terminăm odată aici. După aceea pregătim și masa.

Omul se uită la ea, zîmbind încurcat.

– Nu mai sînt cuie, domniță.

– Atunci coboară și caută, fir-ar să fie! îl repezi Matilda.

8

Matilda vedea că timpul zboară. Curînd avea să nu-și mai poată ascunde sarcina, așa că, la o săptămînă după tratativele cu bancherul, o înhămă pe Lady la căruță și, însoțită de Bluey, porni către Wallaby Flats. Proviziile se împuținaseră îngrijorător și nu exista decît o cale ca să obțină bani pentru aprovizionare.

Îndemnînd calul la trap către oraș, Matilda își aminti ultima ei călătorie departe de Churinga. Atunci fugise disperată ca să scape, însă nu era decît un copil. De data asta era femeie în toată puterea cuvîntului, stăpînă pe destinul ei. Datoriile fuseseră plătite, Churinga era încă a ei, iar iarba răsărită în primăvară îi hrănea oile cum se cuvine.

Noaptea făcu popas. Se înfășură în pătură și se adăposti sub căruță, păzită de Bluey care începea să mîrîie la cel mai mic zgomot, și ascultînd clinchetul clopoțeilor de la hamurile lui Lady care păștea liniștită alături. Cînd începu să se crape de ziuă, se ridică, își făcu ceai și mîncă bucata de pîine pe care o luase cu ea.

Din copaci se auzeau ciori croncănind, iar în față îi apărură cîțiva canguri, la care Bluey se și repezi să-i gonească din drum. Îi era cald în pelerina tatălui ei, însă o proteja ca un cort. Deși nu era treaba nimănui altcuiva, Matilda nu se simțea pregătită să facă față bîrfelor și insinuărilor, și nici nu avea de gînd să dea explicații în numele ei sau al tatălui ei. Dacă această călătorie avea să decurgă bine, atunci nu mai era nevoie să se întoarcă în Wallaby Flats decît după nașterea copilului – și va pune lucrurile la punct la vremea lor.

Wallaby Flats nu se schimbase de cînd venise Matilda pe-aici prima oară, cu mama ei, pe cînd era mică. Orașul era înconjurat de pustiu, era plin de praf, mirosea a sulf și era înțesat cu mine de opal. Casele erau deteriorate de vreme, balustrada verandei de la cîrciumă era tot plină de găuri, iar oamenii care stăteau la umbra ei continuau să privească în gol.

Matilda o priponi pe Lady de un stîlp lîngă jgheabul cu apă, trase din căruță colecția de puști și porni pe aleea podită cu scînduri. Cînd intră în magazin, clopoțelul sună, anunțîndu-i sosirea. O întîmpină un amestec puternic de arome – zahăr și cafea, ceai, piele și petrol lampant. După zdruncinăturile de pe drum, mirosurile astea erau prea mult pentru stomacul ei. Înghiți cu greu de cîteva ori pînă ce depăși senzația de greață. Observase că în ultima vreme mirosurile îi făceau rău – probabil că treaba asta avea legătură cu copilul.

Își trase și mai bine haina peste pîntecele umflat și porni cu pas sigur către tejghea, unde aștepta vînzătorul.

– Cît îmi dați pe puștile astea?

Nu îl cunoștea, pentru că proviziile lor veneau întotdeauna prin poștă.

Era un bărbat slab, cu pielea ciupită de vărsat și cu o mustață cu colțurile lăsate. O privi cu luare-aminte, după care luă puștile pe rînd, le cercetă butoiul, apoi chiulasa, încărcătorul, percutorul și le cîntări, pe fiecare, în mîini. Se strîmbă, aparent nemulțumit, și le lăsă înapoi pe tejghea.

– Am deja o mulțime de arme. Iar astea nu valorează cine știe ce.

Matilda îl privi glacial. Ea știa bine ce valoare aveau. Mervyn îi spunea tot timpul cînd îi cerea să le curețe și să le ungă. Alesese trei din șapte – pe cele mai de preț.

– Astea două sînt Winchester, iar cealaltă Enfield.

Le luă, le desfăcu și apăsă percutorul.

– Fine ca mătasea. Bune ca în ziua cînd le-a cumpărat tata.

Așteptă apoi în tăcere ca el să le studieze iar, atingîndu-le cu grijă și umezindu-și buzele, presimțind că era pe cale să încheie o afacere bună. Matilda știa că el încerca să hotărască pînă unde putea forța norocul așa că, înainte să propună o sumă care să-i jignească pe amîndoi, ea rupse tăcerea:

– Am o listă cu provizii, declară ea ferm. Puștile astea ar trebui să acopere valoarea.

Vînzătorul își frecă bărbia, se trase de colțurile mustății și își plimbă ochii mici și vicleni de la puști la lista – cam lungă, e drept – de provizii.

– Eu nu obișnuiesc să fac asemenea afaceri, zise el într-un tîrziu. Dar presupun că armele acoperă valoarea listei.

Și se uită la ea cu mai multă atenție.

– Nu ești tu puștoaica lui Merv Thomas?

Matilda încuviință, dînd din cap precaut.

Cu o expresie tristă, el luă în mînă o pușcă.

– Mi s-a părut mie că recunosc Enfield-ul. Îmi pare rău pentru tatăl tău. Eu i-am zis atunci să nu plece. Dar știi cum era Merv.

Și zîmbi.

– Nesuferitul nu asculta niciodată. A fost băiat bun. I se simte lipsa pe-aici.

Matilda răspunse cu un zîmbet reținut. Chiar nu avea de gînd să piardă vremea stînd de vorbă despre „bunul și bătrînul Merv" și îi vîrî din nou vînzătorului lista sub nas.

– Îmi puteți da proviziile astea? Căruța mea este chiar aici în față.

– Apropo, eu sînt Fred Partridge. Tu ce faci, cum te descurci la Churinga?

– Îl am pe Gabe, se grăbi ea să-i răspundă. Şi acum, pentru că începe sezonul de tundere a oilor, vor veni mai mulţi lucrători.

– Vrei să pun un anunţ? Cîţi angajezi în sezonul ăsta?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Matilda – la aşa ceva nu se aşteptase. Se uită în spatele lui şi văzu un şir nesfîrşit de anunţuri. Tunderea oilor aducea în zonă un număr mare de oameni din toată ţara şi chiar de mai departe. Iar îndată ce puneau piciorul în oraş, se opreau chiar aici, la magazin, căutînd de lucru.

– O să vă anunţ eu dacă e nevoie, răspunse Matilda.

– Da, draga mea, dar trebuie să te grăbeşti.

Şi luă o bucată de hîrtie pe care însemnă ceva în grabă.

– Te trec aici cu zece tunzători şi o bucătăreasă. Cred că sînt de-ajuns.

Apoi lipi anunţul pe peretele din spate, alături de celelalte. Matilda simţi că i se usucă gura. Nu putea plăti atîţia oameni decît dacă l-ar trimite pe Gabe să vîndă purceii şi două vaci. Şi ea cu ce-ar mai rămîne?

– Să fie mai bine nouă tunzători. În fiecare an vine la noi Peg Riley şi găteşte, iar Bert încă mai tunde.

Vînzătorul o cercetă mai atent.

– Draga mea, nu ţi-e bine? Ia stai jos puţin; o s-o chem acum pe nevastă-mea să-ţi pregătească o cană cu ceai.

Matilda îşi adună puterile şi alungă greaţa.

– N-am nimic, răspunse ea pe un ton firesc. Nu vă deranjaţi.

Dar împotrivirea ei veni destul de tîrziu. Aşteptînd parcă un semn, din spatele draperiei care despărţea magazinul de casa propriu-zisă apăru soţia vînzătorului, aducînd o cană cu ceai.

– Matilda Thomas? Îmi pare bine să te cunosc.

Şi o măsură repede din cap pînă-n picioare, apoi se opri asupra chipului ei, privind-o curioasă.

– Draga mea, cum te descurci de una singură acolo? Am auzit că l-ai pus la punct pe Simmons. Nu ştiu cum ai reuşit, dar te felicit. Era şi timpul să-şi găsească naşul acritura aia.

Pe Matilda nu o miră să afle cît de repede circulase zvonul, dar nici nu întrebă ce altceva se mai auzise în oraş. Ochii aceia de şoim erau pătrunzători, iar ea nu voia pentru nimic în lume să fie constrînsă să toarne acum minciuni ca să-şi ascundă secretele.

– O să fie bine de îndată ce voi încasa banii pe lînă, murmură ea, grăbindu-se să înghită ceaiul fierbinte şi dulce. Mulţumesc pentru ceai, dar trebuie să mă grăbesc pentru că mai am şi alte treburi. O să mă întorc după provizii.

Matilda ieşi, dar auzi trîntindu-se în urma ei sita de la intrare şi îşi dădu seama că nevasta vînzătorului ieşise şi o urmărea cu privirea. Traversă grăbită drumul plin de praf, îndreptîndu-se către bisericuţa de pe colţ, intră şi se aşeză, răsuflînd uşurată, într-una din stranele înalte şi lăcuite. O durea spatele îngrozitor, iar copilul nu mai avea astîmpăr. Se gîndea să rămînă puţin aici şi să se odihnească, pentru că era răcoare şi nu o putea vedea nimeni.

– Tu eşti Matilda Thomas, nu-i aşa? Măi, măi, măi! Ce surpriză plăcută.

Matilda inspiră adînc. Sperase ca preotul să fie plecat prin parohie. De obicei vizitele îi luau şi cîte trei luni – însă altul fusese norocul ei. Îl găsise acasă. În cele din urmă îndrăzni şi ridică privirea către chipul blînd al părintelui Ryan. Era tînăr şi foarte cumsecade, iar cînd trăia mama ei, îi vizita destul de des. Matilda îl văzuse ultima oară în urmă cu două luni cînd venise să rostească o rugăciune la mormîntul lui Mervyn.

– Bună ziua, părinte.

– Ce faci, Matilda, cum merge treaba? Îmi închipui că nu e deloc uşor pentru un pui de om cum eşti tu, singură într-un loc ca Churinga. Bănuiesc că o să vinzi, nu-i aşa?

Matilda clătină vehement din cap.

– Nu, părinte. Rămîn acolo.

– Matilda, dar nu e deloc înţelept ce faci. Nu se cuvine ca o tînără să aibă atîtea responsabilităţi.

O privea îngrijorat, glasul lui cu accent irlandez izbindu-se cu ecou de cupola de lemn a bisericii.

Matilda auzise asta prea des deja.

– Părinte, tot singură eram și cînd trăia tata, zise ea tăios. Fac acum ce făceam și atunci. Gabe și familia lui sînt acolo cu mine. Și mă ajută.

Preotul zîmbi.

– A, Gabriel. Unul dintre cei mai trîndavi fii ai Domnului, spuse el, oftînd. Cred că nu te poți bizui prea mult pe el. Se zice că are obiceiul să cam piardă vremea hoinărind.

– Ei, părinte! Noi toți avem nevoie de puțin timp liber din cînd în cînd. Și se ridică imediat. Acum trebuie să plec. Am de luat niște alimente, după care mă grăbesc înapoi la Churinga.

– Nu vrei să te mărturisești, copilă? A trecut ceva vreme.

Matilda dădu din cap, hotărîtă. Dumnezeu îi știa prea bine păcatele – nu avea rost să i le spună și părintelui Ryan.

– Nu am timp, părinte. Poate cînd veniți în vizită data viitoare.

Preotul zîmbi trist.

– Așa spui mereu.

Și se uită mai atent la haina pe care ea o strîngea în jurul ei.

– Matilda, ești sigură că nu s-a întîmplat nimic?

– Sînt puțin obosită, nimic mai mult. Acum chiar trebuie să plec.

Și ieși din biserică, grăbind pașii către băcănie. Cu cît pleca mai repede de acolo, cu atît mai bine. Prea mulți ochi curioși o cercetau insistent, prea multă lume era gata să o asalteze cu bunăvoința ei.

Fred Partridge încărca ultimele pachete cu provizii în căruță. În prag stătea soția lui și o privea pe Matilda apropiindu-se, iar în spatele ei se vedeau cei doi copii care se uitau și ei, curioși.

Matilda verifică lista și produsele din căruță. Nu lipsea nimic.

– Ți-am mai pus unele lucruri care ar putea să-ți fie de folos, îi zise Fred. Cuie, sfoară și încă un sac cu grăunțe pentru pui. Nevastă-mea s-a gîndit că s-ar putea să ai nevoie și de pînza aceea. Eu zic că intră în prețul puștilor lui Mervyn.

O ușoară roșeață îi coloră obrajii palizi, iar ochii lui evitară să-i întîlnească privirea, uitîndu-se în gol, peste umărul ei.

Matilda văzu pînza cu pătrățele albastre și se și gîndi cum o va folosi.

– Mulțumesc.

Se urcă în căruță, luă frîiele, apoi zîmbi vînzătorului și familiei lui. Nu avea rost să-i înstrăineze, pretinzînd că nu are nevoie de generozitatea lor. Erau oameni cumsecade, iar ea se cuvenea să le fie recunoscătoare. Totuși, se întreba cît de cumsecade vor mai fi dacă ea nu va obține suficienți bani pe lînă, iar proviziile s-ar termina din nou. Acum nu mai avea nici puștile, purceii și vacile erau deja arvunite pentru plata tunzătorilor, iar ei nu-i mai rămînea nimic să dea la schimb.

Fluieră scurt și din spatele magazinului apăru, săltînd, Bluey care vînase probabil pînă atunci șobolani. Lovi cu frîul spinarea arcuită a lui Lady și porniră pe drumul plin de praf către ieșirea din oraș. Nu se uită în urmă, dar era sigură că oamenii ieșiseră din cîrciumă ca să o privească și la fiecare fereastră se dădeau la o parte draperiile pe măsură ce înainta pe strada principală. Ținea capul drept. Nu aveau decît să spună vrute și nevrute pe seama ei. De acum înainte se va descurca singură – și nu va rămîne nimănui datoare.

Jenny stătea întinsă pe pat, privind în tavan. Încerca să și-o imagineze pe Matilda în căruța trasă de un cal bătrîn, cu Bluey săltînd alături. Încerca să-și închipuie truda și singurătatea din lunile care urmaseră, cînd fusese nevoită să repare acoperișul și zidurile și chiar să reconstruiască din temelii staulul pentru tunsul oilor. Ce gînduri îi trecuseră prin minte cînd călătorise pe pămîntul ei, fără să dea peste nici o altă urmă de viață?

Jenny simți că singurătatea Matildei rezona acut în ea însăși. Știa prea bine ce înseamnă singurătatea. Înțelegea ce însemna să tînjești după cineva cu care să poți sta de vorbă. Din anii petrecuți la orfelinat aflase puterea rezistenței tăcute, nevoia de a-și ascunde emoțiile cele mai profunde sub o

aparenţă de autocontrol. Pentru că, o dată dezvăluite, teama şi tulburarea o puteau face să pară slabă – iar sora Michael atît aştepta ca să o poată pedepsi.

Se întoarse în timp la Dajarra şi la orfelinatul de acolo, la glasurile copiilor care tulburau liniştea, iar amintirea maicilor o făcu să se cutremure. Ele guvernau instituţia cu limbile lor ascuţite şi cu mîini aprige, însă glasul surorii Michael o făcu să retrăiască teroarea acelor ani.

„Jennifer, tu eşti copilul diavolului şi trebuie să-l scoatem din tine cu o bătaie bună."

Tresări de parcă nuiaua subţire şi dureroasă pe care sora o purta mereu cu ea îi atinse din nou spatele. Chiar şi acum, după atîţia ani, cu greu intra într-o biserică catolică fără să se cutremure de groază şi se înfiora ori de cîte ori auzea foşnetul veşmintelor de maici sau clinchetul mătăniilor. Erau sunete la care îi venea să fugă şi să se ascundă.

Jenny coborî din pat şi se aplecă pe fereastră. Avea nevoie de aer şi lumină ca să poată alunga amintirile întunecate. Cruzimea acelor ani o va urmări toată viaţa, însă Diane apăruse ca o izbăvire.

Singură, suspinînd, fetiţa de numai patru ani fusese găsită pe treptele orfelinatului într-o seară, după slujbă. Pe rochiţă avea prins un bilet: *Se numeşte Diane. Nu mai pot face faţă.*

Jenny oftă amintindu-şi suspinele înăbuşite ale lui Diane din noaptea în care venise în pat lîngă ea şi se ţinuseră în braţe pînă dimineaţă. O legătură strînsă se născuse atunci între ele – legătură ce nu avea să se rupă niciodată – şi în momente ca acestea, de singurătate apăsătoare, Jenny îi simţea cel mai mult lipsa.

– Cel puţin eu o am pe Diane, şopti ea. Biata Matilda nu a avut pe nimeni.

Vorbele ei rătăciră în tăcerea după-amiezei tîrzii şi, în cele din urmă, plecă de la fereastră. Îşi aminti rochia verde ca apa mării, muzica difuză venită de niciunde şi braţele care o purtaseră delicat prin cameră în ritmul dansului. Totuşi, cineva o iubise mult pe Matilda. Cineva al cărui duh rătăcea încă la Churinga cîtă vreme povestea ei se cerea împărtăşită.

*

Matilda înfipse lopata în pămînt şi scoase cartofii. Se grăbea să isprăvească, pentru că mai erau o mulţime de făcut pînă a doua zi, cînd aveau să sosească lucrătorii. Durerea de spate o chinuise însă toată ziua şi o făcea să se mişte greu. O apăsa undeva, jos, înspre mijloc, şi se gîndea dacă nu cumva îşi sucise vreun muşchi cînd cărase generatorul în spatele staulului.

Se opri cîteva clipe, apăsînd cu degetele locul dureros, şi îşi ţinu răsuflarea. Durerea se împrăştia, încingînd-o ca o curea de fier şi pătrunzînd pînă înăuntrul pîntecelui. De cîteva zile copilul încetase să se mai mişte şi se lăsase greu ceva mai jos. Matilda îşi trecu palma peste moviliţa care crescuse sub cămaşa largă, întrebîndu-se dacă nu cumva sosise sorocul.

– Nu încă, îşi zise ea, respirînd din nou. Nu se poate. Nu e timp de aşa ceva. În curînd vor sosi lucrătorii.

Se aplecă să culeagă cartofii, însă o durere cumplită, ca o arsură, o doborî. Se lăsă în genunchi, uitînd de cartofi şi concentrîndu-se asupra durerii chinuitoare care o asalta. Cu ochii strîns închişi, se chirci aproape agonizînd şi îşi apăsă obrazul de pămîntul cald. Un plînset îi urcă în gît pe cînd se legăna în neştire şi se transformă într-un lung geamăt surd cînd contracţiile încetară.

Clătinîndu-se pe picioare, Matilda porni încet către verandă. Trebuia neapărat să ajungă înăuntru înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Însă de cum ajunse la uşă, porni un nou val de contracţii şi căzu pe şezlong, parcă sfîşiată.

– Gabriel! strigă ea. Gabe! Ajută-mă.

Colibele erau pustii şi singura mişcare se vedea în ţarcul oilor.

Frica îi sporea durerea. Naşterea în sine nu-i era necunoscută, căci ajutase oilor să aducă mieii pe lume – dar dacă se întîmpla ceva rău? Văzuse multe oi murind în astfel de momente, şi mulţi miei născîndu-se morţi.

– Gabriel! ţipă ea. Unde naiba eşti?

Pielea i se acoperi de sudoare şi îi pătrunse şi în ochii larg deschişi, aşteptînd răspuns la strigătele ei. Nu veni nimeni.

– Gabriel, gemu ea. Întoarce-te, te rog. Nu mă lăsa acum. Am nevoie de tine.

Contracţiile încetară, curtea rămase goală şi Matilda înţelese în cele din urmă că era singură. Împinse sita şi intră în bucătărie, luă o pătură veche dintr-un cuier de după uşă şi o întinse pe podea în faţa maşinii de gătit. Într-un ceaun fierbea apă, iar pe masă se afla cuţitul cu care curăţa ea măruntaiele iepurilor. Îl luă şi-i dădu drumul în ceaun. Avea nevoie de el ca să taie cordonul ombilical.

Capul îi era tulbure, dar reuşi să-şi îndepărteze salopeta şi să-şi scoată ghetele. Cămaşa era udă, dar nu o scoase. S-ar fi simţit prea vulnerabilă goală şi îndurerată. Pregăti alături o bucată curată de pînză în care să învelească copilul, îngenunche pe pătură şi-l chemă scîncind pe Gabriel. Unde dispăruse toată familia lui? Nu era semn bun, căci Gabriel simţea mereu apropierea necazului şi niciodată nu-l găseai cînd se întîmpla nenorocirea.

– Ticălos leneş, bun de nimic, bombăni ea. Nu mă pot bizui niciodată pe el la nevoie.

Durerile deveniră şi mai acute, succedîndu-se la intervale scurte, pînă cînd simţi nevoia să împingă copilul afară. Suferinţa era omniprezentă. Nevoia de a împinge sporea. Se simţea ca luată de un vîrtej în care nimic nu mai avea sens, în afară de dorinţa de a da naştere vieţii din ea.

Atunci, venind ca de pe un alt tărîm, se auzi sita de la uşă trîntită de cineva, apoi paşi tropotind pe scîndurile podelei. Vocile păreau să strige de pe altă lume, căci vuietul din urechile ei le înăbuşea. Zări şi nişte umbre care se mişcau de colo-colo precum fantomele la lumina focului.

– O, Doamne! Bert, fata asta naşte. Adu-mi repede lădiţa din căruţă.

Matilda deschise ochii şi văzu figura cunoscută, binevoitoare a lui Peg Riley.

– Stai liniştită, draga mea. Să nu te sperii. Are Peg grijă de tine.

– Copilul, îngăimă ea, apucînd disperată braţul lui Peg. Vine.

– Să ştii că vine, iubire, şi chiar se grăbeşte. Ţine-te bine şi împinge.

Braţe puternice o ţinură ferm cînd Matilda se agăţă de ele. Scrîşnind din dinţi şi ţinînd ochii strîns închişi, se abandonă nevoii de a împinge cu toată puterea. În sfîrşit, cînd mai împinse o dată în neştire, simţi copilul alunecînd afară din ea. Atunci se lăsă întunericul. O întîmpină şi o mistui în adîncurile lui. Iar ea se lăsă să alunece cu un suspin de recunoştinţă.

Într-un tîrziu, Matilda deschise ochii, tulburată de lăsarea întunericului şi de strălucirea argintie a lunii în colţul ferestrei. Ceva nu era cum trebuie, se întîmplase ceva. Se luptă să se smulgă din uitare şi îşi aminti. Oare cît stătuse în nesimţire, şi unde era copilul ei?

Într-un colţ întunecat al odăii i se păru că vede o umbră mişcîndu-se şi, îngrozită, strigă. Era Mervyn. Se întorsese din mormînt să o pedepsească şi să-i ia copilul.

– Nu e nimic, draga mea. Sînt eu, Peg Riley.

Şi simţi o mînă caldă îndepărtîndu-i părul de pe frunte, în vreme ce o alta îi apropie de buze o cană cu o băutură cu aromă necunoscută, dar foarte dulce.

Matilda bău şi, privind chipul atît de familiar şi blînd al femeii, se linişti. Întotdeauna îi plăcuse Peg Riley, iar acum, cînd o ştia aici, se simţea în siguranţă.

După ce goli cana, Peg i-o luă şi o înveli cu cearşaful pînă sub bărbie.

– Aşa, draga mea. Gata. Acum poţi să dormi iar. Peg e aici şi o să aibă grijă de tine.

– Unde este copilul meu? murmură ea.

Pleoapele ei erau grele şi nu reuşea să învingă somnul.

– Nu-ţi face griji, iubire. În noaptea asta ai nevoie doar de un somn bun. Mîine dimineaţă o să te simţi mult mai bine.

– Copilaşul meu, şopti ea. A păţit ceva copilaşul meu?

Vorbele ei mai rătăciră o vreme în odaie şi în mintea ei

pînă ce o cuprinse somnul. Visele, însă, nu aveau astîmpăr, amestecîndu-se cu glasuri necunoscute şi cu zgomot de paşi venind dintr-o încăpere îndepărtată.

Deschise ochii în cele din urmă şi văzu că se luminase de ziuă. Lumina albă, limpede se strecură printre noile draperii cadrilate şi se opri asupra lui Peg care croşeta liniştită lîngă patul ei. Matilda zîmbi cu ochii la ea şi îi luă în mîinile ei palmele roşii.

– Peg, îţi mulţumesc. Mi-a fost aşa de frică. Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă nu ai fi venit tu.

– Stai liniştită, draga mea. Ne-am hotărît să venim direct aici şi să nu mai trecem prin Wallaby Flats. Îmi place să fiu gata înainte de venirea tunzătorilor.

Îşi retrase mîinile şi îşi adună lucrul.

– Nu pot să spun că mi-a părut rău cînd am auzit de taică-tău, dar socotesc că te-ai descurcat de minune. Turma arată destul de bine, să ştii.

Matilda se lăsă înapoi, între perne. Deşi dormise mult, se simţea sfîrşită şi obosea vorbind. Se uită la Peggy cum trebăluia prin cameră, bucuroasă să audă din nou foşnetul fustelor şi paşii uşori ai unei alte femei.

– Draga mea, bea asta. O să te înzdrăvenească.

Matilda simţi mirosul ciudat şi se strîmbă.

– Am pus ceva care să te ajute să dormi. N-o să-ţi facă rău.

Peg aşteptă pînă ce Matilda bău tot laptele. Apoi îi luă cana din mînă şi, după ce se frămîntă cîteva clipe, o întrebă în cele din urmă:

– Bărbatul tău unde este?

Matilda simţi că roşeşte de ruşine.

– Nu există nici un bărbat, şopti ea.

Răspunsul nici nu o surprinse, nici nu o îngrozi pe femeie. Dădu din cap, înţelegătoare, şi mai îndesă puţin aşternutul sub saltea înainte să se întoarcă spre uşă.

– Peg, unde este copilaşul meu?

Femeia se opri în prag, cu spatele drept şi cu mîna pe ivăr. Secundele se scurgeau dureros de încet şi, pînă să se

întoarcă Peg spre ea, Matilda era deja înspăimîntată. Peg privea în jos, cu un aer grav.

Matilda încercă să se ridice într-un cot, însă era prea slăbită şi nu găsi puterea.

– Peg, ce s-a întîmplat? scînci ea.

Peg veni şi se aşeză pe pat. O cuprinse pe Matilda într-o îmbrăţişare caldă, tandră.

– Draga mea, bietul copilaş era mort. Nu am putut face nimic pentru el.

Matilda se lăsă legănată la pieptul femeii, însă vorbele lui Peg se învîrteau în mintea ei fără să le poată pătrunde înţelesul.

– Bert al meu îi face un sicriu frumos. O să-l înmormîntăm pe micuţ aşa cum se cuvine.

Băutura pe care i-o dăduse Peg îşi făcea efectul şi Matilda nu reuşea să lupte cu valurile de întuneric pe care le aducea somnul şi care ameninţau să o supună din nou.

– Mort? şopti ea. Copilaşul meu e mort?

Adevărul se ivea din întunericul care o învăluia şi lacrimile îi udară obrajii. Ştiuse că ceva nu era în regulă. Copilul fusese prea liniştit în pîntecele ei. Ar fi trebuit să se ducă la Wallaby Flats, la doctorul Peterson, şi să ceară ajutor. Din vina ei murise copilul.

Peg o ţinu în braţe pînă cînd o răzbi somnul.

Zgomotele începură să se strecoare, la început neclare, apoi tot mai stridente. Behăitul oilor, bîzîitul generatorului, pălăvrăgeala oamenilor – toate se uniră şi dădură buzna în amorţeala somnului. Matilda ascultă sunetele familiare, înţelegînd că sosiseră lucrătorii şi bucurîndu-se că Peg şi Albert se vor ocupa de ei.

Adevărul o izbi cu sălbăticie. Copilul ei era mort. Peg şi Albert aveau de gînd să-l înmormînteze. Nu se putea ca ea să rămînă în pat şi să nu facă nimic.

– Peg? Unde eşti?

Dădu jos picioarele din pat, cu cearşafurile răsucite laolaltă cu cămaşa ei de noapte.

Nu veni nici un răspuns.

Trebuie să fie la cantină, își zise ea.

Își simțea capul ca umplut cu lînă, iar picioarele îi tremurau cînd încercă să se ridice. Sprijinindu-se de măsuța de lîngă pat, așteptă să treacă amețeala. Niciodată nu mai simțise un asemenea gol pe dinăuntru și venirea pe lume a copilului lăsase în urmă o durere surdă. Respiră adînc de cîteva ori, adunîndu-și forțele pentru drumul pînă la bucătărie.

Cînd mintea i se mai limpezi și reuși să se concentreze asupra măsuței de lîngă pat, observă că lipsea ceva. Ceva important, dar nu își putea da seama ce anume.

– O să-mi aduc aminte curînd, șopti ea.

Trăgînd o cămașă largă peste cea de noapte, se tîrî spre bucătărie. Era pustie, dar nu se miră. Dacă veniseră tunzătorii, însemna că Peg avea multă treabă la cantină. Dar parcă îi lăsase un bilet.

Clătinîndu-se, Matilda se apropie de masă, luă bucățica de hîrtie și se prăbuși pe un scaun să citească. Scrisul era aproape indescifrabil.

Bert s-a îmbolnăvit. A trebuit să plecăm. Am făcut tot ce s-a putut pentru copil.

Peg Riley

Mototoli biletul și cu ochii în lacrimi se uită în jur. Îi părea rău să afle că Albert se îmbolnăvise, dar ea, *ea* cum avea să se descurce acum de una singură? Se bizuise pe Peg și pe ajutorul ei în timpul sezonului de tuns.

Băgă însă de seamă că cei doi nu plecaseră cu mîna goală. Luaseră făină și zahăr din proviziile atît de greu agonisite de ea și tăiaseră și din carnea de oaie. Lacrimile i se uscară brusc. O cuprinse o furie oarbă pe propria-i slăbiciune. Era ultima oară cînd își mai punea nădejdea în cineva, își jură ea. Se descurcase singură pînă acum – așa că va găsi și mai departe puterea de a continua.

Se ridică și ieși pe verandă. Din toate părțile venea spre ea larma Churingăi și Matilda se opri pe margine, privindu-l pe Gabriel care se ocupa de argați. *Pînă la urmă s-a întors*, își zise ea. *Dar cine s-o fi ocupînd de staul?*

Lăsă deoparte gîndul la tunsul oilor. Trebuia să vadă neapărat unde îi fusese îngropat copilul. Trebuia să-și ia rămas-bun. Picioarele abia o țineau, dar pînă la urmă ocoli casa împleticindu-se și ajunse la cimitirul familiei. Dar refuză să se lase doborîtă de slăbiciune. Nu era momentul să se căineze pentru soarta ei.

Pămîntul proaspăt săpat era acoperit cu pietre ca să fie apărat de cîinii dingo, iar mormîntul de dedesubt era marcat cu o cruce cioplită din lemn. Matilda îngenunche în țărînă, printre florile de cîmp. Întinse mîna și atinse patetica moviliță, lăsînd că-i curgă lacrimile nestingherite pe obraji și gîndindu-se îndurerată la mica făptură din pămînt. Copilul ei. Copilașul pe care nu-l văzuse și pe care nu-l ținuse în brațe niciodată.

Încercă să se roage, dar nu-și găsea cuvintele. Încercă să pună toată dragostea ei în atingerea crucii – însă știa că era prea tîrziu. Era pedepsită pentru ticăloșia ei și a tatălui ei. Copilul, fără nici un păcat, fusese luat la cer. Poate că așa era mai bine, gîndi ea după ce i se uscară lacrimile. *Căci ce fel de viață i-aș fi putut oferi eu? Vorba s-ar fi împrăștiat peste tot, ne-ar fi otrăvit viețile și pînă la urmă am fi fost distruși amîndoi.*

Culese cîteva flori și le așeză lîngă cruce. Apoi se ridică, șovăind, și rămase vreme îndelungată cu ochii la amintirea zguduitoare a trecutului ei.

– O să supraviețuiesc și acum, așa cum am făcut mereu, șopti ea. Dar într-o zi promit că-ți voi pune la cap o piatră de mormînt așa cum se cuvine.

Jenny închise caietul, lăsînd lacrimile să-i curgă șiroaie pe obraji. Înțelegea ca nimeni altcineva durerea pierderii copilului. Își dădea seama cît jelise Matilda în inima ei, pentru că și ea își amintea acum de Ben, copilul ei atît de mic și de drăgălaș. Își amintea zîmbetul lui senin și părul blond strălucitor; piciorușele lui dolofane și degețelele cu care o apuca strîns de mînă, spre marea ei bucurie.

Cel puțin ei i se îngăduise să-și cunoască băiețelul. Să-l iubească înainte să-i fie smuls. Matilda nu avea nici fotografii,

nici alte amintiri dragi – nu avea decît o cruce grosolan cioplită pe o moviliță de pămînt.

Jenny își acoperi fața cu palmele și plînse pentru amîndouă.

9

Brett ezită puțin înainte să ciocănească. Reacționase sub impulsul momentului, lucru neobișnuit la el, dar după călătoria de dimineață simți un oarecare respect față de surprinzătoarea doamnă Sanders și voia să-și ceară scuze.

Ma nu era nici ea străină de venirea lui aici. Îi spusese pe șleau ce părere își făcuse Jenny despre el și, fiindcă se considerase întotdeauna un tip cumsecade, rămăsese stupefiat cînd își dăduse seama cît de nepoliticos fusese. Jenny se temuse, mai mult ca sigur, de calul acela, dar se lipise de el – și la propriu, și la figurat – pînă ce își recăpătase încrederea. Nu rămăsese marcată de faptul că fusese trîntită rău cîndva.

Cățelușul alb-negru se zvîrcolea în brațele lui, împingîndu-l cu lăbuțele să-l lase jos, dar Brett îl ținea bine, nu prea convins că făcuse bine să vină aici în seara asta. Zărise luminile aprinse și se gîndise că Jenny nu se culcase încă; cu toate astea, casa părea pustie, nimeni nu răspunse cînd ciocănise.

Mai așteptă cîteva clipe, apoi împinse sita. *Trebuie să fie înăuntru*, își zise el. *Nu are unde altundeva să fie.* Însă gîndul că poate ațipise în camera ei veni ca o ușurare. Putea pleca acum și să se scuze a doua zi de dimineață.

Tăcerea din casă i se păru aproape copleșitoare și Brett își drese glasul ca să-și anunțe prezența. Șovăi la gîndul că i-ar putea tulbura intimitatea, știind prea bine cît era de importantă într-un asemenea loc, dar nici nu ar fi vrut să o sperie dacă nu dormea.

Apoi, dincolo de ușa dormitorului auzi suspine înăbușite și se neliniști. Poate era mai bine să plece imediat, înainte ca ea să-l surprindă ascultînd. Una era să aibă de-a face cu femeile și alta să dea ochii cu o femeie care plînge. Rămase o clipă locului, neștiind ce să facă, iar cățelușul nu contenea să se zvîrcolească în brațele lui. Poate că mojicia lui era pricina lacrimilor ei. Spera să nu fie așa, dar cu femeile nu știi niciodată.

Cățelușul făcu mișcarea decisivă. Răsucindu-se încă o dată nervos, căzu pe podea și o luă la goană către camera lui Jenny. Zgîrie cu lăbuțele din față lemnul ușii și începu să scîncească.

Suspinele încetară dincolo de ușă.

– Cine-i acolo? se auzi glasul înăbușit, dar alarmat al lui Jenny.

– Eu sînt, doamnă Sanders. Nu e nimic important. Mă întorc mîine dimineață, zise Brett repede, gata să plece.

– Nu, nu pleca. Vin imediat.

Brett ridică de jos cățelușul, își scoase pălăria și se îndepărtă de ușă, stînjenit. Deslușea bine mișcările din cameră, oftatul înăbușit și suspinele care încă nu se liniștiseră spunîndu-i că momentul nu era potrivit. Își dorea să fie înapoi, în baracă. Își dorea să nu fi venit.

Ușa se deschise și în prag apăru Jenny cu fața brăzdată de lacrimi. Brett făcu un pas înapoi. Vederea acelor ochi frumoși, plini de lacrimi avu un straniu efect asupra lui.

– Ți-am adus un dar de pace, spuse el timid. Dar îmi dau seama că am nimerit într-un moment prost. O să mă întorc mîine dimineață.

Bolborosea și poate că nici nu avea sens ce spunea, dar Jenny nu observă.

– E pentru mine? O, dragul de el, șopti ea, cu ochii mari de bucurie. Ce drăguț. Mulțumesc.

Brett îi dădu în brațe ghemul de blană și micul animal începu să-i lingă urmele lacrimilor de pe obraji. Brett privi în ochii aceia de culoarea ametistului. Simți că i se pune un nod în gît și își dădu seama că uitase toate vorbele pe care le repetase îndelung. Ar fi vrut să întindă mîna spre ea și să o atingă – ar fi vrut să-i îndepărteze cu o mîngîiere părul strălucitor de pe obrazul ud și să-i șteargă lacrimile cu buzele lui.

Revelația îl năuci și se strădui să-și vină în fire. Ce-i trecea

lui prin minte? Era stăpîna lui. Trebuie că înnebunise. Își drese glasul și își îndreptă spatele.

– Am vrut să vă cer iertare pentru dimineața asta și… ăă…pentru incidentul de ieri, se bîlbîi el. M-am gîndit că v-ar prinde bine puțină companie. E un cățeluș grozav, numai că nu e obișnuit să stea în casă.

Cînd Jenny ridică ochii spre el, simți că îi urcă sîngele în obraji și începu să-și învîrtă pălăria în mîini, dînd încet înapoi către ușa de la intrare și spre veranda salvatoare.

Jenny chicoti veselă cînd cățelușul se zvîrcoli, o linse iar pe obraji și scînci.

– E o frumusețe, nu-i așa, năzdrăvanule? îl alintă ea, zburlindu-i blănița mătăsoasă din creștet. Mulțumesc, Brett. E cel mai încântător dar pe care mi l-ai fi putut face.

– E tîrziu, spuse el, morocănos. Ne vedem dimineață.

Și întinse mîna spre clanță, privind undeva peste umărul ei.

– Chiar trebuie să pleci? Rămîi, te rog, să bem o bere. Ai putea să mă ajuți să-i găsesc un nume mititelului ăstuia.

Brett auzi singurătatea din glasul ei și recunoscu în privirea ei dorința de a avea pe cineva în preajmă.

– Știu și eu… începu el.

Oscila între dorința de a rămîne și convingerea că era mai bine să plece.

– Te rog.

Și ochii violeți îi căutară privirea, rugători.

Nu mai avea scăpare. Își aminti de singurătatea lui Marlene, de acuzația pe care i-o adusese că nu petrece mai mult timp cu ea și că nu o ascultă atunci cînd voia să stea de vorbă. Vina are un fel anume de a te munci, iar gîndul că Jenny avea nevoie de el îl determină să plece din prag și să o urmeze în bucătărie. O bere nu putea face nici un rău.

Rămăsese stingherit lîngă masă, cu pălăria în mînă, și se uita la Jenny cum turna lapte într-o farfurioară. Cățelușul stătea nerăbdător lîngă ea, apoi se repezi să lipăie laptele risipit pe podea și pe lăbuțe și, uitîndu-se cu ochi mari la ei, aștepta să le vadă reacția.

Jenny începu să rîdă, îl mîngîie pe cap, apoi se întoarse

spre frigider să ia cele două beri. Le desfăcu, îi dădu una lui Brett și pe cealaltă o duse la gură și luă o înghițitură bună.

Brett se uită la gîtul ei prelung, dar schimbă iute privirea, întrebîndu-se dacă nu cumva Jenny începuse un fel de joc cu el. Nu se putea ca ea să nu-și fi dat seama ce efect avea asupra lui. Trebuia să termine berea și să plece.

Jenny se așeză în partea cealaltă a mesei și se uită la cățelușul care începuse să-i roadă o pereche de pantofi.

– Îți mulțumesc încă o dată, Brett. A fost chiar foarte drăguț din partea ta.

– Pentru puțin, mormăi el.

Văzuse din nou lacrimi în ochii ei și se strădui să nu ridice privirea de la berea din fața lui. Ar fi vrut să o întrebe de ce era atît de necăjită, însă nu știa cum să înceapă. Spera doar că nu va începe iar să plîngă. *Fir-ar să fie*, își zise el. *De ce nu-i și Ma aici? Ea ar ști ce trebuie făcut.*

– Vorbesc serios. Asta e o dovadă de bunătate din partea ta, cu toate că după cît am fost de nesuferită dimineață, nu meritam. Dar acum chiar am nevoie de un prieten.

Brett o privi dîndu-și dădu părul pe spate și îi adresă un zîmbet chinuit. Femeia asta suferea, dar nu era treaba lui să afle de ce. Pesemne că avea legătură cu pierderea ei, iar jurnalele nu-i erau de nici un folos.

Probabil că îl simțise stînjenit. Se întoarse și privi cățelușul înainte să-i vorbească din nou. Năzdrăvanul descoperise o pereche de șosete și mîrîia încîntat, rozîndu-le și trăgînd de ele.

– Cred că i s-ar potrivi numele de Ripper*, spuse ea în cele din urmă. Tu ce crezi?

– E numai bun, se grăbi Brett să răspundă, bucuros că trecuse momentul de încordare. E un zurbagiu. Un pui de animal, dar plin de energie.

Tăcerea se prelungi din nou și Brett mai luă o înghițitură de bere. Nu știa ce să mai spună și, pe măsură ce trecea timpul, se simțea tot mai jenat. Tocmai vru să se ridice de la masă, cînd ea întinse mîna peste masă și o puse pe a lui.

* *Ripper* (engl.) înseamnă, pe de o parte, „spintecător", pe de altă parte – „grozav", „formidabil" (n.t.).

Se simți ca electrocutat. Încremeni cu privirea ațintită în ochii aceia violeți care păreau să se fi apropiat mai mult de ai lui.

– Vorbește-mi despre Matilda Thomas, Brett.

Nu, ochii aceia nu erau doar violeți. Acum, cînd era atît de aproape, descoperi în ei străluciri aurii și stropi de albastru, în jurul cărora străjuia ca un brîu negrul cel mai adînc. Cu un gest stîngaci, își retrase mîna și o puse pe sticla de bere, încercînd parcă să se sprijine de ea. Trebuia să se aștepte. Dar de ce tocmai în seara asta, cînd ea deja era foarte mîhnită, iar el parcă își înghițise limba?

– Ce vreți să spuneți, doamnă Sanders?

Mai mult de-atît nu putu zice. Avea nevoie de timp ca să-și adune mințile.

– Știi prea bine ce vreau să spun, Brett Wilson, îl repezi ea, cu ochii întunecați, furioasă.

Și se ridică brusc de la masă, făcînd podeaua să scîrțîie sub apăsarea scaunului.

– Iar dacă nu încetezi odată să-mi tot spui doamna Sanders, jur că o să sparg sticla asta în capul tău.

Se uitară unul la celălalt, năuciți de vorbele ei, apoi pufniră simultan în rîs.

– Asta e chiar culmea, chicoti Jenny. Dumnezeule, sîntem oameni maturi, cum de-am ajuns să ne înțepăm așa?

Brett dădu din cap, continuînd să zîmbească.

– Nu știu ce să zic. S-ar putea să fie din vina mea. Dar să fiu sincer, doamnă... adică Jenny, eu chiar am avut un șoc. Mă așteptam să vină cineva mai în vîrstă. Cineva mai puțin...

– Autoritar? îl completă ea.

El nu la asta se gîndise, dar în fine, o lăsă așa. Văzu și sclipirea veselă din ochii ei cînd Jenny își înălță capul și-l privi fără să șovăie.

– De unde era să știu că ești atît de tînără și... mă rog...

Se opri – spusese deja prea mult.

Jenny zîmbi.

– O să iau vorbele tale drept un compliment. Hai să-ți mai dau o bere.

Îi dădu sticla și ridică și ea berea ei, propunînd un toast.

– Să închinăm pentru o mai bună înțelegere reciprocă.

– Da, de ce nu?

Berea era rece, întocmai cum îi plăcea lui, dar nu știa cînd se ridicase Jenny de la masă să o aducă. Nu mai vedea decît chipul și ochii ei. Trebuia să fie foarte precaut, altfel se putea trezi chiar îndrăgostit de încîntătoarea Jenny Sanders.

– Brett, povestește-mi despre trecutul locului acesta, îi ceru ea, deodată serioasă.

Și ridică repede mîna ca să nu-i dea ocazia să se împotrivească.

– Tu și Ma ați pomenit ceva despre tot felul de zvonuri. Te rog, trebuie să știu despre ce este vorba.

În mintea lui era o mare confuzie. De cînd citise jurnalele, își dăduse seama că zvonurile erau mai nimic față de adevăr, dar nu știa cît de departe ajunsese ea cu lectura. Se hotărî să-i vorbească numai despre aspectele favorabile în legătură cu trecutul Churingăi. Dar de unde să înceapă? Mai luă o gură de bere ca să amîne puțin discuția și ca să-și adune gîndurile.

– Familia O'Connor a venit aici demult, prin secolul al optsprezecelea. Erau irlandezi săraci, ca majoritatea coloniștilor. Se săturaseră de conducerea britanică și erau însetați de pămînt. Voiau să aibă un pămînt al lor pe care să-l muncească. La început, gospodăria Churingăi nu era decît o cocioabă în inima sălbăticiei. Găsiseră apă, iarbă și adăpost de inundații în ținutul mai înalt de lîngă munte. Dar pămîntul trebuia desțelenit ca să-și poată mări turma pe care o aduseseră cu ei.

Și Brett rămase cu privirea pierdută în gol, închipuindu-și cum se desfășuraseră anii aceia de muncă istovitoare.

– Nu aveau nici tractoare, nici alte mașini sofisticate. Mai toată munca se făcea cu toporul și cu săpăliga. Dar după ce au curățat pămîntul și au văzut că oilor le merge tot mai bine, au început să-și mărească suprafața proprietății. Cînd Mary a preluat conducerea fermei, Churinga avea aproape o sută de mii de acri, iar căsuța era înconjurată de hambare și adăposturi pentru animale.

– Mary a fost mama Matildei?

Brett confirmă dînd din cap.

– În primul război mondial, cînd Mervyn, soțul ei, era la

Gallipoli, ea a administrat singură locul acesta. A adus oi merinos și vite de lapte, iar cu banii obținuți pe lînă și-a îmbunătățit gospodăria. Zvonurile spun că lui Mervyn i-a fost ciudă văzînd cît de bine se descurcase, iar după moartea ei se pare că a vrut să vîndă Churinga lui Ethan Squires.

– Dar nu a putut, murmură Jenny. Proprietatea era a Matildei.

Își termină berea.

– Am citit cîteva dintre primele jurnale și nu a fost o lectură plăcută. Însă aș vrea să știu ce au crezut ceilalți despre Matilda. Ce e cu zvonurile de care ai pomenit mai devreme?

– Înainte să împlinească douăzeci de ani, Matilda Thomas era deja o legendă vie. Era o ființă bizară, pentru că era o femeie singură într-o lume în care bărbații erau stăpîni. Se spunea despre ea că e ciudată, chiar excentrică, căci trăia alături de băștinașii aceia, iar oamenii se tem întotdeauna de ceea ce nu înțeleg, așa că a fost lăsată să se descurce singură. S-a vorbit și de un copil, desigur, puține lucruri scapă curiozității oamenilor. Dar pentru că nu-l văzuse nimeni, lumea uitase de el.

Se opri, știind că era mai mult de-atît, dar ezitînd să-i împărtășească ceea ce el considera o speculație răutăcioasă.

– Ea a făcut ca Churinga să arate așa cum e astăzi?

Brett încuviință, dînd din cap.

– A fost respectată pentru ceea ce a realizat aici, deși ceilalți fermieri și soțiile lor nu erau de acord cu ea. Și zîmbi. A fost o tînără răzvrătită din cîte am înțeles. Se îmbrăca tot timpul în haine bărbătești și nu dădea doi bani pe ce credea lumea despre ea.

– Dar tatăl ei? Despre el ce se spune?

Jenny ardea de nerăbdare să afle, iar Brett înțelegea prea bine de ce.

– S-a întors erou din război. Dar adevărul nu a ieșit la iveală decît după ce s-a înecat în timpul inundației. Nu fusese împușcat cînd încerca să-și ducă un camarad departe de asaltul inamicilor, ci unul dintre ai lui l-a împușcat cînd l-a găsit ascunzîndu-se departe de front. Mervyn l-a ucis, l-a luat în spate și s-a întors la baza sa militară. A fost decorat

cu Ordinul Victoria și după ce a stat un an sau mai bine în spital, a fost trimis acasă. A crezut că poate scăpa așa, dar un soldat din Sydney și-a revenit din amnezia de care suferea și a făcut o declarație în fața comandamentului. Cînd răniții de pe lîngă ascunzătoarea lui Mervyn fuseseră adunați, pe el nu îl observaseră, așa că a văzut tot.

– Nu mă miră să aflu că era un laș, spuse Jenny îndîrjită. Un om ca el nu ar putea fi în veci erou.

Brett își bău berea în tăcere, întrebîndu-se cît de mult o afecta toată istoria asta. La urma urmei, nu trecuse mult de cînd ea însăși rămăsese văduvă, iar jurnalele descriau în amănunt primii ani la Churinga. Oare lacrimile ei din seara asta fuseseră pentru propria durere sau pentru Matilda, pentru pierderea inocenței acestei tinere?

– Povestește-mi despre Matilda.

– Ai citi jurnalele. Știi la fel de multe ca și mine, zise el, încercînd să evite o relatare care l-ar fi chinuit și pe el.

Jenny clătină din cap.

– Nu le-am citit pe toate. Vreau să știu ce s-a întîmplat după ce a murit copilul. Și ce rol au avut cei din clanul Squires.

Iată-l pe teren alunecos. Cu toate că jurnalele nu pomeneau prea multe despre implicarea lui Ethan, adevărul și zvonurile se împleteau supărător, ca de obicei. Se uită la ea, își dădu seama că ceva tot trebuia să spună, așa că se hotărî să se limiteze la ceea ce știa el că era adevărat:

– După moartea copilului, Matilda nu prea a mai fost văzută. S-a mai dus în oraș de cîteva ori pe an, tot cu calul acela bătrîn al lui Mervyn, și s-a întîlnit cu vecinii ei de la Wilga, cu Tom și April Finlay. După ce Churinga a început să prospere, Matilda a modernizat-o puțin și a cumpărat chiar și o camionetă, dar nu a călătorit niciodată prea departe cu ea.

Își aprinse o țigară și privi undeva, în gol.

– Se spune despre ea că a rămas aici ca o pustnică. Îi avea lîngă ea doar pe cei din neamul Bitjarra, în afară de sezonul de tuns, nu mergea niciodată la curse și la picnicurile tradiționale, nici la serate, nu ieșea deloc în lume. Andrew

Squires încerca pe toate căile să se apropie de ea, dar Matilda ştia că el nu voia decît pămîntul ei, aşa că l-a ţinut la distanţă. Despre fiul cel tînăr al lui Squires se spune că era chiar îndrăgostit de ea, însă nu s-a ales nimic.

– Dar ea a avut pînă la urmă pe cineva, nu-i aşa? întrebă Jenny, aplecîndu-se şi apropiindu-şi din nou mîinile de ale lui.

Brett ridică din umeri. Avea să afle cît de curînd, cînd va termina jurnalele; în nici un caz nu avea de gînd să-i spună acum, după ce plînsese atît.

– Nu ştiu, Jenny. Îmi pare rău, zise în cele din urmă.

Jenny îl fixă cu o privire gravă, solemnă, apoi se rezemă de spătarul scaunului. Era limpede că o frămînta neîncetat ceva.

– Din jurnale reiese că Ethan Squires voia să obţină neapărat pămîntul ei. Şi din cîte mi-a spus avocatul meu, familia asta manifestă încă interes pentru Churinga.

Îl privea direct, pătrunzător.

– Ce are Churinga de este atît de rîvnită?

– Apă, îi răspunse Brett. Kurrajong are mai multe sonde şi un rîu destul de bun, însă Churinga este străbătută de trei rîuri, fără a mai pune la socoteală izvoarele subterane. Cei din familia O'Connor ştiau să deosebească un pămînt bun de unul rău, iar Squires a regretat mereu că a venit prea tîrziu ca să mai poată revendica proprietatea asta.

– Spune-mi ce ştii despre familia Squires.

Brett oftă. De ce tot insista? Dacă Ma l-ar fi ascultat şi ar fi pus pe foc jurnalele acelea blestemate, nimic din toate astea nu ar fi preocupat-o acum pe Jenny.

– Tatăl lui Ethan a fost mezinul unei familii bogate de fermieri englezi. A fost trimis aici pe la începutul secolului trecut ca să-şi găsească norocul, cu atîţia bani cît să-i ajungă în primii ani. Şi-a început afacerea în Queensland, învăţînd mai întîi să deosebească oile englezeşti de cele australiene, după care a coborît în sud. A văzut pămîntul, şi-a dat seama că era un loc numai bun ca să se stabilească şi aşa a construit Kurrajong. Dar pentru că Churinga se întindea la sud şi est de terenul lui, nu a avut încotro şi a trebuit să-şi mărească

proprietatea către nord. Numai că în partea aceea pămîntul e mai uscat. Rîurile sînt mai puţine, iar ploile nu sînt aşa bogate.

– Aşa a început vrajba între cele două familii?

Brett răspunse din nou cu o ridicare din umeri.

– Nu cred că s-a ajuns vreodată la un conflict deschis, doar că tatăl lui Ethan nu şi-a ascuns resentimentele faţă de familia O'Connor şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-i sîcîie. Apoi l-a lăsat ca moştenitor pe Ethan care, uite, a încercat să-şi însoare fiul vitreg cu Matilda, numai că ea i-a dat planurile peste cap, refuzînd să coopereze. Ethan e încă supărat din cauza asta.

– Mi-ai spus că şi pe Charlie Squires l-ar fi interesat Matilda. Cum de nu a fost încurajată relaţia asta, dacă tatăl lui era atît de dornic să pună mîna pe Churinga?

– Asta nu mai ştiu, recunoscu el.

Jenny căzu pe gînduri.

– Brett, tu crezi că locul acesta este blestemat? Crezi şi tu că Churinga e un talisman care atrage nenorociri?

Brett pufni.

– E de-a dreptul ridicol! Nu este decît un loc ca o sută altele. Izolat, mărginit şi înconjurat de tot ce poate fi mai dur pe lumea asta. Ce i s-a întîmplat Matildei se putea întîmpla oricui altcuiva. Trebuie să ţii minte ce a reuşit ea să realizeze în ciuda tuturor greutăţilor, şi nu să-ţi închipui tot felul de bizarerii. Nu e nimic malefic aici – nu e decît o viaţă dură.

– Tu eşti realmente îndrăgostit de locul ăsta, am dreptate? murmură ea. Cu toate că tocmai izolarea asta te-a făcut să-ţi pierzi soţia.

Brett răsuflă uşurat de întorsătura pe care o luase discuţia. Începea să se liniştească.

– Marlene s-a născut şi a crescut în oraş. Îi plăceau magazinele, îi plăcea să meargă la cinematograf, să-şi cumpere tot timpul haine noi şi să se ducă la petreceri. Trebuia să-mi fi dat seama că va ajunge să urască locul ăsta, adăugă el calm. Am făcut tot posibilul să fie fericită aici, dar nu a fost de-ajuns.

Dintr-o dată, Jenny îşi dădu seama că era important să vadă Churinga pe care o cunoştea el – adevărata Churinga.

– Să nu-ţi faci idei greşite despre locul acesta, Jenny. Este, într-adevăr, izolat şi sălbatic, dar are ceva ca de începutul lumii. Gîndeşte-te la Matilda. Ea nu avea luxul şi facilităţile de care ne bucurăm noi azi şi nici oameni care să o ajute. Şi cu toate astea a rămas aici. A muncit şi s-a zbătut ani la rînd ca să facă din pămîntul ăsta ceea ce este astăzi. Pentru că l-a iubit. A iubit pămîntul, a iubit căldura şi spaţiul deschis, întins – şi în ciuda a toate prin cîte a trecut, nu s-a lăsat înfrîntă de nimic.

De aproape nimic, se corectă în gînd. Dar deocamdată Jenny nu trebuia să ştie.

Tăcu. Adusese argumente suficiente, iar ea părea mulţumită de ceea ce auzise. Nerăbdarea şi neliniştea dispăruseră din privirea ei.

– Îţi mulţumesc, Brett. Dar cu cît citesc mai mult din jurnalele alea, cu atît mai mult ezit să rămîn. Churinga pare să răspîndească un fel de vrajă asupra oamenilor care trăiesc aici. Mă simt de parcă Matilda ar bîntui casa asta. Sînt momente în care ştiu că e aici, în casă. Şi mă atrage tot mai mult în lumea ei, iar eu nu sînt sigură că vreau aşa ceva.

Se cutremură, înfiorată.

– Pare să ştie că eu pot să-i înţeleg suferinţa. Numai că pentru mine e prea curînd după ce i-am pierdut pe Ben şi pe Peter. Rănile mele încă sînt nevindecate, nu mi le pot asuma şi pe ale ei.

Brett îi luă mîna în palmele lui şi o ţinu strîns.

– Atunci aruncă jurnalele. Arde-le. Lasă trecutul în urmă înainte să te doboare.

Jenny clătină din cap.

– Nu pot. Matilda s-a agăţat de mine şi trebuie neapărat să aflu ce s-a întîmplat cu ea. Trebuie să încerc să înţeleg ce a ţinut-o aici.

– Atunci dă-mi voie să-ţi arăt Churinga de care m-am îndrăgostit eu. Lasă-mă să te ajut să înţelegi de ce rămînem în ţinutul ăsta cu toate că ne îmbătrîneşte înainte de vreme. Jenny, asta e casa mea. N-aş vrea să plec de-aici nicăieri altundeva. Şi mi-ar plăcea să ajungi şi tu să iubeşti locul ăsta.

Simţi cum i se urcă sîngele în obraji şi îşi dădu seama că începuse să vorbească prea pătimaş. Putea să-l creadă nebun.

– Te temi să nu-ţi iau casa, aşa-i?

Brett încuviinţă cu un gest umil din cap, fără să mai poată spune ceva. Simţea în degetele ei sîngele pulsînd, încălzindu-i şi lui palma, răspunzînd la bătăile inimii lui.

– Te gîndeşti să vinzi? întrebă el în cele din urmă, temîndu-se de răspunsul ei, dar ştiind că nu trebuie să se piardă cu firea, ci să înfrunte decizia ei.

– Nu ştiu, Brett, îi răspunse Jenny, căzînd pe gînduri. E minunat aici şi cred că pot să înţeleg dragostea ta pentru pămînt. Dar textele acelea de pe morminte nu-mi dau pace.

Îşi retrase mîna din palma lui şi încrucişă braţele la piept, străbătută de un nou fior.

– Iartă-mă, dar acum nu pot să-ţi dau un răspuns definitiv. Ştiu cît de mult depinde viitorul tău de treaba asta.

Brett răsuflă uşurat. Cel puţin, bine că nu era hotărîtă să vîndă – mai era o speranţă.

– Problema ta e că dai prea mult frîu liber imaginaţiei. Bine, nu e de mirare după cîte ai trecut şi tu de curînd. Dar să ştii că toate fermele au cîte un cimitir al lor – nu e timp să duci oamenii în oraş pentru înmormîntare. Tu ar trebui să te concentrezi asupra vieţii pe care o trăieşti, ar trebui să te gîndeşti ce vrei să faci cu viaţa ta. Lasă trecutul în pace şi bucură-te de ceea ce-ţi aparţine.

Jenny se uită la el cu ochi pătrunzători, uimită să-l audă vorbind astfel.

– Eşti chiar un filozof, domnule administrator, observă ea.

– De la mama am moştenit deprinderea asta, recunoscu el, zîmbind. Tot timpul vorbea despre viaţă şi moarte. Se pare că am preluat unele cugetări de-ale ei.

Tăcu, ţinînd între degete ţigara care mocnea.

– Părinţii mei au fost oameni cumsecade, continuă el. Încă le simt lipsa. Pot să spun că eu şi fraţii mei am fost norocoşi să avem asemenea părinţi.

Preţ de cîteva clipe îşi aminti chipul mamei. Apoi se topi printre celelalte amintiri. Imaginea ei era legată de copilărie,

cînd femeia aceea se căznise ca fiii ei să se bucure de tot ce-i lipsise ei cînd fusese copil. Un cămin și o familie iubitoare, haine curate și educație.

Glasul lui Jenny îi întrerupse gîndurile:

– Te invidiez. La Dajarra am primit hrană și educație, numai că maicile de-acolo nu obișnuiau să piardă timp oferindu-ne și afecțiune.

Oftă.

– Cînd îți începi viața așa, devii foarte prudent și prea sigur că te poți descurca și singur – din cauza asta nu poți avea încredere în nimeni. Cred că așa se explică și faptul pentru care am atîtea rețineri în privința acestui loc.

Ridică privirea spre el și-i zîmbi.

– Și în privința ta, îl înțepă ea.

Brett se vedea nevoit să-și schimbe tot mai repede părerea despre Jenny. Ea nu era nici pe departe o puștoaică răsfățată venită din Sydney, ci o copilă care își ascundea singurătatea și durerea în spatele unui zid de falsă rezervă. Îi amintea de un mînz pe care îl avusese el cîndva. Fusese bătut de fostul stăpîn pînă cînd ajunsese să nu mai aibă încredere în nimeni. Îi luase vreme îndelungată și-i trebuise multă răbdare, blîndețe și abilitate pînă reușise să-l vindece.

– Nu mi-am închipuit că a putut fi atît de rău, șopti el.

Nu știa ce altceva ar fi putut spune.

Jenny, însă, nu voia să-l audă compătimind-o.

– Povestește-mi cum era cînd erai tu copil, îi ceru ea.

Brett își stinse țigara și ridică de jos cățelușul care, o dată ajuns în poala lui, adormi. Jenny îi zîmbi. Era clar că deveniseră prieteni.

– Trăiam în Mossman, în nordul regiunii Queensland. Tatăl meu era tăietor de trestie, așa că îl vedeam foarte rar. Tot timpul trebuia să mai muncească încă un sezon ca să strîngă bani de-ajuns pentru un teren și casă. Pînă la urmă, trestia i-a venit de hac. E o nenorocire. Plină de tot felul de paraziți și insecte mușcătoare care infectează rănile pe care le capeți pe cîmp.

Jenny îl asculta cu atenție, însă el se opri, își mai aprinse o țigară, apoi așeză cățelușul într-o poziție mai comodă. Nu

dorea să o întristeze pe Jenny cu povești despre copilăria lui chinuită, trăită în sărăcie, dar nici n-ar fi vrut să sară peste acele timpuri de parcă nu ar fi însemnat nimic pentru el. Mama lui se chinuise prea mult în căsuța lor închiriată. Pînă la urmă, trestia i-a grăbit și ei sfîrșitul, dar altfel decît a făcut cu tatăl lui.

– Am fost patru copii. John, cel mai mare dintre frați, împreună cu un alt frate, Davey, lucrau și eu pe cîmp. Cred că le plăcea prea mult mirosul de melasă.

Și pufni, amintindu-și cu neplăcere de momentele acelea.

– Eu uram mirosul dulce și înțepător. Se simțea peste tot – în casă, în haine, în păr.

– Dar cum era, de fapt? Uite, am trăit la Dajarra pînă la șapte ani și cu toate că locul e în inima cîmpului de trestie, noi eram înconjurați doar de pășuni și munți. Iar ferma de oi la care am locuit apoi, tot în Queensland, nu era la o distanță prea mare la nord de cîmpul de trestie.

– E cu totul altă lume. Fierbinte, umedă, e ca o împărăție a muștelor și a șerpilor. Căldura te vlăguiește, transpiri continuu, iar trestia te ademenește.

Se opri, amintindu-și bine viața de-atunci.

– Era frumos totuși. Ar trebui să vezi cum arată un cîmp cu trestie în bătaia vîntului – parcă e o mare întinsă, verde, care se unduiește, se leagănă. Numai că sînt puțini australieni albi care pot face munca asta. E o încercare căreia nu mulți îi supraviețuiesc. Iar aceia sînt oameni aparte.

Tăcu din nou și mîngîie îngîndurat urechea cățelușului, reflectînd la schimbările care apăruseră acum și în munca pe cîmpul de trestie. Curînd mașinile aveau să înlocuiască strădania a sute de oameni, iar cei asemenea fraților lui se vor vedea nevoiți să-și găsească altceva ca să-și cîștige existența.

– După război, afacerea a fost preluată de imigranți și greu găseai pe cineva care să vorbească aceeași limbă. Orientalii, italienii și grecii sînt cei mai pricepuți tăietori, dar vremurile se schimbă și cînd mașinile îi vor înlocui pe oameni, nu vor mai rămîne decît legendele despre cîmpurile de trestie.

Jenny mai împinse o bere către el.

– Spune mai departe, îl îndemnă ea cu glas scăzut.

Brett bău îndelung înainte să continue. Parcă ar fi vrut să curețe gustul de melasă și să alunge amintirea fumului înecăcios care umplea aerul cînd ardeau cîmpurie înainte de a tăia trestia.

– Ne mutam dintr-o casă închiriată într-alta. Trebuia să stăm mereu la cîteva mile distanță de cîmp pentru ca tata să poată veni la noi. Dar nu-l vedeam decît rar. Era mereu plecat cu ceilalți tăietori. Legaseră între ei o frăție bizară. Femeile nu apăreau prea des în viața lor și acum mă întreb de ce a ales tatăl meu să se căsătorească. Cred că ne vedea ca pe o povară, iar promisiunea pe care ne-o făcea – anume că odată vom avea o casă cum se cuvine – cred că și el știa că e doar o fantezie.

– Care va să zică nici ție nu ți-a fost ușor, spuse Jenny, înțelegînd prea bine acum mîhnirea lui.

Brett stinse țigara și începu să mîngîie cățelușul adormit. Se gîndea că în seara asta vorbise mai mult decît ar fi făcut-o într-o lună de zile. Dar era plăcut să stea de vorbă cu Jenny și nu regreta.

– De ceea ce ți-a lipsit mereu nu-ți poate fi dor, zise el aproape vesel. Am fost destul de fericiți, iar mama a făcut tot ce i-a stat în putință ca să ne simțim speciali.

Și tăcu iar, amintindu-și de momente mai puțin senine. Fuseseră zile cînd mama lui era prea frîntă de oboseală ca să mai poată lua de spălat, așa că se căzneau el și cu frații lui să care cazanul de alamă ca să nu piardă banii. Nici pînă astăzi nu-și putea explica de unde avusese mama lui – o ființă atît de fragilă și slabă – puterea de a ridica toate acele pături și cearșafuri fierbinți, în aburul sufocant. Dar a făcut-o. Zile în șir a făcut-o.

Jenny tăcu, înțelegînd nevoia lui de a păstra unele gînduri numai pentru el.

Brett se retrăsese printre umbrele trecutului. Își amintea de momentele în care tatăl lui era sfîrșit de atîta trudă și nu se mai ducea la tăiat trestia. Se îmbolnăvise de icter și fiecare criză îl slăbea tot mai mult, pînă ce nu a mai avut deloc

puterea să iasă pe cîmp. Sfîrșitul venea încet, iar tatăl lui – Brett și-l amintea bine – îl aștepta, galben și vlăguit, în coliba sărăcăcioasă. Nici acum nu putea înțelege ce demon putea face un om să-și grăbească sfîrșitul de dragul trestiei.

– Tata a fost un tip puternic, zdravăn, spuse el într-un tîrziu. Ne ridica pe toți în brațele lui vînjoase și putea să și alerge, cărîndu-ne așa, prin toată casa. Dar după ce trestia l-a doborît, a murit slab, chinuit, prăpădit.

– Nu mi-am imaginat ce poate face trestia dintr-un om, zise Jenny, gînditoare. Privim zahărul cu atîta nepăsare, fără să ne gîndim de unde vine și ce preț a plătit un om ca să taie trestia. Îmi pare rău că tatăl tău a trebuit să moară așa.

Brett ridică din umeri.

– Jenny, asta a fost viața pe care și-a ales-o el. Și-apoi, cineva tot trebuie să facă și munca aceasta. Eu, însă, mi-am dat repede seama că nu e de mine. John și Davey au continuat și după moartea mamei, pe cînd Gil și cu mine am plecat în sud, ca argați la o fermă de oi și la una de vite. Gil a rămas în Queensland și pînă la urmă a reușit să-și cumpere o proprietate, dar eu am plecat și mai la sud. Lucrez cu oile de cînd aveam șaisprezece ani și nu mi-a părut rău nici o clipă.

O surprinse pe Jenny înăbușindu-și un căscat și ridică de pe genunchi cățelușul.

– Cred că vrea și năzdrăvanul ăsta să tragă un pui de somn. Oricum, e timpul să plec și eu. Cred că te-am amețit cu atîta vorbă.

– Nu, se grăbi ea să-l contrazică, uitîndu-se serioasă la el. Chiar vreau să-ți mulțumesc pentru cîte mi-ai împărtășit din viața ta. Sper numai să nu-ți fi trezit prea multe amintiri dureroase. Știu cît de greu este.

Brett zîmbi și dădu din cap.

– Ce-ar fi să vii călare cu mine mîine dimineață, să-ți arăt Churinga pe care încă nu ai cunoscut-o? Poate că dacă ai s-o vezi așa cum o văd eu, o să înțelegi de ce este un loc atît de special.

Jenny lăsă capul într-o parte, privindu-l cu ochi strălucitori și cu o ușoară ironie.

– Ești sigur că te poți desprinde de munca ta?

Brett rîse cu poftă.

– Nu o să mi se simtă lipsa. E duminică.

– Dacă-i aşa, abia aştept.

Îi luă căţeluşul din braţe, cufundîndu-şi faţa în blăniţa lui.

– Atunci... ne vedem dimineaţă, da? Plecăm devreme, cînd e încă răcoare.

Jenny încuviinţă dînd din cap şi un zîmbet îi lumină faţa.

Brett dădu sita la o parte şi plecă. Era extenuat, dar se îndoia că va reuşi să doarmă în noaptea asta.

Jenny rămase în prag cu căţelul în braţe şi îl privi străbătînd curtea. Mergea cu paşi mari şi rari şi cu mîinile îndesate în buzunarele pantalonilor. Zîmbi şi-l sărută pe Ripper în creştet. După ce renunţase la atitudinea autoritară şi arogantă, Brett devenise o companie foarte plăcută, iar darul pe care i-l făcuse era tocmai ce-i trebuia ei după cît plînsese pentru Matilda.

Căţeluşul scînci în somn şi dădu din lăbuţe de parcă alerga. Îi simţea căldura în braţe şi se întoarse în bucătărie să-i pregătească un culcuş şi o cutie să-şi facă nevoile. Îngrămădi o pătură într-o lădiţă de legume şi-l aşeză acolo.

Cînd se dezbrăcă să se culce, îşi dădu seama că nu putea să lase jurnalele deoparte şi să uite de ele. Trebuia citite – de aceea le şi lăsase Matilda.

Dar Brett avea şi el dreptate. Trebuia să privească înainte, către viitor, şi să dea mai puţină importanţă celor ce se întîmplaseră aici cu atîţia ani în urmă. De ea depindea să descopere muzica pe care el şi Matilda o aflaseră aici. Atunci, poate că avea să se simtă şi ea acasă în locul ăsta.

10

Era duminică dimineaţa şi clopotul cu care Ma anunţa masa sună cu o oră mai tîrziu decît de obicei. Jenny mai rămase întinsă în pat o vreme, bucurîndu-se de răcoarea binefăcătoare a dimineţii. Apoi, amintindu-şi brusc de planurile pentru ziua asta, se dădu repede jos. Imediat, însă, simţi dureri în tot corpul din pricina călătoriei din ziua precedentă, iar degetul mic era şi mai iritat de cizmele noi pe care le încălţase.

Dintre cearşafuri se ivi capul micuţ al lui Ripper care o privea cu ochi mari, cu o ureche răsucită şi lipită de cap. Jenny pufni în rîs şi-l scoase de-acolo.

– Căţel rău, îi şopti ea. Doar ţi-am făcut culcuş în bucătărie.

Ripper numai semne de căinţă nu dădu şi începu să-i lingă faţa cînd Jenny îl luă în braţe; îl scoase afară pe uşa din spate, iar el alergă bucuros prin iarbă, şi ridică piciorul.

Jenny se întoarse în bucătărie şchiopătînd şi căută o alifie şi un plasture pentru deget. Se uită la ceas şi lăsă să-i scape un strigăt de mirare şi ciudă. Era abia cinci şi jumătate. Cînd se va obişnui cu orele atît de matinale la care începeau zilele aici şi cu siesta de după-amiază?

După ce îşi bandajă bine degetul, începu să-şi pregătească micul dejun. În cele din urmă, avea în faţă o cană cu ceai, un ou fiert şi pîine prăjită. Totuşi, ceva lipsea. Zornăitul unei biciclete de pe care un băiat îi arunca ziarul pe verandă era un sunet familiar în dimineaţa de duminică, sunet căruia, la Sydney, nu-i dădea mare importanţă. În dimineaţa asta, însă, absenţa ritualului o irita.

Îşi amintea de zilele de lenevie cînd zăcea pe balcon şi privea marea, răsfoind reviste de artă, citind noutăţile şi uitîndu-se la fotografiile lucioase, sau cînd Peter – atunci cînd era acasă – se repezea la paginile de ştiri din domeniul financiar şi sportiv. Lui Ben îi plăceau revistele cu benzi colorate. Şedea liniştit în braţele ei şi o asculta citindu-i.

Tăie cu un gest hotărît vîrful oului.

– O să mă obişnuiesc să fiu din nou singură, mormăi ea. Nu are rost să-mi tot plîng de milă.

Ripper mătura podeaua cu codiţa lui aspră, cu capul într-o parte de parcă înţelegea.

Stăteau în bucătăria scăldată de soare, iar căţeluşul ciugulea bucăţele de pîine prăjită din mîna ei cu delicateţea

unei domnişoare afectate. Mai tîrziu, după ce isprăvi cu micul dejun, făcu un duş şi se îmbrăcă. Îşi puse pantaloni largi şi cămaşă de bumbac, se încălţă cu cizmele vechi, iar pe cap aceeaşi pălărie ponosită. Îşi scosese bijuteriile şi îşi căuta mănuşile de călărie, cînd auzi un ciocănit în lemnul sitei.

– Aşteaptă puţin, Brett. Vin imediat! strigă ea.

Mănuşile căzuseră sub pat şi acum se lăsase în genunchi şi se sprijinea în palme, încercînd să ajungă la ele. Ripper nu-i era de nici un ajutor. Credea că e rost de joacă.

– Sînt Andrew Squires, doamnă Sanders. Iertaţi-mă dacă am venit prea de dimineaţă.

Jenny îngheţă. Andrew Squires? Iată ceva ce putea fi interesant.

Reuşi pînă la urmă să-şi recupereze mănuşile de la Ripper şi, în ciuda curiozităţii de a-l cunoaşte pe bărbatul care îi făcuse curte Matildei, întîrzie puţin ca să se calmeze. Squires putea să aştepte. La urma urmelor, asta nu era oră de făcut vizite, îşi zise ea, ursuză.

Se privi în oglindă. Soarele îi bronzase pielea şi îi colorase obrajii şi, după ce îşi prinse părul în creştetul capului, se hotărî să-şi rujeze discret buzele şi să-şi picure un strop de parfum pe gît. Gîndul că arăta bine îi sporea încrederea în ea însăşi.

Era cu spatele către ea şi se sprijinea de balustrada verandei, privind la zarva care se pornise deja în curte. Lîngă stîlp era parcat un Holden ultimul tip, acoperit cu un strat subţire de praf roşiatic care nu ascundea, totuşi, strălucirea metalului.

Ripper mîrîi ascuţit şi rămase pe loc, cu picioarele înfipte în podeaua verandei.

– Domnule Squires?

Se întoarse spre ea şi Jenny rămase uimită de înfăţişarea aceea neobişnuită. Era înalt, bine legat şi încă destul de atrăgător, cu toate că avea cel puţin şaizeci şi şapte de ani. Venise cu maşina şi totuşi era îmbrăcat în pantaloni de călărie, jachetă de tweed şi cizme englezeşti de călărie, frumos lustruite, iar cămaşa albă, apretată era descheiată la gît, lăsînd să se vadă o eşarfă elegantă. Mustaţa şi părul nu-şi pierduseră

nuanţa roşcată, iar ochii lui o fixară cu o privire albastră, intensă.

– Bună ziua, doamnă Sanders.

Avea un accent mai degrabă englezesc decît australian şi îi aminti de John Wainwright.

– Sper din toată inima să nu vi se pară inoportună vizita mea matinală, dar am vrut să ajung înainte să se facă prea cald.

Şi schiţă o plecăciune.

– Bun venit la Churinga. Andrew Squires, la dispoziţia dumneavoastră.

Jenny dădu mîna cu el, observîndu-i freamătul nervos al buzelor şi strălucirea soarelui în părul de culoarea cuprului. Strîngerea de mînă fără vlagă nu-i făcu plăcere.

– Bună ziua, îi răspunse ea, retrăgîndu-şi imediat mîna. Nu vreţi să intraţi şi să beţi ceva?

– După dumneavoastră, doamnă.

Şi dădu la o parte sita, urmînd-o înăuntru.

Jenny îl încuie în dormitor pe Ripper, care nu înceta să mîrîie, apoi pregăti ceaiul şi căută două ceşti cu farfurioare care să arate decent. Puse alături şi cîţiva biscuiţi, după care se aşeză şi ea la masă. La ora asta el nu ar fi acceptat o băutură mai tare, iar ea nici nu avea de gînd să-i pregătească micul dejun. *Şi-apoi*, îşi zise ea văzîndu-l că studiază arogant încăperea, *în viaţa mea nu am avut încredere în oamenii roşcovani*.

Squires acceptă o ceaşcă cu ceai, se uită curios la Jenny şi îşi puse tacticos un picior peste celălalt. Era un gest bizar, tipic feminin – ceea ce nu o ajută să-şi schimbe părerea despre el.

– Am înţeles că dumneavoastră locuiţi la Kurrajong, spuse ea, ca să rupă cumva tăcerea. Proprietatea a fost a băştinaşilor, ca şi Churinga?

Fir-ar să fie, o făcea să se simtă ciudat, nu mai era în apele ei. Ochii lui trădau o gîndire calculată, pragmatică, iar după gura şi bărbia care trădau slăbiciune recunoscu omul lacom.

– Desigur, îi răspunse Squires. Kurrajong înseamnă

„veșnic“, doamnă Sanders. Și se învecinează cu Churinga de aproape un secol.

Apoi zîmbi condescendent.

Jenny sorbi ceaiul, sperînd că Brett se va grăbi să apară. Omul ăsta nu bătuse atîta drum pentru o conversație – urmărea el ceva.

– Știu și eu cîte ceva despre istoria Churingăi, domnule Squires. Dar tot ce am aflat pare să fie doar presupuneri, zvonuri. Vă amintiți cumva de Matilda Thomas?

Expresia lui nu trăda nimic. Andrew Squires își privi, preocupat, unghiile.

– Eu am fost educat în străinătate, doamnă Sanders, și m-am întors abia cînd am fost acceptat în Barou. Iar de lucrat lucrez în Melbourne. Kurrajong nu e decît un loc unde mă retrag din cînd în cînd, departe de agitația orașului.

Și ridică privirea spre ea, fixînd-o cu ochii lui albaștri.

– Nu am avut niciodată plăcerea de a o întîlni pe această femeie. Dar știu că tatăl meu a cunoscut-o destul de bine.

Mincinosule, gîndi Jenny, susținîndu-i privirea fără să șovăie.

– În cazul acesta poate că ar trebui să vă fac la rîndul meu o vizită, domnule Squires. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tatăl dumneavoastră despre anii aceia de început.

Squires plecă din nou puțin privirea, cu aceeași expresie impenetrabilă, și i se adresă cu glas tărăgănat:

– Mă îndoiesc că vă poate spune prea multe. Ei nu prea au fost în legătură.

E și mincinos, și fanfaron, hotărî Jenny. În plus, stătea în bucătăria ei, bînd ceai făcut de ea, de parcă el ar fi fost stăpînul locului. Venise timpul să-l vadă plecat.

– Domnule Squires, să știți că trebuia să telefonați înainte, îl avertiză ea sec. Mi-am făcut niște planuri pentru ziua de azi și sînt deja în întîrziere.

Andrew se arătă amuzat și privi cu superioritate încercarea ei destul de tranșantă de a-l face să plece. Își alese o țigară cu filtru auriu dintr-o tabacheră de argint și o potrivi într-un țigaret de fildeș. O aprinse cu o brichetă de argint și suflă fumul spre tavan înainte de a-i răspunde.

– Doamnă dragă, dar știu că nu vă străduiți deloc să-l faceți pe om să se simtă bine venit. Mai ales cînd cineva bate atîta drum ca să vă facă o vizită.

– Vizita aceasta are un scop anume?

Și se uită spre ușă. *Unde o fi Brett? De ce nu apare odată?*

– Măi să fie, zise el tărăgănat. Direct la afaceri. Așa da! Doamnă Sanders, cred că noi doi ne vom înțelege de minune.

– Depinde ce afacere doriți să discutăm, îi răspunse ea la fel de reținută.

Squires se uită la ea cu luare-aminte prin fumul care se ridica din țigară.

– Păreți o femeie cu bun-simț și Dumnezeu știe cît de rare sînt astfel de ființe. Avînd în vedere talentul artistic și faima tot mai mare de care vă bucurați, nu mă îndoiesc că vă simțiți mult mai acasă în oraș decît în acest loc părăsit.

– Treceți la subiect, domnule Squires. Chiar nu am toată ziua la dispoziție.

Squires îi zîmbi de sus și scutură scrumul în farfurioară. Jenny se întreba cum o fi să te opui omului acestuia într-un tribunal. Era un ticălos cu o mare stăpînire de sine, genul de individ pe care ți l-ai fi dorit aliat, nu adversar.

– Mi se pare că Wainwright v-a vorbit deja despre interesul nostru pentru Churinga, doamnă Sanders. Am venit acum aici tocmai ca să vă fac o ofertă.

Jenny vru să spună ceva, cînd Squires ridică o mînă, cerîndu-i să tacă.

– Măcar aveți politețea să mă lăsați să termin ce am de spus.

– De acord, dacă veți avea și dumneavoastră politețea să țineți seamă că vă aflați în casa mea și că nu aveți dreptul să veniți aici și să dați ordine, îl repezi ea. Nu ne aflăm la tribunal – și nici eu nu sînt în boxa martorilor.

– Aveți dreptate.

Zîmbetul lui o îmbrăcă din cap pînă-n picioare ca o cămașă de gheață.

– Doamnă Sanders, chiar îmi place să ascult o femeie care spune întocmai ce gîndește. La un moment dat ajungi să te saturi de atîția lingușitori, nu sînteți de aceeași părere?

Jenny îl privi cu dispreț nedisimulat.

– N-am de unde să știu.

Nu se arătă deloc afectat de nedelicatețea ei.

– Cum vă spuneam, sînt gata să vă ofer un preț mai mult decît onorabil pentru proprietatea aceasta. Dacă acceptați să vindeți, sînt sigur că vom ajunge la o înțelegere care să fie în avantajul ambelor părți.

Jenny se rezemă de spătarul scaunului, străduindu-se să-și înfrîneze mînia crescîndă. Pur și simplu, clanul Squires nu renunța la bătălia pentru Churinga, iar după ce îi spusese Brett cu o seară în urmă, era și ea convinsă că bătălia avea să dureze. Ethan l-a trimis acum pe șarpele ăsta ca să continue mizeria pe care o începuse el cîndva, cu Matilda.

Forță un zîmbet, însă inima îi bătea nebunește și abia se putea stăpîni să nu-i repeadă o palmă peste rînjetul acela de reptilă. Foarte bine, îl va bate cu armele lui.

– La ce preț v-ați gîndit?

Însuflețit la gîndul că era pe cale să-și atingă țelul, Squires se aplecă puțin spre marginea mesei.

– Șapte sute cincizeci de mii de dolari. Plus acțiuni.

Jenny era uluită de suma propusă, dar avu grijă să nu-și trădeze uimirea. Văzuse care era valoarea reală estimată și știa că prețul oferit de el era peste valoarea proprietății. Jocul începea să fie destul de riscant, așa că hotărî să nu-l continue. Putea să ceară și un milion – și, știind cît de mult ținea Squires să pună mîna pe Churinga, nu se îndoia că ar fi acceptat.

– Într-adevăr, domnule Squires, este un preț foarte bun, zise ea mult mai calmă decît se simțea. Dar ce vă face să credeți că sînt dispusă să vînd?

Își mai aprinse o țigară cu mișcări domoale, nonșalanța lui trădînd încrederea că doamna Sanders putea fi cumpărată.

– Să știți că mi-am făcut temele. Dumneavoastră sînteți văduvă. În plus, sînteți un artist a cărui faimă capătă proporții și sînteți implicată ca partener în administrarea unei galerii din oraș. Mai toată viața ați fost nevoită să faceți economii severe. Acum aveți însă șansa să vă îmbogățiți cum nici n-ați visat vreodată. Ce folos puteți avea dumneavoastră, o femeie

singură, de pe urma unei ferme de oi de la capătul lumii, cînd ați putea trăi fără griji toată viața în oraș?

Ticălosul își făcuse temele într-adevăr, se documentase temeinic, iar ea se strădui din răsputeri să nu-i arate cît de tare o afecta.

– E adevărat. Numai că răposatul meu soț a cumpărat locul acesta pentru mine. Nu mi s-ar părea corect să-l vînd.

Squires se aplecă și mai mult.

– Aici greșiți, doamnă Sanders. A cumpărat Churinga pentru amîndoi, gîndindu-se că veți locui aici împreună cu fiul dumneavoastră și că veți începe astfel o viață nouă. Intenția lui nu a fost nicidecum ca dumneavoastră să vă chinuiți aici de una singură, să trăiți în locurile acestea fără familie, fără prieteni.

Jenny îl privi cu luare-aminte și își jură că dacă va vinde vreodată Churinga, în nici un caz nu i-o va vinde acestui șarpe.

Andrew insistă:

– Gîndiți-vă puțin, doamnă Sanders. Niciodată nu va mai trebui să vă faceți griji în privința banilor. Veți fi liberă să călătoriți la Paris, la Florența, la Roma, la Londra. Veți putea vizita Luvrul și Galeriile Tate, veți avea șansa să pictați pentru plăcerea dumneavoastră, nu ca să vă cîștigați existența.

– Am călătorit deja destul de mult, iar Londra nu m-a interesat, replică ea calm. Churinga nu este de vînzare.

Uimirea străfulgeră doar o clipă în ochii lui, dar o reprimă la fel de repede cum apăruse.

– Doamnă Sanders, îmi dau seama că propunerea mea vine prea repede după pierderea pe care ați suferit-o. Poate că aveți, într-adevăr, nevoie de timp să vă adunați gîndurile înainte de a lua o hotărîre.

Mare bestie, își zise Jenny. *Nu și-a pierdut zîmbetul, deși refuzul meu l-a șocat de-a binelea.*

– Nu am nevoie de timp ca să mă gîndesc la propunerea dumneavoastră. Churinga nici nu este, nici nu va fi de vînzare.

Și se ridică în picioare.

– În plus, am multe de făcut astăzi. Așa că vă rog să nu vă supărați, dar...

Squires băgă mîna într-unul dintre buzunarele elegantei sale jachete de tweed. În sfîrşit, sîngele îi năvălise în obraji, iar mînia se revărsa, anulînd politeţea lui rigidă.

– Aveţi aici cartea mea de vizită, doamnă Sanders. Dacă vă răzgîndiţi, vă rog să mă căutaţi. Preţul este negociabil.

Jenny primi cartea lui de vizită, decorată pompos, se uită la literele aurii, apoi ridică privirea spre ochii lui albaştri scăpărători.

– Vă mulţumesc. Dar aţi primit deja răspunsul meu.

Şi se îndreptă spre uşă, urmată de paşii lui grei, răsunînd ca nişte lovituri de ciocan. Ieşiră pe verandă şi Jenny răsuflă uşurată. Casa începuse să i se pară sufocantă, apăsătoare.

Andrew Squires îşi potrivi pălăria fină, cu boruri înguste şi îşi trase mănuşile. Apoi, fără să o prevină nicicum, avu îndrăzneala să-i ia mîna şi să i-o sărute, făcînd o scurtă plecăciune.

– Asta pînă cînd ne vom revedea, doamnă Sanders.

Jenny rămase stupefiată, privindu-l cum se îndreaptă spre maşină; porni motorul, apoi dispăru într-un nor de praf pe drumul către Kurrajong. Simţea încă pe mînă atingerea buzelor lui şi îşi şterse dosul palmei de pantaloni.

– Ce-a vrut?

Se întoarse şi îl văzu pe Brett la capătul celălalt al verandei. Ţinea în mînă frîiele a doi cai înşeuaţi, gata de drum, iar ochii lui scăpărau în soarele dimineţii.

Îi spuse tot.

Brett dădu drumul frîielor şi se apropie de ea. O prinse de braţe şi o trase lîngă el, silind-o să-l privească în ochi.

– Jenny, omul acesta e veninos. E întocmai ca taică-său. Să nu ai de-a face cu nici unul dintre ei, altfel tot ce a realizat Matilda aici se duce de rîpă.

– Brett, mai uşor că mă doare, se împotrivi ea.

Îi dădu drumul şi îşi trecu degetele prin păr, tulburat.

– Iartă-mă, Jen. Dar să ştii că am vorbit serios.

– Nu e prima oară cînd întîlnesc genul acesta de om. Rece, calculat şi lacom, obişnuit să cumpere tot ce nu poate obţine altfel – dar stai liniştit, Brett, nu sînt atît de nesăbuită. Pot să-i fac faţă unui asemenea om.

– Şi cum a rămas?

Era încă mînios.

– I-am spus că nu accept cele şapte sute cincizeci de mii de dolari.

– Cît?

Jenny începu să rîdă.

– Ah, ar trebui să te priveşti acum într-o oglindă! Eram sigură că o să fii şocat.

– La naiba! Pînă şi pe mine m-ar tenta o asemenea sumă, zise el, nevenindu-i să creadă. Habar n-am avut că Churinga valorează atît de mult.

– Nu valorează atît, crede-mă pe cuvînt, ripostă ea. Dar omul s-a arătat gata să plătească şi pentru neînţelegerile din trecut. Nu pot să zic că nu m-a ispitit, însă nu mi s-a părut corect să vînd unui Squires după toţi aceşti ani. În plus, ştia prea multe despre mine şi despre ocupaţia mea. Cred că a pus pe cineva să mă spioneze.

– Nu m-ar mira s-o fi făcut, spuse Brett îngîndurat.

Jenny inspiră adînc aerul răcoros al dimineţii.

– Gata, nu te mai gîndi la el. Soarele e sus, caii sînt pregătiţi, eu sînt gata. Hai să mergem să călărim.

– Jen, de Andrew şi de familia lui nu scapi aşa. Sînt bogaţi, puternici – dar nu sînt demni de încredere.

Jenny se uită atent la el şi văzu că era înfricoşat la gîndul că lucrurile se vor schimba şi că el va trebui să plece în altă parte.

– Ştiu, îi răspunse ea solemn. Dar eu nu sînt săracă aşa cum era Matilda – am mijloacele necesare să mă lupt cu ei – şi-apoi, Churinga este a mea, nu a lor.

Îşi aşeză, împăciuitoare, mîna pe braţul lui.

– Nu o să le vînd lor niciodată.

Şi îi adresă un zîmbet.

– Uită clanul Squires şi arată-mi Churinga, îi zise ea veselă.

Dialogul cu Andrew îi lăsase un gust amar, însă nu avea de gînd să-şi strice ziua cu Brett din cauza asta.

Apucară frîiele cailor şi porniră agale pe pămîntul ars de soare din curtea principală. Liniştea se prelungea, dar Jenny

spera că Brett nu va rămîne morocănos multă vreme. Ar fi vrut să uite de Andrew şi de toţi membrii familiei Squires, să se poată bucura de minunile Churingăi aşa cum făcea Brett.

Îşi făcuse griji degeaba. Curînd, el începu să-i arate şi să-i vorbească despre multele clădiri ale proprietăţii, ducînd-o la ţarcurile turmei şi descriindu-i ritualurile sezoniere.

– Transhumanţa se face în funcţie de vreme, apă, iarbă, dar şi de rasa oilor. Ca să fim siguri că specia rămîne neatinsă şi că produce lîna cea mai bună, toate oile Churingăi sînt merinos.

Jenny se opri în dreptul ţarcurilor, uitîndu-se la ghemurile mari de lînă care se mişcau de colo-colo.

– Dar de ce sînt ţinute atît de înghesuite? Chiar aşa trebuie?

Brett rînji.

– Da, pentru că sînt cele mai nesăbuite animale de pe pămînt. Le-a intrat în cap că trebuie să o ia la goană, şi atunci cînd scapă una, toate celelalte o urmează. Dacă n-ar fi cîinii, n-am mai avea ce tunde.

Preţ de cîteva clipe o privi grav.

– Sînt îngrădite aici doar pentru o vreme. Cei pe care i-am angajat să tundă oile lucrează foarte repede. Sînt constrînşi s-o facă. Mulţi dintre ei depind de un program, trebuie să ajungă într-o anumită zi la un alt staul şi, în plus, primesc mereu un bonus pentru munca rapidă şi eficientă.

– Bine, dar mi se pare o cruzime ca oile să fie tunse chiar acum, în pragul iernii. Oare nu au nevoie de blană să le ţină cald şi să le apere de umezeală?

Brett dădu din cap şi un zîmbet îi înflori la colţurile gurii.

– Astea-s prejudecăţi de orăşean, murmură. Lîna face legea pe-aici. Iar oile nu sînt decît marfă, pur şi simplu marfă. Şi pentru ca lîna lor să fie mai bună, mai deasă, *acum* trebuie tunse. E cel mai potrivit moment.

Jenny se uită din nou spre animalele strînse grămadă în ţarcuri şi înţelese că aici nu era de folos compătimirea, unde numai ceea ce era puternic şi util supravieţuia.

– Şi ce altceva se mai petrece aici în timpul anului? Bănuiesc că numai iarna te poţi linişti puţin.

Brett îşi aprinse o ţigară şi o conduse pe aleile şerpuitoare din labirintul de ţarcuri.

– Oile trebuie supravegheate pe tot parcursul anului – pentru altceva nu prea rămîne timp. Le mutăm de pe o păşune pe alta, le alegem, le separăm, le supraveghem înmulţirea. După tuns, sînt marcate şi dezinfectate. Dacă nu plouă la vreme şi iarba e săracă, trebuie să tăiem arbuşti şi să le cărăm noi hrana.

Îşi dădu pălăria pe ceafă şi-şi şterse sudoare de pe frunte.

– Oile sînt cele mai neghioabe animale de pe faţa pămîntului. Nu mănîncă nimic ce nu provine de pe păşunile lor, cît despre arbuşti – nici nu se uită la ei, decît dacă mănîncă mai întîi Iuda.

Jenny zîmbi, cunoscînd simbolul.

– Ştiu ce înseamnă asta. Mi-aduc aminte că şi John Carey mi-a povestit despre Iuda – conducătorul turmei. Diavol şi izbăvitor – mare pacoste.

– Mda. Într-un incendiu, dacă nu iese primul pe poarta deschisă, restul de dobitoace rămîn pe loc şi ard de se fac cenuşă pentru că nu văd salvarea la doi paşi de ele.

Jenny ridică ochii spre el.

– Dar îţi place ce faci, aşa-i?

Brett încuviinţă, dînd din cap.

– De cele mai multe ori, da. Dar nu mă pasionează atît de mult şi asistarea oilor cînd fată. Fiecare oaie trebuie prinsă, trebuie să-i faci coada inel, să o strîngi de urechi, iar dacă oaia nu e bună pentru reproducere, trebuie castrată. Asta nu-mi place, şi nici să împuşc mieii cărora corbii le-au mîncat ochii şi care continuă să alerge pe cîmp.

Jenny se cutremură.

– Nu ţi-am promis că o să afli doar lucruri plăcute, Jenny. Aşa e viaţa aici. Noi creştem cele mai bune oi merinos. Tot ce se face aici are ca scop obţinerea lînii ireproşabile. Nici o oaie nu se vinde pentru carne. Cînd nu mai produc lînă, oile sînt exportate pentru piei, seu, lanolină şi clei. Absolut totul se foloseşte – nimic nu e de prisos.

Jenny se uită la ţarcuri şi la cîmpul de dincolo de ele. Parcă nu-i venea să creadă că tot ce vedea era al ei.

– Şi cîte oi sînt?

– Păi cîte două oi pentru fiecare acru de păşune. Asta înseamnă că sînt în total în jur de trei sute de mii de capete, dar să ştii că numărul lor scade simţitor dacă e secetă sau dacă se produce un incendiu ori un potop.

Plecară de lîngă ţarcuri şi trecură prin dreptul tîmplăriei, de unde ajunse pînă la ei mirosul înţepător de lemn crud, amintindu-i de Waluna. Cînd era copil, chiar în apropiere se afla o curte plină cu cherestea, iar ei îi plăcea grozav mirosul. Uneori se furişa pe sub gardul de sîrmă şi îşi umplea buzunarele cu aşchii pe care le ţinea într-o cutie de lîngă pat.

Coteţul şi curtea găinilor erau de fapt un şopron îngrădit cu sîrmă, unde cocoşii păşeau ţanţoşi printre găini. Lăptăria arăta impecabil, iar lîngă pereţii acoperiţi cu faianţă albă sclipeau maşinile de muls.

– Avem doar cîteva vite. Nu sînt o afacere la fel de profitabilă ca oile, dar ne asigură cantităţi bune de lapte, unt şi brînză şi, uneori, carnea ca variaţie faţă de cea de miel.

Porniră apoi către ţarcul cailor, care se întindea pe o suprafaţă de cîţiva acri, în spatele locuinţelor argaţilor. Brett se sprijini de gard.

– Majoritatea cailor sînt nărăvaşi, iritabili, dar pot fi struniţi şi atunci faci treabă bună cu ei. Îi folosim prin rotaţie, ca să nu cedeze nici unul. Nici un argat nu călăreşte două zile la rînd acelaşi cal decît dacă e plecat departe, la cîmp, şi nu se poate întoarce.

– Şi de înmulţit, aici se înmulţesc?

Brett dădu din cap.

– Toţi sînt fie cai sălbatici, fie iepe. Armăsarii dau dureri de cap, aşa că nu ţinem. Dacă avem nevoie de animale noi, cumpărăm.

Jenny mîngîie grumazul încordat al murgului. Muştele roiau pe la ochii ei şi iapa le alunga, neobosită, cu coada.

– Pare destul de blîndă.

– Este una dintre puţinele iepe îmblînzite, dar poate fi şi aprigă.

Luă apoi frîul calului său şi încălecă.

– Hai să-ţi arăt şi cîinii şi după aceea plecăm.

Adăposturile cîinilor erau şi ele îngrădite, destul de joase, iar culcuşurile erau acoperite cu paie. Cîinii, toţi cu blană argintie, se repeziră la gardurile de sîrmă mîrîind şi arătîndu-şi colţii.

– Căţelele sînt ţinute separat ca să le putem hrăni cum trebuie, îi explică Brett, arătînd spre adăpostul cel mai îndepărtat, unde mamele alăptau puii.

– Avem şi cîţiva Kelpie, cum e Ripper, de pildă, dar nu se compară cu un Queensland Blue pentru a păzi oile. După părerea mea, este cel mai bun cîine – inteligent, agresiv, iute. Nu răsfăţaţi cum sînt cîinii de oraş.

Şi îi aruncă o privire ironică.

– Dar aici aproape totul pare sălbatic, se miră Jenny, uitîndu-se la două pisici care apăruseră furtunos de după un hambar şi care se războiau cu atîta înverşunare, încît nu se distingea decît o amestecătură de blană, gheare şi colţi.

Brett desprinse biciul de la oblîncul şeii şi şfichiui aproape de urechile animalelor. Plesnetul le făcu să o ia la fugă de parcă fusese opărite. Jenny şi Brett rîseră cu poftă.

Jenny urcă şi ea în şa, întoarse iapa şi porni pe urmele lui Brett.

– După ce se termină sezonul de tuns, cîţi oameni mai rămîn aici?

– De obicei zece, uneori chiar doisprezece. Se ştie că pe îngrijitorii de vite greu îi poţi ţine mai multă vreme într-un loc. Pleacă mereu mai departe, acolo unde cred ei că vor găsi o fermă mai mare şi mai bogată, însă astea sînt doar vorbe. Dar noi trebuie să avem grijă de animale pe tot parcursul anului.

Jenny privi cu ochii mijiţi iarba uscată care strălucea în soarele dimineţii. Copacii singuratici păreau să stea de strajă la marginile ţinutului aceluia bătut de vînt. Scoarţa se crăpase în fîşii uscate pe trunchiurile lor, iar firave vîrtejuri de vînt spulberau frunzele moarte şi le luau pe sus, laolaltă cu fire de iarbă galbenă, mutînd dintr-un loc într-altul grămezile foşnitoare. Dacă cineva ar scăpa un băţ de chibrit în iarbă, Churinga s-ar curăţa de pe faţa pămîntului!

Treceau printr-o pădurice de eucalipţi cînd un stol de

papagali țîșni pe deasupra lor. Se zărea bine printre ei și puful roz al celor mai exotice exemplare ale speciei și, în cele din urmă, îi văzură oprindu-se în ramurile celor doi arbori de piper de la capătul curții cu cherestea. O mulțime de păsări gălăgioase fluierau neobosite în dogoarea văzduhului și un kookaburra chicoti asurzitor, atrăgîndu-le atenția cînd coborî din zbor și își strînse aripile pestrițe pe o ramură joasă, nu departe de ei. Uriașe pînze de păianjeni alcătuiau o dantelă în care se legănau, strălucitoare, picături de rouă, iar stăpînii păroși și cu picioare lungi ai acestor lăcașuri îi dădură lui Jenny fiori. Era obișnuită cu păianjenii roșiatici și inofensivi din Sydney, însă creaturile astea erau adevărați monștri și cu siguranță vătămători.

Pe măsură ce gospodăria Churingăi rămînea mai în urmă, Jenny începu să se relaxeze. În ciuda căldurii, a muștelor, a păianjenilor și a șerpilor, totul în jur era de-a dreptul mirific. Dar va putea ea să trăiască aici?

Deocamdată era încă obișnuită cu orașul, îi plăcea să se bucure de mare și de senzația apei sărate pe obraji. Tînjea după o baie într-o cadă cu apă limpede, în locul dușurilor aproape mîloase de care avusese parte în ultima vreme. Se gîndea la Diane și la ceilalți prieteni ai ei care îi înțelegeau nevoia de a picta, care împărtășeau același interes față de teatru și galeriile de artă și care aduceau culoare și dădeau viață lumii ei. Cînd Simone se va muta la următoarea fermă, ea va rămîne singura femeie în toată Churinga. Singură în mijlocul unor oameni care vorbeau atît de puțin și care nu trăiau decît pentru pămînt și pentru animalele de care îngrijeau – și care poate nici nu priveau cu ochi buni șederea ei acolo.

– Cum te descurci, Jenny? Încă nu te-au doborît căldura și praful?

Jenny făcu o grimasă.

– Mi se pare că sînt permanent plină de praf. Este peste tot și să știi că am renunțat să mai curăț prin casă. Dar muștele nu mă deranjează, iar cu căldura sînt obișnuită.

Merseră mai departe în tăcere, singurele semne sonore de viață fiind croncănitul ciorilor și țipătul sfîșietor al unor

papagali. Începea să-și dea seama că Churinga îi pătrundea tot mai mult sub piele. Descoperea aspecte atît de cunoscute, lucruri care păreau să fi făcut întotdeauna parte din ființa ei și, cu toate că venea pentru prima oară în ținutul ăsta, avea sentimentul că sosise acasă.

– Acum sîntem pe proprietatea Wilga, îi zise Brett cam după o oră de mers. Vezi copacii?

Jenny duse mîna streașină la ochi. Ramuri înverzite și foarte dese se plecau spre pămînt într-o simetrie perfectă, formînd umbrare ademenitoare în arșița soarelui.

– Vîntul le dă forma aceea? Bieții copaci arată de parcă i-ar tunde cineva regulat.

Brett rîse și Jenny observă cît de atrăgător era cu ochii strînși și încrețiți la colțuri.

– Ai dreptate în parte. Oile îi pasc pînă la o anumită înălțime – pînă unde reușesc să ajungă. Din cauza asta toate sălciile din Wilga sînt rotunde.

Caii mergeau cu pași rari printre smocurile de iarbă uscată.

– Dar n-or să se supere proprietarii dacă pătrundem fără acordul lor? N-ar trebui să le facem mai întîi o vizită?

Brett smuci dintr-o dată frîiele și calul nărăvaș fornăi și bătu nervos din picioare cînd el se întoarse spre Jenny.

– Eu credeam că știi. Nu ți-a explicat Wainwright?

– Ce să-mi explice?

– Toate astea sînt ale tale, fac parte din Churinga.

Jenny înregistră uluită informația.

– Dar parcă spuneai că noi nu creștem vite? Și ce s-a întîmplat cu familia Finlay?

Brett se uită către prima cireadă de vite care păștea undeva, în apropiere.

– La Churinga nu creștem, dar Wilga are altă conducere, alt administrator care se ocupă de ea. Iar familia Finlay a plecat imediat după război.

Iapa plecă grumazul ca să poată paște în tihnă, făcînd să răsune în aerul cald și nemișcat clinchetul frîului.

– Dar de ce au denumiri diferite? De ce nu se numește tot Churinga?

– Cîndva a fost o fermă separată. Iar numele îi vine, bineînțeles, de la arbori* și… bănuiesc că nu s-a gîndit nimeni să-l schimbe cînd a devenit parte din Churinga.

– Totul pare să cînte în părțile astea, șopti Jenny.

Aroma pămîntului ars de soare era pătrunzătoare, iar glasurile păsărilor și ale greierilor se împleteau armonios cu sunetele înconjurătoare.

– Băștinașii au un limbaj muzical. Ar trebui să-i asculți cum sporovăiesc la întrunirile lor tradiționale. Mai toate locurile de pe-aici sînt denumite de ei, în limba lor, cu excepția unora care poartă nume date de fermierii europeni.

– Așa e peste tot în Australia, zise Jenny zîmbind. Tasmania e plină de astfel de exemple.

Continuară să călărească, unul lîngă altul prin pășuni.

– Ai călătorit mult, Jenny? o întrebă Brett în cele din urmă.

– Destul de mult. Cînd am plecat de la Waluna, m-am dus la colegiul de artă. După ce am absolvit, am călătorit împreună cu Diane prin Europa și Africa timp de un an, ca să studiem istoria artei.

Și își aminti cu drag de Diane, de caftanele ei vaporoase și de bijuteriile ei bizare.

– Cînd am fost în Marrakesh, Diane s-a îndrăgostit de tot ce era exotic, însă mie mi-a plăcut mai mult Parisul. Montmartre, malul stîng al Senei, Luvrul.

Brett părea să fi sesizat nostalgia din glasul ei.

– Ți-ai dori să te poți întoarce?

– Cîteodată. Poate că într-o bună zi chiar am s-o fac, dar nu va mai fi la fel. Niciodată lucrurile nu rămîn aceleași. Oamenii pe care i-am cunoscut atunci trebuie să fi plecat acum și multe altele s-au schimbat. În plus, acum sînt și eu mai în vîrstă și nu mai sînt atît de nepăsătoare față de posibilele riscuri.

– La Paris nimic nu poate fi la fel de periculos ca șerpii veninoși peste care aici ai toate șansele să dai, îi răspunse el, îngîndurat.

* Wilga sînt arbori specifici Australiei, rezistenți la secetă și al căror frunziș seamănă cu cel al sălciilor (n.t.).

Jenny își aminti încăperile sordide în care locuiseră ea și Diane și se gîndi apoi la francezii dezgustători care credeau că toate tinerele trebuia seduse.

– Șerpi sînt peste tot, replică ea sever. Numai că nu toți se tîrăsc pe burtă.

– Ești cinică! o tachină Brett.

Jenny pufni în rîs.

– Uite ce te învață călătoriile. S-ar putea să-mi încerc norocul aici. E mai greu de trăit, dar măcar știi de ce trebuie să te ferești.

– O să țin minte asta.

Și apucă frîul mai cu nădejde.

– Hai să-ți arăt locul meu preferat. Seamănă cu cel în care am fost ieri, dar e de partea cealaltă a muntelui. Sîntem destul de aproape și… cred că n-o să fii dezamăgită.

Porniră în galop, străbătînd cîmpia nesfîrșită acoperită cu iarbă uscată, trecură pe lîngă copacii care străjuiau marginile proprietății și se îndreptară către tremurul albăstrui al munților din zare. Prin iarbă începeau să se vadă fire verzi, ca un păienjeniș printre smocurile arse – semn că izvoarele care irigau pășunile nu erau departe.

Cu încheieturile dureroase și cu picioarele tremurînd, cu toate că era încîntată de noua aventură călare, Jenny aștepta cu nerăbdare să se odihnească.

– Aproape am ajuns! îi strigă Brett cam după o jumătate de oră.

Jenny văzu că frunzele copacilor erau grase, de un verde aprins, iar iarba era și ea verde reflectînd strălucirea argintie a dimineții. Gîndul că va ajunge îndată la apă o determină să dea pinteni calului pînă ce se opriră sub poala pădurii. Descălecă, își scoase pălăria și își șterse fruntea de sudoare. Muștele se și repeziră la ea, lipindu-i-se de față și de brațe și adăpîndu-se din umezeala pielii.

Brett apucă frîiele cailor și își croi drum prin vegetația deasă. Căldura care se simțea acum la umbră îi amintea de Queensland, de atmosfera umedă, parcă aburindă și animată

de un continuu bîzîit de gîze. Venea în urma lui, cu hainele ude şi cu sudoarea curgîndu-i pe faţă. *Se va isprăvi oare drumul ăsta vreodată?* se întrebă ea.

Pătrunseră brusc într-un luminiş în care lumina galben-aurie parcă explodase, iar o cascadă care se prăbuşea din înălţimi răcorea arşiţa zilei. Brett se opri şi inspiră adînc. Era o oază ascunsă printre povîrnişurile munţilor. Copacii, verzi şi bogaţi, îşi plecaseră frunzişul asupra bazinului care se întindea limpede la picioarele lor. Pe stîncile prăvălite de-o parte şi de alta erau presărate flori şi lujeri de viţă sălbatică, ce se tîra unduitoare deasupra crăpăturilor. Un stol de păsări, stingherite de apariţia lor, se refugiaseră într-un nor. Papagali în penajul cărora se amestecau cele mai vii culori, de la stacojiu aprins şi albastru pînă la galben strălucitor şi verde întunecat, se năpustiră laolaltă cu vrăbiile, cintezoii şi graurii care fluturau agitaţi din aripile lor mici şi care se strigau între ei de cum părăseau o ramură şi poposeau pe o alta. Părea că lumea toată era numai a păsărilor. Se înălţară în văzduh cu sutele, apoi se lăsară printre frunzele arborilor, urmărindu-i pe intruşi cu ochi scăpărători.

Jenny rîse cu poftă, încîntată, şi încă un stol de papagali flutură din aripi pe deasupra capetelor lor.

– Ţi-am spus că e ceva special, zise Brett, zîmbind bucuros.

– Nu mi-am imaginat că poate exista un asemenea loc pe meleagurile astea. Nu în sălbăticia asta.

– Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă, se amuză Brett. Păsările se vor obişnui repede cu noi.

O apucă de braţ şi îi atrase atenţia către un loc anume.

– Ia uită-te acolo, pe malul noroios.

Jenny se uită în direcţia degetului lui. În mîlul cleios se vedeau zeci de urme de raci.

– Super! exclamă ea entuziasmată. Trebuie să luăm cîţiva pentru cină.

– Mai tîrziu, hotărî Brett. Acum am putea să înotăm.

Tot entuziasmul îi pieri brusc. În limpezimea desăvîrşită a bazinului, apa era chiar foarte ispititoare, însă ce plăcere ar fi să înoţi îmbrăcat?

– Ar fi trebuit să mă previi de-acasă, se împotrivi ea. Nu mi-am adus nimic pentru baie.

Brett zîmbi misterios şi, asemenea unui vrăjitor, băgă mîna în desagă, scoase ceva şi i-l aruncă lui Jenny. Era de un portocaliu nefiresc, aproape sîngeriu, cu flori purpurii imprimate pe toată suprafaţa dantelei de nailon.

– E al lui Ma. Cred că e puţin cam larg, dar altceva mai bun n-am găsit.

Jenny privi uluită costumul de baie. Era imens şi îngrozitor de demodat, dar dacă îi lega şnururile la spate şi dacă îl încingea la mijloc cu cureaua de la pantaloni, mergea. Dar, pentru mai multă siguranţă, nu îşi va scoate lenjeria intimă.

După ce legă şi strînse bine costumul, Jenny se codi puţin înainte să iasă din spatele tufelor. Era desculţă şi, cu toate că degetul rănit era acoperit cu un plasture gros, se vedea destul de bine – iar ea se temuse întotdeauna de momentul în care oamenii începeau să comenteze ciudăţenia asta şi să pună întrebări. Era ceva ce călugăriţele considerau a fi un semn al satanei şi, deşi ea era acum de altă părere, tot se jena.

Căldura şi clipocitul apei erau însă prea îmbietoare. Jenny îşi scoase medalionul de la gît şi se iţi de după tufe. Brett se afla deja în apă. Avea un slip negru care îi punea în evidenţă picioarele musculoase, fermitatea abdomenului şi pieptul lat – adevărată întruchipare a perfecţiunii. Se lăsase pe spate şi plutea liniştit, iar soarele care se rătăcise printre buclele lui negre le făcea să pară de un albastru întunecat.

Jenny îşi legase şnururile pe după umeri. Ma fusese binecuvîntată cu un piept generos şi, oricît s-ar fi străduit ea, tot se vedea că nu prea avea ce să ascundă. Se scufundă, apoi ieşi imediat la suprafaţă. Apa era rece ca gheaţa şi îi tăie respiraţia. Iar cînd se avîntă şi mai mult în adîncurile verzi care oglindeau sublim razele soarelui, simţi costumul Simonei umplut de-a binelea cu apă şi-l văzu plutind în jurul ei ca o vestă gonflabilă.

Ei, fir-ar să fie! îşi zise ea, plutind în voia apei. *Arăt destul de bine, iar apa e grozavă după toate duşurile alea.*

Îl văzu pe Brett înotînd cu mişcări sigure către marginea

cealaltă a ochiului de apă, unde o cascadă subțire ca un fir se strecura în jos printre crăpăturile stîncilor. Intră sub șuvoiul de apă și-l lăsă să se reverse asupra capului. Apoi dădu un chiot de plăcere, făcîndu-le pe bietele păsări să zboare din nou, nedumerite.

Jenny rîse și ea, dar, cînd își simți costumul din ce în ce mai plin cu apă și trăgînd-o în jos, hotărî că era mai bine să rămînă în propria ei lenjerie, decît să se înece. Desfăcu, așadar, cureaua și scoase costumul, îl aruncă pe mal, și porni să înoate, eliberată. Se scufundă de cîteva ori în adîncimile reci, cîteva minute înotă încoace și-n colo, apoi se scufundă din nou și ieși în partea cealaltă, la capătul cel mai îndepărtat al bazinului unde lespezi de piatră se înălțau din apă la umbra copacilor și ieși, ridicîndu-se pe una dintre stîncile plate.

Se întinse acolo, abia mai putînd respira de frig și de oboseală, lăsîndu-se mîngîiată de căldura petelor de soare și a pietrelor. Zgomotul brațelor lui Brett care se loveau de suprafața apei și sporovăiala păsărilor începură să se stingă pe măsură ce Jenny se lăsă învinsă de oboseala călătoriei. Pleoapele i se îngreuiară și, ca o felină alintată de o mînă iscusită, adormi.

– Jenny... Jenny...

Vocea lui venea de undeva de departe. Părea un cîntec de leagăn pe fundalul melodios al ciripitului păsărilor, îngînat de clipocitul apei.

– Jenny, trezește-te. E vremea să mîncăm.

Deschise cu greu ochii și se descoperi în oglinda albastră cu străluciri aurii a privirii lui. Ca niște opale neprețuite, ochii lui scăpărau scîntei. Jenny se ridică, uimită și contrariată de ceea ce citise acolo și își scutură părul ud ca să-și ascundă stînjeneala.

– Am dormit mult? se grăbi ea să întrebe.

– Ce-i drept, te-ai cam lăsat furată. Și păreai atît de liniștită, încît îmi părea rău să te trezesc.

Glasul i se schimbase, de parcă respirația ar fi fost un chin pentru el, însă înainte ca ea să înțeleagă, Brett zise scurt:

– Hai! Ma ne-a pus prînzul la pachet și dacă ne mai întoarcem cu el nemîncat, va fi vai și-amar de noi.

Îi întinse mîna și, cînd Jenny o apucă, o trase lîngă de el. Erau atît de aproape încît amîndoi simțiră cum căldura trupurilor lor deveni una, învăluindu-i laolaltă cu lumina soarelui. Jenny observă cum ochii lui se întunecară, îi simți în palmă tremurul degetelor, auzi cum își ține respirația.

– Ai grijă, îi spuse el aspru, dîndu-i drumul și întorcîndu-i spatele. Pietrele alunecă.

Jenny se smulse din vraja pe care o aruncase asupra ei și-l urmă printre arbuști. Logica îi spunea că interpretase greșit tulburarea lui. Brett nu făcea decît să fie politicos cu stăpîna lui, îi arăta Churinga și era încîntat de reacția ei. Însă o mică voce interioară, insistentă nu-i dădea pace. Crezuse că o va săruta și, pentru că el nu o făcuse, era dezamăgită.

Cînd ajunse în luminișul din partea cealaltă a bazinului, Jenny își dădu seama îngrozită că lenjeria ei udă era transparentă. Se repezi la cămașă și dispăru în spatele unei tufe, acoperindu-se cît ai clipi. Cu obrajii arzînd de jenă, se mustră în sinea ei pentru cît fusese de necugetată. Nu era de mirare schimbarea pe care o observase la el cînd o văzuse aproape goală, întinsă pe piatră. Nu era de mirare nici că nu se îndurase să o trezească. Trebuie că o privise o vreme.

Își încheie nasturii, îndesă cămașa în pantaloni și își trase în picioare șosetele ca să-și ascundă degetul. Gîndindu-se mai bine, socoti că Brett dăduse dovadă de delicatețe. Oricare alt bărbat cu sînge clocotitor s-ar fi repezit la ea – dar, ea fiind „șefa", el hotărîse să fie discret.

Dar cum să dea ochii cu el acum? Cum să îndrăznească să se poarte de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic? Trase adînc aer în piept și ieși de după tufe. *Nu* se întîmplase, de fapt, absolut nimic, iar dacă el nu va spune nimic, nici ea nu o va face.

Brett era cu spatele spre ea și pregătea masa pe pietre. Scosese din desagă pui, șuncă, pîine, brînză, roșii și o sticlă cu suc de lămîie, bere și o butelcuță cu ceai.

Jenny îi evită privirea și începu să mănînce. Abia acum își dădea seama cît îi era de foame, iar puiul era cu adevărat delicios. Brett ori nu observase stinghereala ei, ori hotărîse

că nu se petrecuse nimic care să merite a fi comentat. Cert este că vorbea necontenit despre Churinga.

Ea îl asculta povestindu-i despre lînă şi despre licitaţiile de oi, despre problemele de transport şi despre cît era de greu să găseşti muncitori de nădejde. Minutele se scurgeau fără ca el să pomenească ceva despre înot şi ea începu să se liniştească şi să se bucure de compania lui.

Cînd soarele coborî mult în spatele copacilor, pescuiră o duzină de raci ca să-i ducă acasă pentru cină şi porniră pe drumul de întoarcere. Jenny era sfîrşită de oboseală, însă avea un sentiment de împlinire – ca atunci cînd se încheie o zi plăcută din care nu au lipsit exerciţiile fizice. Pe măsură ce se apropiau de casă, aştepta cu nerăbdare crescîndă somnul binemeritat.

Deşeuară caii, îi ţesălară, îi hrăniră şi-i adăpară, apoi se rezemară de gard, privind cum se lăsa noaptea. O boltă de stele veghea deasupra şi luminile se zăreau atît de limpede, încît ei i se păru că de-ar întinde mîna, ar putea atinge Crucea Sudului. Ar putea să o ia în palmă şi să o ţină bine.

– Brett, să ştii că a fost o zi minunată. Îţi mulţumesc. Am văzut nişte privelişti superbe.

El o privi amuzat, încercînd să-şi ascundă zîmbetul.

– Şi eu am descoperit unele la fel de frumoase, îi zise, după care se întoarse şi alergă spre barăcile lucrătorilor înainte ca ea să găsească o replică tăioasă.

11

Se aflau în toiul sezonului de tuns şi veniseră turme întregi de oi de la fermele mai mici, motiv pentru care Brett avea prea puţin timp liber; Jenny evada atunci cu blocul ei de desen, încercînd să surprindă tot ce era special în ţinutul acela cu pămînt roşiatic. Dar după căldura de peste zi plecau din nou călare pe cîmp, bucurîndu-se de răcoarea serii şi, pe măsură ce se scurgea timpul, Jenny aştepta nerăbdătoare aceste plimbări şi era dezamăgită cînd Brett avea treabă şi nu o putea însoţi.

Zilele treceau pline de zgomot şi agitaţie. Mai bine de patru sute de mii de oi aşteptau să fie împinse în sus, pe rampă, spre staul înainte ca lucrătorii să pornească mai departe, către următoarea fermă. Jenny urmărea animalele care tropoteau grăbite pe pantele înclinate, coborînd către braţele vînjoase care le prindeau ca să le dezinfecteze. Apoi, aceleaşi mîini le introduceau în gît nişte pompe care trebuia să le deparaziteze intestinele şi abia după aceea le dădeau drumul în ţarcuri, unde Brett şi cîţiva argaţi separau berbecii castraţi de cei de prăsilă şi mieii de oile-mame.

Castrarea mieilor masculi se făcea repede şi era o operaţie sîngeroasă, apoi măcelărirea oilor pentru blana lor era, de asemenea, un act crud, dar inevitabil, iar carcasele împodobeau curţile tăbăcarilor şi ale măcelarilor. Viaţa era dură la Churinga – nu era loc de sentimente. Pînă şi pisicile care se strecurau printre hambare şi ţarcuri erau sfrijite şi hămesite, fiecare dintre ele nefiind altceva decît un animal de pradă viclean şi experimentat. Niciodată hrănite sau mîngîiate de mîna omului, rolul lor era să curețe proprietatea de dăunători. Aşa cum spusese Brett, la Churinga toată lumea trebuia să-şi cîştige dreptul de a rămîne acolo.

Pe cînd călărea alături de argaţi, ascultîndu-le istorisirile, Jenny începu să înţeleagă enormitatea responsabilităţii pe care şi-o asumase Matilda. Proprietatea era imensă, aşa că oamenii o supravegheau pe rînd, mereu cu puşca şi biciul în mînă. Dormeau pe cîmp şi păzeau oile, împuşcînd iepurii care mîncau iarba şi cîinii dingo sau corbii care se năpusteau asupra mieilor. Mistreţii, negri, păroşi şi mari cît vitele, puteau face ravagii într-o turmă care păştea adunată, aşa că oamenii erau şi mai vigilenţi cînd îi ştiau pe-aproape. Era de ajuns ca mistreţul să se repeadă o singură dată şi să-şi înfigă colţii lungi şi încovoiaţi pentru ca omul să fie sfîşiat.

Curînd Jenny se obişnui să călărească ore în şir şi chiar învăţă cum să folosească biciul lung şi greu pe care bărbaţii îl mînuiau cu atîta uşurinţă pe deasupra oilor. Nu o mai deranja nici praful ridicat de mii de copite, nici grămezile de muşte care dădeau roată ca nişte nori negri, pîndind să se lase pe spinarea cailor asudaţi, pe cînd însoţea şi ea turmele

către păşunile de iarnă. Pielea îi strălucea arsă de soare, iar mîinile i se înăspriseră. Noaptea se prăbuşea în pat şi nici că se mai mişca pînă ce zgomotele din cantină nu anunţau începutul unei noi zile.

Ripper, ale cărui lăbuţe, piept şi sprîncene – toate de culoarea cafelei cu lapte – se înroşiseră de praf, o urma pretutindeni, privind-o cu adoraţie şi cu limba atîrnînd de căldură. Părea să ştie că lui nu i se cerea să muncească asemenea celorlalţi Kelpie, dar în acelaşi timp îi urmărea cu privirea, rînjetul lui trădînd o anume superioritate.

Trecuse o lună şi jumătate de la venirea lui Jenny. Tunzătorii începuseră să-şi adune lucrurile ca să plece mai departe. Zarva atît de firească din curte şi din staul se stinsese într-un murmur abia auzit, iar Brett plecă cu transporturile de lînă ca să se asigure că totul se desfăşoară cum trebuie.

Jenny simţea cum se aşterne pacea la Churinga, cum tăcerea învăluia ţarcurile mute şi păşunile pustii. A doua zi urmau să plece Stan şi Simone şi viaţa ei avea să se schimbe din nou, întorcîndu-se, poate, la singurătatea în care trăise Matilda.

Se gîndi, nostalgică, la jurnalele rămase necitite şi la rochia verde din cufăr. Muzica ademenitoare a trecutului se auzea tot mai tare pe măsură ce se scurgeau zilele şi Jenny era conştientă că în curînd va trebui să revină în lumea pe care o părăsise. Trebuia să revină în labirintul unei vieţi pline de fantome, dar care nu îi era necunoscută şi căreia începea să-i priceapă rostul.

În bucătărie aerul era înăbuşitor, căci temperatura depăşea patruzeci şi cinci de grade Celsius, iar Jenny transpira pregătind cina, şi o admira pe Simone pentru tenacitatea ei. Cine gătea într-o asemenea căldură merita o decoraţie, dar cine o făcea zi de zi, pentru un număr atît de mare de oameni, se cuvenea să fie sanctificat.

Cina urma să se servească pe la zece, cînd se încheia ziua şi cînd se mai potolea şi vipia de peste zi. Pe la nouă jumătate, cînd sosiră musafirii, Jenny îi întîmpină îmbrăcată într-o rochie de casă de bumbac şi încălţată cu pantofi cu toc jos.

Simone purta o rochie de un galben strălucitor şi, pentru prima oară de cînd se afla Jenny acolo, se machiase şi îşi ondulase părul. Stan, despre care gîndea că nu putea fi niciodată altceva decît un tunzător de oi cu mîinile lungi şi cu spatele încovoiat, era în seara asta neobişnuit de elegant, într-un costum care nu i se potrivea prea bine şi cu părul bine udat, lipit de cap. Îşi tîra picioarele, ruşinat şi stingherit de noua înfăţişare, fără hainele cu care era obişnuit.

Jenny îi conduse prin bucătărie unde aroma fripturii de vită şi a budincii de Yorkshire venea dinspre cuptor şi umplea toată încăperea. Uşile către corpul cu care fusese prelungită casa erau larg deschise şi scaunele fuseseră scoase afară, în răcoarea nopţii. Petrecuse mai toată ziua ştergînd praful, curăţînd şi măturînd veranda şi aranjînd vase imense cu flori de cîmp pe măsuţele de lîngă scaune. Scosese afară şi masa din bucătărie. Cu greu putea fi recunoscută de sub pînza albă care o acoperea şi pe care strălucea porţelanul fin. Argintăria reflecta luminos razele lunii, iar între sfeşnicele pe care Jenny le descoperise într-un cotlon din dulapul din bucătărie domnea o vază plină cu crini sălbatici.

Simone se opri şi se uită la decorul acela cu ochii mari de încîntare. Jenny o urmări cum atingea în treacăt şerveţelele şi argintăria. Poate că exagerase cu pregătirile? Oamenii aceştia nu erau decît nişte simpli muncitori, aspri şi plini de vigoare ca şi pămîntul pe care îl lucrau. În nici un caz nu se asemănau cu oamenii întăriţi din Sydney.

– Jenny.

Se auzi un oftat de bucurie.

– Îţi mulţumesc că faci din cina asta ceva atît de special. Nici nu ştii de cît timp îmi doresc să mă aşez la o masă pe care să găsesc flori, argintărie şi lumînări aprinse. Nu o să uit asta niciodată.

– M-am temut să nu crezi că vreau să fac pe grozava, recunoscu Jenny. M-am cam lăsat antrenată cînd am găsit toate astea închise în dulapurile din casă. Dacă te face să te simţi puţin stingherită, să ştii că oricînd pot să mai duc din ele de-aici.

Simone întoarse spre ea o privire speriată.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap! Pentru cei mai mulţi, eu sînt Ma. Cînd se văd cu stomacul plin, uită cu toţii de mine. Acesta este cel mai frumos gest pe care l-a făcut cineva pentru mine de ani de zile.

Şi-l înghionti pe Stan.

– Cînd zic asta, mă gîndesc şi la tine, amice!

Jenny turnă sherry în pahare.

Simone se lăsă într-un fotoliu şi îşi savură încîntată licoarea din pahar.

– Multă vreme o să-mi amintesc seara asta, spuse ea, nostalgică. A fi mereu pe drum are şi dezavantaje.

Stan se aşeză pe marginea canapelei, lăsînd mîinile lungi să-i atîrne între genunchi şi se uită în jur.

– Aţi aranjat foarte frumos aici, doamnă Sanders.

– Mulţumesc. Uite, ştiu că ţi-ar prinde bine acum o bere. Şi te rog să-ţi scoţi haina şi cravata. Este mult prea cald ca să exagerăm cu eticheta.

– Nici să nu te gîndeşti, Stan Baker! îl repezi Simone. Măcar o dată în viaţa asta a ta de nimic să faci şi tu ce se cuvine. Ţine haina şi cravata la locul lor.

Jenny se uita la cei doi şi văzu neînduplecarea de pe chipul lui Simone, ceea ce îl determină pe Stan să adopte un aer resemnat. Umplu paharul femeii, gîndindu-se că poate cina o va mai îndupleca.

Friptura de vită şi budinca au fost un succes, iar Jenny aduse apoi bezea de piersici şi frişcă pentru budincă. Pregătise frişca mai devreme şi o ţinuse împreună cu bezeaua la frigider de teamă să nu se topească. Totul a fost devorat cu încîntare, iar la sfîrşit se servi cafea şi coniac.

Se ridicară de la masă şi se aşezară din nou pe fotoliile comode, privind pămîntul adormit.

– Simone, o să-mi fie dor de tine. Eşti singura femeie cu care am stat de vorbă de cînd am ajuns de la Wallaby Flats, îi zise Jenny tristă.

– Cum, de-atunci nu ai mai luat legătura cu prietenele tale din oraş?

– Bine, mi-a mai scris Diane de cîteva ori, dar legătura telefonică este atît de proastă, încît este imposibil să am o convorbire ca lumea.

– Te-ai hotărît ce vei face? Se pare că ţi-ai găsit locul aici, acum cînd tu şi Brett aţi încetat să vă ciorovăiţi.

Simone îşi scoase pantofii. Stan îşi scosese de mult, pe furiş, haina şi cravata, lăsîndu-le pe spătarul scaunului.

– Încă nu m-am decis. E drept că mă simt ciudat de legată de locul ăsta, însă mai sînt o mulţime de lucruri pe care nu le-am făcut în lumea de unde vin. Mă tem să nu mă folosesc de Churinga ca de un pretext pentru a fugi de realitate.

– Ei, asta-i! exclamă Simone. Draga mea, locul ăsta nu are nimic ciudat. E plin de viaţă şi asta-i tot.

Jenny privi cîmpul luminat de lună.

– Poate latura dură a vieţii. Cu toate astea, sînt multe de descoperit în ţinutul ăsta. E o întreagă lume în care să tot călătoreşti.

Îşi aminti ultima scrisoare primită de la Diane. Se gîndi la oferta pe care o făcuse Rufus, dornic să cumpere acţiunile lui Jenny la galerie şi să-i închirieze casa dacă ea s-ar hotărî să rămînă la Churinga. Însă ea nu putea să renunţe la toate atît de uşor. Casa, galeria, prietenii – toate făceau parte din fiinţa ei. În plus, îşi dorea să picteze. Avea nevoie să picteze. Blocul de desen era plin de schiţe care îi cereau să le pună pe pînză. Pictura devenise pentru ea o necesitate fizică şi dacă trecea prea mult timp fără a o împlini, devenea ţîfnoasă.

– Este un ţinut singuratic, te asigur. Am cutreierat prin New South Wales şi Queensland toată viaţa mea de adult şi am văzut multe schimbări. Femeile trebuie să fie mai tari decît bărbaţii, cu voinţa de nezdruncinat şi nepăsătoare faţă de blestematele muşte şi de praf. Rămînem aici din pricina bărbaţilor noştri şi a copiilor. Şi din pricina a ceea ce prinde rădăcini în noi – dragostea pentru pămîntul ăsta. Aşa că presupunem că ai fi mai fericită în oraş.

Jenny o privi tristă pe Simone. Femeia avea dreptate. Nimic nu o putea ţine pe ea aici, doar nişte vise pierdute. Nu mai avea nici soţ, nici copil de care să aibă grijă, şi nici nu simţea o pasiune mistuitoare pentru pămînt ca să o lege de

Churinga. Nu ar fi vrut însă să strice atmosfera serii aceleia, așa că schimbă îndată subiectul.

– Simone, ia spune-mi, de-aici unde plecați?

– La Billa Billa. Este o fermă nemaipomenită, iar cantina e dotată cu tot ce trebuie. După aceea plecăm la Newcastle ca să ne vizităm fiica și să ne vedem nepoții. A trecut ceva vreme de cînd nu i-am mai văzut, nu-i așa, Stan?

Tăcut de felul lui, Stan se mulțumi să dea din cap.

– Avem trei copii. Două fete și un băiat, se mîndri Simone. Și în total nouă nepoți, dar nu prea apucăm să-i vedem. Sînt împrăștiați prin toată țara, iar dacă fermele la care lucrăm noi sînt la distanță prea mare, nu-i vedem de la un sezon la altul.

Și rămase pe gînduri, cu privirea pierdută în întuneric.

– Și asta cînd umblăm de colo-colo căutînd de lucru. Banii se isprăvesc repede cînd nu e de tuns, iar Stan e prea bătrîn ca să se întoarcă la trestie.

– Și atunci... tu ce planuri ai, Stan, pentru vremea cînd nu o să mai meargă cu tunsul oilor?

Jenny și-l închipuia cu greu locuind într-un cartier lîngă mare.

– Eu zic că mă mai așteaptă cîteva sezoane, mormăi Stan, pufăind din țigară. I-am promis mereu lui Ma că la momentul potrivit vom avea și noi un loc al nostru. Bine, nu cine știe ce. O locuință mică și drăguță, cu un teren de vreo mie de acri, ca să nu-mi ies din mînă cu munca.

Auzindu-l, Simone pufni:

– Numai vorba-i de tine! Mereu trebuie să ajungem la încă o fermă și trebuie să trecem de încă un sezon. Nu m-ar mira ca într-o zi să ieși cu picioarele înainte, între patru scînduri, dintr-un staul.

Jenny simți dezamăgirea femeii dincolo de vorbele grele și se întrebă dacă nu cumva ideea care îi venise era chiar bună, salvatoare.

– Dacă m-aș hotărî să rămîn, începu ea, fără ca asta să fie o promisiune, v-ar plăcea să locuiți și voi aici?

Simone se uită iute spre soțul ei și nădejdea îi lumină privirea o clipă. Apoi privi din nou spre Jenny.

– Știu și eu, draga mea, ce să zic? Cutreierăm țara asta de prea mult timp, așa că va fi foarte greu să rămînem într-un singur loc.

– Ați putea locui în casa de lîngă pîrîu, iar tu m-ai putea ajuta să îngrijesc de gospodărie și să pregătesc mîncarea pentru tunzători. Stan ar putea fi de mare ajutor în curte și s-ar ocupa și de hambarul de lînă.

Stan tăcu ca de obicei, iar tăcerea lui era mai grăitoare decît vorbele.

Simone se uită la el și oftă.

– Draga mea, pentru mine ar fi raiul pe pămînt. Dar Stan nu e omul care să se stabilească într-un loc. Îl mănîncă tălpile și îl mînă mereu dorul de ducă.

Ridică din umeri și zîmbi forțat.

– Simone, stai liniștită, se grăbi Jenny să o consoleze. Oricum, eu încă nu am luat nici o decizie, dar dacă am să rămîn, o să-ți scriu. Poate că pînă atunci o să reușim să-i forțăm cumva mîna lui Stan.

Simone își mușcă buza și se uită mai întîi la Jenny, apoi la Stan care privea foarte preocupat în sticla de bere, de parcă acolo, pe fundul băuturii, se găseau răspunsurile.

– Jen, deocamdată e bine așa cum stau lucrurile acum. În orice caz, o să-ți dau adresa din Newcastle. Iar fiica noastră va avea grijă să ajungă scrisorile la noi.

Stan își isprăvi berea și se ridică.

– Mulțumim pentru cină, doamnă Sanders. Noi vă sîntem tare recunoscători pentru tot ce-ați făcut pentru noi, însă mîine în zori trebuie să pornim la drum.

Jenny îi strînse mîna. Anii în care lucrase cu lîna i-o înmuiaseră și lanolina i-o protejase bine de bătături. Îmbrățișarea lui Simone fu caldă și chiar încurajatoare, și Jenny își dădu seama cît de greu avea să-i fie fără ea. De femeia aceasta jovială și în același timp tenace se simțise apropiată ca de o mamă, așa cum nu se mai simțise decît lîngă Ellen Carey, iar gîndul că se putea să nu o mai vadă niciodată era greu de îndurat.

Îi conduse afară pe verandă și-i urmări cu privirea străbătînd curtea și îndreptîndu-se spre cantină. Le mai făcu

o dată cu mîna şi se întoarse în casă. Locul îi părea deja pustiu, iar vasele de spălat din chiuvetă şi scaunele goale sporeau senzaţia de părăsire. Praful se aşezase din nou pretutindeni, în linişte şi parcă pe ascuns ca întotdeauna. Mesele lustruite erau acoperite cu o pulbere fină, iar florile pînă atunci proaspete se ofileau sub greutatea firelor de praf.

Îl eliberă pe Ripper din dormitor ca să-i dea să mănînce resturi de la masă, apoi îl izgoni afară pentru tura de seară, iar ea începu să spele vasele. Apoi, turnîndu-şi încă o ceaşcă de cafea, se afundă într-un fotoliu şi inspiră adînc aerul nopţii.

Căldura era mîngîietoare. Foşnetul frunzelor şi al ierbii uscate se auzea ca un cîntec de leagăn. Muzica începu din nou să răsune, atrăgînd-o în trecut, într-o îmbrăţişare tandră şi de şoapte fine. Venise iar timpul să deschidă jurnalele.

Iarna secetoasă a fost urmată de o vară fără ploaie. Nu era vreme să-şi jelească pruncul pierdut, căci iarba stacojie, crescută pînă la genunchi, se înăsprise sub dogoarea nemiloasă a soarelui, copacii erau aproape despuiaţi, iar frunzele se ofiliseră şi se uscaseră. Mulţimi de iepuri şi de canguri se aciuaseră în zonele din sud unde cîmpul era mai roditor, lăsînd în urmă zăduful şi seceta.

Matilda privi de-a lungul păşunilor cu pălăria lăsată pe frunte, ferindu-şi ochii de lumina puternică. Pentru că Tom Finlay îi dăduse o mînă de ajutor la supravegherea tunsului anul trecut, banii obţinuţi pe lînă acoperiseră datoriile către bancă. Iar ei îi rămăsese atît cît să reziste încă o vară. La cît de mare era Churinga, numărul oilor era destul de mic şi, dacă nu ar fi fost iepurii şi cangurii, iarba ar fi fost suficientă. Îi rămăseseră doar o mie de merinos din numeroasa turmă de odinioară, însă numărul mic de oi făcea să-i fie mai uşor să le supravegheze. Dacă ploaia întîrzia să vină, Matilda trebuia să taie arbuşti ca să hrănească oile.

Cu o mică rezervă de hrană în desagi, Matilda şi Gabriel colindau păşunile. Se obişnuise să doarmă şi pe pămîntul tare, cu cizmele în picioare, păzită de puşca mereu încărcată, atentă la foşnetele vreunui mistreţ, cîine dingo sau şarpe tîrîtor. Zile caniculare urmau după nopţile aproape geroase.

Cu Bluey săltînd alături, Matilda călărea în mijlocul turmei împrăştiate. Îi venea să plîngă ori de cîte ori pierea cîte o oaie, dar se mulţumea să o îngroape în tăcere, ştiind că nu putea face nimic altceva.

Veni şi vremea mieilor şi, o dată cu ea, şi lupta acerbă împotriva animalelor de pradă. Matilda verifică ţarcurile pe care le făcuse împreună cu Gabriel în colţul cel mai îndepărtat dinspre apus. Cu o turmă redusă, îi era mai uşor să le ţină pe toate la un loc înainte să fete.

Mieii erau prinşi, separaţi, codiţele le erau strînse în cîte un inel, iar de urechi li se agăţa cîte o za metalică. Castrarea era o treabă extrem de murdară şi de sîngeroasă, testiculele erau prinse între degete şi apoi tăiate şi azvîrlite. Operaţia îi repugna, pur şi simplu, dar după ce la început avusese o strîngere de inimă, în cele din urmă învăţase şi meşteşugul ăsta şi îşi făcea treaba repede. Era un rău necesar pentru a păstra calitatea superioară a lînii.

La fel era şi curăţarea lînii din părţile din spate ale oilor – o altă treabă dezgustătoare pe care trebuia să o facă. Nici un tunzător care se respecta nu se înjosea să atingă lîna murdară decît dacă era plătit dublu, iar ea nu-şi putea permite să înfiinţeze un adăpost pentru ucenici, aşa cum era la Kurrajong, unde tunzătorii tineri învăţau meseria pe animale ude, îndărătnice sau în blana cărora îşi făcuseră cuiburi muştele şi viermii.

Partea din spate este cea mai murdară la animalele acestea. Acoperită de excremente şi forfotind de muşte care îşi depun ouăle, lîna se strînge în inele şi noduri negre. Matilda şi Gabriel s-au luptat cu neastîmpăratele lighioane fără pic de minte şi tunseră blana pînă la piele. Pe Gabe nu părea să-l supere muştele, însă Matilda se văzuse nevoită să-şi acopere faţa cu un văl de plută, prins de borul pălăriei – nu găsise alt mijloc de a se proteja de roiurile care păreau că nu îi vor mai părăsi niciodată.

Cum sezonul de tuns se apropia, începu să verifice turmele împreună cu Gabriel. Pe fiecare păşune se aflau pîlcuri de oi, unele dintre ele strînse în ţarcuri, altele aduse aproape de casă. Matilda trecea de la unele la altele străbătînd

pămîntul uscat şi prăfos, şi o trecu un fior. Turma se mărise şi, cu toate că era departe de a egala bogăţia de oi de odinioară, îşi dădea seama că nu va avea cu ce să plătească tunsul tuturor.

Rămase nemişcată în liniştea staulului şi privi în sus acoperişul ca de catedrală unde firele de praf jucau în razele de lumină. Mirosul de sudoare şi lanolină, de lînă şi catran umpleau aerul. Trase adînc aer în piept, cu o voluptate neobişnuită. Asta însemna să fii fermier, crescător de oi, unul dintre producătorii celei mai bune lîni din lume. Privi apoi în jos, către podea şi urmele circulare de pe scînduri, unde asudaseră generaţii de tunzători. Apoi se uită la găleţile cu smoală din colţ şi la generator. I-l fixase acolo un lucrător nomad în schimbul cîtorva farfurii cu mîncare şi al unui adăpost pe timp de noapte. Plăcile înclinate şi mesele pentru sortarea lînii fuseseră întărite cu lemn.nou, dar ce folos dacă nu putea să angajeze nici tunzători, nici băieţi pentru smoală, nici oameni care să sorteze lîna?

Oftă prelung, din adîncul inimii. Tunzătorii voiau plata pe loc. Însă dacă nu angaja oameni, nu avea cum să producă lînă. Iar fără banii pe lînă, ea nu putea supravieţui.

– Ziua bună, Matilda. Văd că ai început să-ţi aduni turmele.

Se întoarse şi-i zîmbi lui Tom Finlay, ai cărui ochi verzi şi păr negru trădau originea irlandeză. Îi strînse mîna.

– Da. De fapt, aproape că am şi isprăvit. La Wilga cum merg treburile?

– Am adus aproape toată turma acasă. Nu a plouat anul ăsta, dar să ştii că am o mulţime de miei. Trebuie să recunosc că m-am spetit ceva cărînd hrană pentru sălbăticiunile mele de oi.

Matilda dădu din cap, aprobîndu-i nemulţumirea.

– Hai în casă să bem un ceai. S-ar putea să găsesc şi o sticlă cu ceva mai tare.

– Ceaiul e suficient.

Şi străbătură împreună curtea bătătorită.

– Îmi pare bine să te găsesc sănătoasă, Molly.

Dezmierdarea o făcu să zîmbească. El îi spusese întotdeauna Molly, iar ei îi făcea plăcere.

– Ne-am făcut o mulţime de griji şi eu, şi April anul trecut, cînd ai avut atîtea probleme. Ea ar fi vrut să venim pe la tine după ce am terminat amenajarea staulului tău, dar ştii şi tu cum stau lucrurile.

Matilda deschise sita de la uşă şi se duse la maşina de gătit.

– Poate că nici nu m-aţi fi găsit, îi răspunse, şi tăie nişte felii de carne rece de oaie pe care le puse între felii de pîine. Mai tot anul l-am petrecut pe cîmp. Dacă am rămas doar eu şi Gabriel ca să avem grijă de oi, nu avea nici un rost să mai vin pe-acasă.

– Dar tinerii Bitjarra nu v-au ajutat?

Matilda aşeză pe masă mîncarea frugală şi dădu din cap.

– Sînt mai mult decît nefolositori. Majoritatea sînt prea tineri, iar ceilalţi sînt foarte neîndemînatici. În plus, nici nu am cai de ajuns, aşa că i-am lăsat pe băieţi aici să se ocupe de hambare şi de adăposturi şi să facă puţină curăţenie după ce am ieşit din iarnă.

Mîncară în tăcere şi, după ce terminară, se lăsară pe spătarele scaunelor ca să bea cîte o cană cu ceai tare.

Tom se uită la ea gînditor.

– Molly, să ştii că te-ai schimbat mult. Mi te-aduc aminte ca pe o fătucă slabă cu fundiţe în păr şi căreia îi plăcea să se îmbrace elegant duminica, mai ales pentru picnicuri şi banchete.

Matilda îi privi chipul frumos de irlandez, cutele subţiri de la colţurile ochilor, pielea arsă de soare şi mîinile largi şi pricepute care stăteau mărturie pentru caracterul lui.

– Cu toţii ne schimbăm, răspunse ea liniştită. Uită-te la tine. Acum eşti bărbat în toată puterea cuvîntului. Nu mai eşti puştiul nesuferit care mă trăgea de păr şi-mi umplea obrajii de praf.

Apoi oftă.

– Vremea fundiţelor şi a rochiilor pentru petreceri a trecut, Tom dragă. Amîndoi a trebuit să creştem.

Oaspetele se aplecă puţin, contrariat.

– Molly, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să te bucuri de viaţă. Chiar dacă te îmbraci tot timpul în zdrenţele astea,

tu ești o fată frumoasă și tînără. Ar trebui să mergi în continuare la petreceri și să-ți cauți un soț. Nu să dormi pe apucate, iepurește, în mizerie de oaie și lînă încurcată.

Matilda pufni în rîs. Se simțea bătrînă de o sută de ani și știa că arăta ca o sperietoare îmbrăcată cu pantalonii vechi din flanel ai tatălui ei și cu cămașa aceea murdară.

– Dacă ai ajuns să gîndești așa, înseamnă că nici tu nu ai stat prea mult departe de cîmp.

Tom clătină din cap.

– Moll, înțelege că asta nu e o viață pe care să o trăiască o tînără de una singură. Și sînt destui cărora le-ar plăcea să te cunoască mai bine.

Buna ei dispoziție se topi brusc.

– Bărbați, vrei să spui? întrebă ea pe un ton acru. Andrew Squires încă mai îmi dă tîrcoale, și au mai fost vreo doi, însă le-am făcut vînt de nu s-au văzut.

Ochii verzi ai lui Tom licăreau amuzați, iar Matilda îl privi parcă spunîndu-i să nu îndrăznească să rîdă de ea.

– Nu-mi trebuie nici un bărbat! Doar dacă tunde oi și dacă pleacă imediat ce-și isprăvește treaba.

Tom împinse spre ea săculețul cu tutun, după care își răsuci o țigară.

– Că veni vorba despre tunsul oilor, zise el tărăgănat și cu ochii încă strălucind de haz, ia spune-mi, cîte capete ai?

– Mai puțin de o mie cinci sute, răspunse Matilda fără să se codească, chinuindu-se să-și răsucească și ea o țigară, deși se vedea că nu se pricepe. Dar anul acesta eu zic că mă descurc. Să nu-ți faci griji.

Nu-și dezlipea ochii de la țigară, de teamă ca Tom să nu-i zărească nădejdea care încolțise în privirea ei.

– Săptămîna viitoare vin tunzătorii la mine. Dacă pînă atunci apuci să-ți însemni oile, să le castrezi și să le aduci la Wilga, o să le poți tunde o dată cu ale mele.

– Și cît o să mă coste?

Generozitatea lui Tom era copleșitoare, însă ea trebuia să fie practică.

Tom zîmbi.

– Păi, Molly dragă, continuă el cu același glas tărăgănat, depinde.

Matilda ridică dintr-o sprînceană și-l privi drept în ochi.

– Am încheiat un tîrg cu Nulla Nulla și Machree. Aduc și ei oile la mine anul ăsta, și amîndoi își pot permite să plătească ceva mai mult, așa că o să acopere și cheltuielile tale.

Îi zîmbi la rîndul ei.

– Vicleană treabă.

Tom dădu din cap, împotrivindu-se.

– Ba deloc. Și bătrînul Fergus, și Longhorn își permit să dea un ban în plus. Sînt niște zgîrciți amîndoi. Ei, acum ce zici?

– Îți mulțumesc, spuse ea simplu, privindu-l cu recunoștință nedisimulată și strîngîndu-i ferm mîna.

– N-ar strica să-mi mai dai o cană cu ceai. Am încă gura încleștată de pe drum.

Matilda îi umplu din nou cana, gîndindu-se cum l-ar putea răsplăti. Însă Tom Finlay se pricepuse întotdeauna să-i citească gîndurile, iar trecerea timpului nu-i afectase talentul ăsta.

– Vei sta acasă la noi, dar ține minte că oile tale nu vor fi tunse degeaba. E mult de lucru și tu vei da o mînă de ajutor, așa că la sfîrșit nu-ți va mai arde de mulțumiri.

Matilda trase ultimul fum în tăcere. Într-o bună zi – își făgădui ea – îl va răsplăti pe Tom. Era singurul vecin, și nu erau puțini, care se oferise să o ajute, iar ea nu putea uita așa ceva.

După plecarea lui, străbătu curtea către locuințele băștinașilor.

– Gabe, mîine aș vrea să vii cu mine călare și să isprăvim o dată cu adunarea turmelor. Băieții tăi cei mai mari pot rămîne aici să aibă grijă de pășunea casei. Noi o să plecăm cu oile la Wilga.

– Dar e bun și staulul nostru, domniță. De ce tre' să mergem la Wilga?

Matilda se uită la figura osoasă care ieșea de sub pătura subțire.

– Pentru că acolo ne putem tunde oile mai ieftin.

Gabriel se încruntă – mintea lui lucra mai încet.

– E prea greu, domniță, să ducem turma la Wilga. Eu și băieții am obosit, mai zise el morocănos.

Matilda se stăpîni. Era și ea obosită, extenuată de fapt, sfîrșită, iar Gabriel nu era decît un leneș bun de nimic.

– Ia spune, Gabe, mai vrei zahăr și tutun?

Omul dădu din cap și zîmbi, încuviințînd.

– Atunci ai să capeți ce vrei abia după ce se întoarce turma de la Wilga, se arătă Matilda neînduplecată.

Zîmbetul omului se topi și se uită șiret spre nevasta lui.

– Nu pot s-o las singură pe femeie. Vine copilul.

Exasperarea ei atinse punctul culminant.

– Gabe, dar mai sînt încă șase femei care pot avea grijă de ea. E al patrulea copil și la nici unul nu ai fost în preajmă cînd s-a născut.

Se uită la copiii plini de praf care se jucau în jurul taberei. Crescuseră și se transformaseră din niște plozi care mergeau de-a bușilea în adolescenți, iar pielea neagră corb devenise cafenie. Majoritatea moșteniseră părul negru și sîrmos al înaintașilor, însă unii aveau părul cînepiu și aproape blond. Era limpede că unul sau doi păstori duseseră lipsă de femei.

– Unde sînt băieții? O să am nevoie și de ei.

Gabriel privi în gol.

– La Kurrajong, bîigui el. Se cîștigă bani frumoși acolo.

Dacă tot se cîștigă atît de bine, își zise ea furioasă, *atunci de ce naiba nu se mutau cu toții acolo?* Se feri totuși să comenteze cu voce tare. Pînă se vor pune lucrurile pe picioare la Churinga trebuia să-i încurajeze să rămînă. Nu o costa prea mult să-i țină, însă martor îi era Dumnezeu cît de nesuferiți erau băștinașii ăștia.

– Ai să primești acum un sac cu zahăr și unul cu făină. După ce ne întoarcem cu turma de la Wilga, ai să mai primești cîte unul și în plus o să-ți dau și niște tutun.

Se priviră în tăcere, preț de cîteva momente lungi. Apoi Gabriel aprobă dînd din cap.

Cei doi băieți pe care îi adusese cu el erau la fel de sprinteni ca și Blue la adunatul oilor în turmă, urmărind și

grupînd laolaltă mioarele rătăcite. Dar, strîngerea oilor la un loc nu dură mai puțin de trei zile. În timpul acesta cerul se acoperi cu nori grei și negri, iar tunetul care răsună undeva, în depărtare, anunță ploaia. Cu toate acestea, goliră pășunile una cîte una, fiecare turmă fu adusă acasă și închisă în țarc, înainte ca norii să elibereze prețioasa încărcătură, alungați mereu de vîntul fierbinte și uscat care făcea iarba să foșnească și neliniștea animalele.

Nici nu se iviseră zorile în a patra zi cînd Matilda împachetase deja în desagi lucrurile de care avea nevoie în următoarele săptămîni și, după ce o înșeuă pe Lady, se opri lîngă gard și își privi oile care forfoteau nerăbdătoare. Cu toate că nu plouase în anul acela, la Churinga iarba rezistase și nu se uscase, iar animalele grase și mițoase erau zdravene, sănătoase. Știa că o parte din grăsimea aceea avea să se piardă în călătoria la Wilga, dar ceea ce conta cu adevărat era calitatea lînii.

– Vine furtuna, domniță, îi zise Gabriel care încălecase armăsarul ei.

Matilda ridică ochii spre cer. Norii se adunau din nou și fulgerele săgetau aerul de parcă cerul și pămîntul erau două bucăți uriașe de cremene care se frecau una de cealaltă.

– Să mergem atunci.

Și făcu semn băieților să deschidă porțile.

Blue se lăsă pe burtă cînd îi auzi fluieratul ascuțit, apoi se ridică și dădu roată turmei cînd ieși pe poartă, în cîmp. Cu o împunsătură ici, un ghiont colo, gonind din urmă mulțimea mioarelor și încolțind-o pe cea după care se luau toate, reușea să țină turma unită.

Matilda venea călare în urmă, alături de Gabriel, îndemnînd animalele să meargă tot înainte, șfichiuind cu dibăcie biciul deasupra capetelor lor îndărătnice și înghițind praful stîrnit de mii de picioare. Electricitatea care umplea aerul o înfiora, făcînd să i se zbîrlească părul pe mîini și la ceafă. Nori aducători de furtună se adunau amenințători și ascundeau soarele dimineții în spatele unei pături de plumb care înăbușea lumina zilei.

– Furtună uscată, domniță. Nu-i deloc bună în locurile acestea.

Matilda încuviință dînd din cap și un fior de spaimă o zgudui din nou. Trebuia să ajungă la Wilga înainte ca furtuna să izbucnească. Nimic nu era mai primejdios decît o astfel de dezlănțuire a stihiilor, căci la primul trăsnet ar pierde controlul turmei.

Bluey părea să fi simțit și el primejdia. Alerga după o oaie înspăimîntată, o îmboldea pe o alta mai leneșă și stătea mereu cu ochii pe cea din fruntea turmei. Le înghiontea și mîrîia la ele, le dădea roată și le repezea din urmă, le pîndea lăsîndu-se pe burtă pînă ce le descoperea pe cele gata să se rătăcească, împiedicîndu-le să se abată din drum. Tot chinul dură o zi întreagă, însă în cele din urmă, cînd soarele palid dispăru în spatele muntelui, ajunseră pe pășunile Wilgăi și-i zăriră pe păstorii care se grăbeau să-i întîmpine. Adunară oile într-un țarc din spatele staulului, avînd grijă să nu le amestece cu celelalte turme.

– Le poți sorta și însemna mîine, îi zise Tom. Se pare că furtuna n-o să ne ocolească.

Matilda termină de numărat și răsuflă ușurată.

– N-am pierdut nici una pe drum. Bine că am ajuns cînd am ajuns.

Se uitară amîndoi la norii fumurii și plini de fulgere care se alungau pe cer.

– Are să fie o adevărată grozăvie, spuse Tom zîmbind, însoțind-o către grajd.

Cei doi cai ai ei se alăturaseră celorlalți, tresărind cu toții neliniștiți de apropiata furtună.

– April este în casă. Hai înăuntru, e vremea să luăm masa.

April era cu vreo trei sau poate cinci ani mai mare decît Matilda; avea mîinile roșii de atîta muncă, iar silueta ei, de altfel zveltă, părea acum prea fragilă ca să facă față căldurii și sarcinii deopotrivă. Era trasă la față și foarte obosită, însă nu stătea locului nici o clipă, trebăluind mereu prin bucătărie, trecînd de la masă la cuptor și de la chiuvetă la masă. Își răsucise mînecile rochiei pînă la cot, iar șuvițele palide de

păr care alunecaseră din cocul strîns în creștet îi aduna sudoarea de pe față.

– Mă bucur să te văd din nou, Molly, îi zise ea cu un zîmbet obosit, dar binevoitor. O să-mi prindă foarte bine o mînă de ajutor la vremea asta.

Matilda evită să privească pîntecele mărit. O cuprinse tristețea, însă o alungă fără remușcări. April alesese să se căsătorească și să aibă copii. Ei nu se potriveau cu planurile ei, așa că de ce s-ar simți altfel decît eliberată?

Gospodăria Wilgăi era mai întinsă decît a Churingăi, acoperind și culmea unei coline nu foarte înalte, iar veranda dădea spre pîraiele din vale și spre pășunea îngrădită. Sălciile umbreau barăcile lucrătorilor, iar pe malul pîrîului se aflau aliniate colibele. Ca și la Churinga, aproape de casă nu erau copaci. Ar fi fost prea riscant în eventualitatea unui incendiu.

April turnă apă fierbinte într-un lighean și-i întinse Matildei un prosop zdrențuit și o bucată de săpun de casă.

– Spală-te puțin, apoi odihnește-te, Moll. Mai durează pînă e gata masa.

Camera pe care o pregătise Matildei se afla la capătul cel mai îndepărtat al casei, spre răsărit. Pe fereastră se zăreau țarcurile oilor, iar înăuntru încăperea era mică, plină de mobilă masivă și cu un pat imens de alamă. Mirosea frumos acolo, a ceară de albine, și se simțea că podeaua fusese de curînd măturată cu nuiele proaspete. Ascultă zgomotul copiilor care se jucau în curte. Cîți o mai fi avînd Tom acum? Patru... sau poate cinci?

Ridică din umeri și, zărindu-și chipul într-o oglindă, rămase cu ochii pironiți, îngrozită. Ea să fie femeia slabă, cu piele aproape ciocolatie și cu părul încîlcit? Nu-și dăduse seama cît de mult crescuse, cît era de subțire sau cît o îmbătrîneau cutele de la coada ochiului. Dacă părul i-ar fi fost o idee mai închis la culoare, iar ochii puțin mai albaștri, ar fi putut crede că are în față fantoma lui Mary Thomas.

Cu o grimasă îndurerată își privi pantalonii de flanel pe care îi mai tăiase ca să i se potrivească. Erau pătați și uzați; îi legase la genunchi și la glezne cu șireturi, măsură necesară împotriva vietăților care i s-ar fi putut tîrî în sus, pe picioare.

Cămaşa cenuşie fusese cîndva albastră, dar soarele şi nenumăratele spălări cu leşie o decoloraseră.

Oftă. Lui Mary Thomas îi plăcuse să se îmbrace simplu, ca un păstor obişnuit, însă veşmintele ei erau întotdeauna curate şi bine croite, nu ca zdrenţele pe care le îmbrăca ea.

Se gîndi la April şi la rochia ei curată de bumbac şi îşi aminti cum îi spusese Tom că şi ea ar trebui să îmbrace o rochie şi să meargă la petreceri, să danseze. Se strîmbă nemulţumită, apoi îşi scoase hainele murdare şi începu să se spele. Trecuse multă vreme de cînd nu o mai preocupau veşmintele pe care le îmbrăca, iar de aici înainte cu atît mai puţin îi va păsa. Îşi alesese drumul în viaţă, iar dacă asta o făcea să semene mai degrabă cu un bărbat, cu atît mai bine. Pentru femei era mult mai greu în locurile acelea, iar ea avea de gînd să supravieţuiască.

Matilda adormi pe salteaua umplută cu fulgi, însă curînd se auzi clopotul care anunţa masa. Se grăbi să se alăture celorlalţi în bucătărie. Era destul de stînjenitor să mănînce în compania altor oameni, să fie în atenţia a şase perechi de ochi care îi urmăreau fiecare mişcare.

Cei patru copii, băieţi cu toţii, nu moşteniseră nici unul părul blond deschis şi chipul blînd al lui April, ci sprîncenele negre, stufoase şi ochii verzi ai tatălui.

– Oamenii vor sosi poimîine, zise Tom, înmuind o bucată de pîine în tocăniţă. Cred că pe la mijlocul lunii viitoare vor ajunge şi la oile tale.

Matilda se mulţumi să dea din cap, cu gura prea plină ca să răspundă. După ce trăise luni de zile numai cu friptură rece şi pîine, acum nu dorea să irosească timpul vorbind.

– April e aproape gata cu eliberarea barăcilor. Ai putea să o ajuţi cu ţarcurile sau la cantină. Tu hotărăşti.

Matilda privi figura palidă a lui April şi îşi dădu seama că, deşi ea ar fi preferat să lucreze la ţarcuri, mai de folos ar fi la cantină şi în barăci. Aici era nevoie de curăţenie şi chiar de repararea paturilor. Apoi, tunzătorii veneau, ce-i drept, cu bucătăreasa lor, însă Wilga îşi avea şi ea argaţii ei şi mereu trebuia pregătite legume şi mereu era de copt pîine. În plus,

mai erau şi copiii de supravegheat. Nu putea s-o lase pe April să se lupte singură cu atîtea.

– Cum te descurci cu apa, Moll? Ai oprit suficientă în rezervoare dacă n-o să plouă?

Matilda împinse la o parte farfuria şi începu să-şi răsucească o ţigară. Mîncase pe săturate.

– Mda. Rezervoarele sînt cam singurele lucruri pe care le-a ţinut tata în stare bună, răspunse ea sec. Bine, mai avem şi sonda, dar rîul nu este acum decît un fir subţire de apă.

– Bunicul tău a fost un om tare înţelept cînd a instalat rezervoarele. Acum doi ani, chiar înainte să înceapă ploile, am mai instalat şi eu încă două, dar noi avem mare noroc aici cu pîraiele şi cu rîurile. Fîntînile arteziene irigă bine păşunile, însă din pricina surplusului de minerale, apa lor nu e prea bună în gospodărie.

Brusc, cînd răsună de-afară un bubuit rău prevestitor, toţi amuţiră şi se întoarseră, privind spre ferestre.

Întreaga fire şi toată suflarea îşi ţinuseră respiraţia, suspendaţi într-o aşteptare înfricoşată. Se scurseră secunde lungi, prelungind neliniştea, sporind spaimele. Cei mai mici se ridicară de la masă şi se adăpostiră între cutele şorţului lui April, ca nişte mici creaturi speriate.

Faţa ei era albă, iar ochii măriţi nici nu îndrăzneau să clipească.

– Nu e nimic, zise ea mecanic. Avem paratrăsnet, aşa că nu are cum să ne atingă.

Şi o trecu un fior de groază.

– Te rugăm, Doamne, nu lăsa să ne atingă, adăugă ea în şoaptă.

Bubuitura zgudui casa, sfîşie cerurile şi-şi revărsă furia. Lumina izbucni în flăcări albastre dintre norii apropiaţi de pămînt, aducînd în întunericul nopţii o strălucire pe care ei nu o cunoscuseră nici ziua. Trăsnetul lovi în liniştea aceea ca un bici şfichiuitor, trecînd de la un nor la altul, despicînd cerul peste care se făcuse stăpîn. Pămîntul se cutremură cînd tunetul asurzitor se dezlănţui şi se izbi de acoperişul metalic. Fîşii de lumină zdrenţuită, albastră şi galbenă, străluciră deasupra dealurilor şi păşunilor, atinseră silueta singuratică

a unui copac din mijlocul cîmpului şi, înainte să se stingă, aprinseră în jurul lui o aură nepămîntească. Vijelia le zgudui şi lor capetele, răsunîndu-le surd în urechi. Îi orbi cu revărsarea de lumină şi-i asurzi prin forţa şi greutatea ei.

– Trebuie să văd ce fac turmele! strigă Tom.

– Vin cu tine, zbieră şi Matilda.

Se opriră în prag şi priviră la grozăvia naturii care se încăpăţîna să nu-şi descătuşeze o dată furia întreagă, ştiind că nu va ploua, că pămîntul scorţos nu va fi izbăvit şi nici copacii uscaţi şi găunoşi. Aerul era atît de dens, încît Matilda abia respira, iar electricitatea din atmosferă îi făcea părul să se ridice şi să şerpuiască în aer; dacă ar fi încercat să-l aşeze, ar fi scos scîntei. Se grăbiră să ajungă la ţarcuri, unde îi găsiră pe ceilalţi oameni verificînd gardurile şi porţile. Oile se uitau neliniştite în jur şi behăiau continuu, însă erau îngrămădite unele într-altele şi nu aveau unde să plece.

Matilda străbătu în fugă curtea către padocul cailor. Îi găsi speriaţi, izbind aerul cu copitele, cu coamele în vînt şi cu cozile ţepene de spaimă. Nimeni nu reuşi să pună mîna pe ei şi, după mai multe încercări fără rezultat, Tom şi Matilda înţeleseră că nu le rămînea decît să rişte şi să aştepte. Cîinii urlau şi schelălăiau în coteţele lor, vitele mugeau şi căutau adăpost în îmbrăţişarea pămîntului. Părea că lumea întreagă se zvîrcolea în agonie.

Furtuna continuă toată noaptea şi toată ziua următoare. Tunetele sfîrtecau aerul, norii acopereau soarele şi limbile de fulger trimiteau flăcări albastre de-a lungul şi de-a latul cerului. Oamenii deveniseră nepăsători la zgomotele vijeliei, iar copiii se apropiau temători de fereastră ca să privească afară în tăcere, înfioraţi. Dar nici unul dintre ei nu se îndura să dea glas temerilor comune. Putea fi atins un fir de iarbă sau un copac uscat, rămas stingher în mijlocul păşunii, putea atrage fulgerul care începea ca o scînteie albastră şi, în cîteva secunde, cuprindea tot cerul.

Tunzătorii sosiră împreună cu alţi argaţi, mocani şi băieţi care se ocupau cu smolitul oilor. La cantină începu munca – pregătirea continuă a mesei, coptul pîinii, fripturii, prăjituri şi plăcinte –, orice îi ajuta să nu se mai gîndească la furtună.

Matilda simţea cum i se scurg picături de sudoare de-a lungul şirei spinării, făcînd ca hainele să i se lipească de piele, iar termometrul indica nu mai puţin de cincizeci şi cinci de grade. Bucătăria înota în aburi şi, cu toate că era obişnuită cu munca istovitoare de pe cîmp, la sfîrşitul unei zile petrecute gătind se simţea sfîrşită de oboseală, iar admiraţia ei faţă de April sporea. Însărcinată în luna a opta şi ştiind că mai bine de optzeci de oameni aşteaptă să primească de mîncare, ea nu se oprea din roboteală nici o clipă şi nici nu se plîngea.

Către sfîrşitul celei de-a doua nopţi se dezlănţui vîntul. Se năpusti în spirale asupra pămîntului, rostogolindu-se de-a valma şi doborînd tot ce întîlnea în cale. Nu era chip să se opună ceva ciclonului. Oamenilor nu le rămînea decît să se roage să nu se transforme în tornadă care să radă tot.

Tom privea de pe verandă cum vîntul îi mătura cîmpul, cum rupea copacii şi parii gardurilor din pămînt, azvîrlindu-i în cele patru colţuri ale Wilgăi, ca şi cînd ar fi fost beţe de chibrit. Se formaseră adevărate tunele de praf ce se izbeau de pămînt, gonind într-o anumită direcţie, apoi repezindu-se brusc spre o alta, fiecare dintre spirale dînd naştere altora care adunau apa din pîraie şi o scuipau apoi în vîrtejuri ce nu mai conteneau. Acoperişurile se cutremurau, peretele atelierului unde se ţineau maşinile se înclină şi se legănă, ca pînă la urmă să se prăbuşească peste un ţarc, din fericire gol. Obloanele se loveau de geamuri, iar aerul era plin de praf înecăcios.

Vîntul goni furtuna mai departe şi a treia zi pînă pe la prînz pămîntul se linişti. Oamenii care se aflau la Wilga ieşiră din adăposturi ca nişte naufragiaţi, evaluînd pagubele.

Sălciile de pe malurile rîurilor supravieţuiseră şi rămăseseră cu ramurile plecate către prundişul scăldat de ape murdare. Eucaliptul care străjuia păşunea cea mai apropiată fusese despicat. Acum zăcea la pămînt şi din trunchiul lui argintiu se înălţau către cer două ramuri, fără viaţă. Două dintre cele şase rezervoare de apă explodaseră, aşa că repararea lor deveni prima urgenţă. Era necesar să fie înlocuite şi acoperişurile din tablă ondulată, iar atelierul

mașinilor trebuia dărîmat cu totul și reconstruit. Din fericire, animalele din țarcuri nu fuseseră doborîte, se speriaseră doar și acum erau mai agitate ca de obicei.

Un argat se întoarse după ce reparase gardurile cu o expresie posomorîtă și murdar după lungul drum pe care îl străbătuse călare.

– Ți-am găsit cinci vite, Tom. Îmi pare rău, frate. Cred că le-a izbit din plin și le-a luat pe sus. Le-am găsit la o distanță de cîteva mile de locul unde păşteau. Sînt țepene.

Tom dădu din cap, resemnat.

– Bine că nu au fost mai multe. În plus, oile n-au pățit nimic, cu toate că era să cadă adăpostul peste ele.

Cînd se întoarse cu April în bucătăria încinsă, Matilda era foarte neliniștită cu gîndul la Churinga. Stricăciunile de la Wilga puteau fi repede reparate de numeroasele mîini destoinice, dar dacă Churinga era curățată de pe fața pămîntului? Dacă rezervoarele erau împrăștiate, iar casa și adăposturile erau smulse din pămînt? Cu o hotărîre de nestrămutat, își lăsă grijile deoparte. Turma ei era în siguranță – putea supraviețui.

La cîteva ore după ce trecu furtuna, staulul era gata de lucru, iar tunzătorii se străduiau să recupereze timpul pierdut. Un tunzător de calibru putea tunde în jur de două sute de oi într-o zi. Lucrau cu o mare îndemînare, cu forță, dar și cu răbdare, netezind trupul oii cît era de lung, trecînd cu mașina de ras aproape de pielea fragilă și îndepărtînd lîna dintr-o singură mișcare, așa încît să fie pe placul celui mai pretențios șef de staul. Era o muncă interesantă, captivantă, exercitată într-o atmosferă în care stăpîni erau sudoarea, zgomotul, muștele și duhoarea împrăștiată de miile de oi.

Cînd se putea desprinde de bucătărie, Matilda dădea fuga la staul să-i privească pe meșterii atît de pricepuți, căci spre deosebire de alți fermieri, pe Tom nu-l deranja prezența și ajutorul femeilor în staul. Uneori, Matilda lua o găleată cu apă proaspătă și un polonic, și trecea pe la fiecare tunzător, dîndu-i să bea. Pe căldurile acelea, fiecare om avea nevoie să bea aproape zece litri de apă într-o zi. Se oprea și-i privea

muncind. Majoritatea erau scunzi, slabi, dar vînoși, încovoiați și cu mîini alungite care tundeau oile dintr-o singură mișcare, lăsînd în final lîna la picioarele mioarelor.

Matilda observă că de data asta nici un tunzător nu făcea pe grozavul. Nu se afla aici nici unul în stare să tundă peste trei sute de oi pe zi și să facă avere cît ai bate din palme. Îl privea pe șeful de staul umblînd cu pași mari printre șirurile de tunzători, asudînd și înjurînd. Vorba lui era lege, iar tunzătorii trebuia să lucreze după standardele lui ridicate: să nu tundă din două mișcări și să nu taie pielea atît de fină a oii.

Cînd veni rîndul oilor lor, Fergus McBride și Joe Longhorn începură să se plimbe printre rînduri. O zăriră pe Matilda și o salutară cu un gest reținut, ridicînd mîna la pălărie, însă timiditatea îi împiedica să lege un dialog cu ea, așa că se mulțumiră să-și supravegheze grămezile de lînă.

Mai rămăseseră cam șase săptămîni pînă la încheierea sezonului de tuns. Zilele erau tot mai călduroase și mai uscate, de parcă furtuna storsese toată natura de apă. Matilda asuda în bucătărie, după care căuta refugiu în țarcuri și staule, unde nu era nici pe departe mai răcoare, însă atmosfera nu mai era înecăcios de umedă. O înăbușeau aburii, închisă în casă cît era ziua de lungă, și îi plăcea să simtă pe față razele soarelui și să ostenească muncind din greu la țarcuri.

Cînd McBride și Longhorn porniră cu turmele la iernat, tunzătorii urcară și ei în căruțele lor și plecară de la Wilga. Lîna fusese deja strînsă în baloți și trimisă la gara din Broken Hill.

Matilda se întrebase dacă anul acesta îi va revedea pe Peg și pe Albert, însă de multă vreme nu-i mai întîlnise nimeni, așa că își închipui că de data asta plecaseră în sus, spre Queensland. Poate că le fusese rușine pentru că îi șterpeliseră carnea și făina, își zise ea. Într-adevăr, nu se mira că în sezonul ăsta nu se mai arătaseră la Churinga.

Luă ultima cină cu Tom și April, spălară vasele și le puseră deoparte, iar în cele din urmă culcară copiii. Matilda era pe verandă la un loc cu ceilalți, încercînd să potrivească în mintea ei niște vorbe pe care să le spună oamenilor acelora

atît de cumsecade. Ani la rînd se căznise să-şi ascundă sentimentele şi emoţiile, aşa că acum îi venea greu să-şi exprime toată recunoştinţa în aşa fel încît ei să înţeleagă cît de sinceră şi profundă îi era mulţumirea.

– Tom, îţi mulţumesc, spuse ea într-un final, conştientă că era insuficient.

El, însă, vedea dincolo de nepriceperea ei. Dădu din cap, o bătu uşor cu mîna pe umăr şi se întoarse scrutînd curtea cu privirea.

– Molly, mă gîndesc că ar fi bine ca mîine să vin şi eu cu tine, împreună cu încă vreo doi băieţi. Vijelia asta a făcut multe pagube şi n-aş vrea să te ştiu la strîmtoare tocmai acum, în pragul iernii.

– Nu e nevoie, se grăbi ea. Tu şi April aţi făcut deja prea mult pentru mine. Tom, te asigur că o să mă descurc, stai liniştit.

– Întotdeauna ai fost încăpăţînată, îi zise el, dar fără urmă de răutate. Şi să ştii că April nu ar fi reuşit să hrănească atîţia oameni de una singură. Pot să spun că ai plătit deja tunsul oilor.

– Bine, Tom, dar tu trebuie să-ţi duci turma la iernat şi mai sînt o mulţime de lucruri de făcut aici, în gospodărie, continuă Matilda să se împotrivească.

– Nu-ţi face griji, o linişti Tom. Am terminat aproape cu reparaţiile, iar mocanii pot să adune singuri turmele. În plus...

Şi se întoarse spre ea zîmbind.

– ...la ce mai sînt buni vecinii dacă nu să se ajute din cînd în cînd?

April lăsă din mînă ciorapul pe care îl cîrpea. Coşul cu împletituri era plin ochi, ca de obicei, şi în ciuda faptului că muncea ore în şir în gospodărie, ea nu putea sta degeaba, deşi se vedea că e obosită.

– Molly, am fi mai liniştiţi dacă te-am şti în siguranţă. Nu înţeleg cum poţi să stai acolo singură.

Şi o trecu un fior.

– E destul de greu cînd pleacă Tom cu turma. Să fiu în locul tău, nu cred că aş supravieţui.

Matilda zîmbi şi luă în mînă un ciorap.

– E uimitor cîte poţi face de una singură atunci cînd nu ai de ales, April.

Apoi se uită la aţă şi la ac şi, mai degrabă stîngaci, începu să ţeasă un ciorap de-al lui Tom.

– Dar din cîte am înţeles eu, Ethan s-a oferit să cumpere Churinga, zise blînd April.

Matilda se înţepă cu acul, privi picătura de sînge care înflori şi vîrî degetul în gură.

– E adevărat, murmură ea. Şi i-am şi explicat unde poate adresa oferta.

Tom rîse în hohote.

– Ia te uită, Molly, vorbeşti întocmai ca mama ta. Bravo ţie. Eşti fermier în toată puterea cuvîntului.

Se treziră înainte de răsăritul soarelui şi, pînă să se lumineze de zi, luaseră micul dejun. Matilda îi sărută pe copii care, după ce o atinseră cu obrajii lor catifelaţi, o zbughiră în curte strigînd cît îi ţinea gura. Se întoarse apoi spre April.

– Mi-a prins bine să mai stau de vorbă cu o femeie, îi zise. Repede mai trece ziua cînd stai la taifas.

April îşi şterse mîinile pe şorţ şi o îmbrăţişă.

– A fost tare bine, spuse ea cu părere de rău că trebuia să se despartă de prietena ei. Te rog să-mi promiţi că ai să mai vii.

Matilda simţi pruncul mişcînd şi se trase înapoi. Vechea durere revenea, făcînd-o să se simtă slabă, îndemnînd-o să fugă. Se strădui, însă, să zîmbească.

– O să încerc să mai trec, dar ştii şi tu cît e de greu.

Se îndepărtară de verandă şi străbătură curtea întinsă, care abia ieri era plină de oameni, cai şi mii de oi. Blue îi auzi şuieratul şi veni alergînd dinspre cuştile cîinilor, oprindu-se la picioarele ei. Gabriel, care dormise în aceeaşi colibă cu alţi trei băştinaşi, porni agale către păşunea îngrădită şi se întoarse cu cei doi cai. După ce eliberară oile din ţarcuri şi cînd cîinii îşi începură treaba, porniră cu toţii către Churinga.

Matilda vedea în iarbă urmele lăsate de vijelie şi văzu în zare schimbări şi mai mari. Copacii fuseseră doborîţi, parii gardurilor smulşi din pămînt şi lăsaţi grămadă, amestecaţi

cu valuri de sîrmă. Bornele de hotar, ca şi copacii mai bătrîni, dispăruseră pentru totdeauna. Şi cu toate acestea, muntele nu se schimbase cu nimic. Îşi păstrase aceeaşi forţă, încă îmbrăcat cu arbori verzi şi deşi. Rămăsese de strajă la hotarul Churingăi.

Răsuflă uşurată cînd ajunseră pe păşunea din spatele casei, căci nu părea să se fi produs cine ştie ce pagube.

– Dumnezeule! Ia uită-te acolo!

Şoapta îngrozită a lui Tom o făcu să privească imediat în direcţia indicată de el.

Unul dintre rezervoarele din fontă fusese dărîmat peste acoperiş şi pătrunsese în casă, strivind sub greutatea lui zidul din partea respectivă. Rămăsese înclinat printre rămăşiţele peretelui dinspre sud şi deasupra ruinelor se înălţa acoperişul din tablă ondulată, ca nişte aripi ruginii.

Matilda se întoarse spre Tom, cu o privire în care se împleteau, curios, uşurarea şi suferinţa.

– Mi-ai salvat viaţa, şopti ea. Dacă nu aş fi venit la Wilga...

Îşi umezi buzele.

– Rezervorul a căzut chiar peste camera mea.

Tom preluă imediat iniţiativa pentru repararea stricăciunilor.

– Tu şi Gabe vă ocupaţi de oi. Noi o să avem grijă de reparaţii. Se pare că ai scăpat destul de ieftin din furtuna care a fost, fiindcă pagubele nu sînt foarte mari.

Şi o privi cu ochi pătrunzători.

– Molly, slavă Cerului că ai fost la noi!

Apoi îşi îndemnă calul spre casă şi le strigă comenzi scurte mocanilor care îi însoţiseră, fără să-i mai dea răgaz Matildei să răspundă.

Ajutată de Gabriel, adună oile în ţarcuri. Nu se întîmpla nimic dacă le mai ţinea acolo cîteva zile, pînă la terminarea reparaţiilor casei. Gabriel se întoarse la coliba nou ridicată şi la copilul care abia i se născuse – şi tot acum primi şi făina şi tutunul promise, considerînd că treaba lui se isprăvise.

Matilda nu putu să intre în casă, deşi stricăciunile cele mai mari erau doar într-o parte, aşa că săpă o groapă în curte,

o înconjură cu pietre şi aprinse focul. Într-un ceaun şi o tigaie veche, cam ciobită, reuşi să gătească în zilele următoare pentru Tom şi cei doi ciobani, iar în timpul nopţii dormeau înfăşuraţi în păturile pe care le ţineau legate de şa.

Cu ajutorul celorlalţi, Tom construi un scripete şi se căzniră să ridice rezervorul greu şi să-l aşeze între pilonii lui înainte să înceapă repararea gardurilor şi a casei. Pereţii din lemn fuseseră sfărîmaţi în mii de bucăţi, ferestrele sparte, stîlpii verandei zdrobiţi ca nişte surcele, iar acoperişul ajunsese doar o îngrămădire de tablă ondulată. Tom îşi scoase pălăria şi se scărpină în creştet.

– Se pare că tre' s-o luăm de la capăt, Moll. Locul ăsta e la pămînt.

Matilda îl privi îngrozită.

– Tom, dar nu e timp să te ocupi şi de reparaţii. Cu oile ce faci?

– La naiba cu oile! răspunse el. Au grijă oamenii de ele. Eu vreau să fiu sigur că la iarnă îţi va fi cald şi nu te va ploua.

Şi plecă înainte ca ea să mai poată spună ceva.

Oamenii munciră din greu mai bine de o săptămînă. Un cioban se întoarse de la Wallaby Flats cu o căruţă plină cu cherestea, jurînd că o luase de la un fermier care renunţase la ea pentru că se hotărîse să-şi dărîme un adăpost. Matilda îl privi neîncrezătoare, însă cum omul vorbea foarte convingător, înţelese că nu-i rămînea altceva de făcut decît să-l creadă.

Tom ştia cum să-i pună la treabă şi pe băştinaşi. Le ceru lui Gabe şi băieţilor lui să susţină colţurile, în vreme ce el şi mocanii bătură scîndurile care alcătuiau pereţii. Le dădu ciocan şi cuie ca să înlocuiască acoperişul şi-i învăţă cum să pună geamuri noi în rama ferestrelor.

Cu o uşă nouă, cu sitele şi obloanele reparate şi proaspăt vopsită, Churinga strălucea în soarele verii tîrzii. Veranda fusese măturată, de jur-împrejurul casei, umbrită de un acoperiş nou, înclinat şi susţinut de stîlpi zdraveni.

– April a pus flori pe tot acoperişul, pînă sus, la rezervoare. S-ar putea ca în cîţiva ani să nu se mai vadă partea veche şi urîtă. Ar fi bine să încerci şi tu, Moll.

Matilda se uită la noua ei casă şi rămase fără cuvinte de bucurie, cu ochii umezi de recunoştinţă.

– S-ar putea să ai dreptate, Tom.

Apoi se întoarse spre el.

– Cum aş putea să-ţi mulţumesc? Ai făcut foarte mult pentru mine.

Tom îi înconjură umerii cu braţul şi o trase mai aproape.

– Să zicem că aşa ţi-am cerut eu iertare pentru toţi anii în care te-am tras de păr şi te-am băgat cu forţa în rîu. Şi pentru că de cînd a murit mama ta nu am mai fost atît de apropiaţi. Molly, noi sîntem prieteni vechi, iar prietenii la aşa ceva sînt buni.

Matilda rămase şi-i urmări cu privirea pe bărbaţii care porniseră călare, apoi, cu Blue după ea, intră în noua casă şi închise uşa. Nu se putea descrie în cuvinte sentimentul pe care îl încercă atunci cînd atîrnă pe perete tabloul Churingăi pictat de mama ei, însă îşi dădu seama că în sfîrşit găsise un bărbat în care putea să aibă încredere. Un om de onoare pe care îl putea numi prieten. Poate că mai erau şi alţii. Oameni buni care făceau parte din comunitatea de care ea se ferise pînă atunci.

Îi reveni curajul de a-i înfrunta şi hotărî ca, după ce va duce turma la iernat, să plece călare la oraş şi să-şi cumpere o rochie. Şi într-o bună zi, îşi mai făgădui ea, va găsi o cale să-l răsplătească pe Tom pentru bunătatea lui.

Jenny puse semn în jurnal. Putea înţelege cum trebuie să se fi simţit Matilda. Atîta generozitate după brutalitatea pe care o îndurase o amuţise, dar o şi încurajase. Un alt fel de curaj, diferit de cel de care avea nevoie cînd pleca pe cîmp, curaj care o ajuta să se deschidă faţă de ceilalţi – să cunoască oamenii şi să înveţe să aibă din nou încredere în ei.

Se uită spre căţeluşul care se scărpina de zor din pricina puricilor.

– Haide, Ripper. E vremea să ne culcăm. Şi mîine dimineaţă să ştii că te aşteaptă o baie bună, băiete, îl avertiză ea.

Ripper ridică ochii, urmărind-o cu priviri galeşe prin odaie, apoi o zbughi afară. Jenny mai privi încă o dată păşunea întinsă şi cerul înalt şi negru, spuzit de stele. Peisajul era deopotrivă încîntător şi sălbatic – dar întotdeauna o răsplătea. Începea să înţeleagă de ce îl adorase Matilda şi de ce îl iubea Brett.

12

Cu trecerea timpului, liniştea devenea apăsătoare şi Jenny începea să devină tot mai conştientă de izolarea în care trăia. Reuşea, totuşi, să-şi găsească alinare în propria ei companie şi în aceea a oamenilor care nu plecaseră de la Churinga – trăia un sentiment de pace pe care nu-l mai cunoscuse.

Cît era ziua de lungă se plimba călare pe pămîntul întins, cu blocul de desen într-o desagă, iar în timpul nopţilor friguroase, cînd păşunile sclipeau sub greutatea picăturilor de rouă, mătura, ştergea praful, făcea curăţenie prin casă. Spălă draperiile şi aşternuturile, vopsi dulapurile din bucătărie şi mută cufărul în dormitor. Rochiile se cuvenea să stea în dulap, hotărî ea. În nici un caz ascunse.

Scoase din cufăr rochia verde şi o lipi de ea. Mirosul de levănţică se răspîndi prin cameră şi orchestra închipuită reluă valsul. Începu să danseze şi simţi prezenţa spiritului Matildei, însă muzica dădea glas mai mult ca oricînd unui ecou trist. Refrenul se articula ca o însăilare de vise neîmplinite pe care cu greu le putea desluşi.

Jenny închise ochii, gata să dea chip dansatorilor fantomatici. Căci ei erau cei care o îndrumau spre paginile jurnalelor ce istoriseau viaţa Matildei. Povestea lor cerea să fie împărtăşită.

– Jenny? Eşti acasă?

Deschise repede ochii, muzica încetă şi se pierdu, imaginile se topiră. Se simţea de parcă fusese smulsă dintr-o dimensiune temporală şi spaţială şi azvîrlită într-o alta, dar

în ciuda tulburării, primul gînd a fost ca Brett să nu o găsească în starea aceea.

– Așteaptă puțin. Vin într-o clipă! îi strigă ea.

După zgomotul sitei care se închisese se auziră pașii lui pe podeaua bucătăriei și Jenny atîrnă rochia în dulap. Vocea lui baritonală se împletea cu lătratul scurt și bucuros al lui Ripper – fundal sonor pe care Jenny părăsea o realitate și se întorcea într-o alta, schimbînd repede rochia cu o pereche de pantaloni și o cămașă. Respiră adînc și deschise ușa odăii.

– Bună, Jen.

Brett ridică privirea spre ea, lăsînd cățelușul să-și încerce forța dinților cu degetele lui.

Jenny zîmbi, neașteptat de bucuroasă să-l vadă.

– Nu mă așteptam să te întorci atît de curînd. Cum a mers treaba cu transportul lînii?

– Bine. Am obținut un preț bun la licitație și am dus banii la bancă, așa cum procedez de obicei.

Băgă mîna în buznar.

– A trebuit să plătesc oamenilor salariile și să achit și alte cheltuieli, așa că uite cecurile.

Janny privi înmărmurită cifrele. Erau mai mulți bani decît și-ar fi putut imagina.

– Întotdeauna se încasează atît de mulți bani pe lînă?

Brett ridică din umeri.

– Depinde de piață. Dar cam asta este media.

I se păreau atît de firești sumele acestea, observă Jenny. Ca și cînd banii aceia mulți nu însemnau, de fapt, mai nimic. Împături chitanța și o îndesă în buzunarul pantalonilor. La urma urmelor, nici nu erau banii lui, așa că de ce s-ar fi entuziasmat?

– Ia spune, Jen, ai o bere? A fost un drum tare lung.

Jenny aduse două sticle și le desfăcu.

– Pentru cecul obținut pe lînă.

– Și la mai mare!

Brett luă o înghițitură bună, apoi își șterse buzele cu dosul palmei.

– A, să știi că ți-am adus ceva de la Broken Hill. E un pachet care îl aștepta pe Chalky White să-l ia de la Royal Mail.

Ieși pe verandă și se întoarse cu un colet impresionant, privind-o pe Jenny cu ochii lui în care licăririle aurii și verzi se împleteau jucăuș într-un zîmbet cald.

Jenny uită să mai respire.

– Diane mi-a trimis lucrurile!

Și se repezi să rupă ambalajul și sfoara cu care era legat, pînă ce dădu de cutia veche de lemn în care își ținea uleiurile, sulurile de pînză și mai multe mănunchiuri de pensule.

– S-a gîndit să-mi trimită și șevaletul ăsta ușor, exclamă Jenny, uimită și încîntată în același timp.

– Pot spune că te-ai aranjat pentru iarnă.

Jenny dădu din cap. Era prea absorbită de tuburile ei de vopsele, de spatulele strălucitoare, de sticluțele cu terebentină și ulei de in ca să mai poată răspunde. În sfîrșit, putea să aștearnă viața Churingăi pe pînză. Putea să dea culoare și lumină desenelor pe care le schițase în ultima lună și poate chiar să dea viață imaginilor sugerate de jurnale. Îi revenise energia de odinioară. Ardea de nerăbdare să înceapă.

– Bine, asta dacă te hotărăști să rămîi. În următoarele luni nu se întîmplă mare lucru pe-aici, mai ales că păstorii au plecat cu oile la iernat.

Jenny ridică privirea spre el fără să lase din mînă tuburile cu vopsele.

– Acum, dacă am toate astea, nu o să sufăr de singurătate. Sînt atîtea de pictat, am atîtea schițe pe care trebuie să le pun pe pînză. E casa, sînt pășunile, apoi fîșia de pămînt care duce la cascada aceea minunată și la bazinul ei. Muntele, oaza unde am înotat, sălciile, staulul și țarcurile.

Se opri o clipă ca să-și tragă sufletul.

– Iar seara o să-mi țineți de urît tu și cu Ripper.

Brett se lăsă de pe un picior pe celălalt, cu mîinile în buzunare și privirea plecată.

– Păi... începu el.

Jenny își îndreptă spatele, tulburată de o presimțire.

– Ce s-a întîmplat, Brett? îl întrebă liniștit.

Se vedea că nu era la largul lui. Ceva nu-i dădea pace, însă îi era greu să exprime în cuvinte.

– Te supără gîndul că vei sta aici cu mine atîta vreme? Dacă e așa, chiar nu trebuie să te neliniștești. Atîta timp cît știu că mai e cineva în preajmă, nici nu e nevoie să ne vedem, spuse Jenny.

Îndrăznețe vorbe, își zise ea. *De ce nu recunoști odată că abia aștepți să petreci mai mult timp cu el? Un timp în care treburile la Churinga nu mai sînt imperative. Un timp în care să ajungem să ne cunoaștem mai bine.*

Brett o privi cu ochi tulburi.

– Jen, e nedrept ce-mi spui. Nu-mi place ideea de a te lăsa singură aici – și nici n-aș face-o dacă nu ar fi cu adevărat necesar, replică el blînd.

– Dar de ce-ar fi atît de necesar? îl întrebă ea pe un ton destul de aspru, căci se gîndi îndată la Lorraine.

– La Broken Hill mă aștepta o scrisoare de la Davey, fratele meu care trăiește în Queensland. Se pare că John nu mai e deloc în putere, iar aceasta este singura ocazie ca să-l pot vedea și eu anul ăsta.

Jenny citi pe chipul lui ezitarea, neputința de a lua o hotărîre.

– Și cît timp ai să lipsești?

Vorbise calm, în ciuda amarei dezamăgiri.

– O lună. Dar pot să-mi anulez zborul dacă nu vrei să rămîi izolată atîta vreme. Sînt sigur că în ultimele săptămîni te-ai simțit destul de singură.

Pe Jenny o irita cel mai mult sentimentul geloziei pe care îl trăise cu cîteva clipe în urmă și ușurarea pe care o simțise aflînd că Brett nu plănuia să-și petreacă următoarea perioadă de concediu în compania lui Lorraine; îi era rușine și de concluziile pe care se pripise să le tragă. Și, la urma urmelor, de ce ar afecta-o decizia lui? În nici un caz nu era treaba ei. Brett îi era prieten, iar prietenii se cuvine să aibă încredere unii într-alții, nu să fie suspicioși.

– Bineînțeles că trebuie să te duci, îi zise în cele din urmă, hotărît. Eu o să mă descurc. Toate astea o să mă ajute să-mi umplu timpul și în plus am și stația radio care mă va ține la curent cu ce se mai petrece sau în cazul în care aș avea nevoie de ajutor.

– Mă neliniștește gîndul că rămîi singură aici. Jen, locul ăsta nu este ca în oraș.

– Ai mare dreptate, încuviință ea, scuturîndu-și praful de pe pantaloni și ridicîndu-se în picioare. Dar o să mă descurc. Hai, Brett, du-te și-ți vizitează fratele. N-o să pățesc nimic.

Nu părea prea convins și mai zăbovi puțin în prag.

Jenny își puse mîinile în șolduri și-l privi în ochi.

– Sînt om mare, Brett, crede-mă că la nevoie pot să mă apăr și singură – iar dacă situația ajunge să mă depășească, pot oricînd să mă întorc la Sydney. Acum du-te și lasă-mă să pictez.

Brett o privi gînditor preț de cîteva momente lungi, cercetîndu-i chipul ca și cînd ar fi căutat să afle ceva anume. Apoi plecă. Dădu sita la o parte, traversă veranda și coborî treptele, tropotind cu cizmele pe scîndurile podelei.

Jenny oftă prelung cînd liniștea se așternu din nou. Așteptase întoarcerea lui cu o nerăbdare mai mare decît și-ar fi îngăduit să recunoască – iar constatarea o ului. Casa părea și mai pustie după plecarea lui, liniștea mult mai adîncă, singurătatea Churingăi și mai acută. Vedea înaintea ei săptămînile lungi care se pregăteau și i se păru că aude un rîs blajin, acompaniat de foșnetul mătăsii.

Pufnind nemulțumită, se repezi la cutia cu uleiuri. Imaginația ei o lua razna. Churinga și oamenii care trăiseră cîndva aici aveau un efect straniu asupra ei și cu cît începea mai repede să picteze, cu atît va fi mai bine.

Nu-i trebui prea multă vreme ca să-și adune cîteva lucruri într-o valiză. Acum se întorsese pe verandă și privea în casă prin sită.

Brett își dădu seama că Jenny nu pierduse vremea cît timp lipsise el. Mobila fusese mutată de lîngă ferestre undeva în partea din spate a casei, iar podeaua și masa erau acum acoperite cu cearșafuri. Șevaletul se afla întins pe masă, pensulele adunate în borcane, iar uleiurile așteptau aliniate. Își alesese bine locul. Lumina venea dinspre cîmp și pătrundea înăuntru, iar briza umfla ușor perdelele.

O privi întinzînd pînza între cadrele pe care i le făcuse Woody la tîmplărie și simți deodată o dezamăgire neașteptată. Ea nu avea nevoie de el. Probabil că nici nu va observa că plecase. Avea tot ce dorea.

Oftă neputincios, se întoarse și străbătu curtea către camionetă. Canistrele de cîte treizeci și cinci de litri cu apă și benzină se aflau deja în spate, iar roțile de rezervă și sculele de reparat erau strîns legate de patul de campanie. Își aruncă valiza pe scaunul pasagerului și urcă. Îl aștepta o călătorie lungă și nu putea să nu se gîndească cum că i-ar fi fost mai ușor să plece dacă ar mai fi văzut măcar o dată ochii aceia frumoși.

Înjură în șoaptă și răsuci cheia în contact. Era nebun de-a dreptul și era timpul să stea departe de Churinga o vreme.

Camioneta porni prin ținutul pietros și Brett se strădui să se concentreze asupra drumului. O mișcare greșită ar fi fost de-ajuns ca să se răstoarne, iar drumul pustiu care ducea spre Bourke nu era potrivit pentru un accident. Din Bourke urma să călătorească spre nord pînă la Charleville, chiar prin inima deșertului Mulga, apoi la Maryborough trebuia să ia un avion pînă la Cairns, unde aranjase să-l ia cineva cu mașina și să-l ducă pînă la culturile de trestie. Abia acolo îl va aștepta Davey.

Nu-i plăcea să zboare, mai ales cu avioane mici, însă avea de străbătut o distanță de peste o mie cinci sute de mile și nu putea pierde vremea. Davey nu obișnuia să scrie, așa că scrisoarea în care îi vorbea despre John îl șocase. Mai fusese bolnav, dar nu pomenise nimic cînd mai vorbiseră la telefon – destul de rar de altfel. Brett aflase abia cu prilejul vizitelor ocazionale în nord. Însă de data asta părea să fie ceva serios, iar gîndul că putea fi prea tîrziu ca să mai facă ceva îl determina să-și asume riscuri de neimaginat în altă împrejurare. Se străduia să rămînă calm și să nu se pripească. Nu le-ar fi fost de nici un ajutor fraților lui dacă ajungea mai demoralizat ca ei.

Timpul zbura și milele rămîneau în urmă cu sutele. Se lăsă noaptea și Brett dormi agitat, trezindu-se la răstimpuri, nerăbdător să-și reia călătoria de cum se iveau zorile.

Churinga i se părea acum departe, parcă într-o altă lume, și în orele de singurătate apăsătoare pe care le petrecea la volan, cu toate că se gîndea mereu la fratele lui John, nu reușea să-și alunge din minte imaginea lui Jenny. Își amintea cum lumina devenea arămie cînd se împletea în părul ei. Cum se mișca. Își amintea picioarele ei lungi și trupul zvelt, dezmierdat de soare în ziua cînd înotaseră. Se mustra în sinea lui pentru nerozia de care dădea dovadă. Încerca să și-o scoată din minte și să se concentreze asupra motivului pentru care plecase la drum. Însă cu cît creștea distanța dintre ei, imaginea ei părea să prindă rădăcini tot mai adînci în mintea lui și Brett sfîrși întrebîndu-se cum se descurca singură și dacă și ea se gîndea la el.

Coborî în cele din urmă din avionul care îl lăsă în acest tărîm al culturilor de trestie și deodată se simți asaltat de mult prea cunoscutul miros de melasă care îl trimise înapoi în anii copilăriei și îi trezi amintiri pe care le crezuse de mult uitate. Era grețos și pătrunzător, îmbibînd tot aerul umed, lăsîndu-se peste pămînt ca o pătură înăbușitoare. Nici nu coborîse bine din avion că și asudă din plin, cămașa lipindu-i-se de spate.

– Ce mai faci, frate? Ce bucurie să te văd!

John era îmbrăcat în ținuta tăietorilor de trestie – pantaloni kaki, cizme și flanelă. Pielea lui avea o culoare galben-maronie, iar mîinile și picioarele lui scheletice erau pline de cicatrice.

Brett se holbă la omul din fața lui. Nu se văzuseră de trei ani și, cînd își strînseră mîinile, se strădui să-și ascundă stupefacția și să vadă în bătrînul acela adus de spate și încărunțit pe bărbatul zdravăn, bine legat, cu statură impunătoare pe care și-l amintea. Davey avea dreptate să-și facă griji. Trestia îl omora cu zile pe fratele lui mai mare, așa cum îl omorîse și pe tatăl lor.

– Dar ce cauți tu aici, John? Am crezut că o să vină Davey să mă aștepte.

– Încheie un contract pentru sezonul următor, îl lămuri John. În plus, m-am săturat să tot zac ca un netrebnic cît e ziua de lungă. Aerul proaspăt îmi face bine.

Obrajii lui Brett deveniseră stacojii.

– Frățioare, ăsta numai aer curat nu este. Zahăr topit și-atît.

John zîmbi și prin pielea subțire i se vedeau oasele capului.

– Se pare că New South Wales îți priește. Te-ai lenevit acolo, ticălosule. Să ai grijă de o adunătură de oi nu mi se pare o treabă de bărbat. Uită-te la tine, nici măcar nu ai păr alb în cap, adăugă el cu tristețe, trecîndu-și mîinile prin firele care-i mai rămăseseră.

Brett ar fi vrut să facă haz, însă îl durea sufletul privindu-și fratele.

– E drept, John. Iar tu ești un bătrîn acum – ai trecut de patruzeci de ani.

Îl bătu ușor cu palma pe spate pe fratele lui pentru ca vorbele să nu-i pară prea răutăcioase, și-l simți pe John chircindu-se sub atingerea sa.

Brett îl privi mai de-aproape.

– Ia spune, John, cît de tare te-ai ramolit? Să nu-mi ascunzi absolut nimic.

– O să mă fac bine, mormăi el, conducîndu-l pe Brett către mașină. Frigurile galbene, asta e. O dată ce te-ai pricopsit cu ele, nu mai scapi. Știi și tu.

Brett urcă în camionetă și-l privi pe fratele său răsucind cheia în contact și pornind printre culturile de trestie. Frigurile explicau acum culoarea galbenă a pielii lui John și chipul lui stafidit. Înțelegea și de ce avea mîinile și picioarele atît de slabe, de ce îmbătrînise înainte de vreme și de ce îl dureau încheieturile.

– Davey mi-a spus că ultimul atac de friguri te-a doborît. Asta acum o lună. Și din cîte observ eu, tu ar fi trebuit să fii acum în pat.

John își aprinse o țigară și, după un acces violent de tuse, o lăsă să-i atîrne în colțul gurii.

– Ba nu. O să-mi treacă, ai să vezi. Nu-mi trebuie decît să stau cîteva săptămîni departe de trestie.

Privea înainte, de-a lungul cărării șerpuite care străbătea cîmpul de trestie.

– Cînd ți-a scris Davey, chiar eram terminat. Dar i-am spus și lui că o să-mi revin, așa se întîmplă mereu.

Brett începea să-și piardă răbdarea. Nu învățase nimic John din cîte pătimise tatăl lor?

Fratele lui nu părea să-i înțeleagă îngrijorarea și continua să vireze nesăbuit printre gropi.

– Brett, să știi că ți-ai ales cel mai bun moment ca să vii. Sezonul s-a încheiat și Davey crede că am putea obține ceva de lucru la rafinărie. Dar asta abia peste cîteva săptămîni.

– Am auzit că lucrurile încep să se cam schimbe pe-aici. Ce-o să faceți la anul, dacă fermierii aduc mașini de tăiat trestia?

– A, asta nu-i o problemă. Mașinile costă bani mulți, iar Davey taie de-și depășește norma, cum făceam și eu cînd aveam anii lui. În afară de greci, el este cel mai bun tăietor, așa că, după părerea mea, o să mai muncim cîțiva ani buni. Și cît de curînd o să avem și noi locul nostru. Am văzut o proprietate grozavă pe lîngă Mossman. Proprietarul vrea să se retragă și e gata să mai reducă din preț.

Brett se uită la fratele său și nu putu să nu observe cît de prefăcută era nădejdea din ochii lui care ardeau de febră. Avea patruzeci și cinci de ani și părea de șaizeci. De ce trăiau așa el și Davey, cînd ar putea să ducă o viață mult mai sănătoasă, în ținuturile uscate din New South Wales? De unde atracția asta a trestiei infestate de șobolani, pe care o culcau la pămînt în fiecare zi prin aerul acela sufocant de umed, și de unde mîndria asta de a fi cel mai rapid tăietor din grup? Cît despre ideea de a avea un loc al lor – și asta nu era doar o nălucire. De ani de zile vorbeau despre așa ceva și poate că cel puțin de trei ori pînă acum își putuseră permite să cumpere locul de lîngă Mossman. Dar, de fapt, ei nu aveau de gînd să se stabilească undeva. Trestia și viața de tăietori le pătrunsese în sînge.

Brett oftă. Trebuia să-l convingă pe John să se întoarcă împreună cu el. Erau multe de făcut la Churinga. Treburi care i-ar fi dat trupului său șansa de a se vindeca. Fiindcă dacă John rămînea acolo, nu avea să mai apuce prea multe sezoane.

Se întoarse și privi spre cîmpurile de trestie, unde smocurile arse se zăreau cît vedea cu ochii, de-o parte și de alta a drumului. Îi părea rău că venise. John nu avea nevoie de el și nici nu i-ar asculta sfaturile. De multă vreme locul lui nu mai era aici. Își scoase cămașa și își șterse sudoarea. Cu cît înainta mai mult în ținutul acela, cu atît se simțea mai vlăguit de umiditate și tînjea după pășunile verzi ale Churingăi și după sălciile pletoase și umbroase. Și după Jenny.

Privea cîmpurile pîrjolite, însă revelația aceasta ultimă și orbitoare nu-l lăsa să mai vadă nimic. O iubea pe Jenny. Îi era dor de ea, simțea nevoia să fie lîngă ea. Ce căuta el aici cînd ea era singură la Churinga și, cine știe, poate chiar plănuia să se întoarcă la Sydney? Expresia ei cînd îi spusese că va pleca pentru o lună fusese suficientă ca să-i dea de înțeles că ea nu ar rămîne niciodată acolo, departe de civilizație. Era un loc prea singuratic, prea izolat pentru o femeie atît de inteligentă și atît de frumoasă. Va vinde, se va muta, iar lui nu-i va mai rămîne nimic. Nici casa, nici slujba, nici femeia.

Era cît pe-aci să se întoarcă spre John și să-i ceară să-l ducă înapoi la aeroport, însă rațiunea învinse și tăcu. Trebuia să uite de Jenny și să se gîndească în primul rînd la John. Trebuia să găsească o modalitate de a-l determina să renunțe la trestie, fie și numai pentru o vreme. Dacă se întorcea acum acasă, nu realiza nimic.

– Ai căzut de-a binelea pe gînduri, Brett. Sînt probleme?

John ținea o mînă pe volan, iar cealaltă atîrna afară.

– Nimic ce n-aș putea rezolva, răspunse Brett scurt.

John începu să rîdă și întoarse mașina ca să intre în parcarea unei clădiri dărăpănate cu pretenții de hotel.

– A, care va să zică este vorba despre o femeie ?

Opri motorul și se întoarse spre fratele mai tînăr.

– Iubește-le și lasă-le, frățioare. Sînt în stare să lege un bărbat și cu lanțuri, sînt pretențioase și se fac stăpîne pe timpul și pe banii lui. Ascultă-mi sfatul, amice, și vezi-ți singur de viața ta. E mult mai bine.

– Nu-i atît de simplu, îl contrazise Brett cu jumătate de gură, întinzînd mîna după valiză.

John nu avusese niciodată prea mult respect pentru femei, iar atitudinea lui de-acum devenea chiar iritantă.

– Credeam că ți-ai învățat lecția de cînd cu nevasta aia a ta. Cum o chema? Merna? Martha?

– Marlene, îi aminti Brett. Dar asta e cu totul altfel.

John nu se putu abține să nu scuipe, scîrbit.

– Noaptea, toate pisicile sînt negre, dragă Brett. Ascultă ce-ți spune unul care a trecut prin așa ceva.

– Pe mine nu mă interesează aventurile de-o noapte. Eu vreau să am o soție, copii, un loc al meu.

John se uită disprețuitor la fratele său.

– Dar ai mai încercat asta o dată. N-a mers. Eu zic să-i dai înainte cu chelnerița de care ai pomenit data trecută cînd am stat de vorbă. Pare genul de femeie dornică de aventură și nu va trebui să te însori cu ea.

– Lorraine este o bună companie, dar nimic mai mult.

Și se gîndi la ea și la încercările ei de a obține mai mult decît simpla lui prietenie. Fusese neghiob că nu pusese capăt legăturii. Fusese arogantă crezînd că poate obține ceva fără ca el să se implice. Bineînțeles că ea așteptase mai mult de la el. Mai mult decît fusese el dispus să ofere.

– Cred că te înșeli în ceea ce privește căsătoria, John. Mie mi se pare că Lorraine mă privește ca pe o șansă de a pleca din Wallaby Flats.

Fratele lui strîmbă puțin din nas.

– S-ar putea să ai și tu dreptate. Majoritatea femeilor urmăresc să primească ceva de la un bărbat. Dar hai, lasă asta acum, vreau să beau o bere.

Se chinui să deschidă portiera și coborî din mașină cu fața aproape vînătă de durere și udă de sudoare.

Brett știa că nu trebuia să-l ajute, așa că străbătu parcarea cu un pas în urma omului aceluia care abia își tîra picioarele, oprindu-se în fața ușii. Ăsta era John, cu dubioasa lui înțelepciune. El își legase definitiv viața de culturile de trestie care cereau și mai mult de la el decît ar fi făcut o femeie. Numai că el vedea lucrurile altfel, așa că nu avea nici un rost să încerce să-l convingă.

Hotelul era înălțat pe piloni, pe la jumătatea unui deal. Înconjurate de arbori tropicali, de flori cățărătoare și viță sălbatică, verandele și ferestrele larg deschise abia lăsau să pătrundă înăuntru puțin din adierea ușoară a vîntului. Sus, pe dealuri, aerul era mai puțin încărcat de umezeală, însă mirosul melasei se simțea încă foarte puternic, fiindcă ajungea de la coșurile rafinăriei din vale.

Brett veni pe urmele fratelui său, pășind pe linoleumul plesnit din loc în loc care acoperea podeaua holului, cufundat și el în obscuritate, apoi urcară scările goale, fără covor. John deschise ușa camerei lui și se prăvăli pe patul metalic, vechi de cînd lumea.

– Vezi că berile sînt în frigider, îi zise lui Brett, epuizat.

Brett se strîmbă cînd privi mai cu luare-aminte camera pe care avea să o împartă cu frații lui. Pînă și argații de la Churinga aveau condiții mai bune. În cameră se aflau trei paturi, o masă, la ferestre nu erau draperii, pe podea nici urmă de covor, iar un bec atîrna din tavan, fără abajur. Zugrăveala de pe pereți era scorojită, în colțuri se înmulțea mucegaiul, praful acoperea totul cu un strat gros, iar așternuturile de pe pat arătau de parcă nu mai fuseseră spălate de luni de zile. De tavan era suspendat un ventilator care scîrțîia nestingherit, în legea lui, iar hîrtiile pentru muște nu fuseseră schimbate de mai multe săptămîni. Își lăsă valiza pe patul cel mai apropiat și deschise frigiderul. Cu cît reușea mai repede să-l convingă pe John să iasă din văgăuna asta, cu atît se va urca mai repede în avion și se va întoarce la Maryborough.

Berea era rece ca gheața, îi arse gîtul, înghețîndu-i papilele gustative; un fulger dureros îi străbătu capul pe măsură ce înghițea. Însă nimic altceva nu ar fi reușit să-i stingă atît de repede setea și să potolească arșița. Goli sticla, îi dădu drumul în coșul de gunoi – plin și acesta –, și mai desfăcu o bere. Își scoase cămașa și rămase în pantaloni scurți, aruncîndu-și ghetele și ciorapii pe podea, după care se trînti în pat. Nici nu-l răcorise bine berea, că și începu să iasă prin piele. Era extenuat.

– John, de ce naiba ai ales tu să trăiești așa, cînd știi prea bine că asta te omoară?

Vorbea intenționat atît de deschis, fiindcă limbajul diplomatic îi era cu totul străin lui John.

Fratele lui stătea culcat pe spate pe salteaua mizerabilă, cu mîinile sub cap.

– Pentru că asta e singura viață pe care știu să o trăiesc și... doar la asta mă pricep.

Se întoarse cu greu pe o parte și fața lui galbenă ca de ceară se învioră deodată, ba chiar pe pomeții ascuțiți apărură pete de culoare.

– Nu există nimic pe fața pămîntului care să se compare cu sentimentul pe care îl ai cînd știi că ești un fel de rege al trestiei. Încă sînt în stare să tai alături de cei mai rapizi dintre muncitori și cu toate că acum sînt cam slăbănog, tot nu reușesc să mă bată. Să mai treacă vreo două săptămîni și o să mă pun pe picioare. Ne ramolim cu toții, asta-i viața. Dar nimic nu se compară cu viața alături de o mînă de tovarăși, lîngă care să muncești pe rupte, văzînd cum îți crește averea în bancă.

– Și care mai e rostul banilor acelora dacă tot nu te vei putea folosi de ei? De ani de zile îmi vorbești de un loc peste care ai vrea să fii stăpîn. De ce nu te retragi acum, cît mai poți, să-ți cumperi un loc al tău și să-i mai lași și pe începători să facă treaba asta?

John se lăsă înapoi între perne.

– N-am cum. Locul pe care îl vreau eu o să ne coste tot ce am economisit Davey și cu mine, și chiar mai mult de atît. Dar în cîțiva ani ar trebui să se strîngă suma necesară.

– Pe naiba! Vorbești exact ca tata. John, n-o să vă luați în veci o casă a voastră, iar tu știi asta prea bine. O să vă tot mutați din baracă în baracă, dintr-un hotel dărăpănat într-altul, pînă ce-ai să îmbătrînești și-ai să te îmbolnăvești prea tare ca să mai poți munci. Și toți banii pe care i-ai strîns o să-i dai la spital.

John nu se arătă deloc surprins de izbucnirea fratelui mai tînăr.

– Ţii minte că ţi-am vorbit despre un loc pe lîngă Mossman? Să ştii că este chiar minunat – şi casa, şi ce-i în jurul ei. S-ar putea să-l putem cumpăra dacă Davey şi cu mine am pune banii laolaltă. Şi ar fi bine.

– Cît vă mai trebuie? Vă mai ajut şi eu dacă asta înseamnă că ai să laşi mai repede cîmpul.

– Mulţumesc pentru ofertă, dar noi ne putem descurca fără ajutor.

John îşi termină şi el berea şi întinse mîna să mai ia una.

Lui Brett nu-i scăpă tremurul mîinii şi greutatea cu care înghiţea. În faţa lui era un om foarte bolnav şi cu toate că avea, probabil, mai mulţi bani puşi deoparte decît îşi închipuia el, orgoliul acela nesăbuit îl va împiedica să renunţe la culturile de trestie pînă va pica mort. Dacă l-ar sprijini cu propriile economii, Brett nu ar mai ajunge niciodată stăpîn peste o fermă cu oi, aşa cum visa de atîta vreme – însă era gata să facă orice, numai să-l vadă din nou pe John înzdrăvenit.

Îşi privi îndelung fratele. Diferenţa mare de vîrstă dintre ei şi distanţa care îi separa îi înstrăinase. Dacă l-ar fi întrebat cineva, Brett nu ar fi ştiut să spună ce altceva îi mai plăcea lui John în afară de trestie. Viaţa lui era o enigmă, nici unul dintre ei neputînd înţelege cum de aveau ambiţii atît de diferite, nici unul neînţelegînd de ce se înstrăinaseră atît de mult. Era evident de ce venise aici în anul ăsta. Dar în toţi ceilalţi ani de ce venise? Legătura de sînge devenise tot mai fragilă – aproape gata să se rupă – şi cu toate acestea ceva îl atrăgea înapoi la rădăcinile pe care le dispreţuia. Ceva intangibil şi frustrant în cele din urmă.

Gîndurile lui se spulberară cînd uşa se izbi de perete şi, înainte să poată face o mişcare, fu aproape turtit de Davey. Rîzînd şi tuşind, gata să se înece, Brett se căzni să se elibereze, însă fratele său îl strîngea foarte tare.

– Bine, bine, îi strigă Brett. Mă dau bătut. Dar pentru Dumnezeu, omule, dă-mi drumul.

Davey se desprinse din strînsoare şi-l ridică pe Brett în picioare, îmbrăţişîndu-l cu putere.

– Ce mai faci, frăţioare? Doamne, ce bine îmi pare să te

văd. Nefericitul ăsta nu face nimic toată ziua, stă degeaba cît e ziua de lungă şi-şi plînge de milă.

Brett zîmbi. Davey nu se schimbase deloc, poate doar fizic. Acum era mai înalt cu vreo cinci centimetri, umerii şi pieptul i se lăţiseră, braţele îi erau vînjoase şi pielea arsă de soare. Pe el încă nu-l istovise trestia.

La cît era de obosit, Brett nu-şi putea măsura forţa cu el şi doar făgăduindu-i să bea o bere împreună reuşi să scape din jocul acela de-a încăierarea.

– Ai început să te ramoleşti, Davey, îl tachină Brett.

– Aiurea, replică fratele lui zîmbind. Pun rămăşag că sînt mai puternic ca tine.

Brett abia îşi recăpătase suflul după ce îl eliberase din ultima strînsoare. Ridică mîinile împăciuitor.

– Gata, e prea cald pentru nebunii de-astea. Te cred. Hai, mai bea o bere.

Davey goli şi a doua sticlă şi, înainte să se aşeze pe pat lîngă Brett, îşi mai luă una.

– Ia spune, care mai e viaţa în Never Never, acolo unde sînt bărbaţi adevăraţi şi oi îndărătnice?

Brett ridică ochii în tavan. Era o glumă veche de-a lor.

– Nu peste mult timp s-ar putea să plec de la Churinga. A apărut noul proprietar, zise el nonşalant.

Davey îl privi pe deasupra sticlei.

– Înseamnă că e greu, frate, spuse el într-un tîrziu. Asta înseamnă că vii acasă?

– Nici pomeneală! Trestia nu e pentru mine. Nu a fost niciodată. Mă gîndesc că va trebui să-mi caut o altă fermă, asta-i tot.

Acum, după ce rostise gîndul care îl preocupa atît, Brett suferea mai mult ca oricînd, însă ştia că nu în faţa fraţilor lui trebuia să se plîngă.

John dădu la o parte pernele umede şi se ridică în capul oaselor. Era transpirat tot şi Brett auzi un fel de horcăit ieşindu-i din plămîni în timp ce se chinuia să respire.

– Şi cum e stăpînul ăsta nou? Un nenorocit, nu?

Brett clătină din cap, căutînd să evite o discuţie despre Jenny.

– E femeie, zise el scurt, după care schimbă repede subiectul. Ce-ar fi să mai bem cîte o bere? Pe ultimele le-am și transpirat, se grăbi el să încheie.

Davey se holba la el, uimit, dar îl lăsă pe John să dea glas părerii lor.

– La naiba! se strîmbă cel mai mare dintre frați. Nici nu e de mirare că vrei să pleci dacă e să primești comenzi de la o afurisită de femeie. Halal noroc pe capul tău, amice. Hai, mai bea o bere. În loc să ne bucurăm de-un pahar, pierdem vremea cu vorba.

Brett luă berea, bucuros că nici unul dintre frații lui nu voia să afle mai mult, dar și dezamăgit că nu arătau nici un interes pentru viața lui.

John părea să învingă boala. Se agăța hotărît și cu încăpățînare de viață, în ciuda chinului pe care îl trăia. Brett știa totuși că putea fi ultima oară cînd se vedeau. Greșise cînd venise aici – nu rezolvase nimic, iar John va continua la fel, pînă va cădea. Pe de altă parte, după zece zile petrecute tot într-un chef, Brett recunoștea în sinea lui că tăietorii de trestie știau să se bucure de viață. Cimpoaiele răsunaseră pînă tîrziu în noapte, chemînd mereu la dans, berea cursese în valuri, luptele deveniseră legendare, iar starea de mahmureală părea să nu-l mai slăbească.

În ultima zi se dădu jos din pat, se privi în oglinda murdară de muște și se strîmbă nemulțumit. Suferința era chiar mai mare decît crezuse: îl durea pînă și bărbieritul și pieptănatul.

După ce luă micul dejun – ceai, șuncă cu grăsime multă și ouă prăjite, aproape arse – urcă în camionetă alături de frații săi.

– Ești gata?

Davey era în sfîrșit serios, arătînd mai în vîrstă decît era, mai îngrijorat.

Brett dădu din cap. Pelerinajul fusese probabil adevăratul motiv al vizitei lui – singura legătură care îl ținea, într-adevăr, aproape de locurile acelea.

Bisericuța de lemn era ascunsă într-o vîlcea adîncă, verde, unde palmierii ofereau adăpost față de soarele arzător și

pădurea tropicală care se întinsese pînă aproape de zidurile lăcașului. Cimitirul era ca o oază atent îngrijită pe fundalul sălbăticiei, un loc în care pietrele funerare de marmură și crucile cioplite străluceau în lumina soarelui, răspîndite într-o ordine anume pe o suprafață de cîțiva acri. Așa îi răsplătea trestia pe cei care munceau pentru ea.

Brett îngenunche lîngă cele două lespezi de marmură identice și așeză în vasul din piatră buchetul de flori pe care îl aduseseră. Apoi se alătură fraților săi și rămaseră tăcuți amintindu-și de părinții lor.

Lui îi veni în minte mama, femeia aceea mică și slabă, dar cu o forță interioară de nezdruncinat care – își dădea el seama acum – se născuse din nevoie. Fusese o mamă iubitoare și blajină, în ciuda sărăciei și a strădaniei de zi cu zi de a o scoate cumva la capăt, iar el încă îi simțea lipsa, încă își dorea să poată sta de vorbă cu ea. Fusese piatra pe care se clădise familia lor, însă acum nu mai era – temelia se prăbușise.

Se uită apoi la mormîntul tatălui său. Plătise cel mai scump preț trestiei, așa cum se întîmplase cu cei mai mulți dintre cei care erau îngropați acolo – așa cum aveau să facă Davey și John dacă nu plecau mai repede. În anii copilăriei, tatăl lui fusese ca un străin. Un om care, de cele mai multe ori, își amintea să trimită cîte un mandat poștal. Îi urmase pe tăietorii de trestie către nord și locuise în barăci și colibe, preferînd să stea în preajma tovarășilor decît a soției și a copiilor. Pentru fiii mai mari, el fusese un adevărat erou. Dar pentru Brett și Gil, omul rămăsese o enigmă.

Brett își amintea destul de vag înfățișarea tatălui în tinerețea lui, însă revăzîndu-l pe Davey își aminti de omul puternic și plin de vitalitate care apărea din cînd în cînd în viața lor. Însă amintirea cea mai clară era aceea a unui bătrîn uscat care se chinuia să respire între cearșafurile mereu ude de sudoare și liniștea de mormînt care se lăsase în casă în așteptarea morții lui.

Abia la maturitate înțelesese Brett ce relație solidă îi legase, de fapt, pe părinții lui. Tatăl nu voia să audă de nimic altceva decît de trestie, iar mama lui îl acceptase așa cum era

pentru că îl iubea. Reuşiseră să-şi construiască o viaţă împreună în iadul acela de umezeală din nord, să-şi crească copiii cum se pricepuseră mai bine. După moartea tatălui, mama lor se dăduse bătută. Parcă pierduse dorinţa de a lupta fără el. Băieţii ei nu mai aveau nevoie de ea, aşa că putea să-şi afle şi ea odihna.

Brett se întoarse şi ieşi din curtea bisericii. Venise vremea să plece din nord. Munţii îl împiedicau să vadă cerul, pădurile deveniseră sufocante, iar căldura era prea înăbuşitoare, de neîndurat. Tînjea după spaţiul deschis al cîmpiei şi după praful ridicat de turma de oi, după sălciile pletoase şi eucalipţii răsăriţi din iarba verde. Churinga – şi Jenny.

Întors la hotel, îşi îndesă lucrurile în valiză şi chemă un taxi. John insistase să meargă în ziua aceea cu Davey la rafinărie, în ciuda tusei înecăcioase şi a stării fizice tot mai îngrijorătoare, iar Brett îşi dădu seama că nu putea face nimic ca să-l împiedice.

– A venit timpul să plec, îi zise lui John, îmbrăţişîndu-l stîngaci.

Văzu imediat grimasa de durere, îl simţi ţinîndu-şi respiraţia şi-i auzi horcăitul din plămîni.

– Du-te neapărat la un vraci. Mai cheltuieşte ceva din banii ăia şi pe medicamente. Şi odihneşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! adăugă apoi, mîhnit şi furios în acelaşi timp.

John se trase înapoi din îmbrăţişarea fratelui său.

– Doar n-oi fi vreun mototol, se împotrivi el. N-o să trag acum chiulul de la muncă doar pentru că tuşesc.

Davey îl îmbrăţişă pe Brett şi-l strînse la piept, după care începu să-şi arunce lucrurile într-o pătură pe care o luă pe umăr.

– O să am eu grijă de ticălosul ăsta bătrîn, fii fără grijă, Brett. Acum ai putea să ne duci şi pe noi pînă în vale. Camioneta e stricată, aşa că o vreme nu mai avem ce face cu ea.

Plecară toţi trei cu taxiul, în tăcere. Nu aveau ce să-şi spună în afară de banalităţi, şi-apoi era prea cald ca vreunul să se mai străduiască să închege un dialog. Era clar, singurul lucru care îi mai aducea din cînd în cînd la un loc era legătura

de sînge, iar Brett îşi dădu seama, copleşit de tristeţe, că nici legătura aceasta nu mai era de-ajuns.

Îşi privi fraţii îndepărtîndu-se. Porniseră către imensele furnale ale rafinăriei din cărămidă roşie, iar el se întreba dacă îi va mai revedea vreodată. Era bucuros că pleacă.

Cînd ajunse la Charleville, urcă în camionetă şi se îndreptă către sud. Aerul era uşor, fierbinte şi uscat, abia trădînd prezenţa iernii printr-o adiere proaspătă. Nici nu umplea plămînii de apă, nici nu usca viaţa din trupul omului. Îi dădea voie să respire. Şi el o făcea cu nesaţ, desfătîndu-şi privirea cu nesfîrşitele păşuni ale sudului, pline de culori şi contururi blînde. Se întindeau pretutindeni – iarbă argintie, trunchiuri albe, eucalipţi verzi – culori dulci după strălucirea citricelor din nord, culori pe care un om le putea privi toată viaţa.

Nu-şi propusese de la început să-l viziteze pe Gil, dar după zilele deprimante pe care le petrecuse cu John şi Davey, simţea nevoia să-l vadă şi pe acest frate, să-şi mai tragă puţin sufletul şi să se gîndească la ce era de făcut mai departe. Pentru că dacă se vindea Churinga, atunci era timpul să-şi caute altceva de lucru sau să-şi găsească un loc al lui. Iar cu Gil îi fusese întotdeauna uşor să stea de vorbă, pentru că vedeau lucrurile la fel, aveau idei asemănătoare în ceea ce priveşte viaţa.

Gil locuia cam la o sută de mile sud-vest de Charleville, undeva prin zonele uscate de la Mulga, unde oile şi vitele depăşeau cu miile numărul oamenilor. Ferma avea o casă veche, dar elegantă, tipică pentru stilul din Queenslander, cu verande spaţioase şi umbrite, cu grilaje dantelate din fier forjat. Păşunea îngrădită era şi ea adăpostită de şiruri de arbori, iar cînd se apropie de casă pe alee, văzu grădina care îi apăru ca o explozie de culoare.

– De unde ai apărut, Brett? Doamne, ce bine că te văd!

Brett coborî din camionetă şi îşi îmbrăţişă fratele. Era o diferenţă de numai un an între ei şi mai toată lumea îi credea gemeni.

– Şi mie îmi pare bine să te văd, frate dragă, răspunse Brett. Am fost în nord, pe la John şi pe Davey, şi m-am gîndit

să trec și pe la tine. Dar dacă am nimerit într-un moment prost, pot să plec și să mă întorc acasă.

– Nici să nu-ți treacă prin minte. Gracie nu m-ar ierta în veci dacă te-aș lăsa să pleci așa.

Abia urcară treptele către intrare, cînd sita de la ușă se izbi de perete și Grace se și repezi în brațele lui Brett. Era înaltă, brunetă, dar plină de energie și zveltă ca un puști, deși născuse deja trei copii, iar Brett o iubea ca pe o soră.

În cele din urmă îl eliberă din îmbrățișare și se dădu un pas înapoi ca să-l privească.

– Frumos ca întotdeauna. Mă mir că nu a pus încă mîna pe tine o fată.

Brett și Gil schimbară priviri atotștiutoare.

– Văd că lucrurile nu s-au schimbat pe-aici, mormăi Brett.

Grace îi dădu o palmă în joacă.

– Brett Wilson, e vremea să te așezi și tu undeva și să le dăruiești copiilor mei niște veri pe care să-i viziteze. Nu se poate să nu fi găsit pe cineva care să-ți fie pe plac.

Brett ridică din umeri, furios că simțea că roșește.

– Gracie, ce-ar fi să faci și tu cinste cu o bere? Am gura uscată de pe drum.

Femeia îi aruncă o privire care spunea limpede că nimic nu o va determina să renunțe la misiunea pe care și-o asumase, după care plecă să le aducă ceva de băut.

– Copiii unde sînt?

– Sînt plecați cu Will Starkey. Turma este la iernat, iar puștii sînt destul de mari ca să doarmă în aer liber. Mîine ar trebui să se întoarcă.

Brett zîmbi, gîndindu-se la cei doi băieți și la sora lor.

– Greu mi-i pot imagina pe năzdrăvanii tăi avînd grijă de o turmă.

– Ai să fii surprins. Călăresc la fel de bine ca și mine și cred că după ce vor termina școala vor rămîne toți trei să aibă grijă de pămînt.

Apoi se uită spre Brett.

– Au simțul acela special. Așa cum îl avem și noi doi.

Grace se întoarse cu bere și cu un platou cu sandvișuri care trebuia să le țină de foame pînă la ora ceaiului, după

care rămaseră toți trei pe verandă, cufundați în scaune comode și privind departe, pe cîmp. Vorbiră despre John și Davey, despre trestie, despre vizita pe care o făcuse Brett la cimitir. Gil aminti de prețul lînii, de lipsa ploii și vorbi despre domesticirea cailor, ultima lui îndeletnicire. Grace încercă să-l convingă pe Brett ca în timpul șederii lui acolo să se întîlnească cu cîteva prietene singure, însă renunță cînd Brett amenință că pleacă.

Îl privi cu luare-aminte.

– Brett, pe tine te frămîntă ceva – și am impresia că nu are nici o legătură cu John și Davey.

Se sprijini cu mîinile pe genunchi și se aplecă puțin spre el.

– Ia spune, iubire, ce se întîmplă? Sînt probleme la Churinga?

Fir-ar să fie, își zise el. *Femeii ăsteia nu-i scapă nimic.* Luă o înghițitură de bere ca să cîștige timp, însă privirea ei insistentă nu-l slăbea.

– S-a vîndut Churinga, zise el în cele din urmă.

– Iisuse, dar e îngrozitor! exclamă ea. Asta înseamnă că o să-ți pierzi slujba?

Brett se uită lung în pahar, după care îl goli.

– Nu știu. Proprietara e din Sydney și nu se poate hotărî dacă să rămînă sau nu.

– Proprietara?

Ochii lui Gracie se aprinseră brusc și femeia se rezemă din nou de spătarul scaunului, încrucișînd brațele la piept.

– Care va să zică am ajuns și la partea cu adevărat importantă a problemei, zise ea triumfătoare. De cum ai venit mi-am dat seama că s-a întîmplat ceva.

– Gracie, vezi-ți de treabă, o dojeni Gil. Lasă omul să spună ce are de spus.

Brett se simțea cuprins de o energie care nu-i dădea pace. Se ridică și începu să se plimbe de-a lungul verandei, povestindu-le totul despre Jenny. După ce isprăvi, se opri și își îndesă mîinile în buzunare.

– Așa că vedeți și voi cum stau lucrurile. S-ar putea ca timpul meu la Churinga să se apropie de sfîrșit și trebuie să

mă gîndesc la ce voi face în continuare. Este în parte și motivul pentru care am venit la voi.

Gracie începu să rîdă cu lacrimi, iar cei doi frați se priviră unul pe celălalt și ridicară din umeri. Nu avea nici un rost să încerce măcar să înțeleagă cum funcționează mintea unei femei.

În cele din urmă se opri și-i privi compătimitor.

– Bărbații ăștia! spuse ea, pierzîndu-și răbdarea. Serios acum, tu chiar nu ai nici o idee despre ce trebuie să faci?

Îl privi pe Brett.

– Mie mi se pare că ești îndrăgostit de văduva asta tînără, așa că de ce dramatizezi? Spune-i și ei, măi omule! Vezi și tu ce are ea de spus înainte să intri în panică.

Își lăsă capul pe un umăr și-l iscodi cu ochii ei strălucitori.

– S-ar putea să fii surprins de ce-ai să auzi.

Brett începu să se entuziasmeze, dar realitatea îl aduse imediat cu picioarele pe pămînt.

– Grace, femeia asta este foarte bogată, ce-ți închipui tu că ar putea să vadă la mine?

Grace se repezi să adune de pe masă farfuriile și paharele goale. În obraji îi apăruseră două pete roșii.

– Brett, să nu cumva să-ți plîngi de milă. Dacă ea chiar nu vede ce minune de om ești, atunci nici nu merită să te aibă.

Apoi se ridică și-l privi mustrător.

– Ai așteptat atîta timp să apară femeia potrivită. Nu renunța acum. Asta ar putea fi ultima ta șansă.

– Nu e chiar atît de simplu, mai încercă el să se împotrivească. E bogată, e foarte frumoasă și încă poartă doliu.

Grace legănă în palmă farfuriile, încercînd să deschidă sita de la ușă cu piciorul vîrît pe dedesubt.

– Dar n-am zis să te repezi acum cu amîndouă picioarele, insistă ea oftînd. Nu te grăbi, las-o să te cunoască mai bine. Mai întîi ai putea să-i devii prieten și după aceea vei vedea cum evoluează lucrurile.

Și îl privi cu blîndețe.

– Brett, dacă ții mult la ea, atunci merită să aștepți.

Și intră în casă, lăsînd sita să se izbească în urma ei, după care se așternu o tăcere îndelungată.

– Frate, s-ar putea ca Gracie să aibă dreptate, zise Gil într-un tîrziu, îngîndurat.

Brett rămase cu privirea pierdută în zare, dincolo de pășunea îngrădită a casei, într-un tumult de gînduri.

– S-ar putea, murmură el. Dar dacă lucrurile n-or să meargă, o să-mi caut alt loc.

Gil se rezemă de spetează și își sprijini picioarele de îngrăditura verandei.

– În cîteva luni o să apară pe piață o proprietate foarte bună. Am aflat chiar de la Fred Dawlish. El și soția lui se pensionează și or să se mute la Darwin, ca să fie lîngă nepoți. Locul este prea mare pentru ei și nici unul dintre fii nu vrea să preia afacerea, așa că ei renunță.

Și își privi fratele cu luare-aminte.

– Are mai puțin de o mie de acri. Ținutul e potrivit pentru creșterea oilor, iar turma este dintre cele mai bune. Ar fi numai bine pentru tine, Brett, de-ai avea bani suficienți.

Se gîndi la ce bani își depozitase la bancă. După divorț îi rămăsese mai puțin decît sperase el, dar suficient ca să acopere suma pomenită de Gil. Cu toate acestea, gîndul de a o părăsi pe Jenny și de a lăsa Churinga îl neliniștea.

– Sună bine. O să mă gîndesc la ce mi-ai spus, zise în cele din urmă.

– Așa să faci, iar cu Grace o să stau eu de vorbă. Acum, dacă îi miroase puțin a romantism, o să devină imposibilă.

Cei doi frați își zîmbiră și plecară să vadă noua serie de cai care venise chiar în dimineața aceea. Orele trecură și ziua se micșoră. Brett dormi în camera liberă, înconjurat de jucăriile risipite ale copiilor.

Rămase o săptămînă, dar timpul se scurse pe nesimțite. După ce își împachetă lucrurile și își urcă valiza în camionetă, simți o împunsătură de invidie. Gil se aranjase foarte bine. Își găsise un loc în lume și o avea lîngă el pe femeia potrivită. Veniseră și copiii, care făceau din locul în care trăiau un adevărat cămin, umplînd casa de larmă și voioșie și dînd un rost muncii grele de la ferma care va fi mai tîrziu a fiilor.

Cînd trecu de prima dintre cele cincisprezece porţi, se întoarse să fluture din mînă către Gil şi familia lui. Va duce dorul tărăboiului pe care îl făceau copiii. Îi va simţi lipsa lui Gracie, a mîncărurilor ei gustoase şi a entuziasmului pe care îl punea în tot ce făcea. În afară de Churinga, doar aici se mai simţea acasă, iar gîndul că îl aştepta postul de administrator şi locuinţa goală îl îngrozea. Oare Jenny plecase? O fi gonit-o singurătatea?

Schimbă în viteza a treia şi apăsă puternic pe acceleraţie. Irosise deja prea mult timp – poate era prea tîrziu –, căci după ce stătuse de vorbă cu Gracie şi după ce se gîndise la alternative, îşi dăduse în sfîrşit seama care era viitorul lui. Şi era hotărît să nu lase să-i scape şansa asta.

Conducînd spre sud, către Churinga, gîndurile i se învolburară. Jenny suferea încă în urma pierderii soţului. Gracie avea dreptate, se cuvenea să aibă răbdare şi să-i lase timp să-şi revină. Trebuia să devină prieteni buni înainte ca lucrurile să avanseze. Dar ştia prea bine că răbdarea lui se putea risipi uşor şi înţelese că a-i face curte lui Jenny era una dintre cele mai dificile încercări în care se aventurase vreodată. O voia dureros de mult, însă aştepta ca ea să facă primul pas. Iar el nu era deloc sigur că Jenny era pregătită să-l privească şi altfel decît ca pe administratorul Churingăi.

Ajunse în cele din urmă la Wallaby Flats şi frînă într-un nor de praf chiar în faţa hotelului. Nu trecuseră nici trei săptămîni de cînd plecase, însă lui i se părea mai mult. Cu toate că ar fi preferat să se ducă direct spre Churinga, mai avea ceva de făcut aici, ceva ce nu aştepta cu nerăbdare.

Cînd intră, o văzu pe Lorraine ştergînd pahare în spatele barului. Părul ei blond, ca un snop de fîn, era atît de ţeapăn, încît nici un uragan nu ar fi avut suficientă forţă ca să-l clintească, iar fardul strident îi mînjise ochii din pricina căldurii. Scoase un chiot de bucurie cînd îl văzu şi se grăbi să-i iasă în întîmpinare.

– Trebuia să mă anunţi că te întorci, îi spuse ea, luîndu-l de braţ. Doamne, Brett, ce bine îmi pare să te văd.

Lui nu-i scăpară zecile de ochi care priveau această scenă

şi simţi că i se urcă sîngele în obraji cînd se eliberă din strînsoarea ei.

– Nu pot să stau prea mult. Lorraine, aş vrea o bere.

Fata îi turnă cu îndemînare bere într-un pahar aburit, apoi îl privi dînd băutura pe gît, sprijinită cu coatele de tejghea, aşa încît bluza foarte decoltată lăsă să se vadă prea mult.

– Mai vrei una? întrebă ea, alintîndu-se ca o pisică pusă pe tors. Sau ai vrea să-ţi aduc altceva?

Brett citi în ochii ei o promisiune şi dădu din cap.

– Doar bere, Lorraine.

Dispoziţia ei păru să se schimbe, iar zîmbetul se stinse.

– Ia spune, care mai e viaţa la Churinga? Îmi închipui că noua stăpînă e o figură, nu-i aşa?

Brett îşi înghiţi berea care alunecă rece pe gît, răspîndind răcoarea binefăcătoare în tot pieptul.

– Nu ştiu ce să zic. Eu am fost plecat în nord.

Nu voia să stea de vorbă despre Jenny. Nu pentru asta venise pînă acolo.

Lorraine se aplecă peste bar, cu sînii atingînd tejgheaua lucioasă din lemn de tec.

– Am auzit de băieţii de-acolo. Cei care taie trestie.

Tremură uşor, străbătută de un fior de plăcere, şi plimbă de-a lungul braţului lui un deget cu unghia lăcuită.

– Este şi asta ceva, nu? Poate ar trebui să plec din Wallaby Flats şi să călătoresc şi eu?

Brett îşi retrase mîna, îşi răsuci tacticos o ţigară şi o aprinse. Situaţia asta era mai dificilă decît îşi imaginase el.

– Ar fi bine dacă ai pleca de-aici, Lorraine, numai să nu-ţi închipui că acolo ţi-ar fi mai bine.

Femeia se îmbufnă imediat.

– Şi aici de ce-aş rămîne? Pentru o adunătură de oi şi pentru un individ pe care îl văd mai puţin de patru ori într-un an?

Brett mai duse o dată paharul la gură, bău îndelung şi-l lăsă apoi gol pe tejghea.

– Lorraine, nu eşti legată de mine. Du-te şi călătoreşte dacă asta doreşti. Australia este destul de mare şi sînt mii de bărbaţi pe care i-ai putea cunoaşte.

Femeia tresări ca arsă şi începu să şteargă cu înverşunare cercurile de apă care se formaseră pe tejghea.

– Să înţeleg că vrei să mă pui la locul meu? i-o întoarse ea.

– Tu ai spus că vrei să călătoreşti, se apără Brett, evitînd deliberat să atace chestiunea pentru care venise. Eu nu am făcut decît să fiu de acord cu tine.

Mîinile lui Lorraine se opriră. Îl fulgeră cu privirea şi vorbi gîtuită de furie :

– Brett Wilson, am crezut că însemn ceva pentru tine. Dar eşti întocmai ca şi ceilalţi ticăloşi de pe-aici.

– Exagerezi, Lorraine. Noi nu am fost niciodată atît de apropiaţi şi nici nu ţi-am promis ceva vreodată.

Ea se aplecă şi mai mult, şuierîndu-i în faţă:

– Nu? Atunci de ce m-ai tot luat la dans şi la petreceri? De ce vii mereu aici şi stai ore în şir de vorbă cu mine dacă de fapt nu te interesează?

Brett făcu un pas înapoi, ferindu-se de veninul cu care împroşca Lorraine.

– Ne-am simţit şi noi bine, dar asta e tot, ezită el. Ne-am ţinut de urît unul altuia. Dar eu ţi-am spus de la bun început că nu vreau să mă mai leg de nimeni după Marlene.

Lorraine trînti un pahar pe tejghea.

– Sînteţi toţi la fel! îi strigă în faţă. Veniţi aici şi vă îmbătaţi ca nişte proşti, nu vorbiţi decît despre blestematele alea de oi, despre iarbă şi despre vreme. Aş putea fi tot aşa de bine o mobilă, aşa de mult vă pasă de mine.

Se lăsă brusc tăcerea în încăperea plină de praf şi de fum, şi toate privirile se întoarseră către ei.

– Îmi pare rău, dar dacă asta e părerea ta, poate chiar ar fi bine să te muţi de-aici.

Lacrimi negre, amestecate cu rimel, se rostogoliră pe obraji.

– Nu vreau să plec nicăieri, scînci ea. Ce vreau eu e aici. Chiar nu-ţi dai seama ce simt pentru tine?

Brett se simţi deodată ca un dingo jegos şi lăsă capul în jos.

– Nu mi-am dat niciodată seama, mormăi el. Îmi pare rău, Lorraine, dar te-ai înşelat în privinţa mea. Am crezut că ai înţeles.

Nu o putea privi în faţă, îi era prea ruşine.

– Ticălosule, şuieră ea. Te ţii după aiurita aia de doamnă Sanders, aşa-i? Vrei s-o aduci în patul tău, după care să pui mîna pe Churinga. Ei bine, n-o să-ţi meargă, băiete. Ai să vezi tu. Ea o să se întoarcă în oraş, că acolo îi e locul, iar tu ai să rămîi cu buza umflată. Dar să nu-ţi închipui că o să te aştept – o să fiu plecată de mult.

– Ce se petrece aici?

Tatăl lui Lorraine mai păstra încă un accent rusesc care se combina bizar cu şuieratul tipic vorbei australienilor.

Brett se uită la Nikolai Kominski şi dădu din cap, bucuros de întrerupere.

– Stai liniştit, Nick. S-a înfuriat puţin Lorraine, dar o să-i treacă.

În clipa următoare se trezi cu un pahar plin cu bere drept în faţă şi cu cămaşa udă.

– Tu să nu mă tratezi pe mine de sus, ticălosule! strigă ea.

Nick îşi prinse fiica de mînă. Era mai scund decît ea cu cîţiva centimetri, slab, însă părea să o domine.

– Fetiţo, nu e prima oară cînd îţi spun. Omul ăsta nu este interesat. O să-ţi găsesc un flăcău bun, un rus. O să te aşezi şi tu la casa ta, o să faci copii.

Lorraine se smuci din mîna lui.

– Nu-mi trebuie un blestemat de imigrant. Aici nu e Moscova.

Şi părăsi barul, lovind podeaua cu tocurile care sunau ca nişte castaniete.

Nikolai ridică din umeri, îşi turnă votcă într-un pahar şi o dădu pe gît.

– Femeile, oftă el. De cînd a murit mama ei, fata asta îmi face numai probleme.

Brett îi zîmbi şi spuse:

– Dar ştiu că şi-a dat drumul, Nick. Îmi pare rău că s-a supărat, însă eu niciodată...

Nikolai îi făcu semn cu mîna să înceteze cu scuzele şi-i turnă şi lui o înghiţitură de votcă.

– Ştiu, ştiu. Brett, tu eşti un om bun, dar nu pentru Lorraine a mea. Pentru ea o să aduc un flăcău rus, o s-o căpătuiesc eu.

Şi rîse, lovind cu palma osoasă în tejghea.

– Femeile nu ştiu ce-i bine pentru ele pînă cînd nu le spune un bărbat. Am eu grijă de Lorraine. Nu-ţi face griji.

Brett dădu şi el băutura pe gît, termină şi berea şi îşi luă pălăria. Nu dorea să facă o şedinţă bahică alături de Nick; o mai făcuse şi altădată şi se alesese cu o durere de cap care durase multe zile. Iar şederea la John şi Davey îi pusese oricum capac.

– Ne vedem la curse, frate.

Plecă de la hotel şi urcă în camionetă. Scena din bar îl tulburase. Îi părea rău că o făcuse pe Lorraine să sufere, însă lui nu-i trecuse prin minte că fata avea sentimente atît de puternice. Abia acum îşi dădea seama că se jucase cu focul, dar fusese al naibii de prost ca să observe.

13

Jenny şi Ripper intraseră într-o perioadă de rutină după plecarea lui Brett şi a celorlalţi şi, în pacea şi singurătatea Churingăi, în prag de toamnă, ea simţea că vindecarea începuse cu adevărat. Îi fuseseră necesare spaţiul şi timpul acestea ca să-şi afle din nou liniştea interioară, căreia îi simţise lipsa acut, de prea multă vreme; ca să-şi evalueze viaţa şi tragedia care o va însoţi întodeauna; ca să se împace cu durerea. Îşi dădu seama că acum putea să examineze furia, să se detaşeze de ea, înţelese că şi sentimentul acesta făcea parte din procesul vindecării şi că venise vremea să-l lase la o parte. Amintirea lui Peter şi a lui Ben nu va dispărea niciodată, dar, cu toate că era dureros, ajunsese să înţeleagă că trebuia să se despartă şi de ea.

Zilele treceau una după alta, într-un ritm asemănător, contopindu-se una cu alta şi cu o calmă influenţă care îi aducea forţa lăuntrică de a privi spre viitor. Dimineaţa

hoinărea pe cîmp sau călărea pînă la păşunile unde fuseseră duse oile la iernat ca să surprindă spectacolul şi larma oamenilor printre turmele albe. Caii erau nărăvaşi, pe jumătate sălbatici, iar oamenii care îi încălecau erau la fel de aspri şi necruţători. Găsea acolo culori pastelate care se îmbinau pe fundalul pal al ierbii şi al munţilor albaştri, iar creionul ei alerga neobosit pe coala de hîrtie în încercarea de a înregistra tumultul şi forţa imaginilor.

Ripper alerga pe lîngă ea. Cînd obosea, Jenny îl băga în desagă şi el rînjea bucurîndu-se de adierea răcoroasă a brizei care îi flutura pe la urechi. După-amiaza, cînd arşiţa încingea pămîntul, căutau un ungher răcoros pe verandă şi Jenny aşternea pe pînză tot ce lucrase de dimineaţă. Îşi descoperea acum o rapiditate şi o măiestrie necunoscute pînă atunci – ca şi cînd avea o limită de timp pentru ceea ce lucra şi o forţă venită din intimitatea fiinţei ei o îndemna să nu irosească nici o secundă.

Cînd toamna alunecă în iarnă, roua din zori apăru strălucitoare pe firele de iarbă, iar nopţile deveniră atît de răcoroase încît trebui să se retragă în casă, să aprindă maşina de gătit şi să se ghemuiască într-un fotoliu în faţa focului. Cu Ripper sforăind la picioarele ei, Jenny reveni în lumea Matildei.

Deschise cel mai cuprinzător jurnal, care acoperea cea mai lungă perioadă. Scrisul era mult mai ferm decît în caietele precedente, enunţurile mai scurte, de parcă Matilda nu mai avusese timp de ajuns ca să consemneze evenimentele din acele vremuri atît de încărcate.

Anii '30 duseseră Marea Criză pînă departe, înlăuntrul teritoriului. Străbătuse oraşele, lăsînd femeile şi copiii lor să-şi poarte singuri de grijă şi să strîngă pomeni, în vreme ce bărbaţii lor porniseră să caute de lucru. Lucrătorii aceştia nomazi treceau cu traista în spinare de la o fermă la alta, cerînd de mîncare şi un loc de muncă. Formau o întreagă armată de hoinari, alergînd după ceva ce exista doar în mintea lor. Îi anima pe toţi un fel de neastîmpăr care îi mîna mereu spre necunoscut, astfel încît nu zăboveau prea mult pe

nicăieri. De parcă pustietatea vastă și virginitatea pămîntului de dincolo de Black Stump îi încuraja să se lase în voia sorții și să învingă pînă și nopțile dormite în Rezervația Sydney-ului.

Matilda își îngropă banii sub scîndurile podelei și ținu sprijinită de tocul ușii o pușcă încărcată. Cu toate că majoritatea nomazilor nu făceau nici un rău, nu se cădea să riște. Se făcuseră săpături fructuoase pe lîngă Wallaby Flats, mai ales după ce se zvonise că într-o mină părăsită de multă vreme se găsise un opal și, pe măsură ce criza se accentua, tot mai mulți ticăloși din orașe se aventurau spre locurile acelea. Oameni care o priveau cu ochii ca ai lui Mervyn. Oameni care voiau să primească mai mult decît o mîncare caldă și un adăpost într-un hambar.

Însă erau și femei care își însoțeau bărbații, iar Matilda avea pentru ele admirație și o profundă înțelegere. La fel de aspră ca pămîntul pe care îl străbătea, această nouă generație de migratori șerpuiau pe drumurile pustiei în căruțe care făceau mare hărmălaie cu oalele, tigăile și ceaunele lor. Ca și Peg, unele femei erau pline de voie bună, altele erau acre – însă Matilda înțelegea de ce alegeau să-și țină ascunse necazurile vieții lor singuratice. Știa că undeva în ținutul acela imens numit Never Never se afla un copac anume, ori o piatră care străjuia mormîntul unui copil, al unui soț sau al unui prieten. Aceste locuri puteau părea lipsite de importanță altora, însă semnificația lor rămînea pentru totdeauna săpată în inimile acelea care cunoscuseră și înduraseră multe suferințe.

Bărbații ajutau la treburile gospodărești în schimbul a cîtorva saci cu făină și zahăr, și primeau și ceva bani. Cum mîncarea era ieftină, Matilda avea mereu grijă ca cei care o ajutau să plece de la Churinga sătui. După plecarea lor, alt om venea și le lua locul, altă căruță, altă familie.

Matilda știa prea bine ce însemna lupta pentru supraviețuire. Datorită lui Tom, care încă o lăsa să se folosească de staulul lui, banii de pe lînă o ajutaseră să-și îmbunătățească turma aducînd berbeci și oi de rasă superioară și să-și angajeze vreo doi mocani. Nu era greu să dai peste

astfel de lucrători, însă mai dificil era să-i lămurească să muncească pentru o femeie. Cei care locuiau în ținuturile acelea aveau un anumit fel de a gîndi, iar femeile stăpîne nu se potriveau cu psihologia lor, dar nu le luase mult ca să-și schimbe atitudinea taciturnă în respect cînd, după o ședere mai îndelungată, observaseră că Matilda nu le cerea mai mult decît era ea însăși în stare să facă. Îi angajă pe Mike Preston și pe Wally Peebles care veniseră dinspre Mulga atunci cînd afacerea stăpînului lor dăduse faliment, iar prezența lor îi era de mare ajutor, mai ales că numărul rătăcitorilor crescuse.

Ethan Squires se dovedea un adversar viclean. Deși nu mai apăruse niciodată la Churinga, Matilda simțea de departe influența răutății lui. Găsea gardurile care împrejmuiau pămîntul ei dezmembrate pentru ca turma ei să treacă pe pășunile lui, iar semnele cu care își marcase oile erau acoperite cu vopsea verde ca pinii de la Kurrajong. Mieii îi erau furați de îndată ce veneau pe lume și își găsi un berbec cu gîtul tăiat de o lamă prea subțire pentru ca să poată crede că animalul fusese victima unui mistreț sau a unui dingo. Însă nici ea, nici ciobanii ei nu aveau vreo dovadă care să-l incrimineze pe Squires. În ciuda supravegherii continue a pășunilor și a nesfîrșitelor nopți petrecute sub cerul liber, îi era imposibil să dețină deodată controlul întregii proprietăți, iar Squires părea să știe prea bine unde era Matilda mai vulnerabilă.

Era iarnă, aerul era destul de rece ca să iasă aburi cînd respira, și Matilda stătea nemișcată, cu Lady lîngă ea, în canalul lipsit de apă care traversa cel mai îndepărtat colț al pășunii dinspre sud. Ceilalți supravegheau pășunile din apropiere, unde înmulțirea oilor era în plină desfășurare. Ea alesese zona aceea mai izolată a Churingăi. Era întuneric și o liniște ca de mormînt, și singura apărătoare împotriva frigului și a umezelii era o pătură subțire. Pînă și oile se îngrămădiseră unele într-altele, într-o tăcere apăsătoare.

Zgomotul care o făcu să tresară din ațipeală era extrem de ușor, tainic și foarte apropiat. Prea șiret ca să fie un mistreț, însă destul de precaut pentru un dingo. Matilda trase cocoșul puștii cu o mișcare abia perceptibilă și se ghemui printre

umbrele pămîntului. Vederea ei pe timp de noapte era bună și curînd zări siluetele de lîngă gard. Vînătorii ăștia veneau în două picioare, iar intențiile lor erau evidente.

Se deplasă silențios în josul albiei, fără să se ridice, pînă cînd ajunse în spatele lor. Bluey o urmă cu colții rînjiți, gata să se repeadă. Nu aștepta decît un semn ca să sară, însă în înțelepciunea lui părea să înțeleagă nevoia de tăcere și aștepta semnalul ei de atac.

Cei trei indivizi începură să taie sîrma și să scoată stîlpii gardului. Oile se mișcară neliniștite. Cîinii mîrîiră. Matilda rămase pe loc, așteptînd.

– Potolește javrele alea, șuieră o voce familiară.

Matilda se înfioră dintr-o dată – nu de frig, ci din cauza urii pe care abia și-o putea stăpîni. Billy, cel mai mic fiu al gunoiului de Squires, continua ticăloșia tatălui său.

– Aș vrea să-i văd mutra cînd are să descopere că i-a dispărut jumătate din turmă!

– Asta ai să și pățești dacă nu ne mișcăm mai repede, îl repezi unul dintre argații lui Squires. Acum pune cîinii ăia la treabă!

Matilda așteptă pînă ce-și văzu turma strînsă laolaltă, apoi se ridică și-l ținti cu pușca pe Billy, țîncul de cincisprezece ani al lui Squires.

– Pînă aici. Încă o mișcare și trag.

Amenințarea ei fu urmată de mîrîitul înfiorător al lui Bluey, care aștepta încă să primească un semnal.

Cei trei înghețară, însă cîinii lor continuau să aducă oile aproape de deschizătura din gard.

Apăsă pe trăgaci și detunătura spulberă pămîntul de la picioarele lui Billy, făcîndu-l să sară îngrozit. Oile se speriară, așa cum se și așteptase, și se împrăștiară în toate părțile. Băgă încă două cartușe în butoiul puștii, fără să lase jos patul armei.

– Chemați-vă cîinii și dispăreți de pe pămîntul meu! strigă ea.

Bluey se tîra pe pămînt către un alt Queensland Blue – o bestie de care părea să asculte toată haita, cu colți lungi și un mîrîit înfiorător. Cei trei încă ezitau.

– Matilda, n-ai să îndrăznești să împuști cîinele.

Billy nu părea însă la fel de încrezător cum îi era vorba.

– Nu mă pune la încercare, i-o întoarse ea, furioasă.

Degetul ei se fixă pe trăgaci, ținîndu-l pe băiat în cătare.

Oamenii mormăiră ceva de nedeslușit, însă tot Billy se desprinse primul dintre ei și se îndreptă către Kurrajong, de partea cealaltă a gardului.

Cei doi cîini stătură deoparte. Se învîrteau pe loc așteptînd încordați, cu gurile îmbăloșate, cu priviri sălbatice și cu colții rînjiți.

– Cheamă-l înapoi, altfel îl împușc, amenință Matilda.

Fluieratul ascuțit se pierdu aproape în tropotul de copite ce se apropia. Matilda nu-și luă ochii de la Billy ca să știe că Wally și Mike auziseră împușcăturile.

– Încercuiți-i, băieți. Au de reparat gardul și de adunat oile.

Argații de la Kurrajong se repeziră să-și prindă caii, însă nu se putură împotrivi unui bici șfichiuitor, lasoului și cîinelui mînios. Matilda încălecă pe Lady și se alătură lui Mike și lui Wally, care îi supravegheau cu puștile pregătite pe oamenii care munceau de zor. După ce-și văzu gardul reparat și fixat la locul lui, Matilda se întoarse spre Mike:

– Leagă-i. E timpul să-l ducem pe țîncul de Billy înapoi la tatăl său.

Mike zîmbi mulțumit și o ajută să adune caii la un loc și să-i urce pe cei trei aventurieri, legați fedeleș, în șei. Apoi, însoțiți de Bluey care se mai repezea din cînd în cînd la mîinile și picioarele lor atîrnate, începură lungul drum către Kurrajong.

Soarele se apropia de apus în ziua următoare cînd în sfîrșit trecură și de ultima pășune și zăriră în fața lor gospodăria în toată splendoarea ei. La toate ferestrele elegantei case licăreau lumini, revărsîndu-se asupra grădinilor care coborau spre rîu, luminînd umbrele copacilor și ale hambarelor din jur.

Matilda trase de frîiele calului și toți trei se opriră să privească magnifica priveliște. Era cunoscută drept una dintre cele mai bogate ferme din New South Wales, însă cînd o vedeai pentru prima oară măreția ei te uluia. Se uita

înmărmurită la casa aceea cu două etaje, cu balcoane frumoase și decorate cu ornamente din fier forjat. Oftă cînd văzu peluza bogată, tufele de trandafiri și sălciile pletoase. Era o minune.

Apoi ochii îi căzură pe Billy și toată admirația ei pieri. Squires avea deja mai mult decît îi trebuia. Atunci cum de îndrăznea să-și încurajeze odrasla să fure? Strînse frîiele și mai tare și își îndemnă calul să înainteze. Era vremea să-l pună pe ticălosul acela la punct.

Urmată îndeaproape de ceilalți, intrară pe aleea imaculată ca o procesiune bizară, însă mînia o împiedica acum să se mai minuneze de măreția locului. Le făcu un semn însoțitorilor ei să se oprească, descălecă, urcă apăsat treptele de la intrare și bătu la ușă.

Ieși chiar Squires, mare cît ușa, aproape acoperind lumina ce sclipea în spatele lui. Fu evident stupefiat să o vadă pe Matilda.

Fata zări preț de cîteva secunde covoarele scumpe și candelabrele de cristal, dar nu se lăsă impresionată.

– L-am prins pe Billy furînd oi din turma mea, îi zise ea pe un ton glacial.

Squires rămase cu gura căscată cînd îi văzu pe cei trei trimiși ai lui făcuți grămadă și aruncați pe spinările cailor. Apoi figura i se înăspri cînd băgă de seamă că Mike și Wally îl ținteau cu puștile chiar pe fiul lui. Întoarse spre Matilda o privire ca de gheață.

– Cu siguranță că au ajuns pe pămîntul tău din greșeală, îi zise el, disprețuitor.

– Pe naiba! îl repezi ea. I-am văzut dărîmîndu-mi gardurile. Chiar veniseră cu cîinii după ei.

Și arătă cu mîna haita care mîrîia și se smucea printre picioarele cailor.

Pe fața lui Squires nu se clinti nici un mușchi, iar ochii lui nu trădau nici o emoție cînd se uită la ea.

– Ai vreo dovadă pentru acuzațiile astea, Matilda? Poate ar fi bine să-mi arăți gardul stricat, iar eu o să te ajut să-ți găsești animalele rătăcite.

Fata se gîndi la gardul reparat și la turma ei împrăștiată

pe propriile pășuni. Cît de ușor reușise Squires să-i zdruncine apărarea. Gîndea repede și era foarte inteligent. Nici nu era de mirare că era atît de bogat și puternic.

– Am doi martori. Pentru mine e o dovadă suficientă, se încăpățînă ea.

– Pentru mine nu, Matilda.

Păși pe verandă, trecînd pe lîngă ea de parcă nu reprezenta nimic.

– Îți sugerez să-ți iei oamenii și se dispăreți de la Kurrajong înainte să pun să fiți arestați cu toții pentru violarea proprietății și pentru violență.

Aroganța lui i se păru de-a dreptul stupefiantă.

– Dacă te mai prind pe tine ori pe altcineva de la Kurrajong pe pămîntul meu, vă duc direct la Broken Hill. Să afle odată și legea cîte nelegiuiri pui la cale, Squires.

Omul părea să se relaxeze și își aprinse tacticos o țigară de foi. Trase un fum, scoase trabucul din gură și-l examină îndeaproape.

– Nu cred că poliția îți va fi de prea mare ajutor. Ce fac eu nu-i privește pe ei – în plus, sînt bine plătiți să mă lase în pace.

Apoi coborî privirea spre ea, zîmbind viclean:

– Așa se întîmplă în afaceri, Matilda. Dacă mă calci pe bătătură, sînt nevoit să o fac și eu.

– Ce n-aș da să-ți scot ochii, om de nimic ce ești, șuieră ea printre dinți.

Îl ocoli, coborî în grabă treptele de lemn și o încălecă pe Lady. Apucînd frîul, întoarse iapa cu fața la el.

– Data viitoare o să trag fără să mai stau pe gînduri. Nici poliția nu va mai putea ignora că unul dintre ai tăi zace mort pe pămîntul meu.

– Du-te acasă, fetițo, și apucă-te de croșetat, îi răspunse Squires cu un sarcasm greu de îndurat. Sau și mai bine ar fi să vinzi. Locurile astea nu sînt pentru femei.

Coborî de pe verandă în umbra aleii și, cu toate că lumina îi venea din spate, așa că trăsăturile lui erau invizibile, Matilda știa că ochii lui scăpărau scîntei.

– Îmi pare bine că te-am lăsat fără grai, Squires. Asta înseamnă că ai înţeles, în sfîrşit, că nu mă vei învinge niciodată.

Întoarse calul către poartă. Fuseseră douăzeci şi patru de ore de coşmar, însă era posibil ca adevăratele greutăţi abia de acum încolo să înceapă. Războiul fusese declarat între ei doi, prin urmare era timpul să angajeze mai mulţi oameni ca să apere Churinga.

April mai născuse un băiat. Acum Joseph împlinise trei ani şi se făcuse un copil vioi şi inteligent, iar Matilda îl iubea de parcă ar fi fost al ei. Îl privea cum creşte, alături de fraţii lui, tînjind şi jelind în inima ei după pruncul pe care îl pierduse.

– Ai să-l răsfeţi sărutîndu-l atît, îi zise Tom într-o seară, cînd Matilda îl pregătea pe Joseph pentru culcare.

– Niciodată nu-i prea multă dragostea care trebuie oferită unui copil, şopti ea, inspirînd aroma dulce a micuţului proaspăt îmbăiat şi cu pielea pudrată.

Tom se uită la ea în tăcere, apoi deschise ziarul.

– Poate-i timpul să ai şi tu copiii tăi, Molly. Mulţi bărbaţi aşteaptă să le dai o şansă.

Matilda îl ridică pe Joseph în braţe şi-l aşeză călare pe şoldurile ei.

– Sînt prea ocupată să apăr Churinga de Squires ca să mă mai pot gîndi şi la altceva.

– Moll, ai doar douăzeci de ani. Mă gîndeam că e păcat să-ţi vedem noile rochii doar eu şi April, mormăi Tom. Asta-i tot.

Matilda se uită la rochia de bumbac brodată cu rămurele pe care şi-o cumpărase cînd fusese singura dată la Broken Hill. Cobora de la umeri pînă la şolduri, unde se încingea cu un cordon lat, pornind apoi în pliuri bogate pînă la genunchi. Noua modă i se păruse foarte îndrăzneaţă după rochiile lungi şi închise pînă sus, la gît, pe care le îmbrăca mama ei, însă cînd văzu asemenea rochii şi la alte femei, la spectacolele care se mai organizau în ţinutul lor, începu să-i placă libertatea de mişcare pe care o dădea croiala.

– Ce rost are să mă gătesc ca să-mi adun turma, îi răspunse ea. Iar dacă m-aş înfăţişa la tîrg îmbrăcată aşa, nu m-ar lua nimeni în serios.

Apoi ieşi din cameră şi o ajută pe April să culce copiii. Era timpul să deschidă radioul.

Acesta era ultima minune care pătrunsese pînă în zona lor şi aproape toate fermele aveau un aparat. Matilda pusese în balanţă nevoile şi preţul şi hotărî că mult mai necesari i-ar fi nişte cai, însă de cîte ori se ducea la Wilga se dezlipea greu de radio.

Era o maşinărie imensă şi urîtă, ocupînd aproape tot colţul de lîngă şemineu. Însă făcea legătura cu restul lumii, iar Matildei i se părea absolut fantastic să ştie că în Queensland fusese potop, în vestul Australiei – secetă, iar în nord – inundaţie pe plantaţiile de trestie. Pentru prima oară în viaţa ei putea să afle cum era lumea din afara Churingăi, şi totuşi nu tînjea să plece. Oraşele erau locuri primejdioase, doar văzuse ce făcuseră din oamenii care fuseseră nevoiţi să-şi ia lumea-n cap şi să-şi abandoneze locuinţele.

April luă ceva de ţesut din nelipsita grămadă, Tom îşi savura mulţumit pipa şi aşteptau cu toţii ca radioul să se încălzească.

– Molly, ar trebui să faci şi tu copii. Şi ţi-ar trebui un bărbat să aibă grijă de tine. Te pricepi de minune să vezi de ai mei.

Matilda se uită ţintă la April, apoi la Tom.

– Am mai vorbit despre treaba asta. Îmi ajung copiii tăi – iar un bărbat la ce mi-ar fi de folos?

– Să-ţi ţină de urît, îi răspunse April blînd. Să aibă grijă de tine.

Acul ei împungea neobosit şoseta de lînă.

– Eşti de una singură acolo, Molly, iar Tom şi cu mine am sta mai liniştiţi dacă am şti că este cineva care să te protejeze.

Preţ de cîteva secunde Matilda se simţi ispitită să-i povestească despre Mervyn şi despre copilul mort, însă nenorocirea ei rămăsese o taină atîta vreme, încît îi era imposibil să o aducă la lumină – să dea formă şi culoare

unor întîmplări pe care ar fi preferat să le țină ascunse în inima ei.

– Sînt fericită așa, April. Am încercat și eu să merg o dată la o petrecere, dar am simțit că locul meu nu era acolo. E mai bine să-mi țin singură de urît și să-mi văd de treabă la Churinga.

April se uită la ea fără să clipească.

– Este prima oară cînd aud asta. Cînd ai fost tu la o petrecere?

Matilda ridică din umeri.

– La sfîrșitul sezonului, cînd s-a organizat la Nulla Nulla. Tu abia îl născuseși pe Joseph.

Ochii ei albaștri îi luminară fața palidă.

– Ai fost singură? Of, Molly. Dacă ne-ai fi spus, Tom te-ar fi însoțit.

– Era și el ocupat, răspunse Matilda.

– Hai, spune, cum a fost?

Și lăsă la o parte lucrul din mînă, iar Tom renunță să-și mai citească ziarul.

Matilda își aminti seara cu pricina și se înfioră.

– Mă hotărîsem, în sfîrșit, să-mi cumpăr niște haine bune și cînd am primit invitația m-am gîndit că n-ar strica, totuși, să o accept. Așa, pentru o schimbare. Îi cunoșteam pe majoritatea celor care aveau să vină – în primul rînd pe bărbați, pentru că am de-a face cu ei în fiecare an la piață și la licitații. Familia Longhorn m-a găzduit în casa administratorului, alături de alte femei singure.

Și tăcu, simțind cum i se urcă sîngele în obraji la amintirea chinului de a fi împărțit un spațiu atît de mic cu alte cinci femei pe care nu le cunoștea și cu care nu avea nimic în comun.

– Nu ți-a plăcut, nu-i așa, Molly?

Matilda încuviință dînd din cap.

– M-au privit de parcă eram un stîrv adus de vreun dingo, și după ce mi-au pus o mulțime de întrebări care mi s-au părut prea indiscrete, m-au ignorat pur și simplu.

Oftă adînc, apoi începu să-și răsucească o țigară.

– Într-un fel, asta a și simplificat lucrurile. Eu nu eram în

stare să vorbesc despre noutățile din muzică și film, iar ele nu știau nimic despre oi. Așa că mi-am pus rochia cea nouă, le-am ascultat vorbind despre băieți și farduri, după care le-am urmat cînd a trebuit să plecăm la petrecere.

Își aminti cum o lăsaseră șezînd pe patul îngust, în vreme ce ele flecăreau și chicoteau și își vopseau fețele. Își dorea și ea să facă parte dintr-un grup atît de voios, însă ele nu aveau nevoie de ea, și-atunci nici ea nu avea de gînd să se facă de rîs insistînd fără să fie poftită. Așa că le lăsase să plece fără ea, apoi străbătu agale distanța scurtă pînă la hambarul unde avea loc petrecerea. Fusese o noapte minunată, cu o răcoare binefăcătoare și un cer înstelat, iar aerul îi dezmierdase în voie brațele și picioarele dezgolite. Cînd o cumpărase, rochia o făcuse să se simtă drăguță, însă în comparație cu celelalte fete ale căror toalete erau croite la oraș, știa că părea demodată și stîngace pentru o tînără de șaptesprezece ani.

– La ușă l-am întîlnit pe Charlie Squires care mi-a adus ceva de băut. S-a purtat chiar foarte frumos și m-a invitat la dans.

Matilda zîmbi. Îi plăcuse Charlie și fusese surprinsă că se împrieteniseră atît de repede. Era doar cu doi ani mai mare decît ea, însă era un tînăr rafinat după anii petrecuți la școala din Melbourne, așa că Matilda se întrebase de ce dorise el să-și petreacă timpul cu ea cînd erau atîtea alte fete acolo, mult mai frumoase, cu care ar fi putut dansa. Însă tînărul îndrăgea pămîntul și, în timp ce dansau și stăteau de vorbă, Matilda își dăduse seama că găsise în sfîrșit pe cineva care să-i înțeleagă dragostea pentru Churinga.

April ridică din sprîncene.

– Tu și Charlie Squires? O, Doamne! Sînt sigură că și taică-său are un cuvînt de spus aici.

– Nu mai era nimeni din familia lor acolo și mă gîndesc că poate Charlie a ales el singur să danseze cu mine.

Se uită la țigara din care abia dacă trăsese două fumuri și care agoniza între degetele ei.

– În orice caz, totul nu a durat decît o seară, după care nu am mai fost la nici o petrecere.

– Păi de ce, Molly? Dacă Charlie a manifestat interes pentru tine, de ce nu te-a mai invitat la alte petreceri?

Se uită la April, apoi clătină ușor din cap.

– Nu din cauza lui nu am mai fost. De fapt, am ținut legătura cu el în fiecare zi, timp de o lună, chiar a venit să mă vadă o dată sau de două ori. Stinse țigara. Ne înțelegeam foarte bine și ne apropiaserăm mult cînd, brusc, a încetat să mă mai caute.

– Sigur nu tu ai fost de vină, Moll? Asta n-ai spus.

Tom nu o slăbea din ochi.

– Ce l-a determinat să se îndepărteze? Iar tu de ce nu te-ai mai dus la petreceri? Doar ai spart gheața – greul trecuse.

– Nu știu ce s-a întîmplat cu Charlie, zise ea, îngîndurată. M-am gîndit că a intervenit bătrînul Squires să pună punct relației, știind că fiul lui îmi face curte, după cele petrecute cu Andrew. Dar nu am auzit nimic, iar acum cînd mă întîlnesc cu Charlie nu face decît să-mi zîmbească și să-mi spună „Bună ziua", după care îmi întoarce spatele. Pare să se jeneze ori de cîte ori mă vede.

Tom se încruntă.

– Foarte ciudat. Molly, ceva tot trebuie să se fi petrecut din moment ce s-a schimbat așa. La urma urmelor, avea doar nouăsprezece ani și la vîrsta asta băieții mai degrabă își fac de cap decît să se lege de cineva.

– Se poate, răspunse ea, încercînd să-și ascundă suferința de a fi fost respinsă.

Îi plăcuse Charlie, o făcuse să rîdă și în prezența lui se simțise feminină, atrăgătoare.

– Însă la petreceri nu m-am mai dus din cauza celorlalte femei. Pot să înfrunt un mistreț ori un dingo, să-i împușc între ochi, dar nu mă descurc cu bîrfa, cu observațiile răutăcioase și cu snobismele soțiilor și fiicelor celorlalți fermieri.

April își puse mîna înroșită de atîta muncă pe mîna Matildei.

– Molly, dar ce s-a întîmplat? S-au purtat chiar atît de urît cu tine?

Matilda respiră adînc.

– A doua zi dimineață, cînd eram în baie și-mi aranjam părul, le-am auzit vorbind. Rîdeau de rochia mea, făceau haz de felul cum merg și vorbesc, de aspectul mîinilor mele și de lenjeria intimă... Dar nu am pus prea mult la suflet treburile astea. M-a înfuriat ce-au spus despre Charlie și despre mine.

Se opri, amintindu-și cum rîdeau pe înfundate, umilind-o, de partea cealaltă a ușii. Știau că era în baie. Știau că le putea auzi.

– Spuneau că Charlie se poartă atît de frumos cu mine din cauză că bătrînul Squires vrea să pună mîna pe pămîntul meu. Spuneau că nici un bărbat întreg la minte nu s-ar căsători cu mine și că în cele din urmă s-ar putea să sfîrșesc cu o droaie de copii de-ai băștinașilor, pentru că numai un negru m-ar putea găsi atrăgătoare. Au făcut tot felul de presupuneri în legătură cu mine și cu Gabe, niște grozăvii care m-au făcut să tremur de furie. Am ieșit vijelios din baie, le-am spus cîteva vorbe usturătoare și am plecat. Dar le mai auzeam rîzînd cînd am luat-o pe Lady și am pornit înapoi spre Churinga. Și uneori încă mai aud rîsetele lor – și-atunci îmi dau seama că e mai bine să rămîn singură și să-mi văd lungul nasului.

– Dar e îngrozitor, protestă Tom. Longhorn s-ar înfuria grozav dacă ar afla, ca și soția lui. De ce nu le-ai spus nimic?

– Și să tulbur și mai mult apele? zîmbi Matilda. Tom, nu s-ar fi schimbat nimic. Ele tot nu și-ar fi schimbat părerea despre mine, cum nici eu nu mi-aș schimba-o în ce le privește. Eu sînt mulțumită așa. Cît despre Charlie... chiar mi-a plăcut să fiu curtată o vreme, dar mi-am dat și eu seama că relația asta nu ar fi putut duce niciunde, pentru că mereu m-aș fi întrebat dacă nu cumva Ethan a avut vreun amestec în toată povestea și dacă Charlie nu a făcut-o decît pentru Churinga.

– Molly, dar e păcat, șopti April.

Matilda rîse ușor amuzată.

– Am și-așa destule probleme încercînd să-i fac pe nesuferiții ăștia de mocani să-și vadă de treaba lor, așa că

nu-mi mai trebuie şi un soţ de care să am grijă. Faceţi voi copii, iar eu o să-i iubesc din toată inima. Dar aleg pămîntul şi oile în locul reuniunilor sociale. Am văzut ce-mi pot oferi.

Tăcură, făcînd linişte ca să poată asculta în tihnă ştirile de seară, urmate de un concert transmis de la Melbourne. Gîndul la noaptea aceea în care suferise şi la umilirea ei de către Charlie care urmase la scurtă vreme se pierdu în trecutul căruia îi şi aparţinea. Viaţa ei era una stabilă, iar ea era mulţumită să rămînă de una singură. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori şi de ce?

Fredonînd refrenul unui anume vals pe care îl îndrăgea mult, ieşi pe verandă să mai fumeze o ţigară, înainte de a merge la culcare. Tom veni şi el şi se aşezară amîndoi pe fotoliile de la intrare, tăcînd o vreme – Bluey era întins între ei, sforăitul lui era acompaniat de ţîrîitul greierilor.

– Cîinele ăsta al tău i-a dat tîrcoale unei căţele de-ale mele şi dacă nu mă înşel o să aibă pui. Dacă ies căţei buni, îi împărţim, ce zici?

– Bravo, Bluey. N-am ştiut că mai eşti în stare, rîse Matilda. Bineînţeles că o să împărţim puii, Tom Finlay! Dacă vor fi măcar pe jumătate atît de buni ca Bluey, atunci o să le dau de lucru.

Tom căzu pe gînduri, legănîndu-se în balansoar.

– Să nu pui la inimă ce-ţi zice April. Nu vrea decît să te vadă la locul tău, nimic mai mult. Sper că nu te-am necăjit iscodindu-te atît despre Nulla Nulla. Sînt sigur că nu ţi-a fost deloc uşor, fată dragă.

Matilda oftă. Tom avea intenţiile cele mai bune, însă ea şi-ar fi dorit să renunţe la acest subiect.

– Eu zic că mai fericită de-atît nu o să fiu niciodată. Am prietenii mei, pămîntul meu şi un mic cheag la bancă. Ce altceva şi-ar mai putea dori o fată?

– Ploaie, veni scurt răspunsul lui.

Matilda ridică privirea spre cerul senin şi plin de stele, apoi încuviinţă dînd din cap. De patru ani nu mai plouase din belşug şi, cu toate că oile ei nu erau prea multe, iarba începea să se împuţineze la Churinga.

*

Veni şi cel de-al cincilea an de secetă, iar Matilda vedea sumele crescînd în registrul cu socoteli; ştia, însă, că dacă seceta avea să mai ţină mult, situaţia s-ar schimba. Puii lui Bluey erau tare frumoşi. Erau opt în total, dintre care două căţeluşe. Luînd fiecare cîte una, Tom şi Matilda împărţiră puii între ei. Erau inteligenţi şi ascultători, iar după puţin timp putu să-i ia pe cîmp şi să-i facă să-şi arate destoinicia la mînatul turmei.

Îşi mută turma de pe o păşune pe alta pe măsură ce iarba devenea una cu pămîntul şi în cele din urmă se văzu nevoită să-şi aducă oile acasă, unde iarba încă era bogată datorită sondei. La un moment dat vînduse cîteva şi pusese banii la bancă. Oile nu puteau fi silite să mănînce şi o costa mai puţin să ţină un număr mai mic de oi decît să cumpere furaje scumpe.

Toată lumea era afectată. Wilga, Billa Billa, chiar şi Kurrajong. Lîna de calitate mai proastă se vindea la cel mai mic preţ şi Matilda se întreba dacă nu cumva tot ce realizase ea avea să se sfîrşească aici. Pe cîmp iarba era puţină, uscată, foşnitoare. Oile păreau lipsite de viaţă şi vlăguite de căldura grozavă.

Apoi veniră furtunile. Uscate, neîndurătoare şi umplînd aerul de electricitate, trăsniră în înaltul cerului, lăsîndu-i pe fermieri să se lupte mai departe cu arşiţa şi cu disperarea. Îngroşară aerul cu norii lor grei de ploaie, cerul se întunecă, şi ea se văzu nevoită să aprindă lampa şi în timpul zilei. Matilda şi mocanii ei se uitau spre înaltul cerului, nădăjduind că vor veni ploile mult aşteptate, iar cînd norii se rupseră în cele din urmă, abia dacă plouă atît cît să răcorească puţin pămîntul ars. Stropii se lăsară luaţi de vînt şi împrăştiaţi de colo-colo, iar ploaia nu zăbovi mai mult de cîteva secunde.

Se întinse în pat, căznindu-se să adoarmă după încă o zi care părea să nu se mai sfîrşească, în care mutaseră din nou oile de pe o păşune pe alta unde iarba părea să fie ceva mai bună. Îi era cumplit de cald şi nu-şi găsea liniştea, iar Bluey tremura, speriat şi el, sub pat. Sunetul furtunii şi al trăsnetelor umplea casa, izbindu-se de acoperiş şi făcînd să se zguduie

temeliile. Parcă întreaga lume era în flăcări și aștepta ultima șfichiuire a fulgerului ca să piară într-un foc apocaliptic.

Trebuie să fi adormit în cele din urmă, pentru că a doua oară cînd deschise ochii, cu toate că era încă întuneric, iar tunetele nu încetaseră să bubuie, ceva se schimbase. Se sprijini într-un cot și adulmecă aerul. Temperatura scăzuse cu cîteva grade, iar pe fereastra deschisă pătrundea o adiere răcoroasă, proaspătă.

– Ploaie! strigă ea, sărind din pat. O să plouă!

Cu Bluey lipit de picioarele ei, Matilda o zbughi din casă și se opri pe verandă. Primii stropi loviră acoperișul și înnegriră pămîntul uscat din jurul casei. Picăturile cădeau din ce în ce mai numeroase și mai grăbite, ca într-o bătaie de tobă, pînă ce ritmul alert se transformă în vuiet.

Matilda nu mai ținu seama că era doar în cămașă de noapte. Uită și că era desculță. Cu obrajii uzi de lacrimi și de ploaia atît de dragă, coborî de pe verandă și întinse brațele către cer.

– În sfîrșit, în sfîrșit, suspină ea.

Gabriel și familia lui se tîrîră cu greu din colibele lor și începură să rîdă și să danseze în ploaia rece. Wally și Mike apărură și ei din baraca lor cu piepturile dezgolite și cu părul răvășit de somn. Le văzu de departe zîmbetele bucuroase.

– Plouă! le strigă ea, deși nu mai era nevoie.

– Mare dreptate ai, rîse Wally, cel mai tînăr dintre cei doi ciobani, cînd i se alăturară în curte.

Matilda căpătase o energie de nestăvilit și ar fi vrut să sărbătorească miracolul, așa că văzîndu-i pe Gabriel și soția lui țopăind în noroi, îl luă de mînă pe Wally și începu să se învîrtească cu el într-un dans amețitor prin toată curtea. Mike o prinse de mînă pe fiica cea mai tînără a lui Gabriel și li se alăturară îndată. În cîteva secunde erau cu toții plini de noroi și fără suflare.

Cînd se trîntiră în cele din urmă pe treptele de la intrare, rămaseră nemișcați și se uitară transfigurați la pămîntul scorțos care înghițea încet-încet apa dătătoare de viață. Era o minune – și nu se putea spune că venise prea devreme.

Mike a fost primul care a rupt tăcerea și a dat glas gîndului care începuse să-i neliniștească pe toți.

– Molly, cred că ar fi bine să ducem oile pe un teren mai înalt înainte să vină prea multă apă. Acum sînt prea aproape de rîu și dacă rîul iese din matcă, vom pierde multe oi.

O măsură cu privirea și Matilda își dădu deodată seama că i se udase cămașa de noapte, încît imaginația cuiva nu mai avea prea mult de lucru. Roși furioasă și își strînse mai bine cămașa pe lîngă ea.

– O să mă îmbrac imediat, îngăimă ea. Mike, ocupă-te tu de micul dejun.

Alergă înăuntru și-și scoase repede cămașa murdară și udă leoarcă. Se spălă cît ai clipi și se șterse cu unul dintre prosoapele noi pe care le cumpărase de la Chalky la ultima lui vizită.

Chalky White, ca și tatăl lui mai înainte, străbătea ținutul de ani buni. Nimeni nu-i cunoștea numele adevărat, nici vîrsta, însă venirea lui era așteptată cu nerăbdare mai ales de femei, pentru că el aducea întotdeauna ultimele modele de rochii, pantofi, farduri, discuri, cărți și tot felul de alte lucruri care făceau dintr-o casă un spațiu intim și cochet. Cîndva, omul călătorea cu un cal și o căruță, însă acum conducea o camionetă decapotabilă și venea mai mult de două ori pe an.

Se uită la pantaloni și la cizme și hotărî să nu le folosească. Le-ar distruge noroiul. Însă pelerina lungă de ploaie avea să-i fie de mare ajutor.

Micul dejun se consumă pe fugă – cîteva sandvișuri cu friptură de oaie și o cană cu ceai tare și dulce. Schimbară puține vorbe, pentru că abia se auzeau între ei din pricina răpăitului de pe acoperiș, apoi plecară toți să-și înșeueze caii. Gabe avea să rămînă acasă să aibă grijă ca apa să nu ajungă pînă la vite și la porci și să acopere hambarele și căpițele de fîn pentru ca ploaia să nu-i lipsească de proviziile atît de prețioase.

Picăturile erau grele, aproape dureroase. Matilda își îndesă bărbia în gulerul pelerinei și își trase pălăria pe ochi, supraveghindu-i pe Bluey și pe cei trei pui ai lui care se străduiau să țină oile laolaltă. Fluierăturile mocanilor erau

acoperite de zgomotul ploii care se izbea de pămînt, însă animalele erau foarte abile şi bine antrenate.

Lady era speriată, bătea ţărîna cu copitele, scuturîndu-şi coama şi ciulind urechile. Matilda apucă ferm frîul şi-i dădu pinteni. Avea să fie o zi lungă, un drum greu, însă erau recunoscători Cerului.

Oilor nu le plăcea să fie ude. Tunse de curînd, tremurau îngrămădite unele într-altele, împrăştiindu-se în grupuri mici cînd încoace, cînd încolo, tot încercînd să scape de cîinii şi călăreţii care nu le slăbeau nici o clipă. Tot timpul apărea cineva care le oprea din rătăcirea lor, le întorcea la turmă şi le silea să meargă înainte. Toate acestea făceau ca deplasarea dinspre păşuni să se desfăşoare cu mare dificultate, însă cum orizontul era încă ascuns de o perdea de apă, înaintarea devenea tot mai susţinută.

Matilda îşi umplu plămînii cu mirosul sublim şi proaspăt al pămîntului înmuiat şi al tufişurilor pline de apă. Cîteva picături de apă nu însemnau nimic pentru locurile acelea, însă ploaia îmbelşugată făcea să crească din pămînt iarbă proaspătă – iar pentru un fermier, iarba însemna viaţă.

În cele din urmă ajunseră pe un teren mai înalt, la răsărit de muntele Tjuringa. Nu era iarbă multă, însă în curînd avea să răsară acolo vegetaţie bogată, iar rîurile repezi duceau la vale belşug de ape. După ce cercetară gardurile, eliberară oile şi făcură cale întoarsă.

Era ora trei după-amiază, dar soarele nu dădea semne că s-ar mai arăta în ziua asta. Norii se alungau neîncetat pe cerul plumburiu, negri şi grei, iar rafalele de vînt răspîndeau ploaia printre copaci ca printr-o sită. Caii îşi croiau cu greu drum prin apele rîurilor şi printre vîlcele, unde şuvoaiele alergau despletite peste pămîntul tare, cu coamele aruncînd stropi grei şi şfichiuitori, cu apa şiroindu-le pe gît şi pe picioare.

Pelerina lungă atîrna greu pe umerii Matildei şi simţea că i se preling pe gît picături reci. Nu-i păsa. Îi era cu neputinţă să simtă frigul sau mizeria acum, cînd în sfîrşit venise ploaia. Faptul că te udai era un preţ mic pentru supravieţuire.

Pîrîul cu albiile abrupte îşi ieşise din matcă. Acolo unde cu numai cîteva ore în urmă curgea un fir de apă se dezlănţuise

acum un torent nestăvilit care acoperise totul în cale. Matilda strînse cu putere frîul alunecos şi o îndemnă pe Lady să coboare malul şi să intre în apă.

Iapa se împotrivi cînd simţi că alunecă prin noroi, încercă să se întoarcă, zvîcni din cap neliniştită şi aruncă în jur priviri îngrozite cînd simţi că picioarele i se afundă tot mai mult în apă. Matilda încercă să o liniştească şi o îndemnă să meargă mai departe, însă iapa ciuli urechile şi se trase înapoi.

Calul negru al lui Mike se apropiase prea mult. Cînd se opri şi el şi începu să necheze, Matilda o simţi pe Lady tremurînd de spaimă. Cu doar cîteva minute în urmă amîndoi caii erau sub control.

– Trebuie să traversăm, Molly, îi strigă Mike peste noianul de ape. Nu e cale de întoarcere – şi dacă nu o facem acum, o să rămînem împotmoliţi.

– Ştiu, răspunse ea. Dar Lady e speriată şi nu cred că o să reuşească.

– Ar însemna să aşteptăm să se oprească ploaia, dar cred că o să ţină cel puţin cîteva zile.

Pe malul apei aştepta liniştit armăsarul castaniu al lui Wally şi nu părea afectat de neliniştea şi spaima celorlalţi doi.

– O să trec eu primul, iar voi o să vă ţineţi de frînghie.

Îşi dezlegă frînghia şi o înfăşură în jurul trunchiului unui copac de pe mal care se ridica de obicei mult deasupra apei, însă acum se scufundase aproape în întregime. Legînd celălalt capăt strîns în jurul mijlocului său, ridică de jos doi dintre căţeluşi şi-i îndesă în pelerină. Calul lui se avîntă în valurile furioase şi începu să înoate vijelios împotriva curentului.

Mike şi Matilda ţineau strîns de frînghie, gata să-l tragă pe Wally înapoi în cazul în care calul lui ar fi fost smuls de sub el. Ploaia îi biciuia nemiloasă, înţepîndu-le ochii şi îngheţîndu-le mîinile, însă nu slăbiră strînsoarea. Şuvoiul curgea năvalnic, apele de dedesubt – rostogolindu-se peste prundişul rîpos în vîrtejuri învolburate – erau primejdioase, iar viaţa lui Wally depindea de ei.

În cele din urmă bărbatul ieşi din apă, dar calul lui încercă să se prindă de ceva pe malul abrupt şi alunecă în noroi. Se

încorda iar şi iar, se lupta din răsputeri. La un moment dat, Wally alunecă de pe spinarea calului şi, tîrîndu-se în sus pe mal, trase de frîu, strigîndu-i calului vorbe de încurajare.

Pentru cei care priveau, urcuşul părea de coşmar, însă cei doi ajunseră într-un tîrziu pe pămînt uscat şi Wally legă frînghia de un buştean. Cînd îşi scoase pălăria şi o flutură către ei, Matilda şi Mike răsuflară uşuraţi. Era teafăr. Şi reuşise.

– Tu urmezi, Molly! îi strigă Mike. Dar dacă simţi că-ţi fuge calul de sub tine, lasă-l. Tu să ţii frînghia strîns şi să înaintezi.

Dădu din cap în semn că înţelesese, însă nu avea de gînd să o lase pe Lady să alunece de sub ea şi să piară. Erau tovarăşe de prea multă vreme, trecuseră prin prea multe împreună pentru ca Matida să o abandoneze. Îl îndesă pe căţeluşul care mai rămăsese în pelerina ei şi micuţul începu să se zvîrcolească, udîndu-i cămaşa pînă la piele cu blăniţa lui plină de apă. Aşteptă să-l vadă liniştit, apoi o îndemnă blînd pe Lady să intre din nou în apă. Cu o mînă ţinea strîns frîul, cu cealaltă se agăţă de frînghie, iar genunchii şi coapsele se încordară în încercarea de a o ţine pe bătrîna iapă sub control, căci apa se învolbura ameţitor sub picioarele ei.

Lady alunecă şi se împiedică, smucind din cap şi nechezînd speriată. Matilda se aplecă peste grumazul ei, îi murmură la ureche vorbe liniştitoare şi o îmbărbătă pînă cînd iapa îşi regăsi echilibrul şi curajul să înainteze şi să lupte cu torentul.

Apa le trecu de picioare şi Matilda îi simţi izbitura cînd Lady începu să înoate. Se prinse ca o lipitoare de spinarea calului, gata să-i atingă coama cu faţa, strîngînd cu mîinile frîul şi frînghia şi simţind între ea şi cal zvîrcolirile căţeluşului.

– Bravo, fetiţo, o alintă ea. Bravo, fetiţo. Acum uşor, Lady. Mai departe, fetiţo. Mai departe.

Ploaia se revărsa necontenit, orbindu-le şi sporind furia rîului, făcînd malurile şi mai alunecoase şi mai primejdioase. Wally aştepta pe partea cealaltă şi striga vorbe de încurajare, însă Matilda nu mai vedea şi nu mai auzea nimic, pentru că iapa începuse să obosească sub ea.

– Hai, fetiţo. Încă puţin. Încă puţin şi ajungem acasă, o îndemnă ea.

Lady se ridică şi se lăsă din nou peste albia rîului, străduindu-se din răsputeri să urce pe mal. Însă nu avea în ce să se proptească, noroiul alunecos şi vîscos îi fugea de sub picioare şi o trăgea înapoi în apă.

Matilda îi auzea răsuflarea grea, îi simţea încordarea obosită a muşchilor şi sări de pe spinarea calului. Ţinînd strîns căpăstrul şi cu picioarele înţepenite în noroi, se chinui să o scoată afară din apă şi să o tragă în sus, pe mal.

Lady fornăia şi se lupta şi ea cu şuvoiul de apă şi cu mîlul, căutînd un punct de sprijin şi dezvelindu-şi dinţii, încercînd să o urmeze pe Matilda care se căţăra pe malul abrupt, trăgînd-o după ea. Îi striga vorbe de îmbărbătare şi, cînd reuşiră să iasă din apă, Wally îşi dădu drumul la vale ca să apuce frîul şi să ajute cu forţa lui.

Timpul părea să se fi oprit în loc cînd iapa îşi reluă urcuşul chinuitor, însă deodată simţi cum loveşte pămîntul tare cu copita şi, făcînd încă un salt, se înălţă pînă sus, pe mal. Rămase acolo cîteva momente lungi, chinuindu-se să respire, de parcă nu-i ajungea aerul. Apoi picioarele se frînseră sub ea şi se lăsă la pămînt. Dinţii ei lungi şi galbeni clănţăniră surd, dădu ochii peste cap şi rămase nemişcată.

Matilda îngenunche în noroi şi căţeluşul îi alunecă neobservat din sîn, alergînd apoi la fraţii lui. Mîngîie grumazul calului, atingînd cu blîndeţe fiecare fibră a trupului acela care fusese cîndva plin de vigoare, iar lacrimile îi alunecau întruna pe obraz, amestecîndu-se cu picăturile de ploaie. Lady fusese un tovarăş de nădejde – chiar singurul ei prieten din acel prim an – şi se dovedise curajoasă pînă în ultima clipă.

– Vine şi Mike, îi strigă Wally aproape de ureche. Ajută-ne!

Matilda îşi înghiţi lacrimile şi apucă frînghia. Mike era deja la jumătatea rîului şi în spatele lui era Bluey. Cînd apa se învolbură pe spinarea calului, cîinele era cît pe-aci să se piardă şi Matilda, speriată, îşi ţinu răsuflarea.

Bluey nu avea de gînd să înoate. Se lipi de Mike fără să-şi piardă echilibrul, apoi lătră scurt şi dădu din coadă.

– Afurisitului ăsta chiar îi place, strigă Wally, trăgînd de frînghie. Pun rămăşag că şi rîde.

Matilda amuţise, înspăimîntată şi mîhnită. Pierduse astăzi un tovarăş. Nu se simţea în stare să îndure încă o pierdere.

Calul lui Mike se căzni şi el să urce pe mal şi curînd dădu de pămînt tare. Bluey sări de pe spinarea lui şi se scutură bine de apă, după care se repezi la Matilda cu labele lui nămolite şi cu limba afară. Ea şi cei doi bărbaţi se trîntiră pe pămînt, gîfîind extenuaţi, nemaiţinînd seama că erau din ce în ce mai uzi şi mai îngheţaţi. Reuşiseră.

După ce îşi recăpătară suflul, Matilda urcă pe cal în spatele lui Mike şi porniră înapoi pe drumul lung către casă. Cîinii alergau pe lîngă ei, nerăbdători să ajungă într-un adăpost uscat şi călduros şi să-şi primească hrana. Matilda se gîndea doar la Lady. Nu avuseseră încotro, aşa că o lăsaseră în urmă. Ce sfîrşit nedemn pentru un cal atît de curajos! Matilda îmbrăţişa şaua. Îi va simţi lipsa.

Ploile făcură ca iarba să crească pînă la brîu. Pentru prima dată în ultimii cinci ani, locuitorii din New South Wales respirară uşuraţi. Oile care supravieţuiseră secetei se vor înzdrăveni şi vor da o lînă bună. Se vor hrăni bine şi viaţa se va întoarce la normal.

Însă viaţa în ţinuturile interioare era crudă, natura înşelătoare, aşa că nu răsuflară uşuraţi pentru prea multă vreme. Apa care căzuse potop fu absorbită de pămînt şi dispăru. Soarele răsări din nou pe cer, mai strălucitor şi mai mistuitor ca oricînd. Pămîntul se acoperi de aburi şi curînd iarba abundentă deveni din nou argintie, iar păşunile se umplură de praf şi se uscară de arşiţă.

Tom pierduse cîteva oi într-o păşune din vale, însă turma lui era mult mai bogată decît a Matildei şi se considera norocos că paguba nu fusese mai mare. Matilda cumpără de la el un căluţ să o înlocuiască pe Lady şi viaţa reluă inevitabilul ciclu – adunarea oilor, înmulţirea, tunsul şi vînzarea.

Devenise un ritual vizita la Tom şi April cel puţin de cîteva ori pe lună. Veştile care veneau din Europa nu erau deloc îmbucurătoare, şi primul-ministru Menzies avertiză că ar putea izbucni războiul dacă Hitler continua atacurile prin Europa.

– Tom, ce ar însemna pentru noi, aici, atacul lui Hitler asupra Poloniei?

Stăteau cu toţii în jurul mesei din bucătărie, iar atmosfera era dintre cele mai tensionate în noaptea aceea de septembrie, 1938.

– De ce ar afecta Australia un război în Europa?

– Înseamnă că vom fi implicaţi, răspunse el gînditor. Bănuiesc că sprijinul nostru este aşteptat chiar, avînd în vedere că facem parte din Commonwealth. Chamberlain trebuie să acţioneze cumva, şi repede.

Se lăsă tăcere şi April uită să mai împletească la ciorap, cu chipul ei palid luminat de lampă.

– Tom, dar tu nu va trebui să pleci, nu-i aşa? O să fie nevoie de tine la fermă. Ţara asta o să aibă nevoie ca niciodată de lînă şi de seu, de carne şi clei. Dacă va fi într-adevăr război, încheie ea înspăimîntată.

Se uită întrebător la soţul ei, însă el evită să-i întîlnească privirea şi închise radioul.

– Depinde cum vor evolua lucrurile, draga mea. Dar un bărbat nu poate sta la adăpost în vreme ce tovarăşii lui sînt împuşcaţi. Dacă va fi nevoie de mine, atunci o să plec.

Matilda şi April îl priviră îngrozite.

– Şi cu Wilga ce faci? Nu poţi să pleci pur şi simplu, se împotrivi Matilda. Şi cum rămîne cu April şi cu copiii? Cum îţi închipui că or să se descurce fără tine?

Tom îi zîmbi.

– N-am spus niciodată că este sigur. N-am zis decît că s-ar putea să plec şi eu dacă va fi nevoie de mine. Dar e posibil să nu fie nici un război.

Matilda văzu cum entuziasmul îi aprinse privirea şi îşi dădu seama că vorbele lui nu însemnau nimic. Ardea de nerăbdare la gîndul că ar putea merge să lupte. Abia aştepta să fie chemat. Se uită la April şi ştia că nici ei nu-i scăpase

lumina stranie din ochii lui, căci păli şi mai mult, iar mîinile îi rămaseră nemişcate în poală.

Matilda îşi muşcă buza şi luă repede o hotărîre. Jurase să-l răsplătească pe Tom pentru omenia lui şi poate că acum venise momentul să-şi împlinească făgăduiala.

– Tom, dacă ai să pleci cu adevărat, o să am eu grijă de Wilga. Oile pot fi aduse la un loc şi pot să folosesc staulul şi adăposturile tale pentru tuns. Cine ştie, poate vor rămîne cîţiva bărbaţi care să lucreze pămîntul, dar pînă ai să te întorci tu, o să ne descurcăm noi cumva.

April izbucni în lacrimi şi Tom veni lîngă ea să o liniştească. Matilda ieşi din cameră afară, pe verandă, apoi plecă să se plimbe pe păşunea îngrădită de lîngă casă. Ei doi aveau nevoie să rămînă singuri, iar ei îi trebuia spaţiu şi timp ca să se gîndescă la ce era de făcut.

Se opri lîngă gard şi, preţ de cîteva clipe, privi caii, apoi ridică ochii spre cer. Părea nesfîrşit, gata să îmbrăţişeze fîşia aceea de pămînt cu puzderia lui de stele. Era greu de crezut că acelaşi cer acoperea şi Europa sfîşiată de război. Oamenii vor pleca la luptă şi vor muri. Pămîntul va rămîne în grija femeilor şi a băieţilor mult prea tineri pentru a şti ce este de făcut. Sau în grija bătrînilor peste care trecuseră prea mulţi ani ca să mai aibă puterea să lupte împotriva capriciilor naturii. Pentru prima oară în atîţia ani de cînd se născuse se bucura că nu e bărbat. Îi părea bine că nu era nevoită să părăsească Churinga şi să se ducă pe un tărîm străin, ucigaş.

Se înfioră. Va face tot ce-i va sta în putinţă pentru April şi pentru băieţi, însă nu uitase cît de greu îi fusese mamei sale în anii războiului. Şi Dumnezeu să-i ajute pe ei toţi dacă istoria se va repeta.

14

Soarele coborîse la apus. Jenny îşi rezemase de perete pînzele terminate şi îşi curăţa pensulele, cînd îl auzi pe Ripper lătrînd. Se întoarse cînd zgomotul paşilor pe verandă se apropie şi, foarte plăcut surprinsă, îl văzu în prag pe Brett.

– Bună! Vocea ei sună ciudat, pe un ton prea înalt, şi aproape fără suflare. Te-ai întors mai devreme.

Brett zîmbi, îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea.

– Văd că ai avut de lucru, nu glumă, zise el, făcînd semn spre pînzele stivuite. Fluieră îndelung. Grozavă treabă! Cred că lucrezi foarte repede.

Jenny se întoarse şi ea să-şi privească picturile. Era tulburată de venirea lui neaşteptată şi-i trebui un moment ca să se desprindă de ochii aceia albaştri-cenuşii, ca să-şi poată regăsi stăpînirea de sine. *Ce-o fi cu mine?* se întrebă ea. *Sînt emoţionată ca o fetişcană de liceu.*

– Ce zici de treaba pe care am făcut-o? îl întrebă ea în cele din urmă, cînd Brett se apropie ca să se uite cu luare-aminte la duzina de peisaje.

Vîrî mîinile în buzunare şi privi gînditor:

– Să ştii că eu nu prea mă pricep la asemenea lucruri, însă pot să-ţi spun sigur că ai ajuns să simţi bine locul ăsta.

Şi alese o pictură pe care o puse pe şevalet.

– Uite, ăsta îmi place cel mai mult, şopti el.

Jenny se mai linişti şi se uită zîmbind cu căldură la scena pastorală în care erau zugrăviţi păstorii şi oile lor.

– Am însoţit călare mocanii pentru ăsta. Lumina era sublimă şi am vrut neapărat să surprind esenţa a ceea ce este Churinga cu adevărat.

Brett se uită la ea şi încuviinţă dînd din cap.

– Socot că ai reuşit. Aproape că simt mirosul oilor.

Jenny îl privi la rîndul ei, întrebîndu-se dacă Brett nu voia, de fapt, să o tachineze, însă expresia lui era mai degrabă meditativă, continuînd să se uite la pictură. Ea se întoarse şi reluă curăţatul pensulelor şi răzuirea vopselelor de pe paletă. Nu mai ştia ce se cuvenea să-i spună bărbatului acela înalt şi tăcut care se apropiase atît de mult, încît îi simţea căldura trupului. Absenţa lui timp de cîteva săptămîni o făcuse să-şi dea seama că Brett era parte din Churinga, o parte care însemna mult pentru ea – iar în sinea ei se dusese o luptă între conştiinţa fidelităţii şi noile emoţii.

– A fost o vacanţă plăcută? îl întrebă Jenny într-un tîrziu,

cînd nu mai rămăsese nimic de curățat, iar tăcerea devenea tot mai stînjenitoare.

– Fratele meu John este destul de bolnav și ar trebui internat într-un spital, sau măcar să se retragă o vreme de la tăiatul trestiei. Dar e încăpățînat și nu l-am putut convinge să renunțe și să facă ceva mai bun cu viața lui. Călătoria a fost pur și simplu o pierdere de vreme, însă mi-a prins bine să-l văd pe Gil după aceea.

– N-ai vrea un sandviș și-o bere?

Își auzi glasul aproape sugrumat și se întrebă din nou de ce nu poate purta o discuție firească, fără să i se pună un nod în gît. Luă masa pliantă și o scoase pe verandă. Avea nevoie de aer.

Brett veni după ea și se sprijini de balustradă, privind-o cum pregătea masa.

– Mîine este ziua armatei și au loc picnicuri și curse de cai. Mă gîndeam că ți-ar plăcea să mergi.

Subiectul de discuție părea neutru, iar vocea lui era calmă, chiar impersonală, ceea ce însemna că Jenny încă nu reușise să se facă de rîs.

– Sigur că da. Se sărbătorește la Kurrajong, nu? Am tot ascultat prin stație și se pare că este subiectul fierbinte al zilei.

Brett aprobă dînd din cap.

– Este cea mai mare fermă din ținut, așa că de ani de zile este și gazda evenimentului. Petrecerea o să țină trei zile și e bine să fii pregătită, pentru că o să rămînem acolo.

Jenny ar fi vrut să-și ascundă entuziasmul din privire și mușcă dintr-un sandviș. Ocazia de a-i cunoaște pe cei din clanul Squires nu putea fi ratată.

– Și unde o să stăm? Într-una dintre cabane?

– Pentru că ești noul proprietar al Churingăi, bănuiesc că te vor găzdui în casă, în clădirea principală. Îi aruncă o privire pe deasupra sticlei de bere. Pentru ei va fi ceva cu adevărat special să te aibă ca oaspete. Se fac tot felul de speculații la radio de cînd ai venit.

– Știu, chicoti Jenny. Ascult și eu.

Și mușcă încă o dată cu poftă din sandviș.

– Sper să mă ridic la nivelul așteptărilor, asta este. Nu sînt obișnuită cu atîta notorietate.

Brett zîmbi amuzat.

– Jenny, ca să devii foarte cunoscut trebuie să faci ceva rău și mă îndoiesc că e cazul tău.

Jenny își bău berea în tăcere, gîndindu-se la Ethan Squires și la fiii lui. Cine știe, poate că bătrînul avea să umple niște goluri lăsate de Matilda în jurnalul ei – în plus, ar fi interesant să afle de ce renunțase Charlie să o mai curteze.

– Ia spune-mi, ce se întîmplă exact?

– Păi mai întîi se va face o slujbă în Wallaby Flats, după care lumea se va întoarce la Kurrajong pentru curse. În prima zi vor fi rundele eliminatorii și fiecare bărbat din New South Wales nădăjduiește să ajungă în runda finală, care are loc în a treia zi. Vor fi mai multe picnicuri, cu focuri de artificii și tîrg de distracții. Apoi, în ultima noapte, cei de la Kurrajong organizează dansul.

– Se pare că e vorba de distracție pe cinste.

Brett zîmbi reținut, căldura zîmbetului reflectîndu-se în ochii lui.

– Chiar așa este. Și femeilor și bărbaților le place la fel de mult, pentru că le dă prilejul să se îmbrace elegant și să stea de vorbă.

– Cînd plecăm?

– Mîine în zori. Eu trebuie să vin cu un rînd de cai, așa că vei conduce tu camioneta.

Apoi se uită la cățelușul care adormise sub scaunul lui Jenny.

– Ripper va trebui să rămînă acasă, altfel cîinii de la Kurrajong îl vor savura ca pe o delicatesă.

Ripper păru să înțeleagă că devenise subiect de conversație, așa că veni la el, cerînd să fie mîngîiat.

– Ei, ușurel, băiete. Abia m-am spălat.

Și rîse încet, jucîndu-se cu zglobiul animal, iar cînd ridică din nou privirea spre Jenny, ea simți că o încearcă ceva ca o dorință. Întoarse repede capul și luă o gură din berea care se încălzise deja. Singurătatea îi făcea imaginația să o ia razna.

Brett era doar prietenos, sociabil şi nimic mai mult, iar ea era pe cale să se facă de rîs gîndind cu totul altceva.

Soarele se lăsa uşor dincolo de orizont, aruncînd un efemer văl portocaliu şi roz asupra pămîntului, cînd terminară cina. Jenny se uită la ceas şi plecă.

– Dacă mîine ne trezim atît de devreme, cred că ar trebui să ne retragem la culcare, zise ea într-o doară.

Nu voia să se ducă la culcare, ci să stea acolo cu Brett şi să privească Crucea Sudului strălucind din ce în ce mai tare.

Se ridicară amîndoi deodată. Brett o privea cu ochi insondabili, cu o expresie enigmatică. Urmă o lungă tăcere, cînd Jenny se simţi parcă atrasă spre el, însă toată vraja se risipi cînd Brett îşi îndesă pălăria pe cap şi-i întoarse spatele.

– Atunci ne vedem mîine la cinci. Noapte bună, Jen.

Jenny îl privi străbătînd curtea, cizmele lui cu toc plat stîrnind praful şi purtîndu-l într-un pas săltat, efect al orelor nenumărate petrecute în şa. Zîmbi, întrebîndu-se dacă omul acela ştia să danseze, roşi la gîndul că braţele acelea puternice ar putea să o ţină aproape de el, dar pînă la urmă pufni dezgustată şi intră în casă. *Oare pe cine vreau să duc de nas? Eu îi sînt şefă, iar el este prietenul lui Lorraine. Şi,* hotărî ea, *cine ştie, poate că nici nu se pricepe să danseze.*

Şi totuşi era foarte surescitată. Trecuse multă vreme de cînd nu mai ieşise în lume; de fapt nu mai avusese nici o tragere de inimă după moartea lui Peter, iar prietenii ei nu-şi doreau să invite o femeie singură la petreceri. Îşi aminti chefurile animate la care participase cînd era adolescentă. I-ar plăcea să se îmbrace elegant şi să se învîrtă pînă ar ameţi.

Apoi, brusc, se dezmetici, amintindu-şi că nu avea altceva de îmbrăcat în afară de blugi, cămăşi şi pantaloni scurţi.

– Nu pot să merg, murmură ea către Ripper. Mai ales ştiind că toate femeile se vor da peste cap să fie care mai de care mai elegante.

Căţelul lătră scurt şi începu să se caute energic de purici.

Jenny îl privea fără să-l vadă. În mintea ei încolţi o idee care la început i se păru revoltătoare şi pe care încercă să o înlăture. Şi totuşi. Şi totuşi... Ar fi posibil. De-ar avea curaj.

Se duse în dormitor, deschise uşa dulapului şi toată camera se umplu de mirosul plăcut al levănţicăi. Era aroma anilor de mult apuşi, zăbovind ca o amintire. Refrenul ireal începu să răsune în casa goală, dar parcă venea din alte vremuri şi, cînd Jenny scoase rochia de culoarea mării, i se păru că Matilda însăşi intrase în cameră pe nesimţite, îndemnînd-o să o mai îmbrace o dată. De parcă ea şi misteriosul ei partener aşteptau ca Jenny să li se alăture în valsul lor.

Muzica se auzea hipnotizantă şi Jenny îşi scoase hainele şi se îmbrăcă cu valurile de mătase şi batist, iar cînd se privi în oglindă i se păru că zăreşte o strălucire ca de păr roşiatic şi că aude rîsul uşor al unei alte femei.

Închise ochii. După cîteva momente îi deschise din nou, dar descoperi dezamăgită că era singură.

Se privi din nou în oglindă cu ochi critic, se întoarse de mai multe ori, lăsînd lumina lămpii să danseze, strălucitoare, în faldurile de mătase ale rochiei. Verdele oceanic căpătă acum sclipiri violete, armonizîndu-se perfect cu ochii ei şi cu strălucirea castanie a părului. Corsajul era foarte strîmt în talie, cu o delicată răscroială la gît şi cu mîneci înfoiate. Rochia era cam scurtă, însă asta nu era o problemă. Fustele scurte erau la modă în Sydney şi Jenny ştia bine că are picioare frumoase.

Însă cum stătea şi se privea, continuînd să asculte muzica bizară, îşi dădu seama că rochia – oricît ar fi fost de frumoasă – nu se mai potrivea cu timpurile actuale. Îi părea rău să renunţe la ceva atît de special – ceva ce cîndva însemnase mult pentru Matilda.

I se păru că aude un suspin, uşor ca o adiere pătrunzînd în cameră şi pe braţe simţi o mîngîiere ca de mătase. Nu se temea, căci Matilda nu mai era pentru ea o enigmă. Atingerea aceasta nu era decît un semnal că i se îngăduia să facă ceea ce gîndise că ar fi cel mai bine. Era o acceptare a timpului care trecuse şi un semn că Matilda voia ca rochia ei deosebită să fie din nou purtată.

– Mulţumesc, şopti Jenny. O să am grijă de ea, promit.

Lăsă rochia să alunece de pe ea și o întinse pe pat. Avea nevoie și de pantofi și atunci își aminti de perechea pe care o găsise pe fundul cufărului și care era evident că fusese asortată cu rochia. Scoase și pantofii din dulap, dar se resemnă repede. Pantofii erau prea mici și, cum ea avea degetul acela în plus la piciorul drept nu i-ar fi putut încălța, oricît s-ar fi străduit. Nu avea încotro, trebuia să se încalțe cu sandalele cu tocuri joase pe care le pusese în bagaj în ultima clipă. Erau destul de elegante și puteau ține onorabil locul pantofilor de dans.

Luă rochia în bucătărie și desprinse cu grijă trandafirii cusuți în jurul taliei și la umeri. Apoi, după ce ezită un moment, începu să taie. Două ore mai tîrziu, cînd lăsă jos din mînă acul și ața, Jenny se văzu cu o rochie de seară cu umerii goi, fără bretele, mai elegantă decît orice rochie scumpă pe care ar fi găsit-o la Sydney.

O lipi de ea și se privi din nou în oglindă, dar își dădu seama că încă mai avea ceva de făcut pentru ca vestimentația pentru petrecere să fie fără cusur. După cîteva minute își legă la gît un șnur de mătase verde pe care cususe trandafirii stropiți acum cu o pulbere aurie, care se odihneau între curba delicată a gîtului și umeri.

Jenny se privi uimită de transformare, apoi își spuse, chicotind mulțumită:

– Ei bine, Cenușăreaso, chiar ai să mergi la bal acum. Și nu oricum!

Jenny se trezi și începu să se pregătească înainte de răsăritul soarelui. Făcu un duș și se spălă pe cap, își puse pantaloni de bumbac și o cămașă brodată și își lăcui unghiile. Nu avea bijuterii multe – se opri la o pereche de cerceii de argint și la medalionul dăruit de Peter, de care nu se despărțea niciodată. Se privi în oglindă cu ochi critici și se simți dintr-o dată ușor emoționată. Trecuseră ani buni de cînd nu mai fusese la o petrecere cîmpenească și nu știa dacă era pe de-a-ntregul pregătită – dar acum orice îndoială venea prea tîrziu. Trebuia să meargă.

Ripper veni după ea trist și asistă la ordinea făcută de Jenny în camera ei și la pregătirea rucsacului. O urmă apoi

afară, pînă la camionetă, și se așeză deznădăjduit la picioarele ei cînd Jenny așeză pe scaunul din dreapta rochia îmbrăcată cu o husă. Își dădea seama că se petrecea ceva la care el nu avea să ia parte.

Jenny îl mai luă o dată în brațe pentru un ultim răsfăț. Pe durata week-end-ului, Ripper avea să fie dus înapoi la cuștile cîinilor și îi va duce dorul. Nu rezistă tristeții din ochii căprui, așa că după o scurtă ezitare, cedă.

– Hai cu mine, păcătosule. Urcă înainte să te vadă careva. Și-i dădu drumul în camionetă, avertizîndu-l. Dar ai grijă: dacă latri măcar o dată, te las acasă.

Ripper dădu bucuros din coadă, părînd să fi înțeles avertismentul. Jenny urcă și ea și porni motorul. În partea cealaltă a curții îl zări pe Brett înconjurat de mai mulți cai pe care îi ținea în frîu.

– Ripper, treci imediat pe podea, murmură ea. O să dăm amîndoi de necaz dacă te prinde aici.

Cei doi bărbați care rămăseseră la Churinga făcură semne de rămas-bun convoiului de cai și camionete. Jenny se alătură șirului la prima poartă și își dădu seama că o aștepta o călătorie destul de anevoioasă. Drumul pînă la Kurrajong era plin de gropi, iar praful stîrnit de celelalte mașini se ridica deja într-un nor gros și i se lipi de pielea umedă, făcînd-o să nu se simtă bine. Greșise cînd alesese să se îmbrace cu haine curate.

Timp de cinci ore înghiți o grămadă de praf și nu văzu altceva decît bărbații din spatele camionetei care mergea înaintea ei. Cu cît trecea timpul, oamenii deveneau tot mai vorbăreți și mai veseli, fiindcă berea deja începuse să curgă și, după cît de dezordonat mergeau cele trei camionete din față, era clar că nici șoferii nu se dăduseră în lături.

Intrarea principală la Kurrajong se făcea printr-o poartă din fier, proaspăt vopsită, pe sub un arc masiv ce-i domina pe toți cei care treceau pe dedesubt cu o emblemă deasupra. Era o primire impresionantă, însă uimirea cea mare se produse abia la ivirea casei.

Veranda colonială și balconul în spatele căruia se înălța zidul de cărămidă, stîlpii pe care se împleteau bougainvillaea

şi alte flori exotice, multicolore, confereau casei un stil aparte şi frumuseţe. Grădinile luxuriante şi grandoarea mută a domeniului emanau bogăţie şi putere – dar mai ales încredere în însemnătatea a tot ceea ce reprezenta Kurrajong. Totul era întocmai ca în descrierea Matildei şi Jenny avu sentimentul că trăieşte aceeaşi stînjeneală. Îşi aminti însă curajul şi demnitatea cu care Matilda îşi apărase pămîntul chiar aici, pe proprietatea aceasta imensă şi înţelese că nu avea de ce să se simtă stînjenită. Ce se întîmplase ţinea de trecut. Ea trăia acum alte timpuri – o vreme în care lucrurile trebuia lămurite –, o şansă pentru cei de la Churinga şi Kurrajong să îngroape securea războiului.

– Eşti uimită? o întrebă Brett, aplecîndu-se puţin în şa.

– Poate nu atît de mult cît ar trebui, rîse Jenny. Însă este impresionant, într-adevăr.

– Du-te la conac. Eu trebuie să am grijă de cai.

– Cum, nu vii şi tu?

Gîndul că va da ochii singură cu toţi străinii aceia o cam speria.

Brett clătină din cap şi zîmbi.

– Eu nu sînt decît un angajat, aşa că o să fiu găzduit într-o cabană. Dar ne vedem mai tîrziu.

Şi-atunci îl văzu pe Ripper care, auzindu-i vocea, ieşi repede din ascunzătoare.

– Parcă ţi-am spus să-l laşi acasă.

Jenny luă căţelul în poală.

– Stai liniştit că n-o să păţească nimic. Poate dormi în camionetă. Pur şi simplu nu m-a răbdat inima să-l las.

– Ce ţi-e şi cu femeile astea, pufni Brett şi porni cu caii spre ţarc.

Jenny nu mai avu vreme să riposteze. Andrew Squires cobora treptele largi ale verandei în întîmpinarea ei. Era, fără îndoială, un bărbat care arăta bine, recunoscu Jenny, şi se vedea că are mare încredere în el însuşi. Dar era un mincinos şi un şarlatan şi ea ar fi vrut să-i evite compania.

Bărbatul îi zîmbi curtenitor şi-i strînse mîna cu căldură.

– Bună dimineaţa, doamnă Sanders. Ce plăcere să vă întîlnesc din nou!

Jenny îi zîmbi la rîndul ei. Îi era cald, se simţea murdară şi îi ardea gîtul de sete – iar înfăţişarea perfectă a lui Squires o irita. Cum de putea rămîne curat în tot praful ăsta?

– Aveţi o locuinţă încîntătoare, zise ea politicos.

– Mă bucur că vă place, răspunse Squires, luînd din camionetă bagajele şi rochia. Sper să-mi îngăduiţi la un moment dat să vă arăt şi împrejurimile.

Şi preţ de cîteva clipe îi susţinu privirea cu ochii lui azurii, după care se întoarse către camionetă, de unde apăru Ripper.

– Salutare! Ia te uită, se pare că avem un pasager clandestin.

Tensiunea scăzu şi Jenny începu să rîdă.

– A insistat să vină şi el. Dar poate să doarmă aici, înăuntru, şi promit că nu va sta în calea nimănui.

Andrew îl mîngîie pe cap şi Ripper dădu bucuros din coadă.

– Nu vă faceţi griji. Din moment ce ştie cum să se poarte în casă, este bine venit.

Jenny începea să-şi schimbe părerea despre Andrew. Nu putea să fie atît de rău dacă îl plăcea pe Ripper. Cine ştie, poate că întîlnirea cu clanul Squires nu avea să fie atît de înspăimîntătoare cum crezuse. Îl urmă în sus, pe trepte, şi intrară în hol pe eleganta uşă a conacului.

Părea să fi păşit într-o altă lume. Podelele erau acoperite cu covoare persane, iar pereţii împodobiţi cu tablouri în rame aurite şi cu oglinzi. Pe mesele perfect lăcuite se aflau vaze de cristal pline cu flori, trofee de argint şi porţelanuri vechi, de valoare. Jenny se opri sub un candelabru splendid, căci simţul ei estetic aprecie strălucirea curcubeului împrăştiat de lacrimile de cristal pe ziduri şi pe tavan.

– Bunicul meu l-a adus cu mulţi ani în urmă din călătoria pe care a făcut-o la Veneţia. Este ca o bijuterie de familie, se mîndri Andrew.

– Nu mi-ar plăcea să răspund de curăţarea lui, remarcă Jenny.

– Avem servitori care se ocupă cu aşa ceva, o lămuri Andrew. Haideţi să vă arăt camera în care veţi sta.

– Nu aveţi servitori care să facă şi treaba asta?

Tonul ei fu destul de sarcastic, chiar dacă atenuat de un zîmbet.

Squires o privi solemn.

– Ba da. Dar pentru că aceasta este prima vizită pe care o faceți la Kurrajong, m-am gîndit că ați aprecia o primire făcută de gazde personal.

Jenny se uită în altă parte, rușinată de propria afurisenie, și îl urmă repede pe scară.

– Va veni o menajeră să vă ajute să despachetați, îi zise Andrew, lăsîndu-i pe pat bagajele și rochia. Baia este acolo. Cînd sînteți gata, coborîți în sufragerie ca să-i cunoașteți pe toți membrii familiei și pe ceilalți invitați. Cred că vă imaginați cît sînt de curioși cu toții să o cunoască pe noua proprietară de la Churinga.

Și îi zîmbi cu căldură, ceea ce îi sporea frumusețea trăsăturilor. Dacă Jenny nu ar fi cunoscut și latura cealaltă a firii lui, ar fi fost tentată să creadă că omul din fața ei ar putea fi o companie plăcută. Îi mulțumi și așteptă să-l vadă ieșit din cameră înainte de a se apleca pentru a-l mîngîia pe Ripper.

– E puțin diferit de cum îl știam noi, nu-i așa, băiete?

Jenny admiră brocartul de culoarea cafelei cu lapte de la fereastră și din jurul patului încadrat de patru stîlpi de lemn. Pe podeaua lăcuită era întins un covor deschis la culoare, într-o perfectă armonie cu strălucirea mobilierului victorian. Străbătu camera și se opri lîngă măsuța de toaletă, cercetînd atent gama de sticluțe de cristal cu parfumuri dintre cele mai fine, și săpunurile cît un boboc de trandafir dintr-un bol Wedgwood. Balmain, Chanel, Dior. Gazdelor ei le plăcea să facă risipă de generozitate, însă Jenny se întrebă dacă nu cumva primirea atît de somptuoasă ascundea un anume plan.

Gîndul la Churinga, la podelele ei aspre și la mobilierul simplu o determină să socotească exagerată toată această opulență și, pentru prima oară i se făcu dor de locul acela încîntător și familiar. Își dădu brusc seama că Churinga devenise pentru ea „acasă". Casa din Sydney i se părea acum prea depărtată. Tînjea să se întoarcă mai repede în simplitatea rustică a locului pe care îl moștenise.

O bătaie ușoară în ușă îi întrerupse gîndurile și, cînd se întoarse, Jenny întîlni o pereche de ochi negri care o priveau cu bunătate. Fata care aștepta în prag era negresă și pe sub șorțul scrobit purta o rochie de bumbac în alb și albastru. Era desculță și-i zîmbi prietenoasă.

– Bine-ați venit, domniță. Să vă ajut la despachetat, da?

Jenny îi zîmbi.

– O să fac eu asta mai tîrziu.

Zîmbetul se topi într-o clipă de pe chipul fetei și se apropie tîrînd picioarele și privind-o nedumerită pe Jenny printre gene.

– Stăpînul mi-a zis să vă ajut.

Jenny observă tulburarea fetei și primi. Nu avea rost să încerce să dea peste cap sistemul, dar a lăsa o menajeră să-i despacheteze bagajele i se părea prea mult.

Fata dădu zor prin cameră așezînd în sertare lenjeria intimă a lui Jenny și agățîndu-i rochia în dulap, după care făcu semn spre hainele ei cu care călătorise pe drum.

– Să le spăl și pe astea, nu?

Jenny se încruntă.

– Nu este timp. Curînd va trebui să cobor.

Fata dădu din cap, îndărătnică.

– Este destul timp. Dați-mi-le să le spăl.

Jenny ridică din umeri și capitulă. Își scoase hainele.

– Cum te cheamă?

– Jasmine, domniță.

Și fata făcu hainele grămadă, apoi ieși repede pe ușă.

Jenny oftă și intră în baie. Cum nu mai avea altceva cu care să se îmbrace, putea să-și îngăduie o baie bună înainte să coboare la întîlnirea cu familia Squires și cu invitații ei.

Rămase în prag mută de uimire. Era atîta risipă de lux acolo, încît s-ar fi potrivit într-o casă de toleranță. Robinetele de aur aveau formă de delfini, iar faianța italienească era pictată de mînă. Într-un colț se afla o statuetă din alabastru, reprezentînd pe Venus din Milo, înconjurată de mai multe sticluțe cu săruri de baie. Pe o bară din aluminiu erau împăturite prosoape groase și pufoase, iar lămpile din cristal aruncau străluciri blînde asupra halatului de mătase care

aştepta în budoarul stil Ludovic XVI. Era limpede că locuitorii de la Kurrajong nu făceau baie cu apă mocirloasă!

Cu apa clipocind pînă la urechi, Jenny închise ochii şi se odihni lăsînd capul pe perniţa aşezată exact la locul potrivit. De fapt, totul depăşea măsura, dar ea era hotărîtă să profite de situaţie şi să se răsfeţe.

Nu avea habar cît lenevise în cadă, însă cînd deschise ochii apa începuse să se răcească. Fără tragere de inimă, Jenny ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop, aruncînd o privire spre sticluţele cu cremă şi alte balsamuri pentru piele aliniate sub aceeaşi generoasă Venus. Nu avea timp să încerce nimic din tot ce se afla acolo – era deja în întîrziere.

Jasmine făcuse minunea: pantalonii fuseseră bine periaţi şi călcaţi şi bluza spălată. Cum de reuşise să facă totul atît de repede era o enigmă, însă Jenny nu mai avea timp să se minuneze; se uită la ceas şi se îngrozi: trecuse o oră fără ca ea să-şi fi dat seama.

În vreme ce se îmbrăca, se ruja şi se dădea cu rimel, auzi maşini oprindu-se pe aleea din faţa casei, apoi voci şi murmur de oameni care se salută unii pe alţii. Şovăi. Ea era o străină – subiectul curiozităţii şi speculaţiilor de tot felul. Trebuia să apeleze la tot curajul ei.

Se uită în oglindă şi îşi aminti prima ei expoziţie. Avusese emoţii şi în ziua aceea, însă reuşise să le ascundă adoptînd o atitudine de artist şi îşi jucase rolul pînă cînd se simţise la largul ei. Astăzi nu putea fi altfel – numai că în loc de artistă, astăzi trebuia să fie stăpîna unei moşii. Era văduva bogată venită din oraş căreia nu-i erau străine asemenea reuniuni. Respiră adînc.

– Dacă o scot la capăt şi de data asta, murmură ea, cred că o să mă apuc serios de teatru.

Văzînd că Jenny se îndreaptă spre uşă, Ripper scînci şi o privi galeş.

– Să stai cuminte, îi ordonă ea. Te scot afară mai tîrziu.

Ajunsă în capul scărilor, îşi dădu seama unde se află sufrageria după direcţia din care veneau vocile. Inima îi bubuia în piept şi îşi dori să-l fi avut pe Brett alături de ea.

Trase adînc aer în piept, îndreptă umerii şi începu să coboare. Cortina se ridicase. Era vremea să înceapă primul act.

Prin uşile deschise apăru un bărbat de vreo şaizeci de ani care se opri să o aştepte în dreptul scărilor. Zîmbea curtenitor şi avea o înfăţişare plăcută. O învălui pe Jenny cu o privire admirativă şi-i întinse mîna, dînd de înţeles că era încă unul dintre fiii lui Squires.

– Ce plăcere să te cunosc, doamnă Sanders. În sfîrşit! Eu sînt Charlie. Pot să-ţi spun Jenny?

Jenny simţi îndată o reală simpatie faţă de el. Nu era de mirare că Matilda îl plăcuse – vedea şi de ce.

– Sigur că da. Şi mie îmi pare bine să te cunosc, Charlie.

Squires îi luă mîna şi i-o trecu pe braţul lui.

– Acum să intrăm în cuşca leilor. Eu zic să isprăveşti repede cu ei şi-apoi să ne aşezăm undeva şi să bem o sticlă cu şampanie. Eşti pregătită să-l întîlneşti pe tata?

Jenny îi zîmbi la rîndul ei.

– Numai dacă-mi promiţi că nu mă laşi singură în arenă.

Charlie o privi gînditor.

– Eşti prea dulce ca să te pot lăsa undeva, o tachină el. Cred că noi doi o să ne înţelegem de minune.

Se lăsă condusă printre oaspeţi. Deşi nu-i scăpau privirile insistente şi murmurele de uimire ale persoanelor pe lîngă care treceau, atenţia lui Jenny era concentrată asupra bătrînului din scaunul cu rotile.

Ethan era alb la faţă, avea nasul coroiat şi ochii aproape incolori sub pleoapele moi. Mîinile noduroase şi cu vene proeminente stăteau nemişcate pe pătura care îi acoperea genunchii. Privirea care o iscodi era ascuţită, inteligentă şi cunoscătoare.

– Îmi aminteşti de Matilda, zise el tare în liniştea care se lăsase. Mă întreb dacă eşti la fel de arţăgoasă.

– Numai dacă sînt provocată, domnule Squires, explică ea pe acelaşi ton, susţinîndu-i privirea.

Actriţa din ea o ajută să-şi ascundă şocul arborînd o atitudine semeaţă.

Ethan pufni şi se uită spre Charlie.

– Să fii atent la femeia asta, fiule. Dacă seamănă cît de

puțin cu predecesoarea ei, nu m-ar mira să te gonească de la Churinga cu un glonț în spate.

După care rîse disprețuitor, dar îl întrerupse un acces de tuse.

Printre cei adunați acolo își făcu loc o femeie slăbuță, elegantă, care îi ajută bătrînului să bea dintr-un pahar cu apă. Îi aruncă lui Charlie o privire dojenitoare.

– Ți-am spus să nu-l inciți. Știi bine că nu trebuie provocat.

Charlie îi prinse brațul lui Jenny ca pentru a se apăra de o acuză nedreaptă.

– Tata nu are nevoie să fie provocat. Nu face decît să se amuze așa cum face de obicei.

Femeia ridică ochii deznădăjduită și oftă :

– Iertați-mă, doamnă Sanders. Cred că ne considerați necivilizați.

Îi întinse o mînă foarte îngrijită pe care străluceau diamante :

– Eu sînt Helen Squires. Soția lui James, fratele lui Charlie.

– Jenny.

Îi răspunse cu un zîmbet la fel de prietenos și cu o strîngere fermă de mînă, bucuroasă să o urmeze pe femeia mai în vîrstă ca să se retragă deoparte.

– De cînd a aflat de sosirea ta abia așteaptă o înfruntare, îi mărturisi Helen. Charlie ar fi trebuit să te prevină cît este de nepoliticos. Îmi pare rău dacă te-a jignit, dar o dată pornit nu-l poți opri.

– Nu e nimic, îi răspunse Jenny zîmbind, însă dincolo de politețea de fațadă era încă tulburată din pricina șocului.

– Să sperăm că se va liniști suficient ca să-mi povestească și mie din trecutul Churingăi.

Observă un mesaj tacit între frate și cumnată, dar înainte să mai poată adăuga ceva, Charlie o luă de braț și o conduse să-i prezinte pe ceilalți oaspeți.

– O să ai destul timp să stai de vorbă cu tata, însă acum cred că ar fi bine să-l lăsăm să fiarbă la foc mic, îi șopti el. Hai să continuăm cu prezentările.

Jenny strînse o mulțime de mîini și zîmbi binevoitor. Încerca să-și amintească nume și legături de rudenie, răspunzînd mereu la aceleași întrebări și spunînd aceleași banalități. Se simțea dezgolită de privirile curioase ale invitaților și se bucură cînd Charlie o trase în cele din urmă afară, pe verandă, la o gustare. Sorbi șampania rece și se strădui să se liniștească atunci cînd o slujnică veni și-i așeză în față o farfurie cu omletă pufoasă.

– Te-am cam chinuit, nu? Să știi că-mi pare rău. Însă te-ai descurcat lăudabil, mai ales cu tata.

Jenny se uită la el.

– Charlie, e foarte ciudat ce mi-a spus el. Ce Dumnezeu a vrut să spună?

El ridică din umeri și sorbi din șampanie.

– Aiureli de om bătrîn. Nu-l lua în seamă.

– Mie mi s-a părut că a avut o țintă, îl contrazise Jenny, îngîndurată.

Charlie se concentră o vreme.

– Cred că a văzut în tine ceva din dorința Matildei de a fi independentă. Licărirea aceea de încăpățînare – privirea orgolioasă care făgăduiește război oricui îndrăznește să te provoace.

Apoi se întoarse spre ea și-i zîmbi.

– Replica ta scurtă și promptă l-a făcut să vadă imediat asemănarea. Am cunoscut-o și eu cîndva și amintirea ei este greu de uitat. Ar trebui să fii măgulită.

Jenny stătu puțin pe gînduri.

– Da, sînt măgulită.

Voia să-l întrebe de ce a încheiat atît de brusc prietenia lui cu Matilda, dar se hotărî să-l cunoască mai bine înainte să deschidă subiectul. El nu avea de unde să știe de existența jurnalelor și poate că era mai înțelept să păstreze secretul.

Charlie lăsă șervetul deoparte, se rezemă de pernele fotoliului de nuiele și-i spuse vesel:

– Se pare că anul acesta s-a strîns aici toată lumea din New South Wales. Dar nu cred că trebuie să-ți amintesc pentru cine au venit. Două luni de bîrfe și suspiciuni le-au ațîțat curiozitatea.

– În curînd nu o să mai fiu o noutate pentru nimeni.

Se uită apoi către țarcuri, unde îl văzu pe Brett în mijlocul altor bărbați, sprijiniți cu toții de gard. Două luni. I se părea că trecuseră repede. Dar acum se apropia iarna, iar ea trebuia să ia cît mai repede o hotărîre în privința Churingăi.

– Pe un dolar că nu va fi așa.

– Nu merită atît, îi răspunse Jenny. Cînd începe parada?

Charlie se uită la ceasul de la mînă.

– Cam în două ore. Ar fi bine să-i urnim pe toți din loc. Mi-ar face mare plăcere să-mi dai voie să te conduc, cu mașina mea.

O făcu să zîmbească această curtoazie atît de formală și privi înainte, în curte. Ar fi preferat să meargă cu Brett și cu oamenii de la Churinga, dar ei păreau să-și fi făcut propriile aranjamente, căci porniră toți către camionete.

– Îți mulțumesc, Charlie, zise în cele din urmă. Aș fi onorată.

Monumentul eroilor se afla la capătul unui drum plin de praf, undeva la periferia orășelului Wallaby Flats. Jenny, însă, în mașina cu aer condiționat a lui Charlie era ferită și de praf, și de căldura sufocantă. Se uita pe geam la mulțimile aliniate în stradă, întrebîndu-se de unde veniseră atîția oameni. Erau crescători de vite, mocani, tunzători de oi, argați și negustori. Fermieri înstăriți și scăpătați, unii conducînd mașini, alții călare. Lucrători nomazi în căruțele lor prăfuite, din care se auzea zăngănitul oalelor și al tigăilor. Femei îmbrăcate în rochii de bumbac albe, strălucitoare, cu pălării multicolore țineau de mînă copiii mici; bărbații se aliniaseră în rînd, îmbrăcați în uniformă, cu medaliile bine lustruite, pe cap cu pălării moi, cu boruri late trase semeț peste sprîncenele încruntate. Mișcarea, freamătul acela al mulțimii pe fundalul pămîntului stacojiu și al cerului străbătut de nori albi, oferea un adevărat caleidoscop. Jenny își dorea să-și fi adus caietul de schițe.

Charlie parcă mașina alături de celelalte ale familiei, apoi porniră agale să se alăture mulțimii de pe stradă. Jenny încercă să-l descopere pe Brett în mulțimea și zarva aceea, însă fără succes. Apoi, tînguirea înăbușită a unui cimpoi îi atrase atenția că parada începuse.

În urma fanfarei din Wallaby Flats veneau caii, cu clinchetul harnașamentului lor. Zeci de perechi de cizme stîrneau și ridicau praful. Un val de patriotism cuprinse întreaga mulțime cînd prin fața ei trecură către monumentul eroilor trei generații de soldați. Erau figuri pe care Jenny le recunoscu, figuri cu privirea ațintită înainte, cu bărbiile ridicate, sugerînd mîndria soldaților, cu medalii strălucitoare care se legănau în ritmul marșului – figurile unor bărbați care plecau călare cu oile pe pămîntul Churingăi și pe care Jenny nu-i crezuse atît de vîrstnici ca să fi luat parte la război.

Oficialitățile orașului, în toată splendoarea lor, așteptau sosirea paradei. Apoi, un preot cu sutana umflată de vînt, începu slujba. Se intonară cu un entuziasm febril vechi imnuri îndrăgite de comunitate, și Jenny se lăsă furată de elanul patriotic. Și cînd pe lespezile de piatră se așezară coroane de maci sîngerii, și cînd un soldat mult prea tînăr începu să intoneze stingerea, simți că lacrimile îi înțeapă ochii. Iar cînd trista notă finală se stinse, mulțimea întreagă lăsă să-i scape un suspin înfiorat.

– Acum începe distracția, spuse Charlie, făcînd semn către cîrciuma la ușa căreia era deja înghesuială.

– Multe capete vor suferi durere la noapte.

Jenny se uită la el și toată tristețea momentului fu uitată în fața zîmbetului voios al lui Charlie.

– Și acum?

– Acum ne întoarcem la Kurrajong, răspunse el scurt. Înainte ca toți să se repeadă la cele mai bune locuri pentru picnic.

Undele rîului sclipeau în soare. Pînă să ajungă Charlie și Jenny, la umbra copacilor se instalaseră deja o mulțime de pături și coșuri pentru picnic. Copiii se scăldau în apa răcoroasă și jucau fotbal în iarbă. Fuseseră instalate o mulțime de gherete viu colorate și toate erau asaltate de mușterii. Erau și jongleri, și scuipători de foc, boxeri, cucoane grase și bărboase, fuseseră aduse un carusel, dar și bărci care se legănau pe rîu.

– Jenny, eu sînt gazdă şi mai am multe de făcut, îi spuse Charlie. Dacă ai vrea, aş putea vorbi cu cineva să-ţi ţină companie.

Jenny clătină din cap.

– Mergi şi fă-ţi treaba. Îmi face chiar plăcere să descopăr totul singură.

Charlie o mai privi o clipă, după care plecă. Cu toate că îi plăcea compania lui, Jenny se bucură că mai avea şi altele de făcut. Abia aştepta să se plimbe singură, să mănînce vată de zahăr şi mere în caramel. Zarva şi miresmele tîrgului cîmpenesc îi amintiră de copilăria petrecută la Waluna.

Îşi făcu loc printre coşurile de picnic şi răspunse binevoitor la saluturile vesele. Toată lumea părea să ştie cine este ea, dar, spre norocul ei, puţini se opriră să stea de vorbă. Trecu pe lîngă cortul unde se servea bere. Era plin de lume şi grămada de sticle goale de-afară creştea văzînd cu ochii. Undeva în spatele cortului se încinsese o ceartă destul de aprinsă, însă după cîteva minute cei doi protagonişti se luară la braţ şi începură să cînte un vechi cîntec de-al păstorilor.

Jenny trecu mai departe, bucurîndu-se de gustul bun al vatei de zahăr şi se întrebă pe unde ar putea fi Brett.

În cele din urmă îl zări într-o mulţime care se strînsese în jurul ringului de box. După ce-şi făcu loc printre spectatori, Jenny se opri brusc. Brett era cu Lorraine. Se ţineau de braţ şi el părea mulţumit. Le stătea bine împreună şi erau la fel de apropiaţi ca orice cuplu care se bucura de o zi de petrecere.

Jenny făcu repede cale întoarsă, înainte să o vadă ei. Ziua nu-i mai păru la fel de frumoasă.

15

Cînd ridică privirea, Brett zări figura înmărmurită a lui Jenny înainte ca ea să se întoarcă şi să plece. Cînd îşi dădu seama cum trebuie să fi văzut ea lucrurile, simţi că se prăbuşeşte cerul şi se depărtă de Lorraine. Fata se agăţase de el doar cu cîteva momente înainte, dar, vrînd să evite o scenă, el căuta un moment prielnic să scape.

– Ar fi bine să plec, mormăi Brett. Trebuie să am grijă de cai.

– Credeam că mergem împreună la picnic, se îmbufnă Lorraine. Am pregătit totul sub copaci, chiar lîngă apă.

– Lorraine, nu pot să mănînc înainte de curse.

Nu-i scăpă îndîrjirea din ochii fetei.

– Şi-apoi, le-am promis fraţilor Squires că o să ciocnesc un pahar cu ei.

– Cred că mai degrabă i-ai promis duduii Sandres, îl luă ea peste picior. Brett Wilson, ai grijă că te faci de rîs. Femeile ca ea nu caută decît bani. Pariez că s-a încurcat deja cu Charlie ăla.

– Nu-i judeca pe ceilalţi după standardele tale, Lorraine, replică Brett, mînios.

– Ticălosule! îl repezi ea. Nu ştiu ce-oi fi văzut la tine. Dar dacă-ţi închipui că ai dat lovitura cu duduia aia, atunci să ştii că te înşeli. Ea este de-a lor. Face parte dintre bogătani – iar tu nu eşti decît un amărît de angajat.

Şi-i întoarse spatele plecînd furioasă de acolo, cu tocurile ei înalte afundîndu-se în iarbă.

Brett îi urmări retragerea, înţepat de vorbele ei şi făcînd un efort să nu creadă ce spusese ea. Pentru că el era convins că Jenny era deosebită de toţi bogătanii din lumea celor ca Squires. Fără îndoială că pe ea nu o vor influenţa nici banii, nici puterea, ci îşi va decide singură viitorul. Îşi făcu loc printre oamenii adunaţi acolo şi porni către zona rezervată picnicului la Kurrajong.

Dar cînd văzu grupul numeros, ezită. Era o scenă interesantă – una la care s-ar fi simţit stînjenit să participe. Vorbele lui Lorraine îi răsunară în urechi cînd o zări pe Jenny stînd veselă de vorbă cu Charlie Squires. Ori de cîte ori Squires se apleca spre ea, figura ei exprima voie bună. Părea să se simtă bine şi primea bucuroasă toată atenţia lui, fără să trădeze vreo urmă de stinghereală în bogăţia de care era înconjurată.

Sub sălcii, pe iarbă fuseseră întinse pături. La umbră se zăreau mese şi scaune, feţele de masă strălucitor de albe fiind acoperite cu argintăria încă şi mai scînteietoare. Femeile de

la Kurrajong erau deosebit de elegante, îmbrăcate cu rochii fine de vară, cu pălării cu boruri largi şi sorbind delicat şampanie din pahare lungi de cristal; rîdeau şi se întreţineau cu oaspeţii. Bătrînul Squires stătea de vorbă cu alţi invitaţi, adăpostit la umbra unei umbrele mari, deasupra capului său înălţîndu-se ca un linţoliu fumul trabucului; dădea tot timpul ordine şi avea grijă să-şi domine auditoriul. Ca de obicei, Helen era în preajmă, jucînd după cum îi cînta răutatea bătrînului, în vreme ce James, soţul ei, servea băuturi oaspeţilor.

Însă Brett se întoarse din nou către Jenny şi Charles. Păreau să se simtă bine împreună, îşi zise el. Deşi Charles era cu mai bine de patruzeci de ani mai în vîrstă decît Jenny, ticălosul arăta încă foarte bine şi ştia cum să zăpăcească o femeie.

„Ticălosul mai e şi bogat", adăugă Brett în sinea lui, amărît. „Îi poate oferi orice şi-ar dori ea – dar nu urmăreşte decît să pună mîna pe pămînt."

Brett făcu cale întoarsă înainte ca cei doi să-l zărească. Pentru el nu era nici un rol în scena pe care o urmărise şi s-ar fi simţit ca un intrus, cum de altfel şi era. Însă nu se îndura să plece, căci gîndul că Jenny îi scăpa printre degete nu-i dădea pace. Acum, cînd ea văzuse ce viaţă plină de desfătări îi putea asigura un fermier bogat, ce-i putea oferi el, ce ea nu avea deja?

Jenny nu mai luase parte la nici un asemenea picnic. Se serveau aperitive şi salate, somoni întregi şi pui fripţi, caviar scînteind pe pat de gheaţă. O piramidă de fructe se înălţa triumfătoare în mijlocul mesei acoperite cu damasc alb şi argintărie şi cristaluri scînteietoare. Stăpînii de la Kurrajong erau maeştri în a-şi face oaspeţii să se simtă bine. Şi totuşi, cu toată ospitalitatea şi conversaţia politicoasă, Jenny simţea că lipsea ceva şi, urmărind relaţiile dintre membrii familiei pe parcursul week-end-ului, îşi dădu seama unde era hiba.

Avea în faţa ei o familie alcătuită din caractere diverse, care nu se prea agreau. Ethan Squires era patriarhul incontestabil care domnea peste această familie numeroasă,

peste copii şi nepoţi, instrumentul de tortură fiind teama. Teama de a nu fi luat în seamă. Teama de a nu fi exclus din testament. Teama că averea Kurrajong-ului ar putea fi înstrăinată dacă nu se supuneau cuvîntului lui. Ca mulţi alţi bătrîni, avea puterea de a-i controla cu ajutorul banului şi îşi exercita această putere cu plăcere.

Pe James îl iritase întotdeauna înverşunarea cu care bătrînul ţinea hăţurile la Kurrajong. Charlie era o companie plăcută, însă frustrarea lui era evidentă, cînd vorbea despre planuri la Kurrajong, planuri ce nu puteau fi realizate cît timp trăia tatăl lui. Andrew părea să fie singurul căruia îi convenea viaţa de-acolo. Însă cu toate că era singurul care scăpase din ghearele bătrînului şi îşi făcuse o carieră în oraş, legăturile cu moşia erau încă strînse. Cu tot rafinamentul lui, şi el era supus supremaţiei tiranice a lui Ethan. Toate afacerile în care se implica Kurrajong treceau mai întîi prin biroul lui şi Jenny bănuia că Ethan deţinea, de fapt, controlul a tot ce mişca acolo.

Moleşită de mîncarea îmbelşugată şi vin, şi ameţită de căldură, se lăsă pe spate, rezemîndu-se de pernă şi închise ochii. Abia înţelegea frînturi din ce se vorbea în jurul ei şi, cum era străină printre cei de-acolo, nu putea lua parte la sporovăiala femeilor.

– Măi să fie! Uite ce înţeleg eu prin pasărea paradisului.

Jenny deschise ochii, întrebîndu-se ce-o fi vrînd să spună Charlie. Rămase cu gura căscată.

– Diane! exclamă ea.

Charlie îşi luă privirea de la apariţia înveşmîntată în caftan stacojiu şi se uită la Jenny cu luare-aminte.

– Cunoşti creatura aceea exotică?

Jenny zîmbi şi se ridică imediat.

– Ba bine că nu, răspunse ea. Nu-i aşa că-i o plăcere să o priveşti?

Nici nu avea nevoie să audă replica lui Charlie. Ştia prea bine că acesta era efectul pe care îl avea Diane asupra bărbaţilor.

Jenny alergă spre prietena ei şi o îmbrăţişă, bucuroasă şi uluită în acelaşi timp.

– Dumnezeule, dar ce-i cu tine aici?

– Aşa îţi întîmpini tu prietena care străbate jumătate de ţară ca să ajungă la tine?

Diane rîse şi făcu un pas înapoi, ţinînd-o pe Jenny de mîini.

– Doamne, fetiţo, dar arăţi splendid. Se pare că viaţa asta în aer liber îţi prieşte.

Jenny se uită la caftanul roşiatic care nu se prea armoniza cu eşarfa portocalie pe care Diane o legase ca un pirat în jurul capului. La urechi i se legănau cercei grei de aur, iar la încheieturile mîinilor zîngăneau nelipsitele brăţări. Fardul din jurul ochilor era strident, ca de obicei, în ciuda căldurii, iar parfumul pe care îl răspîndea amintea de bazarurile arabe din Maroc.

– Văd că ai hotărît să te amesteci printre localnici, îi spuse Jenny.

Diane se uită în jur, zîmbind celor care le priveau.

– M-am gîndit să le dau oierilor ăstora un adevărat subiect de discuţie, răspunse Diane cu graţie.

Jenny îl zări pe Charlie apropiindu-se de ele.

– Hai să plecăm de-aici, să putem sta de vorbă, îi zise repede prietenei sale.

Diane văzu încotro privise şi se trase într-o parte.

– Nici să nu te gîndeşti. Nu plec nicăieri pînă cînd nu mi-i prezinţi pe toţi cei despre care mi-ai scris.

Şi se uită atent la Charlie.

– Acela nu e Brett, nu? Arată bine, dar e cam trecut.

– Potoleşte-te, o repezi Jenny în şoaptă. Acela este Charlie Squires.

Diane se holbă la ea.

– Nu Squires ticălosul?

– Nu, e fiul lui, murmură Jenny, în vreme ce Charlie se şi apropiase de ele.

Diane semăna cu un papagal strălucitor în mijlocul unor vrăbii cînd Charlie puse stăpînire pe ea şi o conduse înapoi, la picnic, ca să o prezinte şi celorlalţi. Se auzea de departe clinchetul metalic al brăţărilor ei cînd dădea mîna cu oaspeţii.

Primi un pahar cu şampanie. Zîmbea necontenit şi nepăsător la reacţia celorlalte femei care o priveau uluite.

Jenny o urmărea cu privirea, ştiind cîtă plăcere îi făcea lui Diane să fie în centrul atenţiei. Întotdeauna fusese aşa şi se întreba dacă nu cumva faptul că fusese abandonată pe cînd era doar un copil era de vină pentru felul extravagant în care se îmbrăca şi pentru firea ei extravertită. Era hotărîtă să se facă remarcată, să nu fie ignorată niciodată sau înlăturată. Era felul în care înţelegea ea să se pună în valoare, să se apere de indiferenţa şi anonimatul de care suferise ca orfană.

Diane se desprinse în cele din urmă din cercul de admiratori şi, luîndu-şi prietena la braţ, porniră să se plimbe pe malul rîului. Soarele se pregătea să apună şi o adiere mult aşteptată începuse să răcorească pămîntul.

– Cum de m-ai găsit?

Era prima oară cînd Jenny reuşea să stea de vorbă numai cu ea.

– Am cumpărat o maşină veche de teren de la un prieten – tot artist – care abia s-a întors de pe coasta de vest. Expoziţia a mers realmente bine, dar m-a epuizat. Aveam nevoie să plec pentru o vreme, simţeam nevoia de spaţiu.

Şi începu să rîdă.

– Şi ce spaţiu am găsit aici, Dumnezeule! Parcă nu se mai sfîrşeşte. Nu credeam că o să ajung vreodată la Wallaby Flats, ca să nu mai spun de Churinga.

Jenny se uită la ea neîncrezătoare.

– Vrei să spui că ai condus atîta drum? Tu? Tu, care plăteşti imediat un taxi ca să te ducă pînă la magazin?

Diane ridică din umeri.

– Am mai făcut-o şi înainte, aşa că de ce aş fi dat înapoi acum?

– Diane, dar aveam optsprezece ani. Şi nu aveam minte. Cînd mă gîndesc la cît am riscat conducînd singure prin Europa şi Africa, mă trec fiori.

Diane strînse buzele şi îi aruncă o privire maliţioasă.

– Da, dar pînă la urmă ne-am distrat pe cinste, nu?

Jenny îşi aminti odaia umedă şi friguroasă în care locuiseră pe cînd se aflau în Earl's Court, apoi aleile

întunecate pe care trebuia să le străbată cînd sfîrşeau programul la barul Soho. Apoi se gîndi la praful şi muştele din Africa şi la ochii întunecaţi şi primejdioşi ai arabilor pe care îi întîlniseră pe drumul către Marrakesh. Îşi aminti tovărăşia în care călătoriseră cu alţi australieni, la fel de săraci şi liberi, care plecaseră de-acasă în căutarea aventurii. Primejdia dădea farmec călătoriilor pe care le făceau. Ignoranţi şi naivi în chip sublim, îşi vedeau de drumul lor fără să se gîndească prea mult. Cu toate acestea, în anul de după terminarea colegiului îşi făcuseră prieteni de nădejde, iar amintirile erau şi acum la fel de vii.

– Tot nu-mi vine să cred că eşti aici, spuse ea într-un tîrziu. Doamne, ce bine-mi pare să te văd din nou.

Diane o privi direct.

– Mi-am făcut griji pentru tine, din cauza asta a trebuit să vin. Scrisorile tale erau puţine şi la intervale mari de timp. Nu-mi spuneau mare lucru, dar aveam senzaţia că ceva nu e în regulă.

Jenny o îmbrăţişă drăgăstos.

– Nu s-a întîmplat absolut nimic. Doar că m-am lăsat furată de jurnalele alea şi de imaginaţia mea. Însă mi-am acordat spaţiul şi timpul necesare ca să-mi revin şi, destul de bizar aş zice, jurnalele m-au ajutat să văd că viaţa nu se sfîrşeşte după o tragedie. Exemplul Matildei m-a făcut să-mi dau seama că e timpul să-mi văd mai departe de viaţa mea şi să las trecutul în urmă.

– Să înţeleg că ai de gînd să te întorci la Sydney?

– Nu neapărat, răspunse Jenny prudent.

– Ezitarea asta are vreo legătură cu un anume Brett Wilson sau mă înşel eu?

Jenny simţi că i se urcă sîngele în obraji.

– Nu fi caraghioasă. E aici cu prietena lui.

Diane o privi cîteva clipe îngîndurată, după care nu mai făcu nici un comentariu.

– Mi se pare că o să înceapă următoarea cursă, zise ea, cînd lumea începu să se strîngă în jurul terenului marcat. Participă vreun personaj interesant?

Jenny ridică din umeri.

– Habar n-am, răspunse ea sincer. E cursa veteranilor, cea de dinainte de final.

Îşi făcură şi ele loc prin mulţime şi curînd se văzură cuprinse de acelaşi entuziasm care îi anima şi pe ceilalţi spectatori ce priveau de pe margine pregătirile cailor şi călăreţilor. Caii păreau să simtă că se va petrece ceva şi începură să bată din copite, să fornăie şi să se înghiontească unii pe alţii, rînjind şi ciulind urechile.

Ca şi la celelalte curse din timpul sărbătorii, călăreţii erau bărbaţi care trăiau şi munceau acolo, în sălbăticie. Fermieri, mocani, tunzători şi administratori de fermă. Toţi erau îmbrăcaţi în culorile vii hotărîte de cei care îi sponsorizau şi cu un sac de dormit sau cu o pătură în spate.

În mulţime se lăsă dintr-o dată tăcerea. Caii şi călăreţii aşteptau încordaţi. Steagul care anunţa începutul cursei fîlfîi în aer. Apoi începu goana, într-o explozie de praf şi strigăte de încurajare.

Cursa se desfăşura de-a lungul unei fîşii înguste de pămînt, apoi urma un deal, iar călăreţii trebuia să se strecoare printre copaci şi să ocolească cuiburile de termite. Mulţimea îi pierdu din ochi pe cei din faţă, însă, chiar după două zile de întreceri entuziasmul lor nu scăzuse. Nu se mai săturau privind dîra de praf care plutea deasupra tufişurilor. Trecură minute lungi pînă apăru primul călăreţ dintre copaci şi începu să coboare dealul abrupt, întorcîndu-se în vale. Cu copitele abia atingînd pămîntul argilos, înghiţind lacom aerul, caii ocoleau în viteză arborii de ceai, frămîntînd pămîntul plin de gropi. Bărbaţii din şa ţineau frîiele strîns, îi loveau cu călcîiele şi se aplecau pe grumajii asudaţi, strigînd îndemnuri în urechile ciulite. Se apropia linia de sosire şi nu putea fi decît un învingător.

Jenny şi Diane strigară şi se bucurară laolaltă cu toată lumea cînd cîştigă un cioban de la Kurrajong.

– Măi să fie! Este mult mai palpitant decît Cupa Melbourne, zise Diane. Ce-ar fi să pariem şi noi la cursa următoare?

– E o idee grozavă, doamnelor. Dacă doriţi, mă ocup eu de asta.

Şi Charlie le zîmbi curtenitor şi zise:

– Jenny, bănuiesc că vei vrea să pariezi pe administratorul tău. Nu are prea multe şanse, dar se poate şi mai rău.

Jenny evită deliberat privirea pătrunzătoare a lui Diane şi-i dădu lui Charlie cinci dolari.

– De ce nu? Dar pariez că va ieşi pe primul loc, nu pe al doilea sau al treilea. La urma urmelor, poartă culorile Churingăi şi sînt sigură că ştie ce face.

– Dar de ce are puţine şanse? întrebă Diane, dîndu-i şi ea bani.

Charlie începu să rîdă.

– Pentru că în ultimii trei ani tot el a cîştigat. Însă Kurrajong are o armă secretă anul ăsta şi se pare că domnia lui Brett ca Rege al Dealului s-a sfîrşit.

Privi spre un tînăr slăbuţ cu o figură vicleană, călare pe un nărăvaş cal bălţat.

– Dingo Fowley a obţinut deja nişte victorii anul ăsta în Queensland şi Victoria, şi pare să se acomodeze cu căldura. Aş zice că este cel mai bun călăreţ pe care l-am cunoscut.

Jenny îl urmări cu privirea pînă ce dispăru în mulţime, apoi se întoarse către Diane care o fixa.

– Aşadar, să-mi spui care este, o grăbi ea, nerăbdătoare. Vreau să văd ce afacere am făcut cu cei cinci dolari ai mei.

Jenny se uită spre linia de pornire. Brett era călare pe un cal roib şi purta stema Churingăi cusută în stilul tradiţional al băştinaşilor pe cămaşa verde cu fireturi aurii. Era frumos şi emana forţă aşa cum şedea în şa, domolindu-şi calul nărăvaş cu mîinile lui abile. Ochii li se întîlniră şi rămaseră aşa preţ de cîteva clipe. Brett îi făcu un semn discret din ochi, ca într-o conspiraţie intimă care îi unea şi-i izola pe ei doi de restul lumii.

Diane scoase un mormăit din gît:

– Ăsta da secret care merită păstrat! Nu mă mai miră că nu ai avut vreme să-mi scrii.

Jenny simţi că roşise şi îşi luă ochii de la Brett.

– Diane, numai la nebunii te gîndeşti, zise ea apăsat. Nimic mai fals. E prima oară cînd îl văd week-end-ul ăsta.

– Chiar aşa? murmură gînditoare prietena ei.

*

Se înălţă steagul pentru start şi Brett apucă ferm frîul. Stroller se mişca nervos sub el, dansînd pe vîrfurile picioarelor, aşteptînd încordat îndemnul. Lîngă el, calul bălţat al lui Dingo Fowley îl tot înghiontea şi nu-i dădea pace, însă Brett se concentră numai asupra drumului. Aflase despre Dingo şi despre şmecheriile lui, însă era hotărît să-l învingă. Avea o reputaţie pe care trebuia să o păstreze şi un trofeu de cîştigat – iar mai ales acum, cînd Jenny îl privea purtînd culorile ei, era mai important ca oricînd să rămînă Regele Dealului.

Se lăsă steagul şi Stroller ţîşni de pe linie o dată cu armăsarul lui Fowley. Traseul era brăzdat cu făgaşe şi foarte abrupt. La un moment dat, cizma lui Dingo izbi scara lui Brett, ameninţîndu-i echilibrul. Stroller mări pasul şi, la prima cotitură în vîrful dealului, ţîşni înainte şi începu cursa sinuoasă printre tufişuri.

Efortul era tot mai mare pe măsură ce înaintau, căci ramurile arborilor se agăţau de ei de ambele părţi şi copitele tropoteau asurzitor pe pămînt. Din ţărînă se înălţau movile de termite înalte cît omul, solide baricade ce trebuia ocolite cu o repeziciune şi o siguranţă ce se dobîndeau după ani lungi de experienţă în strîngerea oilor.

Cai şi călareţi, transpiraţi şi plini de praf, se apropiau de ieşirea la lumină dintre arbori şi tufe. Dingo nu-l slăbea deloc, călărea aproape lipit de grumazul calului său, îndemnîndu-l cu mîinile şi cu picioarele să alerge mai repede şi căutînd să izbească din nou piciorul lui Brett ca să-l scoată din scară.

Lumina soarelui li se păru orbitoare cînd ieşiră din umbra verde a copacilor şi începură să coboare de pe creastă. Lumea întreagă părea un caleidoscop de arşiţă şi praf, de bubuit de copite şi miros de sudoare. Cînd îl întoarse pe Stroller ca să înceapă coborîrea abruptă, Brett ştia că Dingo era încă lîngă el.

Copitele alunecară pe rocile argiloase, muşchii se încordară şi plămînii puternici se umplură cu aer pe cînd picioarele zvelte ale animalelor se căzneau să nu piardă echilibrul. Mîinile înşfăcară frîiele şi mai strîns, iar genunchii se strînseră şi se lipiră de coastele cailor. Praful şi sudoarea

erau una, cum una erau calul şi călăreţul cînd ajunseră pe cel din urmă platou. Linia de sosire se vedea drept înainte, însă strigătele mulţimii nu se auzeau din cauza tropotului copitelor. Dingo încă era lîngă el şi calul lui întindea botul spre Stroller.

Cînd steagul se lăsă anunţînd încheierea cursei, mulţimea îi învălui cu toată bogăţia ei de culori şi urale. Caii se opriră brusc, alunecînd şi derapînd. Stroller întinse mai mult botul şi trecu primul linia de sosire.

– Te-ai descurcat bine, amice, îi strigă Dingo. Dar anul viitor n-o să mai fie la fel de uşor.

Brett îl întoarse pe Stroller şi se opri în faţa lui. Abia îşi putea stăpîni mînia şi îl apucă pe omuleţul cel slab de guler.

– Mai încearcă o dată şi crede-mă că ai să-ţi înghiţi dinţii, mîrîi Brett.

Dingo se holbă la el cu o inocenţă prefăcută, batjocoritoare.

– Să încerc ce?

Brett îşi înfrînă pornirea de a-l trage jos de pe cal şi de a-i zdrobi mutra. Îi văzu pe membrii familiei Squires apropiindu-se cu trofeul şi se abţinea să facă o scenă.

– Vechiul truc pentru a scoate cizma din scară, Dingo, şuieră printre dinţi. Măcar încearcă ceva original.

Mărunţelul pufni într-un rîs cinic şi în cele din urmă Brett îl lăsă în pace.

– Ne vedem la anul. Dacă o să mai ai curajul.

Întoarse calul şi se pierdu printre admiratori.

Brett alunecă din şa cînd dădu drumul frîului şi simţi o lovitură în picioare. Întinse mîna să se sprijine de ceva şi observă că fusese prins între Stroller şi Lorraine. Fata îl înconjurase cu braţele şi îl înăbuşea cu sărutări.

– Grozav! exclamă ea. Ai fost nemaipomenit. Ştiam că tu o să cîştigi.

Brett încercă să o dea la o parte, însă cu delicateţea nu puteai face faţă.

– Lorraine, se răsti la el. Potoleşte-te. Te dai în spectacol.

Lorraine privi peste umărul lui şi Brett îi surprinse strălucirea ochilor. Înainte să mai poată face ceva, Lorraine rîse cu poftă şi-l sărută pe buze.

– Eroul meu!

Tonul ei era sarcastic, dar răsuna cu un fel de bucurie triumfătoare, iar cînd se desprinse de el, Brett înţelesese de ce.

Jenny era la o depărtare de cîţiva paşi. După expresia ei cînd se întoarse în mulţime, era limpede că asistase la întreaga mascaradă.

Întinse braţele şi o ţinu pe Lorraine la distanţă.

– De ce faci asta? Între noi nu mai e nimic, de ce nu încetezi?

– Nu se termină nimic pînă nu hotărăsc eu, i-o întoarse ea. Nu scapi atît de uşor de mine, Brett Wilson.

– Cine mai e şi paraşuta asta?

Ca de obicei, Diane trecea direct la obiect.

– Lorraine, îi răspunse Jenny scurt. Este prietena lui Brett.

Diane mormăi dezaprobator:

– Ce gusturi are! După care puse împăciuitoare palma răcoroasă pe mîna lui Jenny. Jen, eu nu mi-aş face prea multe griji. N-o să dureze.

– Dar cine-şi face griji? răspunse ea, încercînd să pară nepăsătoare, însă tonul ei trăda deznădejdea care anulase strălucirea zilei. Îşi dorea să plece înapoi la Churinga.

– Jenny, tata vrea să oferi tu trofeul.

Se uită îngrozită la Charlie.

– De ce eu?

Charlie îi zîmbi binevoitor.

– Pentru că tu eşti proprietara fermei cîştigătoare. Haide.

Se mai uită o dată disperată spre Diane, după care porni fără tragere de inimă către grupul în mijlocul căruia se afla Brett. Pe măsură ce înainta auzea comentariile şoptite în jurul ei şi îşi dădea seama că era urmărită de zeci de priviri, însă ea nu vedea decît chipul îngîmfat al lui Lorraine care stătea alături de Brett.

Ethan ridică ochii spre ea din scaunul lui cu rotile.

– Felicitări, mîrîi el. Norocul începătorului, desigur. Anul viitor trofeul o să se întoarcă la noi.

Jenny luă figurina ornamentată care reprezenta un cal

ridicat pe picioarele de dinapoi şi se întoarse spre Brett. El privea încruntat cînd se depărtă de Lorraine.

– Felicitări, îi spuse Jenny pe un ton glacial şi întoarse capul chiar cînd Brett era pe cale să o sărute pe obraz.

– Jenny, îi spuse el blînd. Nu e ceea ce pare.

Ea se uită în ochii lui fără să clipească, citi în privirea aceea ceva care îi făcu inima să-i tresalte, apoi zări mîna posesivă a lui Lorraine pe braţul lui şi îşi dădu seama că se înşelase.

– Ne revedem înapoi la Churinga, domnule Wilson.

Cînd se întoarse la Diane şi la Charlie, în urechi îi răsunau încă chicotele lui Lorraine şi cu greu reuşi să întreţină o conversaţie politicoasă şi să bea şampanie, de parcă totul era în regulă. Însă nu era – da, ceva se întîmplase. Oare ce fel de joc începuse Brett? De ce mesajele pe care le trimiteau ochii lui contraziceau faptele?

Ziua se sfîrşi cu strîngerea coşurilor pentru picnic şi cu demontarea chioşcurilor de la tîrgul de distracţii. Jenny se scuză faţă de Charlie şi de ceilalţi, aranjă ca unul dintre mocani să-i ducă acasă camioneta, iar ea urcă în maşina strident colorată a lui Diane.

– Bine-ai venit la Trevor, îi spuse Diane, răsucind cheia în contact. Are tot confortul modern, inclusiv aer condiţionat.

Jenny se uită în spate. Un pat de campanie fusese întins pe jos, de acoperiş atîrnau bucăţi de sarong, iar blocuri de desen şi şevaleturi erau îngrămădite lîngă roţile de rezervă şi canistrele de apă.

– Parcă îmi aminteşte de ceva, spuse Jenny zîmbind.

Diane începu să rîdă.

– Ai mare dreptate. Trevor ar putea fi fratele geamăn al lui Allan.

Jenny se rezemă de spătarul scaunului şi se uită pe geam la peisaj. Cu mulţi ani în urmă, Allan fusese maşina care le purtase prin Europa. O cumpăraseră la Earl's Court, era vopsită în albastru, cu un val imens pe o parte, iar pe cealaltă cu soarele, luna şi stelele. Sus, pe capotă, era pictat steagul Australiei, iar uşile din spate fuseseră decorate cu floarea-soarelui, într-un galben strident. Trevor avea pictate pe ambele părţi limbi de foc, pe uşi – cranii, iar pe capotă, tot ca un blazon al morţii, simbolul substanţelor radioactive. Într-adevăr, era o altă generaţie, însă mesajul era acelaşi.

– Mă întreb ce s-o fi întîmplat cu bietul nostru Allan.

Diane se concentra asupra drumului plin de hîrtoape şi se străduia să nu piardă din ochi maşinile familiei Squires.

– Probabil că mai călătoreşte încă, zise ea pe un ton uşor nostalgic. A fost o maşină de nădejde.

Continuară drumul în tăcere pînă cînd ajunseră în faţa conacului Kurrajong. Reacţia lui Diane o făcu pe Jenny să zîmbească.

– Ia te uită ce bogăţie! O minunăţie.

– Aşteaptă să vezi ce e înăuntru, o preveni Jenny.

Hellen le întîmpină în salon.

– Sper să nu vă deranjeze dacă veţi dormi împreună. Toată casa e plină.

Jenny şi Diane se priviră zîmbind.

– Stai liniştită, Helen. Pentru noi va fi ca în vremurile vechi.

Jenny îşi conduse prietena pe scări, apoi rămase în urmă, lăsînd-o pe Diane să cerceteze singură camera.

– Măi să fie! Ai trecut de partea celor bogaţi şi celebri. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

Apoi îl luă în braţe pe Ripper, voios nevoie-mare, şi dădu ocol camerei, atingînd uimită ornamentele, sticluţele cu parfum, uitîndu-se curioasă în dulapuri şi sertare. Cînd intră în baie, lăsă să-i scape un strigăt de stupoare.

– Cine a făcut chestia asta trebuie împuşcat, zise ea rîzînd. Ai mai văzut vreodată o sculptură atît de jalnică? Biata Venus!

Jenny începu şi ea să rîdă.

– Într-adevăr, arată oribil. Dar la fel ai arăta şi tu dacă n-ai avea altceva de făcut decît să stai aici degeaba toată ziua.

Diane se prăbuşi pe pat şi se întinse ca o pisică în razele soarelui care aproape asfinţise.

– E destul de diferit faţă de ce am avut noi cînd eram mici, nu? Mă tot aştept să o văd pe sora Michael intrînd pe uşă.

Jenny se cutremură.

– Nu-mi mai aduce aminte. Sper să nu mai văd niciodată nici locul, nici pe femeia aia.

Diane se ridică într-un cot, brusc serioasă.

– Trebuie să recunoaştem, totuşi, că a fost mai bine decît în unele case în care am fost plasate.

Jenny nu dorea să-şi reamintească coşmarul primului loc în care fusese gazduită. Nu voia să-şi amintească de pretinsul tată adoptiv care se strecurase într-o noapte în camera ei, apoi de scandalul monstruos care urmase cînd ea, ţipînd, alergase la soţia lui. Nu o crezuse, îi spusese că minte şi că este o copilă rea şi răzbunătoare, după care fusese trimisă înapoi la Dajarra.

Maica stareţă o ascultase binevoitoare, pe cînd sora Michael şuierase printre dinţi că ar fi trebuit să tacă şi să rămînă acolo, indiferent ce s-ar fi întîmplat. După acest incident, a trebuit să mai treacă un an înainte să-şi găsească refugiu la Waluna.

Jenny adoptă o atitudine senină, zîmbitoare.

– Vrei să faci baie? Mai sînt trei ore pînă începe dansul.

Jenny petrecu mult timp îmbrăcîndu-se, aranjîndu-se şi era aproape gata cu machiajul cînd Diane ieşi din baie. Îmbrăcase o rochie de un purpuriu închis în care străluceau fire argintii, foarte decoltată şi care lăsa să i se vadă – în toată splendoarea lor – picioarele lungi şi bronzate. Îşi strînsese părul negru în creştetul capului şi îl prinsese cu piepteni de argint, lăsînd două bucle delicate să-i încadreze figura. La urechi îi sclipeau cercei de ametist şi colierul asortat la gît.

– Un dar de despărţire de la Rufus, chicoti ea. Sînt drăguţe, nu?

Jenny se uită mîhnită la cerceii ei simpli şi la medalion.

– Mă faci să mă simt prost îmbrăcată, zise ea deznădăjduită.

– Nici pomeneală! Rochia asta e grozavă – nu-ţi mai trebuie decît cerceii mei de jad care să o pună şi mai bine în evidenţă, şi o pereche de pantofi ca lumea.

Şi Diane începu să scotocească în geanta ei cu de toate şi scoase triumfătoare cerceii.

Jenny admira felul în care verdele şi argintiul îi puneau atît de bine în valoare rochia, cînd se auzi un ciocănit în uşă şi în clipa următoare intră Helen.

– Am întîrziat? întrebă Jenny, privind rochia neagră, elegantă, care lăsa să i se vadă umerii albi, şi perlele scumpe care îi împodobeau discret lobii urechilor şi gîtul.

Femeia – mai în vîrstă decît cele două prietene – zîmbi.

– Deloc. Am vrut doar să profit de ocazie să stăm puţin de vorbă şi să mă asigur că nu vă lipseşte nimic.

Se uită la ele cu o reală plăcere.

– Sînteţi două fete tare drăguţe, remarcă ea oftînd. Toţi bărbaţii vor dori să danseze cu voi.

Jenny se simţi absurd de stînjenită în faţa acestei femei atît de elegante şi rafinate, şi se uită nervoasă la Diane.

– Nu cumva am exagerat îmbrăcîndu-ne astfel?

Helen începu să rîdă.

– Nicidecum! Cînd altcîndva vă puteţi îmbrăca elegant şi distra în locul ăsta?

Întinse mîna spre Jenny şi-i atinse rochia de culoarea mării.

– E frumoasă. Culoarea asta se reflectă straniu în ochii tăi.

Şi oftă din nou.

– Nu aş putea purta niciodată culoarea asta fără să arăt îngrozitor de ştearsă. Nu-mi place că am tenul atît de deschis.

Jenny se uită admirativ la părul platinat pe care Helen şi-l strînsese cu măiestrie la ceafă, lăsîndu-şi liber gîtul ca de porţelan.

– Eu nu aş reuşi în veci să fiu atît de elegantă. În plus, le-am invidiat întotdeauna pe blonde.

Helen puse mîna ei moale pe braţul lui Jenny.

– Ia te uită ce grup de admiratoare am format! Iar obiectul admiraţiei noastre sîntem tot noi, adăugă ea, rîzînd cochet. Dar nu te superi dacă îţi dau un mic sfat?

Jenny înghiţi în sec şi se uită la Diane. Cu ce o fi greşit? Ce tabu încălcase?

– E vorba de încălţări, draga mea. Prea banale. Aşteaptă aici şi îţi aduc eu o pereche de pantofi de la mine.

Jenny şi Diane se uitară una la cealaltă cînd uşa se închise în urma ei.

– Şi cu degetul meu ce fac? şopti Jenny îngrijorată. Dacă pantofii ei sînt prea înguşti, n-o să-i pot încălţa.

– Nu mă întreba pe mine, zise Diane. Să sperăm doar că nu sînt prea demodaţi, pentru că dacă îţi vin bine, n-o să ai încotro, o să trebuiască să-i încalţi.

După cîteva minute, Helen se întoarse cu o cutie care avea o etichetă deosebită.

– Dacă nu mă înşel, purtăm aceeaşi mărime. Ia probează-i.

Pantofii erau dintr-o dantelă fină, deschisă la culoare şi i se potriveau de parcă fuseseră făcuţi pentru ea. Tocurile erau subţiri şi ascuţite, iar vîrfurile lungi şi cu perle mărunte incrustate. Jenny o auzi pe Diane exclamînd şi ridică privirea spre Helen.

– Sînt minunaţi, zise ea sufocată. Dar nu ştiu dacă îndrăznesc să-i port.

– Nici poveste! o contrazise Helen. Şi te rog să-i păstrezi. Rochia la care trebuia să se potrivească pantofii ăştia este mult prea veche, iar eu sînt probabil prea în vîrstă să mai port aşa ceva. Acum haideţi. Sînt gazdă şi trebuie să ajung devreme jos. Şi cum sînteţi şi voi gata, puteţi merge cu mine.

Hambarul imens în care se ţinea petrecerea era cam la două mile distanţă de casă şi, ca să-şi protejeze toaletele şi podoabele, toţi membrii familiei merseră cu maşina. Înăuntru se mai simţea mirosul fînului, dar se făcuse o curăţenie desăvîrşită pentru această ocazie. Pe lîngă pereţii hambarului fuseseră puse baloturi pe care se puteau aşeza oaspeţii, iar lîngă uşă fusese aranjat un bar. Pe o scenă improvizată îşi acorda instrumentele un grup de muzicanţi, îmbrăcaţi în ţinută de cow-boy, iar de grinzi fuseseră agăţate stegulețe şi baloane.

– Cît de cunoscute îmi sînt toate astea, zise Diane, făcînd semn către un grup de fete care stăteau nerăbdătoare într-un colţ. Ţii minte cît de oribil era să aşteptăm să fim invitate la dans?

Jenny încuviinţă, dînd din cap. Imaginea era cu adevărat vie în mintea ei, însă chiar nu-şi amintea ca Diane să fi aşteptat vreodată şi să nu fie invitată. Luară paharele de şampanie oferite de Andrew şi se retraseră să privească sosirea oaspeţilor.

– El n-a venit încă, îi şopti Diane. Şi nici pe ea nu o văd.

Jenny nu avea nevoie să-i explice lui Diane la cine se referea, însă reuşi să evite un răspuns, căci toată lumea îi aplaudă pe James şi pe Helen cînd declarară începutul petrecerii. Nici nu mai avu vreme să se întrebe pe unde era Brett, căci Charlie o luă de mînă şi începu să o rotească entuziast într-o polcă.

Curînd hambarul vuia în vîltoarea dansului, Jenny se trezi dansînd cu bărbaţi pe care nu-i mai văzuse pînă atunci, se văzu strînsă cu putere în braţe de tineri cu mîini fierbinţi şi prea înveseliţi de bere care o învîrtiră pînă ce ameţi. Dansă lent şi cu mocani mai în vîrstă care o călcară pe picior şi care nu se sfiau să privească în decolteul rochiei sale. Transpirase şi obosise grozav, însă în cele din urmă reuşi să se strecoare din nebunia de pe ringul de dans şi se aşeză, frîntă, pe un balot de paie ca să-şi tragă puţin sufletul.

Charlie cel vigilent nu se vedea pe nicăieri, iar Diane încă plutea în jurul încăperii în braţele unui păstor chipeş – cel dintîi care o invitase la dans. Părea să se simtă foarte bine. Jenny o invidia pentru energia ei inepuizabilă, însă era plăcut şi să stea acolo, să privească mişcarea şi culorile prin încăperea largă.

Vru să bea ceva cînd cineva îi luă repede paharul din mînă şi se trezi ridicată în picioare.

– Charlie, nu mai pot...

Protestul se stinse cînd Brett o luă în braţe.

– E un dans mai lent, dar nu promit că nu te voi călca, îi strigă el, încercînd să acopere zgomotul.

Jenny se mişca în braţele lui ca în transă. Simţea prin cămaşă căldura trupului lui şi simţea lipită de mijlocul ei palma lui caldă şi fermă. Totul făcea ca entuziasmul cu care trăia clipele să sporească, iar priceperea lui Charlie în ceea

ce privește dansul fusese dată uitării. Căci în ciuda tuturor negărilor ei, de fapt asta aștepta. În brațele lui se liniști și închise ochii.

Formația era foarte bună și începuse un șir de melodii îndrăgite country și western. Vise spulberate, inimi frînte, promisiuni încălcate – într-adevăr, versurile erau triste, însă dansînd îmbrățișată de Brett, Jenny recunoscu în sinea ei că de prea multă vreme nu mai fusese atît de fericită.

– Ești cu adevărat frumoasă, Jenny, îi spuse el la ureche.

Ea îl privi în ochi și înțelese că era convins de ceea ce spunea.

– Mulțumesc. Și felicitări pentru titlul de Rege al Dealului.

– Al patrulea an la rînd, completă el mîndru. Dar eu zic că ce se petrece acum e mult mai important.

– Da?

Brett încuviință cu un gest scurt din cap.

– Ți-am spus și mai devreme – lucrurile nu erau așa cum păreau. Între mine și Lorraine nu mai e nimic.

Jenny îl privi gînditoare preț de cîteva clipe, dar hotărî să nu lase suspiciunile să-i strice seara și se avîntă cu el într-o polcă rapidă care urmă după vals. Într-un tîrziu, se văzu nevoită să-i ceară să se oprească.

– Mi-e prea cald și mă dor picioarele îngrozitor, îi spuse ea rîzînd necăjită. Putem să stăm un dans?

Brett o conduse înapoi la balotul de fîn.

– Cred că ne-ar prinde bine ceva de băut! strigă el în zgomotul asurzitor. Promiți că nu pleci de-aici?

Jenny se bucură ca un copil auzindu-l că voia să stea cu ea și dădu din cap. Apoi îl privi strecurîndu-se printre perechile care dansau ca să ajungă la bar și se simți dintr-o dată singură.

– Aș zice că dumneata ești frumoasa balului, doamnă Sanders.

Jenny nu-l auzise apropiindu-se, însă scaunul cu rotile nu făcea zgomot pe podeaua de lemn. Se priviră în tăcere – acceptînd amîndoi că în oceanul acela de culoare, mișcare și zgomot se crease între ei o mare de aversiune reciprocă și curiozitate.

– Matilda se credea prea distinsă pentru genul ăsta de lucruri. Se ascundea cu tovarășii ei negri, refuzînd toate invitațiile.

– Poate era preocupată de multe alte treburi și nu-și mai îngăduia timp pentru petreceri, îi răspunse Jenny pe un ton glacial.

Avea limpede în minte imaginea Matildei la singura petrecere la care fusese și se înfioră. Cît de răi puteau fi oamenii!

Ethan se aplecă în scaunul lui, apucîndu-i încheietura mîinii cu degetele lui osoase.

– Să știi că Charlie a vrut să se căsătorească cu ea. Dar m-am gîndit că nu e suficient de bună pentru el. Ce părere ai?

– Eu aș zice că s-a simțit ușurată. Cine știe, poate că el nici nu o iubea.

Ethan îi dădu drumul și făcu o grimasă care trăda un dispreț nemăsurat.

– Iubire, zise el sarcastic. La asta se gîndesc toate femeile. Pămîntul e cel care guvernează aici, doamnă Sanders. El ne conduce pe toți.

– Pe dumneavoastră se pare că v-a înverșunat foarte tare, domnule Squires. Și mă întreb de ce.

Ochii acoperiți de pleoape grele priviră în altă direcție, bătrînul prefăcîndu-se că nu a auzit. Cînd se întoarse spre ea, chipul lui era la fel de impenetrabil ca o casă pe o furtună de praf.

– Te gîndești să rămîi la Churinga? o întrebă el deodată.

Jenny era calmă cînd se uită la el.

– Nu știu. De ce?

– Îți dau un preț bun pe ea. Kurrajong se extinde în afaceri, vrem să creștem și cai. Iar Churinga ar fi numai bună pentru o astfel de fermă.

Brett se apropiase cu băuturile și Jenny se și ridică, bucuroasă că poate scăpa de compania bătrînului.

– Andrew mi-a vorbit deja despre o ofertă. L-am refuzat. Poate dacă mi-ați spune de ce este atît de important pentru dumneavoastră să vă aparțină Churinga, m-aș mai gîndi.

Bătrînul nu mai zise nimic, dar se uită lung în ochii ei vreme de cîteva secunde, apoi îi întoarse spatele şi plecă.

– Doar n-ai vorbit serios, nu? Adică cum că te-ai mai gîndi?

Lui Brett îi pierise zîmbetul şi se uita la ea încruntat.

Dar Jenny zîmbi şi-i luă paharul din mînă.

– Nu. Dar el nu ştie asta.

Era aproape patru dimineaţa şi petrecerea încă era în toi. Diane dispăruse în noapte cu păstorul ei, pe Brett îl luaseră prietenii lui pe sus la un dans scoţian ameţitor care părea să nu se mai sfîrşească, iar Jenny era extenuată. O dureau picioarele, simţea că băuse prea multă şampanie, iar pe Charlie îl căuta degeaba. Sperase că Brett o va duce înapoi acasă cu maşina, dar se înşelase. Se mai uită o dată, oftînd, la învîrtita petrecăreţilor şi ieşi din hambar.

Noaptea era răcoroasă, cerul căpătase o nuanţă violacee în aşteptarea zorilor, iar larma petrecerii rămînea încet, încet în urmă. Jenny îşi scoase pantofii, bucurîndu-se de uscăciunea pămîntului. Drumul lung pînă la conac avea să-i lase suficient timp să-şi limpezească mintea şi să tezaurizeze preţioasele clipe petrecute cu Brett.

Casa părea pustie, iar la ferestre se zăreau luminile ca nişte faruri care semnalizau în noapte. Jenny urcă treptele dansînd şi fredonînd o melodie. Fusese noaptea cea mai frumoasă – acum avea de ce să aştepte cu nerăbdare ziua următoare.

După cinci ore de somn, Jenny se trezi. Probabli că Diane se strecurase în cameră nu de mult, căci se întinsese în pat lîngă ea, cu rochia mototolită în jurul coapselor. Ripper dădea din coadă nerăbdător.

– Mai întîi o să mă spăl şi o să mă îmbrac, apoi o să te scot puţin afară înainte să plecăm acasă, şopti Jenny.

Gîndul la Churinga o făcea nerăbdătoare. Churinga şi Brett deveniseră cele mai importante lucruri din noua ei existenţă şi, în sfîrşit, putea şi ea să privească spre viitor.

Lăsînd-o pe Diane să doarmă mai departe, coborî în grabă scara şi ieşi pe verandă. Ziua de lucru începuse deja, curtea

forfotea de oameni şi cai, iar din bucătărie venea un miros de şuncă. Îl eliberă pe Ripper din lesă, îi dădu drumul să scormonească prin tufe şi inspiră adînc mirosul ameţitor de praf şi viţă sălbatică. Începea încă o zi caniculară, fără nici un semn de ploaie. Îşi plimbă privirea prin curte pînă ce dădu cu ochii de cabana în care locuiseră în ultimele zile Brett şi administratorul de la Kurrajong. Se întrebă dacă nu cumva plecase deja la Churinga sau dacă încă era pe undeva. Atunci, însă, observă o mişcare în umbra cabanei. Toate speranţele i se năruiră.

Era Lorraine. Cu pantofii în mînă, cu părul răvăşit şi cu fardul întins pe faţă, Lorraine se strecura pe uşă afară.

Jenny nici nu-şi dădu seama că plecase de pe verandă decît cînd ajunse deja la jumătatea curţii. *Nu trebuie să mă pripesc şi să trag concluzii greşite*, îşi zise ea hotărîtă. Cine ştie, poate că Lorraine fusese cu administratorul celălalt, sau poate că se întorcea de la rulotele oaspeţilor care fuseseră parcate dincolo de barăcile tunzătorilor. Poate doar o înşelase vederea.

– Bună! A fost o petrecere pe cinste, nu?

Lorraine se căznea să-şi menţină echilibrul încercînd să se încalţe stînd într-un picior. Ar fi vrut să-şi aranjeze puţin părul, dar pînă la urmă renunţă, zîmbindu-i lui Jenny cu subînţeles.

– Să nu te aştepţi ca Brett să apară prea devreme la Churinga. A avut o noapte destul de grea. Şi-i făcu semn cu ochiul. Ştii ce vreau să spun.

Jenny se înfurie şi-şi vîrî pumnii în buzunare ca să nu cedeze ispitei de a se înfige în părul femeii. Nu trebuia să o lase pe neisprăvita asta să vadă cît de mult o dureau vorbele ei.

– N-am idee despre ce vorbeşti, ripostă ea mîndră şi, în fond, ce cauţi în locuinţa administratorului? Doar ştii că e interzis.

Lorraine pufni în rîs.

– Măi să fie! Vorbeşti ca bătrîna mea profesoară.

Apoi, brusc, deveni serioasă, îndreptînd arătătorul spre Jenny, împungînd aerul cu unghia vopsită aprins.

– Fii atentă, „Doamnă Atotputernică". Locul dumitale nu e aici, iar eu o să mă duc unde am chef.

Înălţă bărbia, surîse dispreţuitor şi îi mai aruncă lui Jenny o privire sfidătoare înainte să treacă pe lîngă ea şi să plece:

– Brett mi-a spus că pot să rămîn – aşa că ce-ar fi să-ţi vezi de treabă?

Jenny o văzu apoi urcîndu-se într-o camionetă şi părăsind ferma. Abia apoi se întoarse la conac, urcă scările în grabă şi intră vijelios în cameră.

– Diane, trezeşte-te. Plecăm acasă.

Diane o vedea ca prin ceaţă cu ochii ei mîzgăliţi de rimel şi cu părul acoperindu-i faţa.

– Dar ce s-a întîmplat? bîigui ea.

Mînioasă, Jenny începu să-şi facă bagajele.

– Afurisitul ăla! răspunse ea furioasă, căznindu-se să-şi înghită lacrimile. Nici prin minte n-o să-ţi treacă ce-a făcut de data asta.

Diane căscă şi se întinse, somnoroasă.

– Nici nu încerc să ghicesc. Dar n-am putea să bem măcar o cafea înainte de plecare? scînci ea. Am o gură amară.

– Nu, nu putem, răspunse Jenny printre dinţi. Cu cît ajung mai repede la Churinga, cu atît mai bine. M-am făcut de rîs. E timpul să termin o dată şi jurnalele alea, după care mă întorc şi eu la Sydney.

Trînti sertarele şi îndesă lenjeria în bagaj.

– Brett nu are decît să rămînă cu Lorraine, iar Squires cu Churinga, adăugă ea în culmea mîniei. Iar tu, zise ea întorcîndu-se către căţel, tu va trebui să te obişnuieşti cu felinarele de pe străzi.

16

Pe drumul către Churinga, Diane tăcu. Se vedea că Jenny nu voia să stea de vorbă şi experienţa îi spunea că era mai bine să o lase un timp pe prietena ei să se frămînte singură. În cele din urmă avea să-i povestească tot – aşa făcuse

întotdeauna. Da, numai că aşteptarea era frustrantă, iar lipsa somnului şi a cafelei nu contribuia să reducă frustrarea.

Diane ţinea strîns volanul, străduindu-se să ghicească drumul şi dorindu-şi să se întoarcă mai repede în oraş. Privind un uliu singuratic plutind lin deasupra unui crîng, recunoscu în sinea ei că îndrăgea frumuseţea primitivă a ţinutului, însă era obişnuită cu drumuri şi şosele asfaltate şi cu vecini care nu locuiau la o distanţă de cîteva sute de mile.

Îşi aprinse o ţigară şi se uită la Jenny care continua să privească pe geam. De ce naiba nu-i explica o dată ce era cu graba asta spre Churinga? Ce se petrecuse între ea şi Brett de o supărase aşa de rău?

Tăcerea deveni dintr-o dată de neîndurat.

– Jen, chiar nu înţeleg cum poţi să te gîndeşti măcar să locuieşti aici. Nu vezi nimic altceva decît cer şi pămînt.

Jenny întoarse capul şi făcu ochii mari, amuzată.

– Nu vezi nimic? Ai înnebunit? Uită-te la culori, uită-te cum tremură orizontul şi cum se unduieşte iarba de parcă ar fi argint topit.

Diane simţi o bucurie ascunsă. Ştia că Jenny nu va rezista şi va apăra frumuseţea ca de început de lume a locurilor.

– Mda, să zicem că locul are un anume farmec aspru, zise ea aparent nepăsătoare. Însă tot spaţiul de aici mi se pare sufocant.

– Diane, nu te mai înţeleg.

Femeia zîmbi.

– Jen, gîndeşte-te puţin. Uită-te în jurul tău şi ai să vezi mii de mile peste care se întinde pustiul şi în mijlocul pustietăţii ăsteia se află mici grupuri de oameni, izolaţi unii de alţii. De aici şi senzaţia asta de claustrofobie.

– Continuă.

Diane se întoarse spre ea. Vedea că Jenny înţelegea ce vrea să spună şi hotărî să insiste.

– Oamenii aceştia trăiesc şi muncesc în comunităţi foarte mici. Ţin legătura prin staţii radio şi, din cînd în cînd, se mai întîlnesc la petreceri cîmpeneşti sau la picnicuri şi curse de cai. Mereu aceleaşi figuri, aceleaşi subiecte de dialog, aceleaşi vechi animozităţi.

– Ca peste tot, o întrerupse Jenny.

– N-aş zice. Sydney e un oraş mare, cu oameni mulţi care nu se cunosc între ei. Nu e greu să te muţi şi să o iei de la capăt, să-ţi schimbi slujba şi să legi prietenii noi. Sînt o mulţime de lucruri care să te preocupe, nu ai cum să te plictiseşti prea repede. Pe cînd aici, în afară de oi şi pămînt nu vezi şi nu auzi altceva. Izolarea îi obligă pe oameni să se adune pentru că au nevoie de un contact cu ceilalţi, însă reuniunile dau naştere la tot felul de bîrfe şi aprind vechi duşmănii. Pare imposibil să scapi de aşa ceva. Oamenii aceştia rar pleacă din locul lor – mai ales fermierii. Ajung să se cunoască mai bine între ei prin vorba purtată de colo-colo sau prin căsătorii. Fidelitatea îi leagă pe veci. Dacă îţi faci un duşman aici, de fapt ţi-ai făcut vreo douăzeci.

Jenny nu-şi luă ochii de la geam.

– Diane, nu cumva exagerezi? Aici e loc pentru toată lumea, iar dacă cineva pleacă, o face numai dacă doreşte.

– Bine, numai că o fermă e plină de oameni care au propriul set de loialităţi, propriii rivali. Dacă tu nu-ţi găseşti locul printre ei? Dacă obiceiurile lor ajung să ţi se pară ţărăneşti, grosolane, chiar respingătoare? Este aproape sigur că îi vei întîlni cel puţin o dată pe săptămînă. Nu poţi evita asta – sînt oameni care trăiesc şi muncesc pe pămîntul tău. Fac parte din comunitatea care alcătuieşte ferma.

Jenny nu mai spuse nimic multă vreme, apoi se întoarse din nou spre prietena ei.

– Diane, ştiu la ce te referi şi-mi dau seama că nu vrei decît să mă ajuţi. Însă trebuie să mă ocup de chestiunea asta, nu am ce face. Aşa că renunţă.

Trevor scîrţîi din toate încheieturile cînd coborî o colină mai abruptă şi roţile scrîşniră sub apăsarea frînei.

– Ce s-a petrecut între tine şi Brett?

– Nimic.

– Nu mă duce pe mine cu vorba! Doar am văzut cum vă uitaţi unul la celălalt. Păreaţi în al nouălea cer.

– În cazul ăsta eşti la fel de oarbă ca şi mine, răspunse Jenny. Mi-a făcut, într-adevăr, plăcere să-l am pe Brett lîngă

mine, dar între el şi Charlie nu e nici o diferenţă – amîndoi sînt gata să obţină tot ce se poate.

– Ce treabă are Charlie în toată povestea asta?

– Nu are nici o treabă. Mă rog, e o companie plăcută, însă tot farmecul lui nu poate ascunde faptul că nu vrea decît să pună mîna pe Churinga. La fel stau lucrurile şi cu Brett.

Diane se încruntă.

– De unde ştii?

– Pentru că într-un fel sau altul mi-a şi mărturisit, răspunse Jenny aproape exasperată. Numai la asta se gîndeşte de cînd am venit aici. Mă tot bate la cap cu întrebări despre planurile mele, vine mereu după mine şi încearcă să mă convingă să nu vînd.

– Jen, cred că eşti puţin cam aspră cu el. Cînd l-am cunoscut, mie mi s-a părut un tip destul de deschis, care evident ţine la tine.

– Hmm. Ţine atît de mult la mine încît, după ce îmi şopteşte tot felul de nimicuri drăgălaşe la ureche, alege să-şi petreacă noaptea cu Lorraine.

Surprinsă, Diane era cît pe-aci să piardă controlul maşinii din pricina şocului, iar roţile se izbiră într-o brazdă mai ridicată.

– Eşti sigură?

– Am văzut-o în dimineaţa asta ieşind din cabana în care a dormit el. I-a făcut o plăcere deosebită să-mi spună ce noapte fierbinte au petrecut ea şi Brett şi, după cum arăta, să ştii că nu minţea.

Jenny vorbea cu un glas neobişnuit de aspru. Diane nu ştia ce să mai creadă. Pentru prima oară intuiţia ei o trădase. Fusese convinsă că Brett era la fel de îndrăgostit de Jenny cum era şi ea de el. Putea să jure că Lorraine nu reprezenta decît o ameninţare infimă. Nu se mai mira că Jenny fusese atît de supărată în dimineaţa asta.

– Îmi pare rău că n-a mers, zise ea blînd. Am crezut...

– Ei bine, te-ai înşelat.

Jenny îşi îndreptă spatele şi încrucişă braţele la piept ca pentru a ţine pe toată lumea la distanţă.

– Trebuia să fi avut mai multă minte și să nu mă fi îndrăgostit de primul bărbat frumos care mi-a ieșit în cale. Nu știu ce-a fost cu mine.

– Nu cumva din pricina singurătății? Jen, toți avem nevoie de cineva în viața noastră. Gîndește-te puțin, a trecut un an. E vremea unui nou început.

– Nu e adevărat și tu știi prea bine, răspunse ea hotărîtă. Așa singură cum sînt, mă simt cu adevărat fericită. Ultimul lucru de care am nevoie este un bărbat care să-mi dea viața peste cap.

– Așa am crezut și eu, zise Diane cu amărăciune. Dar de cînd s-a întors Rufus în Anglia, mi-am dat seama că îi simt lipsa mai mult decît aș fi crezut.

Știa că Jenny rămăsese cu ochii la ea, dar nu-și desprinse privirea de pe drum.

– Asta nu înseamnă că nu o să-mi treacă. În cele din urmă toți depășim momentul, adăugă ea cu pretinsă nonșalanță.

Jenny tăcu o vreme.

– În ceea ce mă privește, e mai degrabă vorba o chestiune de orgoliu rănit, spuse ea în cele din urmă. Cred că m-am simțit măgulită și, cum eram într-o stare vulnerabilă, am fost ușor de prostit – asta mă înnebunește cel mai tare.

Diane încuviință, dînd din cap înțelegătoare.

– E mai bine să te înfurii decît să te ascunzi ca să-ți lingi rănile. Iar dacă vrei să-ți refaci mîndria, va trebui să-l înfrunți pe Brett înainte să pleci.

– Știu, răspunse ferm Jenny. Și cu cît o fac mai curînd, cu atît va fi mai bine.

Bravura asta de suprafață nu o putea păcăli pe Diane. O cunoștea prea bine pe Jenny.

Pe Brett îl miră plecarea matinală a lui Jenny de la Kurrajong. Ar fi vrut să-i spună că intenționase să o conducă acasă de la petrecere, însă pînă să se desprindă de tovarășii lui, ea părăsise deja hambarul. Sporită de durerea de cap înfiorătoare, supărarea lui din dimineața aceea se datora și oamenilor care nu se îndurau să se dea jos din pat și să pornească spre casă.

Mai că își pierdu răbdarea cînd descoperi că doi băieți din neamul băștinașilor fuseseră plecați la tribul lor, iar un cal își pierduse o potcoavă. A trebuit să aștepte ca potcovarul de la Kurrajong să-i potrivească o alta, timp în care oamenii lui rătăciseră care încotro, așa că mai pierduse o jumătate de oră ca să-i adune. În cele din urmă îi văzuse urcați în camionete și, cînd soarele începea să coboare în spatele muntelui Tjuringa, caravana se apropia de sfîrșitul călătoriei.

Brett oftă de mulțumire cînd zări gospodăria. Mașina hippy era parcată în fața treptelor, prin urmare Jenny era acasă. Dar pînă termină cu adăpostirea cailor și pînă dădu indicații oamenilor pentru a doua zi, se și înnoptă, iar în dormitoare se aprinseră luminile. Își dădu seama că era o oră prea înaintată ca să-i facă o vizită lui Jenny și, cu toate că abia aștepta să o vadă, înțelese că trebuia să amîne pînă dimineață.

Dormi bine, împăcat, visînd niște ochi violet și o rochie care îi amintea de valurile oceanului. Iar cînd primele raze de soare pătrunseră în cameră, sări înviorat din pat. După o jumătate de oră străbătea curtea. Pulsul lui o luă razna cînd o zări pe Jenny.

Ea nu-l văzuse încă, astfel că Brett putu să o privească nestingherit cîteva momente. Era frumoasă chiar și îmbrăcată cu blugii ei vechi și cu cămașa decolorată. Părul ei avea nuanța castanie a calului său și reflecta sublim lumina soarelui în timp ce se plimba cu pași rari pe verandă. Amintirea caldă a trupului ei dansînd în brațele lui îl făcu să surîdă și iuți pașii cu o voioșie pe care nu o mai simțise de mult.

– Bună, Jen. A fost o petrecere pe cinste, nu-i așa?

Rămase în capul scărilor, cu spatele spre el, și Brett crezu că nu l-a auzit. Era gata să mai spună ceva cînd Jenny se întoarse și ceea ce văzu îl făcu să rămînă ca trăsnit. Ochii ei priveau în gol, dincolo de el, iar chipul părea cioplit din marmură – nu trăda nici o emoție.

– Ție îți plac astfel de lucruri și bănuiesc că din cauza asta te-ai și simțit atît de bine. Eu însă sînt obișnuită cu evenimente mai puțin provinciale.

Vorbea cu răceală și cu superioritate, altfel decît de obicei.

Brett se încruntă. Asta nu era femeia care dansase cu atîta

entuziasm în brațele lui. Nu era femeia care zîmbise, care rîsese și care păruse bucuroasă să fie cu el în urmă cu două nopți. Toată fericirea lui se spulberă. Ființa asta atît de distantă, atît de rece era departe de a semăna cu Jenny pe care o cunoștea și pe care o iubea el.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el încet.

Jenny continua să privească în gol, țintind un punct în zare.

– Îmi dau seama că nu mă leagă nimic de oamenii de aici, răspunse ea glacial. Peste o săptămînă Diane se întoarce la Sydney. Am de gînd să plec împreună cu ea.

Cruzimea cu care vorbise îl îngrozi.

– Nu se poate, murmură el. Și cu noi cum rămîne?

Abia atunci coborî privirea spre el, fixîndu-l cu ochii ei de culoarea ametistului, mai aspri și mai strălucitori ca niciodată.

– *Noi*, domnule Wilson? Nu există un „noi". Eu sînt proprietara Churingăi. Dumneata ești administratorul meu. Așa că nu ești în măsură să-mi judeci deciziile.

– Ticăloaso, îi spuse el printre dinți, înspăimîntat la gîndul că se lăsase atît de ușor tras pe sfoară. Era la fel de rea ca și Marlene.

Jenny nu părea să-l fi auzit.

– O să-i cer avocatului meu să te pună la curent în legătură cu planurile mele. Pînă atunci, poți rămîne aici ca administrator.

Apoi îi întoarse spatele și, înainte ca el să apuce să mai spună ceva, intră în casă și trînti ușa în urma ei.

Brett rămase pe loc multă vreme, așteptînd ca ea să iasă din nou. În sinea lui se dădea o luptă între suferință și confuzie. Ce joc mai era și ăsta, de unde atîta cruzime? Și de ce? De ce? Ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore ca să se producă o asemenea schimbare? Care era vina lui?

Făcu un pas înapoi, apoi încă unul și, după ca mai aruncă o privire spre ușă, se întoarse și plecă. Rațiunea îi spunea că era mai bine așa, fără Jenny, însă inima îl îndemna să creadă altfel. În ciuda faptului că ea negase, ceva tot trebuie să se fi

petrecut, ceva ce să o determine să se poarte atît de răutăcios, atît de meschin. Se sprijini de gardul care îngrădea pășunea și mintea îi zbură înapoi, la petrecerea din urmă cu două nopți. Atunci fusese fericită, caldă și supusă în brațele lui, amețindu-l cu parfumul ei. Fusese gata să-i spună ce simte pentru ea cînd Charlie Squires apăruse ca din senin și o luase pe sus la dans. Atunci dansase cu el ultima oară. După cîteva minute fusese și el tras într-o învîrtită cu tovarășii lui și pînă să se desprindă din cercul lor, ea plecase deja.

Privea departe, în zare, cu ochii mijiți. Își amintea că ieșise afară după ea, însă nu o găsise, iar acum, gîndindu-se mai bine, își dădea seama că nu văzuse nici mașina lui Charlie. Încleștă mîinile pe gard, pînă i se albiră încheieturile. Charles și Jenny. Jenny și Charles. Asta era. Cum de fusese atît de nesăbuit să creadă că ar putea lega o relație cu o femeie ca ea, cînd Charles Squires îi putea oferi mult mai mult? Pînă la urmă, Lorraine avusese dreptate. Jenny dăduse de gustul vieții pe care o putea trăi un fermier bogat, fusese încîntată de farmecul afemeiatului de Charles Squires – și hotărîse că ceea ce descoperise era pe placul ei.

Prin minte îi fulgerau acum imagini ale celor doi dansînd împreună. Două chipuri apropiate, vorbindu-și sau bînd șampanie. Erau amîndoi la fel. Bogați și școliți, se simțeau mult mai bine în oraș decît la țară. Nici nu trebuia să se aștepte ca Jenny să-și piardă vremea cu un om care nu-i putea oferi nimic altceva decît sudoarea frunții.

Profund dezamăgit, Brett se îndepărtă de gard și porni către hambare. Nu-i mai păsa dacă Churinga avea să fie înghițită de Kurrajong, căci ce rost ar mai avea prezența lui acolo dacă nu putea conduce ferma alături de Jenny?

Înșeuă calul și, privind spre soare, porni către pășunile de iarnă. Era multă treabă de făcut, iar dacă s-ar concentra suficient asupra ei, poate că s-ar mai liniști.

Jenny se rezemă de ușă cu lacrimile rostogolindu-se, fierbinți, pe obraji. Ruptura era definitivă, însă în veci nu avea să uite disprețul din ochii lui Brett pentru felul în care

hotărîse ea să pună capăt. Şi totuşi era singura atitudine posibilă. Dacă s-ar fi înduplecat cît de puţin, ar fi fost pierdută.

– Doamne, Jen! Ai fost prea aspră.

Jenny îşi şterse lacrimile şi suspină.

– N-am avut încotro.

– Se poate. Dar te-ai purtat ca o ticăloasă şi tu nu eşti aşa.

Diane o privea îngrijorată.

– Eşti sigură că e bine ce-ai făcut?

– Acum oricum este prea tîrziu pentru a mai avea îndoieli.

– E adevărat, răspunse răbdătoare prietena ei. Se pare că ţi s-au cam înecat toate corăbiile.

Jenny plecă de lîngă uşă.

– Diane, nu are rost să mai discutăm despre asta. Ce-am făcut e bun făcut. Nu sînt mîndră pentru felul în care m-am purtat cu el, dar chiar merita o lecţie.

Şi se feri de privirea directă a lui Diane.

– Sînt destul de mare acum, zise ea sfidător. Pot să-mi asum consecinţele.

– Care va să zică te simţi în stare să dai ochii cu el în săptămîna care urmează?

Jenny încuviinţă, dînd hotărîtă din cap. Cu toate astea o chinuiau ruşinea şi părerea de rău, şi de fapt chiar nu ştia cum să reacţioneze cînd îl va întîlni din nou pe Brett.

Diane încrucişă braţele la piept.

– Of, fată dragă, dacă eram eu în locul tău, chiar azi plecam de-aici. Sufocare aceea despre care îţi vorbeam a devenit brusc îngrozitor de evidentă.

Jenny ştia exact ce voia să spună Diane, însă nici prin minte nu-i trecea să-l lase pe Brett să-i influenţeze hotărîrile.

– Nu o să plec din casa mea decît atunci cînd voi crede eu de cuviinţă, declară ea ferm. Mai întîi vreau să termin de citit jurnalele.

– De ce nu le iei cu tine? Nu m-ar deranja să plec mai devreme decît îmi propusesem, iar tu le poţi citi şi la Sydney.

– Nu, nu pot. Matilda vrea ca eu să le ţin aici, la Churinga.

– Mare bătaie de cap cu caietele astea vechi şi mucegăite. Ce contează unde le citeşti?

– Contează pentru mine şi pentru Matilda, răspunse Jenny liniştită.

Diane se uită mustrător la prietena ei.

– Doar nu vorbeşti serios!

Văzînd că Jenny nu-i răspunde, mustrarea se transformă în stupoare.

– Vrei să spui că fantoma Matildei continuă să trăiască la Churinga?

– Da, duhul ei este aici, răspunse Jenny din nou sfidător. Sînt momente cînd îi simt prezenţa atît de acut, încît aş putea să jur că e în cameră cu mine.

Diane dădu din cap.

– Jen, mi-e cît se poate de clar că a venit vremea să pleci din locul ăsta. Singurătatea te-a zăpăcit de tot.

Jenny o privi cîteva clipe fără să spună nimic, apoi plecă în dormitor. Cînd se întoarse, Diane punea pînzele unele peste celelalte.

– Să ştii că sînt grozave. Cînd ne întoarcem, putem să organizăm o expoziţie şi pun rămăşag că se vor vinde toate.

– Diane, lasă-le.

Nu avea nici o tragere de inimă să vorbească despre picturile ei. Fuseseră făcute pe vremea cînd era bucuroasă să rămînă la Churinga, pe cînd acum îi aminteau de ceea ce era pe cale să piardă.

– Vreau să citeşti şi tu jurnalele Matildei. Atunci poate ai să înţelegi de ce trebuie să rămînă aici.

Era duminică seara, 3 septembrie 1938, iar Matilda se afla în vizită la Tom şi April. Ştirile care veneau din Europa erau din ce în ce mai îngrijorătoare şi, de vineri, de cînd Hitler invadase Polonia, speculaţiile erau numeroase. În bucătărioara în care stăteau era o linişte deplină şi toţi ascultau glasul grav al crainicului care îl introduse pe primul-ministru Menzies, „Mîna de Fier“ a Australiei.

Dragi concetăţeni, începu el, pe un ton liniştitor, *îmi revine trista îndatorire de a vă anunţa oficial că, urmare a invadării Poloniei de către Germania, Marea Britanie a*

declarat război acesteia din urmă, fapt care situează și Australia în aceeași stare de război.

Vestea le făcu pe April și pe Mattilda să-și țină răsuflarea, în vreme ce băieții începură să șoptească între ei, entuziasmați.

Forța noastră, ca și aceea a Țării Mamă, va trebui susținută printr-o continuare neîntreruptă a producției, preocupările și afacerile noastre nu vor fi abandonate, forțele de muncă nu-și vor părăsi serviciile. Numai așa vom continua să reprezentăm o forță de netăgăduit. Am convingerea că, în ciuda emoțiilor și temerilor noastre, Australia este pregătită să dea acest ajutor.

April îi luă mîna lui Tom în palmele ei, cu o sclipire de nădejde în ochi.

– Tom, tu nu va trebui să pleci, nu-i așa? Primul-ministru a spus că este foarte important ca pămîntul să fie lucrat în continuare.

Tom îi cuprinse umerii.

– April, nu vor să rămînem toți pe loc, dar nici să plecăm toți n-ar fi bine, pentru că nu ar avea cine să continue munca.

Matilda îl privi cu luare-aminte și văzu în ochii lui flacăra entuziasmului. Se întreba cît timp va mai trece pînă s-ar lăsa și el învins de febra războiului care se răspîndise peste tot în ținuturile din interior. Stația radio de la Churinga era o sursă de zvonuri și de vești, așa cum se întîmpla în toate fermele din New South Wales. Ascultase și ea, dornică să surprindă atmosfera din țară, și curînd își dăduse seama că bărbații așteptau cu nerăbdare să plece la război, iar femeile, cu toate că li se frîngeau inimile, nu rezistau nici ele mîndriei de a face un astfel de sacrificiu pentru o cauză atît de nobilă.

– Mocanii mei s-au înscris deja voluntari, spuse Matilda cu glas moale. Vineri, după știrile despre război, au venit și mi-au arătat înștiințarea.

Zîmbi apoi tristă.

– Spuneau că asta e șansa lor să arate lumii ce bărbați puternici aveam în ținuturile noastre.

Continuă pe un ton sarcastic:

– După părerea mea, nu este decît un pretext pentru a se acoperi de glorie. E mult mai bine decît o încăierare într-o cîrciumă vinerea seara, și mult mai palpitant decît o încăierare între tunzători.

Apoi tăcu, fiindcă văzuse pe chipul lui April o expresie de spaimă, însă știa că ceea ce spusese era adevărat. Australienii erau gata de orice sacrificiu pentru a-și dovedi bărbăția și știau amîndouă că Tom nu era nici el altfel.

April se uită la băieții care le sorbeau vorbele, stînd în jurul mesei și holbîndu-se la ei.

– Slavă Domnului că sînt doar copii, murmură ea.

– Eu nu mai sînt un copil, mamă. Am aproape șaptesprezece ani, se împotrivi Sean, ridicîndu-se brusc de pe scaun cu chipul luminat de surescitare. Sper doar să dureze războiul atît cît să mă pot înrola și eu.

April îl lovi tare peste față.

– Să nu mai îndrăznești să vorbești așa! strigă ea.

Sean rămase nemișcat în tăcerea grea care se lăsase, strîngînd înverșunat pumnii osoși și umflîndu-și pieptul de stăteau să-i sară nasturii de la cămașă. Pe față îi rămăseseră urmele degetelor mamei lui, dar strălucirea din ochi nu avea nimic de-a face cu durerea.

– Sînt aproape bărbat în toată firea, zise el mîndru. Și sînt australian. Voi fi bucuros să mă duc să lupt.

– Îți interzic! îl repezi din nou April.

Băiatul își trecu mîna înăsprită de atîta muncă peste obrazul înroșit.

– N-o să rămîn aici ca să mă ascund după fustele tale în timp ce tovarășii mei luptă, zise el hotărît. O să mă înrolez de îndată ce voi fi acceptat.

Apoi se uită de sus la toți cei din bucătărie și ieși.

April nu rezistă șocului și începu să suspine cu fața în palme.

– Dumnezeule! Tom, ce-o să se întîmple cu noi? Bărbatul și copilul meu vor să plece pe front, iar eu nu am nici un cuvînt de spus?

Nu veni nici un răspuns și atunci April ridică fața udă de lacrimi.

– Tom? Tom?

Tom ridică brațele a neputință.

– April, știu și eu ce să zic? Băiatul este suficient de mare ca să ia singur o hotărîre, dar promit că o să fac tot ce se poate ca să-l țin acasă pînă cînd va fi chemat la recrutare.

April suspina nemîngîiată și Tom o luă în brațe.

– Nu te nelinişti, draga mea. Pînă cînd nu mi se va cere, nu voi pleca nicăieri. Şi n-o să plece nici Sean.

Matilda se uită spre Davey, băiatul care acum avea șaisprezece ani, și rămase înmărmurită. Îl prinsese și pe el febra războiului, iar influența pe care o avea asupra lui fratele mai mare cu greu putea fi învinsă de necesitatea prezenței lui la fermă.

Se ridică de la masă și-i conduse pe băieți afară din bucătărie. Tom și April aveau nevoie să rămînă puțin singuri, iar pe de altă parte nu era bine ca cei mici să o vadă pe mama lor atît de îndurerată. După ce răspunse nenumăratelor întrebări ale băieților, după ce le potoli curiozitatea și uimirea, stinse lămpile și ieși pe verandă.

Izbucnirea lui Sean o șocase la fel de mult ca și pe April. Băieții crescuseră sub ochii ei și, ca și April, îi considera tot copii. Dar după seara asta înțelese că vor veni necazurile, căci Sean și Davey erau, într-adevăr, destul de mari. Viața trăită în sălbăticie îi călise. Puteau să călărească și să tragă cu arma la fel de bine ca și Tom, iar soarele le înăsprise pielea și le crestase deja cute fine la coada ochilor și la colțurile gurii. Oamenii ca ei erau bine veniți în armată pentru că erau firi tenace și puternice – așa cum fuseseră și la Gallipoli.

Tot anul următor, Matilda și April se agățară de speranța că vor reuși să-i țină pe Tom și pe Sean acasă, însă veștile despre război se auzeau ca un murmur care trecuse granițele ținuturilor din interior și care în cele din urmă le ceru bărbaților să ia armele și să lase pămîntul în seama femeilor, a copiilor și a vîrstnicilor.

Chiar și în vremurile bune forța de muncă era precară; acum atinsese nivelul crizei. Erau în al cincilea an de secetă și ploaia era o veche amintire; prețul hranei urcase, iar din

cauza înmulțirii iepurilor iarba se împuținase. Matilda și Gabriel supravegheau tot timpul pășunile, mutînd turma de colo-colo ca să protejeze iarba. Dormeau pe cîmp, înfășurați în pături, tot timpul la pîndă ca nu cumva să apară vreun animal de pradă, știind că o pierdere cît de mică ar atrage după ea dezastrul.

Bătălia de la Dunkerque fusese picătura care umpluse paharul și atunci australienii luaseră cu asalt centrele de recrutare, gata să se înroleze în Forțele Armate Australiene. Ținuturile din interior păreau mai pustii ca oricînd și Matilda se întreba acum cît va mai putea stăpîni Churinga. Ultimii ani de muncă asiduă îi sporiseră turma de zece ori, însă creșterea asta necesita mai multă muncă, mai multă hrană și, fără oameni de ajutor, își dădea seama că îi va fi foarte greu să supraviețuiască.

Se aflau la mijlocul lui iunie, iar pe cer nu se zărea nici un nor. Matilda pornise călare către Wallaby Flats ca să-și ia rămas-bun de la Tom și de la Sean. Orășelul gemea de lume. În fața hotelului cînta o fanfară, mașini, camioane, cai și căruțe stăteau aliniate, iar copiii alergau peste tot în neștire.

Matilda își legă calul de un stîlp și se uită atent la figurile din jurul ei. Recunoscu o mulțime de oieri, crescători de vite, tunzători și fermieri, chiar și vreo doi lucrători nomazi care munciseră pentru ea. Nebunia războiului atinsese inima ținutului și simțea că nimic nu va mai fi ca înainte.

Ethan Squires stătea lîngă mașina lui strălucitoare. James, Billy, Andrew și Charles erau frumoși, în uniformele de ofițeri și beau șampanie, însă rîsul lor era prea tare, prea strident, și ea își dădu seama că în ciuda temerității lor tinerești, erau speriați ca toți ceilalți.

Fiul cîrciumarului părea prea tînăr ca să fi fost recrutat și Matilda se întreba dacă nu cumva mințise în legătură cu vîrsta lui, așa cum făcuseră de altfel mulți alții. Cei doi băieți ai negustorului stăteau tăcuți la umbră, pe veranda cîrciumii, semănînd grozav unul cu celălalt, ținîndu-și capetele blonde apropiate și citind înfrigurați un ziar.

Însă femeile erau cele care îi atrăseseră atenția. Figurile lor nu exprimau nici o emoție. Cu capetele sus, priveau cum

bărbații lor se strîngeau în fața cîrciumii. Erau prea mîndre ca să-și mărturisească prin lacrimi slăbiciunea, însă ochii le trădau. Străluceau și urmăreau fiecare mișcare a celor pe care îi iubeau pe măsură ce treceau unul după altul prin fața mesei și își prezentau scrisorile. Și sperau, nu puteau să nu spere că bărbații lor vor fi respinși. Dusă era și larma papagalilor, ca și patriotismul ce animase fiecare speculație, fiecare zvon. Asta era o realitate cruntă și nimic nu le pregătise pentru a o înfrunta.

Matilda privea toate acestea cu mînie crescîndă. Un șir de camioane ale armatei așteptau în fața magazinului într-o căldură înăbușitoare, cu motoarele huruind, cu țevile de eșapament scuipînd afară fum negru, în vreme ce șoferii se rezemau de capote. Camioanele aveau să-i ducă pe bărbați departe și niște soldați fără chip și fără nume îi vor învăța cum să-i ucidă pe alții asemenea lor. Iar dacă erau norocoși – foarte norocoși – aceleași camioane îi vor aduce înapoi. Însă războiul îi va schimba, le va ucide sufletele, așa cum făcuse cu Mervyn.

Șoferii urcară în camioane. Tații strînseră stîngaci mîinile fiilor, imaginea australianului afurisit împiedicîndu-i să-și arate emoțiile care îi tulburau. Însă femeilor le era mult mai greu.

Matilda simțea cum toate tînjeau să-i mai atingă și să-i mai îmbrățișeze măcar o dată pe cei dragi, înainte ca imensele camioane să-i ia și să-i ducă de-acolo, însă viața aspră le întărise, le împietrise sufletele. Erau soții și mame, femei dîrze venite de la fermele din interior, care trebuia să rămînă puternice și în vremuri de restriște. Matilda vedea cît de greu le era să-și înăbușe lacrimile, vedea agonia mamelor care nu puteau să-și sărute fiii încă o dată, și-l slăvi în sinea ei pe Dumnezeu că ea nu trebuia să se rupă acum de nimeni drag pentru a-l sacrifica războiului. Insignele micuțe de argint care se dădeau femeilor ca simbol al jertfei pe care o făceau nu erau nici pe departe o mîngîiere pentru bietele lor inimi.

Matilda coborî de pe verandă și își făcu loc prin mulțime către Tom și April. Îl zări și pe Sean lîngă tatăl lui, înalt și mult mai matur acum, de cînd îmbrăcase uniforma cafenie,

cu șapca trasă pe sprîncene, imaginea lui Tom în oglindă. April plîngea. Lacrimile i se rostogoleau încet pe obraji, în vreme ce îi ținea strîns de mînă pe amîndoi și-i mînca din ochi. Băieții mai mici stăteau și ei nemișcați, conștienți parcă de solemnitatea momentului, dar fără să înțeleagă întreaga lui semnificație.

Tom privi pe deasupra capului lui April și-i zîmbi Matildei care se apropia de ei. Era palid la față și se vedea că se chinuie să-și înfrîneze emoțiile.

Matilda îl îmbrățișă și se ridică pe vîrfuri să-l sărute pe obraz. Tom îi era ca un frate, iar plecarea lui avea să lase un gol imens în viața ei.

– Tom, să ai grijă de tine, murmură ea. Și să nu-ți faci griji pentru April și copii, pentru că voi vedea eu de ei.

– Mulțumesc, Molly.

Și își drese glasul.

– April o să aibă nevoie de tine și știu că nu o s-o lași de una singură.

Apoi se opri la fiecare copil și-l mîngîie pe cap, zăbovind ceva mai mult în fața lui Davey.

– Fiule, să ai grijă de femei. Îmi pun toată nădejdea în tine.

Băiatul în vîrstă de șaisprezece ani dădu din cap, primind sarcina care i se încredințase și frămîntîndu-și în mîini pălăria, însă în clipa în care Tom și Sean urcară în camion, Matilda văzu în ochii lui dorința de a pleca și își dădu seama că nu va trece prea multă vreme pînă cînd li se va alătura.

O înconjură pe April cu un braț protector, iar băieții începură să alerge după camionul care pornise. Femeile din jur se grăbiră să-i mai vadă măcar o dată pe bărbații care plecau, însă curînd nori de praf și de fum întunecară orizontul.

– Acum o să mergi cu mine, April, îi spuse hotărîtă Matilda. Nu are rost ca tu și băieții să vă întoarceți chiar în seara asta în casa goală.

– Și cu turma ce fac? o întrebă April, privind-o cu ochii ei mari care acum păreau uriași pe chipul ei mic și slăbit. Iepurii au mîncat aproape toată iarba și trebuie să le dau eu de mîncare.

– April, ţi-au rămas doi ciobani ca să se ocupe de asta. Or fi ei prea bătrîni pentru război, dar sînt încă bărbaţi puternici şi ştiu ce-au de făcut.

Matilda se gîndi la cei doi bărbaţi vîrstnici şi-i mulţumi lui Dumnezeu că îi lăsase la fermă. Cele două proprietăţi suferiseră deja prea mult din pricina secetei şi a iepurilor şi ar fi fost imposibil ca turmele să fie permanent supravegheate fără ajutorul lor. April urma să aibă nevoie de mult ajutor şi la tunsul oilor, aşa că nu avea rost să o lase să-şi plîngă suferinţa.

– În noaptea asta iepurii n-au decît să mănînce cîtă iarbă vor, zise Matilda cînd porniră cu toţii către cai. Mîine Davey şi băieţii se pot întoarce la Wilga, iar eu o să te învăţ cum să aduni turma la un loc şi cum să împuşti iepurii. Dumnezeu ştie cît o să ţină războiul ăsta, dar noi trebuie să fim sigure că Wilga şi Churinga nu se prăpădesc pînă la întoarcerea bărbaţilor.

April o privi şi ochii i se umplură iar de lacrimi.

– Se vor întoarce, nu-i aşa?

Matilda încălecă şi apucă frîul calului.

– Bineînţeles că se vor întoarce, răspunse ea cu mai multă siguranţă decît simţea.

– Matilda, cum poţi fi atît de puternică? Cum de eşti atît de sigură că totul va fi bine?

– Aşa trebuie să fiu, răspunse ea. A gîndi altfel înseamnă defetism.

Trecură zile, săptămîni, luni şi gardurile care separau Churinga de Wilga fură dărîmate. Cele două turme puteau fi mai uşor supravegheate dacă erau ţinute laolaltă şi era şi mai lesne de păstrat iarba care trebuia păscută cu măsură.

Aşa cum făceau Gabriel şi cei doi mocani, Matilda şi April cercetau păşunile înarmate cu cuţite şi puşti. Seceta făcea ravagii în rîndul turmelor, iar oilor muribunde trebuia să li se curme suferinţa. O tăietură scurtă la gît era modalitatea cea mai blîndă, însă lui April suferinţa i se părea prea mare şi de cele mai multe ori Matilda era cea care îşi asuma această sarcină.

Pămîntul era ars şi crăpat de căldură şi uscăciune. Şiruri de arbori încovoiaţi de secetă se lăsau grei asupra smocurilor de iarbă argintie la care încă nu ajunseseră iepurii, iar cîinii dingo şi uliii deveniseră mai rapaci. Turme de canguri, urşi wombat şi păsări emu invadară păşunile din apropierea caselor şi oamenii se văzură nevoiţi să le alunge sau să le împuşte. Rîurile erau acum nişte pîraie subţiri şi doar apa sulfuroasă scoasă la pompe îi mai ajuta să-şi ţină animalele în viaţă. Rezervoarele de la Churinga rezistau încă, însă fiecare picătură de apă era folosită cu parcimonie căci, iată, mai trecuse un an fără ca pămîntul să fi fost izbăvit de secetă.

Radioul era singura lor legătură cu lumea şi ascultarea ştirilor în fiecare seară devenise un ritual după care erau transmise şi altora.

Bob „Mînă de Fier" fu înlăturat de la putere şi în locul lui veni John Curtin, care formă un guvern laburist. Japonezii bombardară Pearl Harbour şi Hong Kong-ul căzu. Dintr-o dată războiul se apropiase teribil de zona lor şi Matilda şi April aşteptau speriate urmările. Cîmpiile întinse şi pustii ale Australiei se aflau în vecinătatea insulelor Asiei, astfel că dacă japonezii ar fi vrut să invadeze continentul, nimic nu i-ar fi putut împiedica să o facă. Australia era lipsită de armata care să o apere – toţi bărbaţii erau în Europa – şi primejdia galbenă devenise deodată o ameninţare reală.

Matilda se chinuia să tundă un berbec care se încăpăţîna să nu stea locului cînd auzi apropiindu-se tropot de copite. Îşi feri ochii de soare şi o zări pe April cu părul în vînt, cu rochia fluturînd şi lovindu-şi calul cu călcîiele, îndemnîndu-l să alerge mai repede. Inima începu să-i bată cu putere. Numai o veste rea ar determina-o pe April să călărească atît de înverşunată.

Femeia opri brusc calul şi alunecă din şa.

– Matilda, e Davey! Dumnezeule, e vorba de Davey...

Matilda îi desfăcu degetele care o apucaseră cu disperare, îi cuprinse braţele şi o zgudui.

– Ce i s-a întîmplat?

April înşira vorbe fără noimă şi atunci Matilda îi dădu o palmă.

– April, vino-ţi în fire şi spune-mi ce s-a întîmplat cu Davey! strigă ea.

Chipul mic şi slăbit îngheţă şi pe obraz înflori urma purpurie lăsată de palma Matildei. Abia atunci întinse o bucată de hîrtie şi izbucni în lacrimi.

Matilda ştiu ce era încă înainte de a parcurge scrisul copilăresc şi simţi că o părăseşte curajul. Davey fugise să lupte. Se uită la April şi durerea pierderii pe care o îndura femeia asta chinuită se resfrînse şi asupra ei şi înţelese că nu erau cuvinte care i-ar fi putut alina suferinţa. April clacase în cele din urmă. Şi revenea Matildei, ca de obicei, să rămînă tare şi practică.

Înfrînîndu-şi propriile temeri, o ridică pe April şi o ţinu în braţe pînă cînd lacrimile şi suspinele încetară. April se trase atunci înapoi şi îşi şterse faţa cu şorţul.

Matilda puse în ordine priorităţile.

– Ai sunat la biroul de recrutări?

April încuviinţă dînd din cap şi îşi suflă nasul.

– Am încercat să vorbesc cu cineva de-acolo, dar nu mai este nimeni, în afară de un îngrijitor. Camioanele au plecat din Dubbo dimineaţă, în zori.

– Şi nu ţi-a lăsat un alt număr unde să suni? Armata nu-l poate accepta. E încă prea tînăr şi trebuie să li se spună.

April clătină din cap.

– Omul de la biroul de recrutări mi-a spus că dacă are aproape optsprezece ani nu mai contează. Iar dacă se află într-unul dintre camioanele de azi-dimineaţă, înseamnă că e deja pe drum spre tabăra de instrucţie şi nimeni nu mai poate face nimic.

Gîndurile îi asaltau mintea Matildei, însă le ţinu pentru ea. Nu avea rost să-i dea speranţe lui April spunîndu-i că un telefon la comandament ar putea să-i aducă fiul înapoi, pentru că ea însăşi nu-i vedea pe cei de acolo pierzînd vremea să caute încă un recrut prea tînăr care se strecurase printre soldaţi. Erau prea mulţi şi, în plus, Davey mai avea doar cîteva luni pînă împlinea vîrsta necesară, aşa că de ce-ar fi amînat inevitabilul?

– April, nu ai fi putut să-l împiedici. Băiatului îi stătea mintea la asta încă de cînd au plecat Sean şi Tom.

Ochii albaştri ai lui April se umplură iar de lacrimi.

– Dar e doar un copil. Nu vreau să-l ştiu acolo. Tom nu-mi spune prea multe în scrisorile lui, şi nici Sean, dar citesc printre rînduri şi tăieturile cenzurii. Molly, e un adevărat măcel. Şi nu vreau ca cineva din familia mea să fie acolo – îi vreau pe toţi acasă, lîngă mine. În siguranţă şi muncind pămîntul, aşa cum ar trebui să facă – aşa cum am făcut întotdeauna.

– April, toţi trei sînt destul de mari ca să ştie ce au de făcut, îi zise Matilda cu blîndeţe. Davey este într-adevăr mai tînăr, dar de cînd era copil străbate păşunile călare şi e la fel de puternic şi de încăpăţînat ca toţi australienii.

O strînse pe prietena ei în braţe, legănînd-o uşor şi mîngîindu-i părul.

– Voia să lupte, ştii bine, şi nimic nu l-ar fi putut împiedica să plece.

Războiul nu se sfîrşise şi cele două femei continuau să se lupte cu natura potrivnică şi cu durerea din suflet. Tom şi băieţii scriau regulat şi Matilda îi era recunoscătoare lui April pentru că îi citea şi ei scrisorile. Erau la fel de preţioase pentru amîndouă şi, cu toate că erau greu de citit după tăieturile cenzurii, cel puţin confirmau faptul că cei trei bărbaţi trăiau încă. Femeile puneau cap la cap toate indiciile şi îi urmăreau pe hărţile dintr-un atlas vechi.

Tom şi Sean se aflau pe undeva prin nordul Africii, iar Davey, puţin instruit şi degrabă îmbarcat, era în Noua Guinee.

Matilda citea atent scrisorile lui şi, pentru că obişnuia să împrumute cărţi de la un bibliotecar ambulant, cunoştea bine realitatea care se ascundea în spatele cuvintelor alese cu grijă pe care i le trimitea mamei lui. Dar ceea ce ştia ţinea pentru ea. La ce bun să-i spună lui April că jungla în care se purta războiul însemna zile în şir, poate chiar săptămîni de întuneric şi unde nimeni nu ajunge să se simtă uscat? Umiditatea din aer făcea pielea să putrezească şi hainele să mucegăiască. Umezeala îi slăbea, iar ţînţarii îi îmbolnăveau. Şerpii şi

păianjenii veninoşi erau capcane ucigătoare. Bărbaţii plecaţi din sălbăticia Australiei aveau să simtă jungla ca pe o lume diferită şi mult mai primejdioasă decît uscăciunea fierbinte cu care erau obişnuiţi. Era mai bine să o lase pe April să creadă că fiul ei locuia într-o baracă şi că lua trei mese pe zi.

Trecu şi vara, iar Malaysia şi Filipinele fură şi ele invadate. Acum era cu atît mai important să păstreze legătura cu lumea, aşa că în fiecare seară se întîlneau la una dintre gospodării şi ascultau ştirile.

Japonezii cuceriră Singapore pe 8 februarie 1942. În casă se lăsă o tăcere grea şi bătrînii, băieţii şi cele două femei frînte de atîta muncă se uitară îngroziţi unii la alţii. Mai era doar un hop pînă în Noua Guinee şi pînă la Cape York, în Queensland. Războiul era înspăimîntător de aproape, iar cîmpurile lor pustii erau o ţintă fără apărare acum, cînd Australia era lipsită de forţele armate.

Primul-ministru Curtin îi ceru lui Churchill să dea australienilor dreptul de a-şi apăra ţara şi, în cele din urmă, două divizii se îmbarcară în nordul Africii şi porniră, pe lungul drum către casă.

– Se întorc, zise April uluită. Tom şi Sean trebuie să fie pe vaporul acela.

– Nu se vor întoarce la fermă, o preveni Matilda. Va fi nevoie de ei în nord, ca să ne apere de japonezi.

Chipul lui April radia de fericire.

– Dar li se va da măcar o permisie, Molly. Imaginează-ţi – să-i văd din nou la Wilga! Să le aud din nou glasurile.

Brusc, entuziasmul o părăsi.

– Dar cu Davey ce-o fi? De ce nu poate să vină şi el acasă?

Matilda surprinse schimbul de priviri dintre cei doi mocani mai în vîrstă şi pricepu la ce se gîndeau. Davey era în focul luptei, iar ultima lui scrisoare era datată cu mult timp înainte ca ele să o primească. Erau puţine şanse să-l vadă înainte de finele războiului.

Matilda oftă şi o luă pe April de mînă.

– N-o să dureze la nesfîrşit, spuse ea blînd. Curînd or să se întoarcă toţi, ai să vezi.

Dar nu a fost să fie. Churchill şi Curtin au încheiat un pact şi în loc ca trupele australiene să se întoarcă acasă, a fost trimisă o divizie americană în apărarea continentului ameninţat. Ca şi întreaga Australie, Matilda şi April văzură în această decizie a Ţării Mamă un act de trădare. Cum ar putea un număr atît de mic de soldaţi să apere un teritoriu atît de vast şi de ce ar refuza Anglia soldaţilor australieni dreptul de a-şi apăra patria după ce luptaseră cu atîta dăruire pentru cauza Angliei în toată Europa?

Cu inimile îndurerate, femeile rezistară în lunile următoare căutînd alinare una la cealaltă şi în munca neîntreruptă. Cu toate acestea, nu stăteau prea mult timp departe de radio, pentru că ştirile pe care le ascultau erau singura lor legătură cu lumea din afară.

Matilda se întorsese la Churinga ca să primească un transport cu furaje sosit de dimineaţă cu un camion. Oile supravieţuiau, însă era istovitoare încercarea de a le hrăni tot timpul corespunzător. Încărca împreună cu Gabriel nişte saci în spatele camionetei achiziţionate în urmă cu cîteva luni, cînd auzi răgetul bine cunoscut al măgarului cu care călătorea preotul.

– Gabe, du astea la păşunea dinspre răsărit. Vin şi eu mai tîrziu, îi spuse Matilda calm.

– Necazuri, domniţă?

Ea încuviinţă dînd din cap.

– S-ar putea. E mai bine să le laşi în seama mea.

Îl auzi pornind motorul şi plecînd, însă toată atenţia ei era îndreptată asupra preotului.

Părintele Ryan era un om uscăţiv care ignora trecerea anilor, străbătînd mai departe parohia în careta care scîrţîia din toate încheieturile. Anii războiului îl îmbătrîniseră şi acum avea fire albe în părul lui negru de irlandez, iar povara veştilor triste îi încovoiase umerii.

– E o veste rea, nu-i aşa? îl întrebă Matilda, aşteptînd ca preotul să coboare din caretă şi să-şi adape măgarul.

Omul dădu din cap şi Matilda îl luă de braţ şi-l conduse în casă. Inima îi bătea cu putere la gîndul veştii pe care urma

să o audă. *Dar nu încă*, se rugă ea în sinea ei. *Nu sînt deloc pregătită.*

– Haideţi să bem mai întîi o cană cu ceai. Întotdeauna am socotit că e mai bine să primeşti veştile proaste şezînd.

Începu să-şi facă de lucru prin bucătărie, evitînd privirea preotului, refuzînd să afle care dintre bărbaţii Finlay nu se va mai întoarce. Era timp destul pentru astfel de veşti, însă nimic nu putea schimba destinul.

Părintele Ryan luă o gură de ceai şi începu să ciugulească din biscuiţii pe care Matilda îi făcuse de dimineaţă.

– Trăim vremuri cumplite, Matilda, zise el cu adîncă tristeţe. Tu cum te descurci aici de una singură?

– Îl am pe Gabe aici, la Churinga, iar April îi are pe băieţi şi pe cei doi mocani. Acum ne-am unit turmele. E mai uşor aşa.

– Matilda, să ştii că de-acum încolo va avea nevoie de toată forţa de care este în stare. Dar tu deja ştii asta, nu?

Şi zîmbi trist şi obosit, luîndu-i mîinile între palmele lui.

Matilda dădu din cap.

– Care din ei, părinte? întrebă ea cu glas răguşit, cu toate că ar fi vrut să nu afle. Îi era greu să îndure realitatea războiului acolo, pe pămîntul pe care îl iubea atît de mult.

Tăcerea se lăsă între ei preţ de cîteva momente, amîndurora părîndu-li-se o veşnicie. Mîinile preotului erau calde şi aduceau alinare tumultului de emoţii şi temeri care o cuprinsese.

– Toţi, Matilda.

Rămase privind ţintă în ochii goi ai preotului.

– Toţi? şopti ea. Dumnezeule! gemu ea cînd percepu oroarea mesajului. De ce, părinte? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Nu e drept!

– Războiul nu este niciodată drept, Matilda, răspunse el blînd. Şi nu-l poţi învinovăţi pe Dumnezeu pentru astfel de atrocităţi. Omul le-a făcut şi tot nişte oameni i-au ucis. Pe Tom într-o tranşee pe lîngă El Alamein, pe Sean tot acolo, în timpul unui atac cu rachete, iar Davey a fost împuşcat în Noua Guinee.

O orbiră lacrimile cînd se gîndi la cei doi băieţi pe care îi

iubise de parcă ar fi fost copiii ei şi la tatăl lor, care îi fusese apropiat ca un frate. Nu îi va mai vedea niciodată. Conştientizarea acestu fapt căscase un gol imens în lumea ei. Nimic nu va mai fi ca înainte.

Părintele îi desprinse uşurel degetele cu care îl înşfăcase de braţ şi se apropie de ea. Matilda îşi sprijini capul pe umărul lui şi inspiră parfumul de tămîie amestecat cu praful drumului, lăsîndu-şi lacrimile să cadă nestingherite pe sutana ponosită a preotului.

– Mai sînt şi alţii care îţi împărtăşesc durerea, Matilda. Nu eşti singură, să ştii.

Vocea lui era caldă, mîngîietoare şi Matilda ascultă mai departe, presimţind în amărăciunea care îi tulburase sufletul că ceea ce trăia acum nu era decît calmul de dinaintea furtunii.

– Cei de la Kurrajong l-au pierdut pe Billy, şopti preotul. Într-adevăr, războiul ăsta este ceva îngrozitor.

Matilda se desprinse de lîngă el şi îşi şterse cu înverşunare lacrimile de pe obraji.

– Da. Dar asta nu-i opreşte pe netrebnicii ăia să dea năvală cu armele, urlînd cît îi ţin plămînii, ca să-şi dovedească vitejia, nu-i aşa? strigă ea. Cum rămîne cu mamele, cu soţiile şi cu iubitele pe care le lasă în urmă? Ştiţi că şi ele au un război de dus. Poate că duşmanul lor nu trage cu arma, însă rănile sînt adînci. Ce-o să facă April acum fără soţ? Cum mai poate privi ea spre viitor fără cei doi fii mai mari? Spuneţi-mi, părinte, Dumnezeul acela la care ţineţi atît de mult are şi pentru asta un răspuns?

Privindu-l pe preot fără să clipească, cu respiraţia întretăiată, Matilda îşi regretă îndată ieşirea. Într-adevăr, era furioasă. Însă furia ei se năştea din tristeţe, din convingerea că războaiele nu au nici un rost.

– Matilda, înţeleg prea bine ce simţi acum. Ai dreptate să te necăjeşti. În ultimii ani au venit prea multe asemenea telegrame şi nici eu nu sînt imun la suferinţa pe care o provoacă.

Se opri, parcă încercînd să găsească cuvintele potrivite.

– Dar tocmai mînia i-a pierdut pe oamenii noştri. Incapacitatea de a găsi soluţii paşnice duce la toate

nenorocirile astea. Furia, bună ca să-ți descarci durerea inimii, nu-i aduce înapoi.

– Iertați-mă, părinte, zise ea. Numai că toată treaba asta mi se pare fără rost. Oamenii se ucid între ei pentru un petic de pămînt. Femeile se chinuie să supraviețuiască secetei și bombardamentelor. La ce bun toate astea?

Preotul lăsă capul în jos.

– La întrebarea asta nu știu să răspund, Matilda. Aș fi vrut să pot.

Drumul lung pînă la Wilga îl făcură în tăcere, fiecare cu gîndurile lui. Matilda aștepta cu groază momentul în care avea să dea ochii cu April și strînse mai tare frîul calului cînd își dădu seama că fuseseră zăriți.

O singură privire fu de-ajuns și Matilda știu că prietena ei înțelesese de ce veniseră, însă grozăvia veștii nu putea să nu o doboare pe biata femeie care se luptase din greu să-și învingă propria fragilitate – și Matilda își adună toată forța, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

April nu-i lăsă să intre în casă. Refuză să-i lase să se apropie de ea și se opri în fața ușii cu chipul încremenit, ascultînd ce avea de spus preotul.

În cele din urmă, după o tăcere insuportabilă, inspiră adînc și zise:

– Părinte, Molly, vă mulțumesc că ați venit, dar acum aș vrea să rămîn singură.

Vocea ei era pierită, golită de orice emoție și, cu bărbia înălțată sfidător, le întoarse spatele și închise ușa în urma ei.

Matilda ar fi vrut să o urmeze, însă preotul o împiedică.

– Las-o în pace acum. Noi toți avem felul nostru de a jeli, iar ea are nevoie să fie cu copiii ei.

Matilda rămase cu ochii la ușa închisă și încuviință dînd din cap fără convingere. Reacția lui April la aflarea veștii o surprinsese și o îngrijorase în același timp, dar știa că prietena ei va veni la ea cînd va avea nevoie de ajutor.

– O să mă ocup mai departe de treburi, zise ea în cele din urmă. Cel puțin pot să fac ceva folositor ca să nu mă mai gîndesc la toate astea.

Părintele Ryan îi luă mîna și o bătu ușor.

– Așa să faci, Matilda. Și să ții minte – Dumnezeu te va întări să treci prin toate.

Șfichiui cu biciul între urechile măgarului și porni către nord. Mai avea și alte telegrame de dus – mai erau și alte familii care aveau nevoie de mîngîiere și rugăciune.

Matilda îl privi plecînd, întrebîndu-se unde se afla Dumnezeul lui atunci cînd o violase Mervyn. Unde fusese cînd Davey, Sean și Tom avuseseră nevoie de ajutorul Lui? La ce bun un Dumnezeu dacă femei ca April trebuia să piardă doi fii și un soț ca să satisfacă dorință de luptă a unui general fără nume, fără chip?

Întoarse calul și porni către pășunile Wilgăi. Încă puțin și începea sezonul de tuns și era multă muncă de făcut – și nici măcar Dumnezeul atotștiutor și atotvăzător al părintelui Ryan nu ar fi putut tunde treizeci de mii de oi.

Mai trecură încă trei zile pînă cînd Matilda o văzu din nou pe April. Venise tîrziu, după-amiază, în camioneta veche a lui Tom. Copiii erau lîngă ea și în spate puseseră patul și alte bunuri din gospodărie.

– Mă întorc la Adelaide, o anunță ea cînd coborî din camionetă. Părinții mei sînt acolo și ne-au propus să locuim cu ei.

Își stăpînea bine glasul. Matilda bănuia însă cu ce efort se stăpînea ea în fața copiilor.

– Și cu Wilga ce faci? Nu poți s-o lași și să pleci. Nu după cît ați muncit tu și cu Tom în toți anii aceștia.

Privirea lui April era de gheață.

– La ce-mi mai trebuie pămîntul cînd nu am lîngă mine un bărbat care să mă ajute să-l muncesc?

– Dar noi două ne-am descurcat bine pînă acum. Iar băieții încep și ei să se priceapă la oierit.

Matilda întinse mîna spre ea, însă April se trase înapoi.

– Wilga aparține familiei lui Tom de trei generații, April. Nu poți să pleci așa.

– Atunci fă-mi tu o ofertă, răspunse ea prompt.

Matilda o privi nedumerită.

– April, ai nevoie de timp să te mai gîndești. Dacă iei acum o hotărîre pripită, îi poți lipsi pe copiii tăi de o moștenire. Și știi bine că nu pentru așa ceva a trudit Tom.

April dădu din cap şi ridică copilul cel mai mic, rezemîndu-l pe şold.

– Nu vreau să mai văd niciodată pămîntul ăsta, spuse ea cu amărăciune. Fiecare copac, fiecare fir de iarbă, fiecare iepure, ca să nu mai spun de oile astea, îmi amintesc de ceea ce am pierdut. Toate sînt ale tale, Matilda. Oricare ar fi preţul pe care mi l-ai plăti.

Matilda privi cu luare-aminte figura micuţă, dar dîrză a prietenei sale şi ştiu că nu putea să mai aştepte înainte de a lua o asemenea hotărîre.

– April, nu ştiu cît de mult valorează Wilga, dar ştiu că este probabil să nu am suficienţi bani în bancă. Poate ar trebui să mai aştepţi şi să o scoţi la vînzare. Ai putea să obţii un preţ bun, care să vă asigure traiul ţie şi copiilor.

– Nu.

Tonul era vehement.

– Am discutat cu Tom despre posibilitatea ca el să nu se mai întoarcă şi am hotărît ca tu să intri în posesia fermei.

Scotoci apoi în geantă şi scoase un teanc de documente.

– Uite actele şi cheile casei. Şi aici...

Mai scoase un teanc de registre din camionetă, de pe bancheta din faţă.

– ... aici sînt toate registrele şi toate socotelile afacerii.

Le duse singură şi le puse pe verandă.

– Îmi plăteşti cît crezi şi-mi trimiţi banii cînd poţi. Uite adresa din Adelaide.

– April, dar...

Femeia făcu un gest care respingea împotrivirea.

– Molly, o să mă descurc. Părinţii mei au o afacere mică, dar profitabilă în oraş – aşa că nu-mi va fi greu.

– Dar nu se poate...

– Molly, ajunge. Ai fost o prietenă de nădejde. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine în anii ăştia. Ştiu că şi tu eşti la fel de necăjită ca şi mine, dar...

Ochii i se umplură de lacrimi, îşi drese glasul şi săltă copilul, aşezîndu-l mai bine.

– Aşa am hotărît Tom şi cu mine, aşa că te rog să nu faci

să-mi fie şi mai greu decît îmi este deja. La revedere, Molly. Şi mult noroc.

Matilda o îmbrăţişă pe femeia firavă care îi fusese cea mai apropiată prietenă, vrînd să o implore să rămînă. Ştia însă că lui April îi va fi mult mai bine în oraş, de unde venea. Ar fi o dovadă de egoism dacă ar încerca să o facă să se răzgîndească.

– O să-mi lipseşti, şopti ea. Şi voi o să-mi lipsiţi, adăugă, sărutînd copiii, pe rînd.

April o mai îmbrăţişă o dată, după care adună copiii în camionetă şi porni motorul.

– La revedere, Molly, îi strigă şi, fluturînd din mînă, plecă pentru totdeauna de la Churinga.

Matilda rămase singură în curtea care i se păru deodată mai pustie ca oricînd şi se întrebă cum va rezolva problema Wilgăi. Se aflau în al nouălea an de secetă şi nimeni nu se aventura să cumpere o proprietate. Turma era înfometată, lîna puţină, proviziile ei scădeau, iar iepurii se înmulţeau. Fusese destul de greu să se descurce cu amîndouă proprietăţile chiar şi cînd se putea bizui pe ajutorul lui April şi al băieţilor. În anii buni, Wilga ar fi fost un dar ceresc, însă acum nu era decît o povară în plus.

Înşeuă calul şi porni către păşuni. Tom îşi pusese nădejdea în ea, iar April avea nevoie de bani. Matilda hotărî ca, într-un fel sau altul, să răsplătească încrederea pe care i-o acordaseră prietenii ei.

17

Jenny închise caietul şi rămase cu ochii în tavan. Ascultase istorisiri despre război spuse de bătrîni prin cîrciumi, însă abia acum afla, chiar din jurnalele Matildei, cît de greu le fusese femeilor rămase acasă. Greutăţile lor nu erau tranşeele şi gloanţele, adversarul lor purta o altă uniformă. Luptau cu pămîntul de care depindeau, luptau împotriva secetei şi a iepurilor hulpavi. Bravura lor fusese

inconştientă şi cu toate acestea erau la fel de înăsprite de luptă şi eroice ca şi soldaţii de pe front.

Căscă şi se întinse puţin înainte să se dea jos din pat. Diane îşi făcea de lucru prin bucătărie, iar Jenny era curioasă să afle părerea prietenei sale despre primele jurnale.

– 'Neaţa, Jen. Uite, ia şi tu. Nu ştiu ce-ai făcut tu, dar eu am stat trează mai toată noaptea şi am citit.

Îi dădu o cană cu ceai puternic aromat şi o felie de pîine prăjită.

Jenny gustă ceaiul şi se strîmbă. Avea prea mult zahăr.

– Şi ce crezi? E uimitor, nu-i aşa?

Diane îşi dădu părul pe spate, prinzîndu-l după urechi. Arăta era obosită.

– Acum înţeleg cum de te-a prins lectura asta, spuse ea gînditoare. E o poveste de fiecare zi, cu realităţi ca incestul şi sărăcia – lucruri bine cunoscute de noi două –, dar recunosc că sînt la fel de nerăbdătoare ca şi tine să ajung la final.

Se opri şi rămase cu privirea pierdută în cana de ceai de dinaintea ei.

– Totuşi nu înţeleg de ce vrei neapărat să ţii jurnalele aici. Un editor s-ar face luntre şi punte ca să pună mîna pe ele.

– Tocmai din cauza asta caietele trebuie să rămînă aici.

Jenny lăsă cana jos şi se sprijini cu coatele de masă.

– Tu ce-ai simţi dacă secretul tău cel mai ascuns şi mai întunecat ar fi făcut cunoscut lumii întregi? Pînă acum au circulat doar nişte zvonuri în legătură cu Churinga şi cu oamenii care au locuit aici – aş simţi că aş trăda-o pe Matilda dacă aş face cunoscut adevărul.

– Jen, dar ea a lăsat jurnalele tocmai ca să fie găsite. Voia ca cineva să le citească. De ce ai luat asta ca pe cruciadă personală?

– Gîndeşte-te puţin, Diane. Se poate ca ea să fi fost o străină şi să fi trăit în vremuri cumplite pe care eu nici nu mi le-aş fi putut imagina dacă nu ar fi fost jurnalele – însă vieţile noastre sînt legate de lucruri care ni s-au întîmplat amîndurora. Din cînd în cînd simt cum viaţa ei se împleteşte

cu a mea şi am senzaţia că eu, chiar *eu*, trebuia să găsesc jurnalele astea şi să decid ce voi face cu ele.

Diane îşi aprinse o ţigară şi se uită la ea cu luare-aminte.

– Tot nu m-ai convins că îţi este de vreun folos ceea ce faci. De ce trebuie să scormoneşti atît trecutul, de ce trebuie să reînvii anii de abuz, de singurătate şi de pierderi, cînd tu abia te-ai împăcat cu soarta ta?

– Pentru că Matilda m-a învăţat că nimic nu poate ucide sufletul şi voinţa omului dacă sînt suficient de puternice.

Diane zîmbi.

– Jen, tu ai avut întotdeauna suficientă tărie ca să învingi toate cîte ţi-a rezervat lumea asta. Dar dacă abia jurnalele Matildei te-au ajutat să priveşti astfel lucrurile, atunci e bine că le-ai găsit.

Jenny se uită uluită la prietena ei. Dacă i s-ar fi cerut să se descrie singură, ar fi folosit cuvîntul „încăpăţînată", şi cum niciodată nu s-a gîndit la ea însăşi ca la o fire tenace sau vitează, spusele lui Diane o surprinseră.

– Hai să ieşim pe verandă. Aici s-a făcut deja prea cald, spuse ea cu mintea aiurea.

Diane o urmă şi ieşiră amîndouă pe uşa cu sită. Curtea era pustie, însă dinspre fierărie se auzea zgomot de ciocan. În ciuda iernii care se instalase deja, era una din zilele acelea în care cerul părea mai aproape de pămînt ca de obicei. Umezeala se simţea pretutindeni şi nici o adiere de vînt nu stîrnea praful şi nici nu făcea frunzişul să foşnească. Pînă şi păsările păreau să-şi fi pierdut energia de a ciripi.

Jenny privi curtea care se întindea în faţa lor. O tăcere bizară plutea asupra împrejurimilor, ca şi cînd inima gigantică a Australiei încetase să bată.

– În momente ca astea îmi doresc să mă întorc la Sydney, murmură Diane. Ce n-aş da să simt din nou mirosul de sare şi să văd uriaşele valuri, cu creste albe, izbindu-se de stîncile de la Coogee!

Jenny nu răspunse. Dorea ca toate cîte vedea acum să i se imprime în memorie, să ia cu ea în oraş toate imaginile acelea, iar în nopţile friguroase de iarnă, cînd marea avea să vuiască printre stînci, să se poată încălzi cu aceste amintiri.

– Se pare că ai un oaspete.

Jenny urmări privirea lui Diane și lăsă să-i scape o exclamație de vădită nemulțumire. Charlie Squires tocmai trecea călare de ultima poartă.

– Ce naiba o mai fi vrînd?

Diane surîse.

– Cine știe, poate vrea să-ți facă curte. Știi și tu cum îi afectează pe bărbați vremea călduroasă.

Își stinse țigara.

– Ți-l las ție.

– Nu pleca, șuieră Jenny printre dinți cînd Charlie descălecă.

Dar își dădu seama că vorbea singură. Diane se întorsese în casă, iar pentru ea era deja prea tîrziu să facă la fel.

– Bună, Jenny. Sper că nu e prea devreme pentru o vizită, însă am vrut să fiu sigur că nu s-a întîmplat nimic.

Își scoase pălăria și zîmbi. Tîmplele argintii îi încadrau chipul frumos, iar pantalonii imaculați și cămașa apretată se deosebeau de hainele prăfuite și pătate de sudoare ale oamenilor care lucrau la Churinga.

Jenny îi strînse mîna și-i zîmbi la rîndul ei. În week-end, Charlie fusese o companie agreabilă.

– Îmi pare bine să te văd din nou, Charles, dar ce te-a făcut să crezi că s-a întîmplat ceva?

– Ați plecat în grabă alaltăieri dimineață. S-a petrecut ceva în timpul dansului care te-a făcut să nu te simți bine la Kurrajong?

Jenny dădu din cap.

– Nici pomeneală. Ați fost foarte ospitalieri și m-am simțit excelent. Îmi pare rău că nu am apucat să-mi iau rămas-bun cum se cuvine, dar crede-mă că trebuia să ajung cît mai repede înapoi.

– Așa se întîmplă cînd ești fermier. Treaba nu se termină niciodată.

Zîmbi iar, aprinzîndu-și o țigară de foi.

– Speram să-ți arăt împrejurimile Kurrajong-ului. Dar putem lăsa pe data viitoare.

Jenny hotărî să nu-i spună că va pleca peste șase zile.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea politicos. Și așa voi avea prilejul să o revăd pe Helen. Noi două ne-am înțeles foarte bine și i-am promis că o să-i ofer una dintre pînzele mele.

– A, să știi că Helen m-a rugat să-ți transmit salutări. I-a plăcut să vă fie gazdă ție și lui Diane. În ultima vreme pleacă foarte rar de la Kurrajong, de cînd cu tata și cu toate celelalte probleme, dar vizita voastră a binedispus-o.

– Charlie, intră să bem un ceai. Diane e și ea pe undeva și sînt sigură că s-ar bucura să te vadă.

Charlie strînse din buze.

– Eu nu sînt la fel de sigur. Am văzut cum a dat bir cu fugiții cînd m-a zărit. Sper că nu am spus ceva ce a jignit-o.

Jenny rîse și turnă ceai în cești.

– Ce Dumnezeu ai fi putut spune ca să o jignești pe Diane?

Charlie rîse și el.

– Habar n-am, recunoscu el. Dar știi că nu-mi pot permite să-mi stric reputația.

Jenny încă zîmbea cînd îl văzu în prag pe Brett. Inima începu să-i bată cu putere și trecu imediat în defensivă:

– Ce spionezi pe-aici, domnule Wilson? Nu vezi că am un oaspete?

Brett îi aruncă o privire lui Charlie și intră în bucătărie. Ripper se repezi la el să fie mîngîiat, însă fu ignorat.

– Am venit să-mi iau ultimele lucruri. Sînt în cămară.

Jenny dădu din cap, furioasă că uitase de cutiile și gențile pe care Brett le lăsase în casă cînd se mutase. Nu putea să facă abstracție de prezența lui acolo, auzea zgomotul ghetelor lui pe podea și se ruga ca Diane să lase lașitatea, să-și facă apariția și să salveze situația. Se întoarse spre Charlie care o privea curios, cu o sprînceană ridicată.

– Nu am știut cum stau de fapt lucrurile, zise el, parcă ușurat.

– Brett s-a mutat de cînd am venit eu, răspunse Jenny. Nu se petrece absolut nimic neortodox.

– Aș zice că doamna protestează prea mult, murmură el, ridicînd sarcastic din sprînceană. Dar la urma urmelor, cine sînt eu să arunc cu piatra?

– Charlie, ești imposibil, zise ea oftînd.

Brett se întoarse în bucătărie cu brațele încărcate de cutii. Se mai uită o dată la cei doi, după care dădu sita la o parte și ieși pe verandă.

– Măi să fie, oftă și Charlie. Se pare că domnul Wilson nu este deloc în apele lui în dimineața asta. Tînjește, cu siguranță, după chelnerița lui insolentă.

Se întoarse spre ea, privind-o cu ochii lui de un albastru intens.

– Se potrivesc de minune, nu crezi?

Jenny întoarse capul, temîndu-se de ce ar fi putut citi Charlie în ochii ei.

– Nu am nici o părere în privința vieții sentimentale a domnului Wilson, spuse ea ferm.

Chicotitul lui reținut fu mai mult decît grăitor.

– Bine, Jenny, o să plec acum, nu te mai rețin. Știu că ai de lucru. Transmite salutări lui Diane din partea mea și nu uita că ai promis să ne vizitezi. Helen s-ar bucura să te vadă.

Îi luă mîna, ținînd-o o secundă mai mult decît era necesar.

– Și mie mi-ar face plăcere să te revăd, adăugă Charlie curtenitor. Ai dat culoare și viață Churingăi. Fără tine nu ar mai fi la fel.

– E o plăcere să aflu că am făcut impresie bună, replică Jenny.

– Mda, observ că nu ești ușor de măgulit. Dar admir asta la o femeie. Data viitoare va trebui să mă străduiesc mai mult. N-aș vrea să cred că mi-am pierdut farmecul.

După care zîmbi și-i sărută mîna.

Jenny se depărtă de el și-l conduse afară, pe verandă, înainte ca el să mai poată spune ceva. Dialogul aluneca spre o zonă primejdioasă, iar noaptea petrecerii încă era vie în mintea ei, ceea ce o făcea să nu se simtă la largul ei. Își amintea bine cît de aproape o ținuse cînd valsaseră, își amintea cum înălțase bărbia ca să privească în ochii aceia hipnotizanți. Fără îndoială, Charles Squires era un viclean și un afemeiat. Cu toate că Jenny cunoștea prea bine motivul curtoaziei lui, omul acesta avea un anume simț al umorului și pentru asta îl plăcea.

– Jen, eu zic că o să petreci de minune acolo. S-ar putea să merite să mai rămîi o vreme pe-aici.

Se întoarse și o văzu Diane care, cu mîinile în șold, îl urmărea cu privirea pe Charlie, care dispărea într-un nor de praf.

– Ce Dumnezeu a însemnat și asta?

– Ai grijă că iar te-ai înfuriat, o luă Diane peste picior, dojenind-o cu arătătorul cu unghia lăcuită. Am vrut să spun că dacă ai terminat de-a binelea cu Brett, ce-ar fi să vînezi peștele cel mare? S-ar putea ca bătrînul Charlie Squires să merite efortul.

Răbdarea lui Jenny atinse punctul de fierbere.

– Diane, tu nu ai deloc gust, ca să nu spun că ești și o lașă fără pereche. M-ai lăsat cu Charlie, deși știai bine că nu vreau să rămîn singură cu el și, ca să pună capac, a mai apărut și Brett.

Diane făcu ochii mari.

– Măi să fie! Atîția bărbați într-un timp atît de scurt? Ai avut o dimineață plină.

Jenny rîse. Nu, pe Diane nu putea fi supărată mult timp.

– Ar fi trebuit să-i vezi figura lui Brett, bolborosi ea. Dacă o privire ar putea ucide, atunci Charlie și cu mine am fi fost morți acum.

– Jen, poate pe el ai reușit să-l păcălești, dar nu și pe mine. Tu încă ții la Brett și după părerea mea ai făcut o mare greșeală respingîndu-l așa cum ai făcut-o. Nici nu i-ai dat șansa să se apere, iar faptul că te-a văzut cu Charlie e posibil să fi înrăutățit lucrurile.

– Diane, nu vreau să aud așa ceva.

– Poate că nu vrei, replică ea. Dar știi că am dreptul să-mi spun părerea.

Jenny o mai privi cîteva clipe, apoi trecu pe lîngă ea.

– E prea cald ca să mă cert cu tine. Mă întorc la lectura mea.

Diane ridică din umeri.

– Treaba ta. Dar mai devreme sau mai tîrziu va trebui să faci față hotărîrii de a pleca – iar evadarea în jurnalele Matildei nu o să-ți ușureze situația.

Jenny intră în camera ei, se apropie de geam şi rămase privind pe fereastră. Desigur, Diane avea dreptate, însă ea nu va recunoaşte niciodată că făcuse o greşeală. Luă jurnalul, se aşeză comod şi începu să citească.

Ultima lună Matilda o petrecu străbătînd şi supraveghind singură păşunile Churingăi. După plecarea lui April la Adelaide, Gabriel plecase şi el la tribul lui, iar mocanii se ocupau de înmulţirea oilor la Wilga. Era obosită, îi era cald şi sete după patru zile de cumpătare şi trebuia să se întoarcă la Churinga pentru a umple traista cu apă.

Străbătea călare pămîntul acoperit de rămăşiţele de iarbă, cu Bluey alături. Cîinele îmbătrînise. Nu peste multă vreme nu va mai fi de folos pe cîmp şi Matilda se gîndea să-i asigure odihna binemeritată. Plănuia pentru el nu glonţul, ci o pătură în faţa focului.

Se gîndi apoi la ticălosul şi vicleanul Gabriel. Întotdeauna dispărea cînd avea mai mare nevoie de el. Era un trîntor şi un mincinos, iar acum trebuie să-şi fi dat seama că plecarea lui April însemna mai multă trudă pentru el. Matilda nu se miră să vadă că dispăruse din coliba lui – se cunoşteau de prea multă vreme ca să se mai surprindă unul pe celălalt cu ceva –, însă o deprima faptul că o lăsase singură, ştiind cît de necesar îi era ajutorul lui acum, cînd trebuia să aibă grijă de două proprietăţi.

Ceva iute în adierea caldă a vîntului o făcu să uite de necazurile cu Gabriel şi încremeni în şa. Cu capul înălţat, adulmecă aerul şi strînse frîul, oprind calul pe loc.

Fum. Se simţea miros de fum.

I se strînse gîtul de teamă, scrută orizontul, încercînd să vadă vreun semn de foc. Era singurul duşman împotriva căruia nu avea nici o putere.

Şuviţele cenuşii care se înălţau spre cer păreau prea subţiri ca să poată provoca pagube, dar ea ştia că totul se putea transforma într-un adevărat infern, în cîteva secunde, distrugînd totul.

Inima începu să-i bată cu putere şi dădu pinteni calului. Fumul venea dinspre casă. Ardea Churinga!

Îmboldi calul să sară peste ultimul gard şi străbătu vijelios curtea. Fumul se îngroşase, dar se ridica din acelaşi loc. Focul nu se împrăştiase. Exista şansa să-l stingă înainte de a se extinde. Cînd trecu pe după colţul staulului, văzu de unde se ridica fumul şi opri calul, înmărmurită. Coborî apoi din şa tremurînd de furie.

– Gabriel! strigă ea. Ce naiba te-a apucat să faci foc în mijlocul curţii?

Bătrînul întinse picioarele, se ridică şi veni spre ea cu un zîmbet binevoitor.

– Trebuia să mănînc şi eu, domniţă.

Matilda îl fulgeră cu privirea. Fusese plecat o lună de zile şi acum îi putea număra coastele. Părul îi albise mai mult şi îi căzuseră şi ultimii dinţi.

– Pe unde ai umblat? Şi cine sînt toţi oamenii ăştia?

Gabriel se uită la bărbaţii şi femeile care se aşezaseră în cerc în jurul gropii în care făcuseră focul pentru pregătirea mesei, şi îşi supse gingiile.

– Am adus tovarăşi de-ai mei, toţi negri, domniţă. Fac treabă bună pentru tutun, făină şi zahăr.

Matilda îl privi nedumerită preţ de cîteva clipe, apoi se uită la colibele din nuiele împletite pe care şi le construiseră în albia rîului care secase şi la copiii care se jucau în praf. *Cred că sînt aproape treizeci de oameni aici*, îşi zise ea îngrozită, *şi toţi se aşteaptă să-i hrănesc eu.* Se întoarse iar spre Gabriel.

– Nu vedeţi nici tutun, nici făină, nici zahăr. Nici unul dintre voi nu ştie ce înseamnă o zi de muncă. Nu pot să vă ţin.

Gabriel o privi cu ochi rugători.

– Domniţă, dar femeilor şi copiilor le e foame. Şi eu am făcut treabă bună aici.

Îndoi un braţ sfrijit, rînjind cu gingiile lui negre.

– Ia uite ce muşchi am. Sînt un muncitor bun.

Matilda auzise asta de prea multe ori, aşa că nu o impresionă. Văzuse ce înţelegea Gabriel prin muncă. Totuşi, cînd se mai uită la adunătura de oameni fără căpătîi, şi la copiii uscăţivi, se domoli. Dacă ei îi era greu, atunci lor

trebuie să le fi fost şi mai greu. Trăiau de pe o zi pe alta chiar şi în vremurile bune, şi cu toate că se îndoia că va avea prea mult folos din munca lui Gabriel şi a grupului lui pestriţ de tovarăşi, Matilda ştia că era singurul ajutor pe care l-ar putea primi cîtă vreme continua războiul.

– Bine, Gabe. Dar nimeni nu va intra în casă şi nici în hambare fără voia mea. Dacă îl prind pe vreunul la pui sau la porci, trag şi abia după aceea pun întrebări. Ne-am înţeles?

Gabriel încuviinţă dînd din cap.

Matilda se uită apoi la ceaunul în care se vedea ceva fierbînd la foc mic şi adulmecă bănuitoare.

– Nici să nu îndrăzniţi să furaţi din legumele mele. Iar dacă nu puneţi mîna pe treabă, n-o să vedeţi nici urmă de tutun.

– Da, domniţă. Mai toţi oamenii ăştia vin de la Dubbo. Sînt băieţi buni. Le place tutunul.

– Foarte bine. Puteţi să începeţi tăind lemne pentru sobă. Ştii unde sînt toporul şi grămada de lemne. Un băiat poate avea grijă de cai şi poate începe ţesălîndu-l pe ăsta şi dîndu-i să mănînce. Pe alţii pune-i să taie copacii uscaţi şi nu mai faceţi focul. Nu vreau să risc nimic pe seceta asta. Şi spune-i unei femei că am nevoie de ajutor în casă. Nu mai pot locui acolo de mizerie.

Ochii întunecaţi ai lui Gabriel sclipiră viclean o secundă, dar zîmbetul lui părea mai nevinovat ca oricînd.

– Sînt o mulţime de femei, domniţă. Gabe a adus multe băştinaşe.

Matilda îl privi uimită. Soţia lui Gabriel murise cu cinci ani înainte, iar el părea să accepte bucuros ca celelalte femei să-i crească fiii şi să-l îngrijească şi pe el.

– Văd, spuse ea scurt, încercînd să-şi ascundă mirarea. Pe care să o iau şi cum o cheamă?

În jurul lor aşteptau mai multe femei îmbrăcate în zdrenţe, rămăşiţe din ceea ce fuseseră cîndva ajutoare aduse de misionari. O priveau ruşinoase şi cînd Gabriel trase trei dintre ele afară din cerc, celelalte începură să chicotească.

– Daisy, Dora şi Edna, zise el mîndru de alegerea lui.

Ce nume caraghioase, îşi zise Matilda. Era isprava misionarilor de la Dubbo. Se uită atent la cele trei femei. Era ceva neobişnuit pentru un băştinaş să-şi ia mai multe soţii – erau o rasă care practica monogamia şi avea legi severe în legătură cu promiscuitatea. Cine ştie, poate că cele trei femei erau surori, iar el le luase pe toate, ca să nu le despartă.

– Gabe, spune-mi care dintre ele este soţia ta. Nu-mi trebuie toate.

– Edna, răspunse el. Dar toate trei sînt bune.

– O vreau pe cea care nu se face nevăzută în clipa în care eu nu mai sînt cu ochii pe ea, îl repezi Matilda.

Gabriel ridică din umeri, zîmbi încurcat şi se uită cu luare-aminte la cele trei femei.

– Edna, zise el în cele din urmă.

– Foarte bine.

Se strădui să-şi păstreze calmul, cu toate că îi era greu cînd îl vedea pe Gabriel privind-o cu vinovăţie.

– Gabe, să ţii minte: fără muncă nu vedeţi tutun. Şi e valabil şi pentru femeile tale. Ai înţeles?

Bătrînul dădu din cap, cu o expresie de om înţelept.

– Cum să nu, domniţă. Gabe ştie tot.

– Hai, Edna. Trebuie să facem curăţenie.

Pornise către casă cînd îşi dădu seama că în urma ei veneau toate trei femeile.

– Am nevoie doar de Edna, încercă ea să le explice. Voi două puteţi să aveţi grijă de barăcile tunzătorilor.

Edna dădu din cap hotărîtă.

– Daisy şi Dora vin cu mine, domniţă. Mai tîrziu avem grijă şi de casele celelalte.

Matilda se uită pe rînd la fiecare. Nu erau frumoase, trecuseră de prima tinereţe, însă aveau o anume demnitate, la fel ca toţi aborigenii, şi ea le admiră. Oftă şi le îngădui să o însoţească.

– Bine. Dar vreau să munciţi, nu să staţi la taclale cît e ziua de lungă.

Viaţa la Churinga se desfăşura ca şi în ceilalţi ani, însă ideea lui Gabriel de a-i aduce pe cei din tribul lui se dovedise pînă la urmă un dar de la Dumnezeu. El era, într-adevăr, un

moşneag viclean, dar înţelept, şi-i făcuse pe oamenii lui să muncească aşa cum Matilda nu se aşteptase.

Bineînţeles, cum se cuvenea unui şef de trib, Gabriel nu se spetea cine ştie cît, ci lîncezea pe lîngă coliba lui, dînd ordine şi făcînd caz de faptul că el era conducătorul.

Matildei nu-i plăcuse niciodată felul în care se purta cu femeile lui, dar de mult înţelesese că ea nu avea nici un cuvînt de spus. Femeile îndurau bătăile cu stoicism, după care făceau caz de vînătăi ca de nişte trofee. Igiena, felul în care găteau şi se îngrijeau i-ar fi uluit pe oamenii civilizaţi, însă băştinaşii aveau modul lor de a privi viaţa şi nici prin minte nu le trecea să schimbe o tradiţie de mii de ani.

Îi învăţă pe cei mai tineri să se deprindă cu munca pe care ar fi făcut-o argaţii, iar pe femei le instrui cum să facă treburile în casă şi în bucătărie. Chiar şi pe copii îi puse să dea o mînă de ajutor în grădina de zarzavat.

Curînd descoperi cît de uşor erau de răsfăţat copiii aceia cu ochii lor limpezi, cu zîmbetele îndrăzneţe şi cu părul încîlcit şi de multe ori le făcea dulciuri, ca răsplată pentru munca lor. Totuşi, trebuia să-i supravegheze, pentru că erau şireţi şi iuţi ca şi coţofenele Murray. Cînd şi cînd mai dispărea un pui, iar legumele aveau obiceiul să se facă nevăzute chiar înainte de a ajunge pe masa din bucătărie, însă Matilda nu făcea prea mult caz atîta vreme cît copiii nu mergeau prea departe cu îndrăzneala. Gabriel şi tribul lui o salvaseră de la pieire. Viitorul nu-i mai părea acum atît de sumbru. Veneau veşti despre o întorsătură în desfăşurarea războiului, ceea ce însemna că pentru prima oară în ultimii şase ani puteau să spere că în curînd totul se va sfîrşi.

În iarna lui 1943 muri Bluey. Începuse să meargă tot mai încet, ca un ceas foarte vechi şi obosit. Într-o noapte se culcă pe pătura lui şi a doua zi nu se mai trezi. Matilda îl îngropă, mîhnită, sub salcia lui preferată. Îi fusese mulţi ani alături, cel mai de nădejde tovarăş. Deşi ştia că puii îi moşteniseră tenacitatea şi curajul, îi va simţi lipsa.

Acum că trebuia să aibă grijă şi de Wilga, rareori venea acasă. Celor doi mocani le era destul de greu să se descurce singuri cu toată treaba, aşa că se văzu nevoită să instruiască

doi dintre tinerii aduşi de Gabriel ca să aibă grijă de vitele lui Tom. Erau în jur de o sută de capete şi dădeau lapte şi brînză pe care Matilda le vindea, iar uneori mai şi tăia cîte una pentru carne. Spera ca pînă la sfîrşitul războiului să vadă şi rezultatele înmulţirii, căci era bine de crescut vite în ţinutul acela.

Cît ţinuse seceta, taurii şi berbecii fuseseră închişi în ţarcuri separate şi bine hrăniţi, pentru că de ei depindea supravieţuirea fermelor. Însă făcuse datorii mari la depozitele de nutreţ şi nu ştia cînd va reuşi să le plătească. Banii încasaţi pe lînă fuseseră puţini, oglindind calitatea slabă a lînii şi Matilda, tot cercetînd registrele în fiecare seară, îşi dădu seama că trebuia să trăiască tot de pe o zi pe alta, deşi în ultimii ani munciseră din greu.

Australienii şi americanii au luptat aprig ca să-i alunge pe japonezi din Indonezia, însă muriseră sute de soldaţi din cauza frigurilor care făceau ravagii într-o divizie mai iute decît gloanţele.

Ori de cîte ori putea, Matilda asculta ştirile la radio şi încerca să-şi imagineze grozăvia luptelor purtate într-o junglă plină de ciuperci fosforescente şi aburită de ploi tropicale. Australienii şi americanii erau masacraţi nu numai de inamic, ci şi de condiţiile în care trebuia să lupte. Beri-beri*, picioare aproape putrezite de umezeală, răni deschise care atrăgeau tot felul de vietăţi tîrîtoare sau înţepătoare, malaria şi holera – toate erau de neocolit în război şi o făceau să se simtă norocoasă că se afla în mijlocul uscăciunii. Cît de dor trebuie să le fi fost soldaţilor australieni de mirosul pămîntului ars de acasă şi de căldura soarelui, care să le usuce feţele după umezeala şi lipitorile din junglă.

La început, Gabriel se temuse de radio, ameninţîndu-l cu pumnii strînşi şi blestemîndu-l, însă Matilda îi arătă că nu are de ce să se teamă, deschizîndu-l şi închizîndu-l în faţa lui. Acum venea în casă, înconjurat de tribul lui numeros, şi se aşeza la locul lui pe prag, ascultînd. Matilda nu credea că

---

* Boală din Extremul Orient cauzată de lipsa vitaminei B1 din organism (n.tr.).

ei înțelegeau chiar tot ce se spunea acolo, însă le plăcea să asculte concertele care începeau imediat după știri.

Cu trecerea anilor, ea și Gabriel deveniseră prieteni, iar Matilda ajunsese chiar să învețe destul de bine limbajul lui ca să-l poată înțelege pe povestitor – lucrau foarte important în tradiția tribului. Uneori Gabriel o exaspera cu lenea lui, însă în serile cînd își îngăduia să se odihnească, aștepta cu nerăbdare întîlnirea cu el pe verandă.

În seara aceea, Matilda ședea în șezlongul pe care obișnuia să se odihnească mama ei, lăsîndu-și mintea să călătorească acolo unde o purta glasul cîntat al lui Gabriel care, așezat pe treapta cea mai de sus a scării și înconjurat de tribul lui, începuse să povestească despre facerea lumii.

– La început nu era decît o mare de întuneric, zise el, privind chipurile vrăjite ale copiilor. Era frig și nu se mișca nimic pe fața pămîntului, iar noaptea acoperea munții și cîmpiile, dealurile și văile, pătrunzînd pînă în adîncul peșterilor. Nu bătea vîntul, nu era nici măcar o adiere și chiar în inima acestui întuneric grozav odihnea o zeiță neasemuit de frumoasă.

Atunci se auzi un murmur printre ascultători. Toți îndrăgeau legenda asta. Gabriel se așeză mai comod pe treaptă.

– Într-o bună zi, Marele Duh îi șopti frumoasei zeițe: „Trezește-te și dă viață lumii. Începe cu iarba, apoi cu celelalte plante și cu copacii. După ce vei fi făcut asta, vei crește insecte, reptile, pești, păsări și animale. Și apoi te poți odihni pînă cînd toate cîte ai creat își vor fi împlinit menirea pe pămînt." Zeița Soarelui inspiră adînc și deschise ochii. Întunericul se împrăștie și ea văzu cît era de pustiu pămîntul. Atunci se lăsă în zbor asupra lui și își alese drept cămin Cîmpia Nullarbor, după care plecă spre apus, înconjură tot pămîntul și se întoarse acasă dinspre răsărit. Acolo unde pusese ea piciorul au răsărit iarbă, tufișuri, arbori. Apoi călători către miazănoapte și merse, și merse pînă ajunse la miazăzi, dar nu se opri pînă cînd pămîntul întreg nu se umplu cu verdeață. Abia după aceea se odihni în Cîmpia Nullarbor, trăind în pace cu arborii și iarba cărora ea le dăduse viață.

Toți cei care se strînseseră în cerc în jurul lui Gabriel dădură din cap, întărind cele spuse de el, și Matilda îi privi cu luare-aminte, simțindu-se norocoasă să asiste la un ritual străvechi.

– Marele Duh veni din nou la ea și-i ceru să meargă în peșteri ca să dea viață și ființelor care locuiau acolo de atîta vreme. Zeița se supuse acestei porunci și curînd strălucirea și căldura ei aduseră la viață roiuri de insecte minunate. Erau de toate culorile, de mărimi și de toate formele, și cînd au început să zboare de la o tufă la alta, au pictat totul în culorile lor, făcînd ca pămîntul să arate minunat. După o odihnă îndelungată, în care zeița nu a încetat să strălucească, porni cu rădvanul ei de lumină pînă sus, în vîrful munților, ca să vadă măreția pe care o crease. După aceea pătrunse pînă în inima pămîntului și goni și de acolo întunericul. Din adîncuri ieșiră la lumină șerpi și șopîrle care se tîrau pe pîntece, iar din gheața pe care o topise începu să curgă la vale un rîu. În apele lui înotau pești de toate felurile.

Zeița Soarelui văzu că ce făcuse era bine și porunci ca toate viețuitoarele să trăiască în armonie. După ce se întoarse din nou în Cîmpia Nullarbor ca să se odihnească, pătrunse din nou în peșteri și, cu lumina și căldura ei, dădu viață numeroaselor păsări viu colorate și animalelor de toate mărimile și de toate formele. Toate viețuitoarele o priveau cu dragoste și se bucurau că trăiesc. Marele Duh se arătă și el mulțumit de ceea ce făcuse zeița.

Abia atunci a făcut ea anotimpurile și, la începutul primăverii, chemă laolaltă toate ființele de pe pămînt. Veniră în număr mare din împărăția vîntului de miazănoapte. Altele sosiră din aceea a vîntului de miazăzi și dinspre apus, însă cele mai multe veniră dinspre răsărit, din ținutul în care domneau razele soarelui. Zeița le spuse că sarcina ei fusese îndeplinită și că de-acum încolo trebuia să pornească spre ceruri, de unde va deveni izvorul lor de viață și de lumină. Însă le făgădui să le trimită o altă ființă care să le ocrotească atîta vreme cît trăiau pe pămînt. Căci nu puteau trăi veșnic aici; trupurile lor urmau să se întoarcă în pămînt, iar viața pe care le-o dăduse Marele Duh avea să iasă din trupurile lor

pămîntești și să se înalțe în Lumea Sufletelor, de unde avea să strălucească și să deschidă calea celor care veneau după ei.

Zeița Soarelui se înălță spre ceruri și toate animalele, și păsările, și reptilele o priviră cu frică. Cum stăteau ele acolo, pămîntul se întunecă și toate crezură că Zeița Soarelui le părăsise. Dar îndată văzură spre răsărit zorii și zarva începu – oare nu o văzuseră zburînd către apus? Atunci ce se vedea venind dinspre răsărit? O urmăriră străbătînd înălțimile cerului și atunci înțeleseră că surîsul luminos al Zeiței Soarelui avea să fie mereu urmat de întuneric, iar întunericul trebuia să fie timpul lor de odihnă. Și atunci se adăpostiră sub pămînt, iar păsările se cuibăriră între ramurile copacilor. Florile care se deschideau către strălucirea soarelui își strînseră petalele și se culcară. Apele rîului, care nu mai conteneau să curgă sau să se înalțe în văzduh, căutînd strălucirea și căldura, acum se lăsară, obosite, asupra arborilor, tufelor și firelor de iarbă sub forma picăturilor de rouă. Cînd zorii se arătară din nou, unele păsări se bucurară așa de mult încît începură să ciripească și să facă mare larmă, altele începură să rîdă pline de voie bună, în vreme ce altele aleseră să-și cînte bucuria. Picăturile de rouă se înălțară ca să o întîmpine pe Zeița Soarelui și așa a început șirul zilelor și al nopților.

Tribul începu să coboare, încet, de pe verandă, murmurînd între ei, în timp ce copiii dormeau obosiți în brațele mamelor. Porniră către colibele lor. Matilda răsuci cu grijă o țigară și i-o dădu lui Gabriel.

– Povestea ta seamănă foarte mult cu cea care mi-a fost spusă, cînd eram copil, îi zise ea încet. Dar spusă de tine, pare mai aproape de adevăr.

– Bătrînii trebuie să-i învețe pe cei mici. Vremea visării este foarte importantă.

– Gabriel, spune-mi de ce este atît de important. De ce vă adunați mereu în pustie? Ce căutați voi acolo, cînd aici găsiți hrană și adăpost?

Bătrînul o privi solemn.

– Pămîntul e mama tuturor. Eu sînt parte din pămînt.

Plecarea în pustie ne dă înapoi spiritul pămîntului. Ne ducem prin tărîmurile cu sălbăticiuni, prin Uluru, ca să cunoaștem locuri și peșteri sacre. Ca să vorbim cu strămoșii. Ca să învățăm.

Matilda își fumă țigara în tăcere. După expresia lui, știa că nu îi va spune mai mult de-atît. Făcea parte dintr-un popor străvechi care nu se deosebea acum de strămoșii din epoca de piatră. Gabriel era – și așa avea să rămînă – vînătorul rătăcitor care cunoștea pămîntul și obiceiurile viețuitoarelor și ale plantelor care îl locuiesc, cu o pricepere greu de egalat de către oamenii albi.

Văzuse pe unul dintre tineri doborînd un cangur cu ajutorul unui bumerang, îi urmărise pe copii prinzînd scorpioni în capcane cu ajutorul unui cerc de foc. Blocarea bîrlogului unui urs wombat la mai multe picioare de intrare însemna că atunci cînd vînătorul se apropia cu al său nulla nulla, animalul se trezea prins în capcană încercînd să pătrundă în bîrlogul lui. Lupta care urma era întotdeauna aprigă, căci acest soi de urs este extrem de îndîrjit.

Gabriel îi arătase odată niște zgîrieturi pe scoarța unui eucalipt, ceea ce însemna că un oposum își avea sălașul în trunchiul găunos al arborelui sau printre ramurile dese. Îi arătase cum cîteva fire de păr printre stînci, ducînd la o grotă cu o lespede netedă la intrare, era semn că acolo dormeau oposumi. Matilda fusese impresionată și de iscusința cu care aduna mierea. Îl privise minunîndu-se cum așeza o pană într-o pînză de păianjen și o lăsa apoi pe spatele unei albine care aduna nectarul dintr-o floare de salcîm. Timp de mai bine de o oră, urmărise împreună cu Gabriel albina care zbura din floare în floare, apoi, cu pana albă atîrnînd în urma ei, o văzură întorcîndu-se la stup. Gabriel se urcă în copac și își vîrî cu grijă brațul gol în stup ca să fure mierea. Albinele nu dădeau semne că l-ar fi simțit și nu-l înțepară. Matilda se rușină, că se temuse și se ascunsese în spatele copacului.

Oftă și stinse țigara. Știa că ceilalți fermieri o considerau o ființă bizară și auzise presupunerile lor cu privire la relația ei cu Gabriel, însă îi lăsă în ignoranța lor. Gabriel și tribul lui

o învăţau mult mai multe decît orice soţie de fermier vorbăreaţă şi limitată.

– Domniţă, de ce nu-ţi iei un bărbat?

Glasul lui Gabriel o smulse din gînduri.

– Nu-mi trebuie, Gabe. Te am pe tine şi tribul tău.

Bătrînul clătină din capul lui încărunţit.

– Curînd Gabriel o să meargă pentru ultima oară în pustie.

Matildei îi pieri tot entuziasmul cînd îl auzi şi se uită atent la el. De cînd era mică îl considera pe Gabriel bătrîn, însă acum se obişnuise cu el atît de mult şi îl vedea ca pe o parte firească şi necesară a vieţii ei, încît nu observase cît de mult îmbătrînise.

Abia acum, privindu-l mai atent, vedea că pielea lui neagră îşi pierduse strălucirea sănătoasă şi căpătase culoarea prafului. Însă Matilda ştia că timpul este inamicul tuturor şi, făcînd un calcul rapid, descoperi oarecum şocată că şi ea avea aproape treizeci şi şase de ani. Cum zburaseră anii! Acum era mai în vîrstă decît mama ei cînd murise.

Revenind în prezent, Matilda îl bătu pe Gabriel pe umărul lui osos.

– Nu mai spune aşa ceva, îl dojeni ea. Pămîntul se poate descurca şi fără oasele tale mulţi ani de-aici înainte. Eu am nevoie de tine mai mult decît ar avea Lumea Sufletelor.

Gabriel dădu din cap.

– Somnul o să vină curînd. Gabriel trebuie să se întoarcă în pămînt, să-şi cunoască strămoşii, să arunce stele pe cer.

Zîmbi cu gingiile lui goale.

– Ia să vezi, domniţă. Într-o bună zi o să descoperi o stea nouă.

– Gabe, încetează! se răţoi ea.

Dacă el ar pleca, era posibil să-l urmeze tot tribul. Devenise de prea mult timp parte din tot ce însemna Churinga, şi fără el nimic nu ar mai fi ca înainte.

– Iar spui năzdrăvănii. Mai ai ani buni de trăit. Nu-ţi dori să treacă viaţa.

Bătrînul păru să nu o audă.

– Domniţă, Churinga e un loc care aduce noroc, şopti el privind către pămîntul uscat şi către copacii ofiliţi. Curînd o

să vină ploaia. Or să se întoarcă şi bărbaţii. Domniţă, ai nevoie de un bărbat. Bărbatul şi femeia trebuie să fie împreună.

Matilda surîse. Gabe era neîntrecut în a schimba subiectul, însă ea ar fi vrut să mai schimbe cînd şi cînd placa de care se folosea în ultima vreme.

Gabriel privea cu ochi tulburi în zare.

– Într-o vreme a visării bărbatul negru o întîlni pe femeia neagră. Bărbatul negru o întrebă: „De unde vii?“ Şi femeia răspunse: „Dinspre miazăzi. Tu de unde vii?“ Iar bărbatul răspunse: „Dinspre miazănoapte. Călătoreşti de una singură?“ „Da“, spuse femeia, şi-atunci bărbatul negru zise: „Tu ai să fii femeia mea“. Şi ea încuviinţă: „Da, eu am să fiu femeia ta“.

Gabriel se întoarse spre ea cu o privire solemnă.

– Bărbatul are nevoie de o femeie. Femeia are nevoie de un bărbat. Domniţă, tu ai nevoie de un bărbat.

Matilda căută în adîncul privirii lui de bătrîn înţelept şi ştiu că el spunea adevărul aşa cum îl vedea el. Nu putea face nimic ca să-l împiedice pe Gabriel să plece, iar bătrînul voia să fie sigur că rămînea cineva să aibă grijă de ea după plecarea lui.

– Nu te lăsa, Gabe. Nu mă părăsi acum. Am nevoie de tine. Churinga are nevoie de tine.

– Spiritele mă cheamă, domniţă. Cu ele nu pot să lupt.

Se ridică şi o privi lung, apoi se îndepărtă.

Matilda îl urmări tîrîndu-se spre colibă, şi luînd apoi în braţe pe cel mai mic dintre copiii lui. Rămase nemişcat, cu privirea pierdută în negurile ţinutului Never Never, iar copilul stătu liniştit, uitîndu-se la el, împărtăşindu-se parcă din muţenia lui şi înţelegînd prevestirea.

Delegatul împăratului Hirohito semnă capitularea Japoniei şi duminică 2 septembrie 1945 era din nou pace în lume. Pentru fermierii australieni fuseseră şase ani lungi şi grei. După aceea, în timp ce Europa îşi reconstruia oraşele devastate, Australia îşi văzu mai departe de pămîntul ei.

Timp de aproape zece ani nu căzuse nici un strop de ploaie binefăcătoare, însă în dimineaţa în care se declarase pacea,

cerul se acoperise de nori negri care se lăsară peste pămîntul uscat. Apoi norii se despicară și începură să cadă primele picături grele de ploaie.

Matilda se gîndi că Dumnezeul părintelui Ryan își luase înapoi darurile în anii războiului ca să-l pedepsească pe om pentru violența și ura lui. Însă acum, ploaia nu putea fi decît iertarea venită de sus și făgăduința că vor veni și vremuri mai bune.

Ieși cu tot tribul afară, lăsînd apa să-i dezmierde cu răcoarea ei înviorătoare. Pămîntul înghiți însetat valurile de ploaie și curînd se formară din nou pîraiele și lacurile. Ore în șir, ploaia pătrunse în adîncuri, înnegrind țărîna, transformînd-o în rîuri învolburate și tulburi. Pe cîmp, animalele depărtară picioarele, proptindu-se bine, și lăsară apa răcoroasă să le înmoaie spatele și să le curețe de păduchi și căpușe. Copacii se plecară sub greutatea revărsării apelor, papagalii se agățară de ramuri cu capul în jos și cu aripile lor prăfuite larg deschise. Auzind ropotul picăturilor pe acoperișul de tablă, Matilda își zise că era sunetul cel mai minunat din cîte avea să audă vreodată.

Se opri apoi pe verandă. Era udă pînă la piele, dar nu conta. Cît de dulce i se părea aerul, ce mireasmă plăcută împrăștia pămîntul ars de soare și înmuiat acum de ploaie! Cît de bucuroși se plecau eucalipții sub dulcea povară a apei, atingînd cu frunzele pămîntul și luminînd negura zilei cu trunchiurile lor argintii din pricina șiroaielor de apă! Viața i se părea deodată frumoasă. Războiul se sfîrșise, bărbații aveau să se întoarcă acasă, iar pămîntul avea să rodească și să se acopere cu iarba dătătoare de viață. Apa din rezervoarele Churingăi fusese de ajuns. Supraviețuiseră. Gabriel avusese dreptate. Acesta era un loc norocos.

Plouă timp de trei zile și trei nopți. Rîurile ieșiră din matcă și pămîntul se acoperi de noroaie, însă oile erau la adăpost, pe coline, iar vitele se aflau departe de apă. Ploaia abundentă care căzuse însemna iarbă proaspătă, hrănitoare, însemna supraviețuire.

În a patra zi, ploaia se potoli și din spatele norilor întunecoși se ivi un soare palid. Pășunile se acoperiseră deja

cu un puf verde și după vreo două săptămîni primele fire de iarbă sănătoase, zdravene începură să foșnească în bătaia vîntului. Viața își reluase cursul firesc.

– Edna, unde e Gabe?

După ce cutreierase mai multă vreme pe cîmp, Matilda intrase călare în curte.

– Am nevoie să-mi dea o mînă de ajutor în nord și să repare gardurile. Rîul a ieșit din matcă și parii au fost smulși pe vreo trei mile.

De pe prima treaptă a verandei, Edna ridică privirea spre stăpîna ei. Avea ochii mari și netulburați, ca atunci cînd își legăna copilul.

– A plecat în pustie, domniță. L-au chemat spiritele.

Un fior de groază o făcu pe Matilda să se clatine cînd descălecă. Cu toate că dorea din tot sufletul să afle locul în care plecase Gabriel, Edna s-ar fi încăpățînat și și-ar fi pecetluit buzele dacă ar fi strigat la ea. Mai îngrijorată ca oricînd, Matilda se strădui să-și păstreze stăpînirea de sine.

– Edna, încotro a plecat? Trebuie să-l găsim repede.

– Într-acolo, domniță.

Și femeia îi arătă un punct oarecare în zare, după care coborî de pe verandă și porni către focul care părea să nu se stingă niciodată la colibe.

– La naiba!

Se întîmpla rar ca Matilda să înjure, însă petrecuse multă vreme în preajma bărbaților, așa că limbajul ei era cam colorat.

– Să vă ia naiba pe toți, le strigă ea bărbaților și femeilor care nu păreau tulburați de faptul că șeful lor murea undeva, nu se știa unde, singur.

– Bine, dacă nu aveți de gînd să-l ajutați cu nimic pe Gabe, atunci o s-o fac tot eu.

Sărind din nou în șa, străbătu în galop pășunea îngrădită și porni pe drumul lung care ducea spre ochiul de apă. La poalele muntelui Tjuringa se afla crîngul în care apa ieșită dintre stînci se aduna într-un bazin. Desene străvechi marcau locul ca fiind un spațiu sacru pentru tribul Bitjarra. Nădăjduia că Gabriel nu-și alesese alt loc ca să moară. Dacă totuși făcuse

altminteri, ar fi nevoită să se întoarcă acasă și să-i pună pe toți să caute pretutindeni.

Timp de douăsprezece ore căută de una singură prin toate locurile sacre pe care le cunoștea, dar fără ajutorul celorlalți membri ai tribului nu putea merge mai departe. Grotele erau pustii, bazinele goale – nici urmă de Gabriel.

Își îndemnă calul înapoi spre casă, dar nici aici nimeni nu știa nimic despre el, astfel că, înțelegînd că nu putea irosi nici timp, nici oameni, renunță la o căutare mai amănunțită. Gabriel nu voia să fie descoperit și Matilda știa că nici un alb – iar o femeie albă nici atît – nu avea să-l găsească vreodată.

Membrii tribului Bitjarra acceptaseră stoic dispariția lui. Nu putea găsi sprijin la ei. Nu că ar fi fost leneși; ei țineau la bătrînul acesta și îl respectau, numai că, potrivit tradiției lor, atunci cînd venea vremea, moartea era pentru cel care auzise cîntecul – restul tribului nu erau vizați.

Și, așa cum spusese Gabriel, nimeni nu se putea ascunde de cîntec.

Trei zile mai tîrziu, un băiat care fusese plecat în ținuturile sălbatice – călătorie care făcea parte din inițierea lui ca bărbat – reveni la Churinga. Matilda îl văzuse întorcîndu-se și privise bănuitoare cum băiatul se oprise mai întîi la cei mai în vîrstă. Nu auzi ce le spusese, însă recunoscu hîrîitoarea pe care o avea îndesată la brîu.

– Băiete, vino încoace! îi strigă ea de pe verandă. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Băiatul se uită la bătrîni, care încuviințară, dînd din cap, apoi se apropie codindu-se de trepte.

– L-ai găsit pe Gabriel, nu-i așa? Unde este?

– Dincolo de Yantabulla, domniță. A plecat la spirite.

Matilda se uită la el stupefiată.

– Yantabulla este la peste o sută cincizeci de mile de aici. Cum de-a reușit Gabe să meargă pe jos pînă acolo?

Băiatul zîmbi.

– Domniță, durează cam trei, patru zile. Și Gabe aleargă foarte bine.

Matilda se îndoia că bătrînul ar fi fost în stare să alerge,

însă faptul că murise atît de departe de Churinga o determină să dea crezare băiatului.

Tresări cînd auzi venind dinspre colibe un bocet tulburător și, cînd ei doi se întoarseră, o văzură pe Edna căzută în genunchi lîngă un foc stins de mai multă vreme, lovindu-se în cap cu o nuia și crestîndu-și brațele cu un cuțit.

– De ce m-ai părăsit, bărbate? jelea femeia. De ce m-ai părăsit, bărbate al meu?

Apoi se aplecă și luă în palme cenușă pe care o împrăștie pe tot trupul și pe cap.

– Ce se va întîmpla cu ea? îl întrebă Matilda în șoaptă pe băiat.

– O să-și facă o cușmă din lut pe care o s-o poarte timp de un an. După aceea o va da jos, își va spăla lutul de pe față și de pe trup și va așeza cușma pe mormîntul soțului ei. După aceea va căuta sprijin la frații soțului ei.

Vestea morții lui Gabriel se răspîndi imediat în rîndul aborigenilor și bărbații începură să-și deseneze cercuri și dungi albe pe față și pe corp. Femeile făcură coliere din pene și oase, pe care le agățară la gîtul bărbaților. Cioplîră țepușe, le ascuțiră bine, colorară în nuanțe aprinse scuturi din piele de cangur, reprezentînd blazonul tribului, apoi toți – în afară de văduvă – își vopsiră capetele cu roșu.

Bărbații părăsiră tabăra într-o procesiune lentă și porniră spre cîmp, urmați de Matilda și de celelalte femei. După mai multe ore ajunseră într-un loc în care iarba înaltă ascundea stînci străvechi împodobite cu simboluri totemice.

Matilda și celelalte femei se așezară în cerc la cîteva mile distanță, fiindu-le interzisă participarea la ceremonie. Se auzea pînă la ele tînguirea jalnică a didgeridoo-ului. Hîrîitoarele, azvîrlite în aer, începură și ele să cînte, iar praful se vedea înălțîndu-se, cînd bărbații începură dansul ritual.

– Dora, aș fi vrut și eu să văd ce se petrece acolo. De ce nu putem să ne apropiem?

Femeia clătină din cap.

– Femeilor le este interzis, domniță.

Se aplecă spre ea și-i șopti:

– Dar vă spun eu ce se întîmplă.

Şi Dora zîmbi cu subînţeles.

– Cînd eram mică, m-am ascuns, domniţă. Şi am văzut ce fac bărbaţii. Nu e nimic interesant, adăugă ea, ridicînd din umeri.

– Lasă asta, zise Matilda nerăbdătoare. Tu spune-mi ce se petrece acolo.

– Bărbaţii se îmbracă în pene, se vopsesc, duc în mîini ţepuşe şi hîrîitori. Apoi cîntă şi dansează. Fiecare bărbat poartă în el spiritul unui animal. Şi atunci dansează după cum îi porunceşte spiritul acela, ca un cangur, ca o pasăre, ca un cîine dingo sau ca un şarpe. Dar în linişte. Nu trebuie să vorbească pentru ca duhul să poată veni şi să-l ducă pe Gabriel departe, departe, pe Tărîmul Visării.

Matilda rămase alături de femei pînă cînd întunericul învinse lumina, apoi se întoarse acasă. Ceremonia ţinea zile în şir, iar ea avea treabă multă de făcut, însă era mulţumită că i se îngăduise să-l jelească pe Gabe. Chiar dacă aborigenii erau consideraţi păgîni, ceremonia din ziua aceea semăna mult cu un priveghi tipic irlandez la care participase cu mulţi ani în urmă – numai că aici nu se băuse şi totul se desfăşurase cu demnitate.

Urcă treptele verandei şi se opri. Chiar acolo, pe podea, se afla o pietricică, un talisman. Nu se ştia cine îl pusese acolo, însă cînd îl ridică de jos, Matilda se gîndi că îl va păstra mereu ca pe o amintire de la Gabriel.

Bărbaţii începură să se întoarcă de pe front, însă erau mulţi şi cei care nu vor mai vedea niciodată pămînturile natale înverzite. În afară de Billy Squires, de Tom Finlay şi fiii lui, mai fuseseră şi alte victime. Poliţistul din zonă nu va mai putea părăsi vreodată spitalul din Sydney. Exploziile îi afectaseră grav coloana şi acum zăcea în comă, aşteptînd să se isprăvească ceea ce începuseră focurile inamicului. Băiatul cîrciumarului supravieţuise, dar avea să şchiopăteze mereu şi să îndure coşmaruri în fiecare noapte. Cei doi fii ai negustorului muriseră la Guadalcanal şi părinţii lor se mutară în oraş, unde amintirile nu erau la fel de chinuitoare.

Înfăţişarea orăşelului Wallaby Flats era în schimbare.

Veniră alţi oameni ca să se ocupe de cîrciumă şi de magazin, biserica veche se renovă, străzile fură pavate şi se amenajă o grădină care să amintească sacrificiul localnicilor. Tot locul se umplu de o agitaţie căreia de mult i se simţea lipsa şi tot acum începu şi goana după pămînt ieftin.

Partidul Laburist al lui Curtin hotărî ca întinderea de pămînt locuit de puţini oameni să fie dată miilor de bărbaţi care se întorseseră acasă, ca să întemeieze ferme şi să muncească pămîntul.

Era o veche soluţie la problema numărului mare de oameni veniţi de pe front – problemă cu care se confruntaseră şi după primul război mondial şi pentru care soluţia se dovedise în cele din urmă un eşec. Ce ştiau oamenii aceştia despre viaţa grea a unui fermier sau despre nesfîrşita luptă pentru supravieţuire? Mulţi bărbaţi şi femei se chinuiseră luni în şir, uneori chiar şi ani, cu noua lor viaţă, dar majoritatea renunţaseră şi se mutaseră înapoi în oraşe. Ţinutul din interior separa repede pe bărbaţi de băieţi, dar numai cei puternici supravieţuiau.

Vuiete neîntrerupte de proteste începură să se facă auzite din Golful Carpentaria pînă pe malurile Sydney-ului, însă guvernul şi-a văzut de treabă şi a ordonat achiziţionarea a mii de acri de păşuni.

În primul rînd au fost marii proprietari afectaţi. Squires pierdu şaizeci de mii de acri din cei o sută douăzeci pe care îi avea. Willa Willa se văzu nevoită să cedeze patruzeci de mii, iar Nulla Nulla patruzeci şi cinci de mii de acri.

Îndată ce se anunţase pacea, Matilda luase repede măsuri. Îşi aminti ce se întîmplase cînd venise tatăl ei acasă din primul război şi ştia că dacă guvernul ar obliga-o să vîndă Wilga, ar primi mai puţini bani decît dacă ar scoate-o ea la vînzare.

Trebuia să obţină cel mai bun preţ cu putinţă pentru că, deşi îi trimisese deja nişte bani, April o ducea încă foarte greu la Adelaide. În plus, responsabilitatea de a supraveghea o suprafaţă atît de mare era peste puterile Matildei.

Noul proprietar scrisese de la Melbourne ca să o anunţe că planul lui era să crească herghelii la Wilga şi că vitele nu îi erau necesare. Încuviinţase, de asemenea, ca Matilda să

oprească jumătate din turma de oi de la Wilga. Ea știa că pășunile Churingăi aveau iarbă destulă pentru atît de multe oi, iar pe de altă parte, avea nevoie de berbeci pentru a revigora turma. Anul acesta lîna fusese satisfăcătoare, însă anul următor avea să fie și mai bună.

Vitele păreau să fie adevărata problemă. Pînă acum ea nu prea avusese de-a face cu așa ceva, păstorii cei bătrîni se pensionaseră și curînd Matilda își dădu seama că vitele aveau nevoi diferite față de oile cu care se obișnuise. În fiecare seară se cufunda în cercetarea registrelor și a cărților de specialitate, citind despre prețuri, reproducere, sacrificare și despre nenumăratele boli cu care ar putea avea de-a face. Își dădea seama că noul proprietar avea mare dreptate să refuze vitele. Pe timp de secetă vor necesita cheltuieli mari, iar copitele lor grele puteau să culce iarba la pămînt.

Gardurile care separau Wilga de Churinga se ridicară la loc, dar Matilda nu-l întîlnise încă pe noul proprietar. Cu toate că prin stația radio auzise că era un tînăr chipeș – o partidă bună pentru o fată norocoasă –, Matilda se întreba cum era el, de fapt, și cît timp avea să supraviețuiască în locurile acelea.

Nu avea timp de pierdut cu orășenii care credeau că viața în ținuturile lor era ușoară și bănuia că și acesta era tot unul dintre aceia care se repeziseră să intre în posesia pămîntului după întoarcerea din război.

Matilda mai angajă trei mocani, un văcar și încă doi băieți. Trei dintre argații ei se întorseseră din război dornici să-și reia vechea slujbă, iar Matilda îi primi bucuroasă. Pusese să i se mai construiască încă un hambar, un adăpost pentru vite și un grajd, și rezervă o pășune de o mie de acri numai pentru vite. Iarba era înaltă, iar prețul lînii, al carnii de oaie și de vită, ca și prețul laptelui crescură. Europa era înfometată, iar pășunile întinse din ținuturile interioare ale Australiei furnizau hrană întregii lumi. În sfîrșit, contul din bancă spori și nădejdea în viitor era întemeiată.

Schimbarea aceasta nu însemna că Matilda renunțase la cumpătare, la chibzuință cînd venea vorba de bani, însă nu putea să lase timpul să treacă pe lîngă ea cu toate înnoirile,

așa că din anul următor începu să modernizeze proprietatea. Cumpără o nouă mașină de gătit, un frigider și o camionetă mai puțin uzată. Electricitatea o asigurau acum două generatoare, unul pentru casă și celălalt pentru staulul care fusese renovat și mărit. Draperiile noi la ferestre, scaunele moi, așternuturile fine, vesela înnoită făceau din Churinga un cămin mult mai primitor. Baraca mocanilor fusese și ea mărită și se construise și o nouă cantină și încă un șir de barăci pentru argați.

Investi sume mari în înmulțirea oilor, mai cumpără un berbec și încă zece porci. Matilda se gîndi că dacă lucrurile vor continua astfel, în cîțiva ani își putea permite să construiască o fierărie și o măcelărie. Churinga putea să devină total independentă, iar ea putea să pună apoi deoparte bani frumoși. Căci erau scumpe potcoavele cumpărate de la magazin și mult o costa și să dea la tăiat animalele la măcelarul din Wallaby Flats.

Se îmbogățise, într-adevăr, însă Matilda continua să străbată ea însăși pășunile și să cerceteze cum se făcea treaba la Churinga. Era un obicei vechi, iar pe de altă parte se plictisea acasă, acum că Edna, Dora și Daisy învățaseră să facă treburile gospodăriei așa cum se cuvenea. Matilda continua să călărească îmbrăcată cu pantalonii zdrențăroși și cu cămașa largă cu care se îmbrăcase întotdeauna, iar pe cap purta aceeași pălărie veche, ponosită, pătată de sudoare, care îi acoperea părul des și lung.

În după-amiaza aceea aerul era foarte umed și, din pricina ploii care căzuse în timpul nopții, deasupra ierbii pluteau aburi, iar frunzele copacilor de la poalele muntelui străluceau sub greutatea picăturilor. Matilda își scoase pălăria și își șterse fruntea cu mîneca de la cămașă.

În zare se vedea silueta tremurîndă a unui călăreț și, ducînd traista cu apă la gură, Matilda începu să deslușească tot mai bine contururile celui care venea spre ea.

La început crezu că era unul dintre păstori, dar pe măsură ce se apropia, Matilda își dădu seama că omul era un străin.

Lăsă jos traista cu apă și puse mîna pe pușcă. Trecuseră ani buni de cînd se sfîrșise perioada de criză și de cînd pămînturile nu mai erau cutreierate de vagabonzi, însă nu strica niciodată să fie precaută. Mocanii ei erau împrăștiați pe toată suprafața Churingăi, iar ea era singură.

Rămase nemișcată în șa și îl privi apropiindu-se. Nu putea aprecia cît era de înalt, omul fiind călare, însă părea să fie destul de înalt și, după felul în care se ținea în șa, părea să fie obișnuit cu caii.

– Bună ziua! îi strigă străinul cînd fu sigur că poate fi auzit.

Matilda îi răspunse la salut ridicînd o mînă, în timp ce cu cealaltă apucă mai bine pușca. Acum se vedea că bărbatul era bine legat. Avea cămașa descheiată la gît, iar pantalonii și cizmele pline de praf. Nu îi vedea fața care era umbrită de borurile largi ale pălăriei, însă cînd se apropie și mai mult, Matilda observă că străinul avea o figură prietenoasă.

Își opri calul nărăvaș și scoase respectuos pălăria.

– Dumneavoastră trebuie să fiți Matilda Thomas, spuse el tărăgănat. Mă bucur că în sfîrșit ajung vă cunosc. Mă numesc Finn McCauley.

Avea părul negru și creț, un zîmbet plăcut, iar ochii de un albastru neobișnuit. Greu i se putea ghici vîrsta, căci viața dusă în ținuturile acelea înăsprea pielea unui bărbat și-i desena riduri la colțurile gurii și ale ochilor mult mai curînd decît viața trăită la oraș. Cu toate acestea, ceea ce auzise prin stația radio îl nedreptățea. Era cel mai frumos bărbat pe care îl cunoscuse Matilda în viața ei.

– Sînt încîntată să vă cunosc, răspunse Matilda, aproape bîlbîindu-se.

Nu se simțea la largul ei în prezența unui străin, iar Finn McCauley o luase pe nepregătite.

– Cum vă merge la Wilga?

Își strînseră mîinile și Matilda atinse o palmă caldă, dar fermă.

– Bine, răspunse el surîzînd. Este un loc grozav, domnișoară Thomas. Numai bun pentru creșterea cailor.

Matilda îndesă pușca înapoi în teacă și îl surprinse privind-o întrebător.

– Aici nu poți fi niciodată prea sigur, se grăbi ea să-i explice. De unde puteam să știu cine sînteți?

– Aveți dreptate, admise el serios. Cred că este foarte greu pentru o femeie singură în locurile astea.

Și se uită atent la ea cu ochii aceia uimitori.

– Bine, dar presupun că dumneavoastră nu vă faceți prea multe griji în privința asta, domnișoară Thomas. Am aflat cum ați reușit să supraviețuiți aici în anii războiului.

– Sînt convinsă că ați aflat, ripostă ea.

McCauley începu să rîdă –, rîsul lui era profund și melodios.

– Stați liniștită, domnișoară Thomas. Orice om se interesează de vecinii lui, iar eu știu bine că tot ce se aude prin stație nu trebuie crezut nici pe jumătate.

Matilda îl iscodi o clipă cu privirea, neștiind dacă omul o tachina sau nu. *Nu-i mai trebuie decît un bandaj negru pe ochi și un cercel ca să arate ca un pirat*, își zise ea.

Strînse mai bine frîul și-i zîmbi, hotărîtă să-l creadă pe cuvînt.

– Așa și trebuie, răspunse ea. Dacă jumătate din ce se spune acolo ar fi adevărat, atunci locul acesta ar fi lăsat de izbeliște. Nimeni nu ar mai avea vreme de muncă.

McCauley o privi lung, măsurînd-o din cap pînă-n picioare înainte de a se uita iar la chipul ei.

– Aici aveți dreptate, răspunse cu glas moale.

Iar o luase prin surprindere, iar Matildei nu-i plăcea asta. Omul avea ceva în privire și în felul de a vorbi care o răscolea și, cum în viața ei nu mai simțise ceva asemănător, nu știa cum să reacționeze.

– Mă pregăteam să mă opresc și să beau și să mănînc ceva, îi zise ea înțepată. N-ați vrea să luăm masa împreună, domnule McCauley?

Bărbatul ridică dintr-o sprînceană și surîse din nou.

– Numai dacă îmi spuneți Finn, răspunse el, rostind cuvintele rar. Mi-au fost de-ajuns raporturile oficiale în

armată, şi un om se regăseşte cu greu cînd nu i se spune pe numele de botez.

– Atunci tu ai să-mi spui mie Molly, replică ea, înainte să se gîndească ce face.

Nu mai aşteptă ca el să-i răspundă şi o luă înainte, printre copacii de la poalele muntelui Tjuringa, către bazinul săpat în stîncă. Noul venit o tulbura, iar faptul că nu-şi mai controla perfect gîndurile o irita şi mai tare. Avea nevoie de cîteva momente ca să-şi recapete suflul.

Alunecă din şa şi lăsă frîul să cadă. Un cal bine domesticit rămîne nemişcat cînd laşi frîul din mînă, şi aşa că Matilda nu se temea că ar putea să o ia din loc.

– E minunat, zise Finn, încîntat de frumuseţea locului. Habar aveam ce se ascunde aici.

Îşi scoase pălăria, o cufundă în bazin şi îşi turnă apă pe cap.

Matilda se surprinse privind fascinată picăturile care îi străluceau în buclele întunecate şi se grăbi să întoarcă ochii către desagă.

– Încerc să ajung aici o dată pe săptămînă, zise ea, luîndu-şi traista de pe şa şi ducînd-o pe o lespede de piară. Faţă de apa murdară din gospodărie, bazinele astea sînt reci şi limpezi, iar sub copaci este mereu răcoare.

Îşi dădu seama că începuse să spună verzi şi uscate, şi tăcu.

– Dar azi e mai multă umezeală în aer din cauza ploii.

Finn îşi umplu traista cu apă şi bău însetat, după care îşi şterse buzele cu mîneca de la cămaşă.

– Are un gust minunat după apa din bidon! Nu e de mirare că încerci să vii aici cît mai des.

Deodată serios, se uită cu luare-aminte la pietrele netede şi la bazinul adînc, numai bun pentru înot.

– Sper că nu ţi-am stricat planurile venind pe neanunţate. Dacă vrei să înoţi, eu plec.

Matilda roşi la gîndul că, într-adevăr, îşi plănuise să se dezbrace şi să se scufunde în apă, ca de obicei.

– Nu, nici pomeneală, zise ea repede. E prea răcoare pentru înot. Obişnuiesc să-mi moi puţin picioarele în apă şi atîta tot, continuă ea să mintă.

Finn o privi îndelung, iar dacă se îndoia de vorbele ei, preferă să nu-i spună.

Matilda scoase sandvişurile din desagă şi le puse pe piatra dintre ei.

– Finn, te rog să serveşti. S-ar putea să fie calde şi chiar umede acum, dar le-am pregătit de dimineaţă, aşa că sînt proaspete.

Iar începuse să vorbească gura fără ea. Ce era cu omul ăsta de o făcea să-şi piardă într-atît capul? se întrebă ea.

Finn muşcă cu dinţii lui puternici şi albi dintr-un sandviş cu şuncă, apoi, mestecînd mulţumit, se rezemă de o stîncă şi privi cascada. Matilda descoperi în liniştea aceea a lui mulţumirea pentru viaţa pe care o trăia şi pentru ceea ce era el. Poate tocmai asta îl făcea atît de atrăgător.

Finn rupse tăcerea şi glasul lui profund, grav răsună ca un acompaniament pentru cîntecul păsărilor ascunse prin tufişuri.

– De cît timp eşti la Churinga, Molly?

– Dintotdeauna, îi răspunse ea. Bunicii mei au fost printre primii colonialişti, adăugă ea cu mîndrie.

– Te invidiez. Înseamnă că ai un simţ sănătos al originii.

Privi în jur.

– Cînd eram mic, părinţii mei călătoreau mult şi din cauza asta niciodată nu am avut un loc al meu. Apoi a venit războiul şi iar a trebuit să plec.

– Unde ai luptat?

– În Africa şi în Noua Guinee.

Răspunsese nepăsător, însă Matildei nu-i scăpă privirea dintr-o dată înnegurată şi hotărî să evite ceea ce era evident un subiect dureros.

– E prima oară cînd aud numele Finn. De unde vine?

Finn se ridică într-un cot, îşi sprijini capul în palmă şi zîmbi.

– E prescurtarea de la Finbar. Părinții mei erau irlandezi.
Matilda îi zîmbi la rîndul ei.
– Și bunicii mei au fost irlandezi.
– Ia te uită, spuse el gînditor, mai avem ceva în comun în afară de Wilga.
Matilda coborî privirea.
– Așadar, te gîndești să rămîi?
I se părea absurd felul în care începuse să-i bată inima în așteptarea răspunsului.
– Viața asta nu-mi este străină. Eu vin din Tasmania și chiar dacă nu prea am avut de-a face cu oile, am suportat și acolo secetă și căldură asemănătoare. Am de gînd să rămîn aici multă vreme.
Matilda îl privi surprinsă.
– Eu credeam că în Tasmania este ca și în Anglia. Multă vegetație, ploi dese și ierni friguroase.
Finn începu să rîdă.
– Da, Molly, multă lume crede la fel. Pe coastă este, într-adevăr, mai răcoare decît aici, dar cîmpiile din centrul țării sînt la fel de pline de praf și la fel de arse de soare. În ultimii ani, cînd a fost ultima secetă, am suferit tot atît de mult ca și voi.
– Și atunci de ce ai ales să vii aici în loc să te întorci în Tasmania?
Zîmbetul i se stinse încet pe buze.
– Am vrut un nou început, iar guvernul s-a arătat dornic să mă învețe cîte ceva despre oierit.
Și aruncă o pietricică în apă urmărind cercurile împărtășindu-se.
– De fapt, caii sînt pasiunea mea, dar știam că îmi va trebui o altă sursă de venit pînă cînd voi putea pune pe picioare programul de reproducere. În plus, pășunile acestea bogate mă ajută să respir, Molly. Abia așteptam să plec departe de vorbăria orașului, unde toată lumea e cu ochii pe tine și-ți cunoaște fiecare mișcare.
De data asta era rîndul ei să rîdă și o făcu ușor disprețuitor.

– În cazul ăsta, să știi că nu ai nimerit bine. Aici tocmai vorbăria de care pomeneai îi ține treji pe oameni. Și sînt gata să pun rămășag că ai auzit deja o mulțime de zvonuri despre ciudata Matilda Thomas, care trăiește de douăzeci și cinci de ani în locurile astea numai în tovărășia celor din tribul Bitjarra.
De data asta zîmbetul lui dezvălui o ușoară malițiozitate.
– Eu am auzit că Matilda Thomas este o femeie reținută, rezervată. Dar se pare că nu e așa.
Matilda se uită la el și surîse.
– Bine ai venit în New South Wales, Finn. Sper ca noua viață să-ți dăruiască tot ce ți-ai dorit.
Ochii lui albaștri căpătară deodată umbre întunecate, aproape violet.
– Cred că am toate șansele să obțin ce mi-am dorit, răspunse el încet.

Jenny își șterse lacrimile și oftă. Cel puțin, lucrurile păreau că încep să se așeze pentru Matilda și, cu toate că era poate prea devreme, presimțea că ultimul jurnal pregătea un final fericit.
Se lăsă între perne și privi pe fereastră, spre pășuni, uimită să descopere că ziua era pe sfîrșite, că timpul își pierdea semnificația ori de cîte ori se cufunda în lectură. Se gîndi la Diane și se simți vinovată. Biata de ea. Nu voia decît să clarifice odată situația cu Brett și cu Charlie, nu se cuvenea să o evite.
După ce căscă o dată și se întinse, Jenny se dădu jos din pat și se duse la bucătărie. Diane nu era, dar lăsase pe masă un bilet prin care o anunța că plecase să călărească. Semnase cu o înfloritură din condei și cu două urme de buze. Se vede că o iertase.
Simțindu-se mai bine, Jenny îl lăsă pe Ripper să hoinărească pe pășunea din spatele casei. În vreme ce îl aștepta să se întoarcă, se sprijini de gard și se uită la caii care de-acum moțăiau. Era foarte cald, iar cerul nesfîrșit era de

un albastru limpede, pur. Trase adînc în piept mireasma pămîntului ars și-și lăsă auzul să se umple de foșnetul uscat al frunzelor de eucalipt. Pe pășune, iarba începea să se mai subțieze, așadar caii trebuia mutați curînd.

Se smulse din gîndurile care începuseră să rătăcească aiurea și se întoarse cu spatele spre cai. Nu conta dacă trebuia sau nu să fie mutați, nici că nu mai plouase de prea multe luni. Peste cîteva zile, Churinga nu o va mai interesa.

18

Norii aducători de furtună se îngrămădiseră pe cer și în următoarele două zile căldura deveni insuportabilă. Fulgera mai tot timpul, tunetele bubuiau de pretutindeni și Ripper se adăposti, tremurînd de spaimă, sub masa din bucătărie.

Diane se uită la cerul amenințător.

– O să fie prăpăd cînd o să se pornească, zise ea, înfășurîndu-și părul în prosop după duș. Urăsc furtunile uscate.

Jenny ridică privirea din șezlongul în care se cuibărise, lîngă intrare.

– Și eu. Nu adie deloc vîntul și simt că m-am deshidratat de căldura asta îngrozitoare.

Diane se strîmbă.

– Cel puțin la Sydney avem aer condiționat și oricît mi-ar displăcea felul în care usucă atmosfera, pe o vreme ca asta mi se pare un dar divin.

Jenny își trecu degetele peste pielea în care era legat jurnalul din poala ei. Ar fi vrut să se întoarcă la lectură, să scape de înfiorarea pe care o provoca apropierea furtunii și să revină în lumea Matildei. Însă în ultimele două zile ezitase.

– E ultimul caiet?

Jenny dădu afirmativ din cap.

– Ultimul capitol, șopti ea. Și aproape că nu-mi vine să-l citesc.

– De ce?

Diane își scutură buclele negre și se trînti în fotoliul de lîngă ea.

– N-ai spus că e posibil să aibă un final fericit?

Jenny rămase puțin pe gînduri.

– Nu despre asta e vorba. Mă gîndesc că după ce o să sfîrșesc și ultima pagină, practic o să-mi iau rămas-bun de la o prietenă apropiată pe care nu o voi revedea niciodată.

Diane o privi fix cu ochii ei întunecați.

– Jen, nu se poate să lași lucrurile neterminate. Mai ales pentru că înseamnă atît de mult pentru tine. În plus, adăugă ea pragmatic, întotdeauna ai să te întrebi cum s-a sfîrșit toată povestea.

– Știu. Devin ridicolă, nu-i așa?

Buclele lui Diane se mișcară prompt dintr-o parte într-alta.

– Nici pomeneală. Și eu mă întristez cînd termin de citit o carte bună, dar e mai bine să nu o lași neterminată.

Jenny deschise caietul și răsfoi filele. Nu mai era mult de citit, pentru că era scris doar pe jumătate. Se întoarse la prima pagină și se cuibări mai bine în șezlong. Se putea ca ezitarea ei să aibă mai degrabă legătură cu piatra aceea funerară din cimitirul familiei decît cu dorința de a nu se despărți de Matilda. Căci enigma epitafului se va dezlega negreșit în aceste ultime pagini, iar Jenny se temea de ceea ce putea afla.

Abia citi cîteva cuvinte cînd auzi telefonul sunînd.

– Asta-i bună! Cine-o fi?

– N-am fost binecuvîntată cu telepatie, așa că habar n-am, răspunse sec Diane.

După cîteva clipe se întoarse.

– E Helen. Vrea să-ți vorbească.

Jenny ridică din caiet o privire încruntată, însă Diane ridică neputincioasă din umeri.

– Să nu mă întrebi, pentru că nu știu ce vrea.

– Bună, Jennifer. Vocea ușor studiată a femeii acoperi celelalte zgomote de pe fir. Bine că te găsesc acasă.

Știind că Doreen de la centrala telefonică și chiar

majoritatea fermelor din New South Wales ascultau ce se vorbea, Jenny își alese cu grijă cuvintele.

– Cu furtuna asta gata să izbucnească, nu m-am încumetat să plec prea departe.

La capătul celălalt al firului urmă o pauză scurtă, după care Helen vorbi iar:

– Mă gîndeam să trec puțin pe la tine.

Jenny se încruntă.

– Sigur că da, se grăbi ea să răspundă. Cînd?

– Chiar astăzi dacă nu te deranjez.

Jenny simți în glasul femeii nerăbdarea și îngrijorarea și se întrebă dacă fuseseră înregistrate și de celelalte ferme care erau pe fir.

– În ordine. O să pregătesc masa de prînz.

Urmă încă o pauză și Jenny nădăjdui ca Helen să nu fie atrasă în lupta aceea pentru Churinga, pentru că ea chiar o plăcea, iar gîndul la un prînz luat ca între prietene îi readusese buna dispoziție.

Helen părea să-i fi citit gîndurile.

– Cred că ar trebui, totuși, să te previn, continuă femeia, de data asta prudentă. Există un motiv anume pentru care vreau să te vizitez, dar nu are de-a face cu ce ai discutat cu Andrew în săptămîna aceea.

– Dacă-i așa, m-ai scutit de un drum pînă la Kurrajong, îi zise Jenny răsuflînd ușurată. Trebuie să stăm de vorbă despre anumite lucruri.

– Sînt de acord, răspunse Helen ferm. Dar nu în timp ce ne ascultă jumătate din statul acesta. Ne vedem cam peste trei ore.

Închise și declicul telefonului răsună în tot ținutul. Jenny puse receptorul în furcă și rămase cu ochii la el și cu gîndurile departe. Helen îi dăduse de înțeles foarte clar că ostilitatea lui Ethan nu avea nici o influență, dar vizita ei explica oare dorința lui de răzbunare care dura de atîta vreme sau va tulbura și mai mult apele?

Își mușca buzele neliniștită cînd se întoarse pe verandă. Cerul era acoperit de nori grei și amenințători – poate o prevestire pentru ce avea să urmeze?

Diane primi vestea vizitei lui Helen mai întîi cu surprindere, apoi cu bucurie.

– Nimic nu alungă tristețea și monotonia așa ca o masă de prînz luată cu prietenele, zise ea voioasă.

Jenny zîmbi, însă nu prea era în apele ei cînd duse jurnalul în cameră și se schimbă. Era limpede că ceva o neliniștea pe Helen și, cum și ea făcea parte din familia care o viață întreagă căutase să lupte împotriva Matildei și a Churingăi, Jenny se frămînta dacă nu cumva vizita aceasta avea, totuși, o legătură cu povestea asta.

– O să facem salată, hotărî Diane. E prea cald pentru orice altceva.

Jenny luă din frigider feliile de carne și le puse într-un dulap cu aerisire, departe de botul cercetător al lui Ripper și de nelipsitele muște. În timp ce Diane pregătea un vas mare cu limonadă și așeza masa, Jenny făcu repede o maioneză, apoi începu să prepare salata din legumele pe care le culesese de curînd din grădină. După ce mai adăugă puțin ulei și usturoi, masa era aproape gata.

Casa era curată, praful șters, iar vazele mari pline cu flori sălbatice, pe care Diane le așezase strategic în toată casa, dădeau culoare și prospețime dimineții aceleia mohorîte. Jenny și Diane isprăviseră treburile și acum contemplau mulțumite efectul buchetelor multicolore, însă gîndul că era ultima oară cînd primea oaspeți în casa asta o neliniști pe Jenny.

– Cît te schimbi tu, eu o să ies cu Ripper la o plimbare, zise ea în cele din urmă.

O căldură înăbușitoare plutea deasupra pășunilor cînd Jenny și Ripper porniră pe linia arborilor care străjuiau albia secată a pîrîului. Cîntecul păsărilor nu mai avea vioiciunea obișnuită, păianjeni negri și păroși atîrnau amețiți în pînzele lor uriașe, iar la umbra arborilor de ceai zăcea aproape încremenită o turmă de canguri.

Ripper dădu peste o iguană și, cînd animalul o zbughi înfricoșat, porni după ea. Jenny îl strigă de mai multe ori, dar cățelul se aventurase în noua lui misiune și nu o mai lua în seamă.

Oftînd, Jenny se rezemă de un copac și se uită la un mușuroi de termite care începuseră să-și refacă movila de pămînt ruinată, așezînd totul la loc, fir cu fir. Asemănarea dintre felul lor de viață și cel al fermierilor i se păru izbitoare. Căci zi după zi se străduiau să-și făurească o viață a lor în sălbăticia aceea – o viață fragilă care putea fi distrusă în cîteva secunde de foc, de revărsarea apelor sau de secetă – , însă dorința de a supraviețui le dădea tăria să reia totul de la început.

Un foșnet abia perceptibil la picioarele ei o smulse din gîndurile care o acaparaseră. Șarpele se opri la cîțiva centimetri de gheata ei și Jenny rămase încremenită. Era cel mai periculos dintre toți – o mușcătură era de-ajuns pentru a curma viața victimei. Inima îi bătea gata să-i sară din piept. I se păru o eternitate pînă cînd șarpele plecă mai departe, iar ea începu să respire din nou.

Ripper veni alergînd dinspre tufișuri, zări șarpele și se opri. Fără să se mai gîndească dacă e bine ce face, Jenny se repezi, îl apucă de ceafă și îl ridică în brațe.

– Prostuțule, îl mustră ea, în timp ce cățelușul se zbătea să scape și să se întoarcă la prada lui. O să fii omorît dacă ai să continui cu năzdrăvăniile.

Jenny îl strînse la piept, uitîndu-se înspăimîntată la șarpele care se tîra mai departe pe drumul lui. Apoi, răsuflînd ușurată, se întoarse acasă.

– Ce-a fost cu tărăboiul ăla? întrebă Diane de pe verandă, îmbrăcată într-un încîntător caftan turcoaz.

– Un șarpe-tigru. Ripper a crezut că e jucărie, adăugă Jenny mînioasă. Ar fi bine ca în după-amiaza asta să-l țin închis în casă.

După cîteva minute apăru Helen, Holden-ul ei strălucitor stîrnind praful din curte cînd se apropie de casă și opri motorul. Era îmbrăcată elegant, cu o rochie de bumbac, iar părul ei platinat strălucea pal în lumina slabă a soarelui.

– Mulțumesc că ai acceptat să ne vedem, zise ea după ce își strînseră mîinile și se așezară pe verandă. Nu eram deloc sigură că mă vei primi.

– Dar de ce? Doar m-am bucurat de ospitalitatea ta, și – apoi – sînt atît de puține femei aici, încît mi se pare absurd să ne ignorăm una pe cealaltă pentru ceva ce s-a petrecut cu mulți ani în urmă, răspunse Jenny pe un ton firesc, turnînd limonadă în pahare.

Helen ridică paharul.

– Noroc! Închin paharul acesta pentru bunul-simț.

Jenny se uită la Diane, apoi la Helen. Era contrariată de asprimea din glasul femeii.

– Fetelor, nu mă luați în seamă, le spuse ea rîzînd. Trăiesc de prea multă vreme aici ca să nu-mi dau seama că bărbații sînt cele mai ridicole ființe de pe fața pămîntului. Se fudulesc ca niște cocoși și caută să-și dovedească bărbăția întrecîndu-se în împușcături, călărie și băutură, cînd de fapt femeile sînt cele care pun lucrurile la locul lor.

Surîse cînd văzu fețele contrariate ale celor două prietene.

– Stați liniștite, în nici un caz nu sînt versiunea calului troian de la Kurrajong. Am venit aici ca prietenă, pentru că sînt de părere că toată nebunia asta dintre Kurrajong și Churinga ar trebui să înceteze.

Bău însetată din limonadă, și apoi lăsă paharul pe masă.

– Dar deocamdată haideți să nu ne mai gîndim la asta și să luăm masa. Nici nu mai țin minte de cînd nu am mai petrecut cîteva momente liniștite cu niște prietene.

Mîncară pe verandă, unde era răcoare și în timpul mesei Jenny își dădu seama că se simte atrasă de femeia aceasta care putea să-i fie mamă, dar care, în ciuda vîrstei, păstrase un suflet tînăr și era gata să stea de vorbă despre noutățile muzicale, despre incidentul care avusese loc la Bay of Pigs și despre ultima modă de pe Carnaby Street din Londra.

– Primim și noi ziare aici, să știți, le zise Helen rîzînd. Și am grijă să ajung cît mai des în Sydney. Dacă nu aș pătrunde din cînd în cînd în lumea civilizată, ar însemna să mă ofilesc de tot, așa cum se întîmplă cu majoritatea femeilor de-aici.

– Vrei să spui că tu nu ești din ținuturile acestea? o întrebă Jenny, care strînsese vasele și se alătură celor două femei care savurau vinul adus de Helen.

Femeia clătină din cap.

– Slavă Domnului, nu. L-am cunoscut pe James la una dintre recepțiile organizate de tatăl meu. Tata conduce o companie care exportă carne și am avut mereu printre oaspeți și fermieri.

Surîse unor amintiri.

– James era un bărbat atît de frumos – și plin de farmec –, iar cînd mi-a cerut mîna, am acceptat imediat. M-am gîndit la viața trăită aici ca la o aventură și într-un fel am avut dreptate. Dar tot am nevoie să mă întorc cînd și cînd ca să-mi reîncarc bateriile.

– Știu ce vrei să spui, zise Diane, strîmbînd ușor din nas, cu privirea rătăcind în zare. E o plăcere să vizitez locurile astea, dar n-aș putea să trăiesc aici.

Helen îi zîmbi.

– Fetelor, să nu mă înțelegeți greșit, eu chiar sînt fericită aici. James și cu mine avem o viață minunată, dar cred, totuși, că trebuie să te naști pentru asta ca să suporți să stai aici permanent. Andrew e singurul care pare să se simtă mai bine în oraș – restul familiei nu părăsește Kurrajong decît dacă este absolut necesar. El e avocat – știți deja – și încă unul foarte bun.

Jenny încuviință, dînd din cap.

– Sînt convinsă că este foarte puternic la tribunal. Și se vede că locul lui nu e aici, e prea impecabil și citadin.

Se opri, însă își dădu seama prea tîrziu cît de nepoliticoasă fusese.

Helen rîse și termină vinul din pahar.

– Știu ce vrei să spui. Și mie îmi vine cîteodată să-l tăvălesc puțin prin praf sau să-i ciufulesc părul. Dar James mi-a zis că niciodată nu a fost altfel și că acum e prea bătrîn ca să mai schimbe ceva.

Și tăcură toate trei, privind gînditoare către Kurrajong.

– Ai fost foarte răbdătoare, Jennifer, zise Helen într-un tîrziu. Eu am tot bătut cîmpii, dar să știi că am venit realmente cu un scop.

– Are legătură cu gîlceava asta pentru Churinga? întrebă Jenny.

Helen o privi lung și dădu din cap, încuviințînd.

– Da, se poate spune și așa – cu toate că gîlceava asta se datorează unui bătrîn care refuză să accepte că trecutul s-a dus și că nu are nici un rost să-l tot răscolească.

Jenny se strădui să-și ascundă nerăbdarea și sprijini coatele pe masă și bărbia în palme. În sfîrșit, avea să afle secretele care nu erau dezvăluite în jurnale – secrete pe care era posibil ca nici Matilda să nu le fi cunoscut.

– Totul a început pe la jumătatea secolului trecut, cînd cele două familii au venit în partea asta din New South Wales. Fuseseră printre cei dintîi, familia Squires sosind din Anglia, iar O'Connor din Irlanda. Numai că aceștia din urmă au venit primii și au pus stăpînire pe pămîntul care azi se numește Churinga. Era un pămînt bun, chiar cel mai bun din zonă, cu multe izvoare subterane și scăldat de rîurile ce coborîră de pe munte.

Helen tăcu cîteva clipe, privind cu ochi tulburi peisajul.

– În ciuda rivalității din vremea aceea dintre englezi și irlandezi, aici toți oamenii erau la fel, iar familiile se înțelegeau bine. Familia O'Connor avea o fiică, pe Mary. A fost singurul copil supraviețuitor. Se trăia foarte greu atunci, iar mortalitatea în rîndul copiilor era ridicată. Jeremiah Squires avea trei fii: Ethan, Jacob și Elijah.

Helen surîse.

– Pe vremea aceea familia Squires era foarte credincioasă și cu toate că numele acestea par ciudate acum, atunci erau aproape comune.

Diane luă o țigară și-i oferi una și lui Helen, care o fixă într-un țigaret înainte să o aprindă. Jenny evadase deja în trecut, încercînd să și-i imagineze pe oamenii care trăiseră și munciseră acolo cu mult timp în urmă.

– Ethan avea șaptesprezece ani cînd a început să o curteze pe Mary, iar ea avea doar cincisprezece. Era foarte frumoasă și era considerată chiar foarte modernă pentru vremea ei.

Helen zîmbi din nou.

– Era o fire foarte dificilă, desigur, dar așa și trebuia dacă avea să se căsătorească cu Ethan.

– Dar nu s-au căsătorit, zise Jenny liniștit. Ce s-a întîmplat?

– Ceva la care nu se aştepta nimeni şi care a rămas mereu necunoscut familiei.

Helen contemplă fumul care se înălţa din vîrful ţigării şi se împrăştia apoi în aerul cald.

– E un secret pe care s-ar putea să-l ştiu numai eu.

Tăcerea era aproape palpabilă şi se aşternu grea între ele.

– Dar cum... începu Jenny.

– Ajung şi la asta. Trebuie să înţelegeţi însă că ceea ce vă spun eu acum aici trebuie să rămînă.

Şi le privi solemn pe fiecare în parte, după care continuă:

– Acum cîţiva ani, Ethan a avut un atac cerebral şi am crezut cu toţii că va muri. Într-unul din momentele lui de disperare mi s-a confesat.

Oftă şi se uită departe, în zare.

– M-a pus să jur că voi păstra taina aceasta, ştiind că nu mai avea mult de trăit. Dar şi-a revenit, iar acum mă urăşte pentru că ştiu prea multe şi pentru că fără mine nu poate face nimic.

Surîse mîhnit.

– Măcar se poate spune că am o oarecare autoritate în faţa lui. Este aproape un pacient perfect şi, cum îi dispreţuieşte pe toţi, nu trebuie să mă simt jignită de grosolăniile lui.

– Chiar nu ştiu cum de îl suporţi, murmură Diane. Dacă eram în locul tău, cred că de mult îi puneam ceva în ceai.

Helen se amuză auzind-o.

– Să nu crezi că nu m-am gîndit şi la eu la asta. Dar este tatăl lui James, iar eu nu mă simt atît de puternică să-i dau o asemenea lovitură. Paharele se umplură din nou şi femeile se aşezară mai comod în scaunele împletite din trestie. Căldura era înăbuşitoare, cerul – plumburiu. Parcă nu doar Jenny, ci întreaga natură îşi ţinea răsuflarea în aşteptare.

– Ethan şi Mary au fost logodiţi timp de aproape doi ani, iar el a hotărît că nu mai poate aştepta pînă în noaptea nunţii. S-a dovedit foarte convingător şi, pentru că îl iubea mult, Mary a ignorat toate convenţiile şi prejudecăţile şi i-a cedat. Două luni mai tîrziu a venit călare la Kurrajong după tatăl ei. Bătrînul venise să dea o mînă de ajutor la tunsul oilor, dar

pentru că şi acasă era nevoie de el, mama o trimisese să-l aducă înapoi. Cînd a trecut pe lîngă fereastra sufrageriei, Mary a auzit ceva ce nu trebuia, şi de aici a pornit tot necazul.

Helen oftă şi îşi răsuci inelele strălucitoare pe degete.

– Jeremiah Squires şi Patrick O'Connor se certau. Jeremiah îl ameninţa că anulează nunta dacă Patrick nu acceptă să-i dea ca zestre lui Mary cîteva mii de acri din pămîntul Churingăi. Printre altele, Patrick l-a acuzat de şantaj. Fiicei lui i se făcuseră tot felul de promisiuni, nunta trebuia să aibă loc după o săptămînă, iar în urmă cu doi ani, cînd se anunţase logodna, nu se pomenise nimic despre zestre. Era limpede, omul se afla acum într-o dilemă grozavă. Fiica lui avea să fie dezonorată dacă fusese sedusă, însă pierderea unei suprafeţe atît de mari din Churinga ar fi sărăcit ferma cu totul. Aşa că refuză cererea lui Jeremiah.

Cu ochii licărind, Helen le privi pe rînd, pe Jenny şi pe Diane.

– Atunci Jeremiah s-a răstit la Patrick şi i-a spus că fiul lui nu a vrut niciodată să o ia pe Mary de soţie şi că nu a iubit-o niciodată. El nu făcea decît ce îi poruncea Jeremiah, iar dacă pămîntul nu intra în contractul pentru nuntă, atunci el avea de gînd să-l însoare pe Ethan cu o văduvă, cu Abigail Hunter, al cărei tată era stăpîn peste cea mai întinsă proprietate la nord de Kurrajong şi era dornic să ofere ca zestre o mare suprafaţă de pămînt dacă fiica lui s-ar recăsători. Patrick a stăruit pe lîngă Jeremiah să se mai gîndească, însă bătrînul a fost de neînduplecat. Mary s-a înfuriat peste măsură şi a plecat să-l caute pe Ethan. L-a întrebat dacă ceea ce auzise ea era adevărat şi după o ceartă violentă i-a azvîrlit în faţă inelul şi s-a întors împreună cu tatăl ei la Churinga. După cîteva săptămîni s-a căsătorit cu Mervyn Thomas care lucra la ferma Churingăi ca argat, după care s-au mutat din ţinut.

Pe Jenny o trecură fiori şi se cutremură, în ciuda căldurii de afară.

– Nici asta nu a fost o alegere fericită, murmură ea.

Helen plecă întrebătoare capul, iar privirea ei spunea că aşteaptă o explicaţie.

– O să-ţi explic mai tîrziu, îi zise Jenny. Continuă tu acum.

– Ethan s-a înfuriat și el. Își dăduse seama că deși la început totul fusese doar un complot pentru a pune mîna pe pămîntul Churingăi, cu timpul ajunsese să se îndrăgostească de Mary, iar gîndul că ea se căsătorise cu altcineva era insuportabil.

– Mda, o atitudine tipică pentru bărbați, pufni Diane. Niciodată nu știu ce vor, pînă cînd altcineva le-o ia înainte.

Helen încuviință dînd din cap.

– Întocmai, dar ăsta nu a fost singurul motiv. După cîteva luni, Mary și Mervyn s-au întors la Churinga. Patrick murise dintr-o febră și trebuia să o ajute pe mama lui Mary să conducă ferma. Numai că nu s-au întors singuri. Mary născuse o fetiță pe care o numise Matilda. Cu toate că era foarte posibil ca fata să fi fost a lui Mervyn, Ethan a fost convins că era a lui. Așa că s-a hotărît să le recapete pe amîndouă, laolaltă cu pămîntul pe care Mary îl moștenise de la mama ei.

– Adică Matilda Thomas a fost fiica lui Ethan? întrebă Jenny uluită.

Helen dădu iar din cap.

– Mary a negat și a refuzat să discute despre toate astea pînă tîrziu, după mulți ani, cînd a aflat că era pe moarte. Ethan s-a mîniat de-a binelea. Nu era genul de om care să accepte ușor o înfrîngere. Tot așa este și acum ticălosul, adăugă Helen zîmbind.

Jenny mai desfăcu o sticlă de vin.

– Și ce a făcut Ethan? Atunci a început lupta pentru Churinga?

– Într-un fel. Vezi tu, a simțit că a pierdut nu doar pămîntul, ci și pe femeia pe care o iubea, și pe copilul pe care îl concepuseră împreună. Pînă la urmă s-a căsătorit cu Abigail, i-a dat fiului ei, lui Andrew, numele lui, iar Kurrajong a intrat în posesia a treizeci de mii de acri de pămînt, devenind cea mai întinsă proprietate din zonă.

Helen luă o gură de vin și rămase privind dincolo de pășunea casei.

– Ceilalți doi frați ai lui au acceptat bucuroși să-i cedeze partea lor de moștenire după moartea lui Jeremiah și după ce

au primit banii ce li se cuveneau, au pus bazele unei afaceri cu transport de lînă în Melbourne. Acum Ethan era bogat și foarte puternic, era un om al cărui cuvînt avea greutate oriunde. Dar nu a uitat niciodată singurul lucru care îi fusese refuzat, adăugă Helen cu amărăciune și se întoarse către Jenny. Cînd a început primul război mondial, s-a folosit de influența lui ca ofițer și l-a trimis pe Mervyn în focul luptei. Plănuia să-l vadă pe rivalul lui mort. Se gîndea că după aceea, neavînd un bărbat care să aibă grijă de ea, Mary îi va vinde Churinga.

– Dar planul lui a dat greș. Mervyn s-a întors.

Helen încuviință, dînd din cap.

– Nu numai că s-a întors, dar pînă atunci Mary a condus ferma singură și a făcut chiar o treabă mai bună decît reușise Meryvn vreodată. În anii de după război, drumurile li s-au tot încrucișat, s-a încheiat un fel de armistițiu între ei doi, poate chiar o prietenie. Adevărata lovitură s-a produs atunci cînd Ethan a pus un detectiv particular să cerceteze amănunțit documentele și a aflat că Mary era proprietară absolută a pămîntului pe care avea să-l încredințeze apoi Matildei. Nimeni altcineva nu se putea atinge de pămînt. El în nici un caz. Și nici Mervyn. La puțin timp după moartea lui Mary, Mervyn și-a făcut apariția la Kurrajong și i-a cerut lui Ethan să-i cumpere pămîntul. A fost o victorie – chiar dacă măruntă – să-l refuze pe omul care îi luase tot ce îndrăgise el cîndva, însă Ethan nu a rămas indiferent la ironia situației.

– Știindu-l pe Mervyn, îmi închipui cît de furios a fost, zise Jenny cu jumătate de glas.

Helen îi aruncă din nou o privire curioasă.

– Cum de știi atît de multe despre Mervyn Thomas?

– Știu numai că a fost un tiran și un bețiv, răspunse Jenny.

Nu avea sens să spună mai mult de-atît. Era mai bine ca unii morți să nu fie dezgropați.

Helen aprobă dînd din cap.

– Așa am auzit și eu. La fel și Ethan. Dar nimeni nu a reușit să o convingă pe Mary să-l părăsească, nici măcar după ce începuse să o bată și pe ea și pe copil. Divorțurile erau

rare şi, după scandalul cu ruperea logodnei, nu voia să i se ducă vestea.

Helen oftă.

– Ethan a ştiut ce se întîmpla, dar nu a putut face nimic. Cînd a murit Mary, i s-a frînt inima. Eu cred că chiar a iubit-o. Dar după moartea ei, pornirea de a pretinde ceea ce considera că-i aparţine de drept s-a transformat în obsesie. A început să urască Churinga şi tot ce însemna ea. După ce a murit şi Mervyn în timpul unui potop, a încercat să încheie pace cu Matilda. Dar ea semăna prea mult cu mama ei şi nu a vrut să aibă de-a face cu el.

– Deci nu i-a spus niciodată că este fiica lui?

Helen dădu din cap.

– A fost fie prea mîndru, fie prea încăpăţînat ca să-i spună adevărul. Cine ştie, poate că dacă i-ar fi spus, altfel ar fi stat acum lucrurile.

Din nou se aşternu o tăcere grea între cele trei femei şi fiecare se cufundă în gîndurile ei.

– E trist cînd bărbaţii sînt prea mîndri ca să-şi recunoască sentimentele şi aleg să le traducă în ură şi dorinţă de răzbunare, zise Diane gînditoare.

– Şi mai trist chiar dacă te gîndeşti că Jeremiah a fost cel care a provocat toate astea cu lăcomia lui. Cît de diferită ar fi fost viaţa tuturor dacă măcar unul dintre ei ar fi privit adevărul în faţă şi ar fi vorbit.

Jenny se gîndi la viaţa cumplită pe care o trăise Matilda şi-i veni să plîngă. Viaţa a fost nedreaptă – mai ales că a fost ruinată de un om atît de rău şi de lacom ca Jeremiah Squires.

– Iată ce s-a întîmplat cînd lucrurile au scăpat de sub control. Ethan a început să-i fure oile şi să blocheze apa pîraielor. L-a folosit pe Andrew ca momeală, încercînd ca prin căsătoria lui cu Matilda să pună, în sfîrşit, mîna pe Churinga, iar pe Billy, cel mai tînăr dintre fii, l-a pus să facă toate blestemăţiile despre care am pomenit mai devreme.

Le zîmbi trist celor două tinere.

– Lucrurile au început să meargă prost pentru el cînd Charlie i-a dat de înţeles că o place pe Matilda. Bătrînul a

făcut mare scandal şi, fără să motiveze cumva, l-a ameninţat că dacă măcar se mai uită la ea, îl dezmoşteneşte.

– Da, asta explică totul, murmură Jenny. Chiar mă întrebam de ce Ethan, care ardea de nerăbdare să pună mîna pe Churinga, a reacţionat aşa.

Helen se încruntă.

– Se pare că ştii prea multe pentru cineva care abia s-a mutat aici. Cum e posibil?

Jenny îi evită privirea.

– Vorbeşte lumea. Doar ştii şi tu, Helen.

Femeia tăcu vreme îndelungată, apoi reluă istorisirea:

– Matilda l-a învins de fiecare dată şi aş zice că pînă la urmă Ethan a ajuns să o respecte în toată duşmănia lui. Devenise o bătălie care începuse să le placă amîndurora. Dar după ce a murit Abigail şi după ce Billy a fost ucis în al doilea război mondial, amărăciunea s-a adîncit. I s-a părut mai la îndemînă să dea vina pentru tot ce se întîmpla pe Mary, pe Matilda şi pe Churinga.

Helen îşi aprinse încă o ţigară şi privi prin norul de fum.

– Nu pot spune că înţeleg cum funcţiona mintea lui pe atunci. Poate s-a gîndit că dacă s-ar fi căsătorit cu Mary nu ar fi trăit o căsnicie lipsită de afecţiune, nici nu şi-ar fi pierdut un fiu. Ar fi avut pămîntul pe care i-l făgăduise tatăl lui şi o fiică pe care nu a îmbrăţişat-o niciodată. Amărăciunea l-a măcinat mult şi din nou a început să privească iar spre Churinga, de data aceasta cu dorinţa de răzbunare.

– Şi aici intru eu în scenă, interveni Jenny. Numai că eu nu am nimic de-a face cu vrajba asta atît de veche. Oamenii care au trăit aici sînt morţi şi îngropaţi.

Helen o privi lung, fără să clipească, însă ţigara îi tremura aproape imperceptibil între degete. Apoi ridică paharul şi bău.

– Într-adevăr, murmură ea, nu a mai rămas nimeni.

Jenny se întrebă ce ezita Helen să mărturisească, dar se hotărî să nu o iscodească. Venise pînă aici de bunăvoie şi-i spusese mai mult decît spera ea. Trebuia să se mulţumească cu atît.

– Aproape că-mi pare rău pentru Ethan. Bietul bătrîn.

Trebuie s-o fi iubit foarte mult pe Mary. Ce viață irosită! Și totul din cauza lăcomiei lui Jeremiah.

Degetele delicate ale lui Helen se odihniră pe mîna lui Jenny.

– Jennifer, dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș pierde vremea căinîndu-l pe ticălosul ăsta bătrîn. Dacă ar fi iubit-o suficient pe Mary, l-ar fi înfruntat pe tatăl lui și s-ar fi căsătorit cu ea. Dar nu este decît un om meschin și plin de ură. Dacă ar pune vreodată mîna pe Churinga, ar rade-o de pe fața pămîntului.

– Îți mulțumesc că ai venit pînă aici și mi-ai spus toate astea. Mi-ai lămurit multe lucruri și știu că dacă voi vinde vreodată, în nici un caz nu-i voi vinde lui Ethan.

– Cu bătrînii trebuie să fii îngăduitor, dar să știi că restul familiei nu vrea să aibă de-a face cu răzbunarea asta. Andrew s-a săturat să se tot supună poruncilor tatălui său și numai mita de trei sute de mii de dolari l-a determinat să vină aici și să-ți propună un preț pentru Churinga. Cît despre Charlie...

Și ridică din umeri, zîmbind amuzată.

– El nu o să se schimbe niciodată. Lui îi plac Kurrajong-ul și femeile, nu neapărat în ordinea asta, și în ciuda celor două căsnicii, în veci nu o să se potolească. Bucură-te de atențiile lui, dar să nu-l iei în serios.

Jenny rîse.

– Nici nu aveam de gînd! Charlie e transparent ca sticla.

Helen își împături șervetul din poală.

– Cînd vom prelua noi frîiele, Kurrajong va fi condusă de fiica mea și de soțul ei, iar dacă te hotărîști să rămîi, îți garantez că nimeni nu va mai pomeni nimic despre asta. Să știi că soțul meu te place. E bucuros să vadă din nou pe cineva tînăr la Churinga. Ce s-a petrecut în trecut este regretabil, însă trecutul a murit, ca și majoritatea celor implicați în vrajba aceea. De noi depinde să fie totul bine de-acum înainte.

Jenny zîmbi.

– Mi-a mai spus cineva asta acum cîteva săptămîni.

Cînd își aminti dialogul cu Brett, zîmbetul i se stinse și se ridică de la masă.

– Ce-ar fi să bem ceva ca lumea înainte să pleci? Am pe aici, pe undeva, o sticlă cu gin.

Helen o urmă în bucătărie.

– Nu cumva persoana de care ai pomenit este simpaticul Brett Wilson?

Mîinile lui Jenny șovăiră puțin cînd turnă băutura în pahare.

– Ce te face să crezi asta?

Helen surîse.

– Felul în care vă priveați cînd ați dansat. Era evident că sînteți îndrăgostiți unul de celălalt.

Jenny nu-i răspunse, prefăcîndu-se preocupată cu pregătirea băuturilor.

– Iartă-mă, Jennifer. Sper că nu am zis nimic nelalocul lui. Numai că în zona asta sînt atît de puține lucruri care să ne preocupe, încît fără să vrem devenim iscoditori. Discuțiile la telefon și prin stația radio ar putea fi de-ajuns, dar chestiunile cu adevărat picante ies la iveală la reuniuni din astea. Ai fi surprinsă să vezi cît de multe poți afla despre oameni doar stînd deoparte și observîndu-i.

– Ei bine, de data aceasta te-ai înșelat, Helen, rîse Jenny, dar rîsul ei se auzi mai fals ca oricînd. E plină marea de pește, murmură ea încruntîndu-se.

Apoi se lumină brusc.

– Hai să bem pentru viitor – orice ne-ar rezerva.

Cele trei femei vorbiră de una, de alta cu paharele dinainte, pînă cînd cerul se întunecă, iar zarva zilei de lucru la Churinga se înteți în jurul lor. În cele din urmă, Helen se ridică.

– E vremea să plec.

Jenny și Diane se rezemară de geamurile mașinii, uitîndu-se la Helen care se descălță de sandalele ei elegante.

– Nu pot să simt cum trebuie pedalele dacă sînt încălțată cu ele, le explică ea, sughițînd.

– Ești sigură că poți să conduci? Te-ai amețit cam tare.

Diane se întoarse spre Jenny.

– Poate ar fi mai bine dacă ar rămîne aici peste noapte.

– Stați liniștite, fetelor, zise Helen rîzînd. Ce poate să mi se întîmple aici?

O bătu ușor pe Jenny cu palma pe braț.

– Mi-a părut bine să stăm de vorbă, Jen. Mă simt mult mai bine acum, că s-au dat cărţile pe faţă.

Şi-i zîmbi.

– Ar fi bine să păstrăm legătura, iar dacă te hotărăşti să te întorci la Sydney, să mă cauţi. Uite adresa mea din Paramatta.

Jenny şi Diane rămaseră privind în urma maşinii care gonea într-un nor de praf. Cînd nu se mai zări aproape deloc, intrară în casă. Lumina scădea vertiginos, în depărtare se auzeau bubuind tunete, iar în jurul cailor roiau nori negri de muşte.

– Asta da poveste, şopti Diane.

Jenny încuviinţă cu un gest scurt din cap.

– Acum se explică multe. Mervyn trebuie să fi bănuit că Matilda nu e fiica lui – din cauza asta a şi făcut ce a făcut. De ciudă.

Diane căscă, obosită.

– Nu ştiu cum te simţi tu, Jen, dar să ştii că eu m-am ales cu o durere de cap grozavă. Mă duc să mă culc.

Jenny încuviinţă. Furtuna şi ginul avuseseră acelaşi efect şi asupra ei. Ultimul jurnal trebuia să aştepte pînă dimineaţă.

Pe Brett nu-l uimise să vadă Holden-ul lui Helen în curte la Churinga. La urma urmelor, îşi explică el, dacă se pune la cale o nuntă, ea va trebui să facă toate aranjamentele. Ceea ce îl mira era faptul că Helen venise singură. Poate că Ethan era, într-adevăr, bătrîn şi legat de scaunul lui cu rotile, însă nunta asta încununa toţi anii de urzeli, iar pe Brett îl contraria să vadă că bătrînul nu era prezent în acest moment-cheie. Ce satisfacţie trebuie să simtă acum cînd Churinga intră, în sfîrşit, în posesia familiei!

Ziua se scurse încet, însă munca la fermă îl silise pe Brett să stea pe lîngă casă. Le privi pe femei pe furiş cînd luară masa pe verandă şi, cu toate că le auzi rîzînd şi stînd de vorbă, nu fusese suficient de aproape ca să înţeleagă despre ce vorbeau atît de deschis. Bănuia că se pune ceva la cale, poate chiar o nuntă. Îndată după plecarea lui Helen, avea de gînd să se ducă la Jenny şi să-i prezinte demisia. Nu avea

rost să rămînă acolo dacă clanul Squires punea mîna pe Churinga.

I se păru greu de îndurat să stea în preajma casei, astfel că pînă la urmă găsi prilejul să plece pe cîmp, însă mintea nu-i stătea la ce avea de făcut. Jennifer era altfel decît toate femeile pe care le cunoscuse şi Brett recunoscu în sinea lui că, după trei luni de şedere acolo, ea rămăsese pentru el o enigmă. La început se duelaseră cu vorbe şi gesturi potrivnice, însă cu timpul observase o schimbare nu doar la ea, ci şi la el. Noaptea în care dansaseră fusese şansa lui ca să-şi mărturisească sentimentele.

Şansă pe care o ratase, pentru că îi lipsise curajul de a-i vorbi deschis. Se temuse să nu fie respins. Se temuse ca amicii lui să nu-l ia în derîdere, se temuse că ironiile lor vor ajunge pînă la ea şi va ajunge şi ea să creadă la fel.

Zîmbea amărît cînd întoarse calul spre casă. Respingerea venise oricum – şi era chiar mai dureroasă din pricina distanţei pe care Jenny o pusese între ei. Nici Lorraine nu-i fusese de nici un ajutor, iar recenta ei purtare nu-i uşura conştiinţa. Se pusese într-o lumină proastă, de femeie uşoară, culcîndu-se cu un argat în cabana în care dormise şi el în noaptea petrecerii. Îi fusese imposibil să rămînă acolo, căci din camera celuilalt se auzeau tot timpul zgomote, şi Brett înţelesese a doua zi de dimineaţă că Lorraine procedase aşa din duşmănie.

Îşi aminti cum îşi luase sacul de dormit şi se dusese să doarmă în grajd. Cum în zori Lorraine se strecurase înăuntru ca să-i spună ce noapte grozavă petrecuse. Şi cum îl blestemase şi îl mustrase înainte de a ieşi mînioasă de-acolo.

Oftă adînc. Era vremea să meargă mai departe. Jenny se va căsători curînd, iar Squires îşi va aduce oamenii lui la Churinga. Micuţa ferma din Queensland începea să i se pară o alternativă îmbietoare.

Privi în sus, către cerul ameninţător, şi cercetă atent norii grei care păreau să se înghită unii pe ceilalţi. Se anunţa o furtună grozavă, iar el trebuia să se asigure că oile nu erau în primejdie şi că animalele din ţarcuri nu aveau cum să rupă

gardurile şi să scape. Era de-ajuns să fulgere o dată mai tare pentru ca animalele să se împrăştie.

Era noapte cînd ajunse acasă. Holden-ul nu se mai afla în curte, iar luminile erau stinse. Gîndul că trebuia să-şi prezinte demisia îl întristă.

– Fir-ar să fie, Brett, îşi zise el. Ai ajuns să-ţi plîngi singur de milă. Pentru Dumnezeu, vino-ţi în fire, mormăi el supărat, lăsîndu-se să alunece de pe cal şi pornind către cabana lui.

Trînti uşa în urma lui şi se întinse pe pat, cu ochii în tavan. Dacă furtuna izbucnea în timpul nopţii, nimeni nu va mai dormi. El oricum nu putea să doarmă. Îi apărea mereu în minte figura lui Jenny şi oricît se întorcea de pe o parte pe alta, imaginea refuza să dispară.

19

Bubuitul amenințător a tunetului o trezi în cele din urmă pe Jenny. Somnul îi fusese deja tulburat de tot felul de vise şi de imagini din trecut. Se perindaseră prin faţa ei fără să poată distinge figurile sau să înţeleagă ce se spunea.

Rămase întinsă pe pat încă o vreme, sperînd că imaginile se vor risipi. Păreau să o înconjoare. Păreau să se ascundă printre umbre. Pîndeau lîngă patul ei. Pătrundeau prin zidurile vechii case.

Jenny coborî din pat şi se duse în bucătărie. Cămaşa de noapte îi era udă de sudoare. Temperatura era foarte ridicată, deşi era o noapte de iarnă, iar tunetele se rostogoleau nemiloase deasupra pămîntului, ca şi cînd şi-ar fi căutat un loc unde să se odihnească.

Fulgerele răspîndeau vine galbene pe cerul întunecat. Jenny se cutremură. Ura furtunile de cînd primul ei tată adoptiv o încuiase într-un hambar şi o lăsase acolo toată noaptea. Cînd furtuna se înteţise, zguduind pămîntul, ea strigase îngrozită să i se dea drumul. Numai de teama focului o trimisese pe soţia lui să o elibereze şi de-atunci toate furtunile reînviau grozăvia şi spaima nopţii aceleia.

Căută limonada care rămăsese de peste zi şi bău însetată. Nu îşi potoli setea, nici nu simţi că se răcorise, căci căldura pătrunsese în pereţii casei şi nimic nu o putea domoli. Porni din cameră în cameră, cu o energie nebănuită.

O simţea pe Matilda, mergînd lîngă ea, dar prezenţa ei nu o liniştea, nici nu o tulbura. Amintirile trecutului erau prea vii, iar refrenul valsului prea familiar ca ea să se mai teamă.

Furtuna părea să se apropie tot mai mult, zăpuşeala era tot mai apăsătoare şi, după ce se stropi puţin cu apă călduţă şi tulbure, Jenny se întoarse în camera ei şi se întinse, extenuată, peste cuvertură. Ferestrele erau deschise, acoperite doar de sitele care nu lăsau insectele să intre în casă şi zgomotele nopţii pătrundeau pînă la ea amestecate cu vuietul tunetelor.

Rămase acolo, gîndindu-se la ce îi spusese Helen şi în cele din urmă deschise şi ultimul jurnal. Aproape toate piesele din care fusese alcătuită viaţa Matildei se îmbinaseră, aşa că, deşi nu credea că se va putea concentra din pricina naturii dezlănţuite, Jenny se hotărî să încheie povestea.

Churinga începuse, în sfîrşit, să aducă profit. După ce se sfătuise şi cu Finn, Matilda hotărî să investească profitul pentru un viitor sigur. Viaţa în ţinutul acela era schimbătoare, îţi rezerva cînd belşug, cînd foamete, iar după chinul din anii războiului, Matilda era hotărîtă să nu mai ajungă în pragul sărăciei.

După un schimb de scrisori cu consilierul de afaceri al Băncii Australiene din Broken Hill, Matilda hotărî să străbată drumul lung, ca să discute problema faţă în faţă cu el. Era obişnuită să stea de vorbă cu oameni care cunoşteau capcanele şi dificultăţile vieţii în ţinuturile din interior, dar nu ştia cum fac afaceri cei din oraş.

Gîndul că va trebui să discute cu un străin o problemă atît de importantă precum era viitorul Churingăi o neliniştea.

Era prima oară cînd părăsea Churinga şi împrejurimile ei, era prima oară cînd călătorea dincolo de Wallaby Flats. Cu toate că Finn se oferise să o însoţească, Matilda refuză.

Se descurcase singură pînă aici și nu și-ar fi iertat să se lase învinsă de un lucru atît de mărunt.

Îi luă mai multe zile de condus cu mare grijă pe noua șosea care ducea la Broken Hill. Noaptea, cînd se înfășura în pătură și se odihnea pe patul de campanie, își repeta în minte ce îi va spune consilierului, domnul Geoffrey Banks.

Biroul acestuia se afla la etajul al doilea al unei clădiri impozante, în stil victorian, despre care Matilda își imagină că fusese cîndva o casă particulară. La intrare avea coloane albe, impunătoare și era înconjurată de grădini bine îngrijite, unde se vedeau femei elegante stînd pe bănci, la umbra eucalipților în floare.

Simțindu-se stingherită de pantofii noi pe care îi încălțase și de rochia ei de vară, Matilda își îndesă pălăria peste părul îndărătnic, și urcă treptele.

Geoffrey Banks era tînăr, cu o strîngere fermă de mînă și un zîmbet binevoitor. Matilda îl iscodi cu privirea, căutînd semne de duplicitate cînd el îi spuse că înțelege prea bine ce probleme avea ea la Churinga, dar cînd află că fratele lui era proprietar la Nulla Nulla, neliniștea ei dispăru.

Dură o vreme pînă se hotărî asupra unui portofoliu de investiții, însă în cele din urmă treaba fu făcută și Geoffrey îi turnă un pahar de sherry. O privi pe deasupra ochelarilor preț de cîteva secunde, apoi îi spuse:

– V-ați gîndit să faceți și un testament, domnișoară Thomas?

Matilda rămase ca trăsnită. Niciodată nu-i trecuse prin minte necesitatea unei astfel de măsuri.

– Nu prea, răspunse ea. Nu am cui să las proprietatea după moartea mea.

Consilierul își rezemă coatele de masă. În ochii lui se zări o licărire pe care altcineva ar fi luat-o drept o încercare de a flirta. Nu și Matilda.

– Domnișoară Thomas, dumneavoastră sînteți încă tînără și, dacă îmi îngăduiți, aș putea spune că sînteți o femeie atrăgătoare. Cine știe ce vă rezervă viitorul? Eu v-aș sugera ca, în cazul în care nu doriți să se ocupe guvernul de fermă după ce nu veți mai fi, să încredințați toată proprietatea

urmașilor dumneavoastră – la fel cum au procedat mama și bunica dumneavoastră.

Matilda îl privi încruntată. Cine se credea individul ăsta ca să facă pe grozavul în fața unei femei mai în vîrstă, care ar fi putut chiar să-i fie mamă?

– Nu există nici un fel de moștenitor, replică ea ferm. Și nu am de gînd să-mi schimb viața.

– Înțeleg, domnișoară Thomas, spuse consilierul cu precauție. Dar chiar insist să vă mai gîndiți. Viața ne surprinde de multe ori și... cine știe? Poate o să doriți să vă căsătoriți, să vă faceți o familie. Dacă se întîmplă să muriți înainte să faceți un testament, atunci familia de care vă vorbeam va trebui să se lupte la tribunal ca să obțină moștenirea la care are dreptul. Și nu cred că vă doriți așa ceva, nu?

Matilda se gîndi la Ethan și la Andrew și la faptul că familia Squires își dorise întotdeauna să pună mîna pe Churinga. Dacă ce spunea omul ăsta era adevărat, atunci îndată ce ar muri ea, clanul Squires s-ar năpusti. Se uită din nou la Geoffrey Banks. Omul era viclean, dar chiar dacă era foarte posibil ca ea să rămînă fată bătrînă, Matilda înțelegea ce voia el să spună.

– S-ar putea să nu se schimbe nimic, dar... nu văd nici un rău în asta, spuse ea în cele din urmă. Ce trebuie să fac?

Geoffrey Banks îi zîmbi.

– Mai întîi trebuie să hotărîm pe cine ați alege ca să moștenească Churinga. V-ați gîndit la cineva?

Matilda rămase cu privirea pierdută în gol. Felul în care își trăise ea viața îi lăsase puțini prieteni și nici o rudă. Ea și April își scriau, dar Matilda începuse să simtă că se depărta de ea și, cu trecerea anilor, le era tot mai greu să găsească despre ce să-și scrie. Acum viețile lor erau diferite – April locuia în oraș și lucra într-un birou, printre oameni eleganți și rafinați, care păreau extrem de interesanți față de lumea limitată și habotnică din ținutul interior. Copiii ei aveau să fie chiar înstăriți după moartea bunicilor și Matilda nu credea că vor mai dori să se întoarcă la țară.

Dacă voia ca Churinga să nu ajungă pe mîna lui Squires, trebuia neapărat să găsească pe cineva în care să poată avea încredere.

Se mai gîndi puțin și luă o hotărîre care o miră și pe ea. Dar, analizînd mai bine ideea, înțelese că era cea mai bună soluție. La început, cînd abia îl cunoscuse, fusese foarte precaută în privința lui Finn McCauley, dar pe măsură ce trecuseră lunile își dăduse seama că ajunsese să-l placă și să-i prețuiască prietenia. În ciuda tinereții și frumuseții lui, Finn era un om tăcut, chiar timid, care iubea pămîntul și era reținut față de străini. Cu ea, însă, părea să se simtă la largul lui și cel puțin o dată pe săptămînă conducea timp de trei ore de la Wilga la Churinga, iar Matilda se obișnuise să pregătească o cină deosebită pentru ei doi în fiecare sîmbătă seara. După masă ascultau la radio sau discutau despre treburile din timpul săptămînii, apoi el pleca la fel de liniștit cum venise.

Zîmbi în sinea ei cînd se gîndi la prietenia lor și la încrederea care se instaurase între ei. Va trebui să-și găsească la un moment dat o soție, dar era mulțumită să știe ca putea să lase Churinga cuiva care ar avea grijă de ea.

Dar el nu trebuie să afle niciodată ce am făcut eu, își zise ea. *Nu vreau ca prietenia noastră să fie umbrită de nimic.*

– Vreau ca Churinga să-i rămînă lui Finbar McCauley de la Wilga, spuse ea într-un tîrziu. Și să fie ținută în păstrare pentru moștenitorii lui.

Geoffrey nu comentă nicicum hotărîrea ei și, după puțin timp, își strîngeau din nou mîinile.

– Documentele vor fi redactate și gata să le semnați peste două ore, domnișoară Thomas. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Matilda îi zîmbi și ea și ieși din birou. Era mulțumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, iar în cele două ore avea timp să se plimbe puțin prin Broken Hill.

Merse de-a lungul lanțului de magazine și privi cu uimire și admirație în vitrine. Totul era foarte sofisticat aici în comparație cu dughenele dărăpănate din Wallaby Flats. Apoi, rochia ei de bumbac părea ponosită pe lîngă rochiile elegante care îmbrăcau manechinele de plastic și, deși știa că mai tîrziu va regreta, nu se putu împotrivi ispitei și își cumpără trei rochii, o pereche de pantaloni, o jachetă și niște draperii gata croite pentru dormitor.

Dar ceea ce o uimea cel mai mult era lenjeria intimă. Nicicînd nu-și închipuise ea că femeile purtau lucruri atît de fine direct pe piele. Materialul era delicat, alunecos și părea să i se topească între degete. Iar culorile... Avea atîtea din care putea să aleagă, nu ca în catalogul de lenjerie intimă albă, de bumbac, din care comanda ea de obicei.

Pentru prima oară, după mulți ani, Matilda se simțea bine, era într-o dispoziție excelentă.

Încărcată cu o mulțime de pachete, se întoarse la camionetă. Cînd trecu pe lîngă vitrina mare și atrăgătoare a galeriei de artă se opri și ezită puțin, atrasă de anunțurile luminoase care făceau cunoscută organizarea unei expoziții.

Singurele picturi pe care le văzuse de cînd era mică fuseseră în cărțile și revistele pe care le împrumutase de la bibliotecarul ambulant. Acum avea o șansă cu care nu știa dacă se va mai întîlni vreodată.

Plăti șase pence și păși într-o lume de culori vii din ținuturile din interior și folclorul băștinașilor. Vederea atîtor tablouri îi tăie răsuflarea. Bogăția de culori și fidelitatea cu care artistul reda lumea atît de cunoscută ei o răscoliră adînc și își dădu seama cît de mult tînjea să poată realiza astfel de minuni numai pentru ea.

Fusese o vreme, odată, demult, cînd petrecuse ore în șir privind-o pe mama ei cum picta. Culorile pure ale peisajelor surprinse la Churinga, ale păsărilor și animalelor care trăiau acolo, se completau măiestrit pe coala pictată de Mary, iar Matilda era fascinată. Era un har pe care îl moștenise de la mama ei, însă de la moartea ei nu mai avusese timp de joacă – și nevoia de frumos fusese împlinită de vederea oilor sale, bine hrănite și sănătoase, păscînd pe cîmp.

Dar, stînd în fața unei deosebit de frumoase picturi în ulei care înfățișa o fermă izolată de vite, simți că îi revine dorința de a picta. După război, viața ei se schimbase. Avînd bani la bancă și oameni angajați să-i muncească pămîntul, îi rămînea timp să se ocupe de lucrurile pe care le ignorase atîta vreme. Cu o bucurie crescîndă, străbătu galeria și se opri în fața tejghelei.

Găsi acolo o mulțime de instrumente și materiale necesare picturii și zăbovi ceva timp pînă se hotărî, dar în cele din urmă alese o cutie de culori tempera, cîteva pensule bune, creioane, hîrtie și un șevalet ușor. Se simți vinovată cînd întinse banii și așteptă să-și vadă achizițiile împachetate. Călătoria aceasta se dovedea prea scumpă și ispititoare.

Dură cîteva minute să semneze actele și le depuse la bancă, în siguranță. Cînd reveni în stradă, își dădu seama că se săturase deja de Broken Hill. Hotelul era prea scump, oamenii erau străini, iar ei îi era dor de Churinga. Urcă din nou în camionetă, alături cu pachetele cu minunile pe care le cumpărase, și porni către casă.

La Churinga, Matilda începu să facă treburile la care visase dintotdeauna, dar pentru care nu avusese timp pînă acum. Erau cărți pe care abia aștepta să le citească, haine pe care să le facă la mașina de cusut descoperită într-un hambar. Era veche, însă cu puțin ulei și cu ace noi, mașina funcționa ca nouă.

Apoi mai era și bucuria picturii. Plăcerea de a simți hîrtia nouă, fină sub penel. Trăsătura ușoară de penel care o ducea departe de problemele zilnice, absorbind-o cu totul.

Matilda privi cu ochi critic ultimele sale strădanii. Era mai bine decît sperase, recunoscu ea pe cînd studia atentă imaginea Churingăi de dinainte de renovare, așa cum și-o amintea ea. Cine ar fi crezut că mîinile acelea înăsprite de muncă ar mai putea mînui pensula, amestecînd culori și creînd o frumusețe atît de gingașă? Surîse încîntată, dar știa că mai era cale lungă pînă cînd lucrările ei puteau fi comparate cu cele de la galerie.

Zgomotul frînelor o făcu să tresară și Matilda se uită la ceas. Timpul zburase cît se îndeletnicise ea cu pictura. Acum Finn era aici, iar ea nici nu se apucase să pregătească cina. Îndesă repede pensulele într-un borcan cu apă și își scoase șorțul. Din fericire, rochia nouă de bumbac nu fusese mîzgălită cu acuarele, însă era ciufulită, ca de obicei. Își prinse părul cu agrafe și aruncă o privire în oglinda pe care o agățase pe perete.

Ce imagine, își zise. *Arsă de soare, cu obrajii pătați de pistrui, cu părul zbîrlit, începi să arăți vîrsta pe care o ai.*

Dar, conștient sau nu, pe Matilda începuse să o preocupe înfățișarea ei de cînd o vizita Finn, avînd grijă ca rochia să fie mereu curată și călcată, iar pantofii lustruiți. Uitase de pantalonii și de cizmele de odinioară, de pălăria ponosită și de părul nepieptănat. Își tot spunea că așa trebuie să arate stăpîna unei proprietăți înstărite – ca o adevărată doamnă, nu ca un băiețoi. Dar în sinea ei se întreba dacă nu cumva schimbarea aceasta avea de-a face cu vizitele lui Finn.

Finn bătu la ușă și Matilda îi strigă să poftească înăuntru. Aștepta cu nerăbdare serile petrecute împreună și avusese de gînd să încerce noua rețetă pe care o găsise într-o revistă, dar acum era prea tîrziu. Trebuia să se mulțumească cu friptura rămasă din seara trecută.

– Bună, Finn, zise ea cînd apăru în cameră. M-ai prins nepregătită de data asta. Cînd pictez timpul mi-o ia mereu înainte.

– Dacă ăsta-i motivul, atunci chiar mă bucur. Aici ai surprins foarte bine spiritul locului. Nu am știut cît ești de talentată.

Se întoarse spre ea și-i zîmbi. Pentru prima oară, Matilda observă o schimbare și la el. Cămașa era apretată, pantalonii călcați. Se bărbierise și își curățase unghiile, se tunsese. Încercarea de a-și îmblînzi cîrlionții udîndu-și părul era lăudabilă, chiar dacă nu prea reușită. Dar asta făcea parte din farmecul lui.

Roși și privi în altă parte.

– În seara asta cina o să fie ceva improvizat. Ți-e foame tare?

– Nu-ți face griji, zise el cu glasul plăcut. Dă-mi o bere și mă ocup eu de cartofi.

Pregătiră amîndoi masa în tăcere și cînd cina alcătuită din friptură rece, cartofi și murături a fost gata, mîncară la lumina lămpii, pe verandă. Matilda se surprinse reacționîd la felul lui blînd de a povesti cum își petrecuse ziua în tovărășia cailor pe care îi îndrăgea atît de mult. Era un om care se armoniza perfect cu viața pe care o trăia și cu pămîntul.

Ascultîndu-i glasul profund și melodios, își dădea seama cît de importante erau clipele acelea pentru ea. Pentru că el era tînăr și frumos și curînd avea să cunoască o fată de care să se îndrăgostească, iar prietenia lor va trece pe un plan secund.

Alungă gîndurile astea și luă o gură de bere. Poate că era bine să-i atragă atenția asupra felului în care se bîrfea despre prietenia lor nevinovată și să-l sfătuiască să-și rărească vizitele înainte de a fi prea tîrziu.

– Să știi că bîrfa din zonă are un subiect nou, spuse ea liniștit.

Ochii lui Finn străluciră ca două pietre scumpe în lumina lămpii și își trecu degetele prin păr.

– Care?

– Vizitele tale aici, Finn. Să nu-mi spui că nu ai auzit.

Finn zîmbi și dădu din cap, amuzat.

– Molly, eu nu plec niciodată urechea la vorbele astea. Am ceva mai bun de făcut cu timpul meu.

Se opri și luă și el o gură de bere.

– Și pînă la urmă, nu-i treaba nimănui dacă vreau să-mi petrec timpul liber la Churinga.

Matilda începu să rîdă.

– Așa este. Dar asta nu-i împiedică să vorbească. Mamele din ținutul nostru încep să-și ascută ghearele, Finn. Tu nu-ți dai seama, dar ai devenit obiectul unor discuții foarte aprinse. Localnicii încep să-și piardă răbdarea fiindcă au fete de măritat.

Finn rîse și el și-și văzu mai departe de mîncare.

– N-au decît să se agite cît poftesc, Molly. Bine că a apărut ceva care să le ocupe mințile mărginite. Și în plus, adăugă el, privind-o în ochi fără să șovăie, cred că sînt destul de mare ca să hotărăsc singur cu cine vreau să-mi petrec timpul, am dreptate?

Matilda se uită la el cu luare-aminte. Era plăcut să-l aibă acolo, să ia cina împreună și să asculte concerte la radio. Prezența lui însemna foarte mult pentru ea după toți anii aceia petrecuți în singurătate, dar își dădea bine seama de ce începuseră toate vorbele, zvonurile, suspiciunile. Ea avea o vîrstă prea înaintată ca să se poată bucura de compania lui

Finn. El ar fi trebuit să-și caute pe cineva de vîrsta lui – o soție.

Gîndul acesta o făcu să-i piară pofta de mîncare și revelația bruscă, aproape dureroasă, o mînie. Cît de nesăbuită fusese cînd îi încurajase vizitele! Într-o bună zi el își va aduce o soție la Wilga, iar prietenia lor se va limita la dialoguri politicoase ori de cîte ori s-ar întîlni pe cîmp sau în oraș – și, îngrozită de noua descoperire, Matilda își dădu seama că deja era geloasă pe această viitoare soție, nu putea îndura gîndul că el ar trăi lîngă altcineva, că ar împărți cina și calmele confidențe cu o altă femeie.

Rămase acolo, tăcută, uitînd de cină cînd recunoscu în sinea ei acest nou și înfricoșător adevăr. Începuse să-l privească pe Finn cu ochi de femeie – și încă o femeie destul de în vîrstă și de înțeleaptă. Ce ar fi putut să-și dorească un tînăr frumos de la o femeie trecută, pe care timpul o lăsase în urmă?

– Molly? Nu te simți bine?

Vocea lui o făcu să tresară, deși îi vorbise blînd. Matilda întoarse capul de teamă că ar putea să-i citească gîndurile în ochi. Făcu un efort și zîmbi.

– Cred că mi-a picat cam greu mîncarea, murmură ea. Dar o să-mi treacă.

Finn o privi preț de cîteva momente cum își făcea de lucru cu șervetul și tacîmurile.

– Eu nu-mi fac griji pentru zvonurile care circulă, așa să știi, și nici tu nu ar trebui să te îngrijorezi. Am trăit prea multă vreme în Tasmania și ajungi să te obișnuiești cu ele.

– Uit mereu că tu nu ești de-aici, zise ea, căutînd să pară mai detașată. Eu te văd însă de parcă ai fi de pe meleagurile astea. Ai aerul că te simți ca acasă.

O tulburau emoții necunoscute pînă atunci și coborî repede privirea la paharul de bere.

Finn se îndepărtă de masă, puse un picior peste celălalt și își aprinse o țigară de foi.

– Nu ți-am spus prea multe despre mine, nu-i așa? zise el în cele din urmă. Stăm mereu de vorbă despre pămînt și

despre proprietăţi şi mai puţin despre ce ne-a adus pe amîndoi în locul ăsta.

– Tu ştii cam toată povestea mea, răspunse Matilda liniştit. Mi-ar plăcea şi mie să ştiu cum a fost viaţa ta înainte să vii la Wilga.

Finn pufăi din ţigară şi, îndesîndu-şi degetele mari în buzunarele pantalonilor, rămase cu ochii rătăcind peste păşunile de lîngă casă.

– Părinţii mei aveau o fermă mică, în centrul Tasmaniei, numită Meander. Se află pe o cîmpie întinsă, înconjurată de munţi, şi este cînd foarte cald, cînd îngrozitor de frig. Creşteam cai. Nu-mi amintesc un timp din viaţa mea cînd să nu fi fost în preajma cailor. Din cauza asta, după război, am hotărît să primesc oferta guvernului şi să-mi fac un loc al meu aici.

Matilda se uita atentă la el în lumina tremurîndă a lămpii şi i se păru că zăreşte o umbră în ochii lui.

– De ce nu te-ai întors în Tasmania şi ai vrut să o iei de la capăt aici?

Finn se foi pe scaun, îşi scoase ţigara dintre buze, o cercetă îndeaproape, după care scutură scrumul în farfurioară.

– În urmă cu mai mulţi ani a murit tata şi eu am continuat să mă ocup de fermă pînă cînd a murit şi mama. Apoi a venit războiul şi curînd am împlinit vîrtsa la care mă puteam înrola, aşa că am vîndut tot şi am depus banii la bancă pentru cînd aveam să mă întorc. Numai că locul nu mai era la fel fără mama.

Matilda oftă, amintindu-şi propria experienţă.

– Înţeleg. Îmi pare rău dacă te-am făcut să vorbeşti despre lucruri pe care ai fi preferat să le ţii pentru tine.

Finn ridică din umeri.

– Molly, stai liniştită. Bătrînul a fost un ticălos şi, ca să fiu sincer, într-un fel m-am simţit uşurat cînd a murit. Dar mama... Ei bine, cu ea lucrurile au stat altfel.

Matilda urmărea conflictul emoţional care se citea pe chipul şi în ochii lui. Finn vorbea rar despre trecutul lui, însă în seara asta părea dornic să se descarce de tot ce nu-i dădea pace, iar ea se ferea să-i tulbure şirul gîndurilor.

– Poate că socoteşti că nu e bine să vorbesc aşa despre tata, dar să ştii că el m-a urît. Am fost singurul lui fiu şi am vrut să-i fac pe plac, dar nu-mi aduc aminte să-mi fi arătat măcar puţină afecţiune. Niciodată. Numai mama m-a încurajat şi a făcut din mine bărbatul care sînt acum, încheie el.

În încăpere se aşternu o tăcere grea, cînd Finn căzu pe gînduri, iar Matilda revăzu imaginea lui Mervyn. Părinţii erau răspunzători pentru multe – era o minune că ea şi Finn ajunseseră pînă aici.

– După ce a murit tata am înţeles de ce fusese atît de aspru cu mine, reluă el istorisirea. Vezi tu, eu nu eram fiul lui. Abia după cîţiva ani, cînd mama era pe moarte, mi-a spus. Am fost adoptat. Dar aş zice că în sinea mea bănuiam deja ceva. Numai că, după ce am rămas doar eu şi mama, treaba asta nu a mai contat. A fost o mamă bună şi am iubit-o foarte mult.

– Dar cu părinţii tăi adevăraţi ce s-a întîmplat? Nu ai fost niciodată curios să afli?

– Nu. Mama a murit înainte să-mi poată spune mai multe, iar eu nu mi-am bătut capul să aflu. Mama a fost mama. Singura pe care am avut-o şi pe care am vrut-o. A fost o femeie cumsecade. După moartea ei m-am gîndit să mă fac preot. Ea a fost catolică şi şi-a dorit întotdeauna să fac o asemenea carieră. Numai că eu am iubit prea mult pămîntul şi libertatea de a lucra cu caii.

Zîmbi.

– Cred că mai bine îl slujesc pe Domnul dedicîndu-mi viaţa acestor treburi decît dacă m-aş închide printre călugări.

Matilda văzu licărirea din ochii lui şi înţelese că asta era o latură a lui Finn pe care nu o bănuise şi care o stînjenea.

– Eu cu religia nu mă împac prea bine, zise ea precaut. Mi s-au întîmplat prea multe ca să mai cred într-un Dumnezeu care ne iubeşte şi ne iartă pe toţi.

Finn o privi lung şi oftă.

– Înţeleg. Războiul mi-a deschis şi mie ochii. De multe ori credinţa mi-a fost pusă la încercare. E greu să mai crezi în Dumnezeu cînd în jurul tău e măcel şi-i vezi murind pe cei mai apropiaţi prieteni.

Își stinse țigara.

– Însă credința face parte din ființa mea. N-o să încep să-ți vorbesc despre religie și nici n-o să caut să te convertesc, nu vreau decît să-mi trăiesc viața cît mai bine cu putință. Nu știu de ce îți povestesc toate astea. Poate ai să mă socotești un fanatic sau un smiorcăit. Te rog să mă ierți.

Matilda se aplecă asupra mesei și-i luă mîinile într-ale ei.

– Îți mulțumesc că ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui ce simți, zise ea blînd.

Finn nu-și trase mîinile înapoi, ci începu să-i mîngîie binișor degetele.

– Mi-e foarte ușor să stau de vorbă cu tine, Molly. Am știut că ai să mă-nțelegi.

Matilda înghiți nodul care i se pusese în gît. Și-ar fi dorit să-l poată mîngîia pe cap, să-i netezească buclele care îi cădeau pe frunte, să-l poată ține în brațe pînă cînd umbrele ar fi dispărut din ochii lui. Era vina războiului în bună măsură, cît despre ea, regreta că nu avea o asemenea credință.

Apoi rațiunea învinse și Matilda își retrase mîna, ocupîndu-se repede de vase. Ce-o apucase? se întreba ea furioasă. *Vino-ți, în fire, femeie! Ți-ai pierdut și ultimul dram de minte?*

Lăsă vasele în chiuvetă, se întoarse lîngă radio și așteptă să prindă postul.

– Finn, nu trebuie să te îngropi la Wilga, spuse ea apăsat. Se organizează în ținut tot felul de reuniuni și e vremea să începi și tu să te distrezi puțin.

Difuzorul lăsă să se audă în încăpere un vals încîntător de Strauss, umplînd tăcerea care se așternuse între ei.

– Ești foarte înțeleaptă pentru cineva care părăsește atît de rar Churinga. Tu de ce nu mergi niciodată la petreceri? Cum de nu te-ai căsătorit?

– Am fost prea ocupată, răspunse ea scurt. Și-apoi, nu am nevoie de un bărbat ca să simt că am o viață împlinită.

Finn veni repede lîngă ea și, prinzînd-o pe după umeri cu palmele lui calde, o întoarse spre el.

– Cum ai adunat tu atîta mînie, Molly? Cine te-a rănit atît de tare de te-a făcut să trăiești retrasă aici?

Matilda încercă să se desprindă din brațele lui, dar Finn o strînse și mai tare. Ridică timidă privirea spre el, creștetul ei abia ajungîndu-i lui pînă la piept. Niciodată nu mai fuseseră atît de apropiați, iar atingerea lui o răscolea.

– Nu sînt mînioasă, zise ea, abia reușind să respire. Numai că așa mi-am așezat eu viața. Pari să fi uitat, Finn, că sînt o femeie în vîrstă și e prea tîrziu să mă mai schimb.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă el blînd.

Duse un deget pînă la bărbia ei și-i înălță capul, silind-o să-l privească în ochi.

– S-a întîmplat ceva care te determină să te ascunzi. De ce nu ai destulă încredere în mine ca să-mi spui?

Dar erau lucruri pe care nu i le putea mărturisi. Nu avea curajul. Înghiți, apoi, după un început șovăitor, își găsi cuvintele și porni să povestească pe nerăsuflate întîmplări din trecutul ei. Se simțeau de parcă i s-ar fi luat o greutate imensă de pe umeri. În cele din urmă ridică din nou ochii spre el, implorîndu-l să înțeleagă și să nu-i mai pună întrebări.

Finn oftă lung, adînc și o înconjură cu brațele, apropiind-o și mai mult de el.

– Molly, tu ești o femeie frumoasă. Și foarte tenace. Nu ar trebui să stai atît de retrasă din cauza celor întîmplate cîndva. Orice bărbat înțelept ar fi mîndru să-i fii soție.

– Asta-i prea de tot! bîigui ea la pieptul lui.

Abia respira și inima îi bătea cu putere, tulburată de apropierea lui. Cum tînjea să-și poată odihni capul la pieptul lui, să respire mireasma proaspătă a trupului lui, să simtă în pieptul ei bătăile inimii lui!

Rezistă acestor dorințe pînă atunci neștiute și se uită la el.

– Sînt o femeie bătrînă cu tenul plin de pistrui și cu mîinile ca ale unui oier. Părul meu are culoarea morcovului și e aspru ca sîrma. Sînt chiar fericită în singurătatea în care trăiesc. Poate că pămîntul te dezamăgește uneori și te lasă în drum, însă nu te minte niciodată.

Încercă a doua oară să se desprindă din brațele lui, însă Finn o ținu și mai strîns, privind-o fără să clipească și începînd să plutească prin cameră pe ritmul seducător al valsului. Era

ca un fluture prins în plasa luminoasă a ochilor lui, iar cînd Finn se aplecă şi o sărută, Matilda simţi fiori săgetînd prin toată ființa ei și gîndurile se pierdură în neant, iar principiile ei despre singurătate se prefăcură în cenuşă. Şi totuşi nu era bine! El era prea tînăr. Ea era prea în vîrstă. Nu trebuia să se întîmple aşa ceva. Trebuia să dea imediat înapoi şi să pună capăt.

Dar rămase nemişcată. Ca şi cum îşi pierduse controlul. Finn o purta într-un dans pe care ea l-ar fi vrut fără sfîrşit – şi în ciuda tuturor temerilor ei, nu putea face nimic.

Se mişcau încet, legănaţi de ritmul muzicii, devenind parte din frumuseţea ei, pînă cînd refrenul se topi în tăcerea Churingăi. Atunci Finn se opri şi-i cuprinse chipul între palme. Era atît de aproape, încît Matilda îi simţea respiraţia pe pleoape şi vedea sclipirile violet-albăstrui ale ochilor lui. Nu era bine – asta îi spunea fiecare tresărire a raţiunii – şi cu toate acestea tînjea după încă un sărut. Ar fi vrut să mai simtă o dată apăsarea moale a buzelor lui pe gura ei. Ar fi vrut să simtă din nou fiorii aceia care îi făcuseră cunoscute trăiri atît de contradictorii şi totuşi minunate.

Buzele lui se apropiară, aproape atingîndu-le pe ale ei, apoi, încet-încet, cele două guri se uniră.

Matilda se trezi dintr-o dată captivă într-un vîrtej al dorinţelor pe care nu le cunoscuse niciodată, nu le crezuse niciodată posibile. Se agăţă de el, îşi plimbă degetele prin părul lui, se lipi de el. Se abandonă dulceţii atingerii lui cînd Finn îi sărută gîtul, sorbind fiecare zvîcnet al inimii ei înainte să se întoarcă la buzele care îl aşteptau. Apoi gurile lor se uniră într-un sărut ameţitor, făcînd-o să cunoască învolburarea unei plăceri inimaginabile. Simţea că se pierde în braţele lui, că se topeşte şi pătrunde în toată ființa lui – dar tot nu era de ajuns.

– Molly, te iubesc, îi zise Finn cu glas sugrumat. Te iubesc dureros de mult. Vreau să fii soţia mea, o imploră el, continuînd să o sărute înnebunit pe gît, pînă jos, în adîncitura delicată de unde începea rochia. Căsătoreşte-te cu mine, Matilda. Căsătoreşte-te cu mine înainte să înnebunesc.

Cu un efort, ea reveni la realitate şi se desprinse din braţele lui.

– Nu pot, gîfîi ea. Asta-i o nebunie. N-o să meargă.

Cînd Finn întinse mîna după ea, Matilda se dădu în lături. Dacă o mai atinge o dată, va fi pierdută. Unul dintre ei trebuia să-şi păstreze mintea întreagă.

Pe chipul lui Finn se citea confuzia.

– Dar de ce, Molly? Te iubesc şi, după ce s-a petrecut acum, îmi dau seama că şi tu mă iubeşti. De ce nu treci peste încăpăţînarea asta?

Mai făcu un pas spre ea, dar nu mai încercă să o atingă.

– Nu toţi bărbaţii sînt ca Mervyn, spuse el încet. Îţi promit că niciodată n-o să-ţi fac vreun rău. Îmi eşti prea dragă.

Matilda începu să plîngă. De mult nu mai plînsese, însă emoţiile pe care le trăia erau atît de amestecate, încît nimic din ce s-ar mai fi petrecut în seara aceea nu ar fi uimit-o. Îl iubea – de asta nu se îndoia –, minunea era că şi el simţea la fel.

Dar cînd se uită la el printre lacrimi şi-i văzu durerea şi tulburarea, încercă să-şi închipuie viitorul împreună. Dacă se apropiaseră atît de mult numai din cauza singurătăţii? Dacă într-o zi se va uita la ea şi va vedea cît era de bătrînă? Şi dacă el va descoperi că de fapt nu o iubeşte deloc şi se va întoarce spre o femeie tînără care să-i poată face copii şi alături de care să poată îmbătrîni în tihnă? Cum ar putea ea îndura agonia de a-l vedea lîngă altcineva cînd ajunsese să-l cunoască atît de intim?

Simţi o durere ascuţită, de parcă cineva ar fi înjunghiat-o, şi cu toate că agonia devenea de neîndurat, Matilda ştia care trebuia să fie răspunsul ei şi îşi dădea bine seama de urmări. Îl va pierde. Prietenia lor nu mai putea fi aceeaşi după noaptea asta – iar ea nu-l va putea avea niciodată ca iubit.

– Finn, nu mă pot căsători cu tine pentru că am aproape treizeci şi şapte de ani şi sînt prea în vîrstă şi prea înăsprită de atîta muncă. Iubire, găseşte-ţi pe cineva care să poată îmbătrîni o dată cu tine. Pe cineva care să-ţi poată dărui copii şi lîngă care să trăieşti toată viaţa.

Două mîini puternice o prinseră de brațe și o întoarseră spre el. Finn o strînse la piept și începu să o legene și să o alinte ca pe un copil.

– Cu tine o să mă căsătoresc, Matilda Thomas, declară el apăsat. Ne iubim și vreau ca tu să fii soția mea. N-o să accept un refuz. Avem o singură dată în viață o asemenea șansă, iar eu nu o să resping cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată doar pentru că tu te crezi prea bătrînă.

Lacrimile ei pătrunseră în țesătura cămășii lui și Matilda își aminti legenda pe care i-o spusese Gabriel despre cel dintîi bărbat și despre prima femeie, și cum hotărîseră ei să pornească în călătoria vieții împreună. Îl iubea pe Finn, iar el o iubea pe ea – atunci de ce să iscodească cu mintea un viitor despre care nimeni nu știa ce putea aduce? Nu cumva era mai bine să trăiască un scurt moment de fericire, decît să îndure o singurătate searbădă fără el?

Îl privi în ochi, văzu acolo dragostea lui pentru ea și se relaxă în îmbrățișarea lui. Îi apropie capul de al ei, savură încă o dată minunea buzelor lui și înțelese că așa era bine. Să se bucure de fiecare zi, de fiecare clipă, ca atunci cînd vremea lor împreună se va sfîrși, să poată duce cu ea o comoară de amintiri.

– Da, Finn. O să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc prea mult ca să te las să pleci de lîngă mine.

– Atunci vino și dansează cu mine, Matilda. Să dansezi mereu cu mine, strigă el cu bucurie nestăpînită și o ridică în brațe.

Matilda se agăță de el și pe obraji i se prelingeau nestingherite lacrimi de fericire. *Oricît ar dura*, își făgădui ea. *Oricît ar dura.*

Jenny își șterse lacrimile și lăsă jurnalul la o parte. Matilda fusese o femeie extraordinară. Reușise să facă față unei vieți care i-ar fi doborît și pe cei mai puternici bărbați și era gata să-și sacrifice fericirea fiindcă se îndoia că un tînăr atît de frumos ca Finn ar putea să o dorească pe ea. Și totuși a găsit curajul de a înfrunta un viitor atît de nesigur, oricît de dureros

ar fi în cele din urmă, pentru că înțelesese că viața nu oferea garanții, iar Finn merita riscul.

Jenny oftă și se gîndi la Peter și la Ben. Viața ei păruse atît de echilibrată, atît de așezată și de sigură, pînă cînd soarta se amestecase în liniștea ei și o sfîșiase. Nu-i mai rămăseseră decît amintirile, dar erau mai mult decît nimic.

Primele raze de lumină se străduiau să risipească norii. Privind spre fereastra luminată, se întrebă dacă amintirea lui Brett și a Churingăi o va însoți și după ce se va întoarce la Sydney.

Este sigur că pe Matilda nu o va uita – jurnalele ei l-ar marca pe oricare cititor. Dar Brett? Nu era ca Finn McCauley, nici vorbă.

– Încă o zi, Ripper. Atît ne-a mai rămas.

Îl ridică pe cățeluș din ascunzătoarea lui de sub pat și-l alintă. Ripper o linse pe obraji, tremurînd la fiecare tunet, cu coada între picioare.

– Hai, băiete. Poți să faci o tură prin curte și după aceea îți dau să mănînci.

Jenny îl duse la ușa din spate și după ce se zvîrcoli puțin în iarba înaltă, Ripper se întoarse repede lîngă ea. Jenny privi în sus, către cer. Era o căldură înăbușitoare și totuși o trecură fiori. Electricitatea din aer era palpabilă, mirosul amenințător al forțelor naturii, unite acum, legau cerul de pămînt într-un strîns echilibru, în așteptarea clipei în care toate furiile aveau să fie descătușate.

Se uită spre țarcuri. Caii fuseseră adunați în țarcuri în colțul cel mai îndepărtat, la distanță mare de copacii care se legănau și se plecau în bătaia fierbinte a vîntului, atingînd pămîntul cu ramurile lor lungi și mlădioase. Oile se îngrămădiseră unele într-altele lîngă garduri, cu spinările întoarse împotriva vîntului, și behăitul lor se auzea pretutindeni.

Era o scenă despre care Jenny știa că se repeta de zeci de ani și care se va repeta, poate, și în anii ce vor veni. Ținutul nu se schimbase și nici cei care îl locuiau. Erau oameni puternici, de neînvins, duri ca pămîntul însuși și ca natura cu care luptau.

Se întoarse în casă și-i pregăti lui Ripper masa de seară într-un castron. Frica nu-i tăiase pofta de mîncare, observă Jenny. Îl lăsă să mănînce și străbătu încăperea ca să mai privească o dată acuarelele care o fascinaseră încă de la venirea ei.

Era Churinga pe care o cunoscuse Matilda. Fiecare detaliu era surprins cu delicatețe în culori calde. Jenny se bucura mult că ea și Matilda împărtășeau dragostea pentru artă; lucrul acesta o făcea să se simtă și mai aproape de femeia pe care nu o întîlnise niciodată, dar pe care avusese norocul să o cunoască atît de intim.

Dădu jos tablourile de pe perete și le împachetă cu grijă într-un coș de mere și apoi le legă strîns de pînzele ei. Adăugă și blocurile de desen, uleiurile și pensulele, le legă pe toate cu sfoară și le înfășură în hîrtie brună. Le va lua pe toate la Sydney, hotărî ea. Nu numai ca amintire a ceea ce ar fi putut să fie, dar și ca o evocare palpabilă a vieții și a influenței pe care o avusese o femeie anume asupra acelui colț din New South Wales.

Încă o zi, se gîndi ea tristă și privi în jur. *Încă o zi și toate astea vor fi doar amintiri.* Furioasă pe sine și simțind nevoia de a fi cu cineva, o căută pe Diane.

Diane zăcea întinsă și lampa de pe noptieră arunca o pată galbenă pe pat. Dormea, încruntată și cu buzele mișcîndu-se într-o comunicare silențioasă cu visele ei.

Jenny închise ușa și se întoarse în camera ei. Îi mai rămăseseră cîteva pagini din jurnal, apoi, gata. În ultima zi putea să călărească și să mai străbată o dată ținutul pe care ajunsese să-l îndrăgească. Trebuia să-și ia rămas-bun.

Matilda se lăsase furată de entuziasmul lui Finn.

– Finn, nu cumva ar trebui să mai așteptăm puțin? protestă ea. S-ar putea să te răzgîndești.

– Nu, n-o să mă răzgîndesc, răspunse el ferm. Și nu avem nici un motiv să așteptăm, Molly. Dumnezeu știe cît de mult ne-a luat să ne găsim unul pe celălalt.

– Atunci hai să mergem la un ofițer al stării civile în Broken Hill, zise ea repede. Nu vreau să fiu centrul atenției

și motiv de bîrfă, iar pe de altă parte m-aș simți ipocrită să trec printr-o slujbă la biserică.

Finn o îmbrățișă din nou și o sărută pe creștet.

– Molly, mie nu-mi este rușine de ce facem. Și nu văd de ce nu ar trebui să avem și binecuvîntarea lui Dumnezeu. Iar lumea nu are decît să ne privească. Ceea ce contează sîntem noi doi și jurămintele pe care o să ni le facem. Atît.

Matilda se uită în ochii lui, nu pe deplin convinsă că are dreptate. Petrecuse prea mulți ani încercînd să facă să tacă vocile care se auzeau prin rețeaua telefonică, iar acum, hotărîrea lui Finn avea să spulbere zidul pe care îl construise în jurul ei pentru a se proteja.

Părintele Ryan îmbătrînise. Figura lui prelungă era străbătută de zbîrcituri săpate de oboseală, iar părul lui, cîndva negru, acum încărunțise. Asinul și careta fuseseră înlocuite cu o mașină, însă anii lungi de umblat prin întinsa parohie își spuneau cuvîntul.

Zîmbi cînd auzi de ce veniseră la el Matilda și Finn.

– Mă bucur pentru voi amîndoi, le zise el cu accentul lui blînd de irlandez, abia atins de nazalizarea australiană. Știu că viața nu a fost deloc ușoară pentru tine, Matilda, și m-aș simți onorat să săvîrșesc eu ceremonia de nuntă.

Matilda privi către Finn și el îi luă mîna într-a lui, ținînd-o pe genunchi. Făcea tot ce-i stătea în putință ca să-i dea încredere, însă ea se simțea stingherită de prezența preotului.

Părintele Ryan întoarse paginile registrului.

– Se fac multe nunți acum, de cînd s-a încheiat războiul, zise el bucuros. Duminica asta o să fac strigările, iar slujba o să fie peste patru săptămîni.

Ridică privirea și se uită la ei.

– E bine?

Matilda și Finn se priviră și el îi strînse și mai tare mîna.

– Părinte, pentru noi nu e niciodată prea curînd, spuse Finn.

Preotul îi privi sever pe deasupra ochelarilor și Matilda roși.

– Nu e ceea ce credeți, părinte, se grăbi ea să-i explice. Numai că nu vedem de ce am aștepta atît de mult.

Mîna îi transpirase, iar încăperea părea să-şi strîngă zidurile în jurul ei. Fusese o greşeală să vină aici. Fusese o greşeală să creadă că poate da ochii cu preotul după cele întîmplate cu tatăl ei.

– Fată dragă, mama ta te-a crescut cu gîndul că vei deveni o catolică vrednică, o mustră el. Nu aş vrea să cred că vei păşi în căsnicie cu sufletul mînjit de păcate.

Sînt mai păcătoasă decît ţi-ai fi închipuit vreodată, gîndi ea, strîngînd mîna lui Finn în palma ei.

El se plecă puţin înainte.

– Părinte, Matilda şi cu mine nu am greşit cu nimic. Şi o să aşteptăm bucuroşi ziua nunţii.

Preotul închise registrul şi se rezemă de speteaza scaunului. Scoase din buzunar un ceas şi desfăcu capacul.

– Aţi vrea să vă şi mărturisiţi dacă tot aţi ajuns pînă aici? Eu am timp destul.

– Au trecut prea mulţi ani, părinte, se grăbi Matilda să răspundă. Mă îndoiesc că-mi pot aminti toate păcatele.

Şi zîmbi, încercînd să pară că nu ascunde un secret şi să evite privirea pătrunzătoare a preotului. Ar fi vrut să iasă mai repede din birou şi să inspire aerul proaspăt de-afară. Ar fi vrut să fie departe de mirosul mobilei lustruite şi al cărţilor mucegăite. De ce îi îngăduise lui Finn să o aducă aici, cînd păcatele ei erau prea grele ca să poată fi mărturisite unui preot? Părintele Ryan i-ar fi spus că sufletul îi va putrezi în iad dacă ar fi ştiut ce făcuse cu Mervyn şi dacă ar fi cunoscut şi urmările faptei sale.

Finn îi strîngea mîna, încurajînd-o tacit să rămînă tare. Ea ştia însă că de data asta nu va putea să-şi învingă neputinţa.

– Iertaţi-mă, părinte. A trecut prea mult timp şi aş fi o ipocrită dacă aş încerca acum să mă spovedesc, încheie ea stîngaci.

Preotul Ryan îşi scoase ochelarii şi îşi masă, gînditor, şaua nasului.

– Matilda, eu nu te pot sili şi nici nu vreau s-o fac. Dar spovedania face parte din ceremonie, aşa că nădăjduiesc că te vei răzgîndi. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, ştii unde mă găseşti. E valabil şi pentru tine, tinere.

Se ridică, le strînse mîinile şi îi conduse afară din casa parohială.

– Vă aştept pe amîndoi la slujbă în duminicile următoare ca să vă ascultaţi strigarea. Dumnezeu să vă aibă în pază.

Matilda porni grăbită pe lîngă pietrele funerare prăfuite şi strîmbe şi ieşi în stradă. Voia să ajungă cît mai departe de atmosfera sufocantă, apăsătoare a bisericii. Trecuseră prea mulţi ani de cînd nu se mai gîndise la Dumnezeu. Se întîmplaseră prea multe, iar credinţa ei nu fusese destul de puternică pentru a supravieţui atacurilor.

Finn o ajunse din urmă şi o prinse de mînă.

– Matilda, aşteaptă. Ce-i graba asta? De ce te temi?

Matilda se uită lung la el, praful din cimitir plutind în jurul picioarelor ei.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise ea cu glas stins. Dar nu aici. Du-mă, te rog, înapoi la Churinga.

Se întoarseră la camionetă şi Finn tăcu contrariat. Matilda îi era recunoscătoare pentru înţelegere. Nu contempla măreţia peisajului care i se derula pe dinaintea ochilor cînd ieşiră din Wallaby Flats, ci se chinuia să stabilească ce şi cum avea să-i spună lui Finn. Nu era drept să-i ascundă ultimul ei secret – acela al îngropării, cu mulţi ani în urmă, a fiului ei.

Era, totuşi, un secret pe care ar fi preferat să-l ţină pentru ea. Se simţea încă murdară, folosită, mînjită de poftele lui Mervyn şi de minciuna în care fusese nevoită să trăiască de atunci. Oare cum va reacţiona Finn? O va mai vrea oare? Va înţelege de ce îi era imposibil să se spovedească?

Privea în gol. Trebuia să aibă încredere în el. Trebuia să creadă că el va înţelege de ce nu ar fi putut ea să înceapă noua lor viaţă împreună cu conştiinţa încărcată. Educaţia pe care o primise în spiritul catolic se dovedea, în cele din urmă, prea puternică pentru a mai fi ignorată.

Finn intră în curte, opri maşina şi Matilda coborî. Se întoarse lîngă el, îl ţinu de mînă fără să spună nimic, apoi îl conduse în casă. Soarta ei se afla acum în mîinile lui.

După un timp se opri din povestit. Avea ochii uscaţi şi se uita cum groaza pusese stăpînire pe chipul lui fin şi privirea i se întunecă. Pînă în clipa aceea nu spusese nimic.

– Acum știi tot, Finn, zise ea cu glas liniștit. Dacă vei vrea să anulezi nunta, am să înțeleg.

Finn se ridică de pe scaun și îngenunche la picioarele ei. O înconjură ca brațele și-și puse capul pe genunchii ei.

– Fata mea dragă, oftă el. Chiar ai crezut că iubirea mea pentru tine este atît de fragilă? Nu a fost vina ta – și nici păcatul tău –, nu trebuie să-ți fie rușine de nimic.

Matilda oftă ușurată și își plimbă degetele prin buclele lui dese și întunecate. Iar cînd Finn ridică din nou ochii spre ea, își dădu seama că vorbele erau acum de prisos. Liniștită la gîndul ca abia acum era, într-adevăr, acasă, se abandonă îmbrățișării lui.

Se căsătoriră după trei săptămîni în bisericuța de lemn din Wallaby Flats. Doi dintre mocanii lor au venit ca martori și singurii invitați au fost oamenii angajați la Churinga și la Wilga.

Matilda hotărî să nu poarte rochie albă. Nu i se părea potrivit și ar fi însemnat să continue minciuna. Așa că se duse iar la Broken Hill și, după multe ezitări, alese o rochie verde ca apa mării. În talie avea brodați niște trandafiri minusculi, de unde rochia cădea pînă aproape de pămînt în falduri de mătase ce strălucea în lumina soarelui așa cum își închipuia ea că joacă valurile pe malul unei plaje îndepărtate. Cumpără și o pereche de pantofi de aceeași culoare și își pregăti singură buchetul din trandafiri culeși în dimineața aceea din grădina ei.

Rochia îi punea și mai bine în lumină părul arămiu pe care îl pieptănă și îl lăsă să cadă în bucle pe spate. O coroniță de trandafiri crem înlocui voalul.

Stătea singură la intrarea în biserică și privea către altar. Se auzeau acorduri de orgă, părintele Ryan o aștepta și lîngă el era Finn.

Matilda simți un fior de teamă, de neliniște. Finn era atît de frumos în costum, cu buclele negre pe frunte și pe lîngă urechi. Îl iubea nespus de mult și un glas lăuntric îi aminti făgăduința pe care și-o făcuse cînd Finn o ceruse de soție.

– Oricît ar dura, murmură ea. Ajută-ne să fie pentru totdeauna.

Orga răsună entuziast și Matilda își dori să-i fi cerut unui invitat să o conducă pînă la altar. Dar acum era prea tîrziu. Fusese singură ani de zile, ce importanță mai aveau acum cîțiva pași, cînd la capătul lor o aștepta un viitor fericit?

Strînse buchetul în mîini, mai inspiră o dată adînc și porni către Finn.

Slujba se desfășură într-o atmosferă impregnată de parfum de tămîie și flori, de glasul baritonal al lui Finn și lumina amețitoare a ochilor lui. În cele din urmă, inelul era pe deget, iar tînărul ei soț o privea atît de mîndru, încît ei îi veni să plîngă de fericire.

Finn aranjase să ia o gustare la hotel. Cînd ieșiră din biserică și porniră să traverseze strada, Matilda rămase uluită să vadă cîtă lume venise să-i privească.

– Nu-i lua în seamă, șopti el, luîndu-i mîna și punînd-o pe brațul lui. În viața lor nu au văzut așa o frumusețe.

Ea aruncă o privire spre chipurile curioase, observă guri acoperite cu palmele și zîmbete șirete și înțelese că altul era motivul venirii lor. De dragul lui Finn, însă, nu spuse nimic.

Hotelul fusese decorat anume pentru această ocazie cu stegulețe și baloane, iar mesele gemeau de mîncare. Era și o mică orchestră, formată dintr-o vioară, un pian și un contrabas. Finn îi întinse mîna și o conduse pe micul ring de dans.

– Vino și valsează cu mine, Matilda, îi zise el zîmbind, cînd dinspre orchestră se auziră primele acorduri ale melodiei lui Banjo Paterson*. Matilda rîse și păși în brațele lui.

– Pentru totdeauna, șopti ea.

Două ore mai tîrziu tăiară tortul, se schimbară în hainele de călătorie și se strecurară pe ușa din spate a restaurantului.

– Nu va observa nimeni, insistă Finn. I-am dat proprietarului destui bani ca să-i mai țină cu bere pe băieți încă o oră cel puțin, și pînă atunci noi vom fi departe.

*Andrew Barton „The Banjo" Paterson (1864–1941) – poet australian printre ale cărui creații se numără și „Waltzing Matilda" (n.tr.).

– Dar unde mergem? întrebă Matilda rîzînd cînd urcară în camionetă. Ești atît de misterios!

De fapt, nu-i păsa unde aveau să meargă atîta vreme cît erau împreună. Se așeză lîngă el și își sprijini capul de umărul lui, în timp ce Finn porni pe drumul spre Dubbo.

Cînd ajunseră la aerodrom începea să se lase noaptea, însă Finn refuză și acum să-i spună încotro se îndreptau. O ajută să urce în avionul micuț și-i legă centura de siguranță.

– Finn, ce se petrece? rîse ea neliniștită.

Pînă atunci nu mai văzuse un avion atît de aproape, necum să fi urcat într-unul.

– Doar nu mă răpești?

Finn o acoperi cu sărutări.

– Ba chiar așa, doamnă McCauley. Așteaptă numai și ai să vezi.

Elicele vuiră, avionul se legănă și porniră. Matilda se prinse cu putere de brațele scaunului cînd se înălțară spre cer. Atunci abia începu să respire din nou și privi, minunîndu-se, pămîntul dedesubt.

– Întotdeauna mi-am zis că trebuie să fie tare frumos, Finn, dar niciodată nu mi-am imaginat o asemenea măreție. Uită-te la muntele ăla și la copacii de lîngă lac!

Finn zîmbi, îi luă mîna și o închise în palma lui.

– De acum înainte, doamnă McCauley, vei vedea lucruri și vei vizita locuri la care doar ai visat. Vreau să te bucuri din nou de viață, să ai tot ce ți-ai dorit vreodată.

Matilda îl privi fericită. Unde se afla femeia dură și tenace care înjura și striga ca un bărbat? Unde era femeia care pleca pe cîmp cu turma și care în anii războiului ținuse Churinga pe picioare? S-a topit, gîndi Matilda. Devenise delicată, gingașă, feminină. Și numai din pricina acestui bărbat care îi arătase ce înseamnă iubirea.

Oftă bucuroasă. Viața căpăta un sens nou, iar ea avea de gînd să nu irosească nimic din minunile care o așteptau.

Aterizară la Melbourne. După o masă de seară frugală, Finn luă bagajele și plecă să cheme un taxi.

– Nu o să rămînem aici, Molly. Dar îți promit că pînă mîine dimineață o să ne putem începe luna de miere.

– Ajunge, Finn McCauley, zise ea, încercînd să pară serioasă. Nu plec mai departe pînă cînd nu-mi spui încotro ne îndreptăm.

Finn închise portiera taxiului și-i flutură pe dinainte două bilete.

– Sîntem în drum spre Tasmania, spuse el, zîmbind.

Matilda nu găsea cuvinte să-și exprime surpriza.

Finn o îmbrățișă și, cînd ea se lăsă moale în brațele lui, o sărută pe creștet.

– M-ai lăsat să pătrund în trecutul tău. Acum mi-a venit și mie rîndul. Vreau să-ți arăt ce loc minunat e Tasmania și vreau să mă bucur cu tine de frumusețile ei.

Portul din Melbourne era foarte aglomerat și taxiul abia își făcu loc printre depozitele de mărfuri și printre mașinile grele. *Prințesa Tasmaniană* aștepta clătinîndu-se la dană. Cînd Finn o luă de braț și o conduse spre intrarea pasagerilor, Matilda privi uluită în toate părțile. Vaporul era vopsit în alb și albastru, cu steagul Australiei desenat pe coșul de fum, iar punțile gemeau de mulțimea pestriță și gălăgioasă a pasagerilor.

– Am rezervat una dintre cele mai mari cabine, îi șopti Finn pe cînd mergeau în urma unui marinar pe coridoarele înguste. Sper să-ți placă.

Matilda așteptă ca marinarul să descuie ușa și să le lase bagajele înăuntru. Omul zîmbi, salută cu mîna la șapcă și strecură bacșișul în buzunar. Apoi Finn se întoarse spre ea și o ridică în brațe.

– Nu e pragul Churingăi, nici al Wilgăi, dar pentru următoarele douăsprezece ore asta o să fie casa noastră.

Matilda îl înconjură cu brațele și își ascunse fața la pieptul lui, în vreme ce diverși pasageri le aruncau priviri atotștiutoare. Avea emoții, era bucuroasă și își dădea seama că roșește întruna – dar în brațele lui se simțea în siguranță și nu avea nici o îndoială că făcuse bine ceea ce făcuse.

Finn o duse în cameră și închise ușa în urma lui. O ținu

strîns la piept, inima lui bătînd la unison cu a ei. O privi cu ochi întunecați și buzele lui se lipiră pline de dorință de gura ei.

Matilda se agăța de el, așteptînd cu teamă și nerăbdare momentele care urmau, dar cînd Finn o lăsă ușor jos din brațe, simți înțepătura dezamăgirii.

– Matilda, acum o să te las să te răcorești puțin, zise el. Barul nu e departe, așa că mă întorc repede.

Ar fi vrut ca el să rămînă, să-i spună că nu-i pasă de convențiile legate de noaptea nunții – însă un fior de îndoială o împiedică să mai zică ceva. Cînd Finn ieși din cameră, Matilda rămase locului multă vreme, cu ochii ațintiți asupra ușii. Amintirea lui Mervyn se manifestă brusc cu o mare acuitate în camera plină de flori. I se păru că simte asprimea mîinilor lui și că-i aude respirația grea.

Se cutremură și își cuprinse trupul cu brațele ca să-i alunge prezența. Dacă atunci cînd va face dragoste cu Finn își va aminti groaza vremurilor de-atunci? Dacă nu va putea să-i aducă plăcere soțului ei?

– Ah, Finn, suspină ea cu fața în palme. Ce-am făcut?

– Molly?

Glasul era blînd cînd brațele lui o strînseră la piept.

– Nu ar fi trebuit să plec de lîngă tine. Iartă-mă.

Nu auzise cînd se întorsese. Îl privi printre lacrimi și Finn îi acoperi buzele cu un deget.

– Ștt, iubirea mea, știu. Și înțeleg.

O sărută ușor, abia atingîndu-i buzele, dar cînd Matilda îi cuprinse gîtul cu brațele, sărutul lui deveni tot mai intens, mai arzător.

Iluzia prezenței lui Mervyn se topi cînd Finn îi cuprinse fața în palme, mîngîindu-i apoi arcuirea grațioasă a gîtului. Iată ce trebuie să simtă mînjii sălbatici cînd îi atinge el, își zise Matilda. Cum putea să compare iubirea asta languroasă, seducătoare cu prima ei experiență?

Finn îi sărută gîtul și adîncitura de la bază, atingerile limbii lui lăsîndu-i pe piele urme de foc. Mîinile lui o mîngîiau, trezind în ea dorințe adînci, de nestăpînit, iar cînd

rochia îi alunecă la picioare într-un val unduitor de mătase, Matilda își arcui spatele și se abandonă mîngîierilor.

Simțea sub degete trupul lui încordat, fibrele mușchilor întinzîndu-se sub pielea fină. Savură picurii de sudoare sărată, inspiră parfumul trupului lui de bărbat puternic și își afundă degetele în părul des de pe pieptul lui larg.

Privea cum îi acoperise sînii cu capul și cum buclele lui negre coborau tot mai jos, sărutîndu-i pîntecele și mîngîindu-i, senzual, șoldurile. Strigă de înfiorare cînd Finn îi atinse cu limba interiorul coapselor.

Lumea încetase să mai existe cînd fu luată de un vîrtej de senzații. Ar fi vrut să-l mistuie, ar fi vrut să fie, la rîndul ei, mistuită de el. Cînd Finn veni deasupra și o pătrunse cu grijă, Matilda îi înconjură mijlocul cu picioarele și-l trase înăuntru, tot mai adînc, pînă ce se uniră într-o singură ființă, într-o singură bucurie. Cu trupurile lipite, fiecare respirînd aerul celuilalt, cei doi se abandonară unei mișcări amețitoare, pînă cînd intensitatea plăcerii deveni de neîndurat și explodă.

Matilda stătea acum întinsă, cu capul odihnind pe brațul lui, senzuală și languroasă ca o felină dezmierdată de soare. Se arcui sub atingerea mîinii lui care cobora de-a lungul spatelui, urmărind adîncitura taliei, apoi bolta șoldului. Chiar și acum, după ce făcuseră dragoste, mîinile lui îi stîrneau dorința.

– Te iubesc, doamnă McCauley.

Primul contact cu Tasmania o ului. Nu dăduse niciodată prea mare importanță acestui al șaptelea stat, îl văzuse doar într-un atlas vechi după ce sosise Finn la Wilga. Acum, însă, de pe puntea vaporului, își dădea seama că punctul minuscul din atlas nu spunea nimic despre lanțul de munți de la orizont.

Devanport era un port somnoros, iar orașul stătea cuibărit între rîul Mersey și Bass Strait. Stînci negre și nisip galben mărgineau plaja, unde se întindeau fîșii acoperite cu iarbă, umbrite de arbori cu coroane bogate, iar pe dealuri și în văi se zăreau case mici, răzlețe, construite din lemn.

Totul era culoare – de la florile luminoase, la acoperișurile din șindrilă și la pășunile înverzite –, iar Matildei i-ar fi plăcut

chiar să rămînă acolo. Finn, însă, pregătise alte surprize și Matilda aștepta și ea cu nerăbdare să vadă locul unde crescuse el. Atunci închiriară o mașină și porniră către sud.

Meander se afla în plin pustiu și-i amintea Matildei de casă. Însă distanțele dintre proprietăți erau mult mai mici, iarba mai verde, culorile mai blînde. Aici simțea însă lipsa păsărilor, a strigătelor ascuțite ale papagalilor, a rîsetelor păsărilor kookaburra.

Finn îi arătă căsuța de lemn care se zărea pe un deal nu prea înalt, înconjurat de un teren întins. Părea prea mică pentru familia numeroasă care locuia acum acolo și Matilda se întrebă de ce nu o măriseră.

– Probabil că nu au avut bani, presupuse Finn. Majoritatea proprietarilor din Tasmania nu au bani, dar au mult pămînt. Nu au idee ce înseamnă averile pe care le moștenesc, nu le dau nici o importanță, fiindcă pentru ei contează doar pămîntul.

Și-i zîmbi cu drag.

– Ca și semenii lor din New South Wales.

– Nu toți, se prefăcu Matilda serioasă. Știu exact ce importanță are averea mea și nu am de gînd să mai sărăcesc vreodată.

Finn rîse și o îmbrățișă.

– Hai, vreau să-ți arăt vechea mea școală.

Vizitară singura încăpere a școlii, ascunzătorile pe care și le făcuseră băieții în copilărie și orășelul aflat cam la douăzeci de mile distanță, unde Finn îi arătă cinematograful, cofetăria și plaja golfului unde obișnuia să înoate în apa rece ca gheața.

Zonele acestea ale Tasmaniei erau foarte diferite de deșertul uscat din care plecaseră și Matildei mai că nu-i venea să creadă că pămîntul acesta făcuse parte odinioară din continent. Aici vegetația era abundentă și verde. Munții se înălțau spre cer din toate părțile și lacuri foarte întinse umpleau văile. Arborii făceau mere roșii și fructe zemoase, iar pe cîmp se vedeau levănțică și maci legănîndu-se în bătaia vîntului călduț.

Piscuri stîncoase străjuiau coasta de sud-est a insulei, iar faleze primejdioase se ridicau din fîșiile de nisip strălucitor de albe. Cascadele se revărsau în văi de la zeci de metri înălțime. Golfurile izolate și liniștite, locuite doar de insecte și toropite de căldura amețitoare, erau ascunzători ideale pentru îndrăgostiți, ca să înoate și să stea întinși la soare. Păduri de eucalipți și pini se întindeau cît vedeai cu ochii. Curiosul diavol tasmanian, ornitorincul și ursul wombat erau creaturi timide, văzute doar de observatorul înzestrat cu multă răbdare și care știa unde să privească.

Matilda și Finn petrecură două săptămîni explorînd insula, bucurîndu-se de soare și de apele răcoroase. Vizitară cavitatea Tasmanici, Hobartul, și se cățărară pe muntele Wellington, făcură un tur al tîrgurilor de pe malul mării și vîsliră în jurul insulelor mici din vecinătatea Tasmaniei. Seara mîncau raci delicioși sau păstrăvi și savurau vinul fin adus de la viile tinere din Moorilla.

Noaptea Matilda stătea în brațele lui, toropită de dragoste, mulțumită și bucuroasă de noua ei viață. Niciodată, nici în cele mai îndrăznețe visuri ale ei nu și-ar fi putut imagina o lună de miere atît de desăvîrșită.

– Aș vrea să mai fi rămas, îi zise ea cu părere de rău cînd avionul decolă de pe pista îngustă.

Finn îi luă mîna în palma lui și o strînse ușor.

– Îți promit că o să te aduc din nou aici înainte să îmbătrînim amîndoi, îi spuse el zîmbind. Va fi locul nostru special.

Cînd ajunseră în cele din urmă la Churinga, cei din tribul Bitjarra plecaseră. Se retrăseseră în pustiu în ultimul an și acum colibele lor erau goale și focul la care găteau se stinsese de mult.

Matilda, tristă, privi de jur-împrejur. Era sfîrșitul unei epoci, dar începutul alteia, mult mai bune. Cine știe, în felul lor enigmatic poate că își dăduseră seama că nu mai avea nevoie de ei.

Noua viață își începu cursul ei firesc. Finn își mută lucrurile în casa Matildei și angajă la Wilga un administrator.

Putea continua să crească şi cai, dar avea nevoie ca cineva să supravegheze proprietatea. După şase luni călătoriră la Broken Hill şi, după alte cîteva vizite importante, se duseră la Geoffrey Banks şi semnară un acord prin care Wilga şi Churinga deveneau o singură proprietate.

Matilda îşi modifică testamentul, cuprinzînd ambele ferme, şi nu se putu abţine să nu-i zîmbească lui Geoffrey Banks. Într-adevăr, viaţa era plină de surprize.

Se întoarseră la Churinga şi Matilda aşteptă pînă terminară cina şi se aşezară pe verandă. Finn o trase pe genunchii lui şi priveau amîndoi luna trecînd pe deasupra copacilor.

– Finn, trebuie să-ţi spun ceva, zise ea într-un tîrziu. În legătură cu vizita pe care a trebuit s-o fac în timp ce tu îţi comandai noile cizme de călărie.

Finn îşi vîrîse faţa în scobitura gîtul ei, alintînd-o, şi bărbia lui aspră o înfioră de plăcere.

– Mmmm.

Matilda îl împinse rîzînd.

– Finn, cum vrei să mai fiu atentă cînd tu faci treburi de astea? Stai cuminte o clipă şi ascultă-mă.

Finn îi prinse uşor gîtul între dinţi.

– Mi-e încă foame, o tachină el.

– Finn, îl mustră ea. Trebuie să-ţi spun ceva – şi e foarte important.

Finn se uită la ea, deodată serios.

– Ce e, Molly, ce s-a întîmplat?

– O să avem un copil, îi spuse ea încet, pîndind reacţia.

Finn se holbă la ea, apoi îşi manifestă uimirea şi bucuria cu un zîmbet larg şi luminos. O ridică pe Matilda în braţe şi începu să se învîrtească cu ea prin cameră.

– Fata mea deşteaptă! De ce nu mi-ai spus nimic pînă acum?

Matilda începu să rîdă şi-l rugă să o lase jos.

– Pentru că am vrut să fiu sigură, îi zise ea pe nerăsuflate. La vîrsta mea pare o nebunie să faci un copil.

Atunci Finn o sărută tandru, îndelung.

– Comoara mea, şopti el cu buzele aproape lipite de ale ei. Îţi promit că acest copil va avea cea mai frumoasă proprietate din New South Wales şi părinţii cei mai iubitori. Ah, Molly, Molly. E cel mai minunat dar pe care mi l-ai fi putut face.

Matilda era nespus de bucuroasă şi mulţumită. Încă îi venea greu să creadă şi, cu trecerea lunilor, îşi tot pipăia pîntecele cu mîinile, să fie sigură că nu era un vis. Abia aştepta să treacă timpul, fiind, totuşi, uşor geloasă să împartă un asemenea miracol.

Îşi repeta necontenit cît era de norocoasă. Cît de bine era să fie iubită şi dorită după toţi anii de singurătate. Copilului nu îi va lipsi nimic. Finn şi cu ea îl vor iubi şi îl vor ocroti, iar el va creşte puternic şi sănătos în atmosfera ideală de la Churinga şi de la Wilga.

Naşterea trebuia să aibă loc în iarnă. Sezonul de tuns se încheiase şi, intrînd în ultimele şase săptămîni de sarcină, Matilda începu să se simtă slăbită de aerul umed. Veniseră ploile, iar pîrîul ameninţa să-şi iasă din matcă. Finn plecase cu oamenii de la fermă să adune turma şi să o ducă mai la deal, iar de acolo urma să treacă pe la Wilga şi să se asigure că totul era pregătit pentru iarnă.

Matilda se mişca greu prin jurul casei, copilul care se mărise făcînd-o să îndure tot mai greu căldura. Îşi propusese să termine de zugrăvit camera copilului, pe care Finn o construise într-o parte a casei, şi, cu toate că el îi ceruse să lase treaba asta pe seama lui, Matilda voia să-i facă o surpriză.

În plus, se mustră ea, *te-ai cam lenevit. Toată ziua stai în casă şi nu faci nimic. E vremea să te apuci de-o treabă.*

Luă o găleată cu apă, un briceag cu care să răzuie vechea zugrăveală, cîrpe de şters şi ceară, şi porni greoi către camera copilului. Era mică şi luminoasă, cu o fereastră mare care dădea spre păşunea cailor. Mirosea a cherestea proaspăt tăiată. Matilda spoise pereţii cu var şi acum ar fi vrut să picteze pe zid, în spatele pătuţului pe care îl făcuse Finn cu cîteva săptămîni în urmă, o imagine a Churingăi. Pictura murală trebuia să fie o surpriză şi Matilda se bucura că Finn avea să fie plecat suficient timp ca să isprăvească ea peisajul. *Îşi*

face prea multe griji, își zise ea indulgentă, *și mai mult m-ar încurca dacă ar fi acum aici.*

Finn adusese un scrin și un dulap de la Wilga, și Matilda hotărî să le curețe puțin, înainte să înceapă pictura. Totul trebuia să fie la locul cuvenit cînd se va naște copilul. Știa că nevoia asta aproape obsesivă de a curăța și a șterge praful întruna se datora instinctelor ei materne – așa cum se întîmpla și cu sălbăticiunile de pe cîmp.

Cu cîrpe și apă caldă, șterse praful din dulap și, în vreme ce învelea rafturile cu hîrtie, începu să fredoneze. Apoi lustrui bine lemnul pînă cînd începu să strălucească și se dădu înapoi să admire efectul. Mobila pe care o adusese Finn fusese cîndva foarte bună. Dar o dată depozitată aici, uitaseră de ea în agitația sezonului de tuns al oilor. Acum Matilda era mulțumită de noul aspect al dulapului și se întoarse la scrin.

Cînd deschise sertarul de sus, auzi ceva foșnind, după care urmă un duduit scurt. Orice ar fi fost, era limpede că Finn uitase. Acum obiectul respectiv căzuse în spatele sertarului de jos.

Matilda scoase pe rînd toate sertarele și le puse grămadă pe podea. Apoi, suflînd praful dinăuntru, îngenunche și începu să cotrobăiască prin întunericul din scrin. Din pricina pîntecelui, îi era greu să vadă ce face.

În cele din urmă, degetele ei dădură peste ceva rece și alunecos. Îl trase afară. Respirînd greu, Matilda cercetă cu luare-aminte obiectul. Era o cutie lungă și subțire de biscuiți, cu un soldat scoțian și niște ciulini pe capac. Fusese cîndva plină cu fursecuri.

O scutură ușor. Înăuntru era ceva care se ducea de colo-colo. Curioasă, Matilda desprinse capacul cu briceagul.

În loc de biscuiți, descoperi cîteva scrisori, cîteva articole decupate din ziar și niște fotografii. Se vedea casa din Meander, plaja din Golful Coles și Finn, zîmbind mîndru de uniforma lui de școală.

Matilda surîse și sărută fotografia. Cum îl va tachina cînd se va întoarce acasă! Ce genunchi avea!

Trecînd la fotografia următoare, mîna îi rămase nemișcată, iar copilul se zvîrcoli neliniștit în pîntece. De data

asta Finn se afla între doi oameni pe care Matilda i-ar fi recunoscut oricînd.

– Nu se poate, șopti ea, cu respirația întretăiată.

Dar cînd deschise din nou ochii și citi anunțurile mortuare din ziar, își dădu seama că nu se înșela.

Dar nu avea sens. Deloc. De unde putea să-i cunoască Finn, pe vremea cînd era băiat de școală, pe Peg și Albert Riley? Doar cei doi lucrători nomazi se întorseseră în Queensland, nu?

Figurile se încețoșau și redeveneau clare pe măsură ce propriile ei gînduri deveneau și mai confuze. Își aminti glasul lui Peg cînd îl auzise ultima oară. Răsuna în mintea ei, părînd să umple întreaga încăpere, apoi casa toată, pășunile, ecoul glasului aceluia străbătînd toți anii care trecuseră de-atunci.

Matilda întoarse fotografia și rămase cu ochii pironiți la scrisul de pe spate, dar nu putea citi cuvintele – nu se putea concentra deloc. Deși nu voia să le citească, ar fi vrut să dea timpul înapoi – să uite de existența fotografiei. Nu se putea să fie adevărat. Nu aici, la Churinga. Era imposibil să existe o fotografie ca aceea într-un scrin adus de Finn de la Wilga.

– Nu, se împotrivi ea furioasă. Nu, nu, nu.

Dar nu putea ignora scrisul și, în ciuda împotrivirilor ei, cuvintele o atrăgeau ca un magnet.

Mult noroc, fiule. Mama și tata.

Matilda înghiți cu greu și cu mînie crescîndă și se căzni să gîndească limpede. Trebuia să fie o coincidență, ea exagera, desigur. Peg și Albert trebuie să fi avut un copil, și-au schimbat numele și s-au mutat în Tasmania. Desigur, asta era. Așa era logic.

Atunci își aminti vorbele lui Finn: *Mama mi-a spus că am fost adoptat. După ce a murit tata am înțeles de ce fusese atît de aspru cu mine.*

– Asta nu înseamnă nimic, zise Matilda în tăcerea care se așternuse. L-au adoptat în Tasmania. Numai o întorsătură a sorții l-a făcut să vină aici.

Stătea pe podea, cu fotografia strînsă la piept, străduindu-se să-și recapete liniștea de care știa că are atîta nevoie. Își lăsase

imaginația să zboare, hotărî ea. Se întîmplă des ca femeile în starea în care se afla ea să o ia puțin razna.

Apoi privirea îi căzu asupra scrisorilor legate cu sfoară. Dintr-o ochire, observă că multe erau de la prieteni, de la oameni cu care Finn fusese pe front, de la crescători de cai și fermieri. Matilda începu să creadă că într-adevăr se înșelase.

Atunci dădu peste scrisoarea de la Peg.

Scrisă cu greșeli și greu de descifrat, era limpede că scrisoarea fusese menită să fie citită după moartea ei. Cuvintele începură să-i joace în fața ochilor, însă mesajul lor o zgudui.

Fiul meu preaiubit,

Aceasta este cea mai grea scrisoare pe care am scris-o vreodată, dar trebuie să afli adevărul, iar acum că eu nu mai sînt, nădăjduiesc că o să găsești puterea să mă ierți pentru fapta mea. Iau toată vina asupra mea, tatăl tău nu a vrut de la bun început să se implice în așa ceva, dar soarta mi-a dat o șansă, iar eu am profitat de ea.

Mama ta era doar o copilă cînd te-a adus pe lume, fără viitor și fără un bărbat care să aibă grijă de ea. După ce te-a născut, era ca vai de capul ei, iar cînd te-am luat în brațe, mi-am dat seama că nu pot să renunț la tine.

Te-am furat, Finn. Te-am dus departe de copila aceea nedreptățită și ți-am oferit tot ce am putut ca să-ți fie bine. Știam că ea nu ar fi fost în stare să aibă grijă de tine, chiar dacă ar fi vrut – și nu cred că ar fi vrut. Cu ani în urmă ne-am schimbat numele în McCauley, dar nu ai să găsești nici un act care să dovedească acest lucru și e mai bine ca tu să nu știi de unde vii. Ea crede că ai murit la naștere, Finn. Dumnezeu să mă ierte pentru minciuna asta, dar Bert și cu mine nu am putut avea copii și, cînd te-am văzut, am știut că tu trebuie să fii al nostru.

Șocul o încremeni pe Matilda și groaza puse cu totul stăpînire pe ea. Mîinile îi căzură amorțite pe genunchi, se lovi cu degetele aproape chircite de cutia de tablă și văzu ceva strălucitor căzînd pe podea.

Ridică obiectul și-l lăsă să se legene ca un pendul în lumina soarelui. Aurul și smalțul scînteiară în ochii care priveau obiectul ca hipnotizați.

Prinzînd în palmă inimioara gravată, urmări cu degetele tremurînde inițialele împletite de pe spate și încremeni. Inspirînd adînc, se chinui să desfacă încuietoarea micuță și se uită la cele două figuri din ramele interioare, delicat ornamentate, și înțelese că nu era nici o greșeală.

Pierderea medalionului pe care îl avea de la mama ei fusese mereu o enigmă nelămurită. Acum se întorsese la Churinga ca să o bîntuie.

Se ridică cu greu în picioare, simțind copilul din pîntece ca pe o povară.

– Imposibil, murmură ea. Imposibil.

Din nou tăcere apăsătoare. Ziua își pierdu strălucirea de pînă atunci și i se păru că aude vocea lui Peg: *Copilașul tău a murit. Copilașul tău a murit. Copilașul tău a murit.*

Matilda își acoperi urechile cu palmele și ieși clătinîndu-se din cameră. Picioarele o purtau spre locul în care nu ar fi vrut să se ducă pentru nimic în lume, dar nu avea de ales. Străbătu bucătăria și ieși pe verandă. Era un drum de coșmar pe care îl mai făcuse cîndva și ar fi dat orice să se trezească. Ajunse în curte, apoi intră pe poarta cimitirului.

Se lăsă în genunchi în iarba udă și se uită la crucea mică de marmură pe care o cumpărase din primul profit pe care îl obținuse la Churinga. Ploaia îi muiase părul și i-l lipise de față. Rochia se agăța de ea ca o piele rece, dar începu să scurme pămîntul cu mîinile. Nu mai știa ce face sau ce spune și se trezi rostind o rugăciune din copilărie, de mult uitată.

– Preacurată Maică a Domnului, binecuvîntată ești tu între femei. Roagă-te pentru păcatele mele.

Mișca mîinele tot mai repede, îndepărtînd țărîna grea și plină de apă, cînd deodată dădu peste sicriul mic și aspru cioplit de Albert.

Finn avea douăzeci și patru de ani. Finn avea douăzeci și patru de ani.

Gîndul dădea ocol minții întruna, în vreme ce buzele continuau să rostească rugăciunea:

– Preacurată Maică a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi. Iartă-ne. Te rog, Doamne, iartă-ne.

Ploaia se amesteca pe chipul ei cu lacrimile, iar ea săpa mai departe cu disperare ca să scoată cutia. Îndesă mîinile tot mai adînc, apucă laturile mai aspre şi smulse cu greu sicriul. Noroiul se agăţa de el de parcă voia să-l ţină ascuns.

Nu dădu atenţie durerii din pîntece şi nici unghiilor rupte. Nu-i păsa nici de aşchii, nici de ploaie. Trebuia să vadă. Trebuia să afle ce îngropaseră Peg şi Albert în cimitir acum douăzeci şi patru de ani.

Briceagul pătrunse printre cuiele ruginite şi, cu un scrîşnet strident urmat de crăparea lemnului putred, capacul se desfăcu. Matilda se uită înăuntru.

În cutie nu era decît o cărămidă mare.

Se aşeză pe pămînt, în ploaie, cu sicriul în poală. Era înmărmurită. Murise pentru tot ce era în jur. De ce nu putea spăla ploaia teribilul ei păcat? De ce nu se deschidea pămîntul să o înghită? De ce nu putea să-şi piardă minţile şi să nu mai ştie nimic toată viaţa?

Dar nu a fost să fie, pentru că durerea adîncă, neîncetată dinăuntrul ei care venea acum în valuri cutremurătoare, spulberă momentele de transă şi o obligă să se mişte. Ţinînd strîns la piept sicriul, Matilda începu să se tîrască spre casă. Copilul ei nevinovat venea pe lume şi ea nu putea face nimic să-l oprească.

Urcă treptele sprijinindu-se în mîini, intră în casă şi se duse în camera ei. Durerea era sfîşietoare şi se ridicase pînă la piept, împiedicînd-o să respire, să se mişte, să gîndească. Ştia că va muri şi numai soarta va hotărî dacă se cuvenea ca pruncul ei să trăiască sau nu; cît despre ea, acum îşi reaminti groaza de chinurile iadului despre care ştia din copilărie că îi aşteaptă pe toţi cei nesăbuiţi asemenea ei.

– Finn! strigă ea în linişte casei. Finn, unde eşti?

Se prăbuşi pe pat, neluînd în seamă noroiul lipit de haine care murdărea acum aşternutul.

– Finn, trebuie să-ţi spun tot. Trebuie să-ţi explic, gemu ea abia îndurînd durerea.

Timpul părea să nu mai însemne nimic cînd închise ochii.

Cînd îi deschise iar, simţi între picioare umezeala lipicioasă. Aproape fără putere, întinse mîna după jurnal şi începu să scrie. Finn trebuia să afle. Dar dacă pruncul va supravieţui, trebuia dus departe, trebuia să fie ocrotit şi iubit undeva unde să nu poată descoperi grozavul adevăr. Fuseseră prea multe păcate în casa asta.

În cele din urmă stiloul îi căzu din mînă. Scrisese cît putuse, iar copilul nu mai avea răbdare. Sfîrşitul era aproape.

20

Jenny lăsă jurnalul să-i cadă pe podea şi ochii i se umplură de lacrimi. Avusese dreptate, Churinga era blestemată. Nu era de mirare că Matilda bîntuia locul. Nu era de mirare că se auzeau mereu, de dincolo de vreme, acordurile unui vals ori de cîte ori îmbrăca rochia ei.

Rămase pe pat şi îi jeli pe Matilda şi pe Finn, strîngînd în pumn medalionul de la gît. Matilda trebuie să fi murit, dar cu Finn ce se întîmplase oare? Şi ce s-o fi ales de copil? El era adevăratul moştenitor al Churingăi.

Întrebarea stăruia în mintea ei, cerînd un răspuns. Jenny îşi şterse lacrimile. Finn lăsase intenţionat acolo jurnalele Matildei. A vrut ca ele să fie citite.

– Dar de către cine? şopti ea. Ai sperat să se întoarcă aici copilul vostru şi să descopere adevărul?

– Ia te uită, acum vorbeşti singură? Măi să fie, trebuie că lucrurile stau prost!

Glasul lui Diane îi întrerupse gîndurile. Jenny tresări şi îşi suflă repede nasul, căutînd să-şi vină în fire. Îşi dădea seama că era palidă şi cu pleoapele umflate.

– Ce s-a întîmplat?

Diane se aşeză pe pat lîngă ea, înconjurîndu-i umerii.

– Matilda s-a căsătorit cu Finn, spuse ea, cu nasul înfundat, gata să izbucnească din nou în plîns.

Diane ridică din umeri.

– Şi?

Se uită la Jenny cu ochi mari, fără să clipească, apoi zîmbi.

– Să nu-mi spui că cinica mea prietenă a devenit brusc romantică și chiar sentimentală! Jen, mă uimești.

Jenny se depărtă de prietena ei.

– Nu înțelegi! se răsti ea, încercînd să-și șteargă lacrimile. Finn era fiul Matildei.

Diana se holbă la ea și fluieră uluită.

– Asta da întorsătură, zise ea.

Jenny ridică jurnalul și i-l puse prietenei în brațe.

– Și asta nu e tot, Diane. Au avut un copil. Peter nu avea nici un drept asupra locului ăstuia. Și nici eu.

Mototoli batista, apoi se chinui să-și scoată medalionul de la gît.

– Nici măcar ăsta nu-i al meu. A fost al Matildei și mai înainte a fost al mamei sale. Nici nu-i de mirare că mă simt obsedată de fantome de cînd am pus mîna pe jurnalele astea.

Diane ignoră jurnalul, continuînd să se uite la Jenny.

– Jen, dar e o nebunie ce-mi spui. Peter avea tot dreptul să cumpere locul ăsta din moment ce era de vînzare. Poate copilul nu a vrut ferma. Și cine l-ar învinovăți avînd în vedere istoria locului?

Lăsă umerii în jos.

– Hai, fată dragă. Te-ai lăsat furată de povestea asta. Ți-ai făcut de lucru cu blestematele astea de jurnale și uite, imaginația ți-a luat-o razna.

Jenny clătină încet din cap, gîndindu-se la argumentul adus de Diane. Ceva nu era în regulă. Erau încă prea multe întrebări fără răspuns și, cum aflase atîtea despre Matilda, simțea că trebuie să meargă mai departe pînă va ști tot.

Se repezi din nou la jurnal, deschise la ultimele pagini și i-l întinse lui Diane.

– Citește asta și spune-mi ce crezi.

Expresia ei îi dădu de înțeles lui Diane că nu avea rost să se împotrivească. După un moment de tăcere, începu să citească. Cînd termină, închise caietul și rămase vreme îndelungată pe gînduri, fără să spună nimic, punînd răbdarea lui Jenny la încercare.

– După părerea mea, tot ce s-a petrecut e tragic și trebuie uitat, zise ea într-un tîrziu. Trecutul nu trebuie tulburat. Copilul fie nu a supraviețuit, fie s-a hotărît să vîndă. Nu e nici o dramă. Punct. Cît despre medalion...

Îl luă din mîna lui Jenny și atinse filigranul delicat.

– S-ar putea ca Peter să-l fi găsit aici cînd s-a hotărît să cumpere Churinga și s-a gîndit că ar putea fi un cadou frumos pentru tine.

Jenny simțea că începe să-și piardă răbdarea.

– Tu chiar nu înțelegi? explodă ea. Jurnalele au fost lăsate aici cu un scop. Așa trebuie să fi fost.

Inspiră adînc, încercînd să se stăpînească.

– Dacă a supraviețuit copilul, atunci de ce le-a lăsat aici, să le citească oricine? De ce nu le-a distrus?

– Jen, o avertiză Diane. Ai grijă că iar ai început să bați cîmpii.

Jenny o apucă de mîini pe Diana, vrînd să o facă să vadă lucrurile așa cum le vedea ea.

– Dar dacă acel copil trăiește și nu cunoaște adevărul? Dacă Finn a lăsat jurnalele aici știind că într-o zi copilul are să se întoarcă? Atunci ce facem?

– Dar asta e o simplă presupunere, răspunse Diane.

Jenny îi smulse medalionul din mînă și se îndreptă spre ușă.

– Mai vedem.

– Unde pleci? se auzi în urmă vocea alarmată a prietenei sale.

– Să-l sun pe John Wainwright, îi răspunse Jenny peste umăr.

Diane se grăbi să o urmeze, împingînd-o chiar cînd Jenny ridicase receptorul.

– La ce bun toate astea? Jen, lasă trecutul în plata Domnului. Bucură-te de Churinga, de medalion, de povestea pe care ai avut privilegiul să o citești și vezi-ți de viața ta. Toate bijuteriile din generațiile trecute au o istorie a lor, asta le și face atît de interesante. Dar jurnalele vechi trebuie să rămînă acolo unde le e locul. În trecut. Nimic din ce ai putea

spune sau face tu nu va schimba faptele, Jen. Ce s-a făcut e bun făcut.

– Dar trebuie să aflu ce s-a întîmplat cu oamenii ăştia, Diane. Trebuie să ştiu de ce a avut Peter dreptul să cumpere Churinga. Îi datorez atît Matildei!

Se întoarse şi, aşteptînd să i se facă legătura telefonică, o auzi pe Diane spunînd cu încăpăţînare:

– Dacă eu nu pot să te fac să-ţi bagi minţile în cap, John Wainwright o va face.

Jenny strînse receptorul în mînă cînd auzi la capătul celălalt al firului glasul studiat şi foarte familiar.

– John? Sînt eu, Jennifer.

– Bună, draga mea. Cu ce te pot ajuta?

– Cum şi de ce a cumpărat Peter Churinga?

– Ţi-am mai explicat şi înainte, replică el calm.

– John, insistă Jenny, ştiu totul despre Matilda şi Finn McCauley şi port medalionul. Cel pe care mi l-a dăruit Peter de Crăciunul trecut. Medalionul despre care a spus că are legătură cu darul-surpriză pe care urma să-l primesc de ziua mea. Acum vreau să ştiu cum a dat el de Churinga şi de medalion şi ce s-a întîmplat cu persoana care ar fi trebuit să moştenească tot.

– Aha.

Urmă o lungă tăcere.

Jenny se uită întrebătoare la Diane care se apropiase de telefon. Îngheţase, în ciuda căldurii din bucătărie şi, cu toate că ardea de nerăbdare să afle mai multe, ceva o îndemna să întrerupă convorbirea.

– Ce s-a întîmplat, John? De ce eziţi să-mi spui?

La capătul celălalt al firului se auzi un oftat şi foşnetul unor hîrtii.

– E o poveste lungă şi complicată, Jennifer. Cred că ar fi mai bine dacă te-ai întoarce la Sydney ca să-ţi pot explica.

Surîse auzindu-l.

– Prefer să-mi spui acum despre ce e vorba, John. La urma urmelor, ce poate fi atît de complicat?

Un alt oftat şi iar foşnet de hîrtii.

– Peter a venit la mine cu cîţiva ani înainte să moară. Găsise o proprietate, Churinga, şi m-a rugat să mă ocup de acte. Se pare că a fost o poveste interesantă în spatele acestei proprietăţi şi Peter a petrecut multă vreme făcînd cercetări înainte de a veni la mine. Cînd totul a fost pus la punct din punct de vedere legal, m-a rugat să păstrez secretă noua achiziţie pînă cînd îţi va fi explicat el totul.

Jenny se încruntă.

– Şi de ce să păstrezi secretul dacă povestea era atît de interesantă? Nu înţeleg.

Urmă o pauză lungă.

– Ştia că te vei supăra, se auzi replica liniştită a lui Wainwright.

– Şi dacă ştia asta, de ce a mai cumpărat locul?

Inspiră adînc.

– John, nu prea are sens ce vorbeşti. E ceva ce încă nu vrei să-mi spui?

Altă tăcere.

– Cum ai aflat despre familia McCauley?

Jenny jucă şi ea după aceleaşi reguli. Răspunse la întrebare cu o alta :

– Spune-mi, John, Peter a fost vreodată aici?

– Din cîte ştiu eu, nu. Avea de gînd să meargă împreună cu tine în ziua cînd v-aţi fi sărbătorit aniversarea căsătoriei. Atunci urma să-ţi povestească istoria locului.

– În loc de asta, a murit.

John Wainwright îşi drese glasul:

– Pete murind, eu a trebuit să mă ocup de transferul legal al proprietăţii. El voia ca tu să vizitezi locul, să vezi cum este viaţa acolo şi să te obişnuieşti cu ideea înainte să ţi se spună mai multe.

– Da, acum îmi dau şi eu seama de ce a vrut el să îndrăgesc mai întîi locul.

Jenny privi medalionul pe care îl ţinea în palmă. Lănţişorul era încolăcit în jurul lui, semănînd cu un şarpe gata să atace.

– Dacă Peter nu a venit niciodată la Churinga, cum de mi-a dăruit medalionul Matildei?

– A dat peste el în timpul incursiunilor pe care le-a făcut în istoria Churingăi. Dar de unde l-a avut exact, nu mi-a spus niciodată, se grăbi avocatul să adauge. Hai să te lămuresc mai departe ce e cu moştenirea ta. Peter a fost cel mai precaut om din cîţi am cunoscut. A luat în considerare orice accident posibil şi a insistat să-şi redacteze testamentul, menţionînd ordinea în care să se desfăşoare evenimentele în cazul în care s-ar întîmpla o nenorocire. Din cauza asta spun că m-ai cam luat pe nepregătite. Cum ai aflat de familia McCauley?

– Lui Peter i-a scăpat un amănunt. I-a scăpat o probabilitate vitală: nu a venit el mai întîi aici.

Jenny oftă din greu, gîndindu-se la jurnale.

– Cît de multe ştii tu despre familia asta, John?

– Nu prea multe.

Tonul lui se schimbase şi Jenny suspectă imediat că îi ascunde ceva.

– Au fost fermieri. Li s-a întîmplat o nenorocire şi proprietatea a fost încredinţată copilului lor, însă administrată prin tutelă. De legalizarea moştenirii s-a ocupat unul dintre partenerii noştri mai în vîrstă, care s-a pensionat, dar de-a lungul anilor s-a păstrat o legătură între orfelinat şi firma noastră tocmai datorită felului în care a fost conceput testamentul.

– Şi-atunci cum a intrat Peter în posesia Churingăi? Şi ce s-a întîmplat cu copilul?

Tăcerea dură atît de mult, încît Jenny gîndi că se blocase linia.

– John? Mai eşti acolo?

Cu mari reţineri, avocatul îi răspunse în cele din urmă:

– Înainte să vină la mine, Peter a făcut cercetări foarte amănunţite. I-am spus şi eu tot ce ştiam, adică foarte puţine detalii. Copilul dispăruse, iar mănăstirea nu ne-a fost nici ea de prea mare ajutor. Crede-mă că s-au făcut ample cercetări. Peter a fost foarte meticulos. Dar trebuie să insist şi să spun că totul s-a făcut după litera legii. Tu eşti singura proprietară a locului, cu toate drepturile legale.

– Să înţeleg că administrarea prin tutelă a fost anulată?

– Da, cam aşa ceva. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai

mult, adăugă cu jumătate de gură avocatul. Dar Peter a păstrat cea mai mare parte a istoriei pentru el.

Jenny rămase pe gînduri cîteva clipe.

– După cît de atent a plănuit el totul, mă mir că Peter nu a lăsat şi o scrisoare sau altceva prin care să explice toate astea, zise ea, sperînd că va mai afla ceva.

– La început a existat o scrisoare, zise John Wainwright. Însă a rupt-o, spunînd că este mai bine ca povestea Churingăi să fie auzită de la el. Mă gîndesc că, în ciuda planurilor lui atît de bine puse la punct, Peter nu a crezut cu adevărat că s-ar putea să nu fie lîngă tine ca să-ţi spună.

Frustrarea i se aşeză ca un nod în gît şi Jenny înghiţi cu greu.

– Adică tu nu ai văzut niciodată scrisoarea asta, nu ştii ce cuprindea?

– Nu. Era o scrisoare sigilată pe care a lăsat-o o vreme la mine în păstrare, cu menţiunea să fie desfăcută doar în eventualitatea morţii lui şi numai după ce tu vei fi vizitat Churinga. Apoi a distrus-o. Îmi pare rău, Jennifer. Mai multe de-atît nu ştiu să-ţi spun.

– Înseamnă că trebuie să mă descurc singură ca să aflu restul poveştii, zise ea hotărîtă. Mulţumesc, John. O să te mai sun.

Şi puse receptorul în furcă, întrerupînd ultimele cuvinte ale avocatului, după care se întoarse spre Diane.

– Hai. Mergem să vorbim cu Helen.

Diane se uită la ea cu ochi mari.

– De ce? Ce treabă are ea cu toate astea?

– Ştie unde pot să-l găsesc pe preot, îi zise Jenny nerăbdătoare, trăgîndu-şi repede blugii pe ea şi o cămaşă.

– Nu se poate ca Finn să nu fi luat legătura cu el.

Îşi puse cizmele în picioare şi se ridică de pe pat.

– Trebuie neapărat să aflu ce s-a întîmplat după moartea Matildei. Unde s-a dus Finn? Şi de ce nu poate fi găsit copilul?

Diane o prinse de mînă.

– Jen, gîndeşte-te puţin. Te cunosc prea bine. Îţi intră în cap o idee şi-atunci mergi pînă-n pînzele albe. Eşti pregătită să descoperi mai mult de-atît?

Jenny se smulse din mîna prietenei sale şi ieşi pe verandă.

– Diane, nu pot să las lucrurile neterminate. Nu aş avea linişte. În plus, adăugă ea, urcînd în camionetă şi întorcînd cheia în contact, tu chiar nu vrei să afli cum se termină toată povestea asta? Nu eşti deloc curioasă?

Diane rămăsese pe verandă, în cămaşă de noapte. Şovăiala o făcea să-şi muşte buza, dar în ochii i se citea curiozitatea.

– Vii sau nu?

– Aşteaptă-mă un minut.

Diane alergă în casă, trîntind sita în urma ei.

Jenny rămase în maşină, bătînd cu degetele în volan, aşteptînd să treacă secundele. Gîndurile ei goneau întruna. Cu siguranţă, părintele Ryan era foarte bătrîn acum. Cine ştie, poate că şi murise sau poate că era senil, dacă nu cumva se închisese într-o mănăstire unde să nu poată fi găsit. Helen era singura ei şansă de a-i da preotului de urmă.

Diane deschise portiera camionetei şi urcă.

– Gata, zise ea gîfîind. Dar tot cred că te joci cu focul.

– Nu ar fi prima oară cînd mă frig, zîmbi Jenny şi trecură de prima poartă automată.

Se concentră asupra drumului, străduindu-se să ocolească gropile şi crăpăturile din pămîntul uscat. Vîntul fierbinte ridica praful şi pleca arborii, legănîndu-i în toate direcţiile, măturînd pămîntul şi acoperind drumul marcat. Gînduri veneau nepoftite pentru a fi imediat alungate. Copilul Matildei fusese crescut într-un orfelinat, fără să fi aflat vreodată adevărul despre naşterea lui. Ea ştia bine ce înseamnă asta. Identificîndu-se cu copilul, cunoscîndu-i durerea, se gîndea cît de singur şi de pierdut trebuie să se fi simţit. Asta o făcea încă şi mai hotărîtă să descopere adevărul. Dacă cercetările ei o vor duce la copilul necunoscut căruia i se cuvenea Churinga, atunci va putea şi ea să-şi trăiască viaţa împăcată.

Cînd ajunseră pe pămînturile de la Kurrajong, Jenny îi văzu pe argaţi adunînd oile în păşunile îngrădite ale casei. Nu se vedea nici urmă de Andrew sau Charles, nici scaunul cu rotile nu era pe verandă. Jenny răsuflă uşurată. Ethan era ultima persoană pe care dorea să o vadă. Chiar dacă era

posibil ca el să deţină cele mai multe răspunsuri, Jenny ştia că nu îi va spune ei nimic.

Cele două femei urcară treptele verandei. Jenny îi mai aruncă o privirea prietenei sale apoi sună. I se păru o veşnicie pînă se deschise uşa.

– Jennifer? Diane? Ce plăcere să vă văd!

Helen, elegantă ca întotdeauna, în pantaloni şi cu o cămaşă apretată, le întîmpină surîzînd.

Însă, Jenny nu avea timp pentru schimburi de amabilităţi. Intră în casă şi o apucă pe Helen de braţ.

– Trebuie să-l găsesc pe părintele Ryan, se răţoi. El are toate răspunsurile, iar tu eşti singura care îmi poate spune unde este.

– Jenny, aşteaptă puţin. Linişteşte-te şi spune-mi ce s-a întîmplat.

Jenny observă stupoarea lui Helen cînd se desprinse din mîna ei şi înţelese că apariţia ei vijelioasă şi purtarea neobişnuită nu făceau decît să înrăutăţească lucrurile. Helen nu ştia nimic despre jurnale şi nici despre grozavul secret care fusese îngropat atîţia ani la Churinga. Inspiră adînc şi îşi dădu părul din ochi.

– Trebuie să-l găsesc pe părintele Ryan, repetă ea hotărîtă. Şi tu eşti singura care mă poate ajuta.

Helen continua să o privească nedumerită.

– Dar de ce, Jenny? Ce s-a întîmplat?

Jenny se uită la Diane şi îşi muşcă nervoasă buza de jos. Nu era timp de explicaţii acum. Era prea nerăbdătoare să afle adevărul.

– E foarte complicat, răspunse ea cu jumătate de gură. Şi în acelaşi timp e foarte important să dau de preot.

Helen o privi lung, expresia ei stăpînită ascunzînd tumultul gîndurilor.

– Veniţi în biroul meu, le zise ea în cele din urmă, privind de data asta spre Diane. Putem sta de vorbă acolo.

Auzind zgomot de paşi, Jenny se întoarse repede, dar răsuflă uşurată. Nu era decît administratorul fermei.

– Bătrînul doarme, iar ceilalţi adună turmele, o asigură Helen, parcă citindu-i gîndurile. Nu ne va deranja nimeni.

Jenny şi Diane o urmară în birou şi se aşezară una lîngă cealaltă pe marginea unei canapele de piele. Pe Jenny începuseră să o doară ochii şi nenorocirea Matildei din ultimele ei clipe de viaţă părea un bec aprins în capul. Luă paharul cu whisky pe care i-l oferi Helen şi îl dădu peste cap. Îşi simţi gîtul arzînd şi ochii îi lăcrimară. Detesta băutura asta, dar în asemenea momente era tocmai ce-i trebuia ca să-şi poată limpezi mintea.

– Spune tot, de la început, o îndemnă Helen, după ce se aşeză comod într-un fotoliu din spatele biroului de lemn masiv. Are legătură cu ce ţi-am povestit eu ieri?

Vocea ei suna liniştitor în tăcerea încăperii.

Jenny începu să-şi frămînte mîinile. Uitase de nerăbdarea care o adusese vijelios la Kurrajong şi o linişte necunoscută pînă atunci pusese stăpînire pe ea.

– Se poate ca acesta să fie ultimul capitol, zise ea încet.

Diane îi strînse mîna şi o încurajă să vorbească. După ce ezită cîteva momente, Jenny începu să explice. Tot. La final, cînd ultimele cuvinte căzură ca nişte picături reci de apă în liniştea camerei, tăcu şi aşteptă reacţia femeii.

Helen se ridică şi se aşeză lîngă cele două prietene.

– Nu am ştiut că Matilda a ţinut un jurnal şi nici că a fost vorba de un copil.

Jenny scoase medalionul din buzunarul pantalonilor.

– Soţul meu mi l-a dat şi întotdeauna m-am întrebat al cui o fi fost, zise ea.

Îl deschise cu mîinile tremurînde.

– Recunoşti pe vreunul dintre cei doi?

Helen se uită cu luare-aminte la fotografiile din medalion.

– Pe femeie nu o cunosc, zise ea într-un tîrziu. Dar după cum arată părul ei şi după rochia pe care o poartă, aş zice că e Mary, mama Matildei. Tînărul, în schimb, este Ethan. Am mai văzut fotografii asemănătoare în albumul familiei. Cred că el nu avea mai mult de optsprezece-nouăsprezece ani cînd a fost făcută.

Diane şi Jenny se priviră stupefiate.

– Trebuie să-l găsesc pe părintele Ryan, spuse Jenny sufocată. Finn era un om foarte credincios, nu se poate să nu

se fi dus la preot după moartea Matildei. El e singura legătură cu trecutul. Singurul care ar putea să ştie ce s-a întîmplat cu copilul.

Helen îşi muşcă buza, nemulţumită.

– Mă tem că va trebui să apelăm la Ethan, zise ea, nesigură.

Jenny se gîndi o clipă la bătrînul răutăcios din scaunul cu rotile şi dădu din cap.

– Numai dacă nu ne poate ajuta altcineva.

– O să sun la casa parohială, mai zise Helen. Ajutăm destul de mult biserica şi cred că e vremea să facă şi ea ceva pentru noi.

Zîmbi către cele două femei.

– Ca nişte catolici evlavioşi ce sîntem, căutăm să ne uşurăm drumul către porţile cereşti, iar biserica este mereu cu mîna întinsă.

– Dar de ce să nu apelăm la bătrîn, Jen? întrebă Diane, pufăind din ţigară. Doamne, omul ăsta a fost mereu în mijlocul evenimentelor. Nu se poate să nu ştie.

Helen acoperi receptorul cu palma.

– Nu l-aş crede nici dacă mi-ar spune în ce zi sîntem astăzi, o întrerupse Helen, încruntată. Hai să încercăm mai întîi pe calea asta.

Jenny încuviinţă, dînd din cap.

Helen obţinu în cele din urmă legătura cu un anume părinte Duncan, dar pentru că nu auzeau decît replicile femeii, Jenny şi Diane înţelegeau prea puţin din conversaţie. Trebuia să aştepte să termine Helen de vorbit.

– Înţeleg. Bine, părinte, mulţumesc. Apropo, cu merge jeep-ul cel nou? Sînt sigură că vă deplasaţi mult mai uşor acum!

Surîse şi aşeză receptorul în furcă.

– Ei bine?

Jenny sări în picioare.

– Părintele Ryan este încă în viaţă şi locuieşte într-un cămin pentru preoţii ieşiţi la pensie, în Broken Hill. Părintele Duncan a zis că îi scrie regulat ca să-l ţină la curent cu ce se

mai întîmplă pe-aici şi, cu toate că vederea l-a cam lăsat, se pare că, în rest, bătrînul este în formă.

Rupse o foaie din agendă.

– Aici e adresa lui.

Jenny luă repede hîrtia. Deşi adresa nu-i spunea nimic, simţi un fior de bucurie pe care nu-l putea ascunde.

– Să sperăm că toate acestea nu sînt în zadar, şopti ea.

Diane veni lîngă ea.

– Pînă cînd nu ne vedem acolo, nu avem de unde să ştim, Jen. Şi dacă tot eşti atît de hotărîtă să afli ce s-a întîmplat, eu zic să plecăm mai repede. Cît timp ne ia să ajungem la Broken Hill, Helen?

– De regulă noi zburăm cu avionul, dar pe vîntul ăsta nu cred că e o idee bună.

– Aveţi un avion? întrebă Diane impresionată.

Helen îi zîmbi.

– E deja prea mult, nu? E bine că mă scoate repede de aici cînd altfel nu se poate.

Se uită lung la cele două prietene şi în cele din urmă se hotărî.

– Ca să mergeţi pînă la Broken Hill cu maşina vă ia foarte mult timp, iar dacă nu cunoaşteţi drumurile, s-ar putea să vă şi rătăciţi, mai ales dacă se înteţeşte furtuna. Ce-ar fi dacă v-aş duce eu?

Jenny şi Diane se uitară una la cealaltă şi dădură din cap, acceptînd bucuroase ajutorul.

– Sînt gata îndată. Îmi pun cîteva lucruri într-o geantă, îi las un bilet lui James şi pornim.

După cîteva minute, Helen le conduse pe Jenny şi Diane în imensa bucătărie unde mirosea îmbietor a pîine coaptă şi a friptură.

Helen umplu două termosuri cu cafea şi-i porunci bucătăresei să pregătească mai multe sandvişuri.

– O să mergem cu camioneta voastră, le anunţă ea. Pe a noastră a luat-o James, iar cea de rezervă este la service. Diane, eu zic că ar fi bine să o aduci la garaj, în partea cealaltă a casei.

Jenny o urmă pe Helen afară şi cînd Diane opri camioneta lîngă garaj, coborî de la volan şi le ajută să care bidoanele cu benzină pe platforma din spate a maşinii. Adăugară şi două bidoane cu apă, un cric, o puşcă, o lopată şi un echipament de prim ajutor. În cele din urmă mai aruncară şi un sac de pînză cu unelte şi piese de schimb pentru maşină.

– Dar de ce avem nevoie de toate astea? întrebă Jenny mirată. E aşa de departe Broken Hill?

– Pentru orice călătorie în ţinutul ăsta trebuie să iei o mulţime de lucruri cu tine. Poate să ţi se termine benzina, sau să faci pană, sau chiar să te blochezi în nisip – şi cine ştie cîte zile trec pînă dă cineva de tine. Mai ales acum, cînd ameninţă să se pornească o furtună ca asta, e mai important ca oricînd să fim pregătite.

Helen urcă la volan în locul lui Diane.

– Gata. Să mergem.

Jenny şi Diane se strecurară lîngă ea şi porniră.

– Arăţi de parcă ai merge la o petrecere în aer liber, remarcă Diane. Dar tu eşti şefa, Helen.

Unghiile vopsite ale femeii scînteiară cînd întoarse volanul şi trecu de pe un drum pe altul.

– Fetelor, timizii nu au ce căuta aici, le zise ea. Am învăţat asta de îndată ce am venit să locuiesc aici.

Şi le privi pe amîndouă surîzînd.

– Dar e minunat să poţi învinge natura şi îndărătnicia oilor. Să ştiţi că nu se deosebesc prea mult de femeile de la petreceri. Se adună toate la un loc şi se plîng ca nişte fiinţe fără minte ce sînt.

– Şi pînă la urmă, cît de departe este Broken Hill? întrebă Diane după aproape două ore de mers.

– Cam la patru mii de mile, dacă nu mai mult. După ce ajungem la Bourke, nu rămîne decît să gonim tot înainte pe şosea, de-a lungul rîului Darling, prin Wilcannia şi pe drumul naţional 32. Autostrada trece prin Broken Hill şi ajunge la Adelaide.

Jenny privea pe geam. Era aproape miezul zilei, însă cerul era întunecat din pricina norilor mari, grei. În depărtare se auzeau tunete şi fulgere frînte săgetau vîrfurile munţilor

Moriarty. I se părea ciudat felul în care se desfăşura viaţa în jurul ei, faptul că pămîntul continua să se rotească în timp ce ea era departe, pierdută în lumea Matildei McCauley, unde totul devenea dureros de real.

– Bine ar fi să pornească odată furtuna asta şi să plouă, zise Helen cînd intrară pe drumul pavat care ducea spre Wilcannia. Iarba este prea uscată pentru fulgerele astea şi e grozăvie ce se petrece acolo.

Arătă cu bărbia spre munţii din depărtare unde norii se loveau cu zgomote cutremurătoare.

– Dacă te îngrijorează vremea şi vrei să te întorci acasă, să ne spui. Putem face drumul ăsta şi în altă zi.

Jenny reveni cu mintea în prezent. Se simţea vinovată că o luase pe Helen de-acasă în goana aceea nebună, însă nu-i surîdea deloc ideea de a se înapoia – nu după ce ajunsese pînă aici.

Helen se uită la ea şi rînji.

– E-n regulă. Au fost şi furtuni mai rele, în plus sînt destui bărbaţi la Kurrajong care să se ocupe de toate.

Lui Jenny nu-i scăpă, totuşi, teama care se ascundea în spatele spuselor ei. Dacă în ceea ce o privea nu-i păsa ce se putea întîmpla la Churinga, asta nu însemna că şi Helen lăsa în urmă cu inimă uşoară Kurrajong-ul pe care, de altfel, îl îndrăgea.

– Eşti sigură? Nu e prea tîrziu să ne întoarcem acum.

– Absolut. Mă interesează prea mult povestea asta. Sper din toată inima ca părintele Ryan să aibă răspunsurile de care ai nevoie. Şi mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să mă laşi pe mine să stau de vorbă cu bătrînul.

Jenny se uită cu luare-aminte la femeia de lîngă ea. Nu cumva Helen ştia mai mult decît lăsa să se creadă? În final hotărî că mintea ei o luase iar razna şi clătină nemulţumită din cap.

– Ştiu bine ce întrebări trebuie să-i pun, Helen. Crede-mă pe cuvînt.

Se miră şi ea cît de calmă şi controlată părea, deşi tremura de nerăbdare, dar şi de speriată de ceea ce ar putea afla. Ultimele ore fuseseră cel puţin nebuneşti şi dacă acum, în

miezul zilei, nu ar fi gonit cu maşina prin sălbăticie, însoţită de Helen şi Diane, ar fi crezut că visează. Dar semnele de întrebare pe care le ridicau cuvintele nescrise în jurnalul Matildei cereau insistent răspunsuri, iar ei nu-i rămînea decît să le caute.

Conduseră pe rînd şi, pe cînd luna se chinuia să străbată prin perdeaua de nori, ajunseră în Broken Hill. Îşi dădură seama că era o oră prea înaintată ca să facă o vizită preotului, aşa că se opriră la un motel, închiriară camere, luară o cină tîrzie şi se culcară, frînte de oboseala drumului.

A doua zi dimineaţă atmosfera era la fel de întunecată, soarele abia zărindu-se, palid, printre norii deşi. Nu mai bătea vîntul şi umezeala era tot mai pătrunzătoare. Înainte să-şi termine micul dejun, simţeau nevoia să mai facă un duş.

Căminul de odihnă „Sf. Iosif" era o clădire lungă şi albă, ridicată în mijlocul unei grădini umbroase, la marginea oraşului. Helen opri maşina şi scoase cheile din contact.

– Încă putem face cale-ntoarsă şi să uităm toată povestea.

– În nici un caz, nu după ce am ajuns pînă aici.

– Bine, zise Helen zîmbind. Haideţi, atunci. Să vedem dacă bătrînul are ceva interesant de spus.

Brett se trezi într-o atmosferă de linişte prea bine cunoscută, care nu prevestea nimic bun. Se dădu jos din pat şi privi afară. Nu se luminase de-a binelea şi era încă înnorat. O vreme pe măsura dispoziţiei sale. Căldura era înăbuşitoare, deşi abia se crăpase de ziuă, şi norii ameninţători se lăsau grei deasupra Churingăi. Nici o adiere nu mişca frunzele copacilor sau firele de iarbă uscată. Furtuna stătea să răbufnească.

Se uită la scrisoarea care îi luase mult timp ca să o scrie în noaptea trecută şi o îndesă în buzunar. Putea să mai aştepte. Trebuia să aibă grijă de turmă, să mai verifice încă o dată gardurile, căci, deşi fuseseră strînse laolaltă în cele două păşuni îngrădite din apropiere, oile s-ar speria de cum ar începe furtuna.

Aprinzîndu-şi o ţigară, privi către casă şi se încruntă. Ceva nu era în regulă, lipsea ceva. Apoi observă că în curte se afla doar maşina viu colorată a lui Diane. Camioneta lipsea.

– Aţi mutat careva camioneta? strigă el în pragul barăcii mocanilor.

Bărbaţii dădură din cap şi se întoarseră în paturile lor.

Se uită din nou spre casă. Luminile erau aprinse, draperiile lăsate – nimic în neregulă. Lui însă tot i se părea ceva nelalocul lui.

– Bill, astăzi o să pleci călare pe cîmp împreună cu Clem. Jake, Thomas, luaţi-i şi pe ceilalţi şi aveţi grijă de turmă. Pregătiţi toate clădirile de furtună şi băgaţi în hambare toate maşinile. Puneţi-i pe băieţi să verifice coteţele cîinilor, să se asigure că şi porcii sînt feriţi de ploaie, şi între timp, vedeţi cum faceţi să eliberaţi curtea. Sînt o mulţime de unelte împrăştiate pe-acolo şi cînd o începe să bată vîntul, o să le găsim peste graniţă.

Îi lăsă pe oameni mormăind nemulţumiţi, ieşi din baracă şi porni către casă. Înmînare scrisorii lui Jenny era un pretext potrivit ca să afle dacă era totul în regulă. Ciocăni în marginea de lemn a sitei şi aşteptă.

Ripper începu să latre şi Brett îl auzi apoi zgîriind disperat uşa. Ciocăni din nou. Pînă acum ar fi trebuit să ajungă la uşă. Chiar dacă ea şi prietena ei dormeau încă, Ripper făcea o gălăgie cu care putea trezi şi morţii.

– Doamnă Sanders? Jenny? Sînt eu, Brett.

Nici un răspuns. Brett îşi pierdu răbdarea. Era limpede, ceva se întîmplase. Deschise uşa şi Ripper se şi repezi la el.

– Ce e, băiete?

Brett se lăsă pe vine şi-l mîngîie, uitîndu-se de jur-împrejur prin cameră. Luminile erau, într-adevăr, aprinse, uşile dormitorului deschise, însă nu era nimeni în casă. Pe podele se vedeau mai multe bălţi mici, semn că Ripper fusese lăsat singur de ceva vreme şi, după cum schelălăia, Brett se gîndi dacă nu cumva era şi nemîncat.

Intră în bucătărie şi desfăcu o cutie cu mîncare pentru căţei. Rămase în picioare, privind îngîndurat la căţeluşul care înfulecă tot ce primise.

– Bietul de tine, murmură Brett. Aş vrea să-mi poţi spune ce se întîmplă aici.

Îl lăsă pe Ripper lîngă castronul lui şi se grăbi să verifice casa pustie. Se opri în pragul dormitorului lui Jenny, uitîndu-se uimit la dezordinea din cameră. Pe patul nefăcut erau împrăştiate jurnalele şi hainele ei erau aruncate pe podea sau agăţate de scaun.

– Jenny, strigă el. Unde eşti? Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Se întoarse în bucătărie şi îşi frecă gînditor bărbia. Uitase să se bărbierească, însă acum asta era grija lui cea mai neînsemnată. Nici una dintre cele două nu se zărea pe-afară, caii erau la locul lor în ţarc, prin urmare trebuie să fi luat camioneta.

Trîntind sita în urma lui, alergă de la un hambar la altul, de la un adăpost la altul, trecu pe la toate ţarcurile, chiar şi pe la măcelărie. Nici unul dintre lucrători nu împrumutase camioneta şi nici unul nu le văzuse pe femei plecînd.

– Asta este, mormăi el. O să deschid staţia radio şi o să încerc să le dau de urmă.

Se întoarse în casă, din ce în ce mai furios.

– Ce nesăbuite! şuieră el printre dinţi. Auzi, să iasă cu maşina cînd furtuna stă să izbucnească. Dumnezeule!

Intră vijelios în casă şi ridică emiţătorul. *Cine ştie, poate a plecat după Charlie*, gîndi el amărît. *Cu cît plec mai repede, cu atît mai bine. Sînt prea bătrîn ca să mă ţin după o afurisită de orăşeancă.*

– Kurrajong. Aici James. Terminat.

– Brett Wilson, răspunse el scurt.

Nu era vreme pentru schimb de amabilităţi.

– Doamna Sanders este acolo?

– Îmi pare rău, frate. A plecat cu nu ştiu ce misiune la Broken Hill împreună cu soţia mea. Noaptea trecută am găsit biletul lăsat de Helen. Am fost plecat să strîngem turma. Terminat.

Brett strînse mînios în palmă emiţătorul. Ce idee prostească, nesăbuită! Cum de-i trecuse prin minte aşa ceva femeii ăsteia? Respiră adînc şi se strădui să-şi păstreze calmul.

– Ştii cumva cînd au de gînd să se întoarcă? Terminat.

– Frate, ştii doar cum sînt femeile. Cînd pleacă la cumpărături, pot lipsi şi săptămîni în şir. Dar zi-mi cum merg treburile acolo. Aici se pregăteşte o furtună grozavă. Terminat.

Brett alungă gîndurile nu tocmai binevoitoare.

– Şi aici e la fel. Cred că nu mai e mult şi se porneşte. E ceva timp de cînd ne tot ameninţă. Terminat.

– Da, şi o să fie grozăvie atunci. E bine că femeile nu sînt aici. O să-i zic lui Jenny să te sune cînd se întoarce. Terminat.

– Da, bine. Mult noroc. Terminat. Acum închid.

Şi Brett puse emiţătorul în furcă şi căută la radio frecvenţa institutului de meteorologie. Veştile nu erau bune. Furtuna se anunţa uscată şi primejdioasă şi izbise deja coasta de sud-est. Acum se îndrepta spre ei. Nu puteau decît să adăpostească totul şi să aştepte.

Îl strigă pe Ripper şi părăsi casa. James avea dreptate, recunoscu el. Era foarte bine că femeile nu erau acum acolo. Ultimul lucru de care avea nevoie erau două femei îngrozite care să-l împiedice să-şi facă treaba cum se cuvine. În acelaşi timp, îi surîdea ideea că Jenny ar putea să depindă şi să se agaţe cu disperare de el.

– Brett Wilson, nu mai bate cîmpii şi treci la treabă, mormăi el furios.

În următoarele trei ore Ripper îl urmă peste tot. Brett organiză oamenii în echipe şi se asigură că toate se aflau la locurile lor. Căţeluşul părea pierdut fără Jenny, iar Brett ştia cum se simte.

Din cînd în cînd se întorcea în casă şi asculta ştirile despre vreme, informîndu-se totodată şi despre pagubele făcute de furtună la celelalte ferme. Urmărea pas cu pas drumul pe care îl străbătea vijelia. Atunci auzi cuvintele de care se temea cel mai mult:

– Avem un incendiu la circa cincizeci de mile de Nulla Nulla, spre sud, şi înaintează repede. Avem nevoie de oameni.

Jenny coborî din maşină imediat după Diane şi se uită la bătrînii care stăteau la umbra verandei.

– Mă întreb dacă părintele Ryan este printre ei.

Diane ridică din umeri.

– Poate să fie. Tot ce ştiu e că par îngrozitor de singuri. Parcă ar fi uitaţi de lume în şezlongurile lor. Cred că sîntem primii oaspeţi după mulţi ani.

Intrară pe uşa din faţă, şi, cînd se opriră la recepţie, Jenny o privi întrebător pe Diane. Avea senzaţia că mai fusese cîndva aici. Apoi îşi dădu seama că mirosul de ceară de mobilă şi de antiseptic era cel care îi amintea de Waluna. Crucifixul din perete şi statuia micuţă a Madonnei cu pruncul îi readuseră în minte imagini de odinioară şi, după paloarea de pe chipul lui Diane, înţelese că prietena ei trecea prin aceeaşi stare.

Clinchetul mătăniilor şi foşnetul unui veşmînt o făcură să se întoarcă spre călugăriţa care apăruse din spatele unei uşi lăcuite. Simţi că o părăseşte orice urmă de curaj şi o apucă de mînă pe Diane.

Chipul nu era al surorii Michael – dar ar fi putut să fie o rudă apropiată. Era înaltă, cu un aer sever, iar broboada albă îi strîngea faţa slabă. Cu degetele împreunate în mînecile veşmîntului, călugăriţa le privea fără să-şi ascundă ostilitatea.

Pe Helen nu o impresionă atitudinea ei.

– Am venit să-l vedem pe părintele Ryan, spuse ea. Dacă nu mă înşel, părintele Duncan v-a informat telefonic despre sosirea noastră.

Călugăriţa nici nu se uită la ea, ochii ei rămînînd aţintiţi asupra lui Jenny şi a lui Diane.

– Nu-l pot deranja pe părintele Ryan la cererea vizitatorilor, răspunse ea aspru. Trebuie să se odihnească.

Şi le privi sfidător pe fiecare.

– Cinci minute. Atît vă permit.

Apoi se întoarse şi plecă mai departe pe lungul coridor.

Jenny şi Diane se priviră îngrozite, după care o urmară fără să scoată un cuvînt. Era sora Michael reincarnată, iar ele redeveniseră cele două copile terorizate de cruzimea ei.

Jenny venea în urma veşmîntului foşnitor, amintindu-şi secvenţe din vremea cînd avea doar cinci ani. Pe atunci se întreba dacă aceste călugăriţe or fi avînd picioare sau dacă

nu cumva se mişcau pe nişte rotile, căci păreau să alunece, nu să păşească, aşa ca toţi oamenii, pe podelele lustruite. Iar cînd întrebase, fusese lovită peste faţă şi ca penitenţă – de recitat două rozarii, şi trei Ave Maria.

Abia după multă vreme primise răspuns la întrebare, cînd o rafală îi ridicase fustele surorii Michael. Iar cînd ea rămăsese cu ochii la cele două coloane îmbrăcate cu ciorapi groşi, prinşi cu jartiere, a mai primit o lovitură peste urechi pentru noua descoperire.

Ticăloasă bătrînă şi nesuferită, gîndi Jenny. Sora Michael o bătuse pînă cînd omorîse orice urmă de religiozitate din ea. Acum nu putea intra în nici o biserică fără să se chircească în sinea ei de durere.

– Părinte, aveţi vizitatori. Nu-i lăsaţi să vă obosească, îl avertiză călugăriţa, repezindu-se la pernele bătrînului şi aşezîndu-le. Mă întorc după cinci minute, le avertiză apoi pe cele trei femei, aruncîndu-le o privire ca de gheaţă, după care părăsi camera.

Diane şi Helen rămaseră pe loc, dar Jenny se apropie cu paşi şovăielnici de preot. Părea foarte fragil aşa cum stătea între aşternuturile albe şi, văzîndu-se în faţa lui, Jenny nu mai era sigură că procedează bine.

Luă cu grijă în palma ei mîna osoasă şi cu vene proeminente a bătrînului şi aşteptă. În timpul călătoriei se gîndise neîncetat cum să abordeze problema delicată pentru care venise, şi hotărîse să intre direct în subiect.

– Părinte, mă numesc Jennifer Sanders. Iar lîngă mine sînt Helen şi Diane.

Preotul înălţă capul şi Jenny observă albeaţa de pe ochi. Deodată se simţi străbătută de o îndoială dureroasă. Ce ar putea să-i spună bătrînul, ceva ce ea să nu ştie sau să nu bănuiască deja? Era bătrîn şi se cuvenea să-l lase în pace.

– Jennifer ai spus? Ei, da, este şi asta ceva.

Tăcu preţ de cîteva clipe, după care încercă să se întoarcă spre ea.

– Vrei să iei tu de-aici pernele astea nesuferite? Mă doare gîtul din cauza lor.

Jenny zîmbi. Părintele Ryan era, într-adevăr, bătrîn, însă nu-şi pierduse francheţea irlandeză. Se grăbi să-i aşeze pernele cum dorea. Timpul trecea repede şi curînd avea să se întoarcă sora.

– Părinte, trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneata, începu ea. Despre ce s-a întîmplat cu Finn McCauley. Ţi-l aduci aminte?

Preotul rămase nemişcat o vreme, apoi se întoarse spre ea cu ochii lui umezi, ceţoşi.

– Cum ai spus că te numeşti?

Jenny se strădui să-şi stăpînească nerăbdarea.

– Jennifer Sanders, părinte.

– E numele tău de fată, copila mea? o întrebă el blînd.

Uitîndu-se nedumerit la Diane şi Helen, Jenny se încruntă şi dădu din cap.

– Nu, părinte. La botez am primit numele Jennifer White. Asta înseamnă că atunci cînd am ajuns la orfelinat, lista era plină pînă la litera „w".

Bătrînul dădu din cap aprobator, oftatul lui prelung auzindu-se ca un foşnet de frunze pe pămîntul uscat.

– Aşa a fost voia Domnului, draga mea, ca tu să ajungi aici la timp. Te am pe conştiinţă de prea mulţi ani.

Jenny se trase puţin înapoi. Nu la asta se aştepta.

– Părinte, de ce-aş fi eu pe conştiinţa dumitale?

Bătrînul închise ochii şi oftă, iar.

– S-a întîmplat cu multă vreme în urmă. Prea mulţi ani de chin pentru biata ta mamă... Dar a început cu mult înainte... cu mulţi ani înainte.

Jenny încremeni. Vorbele lui se prelinseră ca nişte şiroaie de gheaţă în inima ei şi acolo rămaseră, îngropate adînc.

– Mama mea? şopti ea. Ce e cu mama mea?

Preotul tăcu atît de mult, încît Jenny se întrebă dacă nu cumva adormise sau chiar uitase de prezenţa lor. Oricum e sigur că o confunda cu altcineva.

– Jen, bătrînul e senil. Am ştiut de la bun început că nu e bine ce facem.

Diane se apropie şi o luă de mînă.

– Hai să mergem.

Jenny era gata să se ridice cînd glasul lui tremurat o linişti:

– Prima oară cînd mi-am dat seama că ceva nu e în regulă a fost cînd am ascultat spovedania lui Mary Thomas, pe patul de moarte. Se căsătorise cu un bărbat, însă a iubit pe un altul. Copilul ei nu a fost şi al soţului ei.

– În cazul acesta, Matilda a fost într-adevăr fiica lui Ethan Squires? îl întrerupse Helen.

Bătrînul preot ridică privirea lui lăptoasă la auzul glasului femeii.

– Întocmai. Însă Mary a ţinut secretul pînă la sfîrşit. A fost o femeie foarte puternică, să ştiţi. Ca şi fiica ei.

Jenny se mai linişti. Oricît de confuz ar fi fost bătrînul, cel puţin o lămurea ce fusese cu Matilda şi cu familia ei. Ce mai conta faptul că o credea altcineva decît era în realitate?

– Îmi amintesc ziua în care Matilda şi Finbar au venit la mine să stăm de vorbă despre cununia lor. Erau atît de fericiţi! Erau atît de bucuroşi şi abia aşteptau să-şi trăiască împreună viitorul. Ceea ce li s-a întîmplat a fost o cruzime. O cruzime şi o nedreptate după toate cîte a pătimit Matilda.

Bătrînul tăcu.

– Părinte, ştiu ce s-a întîmplat. I-am găsit jurnalele. Spune-mi ce a făcut Finn după moartea Matildei!

Îi luă din nou mîna moale şi-i simţi pulsul. Era slab, însă palma lui o strîngea pe a ei cu putere.

– Tatăl tău m-a chemat la Churinga ca să o înmormîntez creştineşte pe mama ta. Jennifer, a fost un adevărat miracol faptul că a rezistat cît să te aducă pe tine pe lume.

– Tatăl meu?

Simţi că aerul refuză să-i iasă din piept, că totul se învîrteşte în capul ei, iar podeaua părea să-i fugă de sub picioare. Era o nebunie. Trebuie că bătrînul începuse să delireze.

– Părinte… aici te… te înşeli, reuşi ea să zică. Numele meu este Jennifer White. Nu am nici o legătură nici cu Matilda, nici cu Finn.

Preotul oftă din nou şi-i strînse un pic mai tare mîna.

– Jennifer White a fost numele pe care ţi l-au dat ei. Numele cu care te-ai născut este Jennifer McCauley.

Nu părea să-şi dea seama de fulgerele de-afară. De tăcerea grea care se lăsase. De groaza de pe chipul lui Jenny, care înmărmurise lîngă el, cu inima bătîndu-i gata să-i sară din piept.

– Erai doar o făptură mică şi neajutorată. Plîngeai mereu după sînul mamei tale şi toată casa se umplea de strigătele tale. Bietul tatăl tău avea inima frîntă şi nu mai ştia ce să facă.

Tăcerea era aproape palpabilă cînd el se opri să respire. Jenny nu-şi mai dădea seama că Diane o ţinea strîns de mînă. Imagini din jurnal căpătau contururi tot mai clare, desfăşurîndu-i-se înaintea ochilor, sfîşiind-o. Şi glasul bătrînului se auzi iar:

– Am înmormîntat-o pe mama ta în cimitirul de la Churinga. Şi aşa şi trebuia – să fie îngropată cu rugăciuni şi stropită cu apă sfinţită. Ea nu a păcătuit cu bună-ştiinţă – mai degrabă s-a păcătuit împotriva ei. Am mai rămas acolo încă vreo două zile să-l ajut pe Finn. Avea nevoie de cineva lîngă el în momentele acelea cumplite.

Preotul tăcu, rătăcind şi el printre amintiri. Singurul zgomot din încăpere era respiraţia lui şuierată.

Lacrimi fierbinţi scăldau obrajii lui Jenny, însă nevoia de a afla totul era tot mai puternică.

– Continuă, părinte, îl îndemnă ea. Spune-mi restul.

– Finn a citit jurnalele.

Se întoarse către ea şi încercă să se ridice.

– Finn a fost un om cu frică de Dumnezeu. Un om bun. Dar citind jurnalele acelea îndată după moartea ei, mintea a început să-i rătăcească. A fost momentul cel mai întunecat din viaţa lui. Mult mai întunecat decît oricare cîmp de luptă. Mi-a povestit totul. Este o privelişte teribilă să vezi un om distrus şi cu sufletul îngenuncheat. Nu am putut face altceva decît să mă rog pentru el.

Imaginea evocată de preot era greu de îndurat. Jenny se strădui să nu se piardă cu firea. Dacă ceda acum, era pierdută.

Preotul se aşeză între perne şi glasul lui se auzi din nou, sugrumat de emoţie:

– În viața mea nu m-am simțit atît de neputincios. Știi, Finn nu credea că Dumnezeu l-ar putea ierta. Și în cele din urmă asta l-a și distrus.

Ușa se deschise și în prag apăru călugărița, cu mîinile încrucișate la piept și fixîndu-le cu o privire mînioasă. Jenny se uită la ea. Voia să o vadă plecată de-acolo, pentru că trebuia să audă finalul poveștii acesteia, deși știa că nu-i va aduce decît și mai multă durere.

– E vremea să plecați. Nu vreau să-l deranjați pe părinte.

Părintele Ryan părea să fi găsit o forță interioară. Se ridică dintre perne și-i strigă:

– Închide ușa aceea și lasă-mă cu oaspeții mei!

Expresia severă a călugăriței se transformă în nedumerire.

– Părinte, dar...

– Nici un „dar", femeie. Am niște lucruri foarte importante de discutat. Acum pleacă. Pleacă odată!

Călugărița le privi pe fiecare în parte cu o furie rece, pufni nemulțumită și ieși aproape trîntind ușa în urma ei.

– Femeia asta n-o să știe niciodată ce este smerenia, zise preotul în șoaptă și-i luă mîna lui Jenny într-a lui. Ia spune-mi, unde rămăsesem?

Respirația lui era șuierătoare. Bătrînul făcea un efort să-și adune gîndurile.

Jenny nu-i putea răspunde. Tulburarea și neîncrederea o făceau să sufere peste măsură.

– Finbar a stat ore în șir cu tine în brațe. Am sperat ca asta să-i aducă o oarecare împăcare. Însă Matilda îi lăsase o scrisoare prin care îi spunea să te ducă departe de Churinga, iar el voia cu disperare să facă ce era mai bine.

Preotul o bătu ușor cu palma lui peste mînă și surîse.

– El te-a iubit foarte mult, Jennifer. De asta să nu te îndoiești. Nădăjduiesc că iubirea lui îți va aduce măcar puțină mîngîiere.

Jenny îi strînse mîna. Era un gest care le era de ajutor amîndurora și, cu strîngerea asta de mînă, Jenny recunoscu că vorbele lui aduseseră un strop de liniște peste zbuciumul ultimelor cîteva minute.

– Da, părinte, șopti ea într-un tîrziu. Cred că așa este.

Își șterse lacrimile și își îndreptă umerii.

– Dar trebuie să știu ce s-a întîmplat cu el după aceea!

Preotul oftă și o lacrimă i se rostogoli pe obrazul slab.

– Tatăl tău a întocmit un testament la care am fost martor. A vorbit cu directorul Băncii Australiene din Sydney și a aranjat ca Churinga să fie administrată prin tutelă pînă cînd vei împlini tu douăzeci și cinci de ani. Apoi, în ciuda sfatului pe care i l-am dat, l-a chemat pe administratorul de la Wilga și l-a pus pe el să se ocupe de amîndouă proprietățile.

Strînse cu putere mîna lui Jenny într-a lui, și Jenny se apropie, temîndu-se de ce va auzi, dar conștientă că trebuia să asculte tot, pînă la capăt, dacă voia să înțeleagă ceea ce aștepta tatăl ei de la ea.

– Jennifer, nu am știut ce era în mintea lui. Chiar nu am știut. Nu m-a ascultat și, cu toate rugăciunile, nu a putut să fie rezonabil. Am eșuat ca preot, am eșuat și ca om. Nu mi-a rămas de făcut decît să stau deoparte și să mă uit cum a distrus tot ceea ce clădise împreună cu mama ta.

– A distrus? Adică a vrut să distrugă Churinga?

Jenny se apropie mai mult, dînd la o parte șuvițele de păr de pe fruntea bătrînului și ștergîndu-i lacrimile.

– Nu, răspunse preotul cu amărăciune. A vrut să o păstreze pentru tine. Pe el s-a distrus. A distrus și viața ta și a năruit orice speranță de a-ți asigura un cămin.

– Dar cum a făcut asta, părinte? șopti ea, deși bănuia deja răspunsul.

– S-a hotărît să te ducă la Waluna, la orfelinatul Surorilor Caritabile, sub un alt nume. Singura ta legătură cu Churinga era medalionul mamei tale, pe care el l-a dat călugărițelor să-l păstreze în siguranță pînă cînd aveai să intri în posesia moștenirii. Am încercat să-l împiedic, însă nici o vorbă nu părea să ajungă la el. L-am privit plecînd cu mașina, ținîndu-te alături, într-un coș.

Părintele suspină și-și suflă nasul.

– Dacă aș fi știut ce avea de gînd să facă, poate că l-aș fi putut opri. Dar mereu ne dăm seama prea tîrziu.

Tăcu iar.

Prin urmare, așa dăduse Peter de medalion. Cercetările

pe care le făcuse îl aduseseră la Waluna şi la orfelinat. Jenny îl privea pe preot printre lacrimi. Era bătrîn şi obosit, iar povara pe care o purtase atîţia ani pe suflet îl extenuase. Se aşeză pe scaun, ţinînd în palmă mîna lui moale, încercînd să-şi închipuie acea ultimă călătorie împreună cu tatăl ei. Ce grozăvii i-or fi trecut lui atunci prin minte? Cum a putut el să o lase la orfelinat, ştiind că nu o va revedea vreodată?

Glasul preotului o smulse din gînduri, aducînd-o înapoi în tristeţea încăperii.

– Eu m-am întors la Wallaby Flats. Conştiinţa nu-mi dădea pace şi, pentru prima oară în viaţa mea, credinţa m-a părăsit. La ce bun să fiu preot cînd nu am fost în stare să găsesc vorbele potrivite care să-i aducă mîngîiere unui suflet atît de chinuit? Ce fel de om sînt eu cînd nu ştiu ce înseamnă să iubeşti o femeie sau să iei o hotărîre pentru copilul tău? Am dat greş în amîndouă cazurile. Am petrecut ore în şir în genunchi, dar pacea pe care o găsisem mereu în rugăciune m-a părăsit.

Jenny simţea că i se strînge stomacul de durere, aşteptînd ca preotul să rostească vorbele de care se îngrozea.

– Am scris la Waluna şi mi s-a spus că ai ajuns şi că tatăl tău a aranjat să se depună regulat bani în contul lor ca ţie să-ţi fie bine acolo. Am tot întrebat cum îţi merge şi mi s-a spus că eşti bine, sănătoasă. Am păstrat o corespondenţă neîntreruptă cu orfelinatul, timp de mai mulţi ani, fără să mi se dea amănunte despre tine. Vezi tu, copila mea, mă simţeam răspunzător pentru tine. Dacă aş fi fost destul de stăpîn pe credinţa mea, l-aş fi împiedicat pe tatăl tău să comită păcatul cel mai greu dintre toate.

Gata, îşi zise ea. *Nu vreau să aud. Nu vreau să cred aşa ceva – dar altfel nu se poate!*

– La puţin timp după ce te-a lăsat pe tine la Waluna, Finn a dispărut. Am crezut că a plecat în ţinuturile din interior, că încearcă să-şi regăsească ceva din pacea de dinainte în singurătate. Într-un fel, am simţit asta ca pe o uşurare, pentru că mă temeam de ceva mult mai rău...

Scînteia de nădejde se stinse îndată ce preotul reluă istorisirea.

– Doi mocani l-au găsit şi au chemat autorităţile. Din fericire, aveam şi eu o influenţă oarecare şi, după ce i s-a stabilit identitatea, i-am lămurit pe poliţişti să păstreze tăcerea. Nu a fost greu. Ciobanii erau în trecere pe-acolo, iar poliţiştilor le era indiferent. Nu erau din zonă.

O bătu uşor peste mînă şi se uită la ea îngrijorat.

– Jennifer, ştiam că într-o bună zi ai să te întorci şi nu am vrut ca viitorul tău să fie marcat de ceea ce s-a petrecut atunci. Dar cred că ţi-ai dat seama deja, nu?

– Da, şopti Jenny . Dar aş vrea să-mi spui... E mai bine să ştiu tot, să nu mai las loc îndoielii...

Bătrînul îşi roti capul între perne.

– A făcut un lucru teribil, Jennifer. Un păcat de moarte în ochii Bisericii – şi cu toate astea, ca bărbat, am înţeles de ce-a făcut-o. A plecat în sălbăticie şi s-a împuşcat. Medicul zicea că stătuse acolo cel puţin şase luni pînă cînd l-au găsit mocanii. Dar eu am ştiut cînd a făcut-o. Trebuie să se fi întîmplat în ziua în care te-a lăsat la Waluna. Plănuise totul de mult.

Jenny se gîndi la singurătatea în care murise tatăl ei. La zbuciumul şi durerea pe care trebuie să le fi cunoscut acest om blînd şi credincios, de ajunsese să plece în pustie şi să-şi ducă arma la cap. Îşi lăsă fruntea în palme şi începu să plîngă.

Nu plîngea pentru ea, ci îi jelea pe părinţii ei care plătiseră un preţ atît de mare pentru vina de a se fi îndrăgostit unul de celălalt, îl plîngea şi pe preotul care purtase mereu în suflet povara pierderii credinţei şi ajunsese în locul ăsta lipsit de orice bucurie, unde avea să-şi sfîrşească zilele fără să afle cum ar fi putut împiedica o asemenea tragedie.

Cînd lacrimile i se uscară pe obraz şi Jenny se mai linişti puţin, se uită din nou la preot. Era cărunt, cărunt de tot, pe albul pernelor şi cearşafurilor. Părea să-şi fi concentrat toată energia în confesiunea pe care o făcuse, eliberîndu-se de toată povara lui.

– Părinte Ryan, vreau să fii liniştit şi să ştii că nu puteai face nimic mai mult. Eu m-am întors la Churinga sănătoasă şi puternică şi datorită jurnalelor mamei mele ştiu acum că

părinții mei au vrut ce era mai bine pentru mine. Cu ajutorul dumitale și al jurnalelor am ajuns să-i iubesc și să înțeleg de ce a început viața mea așa cum a început. Nu trebuie să te simți vinovat pentru nimic și știu sigur că Dumnezeu te va primi cu brațele deschise. Ești un om bun și cumsecade. Aș vrea să fie mai mulți ca dumneata. Dumnezeu să te binecuvînteze. Îți mulțumesc încă o dată, părinte.

Se aplecă asupra patului și-l sărută pe obraz înainte de a-l îmbrățișa. Lacrimile li se amestecară cînd capetele lor se odihniră alături pe pernă. Bătrînul era atît de slăbit și Jenny își dorea să găsească vorbele potrivite care să-i aducă mîngîiere, deși înțelegea că mîntuirea avea să-i vină o dată cu redobîndirea credinței.

– Părinte, pot face ceva pentru dumneata? Ai nevoie de ceva? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Nu, copila mea, șopti el cu amărăciune. Acum pot să mor liniștit, știind că din toată tragedia asta a ieșit totuși ceva bun. Cînd ieși, te-aș ruga să o întrebi pe soră dacă preotul Patrick poate să vină la mine. Cred că e vremea să-mi fac și eu ultima mărturisire.

Jennifer îi strînse mîna într-a ei.

– Părinte, nu te duce acum. Eu o să rămîn aici, în Broken Hill și o să vin în fiecare zi la dumneata. O să-ți aduc fructe și tot ce îți mai trebuie, și o s-o țin pe călugărița asta la distanță. E bine?

Preotul zîmbi. Era un surîs blînd, dulce.

– E vremea, copila mea. Viața e ca un cerc, iar tu te-ai întors acolo unde îți este locul și de unde ai plecat. Acum mergi și îngrijește-te de viața ta și lasă un om bătrîn cu duhovnicul lui.

Jenny îi sărută mîna noduroasă.

– Atunci... la revedere, părinte. Dumnezeu să te binecuvînteze.

– Dumnezeu să te aibă în paza lui și pe tine, copilă, șopti el, așezîndu-se mai bine între perne.

Închise ochii și chipul lui se însenină.

– Doar nu a...?

– Nu, Diane. Doarme numai, zise Jenny încet.

– Haideți, fetelor, să ieșim de-aici, zise Helen. O caut eu pe zgripțuroaică, iar voi așteptați-mă în mașină.

Jenny luă cheile și plecă cu Diane de-a lungul coridoarelor cufundate în tăcere. Auzea zgomotul pașilor lor pe podeaua lăcuită. Era un sunet gol, solitar, al cărui ecou răsuna în pustietatea din inima ei.

Cînd ieșiră afară, în lumina palidă a soarelui, Jenny privi în sus, către cerul care părea să se fi apropiat de pămînt. Ar fi vrut să poată întoarce timpul și să trăiască din nou viața de dinainte, cînd nu știa nimic din cîte știa acum. La ce îi folosea acum moștenirea asta clădită pe înșelătorie, pe trădare? Cum mai putea ea să trăiască acum, știind că tatăl ei își luase singur viața, iar mama ei murise de inimă rea?

Sora Michael avusese mereu dreptate. Era o ființă monstruoasă. Un bastard născut dintr-o împreunare neîngăduită, cu semnul diavolului la picior, ca dovadă a fărădelegii.

Urcă în camionetă pe bîjbîite.

– E atît de nedrept, zise ea, înecată de plîns. De ce, Diane? De ce a trebuit să li se întîmple lor asta, de ce a trebuit să mi se întîmple mie?

– Nu știu, draga mea. Pentru prima oară în viața mea nu pot găsi vorbele de care ai nevoie acum. Îmi pare rău.

– Diane, aș vrea să rămîn singură acum. Te rog să înțelegi.

Și rămase cu privirea pierdută pe geam, iar prietena ei se întoarse în casa de odihnă. Nu vedea nimic din pricina lacrimilor. John Wainwright mințise – știuse totul despre administrarea prin tutelă, știa totul despre ea și originea ei. Numai că nu avusese curajul să-i spună. Peter trebuie să fi știut și el. Din cauza asta ținuse ca Churinga să rămînă un secret. Pentru că ea nu putea să o moștenească decît la împlinirea vîrstei de douăzeci și cinci de ani. Secrete și minciuni. Ce pînză încîlcită țesuseră.

Durerea se transformă în furie, apoi în părere de rău. Privind afară, cu obrajii scăldați în lacrimi, Jenny pierdu noțiunea timpului și uită unde se află. Atunci, acordurile îndepărtate ale unei orchestre străbătură vremurile pînă la ea și i se păru că vede o femeie într-o rochie verde, valsînd în

brațele frumosului ei soț. Își zîmbeau unul altuia, pierduți în fericirea lor.

Chiar înainte să se topească în depărtare, se întoarseră către ea și Matilda șopti:

– Este ultimul meu vals, draga mea. Doar pentru tine.

Jenny se prăbuși cu capul pe volan, simțind, în sfîrșit, izbăvirea mult așteptată. O liniște lăuntrică învingea acum tot zbuciumul de pînă atunci și rănile începeau să se vindece.

Cînd reveni în cele din urmă la realitate, înțelese că i se dăduse o șansă. Matilda și Finn muriseră nădăjduind că trecutul avea să fie îngropat, iar ea va lua în stăpînire Churinga și va da o viață nouă și un viitor luminos pămîntului pentru care ei munciseră cu atîta drag. Îi stătea în putere fie să le împlinească visul, fie să le întoarcă spatele și să fugă la Sydney.

Își aminti vorbele băștinașului: *Cel dintîi bărbat îi zise primei femei: „Călătorești singură ?" Iar prima femeie îi răspunse: „Da." Și atunci cel dintîi bărbat o luă de mînă. „Tu vei fi soția mea și vom merge împreună."*

Jenny rămase nemișcată. Într-un tîrziu înțelese ce hotărîre trebuia să ia. Îl iubea pe Brett și nu-și putea închipui Churinga fără el. În ciuda a toate cîte se petrecuseră între ei, îi va spune ce simte. Dacă lui chiar nu-i păsa de ea, atunci va trebui să călătorească singură pentru o vreme. Dar dacă de fapt o iubea, atunci...

– Ce s-a întîmplat, Jen? Ai o expresie bizară...

Glasul lui Diane o trezi.

– Di, urcă în mașină. Ne întoarcem acasă. Ne întoarcem la Churinga.

21

Brett smulse emițătorul din furcă. Nulla Nulla era doar la vreo două sute de mile la sud de Churinga.

– Aici Churinga. O să-i trimit pe oamenii mei. Ajung cam în cinci ore, Smokey. Rezistați pînă atunci?

Glasul obosit al lui Smokey Joe Longhorn se auzi la capătul celălalt al firului:

– Nu știu, Brett. Am pierdut deja jumătate din turmă. E nenorocire. Se mișcă mai repede ca trenul. Curînd o să treacă de noi. Dacă nu oprim focul mai repede, e rîndul tău. Terminat.

Brett trînti emițătorul și ieși vijelios pe ușă. Ripper veni iute după el, cu urechile lăsate și cu ochii mari. Căldura devenise insuportabilă și în partea dinspre miazăzi a Churingăi străluceau la intervale scurte fulgerele. Tunetele bubuiau pretutindeni și cerul se întunecă amenințător. Brett sună clopotul de incendiu.

Din hambare, din adăposturi și de pe cîmp oamenii începură să vină în goană. Alergară în curte și acum așteptau. Brett îl privi pe fiecare și citi pe chipurile lor același amestec de groază și nerăbdare. Nimic nu se compara cu lupta împotriva naturii dezlănțuite. Nimic nu scotea la iveală forța unui bărbat așa ca incendiul pe suprafețele din interiorul țării.

– Nulla Nulla este în flăcări. Am nevoie de voluntari.

Toate mîinile se înălțară și Brett îi alese pe cei mai tineri și mai potriviți ca să-l însoțească. Celorlalți le ceru să sape un șanț larg în partea de sud a pășunii din spatele casei. Copacii trebuia doborîți și tufișurile tăiate. Animalele urmau să fie mutate cît mai spre nord. Churinga trebuia salvată cu orice preț.

Oamenii se repeziră la topoare și cazmale, la tîrnăcoape și lopeți. Brett îl închise pe Ripper în casă, apoi scoase din șopron vechea mașină a Churingăi. Jeep-ul putea să străbată mai repede terenul denivelat și drumul cel mai scurt pînă la Nulla Nulla era pe cîmp, prin pășunile Wilgăi și apoi tot înainte către sud. Era însă destul de greu fără camionetă. Îi va spune cîteva arogantei doamne Jenny Sanders cînd se va întoarce. Asta-i sigur.

Iar dacă îl va scoate din minți, atunci o va pune pe genunchi și-i va trage o mamă de bătaie, să se învețe minte.

Cei zece voluntari urcară în spate cu uneltele necesare, cu traiste pline cu apă și nelipsitele puști. Glasurile lor trădau nerăbdarea, rîdeau și făceau haz de ce îi aștepta, însă Brett

ştia prea bine că dincolo de curajul afişat se ascundea spaima. Apăsă pe acceleraţie şi părăsiră curtea într-un nor de praf.

Fulgerul lumină împrejurimile şi tunetele bubuiră dintre nori. Maşina înainta pe cîmp şi în depărtare se vedeau vîrfurile eucalipţilor pierzîndu-se în volbura norilor.

Smokey Joe avusese dreptate. Era mare nenorocire. Şi ce vedeau ei era doar începutul, fiindcă mai aveau de mers spre sud.

Jeep-ul avea şi el o staţie de emisie-recepţie, astfel că Brett putu să ţină legătura cu oamenii care se luptau deja cu focul.

– S-a îngroşat treaba, frate, gîfîi Smokey Joe. Sînt două limbi de foc acum, una se îndreaptă spre răsărit, alta spre sud. Nulla Nulla este înconjurată.

– Smokey, tu ai păţit ceva? îi strigă Brett, acoperind huruitul motorului.

– Familia este întreagă, dar mi-am pierdut turma. Am rămas şi fără nişte oameni de nădejde. Am pornit spre Wilga. Ne vedem acolo.

Brett se uită mîhnit pe geam. În depărtare se zăreau valurile de fum şi şarpele de foc care se tîra printre copaci în colţul cel mai îndepărtat al Wilgăi. Cangurii, iguanele şi urşii wombat ieşeau în grupuri mari din tufişuri şi crînguri, fără să le pese de jeep, disperaţi să fugă cît mai departe de flăcări. Păsările umpleau aerul cu bătăile lor de aripi şi cu strigăte frenetice, urşii koala porniseră în salturi prin iarba uscată, dezorientaţi de zgomot şi fum, cu puii lor agăţaţi în spate. Părea că toată suflarea din ţinut se pusese în mişcare.

Într-un tîrziu, Brett frînă brusc în faţa casei de pe proprietatea Wilgăi.

Administratorul, Curly Matthews, îi ieşi în întîmpinare cu faţa mînjită de fum şi cu dîre de sudoare, cu ochii roşii.

– I-am trimis pe oameni să se ocupe de păşunile cele mai îndepărtate.

Îşi scoase pălăria şi îşi trecu o batistă murdară pe frunte.

– Brett, nu ştiu dacă o să putem opri focul, zise el sfîrşit de oboseală. Nu-l mai putem stăpîni.

– Aţi săpat un şanţ? întrebă el, privind către norul de fum învîrtejit care părea să se apropie cu fiecare secundă.

Curly încuviinţă dînd din cap.

– Am săpat, dar focul se înalţă printre copaci prea repede şi nu apucăm să-i doborîm. Trimite-ţi oamenii în partea aia. Dacă reuşim să facem alt foc care să se întindă în direcţia opusă, atunci lucrurile s-ar mai domoli. E ultima noastră şansă.

Brett se uită către direcţia indicată de Curly. Doborîrea cîtorva copaci nu putea fi de mare ajutor. Focul se răspîndea inimaginabil de repede, se întindea ca un şarpe în iarba uscată, aducînd după el ferocitatea flăcărilor mistuitoare.

– Aţi auzit ce zice omul acesta, strigă el către oamenii care coborau din maşină. Plecaţi!

Se întoarse şi puse mîna pe umărul lui Curly.

– Bine, frate. Dar trebuie să fim gata să plecăm cît mai repede de-aici.

Apoi, înarmat cu un topor, luă un cal din herghelie şi porni călare spre foc.

Era ca un torent în care flăcările portocalii şi roşii se amestecau cu fumul albastru, cenuşiu. Înalt pînă în tăriile cerului şi urlînd ca o bestie în agonie. Fumul era prea gros şi Brett îşi acoperi gura cu o eşarfă ca să nu se înece. Dacă reuşeau să doboare copacii în partea asta a proprietăţii şi să provoace un incendiu ca să-l oprească pe celălalt, dacă izbuteau să lărgească şanţul, atunci poate că... dacă ar fi şi timp destul... poate că Wilga ar fi salvată.

Coborî de pe cal şi-l priponi. Nu voia ca animalul să se sperie şi să alerge direct în foc; cine ştie, poate că va avea nevoie de el să scape de-acolo.

Brett se alătură oamenilor care, ca şi el, mînuiau topoare. De partea cealaltă abia îi zărea pe cei care se căzneau să lărgească şanţul. Simţi cu satisfacţie muşcătura toporului din lemnul crud şi înteţi loviturile pînă cînd copacul se prăbuşi.

Trecu apoi la următorul. Înfipse lama adînc. Îl doborî. Trecu mai departe. Mai doborî unul. Şi încă unul.

Sudoarea i se scurgea în ochi, înţepîndu-l. Fumul trecea prin legătura de la gură, înecîndu-l. Nu mai era cale de întoarcere.

Treceau de la un trunchi la altul, la fel de neînduplecaţi şi de mînioşi ca focul însuşi, pînă cînd şirul de copaci fu culcat la pămînt. Acum, însă, era prea riscant să işte şi ei un incendiu. Focul era prea aproape. Atunci se repeziră la tîrnăcoape şi la lopeţi şi plecară să ajute la săparea şanţului.

Brett ridică la un moment dat privirea şi îl văzu alături pe Smokey Joe, săpînd umăr la umăr cu el. Ochii li se întîlniră preţ de cîteva clipe, apoi se aplecară şi continuară să sape. Vorbele nu i-ar fi ajutat nici să se salveze, nici să-i readucă la viaţă pe cei morţi. Aveau nevoie de forţă şi de hotărîre nestrămutată.

Un fulger săgetă trunchiul uscat al unui eucalipt la o distanţă mică de ei. Focul înghiţi în flăcările lui albastre tulpina ca de ceară a copacului şi se scurse pe iarba de la rădăcină. În cîteva secunde copacul era o torţă uriaşă, din care explodară scîntei, aprinzînd întreg labirintul de eucalipţi. Flăcările se răspîndiră în iarbă şi înălţară un zid de foc, mai înalt şi mai înalt pe măsură ce se apropiau de ei.

Brett şi ceilalţi oameni săriră din şanţ şi luptară împotriva flăcărilor cu tîrnăcoapele. Fumul le înţepa ochii şi le ardea gîtul. Căldura le uscă sudoarea care li se prelingea pe corp, le pîrli sprîncenele şi părul de pe braţe şi piept.

– Ieşiţi de-aici! Se întoarce!

Brett ridică ochii şi văzu că focul mai avea puţin şi-i înconjura cu totul. Calul era ca înnebunit, trăgea disperat de frîu, ciulind urechile. Smokey Joe, cu tîrnăcopul, continua să lupte cu flăcările.

– Hai o dată! îi strigă Brett prin vuietul focului.

Bătrînul încremeni şi Brett îi văzu privirea goală, îngrozită. Se repezi şi-l apucă de braţ şi porni alergînd către cal, cu flăcările tîrîndu-se la picioarele lui, simţind în spate dogoarea focului.

Smokey Joe se împiedică şi căzu. Rămase nemişcat, gîfîind şi cu părul sîrmos din pricina căldurii.

Brett îl ridică şi-l aruncă pe umăr. Ajunse la cal, îl dezlegă şi-l urcă pe Smokey în şa. Apoi se săltă şi el în spatele bătrînului şi dădu pinteni calului, îndemnîndu-l să iasă prin spaţiul atins de flăcări.

Calul se ridică pe picioarele de dinapoi, lovind speriat aerul cu copitele, ciulind urechile şi dînd ochii peste cap.

Brett trase de frîu şi-l lovi cu călcîiele. Atunci, simţind lovitura puternică în coapse, calul se repezi înainte, spre flăcări.

Mai aveau puţin. Flăcările îi goneau către liman.

Golul era tot mai mic. Cercul de foc era gata să se închidă.

Brett îl simţi pe Smokey alunecînd din şa. Cu o mînă îl prinse pe bătrîn de păr şi cu cealaltă ţinu frîul strîns. Îndemnă încă o dată calul să se arunce înainte.

Flăcările îi ajunseră din amîndouă părţile. Era o căldură ca de furnal. Fumul îi orbea şi-i îneca. Dacă iadul ajunsese vreodată pe pămînt, atunci trebuie să se fi întîmplat.

Ieşiră brusc din cercul de foc şi nişte braţe se ridicară să-l coboare pe Smokey din şa. Brett alunecă de pe spinarea calului înfricoşat şi-l duse spre o găleată cu apă. Se lipi de el şi-i mîngîie grumazul pînă cînd animalul se linişti destul ca să poată bea.

Îl durea spatele, iar braţele îi erau ca de plumb. Era frînt. Luă o traistă cu apă şi îşi potoli arsura din gură şi din gît, apoi o vărsă pe cap şi pe tot corpul încins. Lupta nu se isprăvise. Focul se întinsese şi nu mai putea fi stăpînit.

Se uită la tovarăşii lui care stăteau în praf, cu capetele plecate, fiecare muşchi trădîndu-le epuizarea. Urletul infernului era asurzitor. Tot ce mai puteau nădăjdui acum era ca vîntul să-şi schimbe direcţia. Sau să vină ploaia. Însă nu era nici un semn că va ploua.

Jenny conducea pe drumul spre Churinga, spre casa ei. Era nerăbdătoare să ajungă, iar drumul părea să nu se mai sfîrşească.

Dezvăluirile pe care i le făcuse părintele Ryan încă nu-i dădeau pace şi reînviaseră toţi anii petrecuţi în orfelinat. O minţiseră, o privaseră de moştenirea ei, abuzaseră de încrederea pe care tatăl ei şi-o pusese în ei. Dacă nu ar fi fost Peter atît de hotărît să descopere adevărul, nu l-ar fi aflat niciodată. Simţi o atingere pe braţ şi se întoarse către Diane.

– Jen, știu cîtă amărăciune trebuie să simți acum. Crede-mă că și eu simt la fel.
– Amărăciune? îi răspunse ea gînditoare. De ce? Călugărițele au făcut ce-au făcut, și poate că au avut motivele lor.
Zîmbi trist.
– Cum a spus și Helen, biserica stă mereu cu mîna întinsă. Eu trebuie să fi fost cloșca cu puii de aur. Dar am lăsat totul în urmă. Știu acum cine sînt. În plus, am un cămin al meu. Și am de gînd să fac tot ce se poate ca să-mi fie bine de-aici înainte.
– Jen, nu uita că ai și o familie, spuse Helen blînd. Și să știi că vorbesc în numele tuturor cînd îți spun că ești bine venită.
– Chiar și în numele bătrînului? rîse Jenny. Uite, de asta mă îndoiesc!
Helen strîmbă din nas.
– Dar el asta a vrut întotdeauna, Jen. Un membru al familiei lui să stăpînească Churinga.
– Ce ironie, nu? Dar cît trăiesc eu, el n-o să pună mîna pe ferma asta, îți jur!
Helen îi strînse mîna.
– Bravo! Cu tine aici, lucrurile or să se mai anime. Îmi pare bine că-ți pot spune „soră".
Jenny rîse. Încă nu realizase ce ramificații implica faptul că ea era acum Jennifer McCauley, dar avea să fie plăcut să aibă familie. În sfîrșit, aparținea unui loc.
– Și cu casa din Sydney cum rămîne?
Diane fuma țigară de la țigară și Jenny își dădu seama că ultimele ore fuseseră destul de grele și pentru ea.
– S-ar putea să o închiriez sau chiar să o vînd. Pot să pictez aici la fel de bine ca oriunde și am multe de pus pe pînză – niciodată nu o să duc lipsă de subiecte.
Diane tăcu preț de cîteva clipe și Jenny știu ce-i trecea prin minte.
– Diane, asta nu înseamnă că nu o să-mi mai expun lucrările în oraș. Și nici nu renunț la partea mea de galerie.
Prietena ei răsuflă ușurată.

– Mulțumesc. Eu în nici un caz nu pot conduce galeria de una singură și nici nu am de gînd să-l las pe Rufus să intervină.
– Nu-mi place cum arată cerul în partea aia, zise deodată Helen și deschise radioul. S-ar putea să dăm de necaz.
Traseră pe dreapta șoselei, fiindcă zgomotul motorului acoperea știrile.
Un incendiu s-a pornit astăzi în nord-estul regiunii New South Wales. Se estimează un număr de șase victime omenești și pagube de proprietăți și animale în valoare de cîteva milioane de dolari. Cele patru focuri răzlețe s-au unit în cele din urmă într-un adevărat infern din pricina furtunii care ne-a amenințat în ultimele zile. Adăugîndu-se și lipsa ploii, focul ințețit acum pare să fie cel mai mare incendiu din istoria Australiei, fapt pentru care s-a făcut apel la serviciile de urgență ale tuturor statelor de pe insulă.
Jenny băgă mașina în viteză și apăsă pe accelerație.
– Fetelor, țineți-vă bine. Ne așteaptă un drum greu!

Fulgerele despicau cerul și sfîșiau norii. Trăsnetele zguduiau temeliile lumii, arzînd copacii și doborîndu-i la pămînt. Vîntul se ințețise și alerga în spirale de-a lungul cîmpiei, înălțînd flăcările. Copacii cădeau înnegriți, carbonizați, cu ramurile înălțate spre cer ca niște brațe rugîndu-se pentru ploaie. Dar izbăvirea nu venea.
Veniseră oameni cu sutele. De la Kurrajong, de la Willa Willa, de la Lighting Ridge, din Wallaby Flats, chiar și de mai de departe. Se luptară pe rînd cu flăcările, săpară șanțuri și tăiară copaci. Însă pîrjolul continua să se întindă către Churinga. Scîntei se înălțau, ridicate de vînt. Flăcările abia atingeau iarba uscată și se ințețeau lacome. Fumul înnegrea pielea și înroșea ochii pe măsură ce se ridica în dîre uriașe, înăbușitoare, gata să se îmbrățișeze cu tunetele.
Animalele care rămăseseră la Wilga fuseseră adunate și duse grămadă pe pășunile dinspre miazănoapte ale Churingăi, dar nimeni nu putea ști dacă acolo vor fi în siguranță. Focul se răspîndise deja pe o distanță de peste cinci sute de mile și nu dădea semne că s-ar mai domoli.

Încercaseră să salveze gospodăria Wilgăi, însă oricîtă apă ar fi turnat acum, lemnul uscat de atîta soare nu putea fi udat. Brett știa că la fel se va întîmpla și la Churinga dacă nu udau totul temeinic. Stătea împreună cu Curly și cu familia lui și privea Wilga înghițită de flăcări. Clădirea cedă și se prăbuși, centimetru cu centimetru, pînă cînd din ea nu mai rămase decît coșul înnegrit – strajă peste mormanul de cărbuni.

– Urcați în mașină și duceți-vă la Wallaby Flats. Am destule griji aici.

Și Curly își îmbrățișă copiii și își sărută soția înainte ca jeep-ul să dispară în norul de fum.

– Doamne, sper să nu pățească nimic, șopti el.

Apoi, pufnind mînios, se întoarse, ridică un tîrnăcop și se alătură celorlalți.

Brett se gîndea la Jenny, sperînd că ea și celelalte femei rămăseseră în Broken Hill. Avea însă o presimțire urîtă că, de cum vor auzi știrile la radio, se vor întoarce.

Înghiți ultimul dumicat dintr-un sandviș, își luă sacul și tîrnăcopul și se mai îndreptă o dată către linia de foc. Oamenii se vedeau ca niște umbre mărunte și întunecate pe fundalul înfricoșător și scînteietor al focului, luptîndu-se în zadar cu flăcările.

Jenny intră cu camioneta în curte la Kurrajong și frînă zgomotos. Helen sări din mașină și alergă în casă, urmată îndeaproape de Jenny și Diane.

– James... unde ești? Unde a dispărut toată lumea?

Teama o făcea să strige și deschidea ușă după ușă, alergînd din cameră în cameră.

Jenny se sprijinea cînd pe un picior, cînd în celălalt. Voia să ajungă la Churinga, iar căutările frenetice ale lui Helen o făceau mai nervoasă din minut în minut. Își dădea seama, totuși, că nu puteau pleca de-acolo lăsînd-o singură pe Helen.

– Au plecat cu toții la Wilga. Le-am spus să rămînă aici și să aibă grijă de ce e al lor, dar n-au vrut să m-asculte. Nebuni ce sînt!

Vorbele țîșniseră cu viteza și ferocitatea unei arme de

foc. Cele trei femei se întoarseră în același timp și dădură cu ochii de Ethan Squires.

Era în scaunul cu rotile, cu două pete roșii în obraji. Le privea dușmănos și se sprijinea cu mîinile lui cioturoase de brațele scaunului.

– Mai bine te-ai întoarce la Churinga ta prețioasă, fato. Nu va mai fi acolo multă vreme.

Ochii îi străluciră cu răutate, iar la colțurile gurii i se adunase salivă.

– Ajunge, Ethan.

Glasul lui Helen era rece și aspru. Se apropie de scaun și se plecă spre bătrîn.

– Ce pagube sînt pînă acum? Cît de aproape este focul?

Jenny își ținu răsuflarea cînd el își aținti ochii cu pleoape grele asupra ei.

– A înghițit Nulla Nulla și Wilga. Se îndreaptă către Churinga acum. Aș vrea să o văd arsă din temelii. Aș da orice să o văd arzînd.

– Helen, trebuie să plec. S-ar putea să fie nevoie de mine.

Jenny pornise deja spre ușă.

– Așteaptă, vin și eu cu voi, zise Helen, întorcînd spatele bătrînului. Nu mă reține nimic aici, iar James trebuie să fie deja acolo, dacă nu cumva o fi în altă parte.

– Tu!

Glasul îi răsună ca un tunet și femeile încremeniră. Se întoarseră.

Ethan stătea cu mîna întinsă spre Jenny.

– Copil al satanei! Odraslă a diavolului! Știu cine ești – știu totul despre tine. Se cuvine să arzi în flăcările iadului, împreună cu neprețuita ta Churinga!

Jenny o auzi pe Diane exclamînd uluită, o simți apucînd-o de mînă, însă rămase înmărmurită de groază cînd îl văzu pe bătrîn ridicîndu-se din scaunul cu rotile.

– Știu cine ești tu de fapt, Jennifer McCauley! Churinga nu are secrete pe care să le poată ascunde de mine. E multă vreme de cînd aștept să te întorci.

Ochii lui erau tulburi, însă nebunia îi dădea puteri nebănuite. Veni clătinîndu-se spre ea, cu mîna întinsă tremurîndu-i de furie.

– Fie ca diavolul să se bucure de-acum înainte de compania ta. Să arzi în iad, laolaltă cu maică-ta!

Pe Jenny o trecură fiori de spaimă cînd el încleştă mîna pe braţul ei. Făcu un pas înapoi, după aceea încă unul, hipnotizată de ochii lui demonici, aproape neputincioasă în faţa urii pe care o revărsa asupra ei.

Ethan se prăbuşi la picioarele ei, lovindu-se cu capul de scîndurile podelei. Cînd se întoarse pe spate, chipul lui se schimonosi, lăsînd să i se vadă dinţii lungi şi galbeni.

– M-ai trădat, Mary. Ai furat tot ce îmi aparţinea.

Apoi rămase nemişcat.

Tăcerea se lăsă grea în încăpere şi cele trei femei rămaseră cu ochii aţintiţi asupra lui. Jenny se întrebă cum de putuse Mary să iubească un astfel de om. Presupuse apoi că împrejurările făcuseră din el ceea ce era acum. Dacă tatăl lui nu ar fi fost atît de lacom, ei doi ar fi rămas împreună şi nimeni nu ar fi suferit atît.

– Jenny, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Helen stătea stingheră lîngă rămăşiţele jalnice ale lui Ethan Squires.

– Trebuie să fi ştiut tot timpul. Dar de unde? Cine ar fi putut să-i spună?

Jenny ridică ochii în tavan, gîndurile alergîndu-se alert în mintea ei.

– Ethan a vizitat vreodată Churinga după plecarea lui Finn şi înainte de venirea mea?

Helen răsuci nervoasă în mîini o batistă.

– În primii ani a fost de cîteva ori, zise ea gînditoare. Îmi amintesc că James se plîngea de curiozitatea cu care taică-său inspecta locul, luînd unele lucruri de-acolo.

Jenny ocoli trupul lui Ethan şi luă mîinile prietenei ei într-ale sale.

– Gîndeşte-te, Helen. Ce anume a luat?

Brusc ochii albaştri ai femeii străluciră.

– James spunea că a luat un cufăr vechi, dar după mai mulţi ani, după ce îl ţinuse încuiat în biroul lui, a poruncit să fie dus înapoi.

– Helen, în cufărul acela au fost jurnalele. Aşa a aflat el toată povestea. Şi pun rămăşag că a înapoiat cufărul în perioada în care Peter a descoperit legătura dintre mine şi Churinga.

Helen o privi îngrozită.

– A vrut neapărat ca tu să le citeşti? întrebă ea sufocată.

Jenny dădu din cap.

– Ştia că Churinga nu va mai fi a lui după ce eu voi fi găsită. A fost ultima lui tresărire de ciudă.

– O, Doamne! Cum poate fi cineva atît de crud? Dar cum de a ştiut el tot timpul ce se petrece? De ani de zile nu a mai plecat din Kurrajong.

Helen se încruntă şi îşi acoperi gura cu mîna, nevenindu-i să creadă.

– Andrew! gîfîi ea. L-a pus pe Andrew să spioneze pentru el.

– Nu putem fi sigure, răspunse Jenny. Dar nu m-ar mira dacă ar fi aşa.

Privi pe fereastră. Cerul era negru, clocotind din pricina furtunii.

– Acum nu mai vreau decît să mă întorc la Brett şi la Churinga. Veniţi şi voi?

Helen încuviinţă cu un gest scurt din cap. Fără să mai privească măcar o dată spre trupul bătrînului de pe podea, părăsiră casa.

Lumina zilei lăsă loc întunericului. Oamenii erau la capătul puterilor fără ca focul să se fi domolit. Cerul nu se zărea, iar pămîntul era scăldat de lumina sinistră a flăcărilor care se tîrau către Churinga. Oamenii duseseră turma şi restul animalelor la ochiul de apă de la poalele muntelui Tjuringa. Acolo copacii erau verzi, iar pămîntul era mereu umed din pricina izvoarelor subterane. Era singura lor şansă de a mai salva ceva.

Pompierii veniseră de la multe mile depărtare, însă apa era puţină şi curînd pompele lucrau în gol. Oamenii începură să se lupte cu flăcările folosind saci de pînză, ramuri şi alte lucruri care le cădeau în mînă.

Focul, însă, continua să vuiască asupra păşunilor, îndreptîndu-se către gospodăria Churingăi.

Zdrobind sub picioare ţărîna cimitirului şi pămîntul din grădină, oamenii tăiau disperaţi tufele, iar cu topoarele doborau copacii. De la rîu veneau alţii aducînd găleţi cu apă pe care o aruncau peste pereţii de lemn ai casei. Flăcările continuau să se apropie, nestingherite.

Brett alergă în casă, îl luă pe Ripper care scheuna în dormitor şi îl băgă în duba lui Diane. Apoi se întoarse ca să mai salveze ce se putea.

Smulse staţia de emisie-recepţie şi o îngrămădi în spate. Apoi se repezi la cutia în care Jenny îşi împachetase picturile – ca să le ia la Sydney, desigur – şi reuşi să adune şi un braţ de haine. Văzu rochia elegantă pe care o purtase ea la petrecere şi nu se îndură să o lase să ardă, aşa că o aruncă peste celelalte haine. Jurnalele erau împrăştiate prin toată camera. După o clipă de ezitare, le lăsă acolo. Soarta va hotărî dacă trebuia să supravieţuiască sau nu.

Se grăbi să intre pentru ultima oară în casă. Argintăria şi lenjeria de olandă erau de ani de zile la Churinga. Erau prea valoroase ca să le lase să piară în flăcări. Încărcînd totul în maşina lui Diane, se repezi la Clem, care se sprijinea extenuat de hambar şi bea ceai.

– Condu maşina asta pînă la Wallaby Flats şi înainte să pleci de-acolo asigură-te că tot ce e înăuntru e bine încuiat, îi zise Brett, înmînîndu-i cheile. Căţelul du-l la cîrciumă.

– Brett, nu pot să plec şi să-i las aici pe tovarăşii mei!

– Ai să faci ce-ţi spun eu! se răsti Brett la el. Curînd aici o să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte, iar tu eşti prea frînt ca să mai poţi da o mînă de ajutor.

Şi trînti portiera ca să evite alte argumente şi plecă.

Cel puţin Jenny va rămîne cu o amintire de la Churinga, se gîndi el, privind lung în urma dubiţei care dispărea în

praful drumului. *Pentru că, după cum evoluează lucrurile, e clar că va pieri.*

Majoritatea oamenilor erau în picioare de mai bine de trei zile şi abia dacă apucaseră să aţipească vreo două ore. Dar nu se lăsau învinşi. Vîntul nu mai bătea, aşa că speranţa că ar putea întoarce focul înainte să ajungă la gospodărie renăscu. Nădejdea era totul. Ea le dădea putere să continue.

Atunci o scînteie sări dintr-un arbore pe verandă şi în cîteva minute scînteia se transformă în flacără.

– Aduceţi apă aici! le strigă Brett oamenilor cînd flăcările începură să lingă pereţii.

Auzi geamurile explodînd. Căldura era atît de înăbuşitoare, încît era imposibil să se apropie cineva ca să domolească flăcările. Singura şansă de a învinge focul era să-l izoleze în zona defrişată. Oamenii dărîmaseră deja barăcile argaţilor şi o parte dintre hambare, şi acum trebuia să facă tot posibilul ca să doboare şi restul de clădiri înainte ca focul să ajungă la depozitele de furaje şi la garaje. Hrana pentru iarnă şi fînul, gazolina şi kerosenul, canistrele cu benzină şi maşinile unse cu ulei pe care le depozitau acolo ar fi alimentat infernul.

Dădeau găleţile din mînă în mînă şi le umpleau din apa puţină rămasă în pîrîu, dar se mişcau prea încet. Brett se uită îngrozit către casă. Ridică privirea şi ştiu că avea o singură şansă ca să salveze Churinga de la uitare. Rezervoarele de apă de dincolo de casă.

Părăsi îndată şirul celor care dădeau apa din mînă în mînă, mai luă cîţiva oameni şi le explică ce avea de gînd să facă. Apoi, cu frînghii şi scripeţi, se apropiară de casa cuprinsă de flăcări.

Numai un nebun sau un om care nu ştia ce e teama putea să facă ce voia el. Brett ştia cine va fi acela. Şi totuşi... de ce atîta bătaie de cap cînd, oricum, Churinga le va aparţine celor de la Kurrajong? Nu! Ar fi fost un om de nimic dacă ar fi stat şi s-ar fi uitat cum arde din temelii. Şi nici nu le putea cere celorlalţi să-şi rişte viaţa.

Luînd frînghiile, se apropie de primul rezervor. Căldura îi pîrjolea faţa şi îl făcu să se întoarcă. Înmuie o cîrpă într-o

găleată cu apă și își acoperi capul, apoi trase adînc aer în piept și fugi. Înconjură rezervorul cu frînghia, o legă strîns și se depărtă alergînd.

– Trageți! strigă el. Trageți, pentru numele lui Dumnezeu!

Apucă și el capătul frînghiei și, împreună cu ceilalți, trase pînă cînd rezervorul imens se clătină pe pilonii lui și se prăbuși pe acoperișul casei. Sute de litri de apă se revărsară peste lemnul fumegînd și peste tabla înroșită de foc. Geamurile se zguduiră, lemnul crăpă, însă focul se domolise suficient ca el să aibă timp să fugă la al doilea rezervor.

Mai muie o dată cîrpa în apă și o înfășură în jurul capului. Auzi cum un nesăbuit adusese o camionetă în curte, însă el era prea absorbit și îngrijorat de ceea ce făcea ca să se mai gîndească și la asta.

Trase din nou aer în piept și se repezi spre rezervor. Auzi rămășițele Churingăi sfîrîind și trosnind cînd trecu peste dărîmăturile care ardeau. Frînghia se încinsese în mîna lui cînd legă rezervorul, fumul îl îneca, cenușa îl orbea și-i pîrlea părul. Apoi alergă înapoi, în aerul care acum i se părea răcoros, luptîndu-se să respire, alăturîndu-se cu toată forța de care mai era în stare celor care trăgeau de frînghie.

Alte cîteva sute de litri de apă se revărsară asupra casei și a curții. Flăcările fuseseră înăbușite, pămîntul se muiase, iar lemnul uscat care mai rămăsese din clădire înghițise apa într-o fracțiune de secundă.

Însă focul cel mare abia acum se apropia. Distanța imensă pe care o parcursese nu-l ostoise.

Încă un rezervor. Mai multă apă. Pămîntul era mlăștinos, pe oameni îi ardeau palmele, ochii nu mai vedeau cum trebuie, trupurile erau încinse. Mirosul de păr pîrlit și de piele arsă se amesteca cu fumul usturător, cu aroma uleiului de la eucalipții în flăcări și cu cenușă. Lumea părea plină de răcnetele animalelor înspăimîntate, de focul mistuitor și strigătele disperate ale oamenilor.

Jenny văzu de departe mașina lui Diane. Văzu și o dîră uriașă de fum și scînteierea portocalie care transformaseră ziua într-o noapte lugubră și înțelese ce se petrecea. Trase

jeep-ul pe dreapta și se grăbi să coboare. Ripper o văzu îndată și sări pe geam direct în brațele ei.

Jenny îl strînse la piept.

– Clem, cît de grav este? Unde e Brett? A pățit ceva?

– Doamnă Sanders, nu e bine deloc, răspunse omul, cu fața plină de funingine, aproape de nerecunoscut. Brett e cu ceilalți. Ar trebui să mă întorc și eu, dar mi-a zis să duc toate astea la Flats.

– Lasă, Clem, spuse Jenny hotărîtă. Dacă vrei neapărat, întoarce-te la ceilalți.

Omul nu așteptă să i se mai spună o dată și cînd Jenny urcă înapoi în camionetă, făcu cale întoarsă și porni pe drumul pe care abia venise.

– Diane, leagă-l pe Ripper de scaun, îi zise Jenny furioasă. Brett e în pericol și nu vreau să mai am și altă grijă acum.

– Care va să zică te-ai hotărît să rămîi cu el? strigă Diane ca să acopere huruitul motorului. Era și timpul!

Își desprinse eșarfa de pe cap și-l legă pe Ripper de bara metalică de sub scaunul ei.

– Jen, dar la copii te-ai gîndit? Nu crezi că ar trebui să consulți un specialist înainte? o mai întrebă Diane, apucîndu-se strîns cu mîinile de bord.

Jenny strînse și ea mîinile pe volan. Se gîndise la asta mai devreme, dar acum se liniștise.

– L-am avut pe Ben, ții minte? A fost un copil nemaipomenit. De ce n-aș putea să fac și alți copii sănătoși?

– Ai dreptate, încuviință Helen. Dacă era să apară probleme, trebuia să se întîmple cu primul copil. Și cum între Matilda și Mervyn nu a fost incest, posibilitatea ca tu să naști copii cu probleme de sănătate este foarte redusă.

– Dar tu cum de știi atîtea? întrebă Diane.

– Am absolvit genetica, îi strigă Helen la rîndul ei. Am făcut un curs prin corespondență cînd am avut copiii plecați la studii.

Jenny apăsă accelerația și goni către casă. Nădăjduia să nu ajungă prea tîrziu.

În cele din urmă opri jeep-ul lîngă pîrîu și era gata să cadă cînd se grăbi să coboare ca să-l găsească pe Brett.

– Eu o să rămîn aici, îi spuse Diane, trecînd la volan. Dacă va trebui să fugim, cineva trebuie să țină motorul pornit.

– Plec și eu să-l caut pe James. Mult noroc, Jenny, îi strigă Helen, acoperind vuietul flăcărilor și strigătele oamenilor.

Dar Jenny nu mai auzea nimic. Se uită țintă la omul care voia să treacă prin flăcări cu o frînghie în mînă, gata să o lege de unul dintre rezervoare. Ar fi recunoscut chipul acela dintr-o mie, în ciuda cămășii ude cu care își acoperise capul.

Dar ce naiba voia să facă?

Își puse degetele pe gură și se uită îngrozită cum Brett intra din cînd în cînd în vîltoarea focului, doborînd rezervoarele. Începu să se roage. Șoptea rugăciuni pe care le credea de mult uitate. Rostea rozariul pe care își jurase să nu-l repete în veci. Îl implora pe Dumnezeul căruia îi întorsese spatele, să-l păzească pe Brett Wilson.

Știa că dacă îl va pierde acum, va fi convinsă că Churinga era un loc blestemat și niciodată nu va putea fi căminul ei.

Mîini necunoscute ajutau la prinderea frînghiilor. Prosoape ude îi stingeau scînteile din păr și-i răcoreau hainele. Simțea că îi plesnesc plămînii, pielea îi ardea, însă Brett știa că va trebui să doboare și al treilea rezervor cu orice preț.

Nu mai vedea bine, era frînt, plămînii continuau să înghită fumul înecăcios, dar el alergă pentru ultima oară în cercul de foc. Intră în vîrtejul flăcărilor și înfășură bine frînghia în jurul rezervorului.

Simți ceva rece picurîndu-i pe braț. Ridică privirea, gîndindu-se că rezervorul începuse să se clatine. Făcu un pas înapoi și cîțiva stropi răcoroși căzură din nou pe fața lui arsă.

Lăsă uluit frînghia din mînă și începu să rîdă, îndepărtîndu-se de rezervor. Ploua. Dulcea, binecuvîntata ploaie. Și nici o clipă prea devreme.

Se alătură celorlalți și ridică ochii spre cer. Deschiseră toți gurile și înălțară brațele spre apa binefăcătoare, dornici să-și răcorească pielea, să se curețe de praf și sudoare.

Flăcările sfîrîiră învinse de revărsarea apelor și în cîteva minute focul se topi în pămînt ca un monstru rănit.

Brett închise ochii și începu să plîngă.

Se trezi deodată îmbrățișat și acoperit de un torent de sărutări. Deschise ochii și se uită uimit la chipul frumos, acoperit acum de funingine, pe care nu credea că-l va mai vedea. O strînse la piept, hotărît să nu o mai lase niciodată să plece de lîngă el.

– Ah, Jen, șopti el. Jen, Jen, Jen.

– Am crezut că o să rămîn fără tine! Brett, te iubesc. Mereu te-am iubit, așa să știi! Să nu mă părăsești. Să nu părăsești Churinga!

Brett îi înălță ușor bărbia și surîse, lacrimile amestecîndu-i-se pe față cu picurii de ploaie.

– Adică nu te căsătorești cu Charlie?

Trebuia să se convingă că nu trăia doar un vis.

– Cu Charlie?

Și Jenny începu să rîdă, dînd capul pe spate.

– Eu pe tine te iubesc, nărodule! Nu pe afemeiatul Charlie.

Lăsînd ploaia să cadă în torente asupra lor, o strînse și mai tare în brațe, lipind-o de el. Apoi o sărută.

– Te iubesc, Jen. Te iubesc mult de tot, șopti el cu buzele aproape lipite de gura ei.

Glasurile vesele ale oamenilor îi făcură să se desprindă unul de celălalt și apărură pășind ca somnambulii în lumea reală, văzîndu-se deodată înconjurați de un cerc de oameni, toți cu fețele înnegrite de funingine. Zîmbeau timid și se țineau de mînă și, cînd aplauzele și felicitările conteniră, Jenny îl conduse pe Brett în spatele casei, acum în ruină.

Cimitirul era înecat de apă, iar movilițele de pămînt fuseseră acoperite de moloz. Gardul nu mai era alb, crucile fuseseră spintecate și căzute în noroi.

Brett o privi nedumerit croindu-și drum prin dărîmăturile fumegînde, pînă cînd ajunse la cea mai impunătoare dintre pietrele funerare. Cînd Jenny îi făcu semn, se apropie.

– Brett, Churinga cea veche s-a dus. Și o dată cu ea – jurnalele, amintirile, tot trecutul. Abia acum am înțeles de ce a scris Finn cuvintele acestea pe mormîntul Matildei. Însă

focul a purificat Churinga și i-a ajutat pe morți să se odihnească în pace. A încetat și muzica. Ultimul vals al Matildei ne dă șansa unui nou început. Într-o zi o să-ți explic totul – dar deocamdată nu vreau să știu decît dacă vrei să faci parte din acest nou început.

– Știi bine că da, șopti el, înconjurîndu-i umerii.

Și se întoarseră amîndoi către piatra funerară ca să citească cuvintele pe care Finn se căznise să le cioplească.

Aici odihnește Matilda McCauley,
Mamă, Iubită, Soră și Soție.
Fie ca Dumnezeu să ne ierte.

SFÎRȘIT